

MẠNH CẦM

TƯỚNG
CÔNG
MƯỜI
BỐN
TUỔI

Editor: meomở & đồ béo & TiểuKhang

Mục Lục

- [Chương 1: Xuyên không chết tiệt](#)
- [Chương 2: Thân phận vô cùng thấp kém](#)
- [Chương 3: Tức sữa đau nhức](#)
- [Chương 4: Nhanh hút sữa giúp tôi](#)
- [Chương 5: Thiếu niên vô tình](#)
- [Chương 6: Trả lại một cái tát](#)
- [Chương 7: Kết quả của sự kiêu ngạo](#)
- [Chương 9: Vẫn chỉ là một đứa trẻ](#)
- [Chương 10: Không quan tâm](#)
- [Chương 12: Phần nô bộc nỡ](#)
- [Chương 13: Rốt cuộc cũng ngã bệnh](#)
- [Chương 15: Sát khí ẩn giấu](#)
- [Chương 16: Sự đố kỵ của phụ nữ](#)
- [Chương 17: Hoàng thượng ban thưởng](#)
- [Chương 18: Cô không phải Lăng Tiêu Lạc](#)
- [Chương 19: Đừng có mà giở tính trẻ con](#)
- [Chương 20: Tâm trạng khó hiểu](#)
- [Chương 21: Thay đổi đáng mừng](#)
- [Chương 22: Phát hiện ra chuyện động trời!](#)
- [Chương 23: Ta muốn bóp chết cô](#)
- [Chương 24: Không thể có thai được nữa](#)
- [Chương 25: Tôi nên làm gì đây](#)
- [Chương 26: Hạnh phúc trào dâng](#)
- [Chương 27: Cậu ta cũng biết dịu dàng](#)
- [Chương 28: Cuộc ám sát hung tàn](#)
- [Chương 29: Nhất khắc xuyên tâm tán](#)
- [Chương 30: Vị ngọt lan tỏa](#)
- [Chương 31: Tượng Quan Âm mang điềm gỡ](#)

[Chương 32: Liệt Minh Dĩ ghen](#)
[Chương 33: Cam bẫy và tranh cãi](#)
[Chương 34: Cùng ta ngắm cầu vồng](#)
[Chương 35: Tướng tài xuất hiện](#)
[Chương 36: Đề bạt đặc biệt](#)
[Chương 37: Chết non và ngốc nghếch](#)
[Chương 38: Nhớ nhung đáng sợ](#)
[Chương 39: Cậu điên rồi....](#)
[Chương 40: Đệ ấy muốn cưới muội đó!](#)
[Chương 41: Kiên cường sống sót](#)
[Chương 42: Tuyệt đối sẽ không thả cô đi](#)
[Chương 43: Ngày sinh viết bằng máu](#)
[Chương 44: Cùng ngày sinh](#)
[Chương 45: Lớn tiếng chất vấn](#)
[Chương 46: Hoàng gia vô tình](#)
[Chương 47: Vừa muốn khóc vừa muốn cười](#)
[Chương 48: Chạy trốn và cứu tinh](#)
[Chương 49: Năm tháng điên cuồng](#)
[Chương 50: Khăng định và nguy hiểm](#)
[Chương 51: Gặp nguy và quý nhân](#)
[Chương 52: Vương mặc tình cảm giữa ba người](#)
[Chương 53: Kỳ phùng địch thủ! !](#)
[Chương 54: Sóng](#)
[Chương 55: Con đường tương lai của Thương Sí](#)
[Chương 56: Hứa h](#)
[Chương 57: Phan Trùng – Gọi mẹ](#)
[Chương 58: Ngòi nổ phản bội](#)
[Chương 59: Chà đạp vũ nhục](#)
[Chương 60: Ta không cho nàng chết](#)
[Chương 61: Sự thật tàn nhẫn](#)
[Chương 62: Triền miên – Bị bắt](#)
[Chương 63: Ta nhất định phải có được cậu](#)

[Chương 64: Cậu ta có yêu tôi không?](#)
[Chương 65: Đức Thân Vương kiểm chuyện – Sống chết có nhau](#)
[Chương 66: Hoàng thượng uy hiếp - Minh Dĩ xuất chiến - Sinh ra từ máu](#)
[Chương 67: Thập hoàng tử là anh ta! - Con của chúng ta!](#)
[Chương 68: Xin lỗi, tôi không chờ được đến lúc cậu trở lại rồi](#)
[Chương 69: Thổ lộ - Cả đời này chỉ muốn ở bên nàng!](#)
[Chương 70: Sinh nhật hai tuổi - Lâu ngày gặp lại - Sự trừng phạt tàn nhẫn](#)
[Chương 71: Công chúa A Y Nại - Minh Dĩ càng ngày càng hư.](#)
[Chương 72: Tại sao yêu nhau và ở bên nhau lại khó đến vậy?](#)
[Chương 73: Bắn nước mũi làm nhục - Thiếu gia lui về phía sau, em tới cứu chàng.](#)
[Chương 74: Sự săn sóc làm say lòng người - Phát hiện một đôi](#)
[Chương 75: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn - Bà Mai Làm Mọi - Điềm Báo Trước Cơn Ác Mộng.](#)
[Chương 76: Tự giết lẫn nhau – Phế nhân của bại quốc – Cái đầu của Thảo Hồ](#)
[Chương 77: Mặt nạ da người – Suy sụp, làm sao mà chịu nổi](#)
[Chương 78: Thề sẽ giàu có nhất thiên hạ - Ghen, chàng sẽ cưới vợ bé à?](#)
[Chương 79: Ta vĩnh viễn chỉ là Thảo Hồ thôi - Tiêu diệt người Ô](#)
[Chương 80: Thảo Hồ là đồ ngọc - Quyết chiến sắp tới!](#)
[Chương 81: Trận quyết chiến cuối cùng](#)
[Chương 82: Tướng công – niềm hạnh phúc của tôi, người đàn ông của tôi....](#)
[Chương 83: Lạc Ký trù trang - Tướng công, tự tin lên nào!](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85: Câu khách](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87: Thai sinh đôi](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89: Hạ sinh](#)
[Chương 90: Kết thúc + lời cuối sách](#)
[Lời cuối sách](#)

Chương 1: Xuyên không chết tiệt

Tôi trợn tròn hai mắt nhìn chăm chăm vào cái bụng nhô cao của mình, đầu óc trống rỗng, máu như ngừng chảy, lỗ chân lông toàn thân đều bị dựng đứng. Một giây trước dáng người tôi còn rất cân xứng đúng chuẩn, sao bây giờ bụng lại đột nhiên phình to đến đáng sợ thế này?

Không thể nào tin nổi, tôi theo bản năng sờ lên bụng, bởi vì quá mức kinh ngạc mà không thốt nổi nên lời, thậm chí ngay cả hô hấp cũng đột ngột ngừng lại.

Này, cô còn sững sờ ở trên giường làm gì hả? Còn không mau tới đây chà lưng cho ta! Đang kinh ngạc chưa hiểu gì, thì bỗng đâu một giọng nói có vẻ bức dọc mang chút non nớt vang lên.

Nghe vậy, tôi ngược cái cổ cứng ngắc lên nhìn tới nơi phát ra âm thanh.... Chỉ thấy một thiếu niên tuổi chừng mười ba mười bốn tuổi đứng cạnh thùng gỗ cách đó không xa, chung quanh thùng gỗ dày đặc hơi nước trắng.

Trong đầu như có tia chớp lóe lên, tia chớp ấy như phá vỡ bầu trời đêm. Đây là tình huống gì? Trong đầu ngay lập tức hoảng hốt đặt ra câu hỏi.

Rốt cuộc cô muốn ngồi bao lâu? Gọi cô tới chà lưng cho ta, không nghe thấy sao? Thiếu niên càng mất kiên nhẫn, một tay chống nạnh, một tay gạt qua mái tóc dài đen bóng.

Cổ họng rục rịch máy móc nuốt xuống một ngụm nước miếng. Tôi dời mắt khỏi người cậu ta, quan sát bốn phía.... Bản thân hiện đang ở một căn phòng cổ kính, từ cách trang trí lẫn cấu trúc đều mang phong cách cổ xưa, hơi nước ẩm ướt đang lan tỏa khắp phòng.

Mí mắt phải không kiềm chế được giật giật, ánh mắt đảo qua cánh cửa, cửa sổ bằng gỗ, bình hoa, chậu hoa, bàn tròn, ghế dựa, bàn trang điểm, tủ quần áo....

Khi quét mắt tới chiếc giường đôi lớn khắc hoa thì mí mắt càng không ngừng run run, nuốt nước miếng ừng ực, cơ thể không tự chủ được mà run rẩy, đây là

Này, đừng hết lần này tới lần khác thử thách tính nhẫn nại của ta, ta bảo cô tới đây! Tiếng rống giận như sấm nổ rền vang, chấn động đến mức tôi phải hoàn hồn nhìn lại thiếu niên nọ.... Sắc mặt âm u, ánh mắt hung ác, cậu ta tựa như hung thần ác quỷ.

Cậu.... là ai? Tôi giơ tay lên chỉ vào mũi cậu ta, giọng run run hỏi, không hiểu tại sao mình lại đến nơi này, thật là kỳ quái!

Lời thốt ra khiến cho sắc mặt cậu ta càng thêm khó coi, hai mắt khép hờ lạnh lùng nhìn tôi chăm chăm, bờ môi mỏng mấp máy nói ra vài chữ lạnh lẽo: Giả ngốc sao?

Nghe vậy, tôi chau mày, cậu ta nói quả thực không có chút lễ phép nào!

Cậu thật không biết lớn không nhỏ! Nghĩ gì nói nấy, tôi ngược mặt lên nói với giọng khiêu trách, không hiểu thường ngày cha mẹ cậu ta dạy dỗ cậu ta ra sao?

Cô nói cái gì? Lặp lại xem nào! Lời của tôi khiến cho mặt mũi cậu ta đột nhiên xanh mét, nghiến răng nói mấy chữ.

Nói chuyện với người lớn phải xưng hô kính trọng, chẳng lẽ cha mẹ cậu không dạy cho cậu lễ phép làm người cơ bản đó hay sao? Tôi nhất thời quên phéng đi cái bụng bự của mình, như một giáo viên tiểu học chăm chỉ ân cần dạy bảo.

Nghe tôi nói xong, gương mặt xanh mét của cậu ta lập tức đen sì! Cơ giận bộc phát, cậu ta rống to nói, Lãng Tiêu Lạc, lá gan của cô cũng lớn thật đấy! Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, ta thấy nữ đức của cô coi bộ quăng cho chó ăn hết rồi!

Rống xong, cậu ta thoát một cái như gió bão tới trước mặt tôi, tôi chưa kịp phản ứng đã bị cậu ta giữ chặt cổ tay.

Ui.... Hẳn dùng lực rất mạnh, tôi bị đau rít lên. Mười ba, mười bốn tuổi đã như thế, nếu trưởng thành thì còn đến mức nào nữa?

Nhìn tới cổ tay theo phản ứng bản năng, khi ánh mắt chạm đến thì lập tức sửng sốt ngay tại chỗ. Đầu như bị nổ tung choáng váng, tay của tôi sao trở nên nhỏ thế này?

Lần thứ hai bị giật mình, không kịp suy thêm nữa, tôi dùng sức đẩy thiếu niên ra, vươn hai tay ra trước mặt cẩn thận kiểm tra..... Càng nhìn lòng càng hốt hoảng, đây không phải là sự thật! Tay của tôi rõ ràng đâu có nhỏ thế này, càng không có thô ráp như vậy!

Đâu còn đôi tay mềm mại trắng nõn đầy sức sống nữa, đây rõ ràng chính là bàn tay của nông phu làm lụng vất vả cực khổ! Mu bàn tay thô ráp không nói, cả lòng bàn tay cũng chỉ chút vết chai dày cộm.

Tay của tôi.... Không thể tin được, thì thảo tự nói. Tôi đột nhiên đứng lên, khi đứng dậy mới phát hiện ra cơ thể nặng hơn, ‘khối thịt’ trên bụng kia thật nặng nề!

Dùng sức ưỡn thẳng lưng, một tay chống sau eo, ưỡn cái bụng nhô cao lấy tốc độ nhanh nhất đi về phía gương đồng, khi nhìn thấy mình trong gương thì suýt nữa đã ngã xuống bất tỉnh.

Á.... Thét lên tiếng chói tai, tôi hoảng sợ sờ lên mặt mình. Khuôn mặt xinh đẹp của tôi đâu mất rồi? Tại sao lại biến thành chỉ để nhìn như thế này? Rồi

ràng tôi đã hai mươi sáu tuổi, tại sao nhìn còn nhỏ tuổi như vậy? Diện mạo của cô gái trong gương chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi thôi!

Bụng lớn, tay thô, khuôn mặt dễ nhìn, nỗi sợ hãi luân phiên oanh tạc cứ như đạn pháo dồn dập vô tình tấn công tôi. Không thể nào chấp nhận thêm một nỗi khiếp sợ nào nữa, tôi cao giọng hét chói tai: Á....

Này, cô đùa đủ chưa? Phát điên cái gì hả? Tên thiếu niên bắt lấy cánh tay tôi, hung hăng lôi tôi về phía cậu ta.

Khi đứng gần, tôi kinh ngạc phát hiện ra cậu ta lại cao tầm với tôi! Tôi hai mươi sáu tuổi, cao 1m65, nhưng cậu ta hiện chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi đã cao chừng này, trở mã quá nhanh!

Không trả lời câu hỏi của cậu ta, tôi hỏi ngược lại cậu ta với vẻ hoảng sợ, Tôi là ai? Tại sao mang thai?

Nghe vậy, cậu ta nhú hàng lông mày không thể tin nổi nhìn tôi, sau đó thốt ra một câu như núi băng, Cô là nương tử nuôi từ nhỏ của ta và đang mang thai con của ta.

Oành.... Như thể có một tia xét bổ vào đầu thùng một lỗ. Ở cổ tôi như nghẹn phải con bò cạp độc há to miệng không dám ngậm lại, hoảng sợ quan sát cậu ta từ đầu xuống tới chân. Hồi lâu sau, tôi nhìn ngược lại cái bụng nhô cao của mình. Cậu ta chưa trở mã đầy đủ mà đã có thể làm cho con gái người ta thụ thai? Thật là quá hoang đường rồi!

Không, thật ra cũng không hẳn, việc này rất có khả năng.... Trên mạng cũng thường hay có mấy tin tức giật gân như thế, nhớ nửa năm trước tôi cũng từng xem thấy ở nước ngoài có ông bố trẻ mười ba tuổi và bà mẹ trẻ mười lăm tuổi, hai người đã ăn cơm trước kẻng, cuối cùng còn sinh được một cậu nhóc vô cùng khỏe mạnh.

Tôi quét mắt nhìn căn phòng lần nữa, quan sát người trong gương không còn là mình nữa.... Tôi đã xuyên không rồi! Tình huống trước mắt đã nói lên tất cả! Một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi từ lâu đã không còn mơ mộng chuyện tình cảm thời con gái như tôi không ngờ lại thật sự xuyên không!

Cơ thể chao đảo, lung la lay động, vội bám lấy bàn trang điểm mới có thể đứng vững.

Từ hai mươi sáu tuổi biến còn mười sáu tuổi! Từ một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp ở hiện đại biến thành một cô gái chỉ dễ nhìn. Từ chưa kết hôn, chưa mang thai bỗng trở thành thiếu phụ bụng mang dạ chửa, vô số chuyện kỳ lạ khiến tôi không thể nào chấp nhận được!

Đột nhiên bụng phát đau nhói từng cơn, nó còn kịch liệt co rút, đau đớn râm ran trong phút chốc chạy toán loạn khắp toàn thân.

Tôi quỳnh quáng hít một hơi thật sâu, hai chân cũng không chịu nổi nữa ngồi phịch xuống.

Thiếu niên tay mắt nhanh nhẹn kéo tôi vào trong lòng, hốt hoảng hỏi, Sắp sinh rồi sao?

Tôi mở miệng muốn nói, không ngờ vừa mở miệng lại rên rỉ khổ sở, A.... Tôi bắt lấy cánh tay cậu ta gật đầu, rồi lắc đầu, đau bụng! Đau quá!

Theo tình hình hiện nay, đến 80% là sắp sinh rồi, bụng to như thế e rằng đã gần đến ngày chuyển d

Thiếu niên không nói thêm lời nào, khom người bế tôi lên lao thẳng tới giường. Để tôi xuống giường, cậu ta mở hé cửa phòng ra một khe hở hướng ra ngoài hét lớn, Người đâu....

Tôi nghe thấy có người vội vàng chạy tới, rồi vội vàng lui xuống, hai chữ duy nhất có thể nghe rõ là bà mẹ còn lại đều hết sức mơ hồ.

Cũng không có tâm tư mà để ý tên thiếu niên kia nói cái gì, hạ thể đau đớn như sắp xé rách tôi vậy. Á.... Tôi kêu gào thê thảm, hai chân được tự do quẫy đạp tứ tung. Sinh con thực đau quá đi....

Chương 2: Thân phận vô cùng thấp kém

Tiếng kêu của tôi càng lúc càng thê thảm, bụng thật sự rất đau! Đau không chịu được!

Khó trách người ta đều nói sinh con đau hơn đến tháng nhiều. Trước kia không tin, hiện giờ tự mình trải nghiệm, quả thực không giả!

Dùng sức! Thấy đau rồi! Mau dùng sức! Tiếng bà mẹ kêu chói tai, không biết kêu cho thiếu niên bên ngoài nghe hay là kêu cho tôi nghe. Chỉ biết bà ta kêu khiến tôi phiền lòng loạn ý, kết hợp với đau đớn tra tấn tôi

Á.... Tôi không muốn sinh.... Á.... Đau quá.... Mỗi lần co rút đau đớn tôi lại hét lên, khăn khăn run run, hai tay nắm chặt đệm giường, phía dưới đau trướng vạn phần.

Im miệng! Cô không tư cách nói không! Sinh cho ta.... Vừa kêu xong, bên ngoài phòng liền truyền đến tiếng thiếu niên rống giận, lập tức cửa phòng rầm một tiếng bật tung ra.

Ai nha, thiếu gia không thể vào, không thể thấy máu, mau đi ra! Nha hoàn kinh sợ hô lên đóng cửa lại đẩy thiếu niên ra.

Thằng nhóc chết tiệt, chịu đau là tôi chứ đâu phải cậu ta, cậu ta dựa vào cái gì không cho tôi không sinh?

Cậu ta thì nhàn rồi, làm thiếu nữ mang thai vạn sự đại cát, cậu ta không cần chịu khổ mười tháng mang thai, lại càng không phải chịu đau đớn lúc sinh nở!

A.... Tôi muốn chửi đồng nhưng cái bụng không thuận theo, một cơn đau mãnh liệt cắt đứt tiếng nói của tôi, lệ rơi đầy mặt. Đau quá! Sống không bằng chết!

Xuyên không có gì tốt? Không chỉ mất khuôn mặt xinh đẹp, còn phải ở đây chịu đau sinh nở! Tôi hận xuyên không! !

Đầu ra rồi! Tiếp tục dùng sức! Tiếp tục dùng sức! Tiếng nói chói tai của bà mẹ thẳng cấp, y như thối còi, sợ là mười dặm quanh đây đều có thể nghe thấy.

Tôi thăm mắng bà ta và thiếu niên kia trong lòng, đồ khốn kiếp, tôi chịu đau, hai người họ lại còn thúc giục.

A.... Hét lớn một tiếng, đau đớn vặn vẹo trên giường, phía dưới đau xót mở ra như bị xé rách, cảm giác bị hung ác kéo căng làm người ta rợn tóc gáy!

Không biết chiến đấu hăng hái bao lâu, sức lực trên người gần như hao hết, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, đôi mắt chứa đầy nước mắt mờ mờ không rõ.

Một cơn đau kịch liệt không chịu nổi ập tới, phía dưới đột nhiên nhẹ bẫng, nhẹ đáng sợ, nhẹ làm cho người ta điên cuồng!

A.... Miệng nói theo lòng, tôi khàn giọng kêu thảm thiết, dùng hết sức lực, bóng tối mãnh liệt ập tới, hôn mê.

Trước khi ngất đi chỉ nghe thấy một tiếng khóc nỉ non to rõ, trong lòng như buông được gánh nặng, sinh rồi... rồi cực sinh rồi...

Thân thể thật nhẹ, phát phổi như không có sức nặng, một vùng sáng trắng mênh mang bao phủ tôi, không phải ánh sáng.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, tôi như vật chết không nghe thấy được tiếng hô hấp và tim đập của mình. Chỉ thỉnh thoảng có tiếng gió phất qua bên tai, nhàn nhạt, nhẹ nhàng.

Cảm giác nhẹ nhàng làm người ta khủng hoảng, hay là tôi đã chết rồi? Hay là khó sinh?

Ý nghĩ này khiến tôi sợ hãi, co lại đập loạn thành thịch. Tôi mới xuyên không thôi, làm ơn đừng để tôi chết tha hương ở cổ đại mấy trăm năm trước!

Nghĩ đến đây, tôi đồng thời sử dụng cả trái tim và đầu óc mở choàng mắt, một mảnh màn màu hồng phấn đập vào mắt.

Mở mắt quá mạnh khiến mắt phát đau. Tôi vội nhắm vào, rên rỉ vô lực từ trong cổ tràn ra, Ừm.....

Nhắm mắt thật lâu đợi mắt hết đau mới từ từ mở ra. Trắng nhạt một lần nữa lọt vào trong tầm mắt, bên cạnh tràn ngập mùi gì đó xưa cũng không tan.

Ngất đi đã bao lâu tôi hoàn toàn không biết. Trong phòng im ắng, tôi chuyển động cổ cứng ngắc tê mủi ra bên ngoài giường.... Không có một bóng người, khó trách yên tĩnh như thế!

Đáng chết! Khàn giọng mắng một tiếng, tôi lấy khuỷu tay chống giường ngồi dậy, mới dậy được một chút lại ngã về giường. Không có sức, không dậy nổi.

Trong phòng không có ai, tôi lại nằm ở trên giường không thể dậy, cảnh này chỉ có thể dùng hai chữ thê lương để hình dung.

Người cổ đại sao có thể làm như vậy? Tôi là phụ nữ có thai, mới sinh xong, thế mà lại không có ai để ý tới?

Sinh con tổn thương rất nặng đến thân thể, hậu sản phải ở cữ. Tuy tôi là nương tử nuôi từ bé, nhưng ít ra cũng phải phải một nha hoàn đến chăm sóc chứ, bằng không nếu có chuyện cần thì phải làm thế nào

Nghĩ đến đây, tôi ra sức bò lên, khi thấy phía dưới của mình thì lửa giận bùng lên.

Đáng chết, máu và nước ối sau khi sinh xong lại không có ai dọn sạch, để tôi nằm trên cái đệm ẩm hôn mê rồi lại tỉnh!

Thê tử nuôi từ bé không có địa vị, tôi lại được tự mình trải nghiệm. Đặc biệt ở xã hội cổ đại đã man nam tôn nữ ti đến cực điểm này.

Cắn răng kêu rắc rắc, tôi di động hai chân cứng đờ xuống giường, vừa giẫm lên hài cửa phòng lại mở ra.

Nghe tiếng, tôi nhìn sang.... Chỉ thấy một cô gái ngũ quan cân đối, bề ngoài giống một nha hoàn bưng bát sứ thanh hoa đi vào.

Thấy tôi tỉnh cô ta dừng lại, sau đó mới đi tới trước bàn đặt bát xuống, khuôn mặt lạnh lùng, khinh thường nói, Canh gà của cô, uống mau lên cho tôi còn đem bát đi!

Hai chữ canh gà làm tôi thấy khá hơn một chút, đi hài xuống giường, lão đảo đi về phía bàn. Hậu sản cần uống canh gà, ở cữ càng cần hơn nữa!

Vui mừng bưng canh gà nóng hôi hổi lên uống một ngụm, vừa nuốt xuống tôi im bật, hai mắt lập tức tròn tròn, nhìn chăm chăm nha hoàn khó tin hỏi,

Đây là canh gà?

Uống nhanh, tôi bận nhiều việc, không đâu hầu hạ cô! Mặt cô ta biến sắc cực nhanh, lộ ra vẻ không kiên nhẫn, khinh thường càng sâu.

Đây không phải vấn đề nhanh hay không nhanh, đây mà là canh gà sao? Nó chẳng có chút vị gà nào cả! Tay cầm bát của tôi run rẩy, tần suất ngực đập phồng gia tăng.

Canh trong chén giống như nước lã, uống nào có thể bổ thân? Nói là canh gà, thực chất không biết đã hầm qua bao nhiêu lần mới bùng tới cho tôi uống!

Cô còn muốn vị gà? Cô chỉ là nương tử nuôi từ bé thấp kém, cho cô uống canh thừa đã tốt lắm rồi! Cô cho mình là thiên kim tiểu thư sao? Còn kén cá chọn canh! Uống nhanh, có nghe thấy không? Cô ta quắc mắt nhìn trừng trừng, khuôn mặt có dấu hiệu vắn vẹo, thực có tiềm chất ác phụ! Nói chuyện thật ác độc, uống phí khuôn mặt xinh đẹp kia!

Tới cổ đại không phải tôi muốn, hiện giờ lại gặp bị đối xử như vậy, dù là người hiền lành cũng sẽ tức giận! Huống hồ tôi từng hưởng thụ qua đãi ngộ nam nữ ngang hàng ở thế kỷ hai mươi mốt, há có thể để cô ta bắt nạt sỉ nhục.

Rầm! Tôi đập mạnh chén canh lên bàn, nước canh nhạt nhẽo vấy hết ra ngoài. Mang canh đi, tôi không uống! Sĩ khả sát bất khả nhục!

Cô ta đã thừa nhận đây là canh thừa, tôi còn uống thế nào được? Huống hồ loại không có dinh dưỡng này uống vào cũng không có lợi gì cho cơ thể, không uống cũng thế!

Tôi nói xong, cô tức khắc cười to, như thể nghe được truyện buồn cười nhất quả đất nà

Ha ha ha ha, ha ha ha ha! Sĩ khả sát bất khả nhục? Cô thực có cốt khí nhĩ, vậy thì đừng uống! Hơn nửa câu trước vừa nói vừa cười, bốn chữ cuối cùng bỗng dừng âm trầm gương mặt lạnh lùng.

Dứt lời, cô ta cầm lấy bát canh gà vô vị không chút do dự hắt xuống đất, canh tràn ra, ướt một mảnh.

Thấy thế, tôi kinh ngạc, trừng mắt nhìn mặt đất ướt nhẹp không biết nói gì, cô ta đổ hết canh đi!

Ánh mắt từ mặt đất chuyển về phía cô ta, ngón tay run run từ từ nâng lên. Cô ta chẳng qua là một nha hoàn nho nhỏ, đúng là quá ngang ngược!

Hừ! Cô ta giương cằm, ngạo mạn giống con gà rừng. Vừa nhìn tôi vừa thông thả bưng chén canh xoay người bước đi.

Cô.... Toàn thân tôi run rẩy không ngừng, chỉ vào bóng lưng cô ta suýt nữa thì đứt hơi.

Chủ nhân thân thể này địa vị vô cùng thấp kém, ngay cả một nha hoàn cũng dám cười trên đầu tác oai tác quái, những ngày sau này tôi biết sống ra sao?

Tôi tức đến mức vỡ ngực thuận khí, nghĩ rằng mình là người phụ nữ hai mươi sáu tuổi thế kỷ mới, vừa rồi lại bị một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi bắt nạt, làm người ta giận sôi.

Tôi tức không chịu nổi, nâng chân đá ghế dựa, ghế dựa đổ rầm xuống đất lằn lằn

Chương 3: Tức sữa đau nhức

Chiếc ghế đáng thương lằn lộn mấy vòng, cũng bởi vì dùng tất cả sức lực nên tôi ngã nhào xuống đất không dậy nổi.

Toàn thân mềm nhũn tựa như bông gòn, mất sức sau khi sinh cùng với vừa rồi dùng quá sức khiến tôi ngã sòng soài ra đất không thể nào nhúc nhích.

Lạnh run lập cập, cái lạnh len lỏi qua lớp quần áo ngấm vào da thịt.

Gò má dán lên nền đất, tôi ngóng nhìn sắc trời ở bên ngoài dần dần tối đi.

Rõ ràng vẫn còn mặt trời rực rỡ, thế nhưng trong phòng lại rét căm căm, giống như tiết tháng chạp không có áo bông để mặc. Chỉ có một chữ: Lạnh!

Nằm sấp một hồi lâu, tôi cố cắn răng lồm cồm bò dậy. Do nằm sấp quá lâu nên cảm thấy hơi khó thở.

Hai cánh tay run rẩy chống đỡ sức nặng của cơ thể, điều chỉnh hô hấp, đợi cho hô hấp ổn định rồi mới từ từ đứng dậy

Cảnh tượng điêu hiu trong căn phòng khiến cho người ta muốn bật cười, tôi nhếch miệng nở nụ cười nhạt vô lực.

Không ai quan tâm thì tự mình quan tâm bản thân mình; không ai giúp sửa sang lại chăn đệm thì tự mình dọn dẹp lấy. Tôi thật không tin một người sống sờ sờ lại bị ghen tiểu mà chết.

Vịn bàn để ổn định thân thể, tôi thở hắt hắt liếc nhìn khắp căn phòng... Thùng gỗ vẫn còn ở đó, nhưng nước bên trong đã không còn hơi nóng.

Đi tới dùng ngón tay nhún thử, lạnh quá. Bỏ đi, lạnh thì mặc lạnh, dù sao cũng tốt hơn là không có, nếu yêu cầu họ đem nước nóng tới cho mình, e rằng sẽ chẳng có ai thèm để ý tới.

Từng bước đi tới đóng cửa lại, sau khi cài chốt cẩn thận, nhanh chóng đi tới góc tường, rút chiếc khăn vải từ trên giá xuống rồi đi về phía thùng gỗ để rửa mặt.

Vắt khăn vải lên thành thùng gỗ, cởi chiếc váy dính đầy vết máu lộ ra hạ thể đầy máu.

Nhìn thấy từ phần bụng trở xuống vô cùng thê thảm của mình mà tôi hận đến nghiến răng, đây chính là kết quả của những phụ nữ có thân phận thấp hèn.

Cầm hận nghiến răng nhúng ướt khăn vải, một tay vịn lấy cái thùng, một tay run run khó khăn lau sạch cơ thể.

Sau khi lau sạch thì cảm thấy toàn thân phát lạnh, cái lạnh từng chập kéo tới, phụ nữ sau khi sinh quả thật lthể đụng vào nước lạnh.

Thả váy xuống, vắt khô khăn vải rồi vắt trở lại lên trên giá, sau đó dựa tường thở dốc tạm nghỉ ngơi.

Sức lực trên người thật là ít đến đáng thương, tôi thật sợ mình sẽ lại lần nữa ngã trên nền đất lạnh lẽo kia hôn mê bất tỉnh.

Lo sợ điều đó trở thành sự thật, vì vậy cố gắng bằng tốc độ nhanh nhất xốc lại mười hai phần tinh thần.

Lục lọi trong tủ quần áo lấy ra chăn đệm mới để thay đổi mớ đệm bẩn, thay xong để chúng ở một góc bên cạnh.

Kiệt sức ngã xuống giường, không muốn cử động dù chỉ một ngón tay, rất mệt, thật sự là rất mệt....

Bụng trống rỗng đúng lúc này vang lên tiếng ùng ục. Ngay cả việc vỗ về cái dạ dày một chút tôi cũng không có sức, nằm thẳng căng không khác gì xác chết.

Nếu không thông báo thì sẽ không có ai nhớ phải đem đồ ăn đến cho mình, canh gà cần uống sau khi sinh nở không có, ít nhất cũng phải cho chút cơm

ăn chứ, nếu không mình sẽ sống như thế nào đây?

Ừng ục bụng lại kêu vang dữ dội, bởi vì bụng đói mà đầu choáng mắt hoa càng lúc càng mãnh liệt.

Hai mắt đang nhìn tấm màn giường của tôi từ từ khép lại chìm vào giấc ngủ thật say với cái bụng đói trống rỗng....

Ngủ được một giấc rất sâu.... Suốt đêm không mộng mị, ngủ một mạch thẳng tới trời sáng hôm sau.

Ầm, ầm, ầm! Tiếng đập cửa thật to khiến tôi giật mình bừng tỉnh mở to hai mắt, ý thức còn mơ hồ trong tích tắc tỉnh táo rõ ràng.

Đây là tình huống gì?

Lăng Tiêu Lạc, mang đồ ăn sáng đến cho cô, mau mở cửa ra! Bên ngoài vang lên tiếng quát nóng giận, từ giọng nói đó có thể nhận ra đó là tiếng của nha hoàn đưa canh tới ngày hôm qua.

Vừa nhận ra tiếng cô ta trong lòng tôi liền nổi giận, cô ta chẳng coi ai ra gì, làm tôi tức mà cái kiểu như thế thì sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may.

Đến đây, giục cái gì mà giục! Tôi nhú mào đáp lại, xốc tấm chăn mỏng lên ngồi dậy. Ngủ cả đêm, cũng đã lấy lại được chút sức lực, bước xuống giường cũng không thành vấn đề.

Đến mở chốt cửa, vẻ mặt vênh váo mắt như mọc trên đỉnh đầu của cô ta đập vào mắt.

Tôi nhìn cô ta không vừa mắt, cô ta nhìn lại tôi cũng chẳng có thiện cảm gì, đặt điểm tâm lên trên bàn rồi nhìn tôi với ánh mắt quái gở.

tâm tư để ý ánh mắt kỳ quái của cô ta, tôi hỏi, Hiện tại là triều đại nào?

Xuyên không đến đây từ hôm qua đến giờ vẫn chưa biết niên đại hiện nay, nhưng xem mái tóc màu đen của tên thiếu niên kia, tuyệt đối đây không phải là triều đại nhà Thanh.

Lời vừa dứt, cô ta lập tức dùng ánh mắt quái dị nhìn tôi, vừa khinh thường vừa khó hiểu trả lời, Triều đại nào là sao, hiện nay là ‘Thiên Vận Long triều’!

Nghe vậy, tôi liền giật mình sửng sốt, hai mắt tròn tròn, không thể nào tin nổi Hả lên một tiếng, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Thảm rồi, mình lại xuyên không tới một triều đại không có trong lịch sử! Nói vậy, những gì mình biết về lịch sử lúc còn đi học cũng chẳng phát huy được tác dụng gì rồi!

Làn gió mát thổi lất phất bên người mà cảm thấy giống như trận gió bắc rít gào, lạnh đến độ khiến người phát run....

Chớ có giả ngây giả dại, trong nửa tháng tới tôi sẽ mang cơm đến cho cô, nửa tháng sau đó cô hãy quay về chỗ của mình để làm việc. Nói xong, cô ta cười lạnh đánh giá tôi một lượt, đánh giá xong mới xoay người rời đi.

Tôi nhìn chăm chăm bóng lưng đã đi xa của cô ta mà cảm thấy có luồng máu tức giận sôi trào, chỉ được nghỉ ngơi có nửa tháng rồi trở lại làm việc, đây không thể nghỉ ngơi là tự hủy hoại cơ thể mình rồi.

Sau khi sinh nở, cần phải ở cữ nghỉ dưỡng một tháng rất dễ sinh bệnh!

Trên đời sao lại có một người cổ đại dã man ngược đãi sản phụ như thế chứ? À, không, không phải trên đời này mà chỉ có ở Thiên Vận Long triều vốn không tồn tại này?

Thu hồi ánh mắt nhìn về phía đồ ăn sáng trên bàn, hả.... Chỉ toàn một màu xanh lá, chút xíu thịt cũng không có. Xem ra, cuộc sống của chủ nhân cơ

thể này cũng rất thê thảm!

Không thể tự ngược đãi bản thân mình, huống chi hiện nay mình là chủ nhân mới của cơ thể này, không cần biết ăn có ngon hay không, lấp đầy bụng trước rồi hẵng tính, nếu không bị đói chết thật là lỗ nặng rồi!

Nghĩ đến điểm này, mặc kệ nó là thứ gì, ăn trước rồi hẵng nói!

Đúng như lời nha hoàn kia nói, những ngày kế tiếp, cô ta cứ đúng giờ sẽ mang đến cho tôi một ngày ba bữa cơm, mỗi ngày tặng thêm hai chén canh gà chẳng có mùi vị gì.

Dùng cơm xong, tôi đi lòng vòng ra ngoài phòng. Ra khỏi phòng mới biết hiện mình đang ở tại một ngôi viện nhỏ thanh nhã. Rừng trúc xanh mơn mớn, từng bụi hoa rực rỡ khoe sắc, bầu không khí vô cùng trong lành thoáng mát.

Chắc là bởi vì chủ nhân cơ thể này sắp sinh nở cho nên mới chuyển đến nơi này, chỗ ở chính chắc cũng không khá hơn là bao

Ăn uống không lo, đi dạo trong vườn cũng có thể rèn luyện thân thể, nhưng có một chuyện làm tôi vô cùng khổ sở! Đó chính là.... bị tức sữa!

Phụ nữ sau khi sinh nở, ngực tự nhiên sẽ có sữa, nếu như không cho em bé bú thì sữa ngực sẽ tự động cương lên, không thể nào thoải mái được. Hoàn cảnh của tôi hiện giờ chính là, ngực rất khó chịu, vừa đau vừa tức!

Đừng nói là bú sữa, ngay cả khối thịt được lấy ra từ trên người kia có hình dạng ra sao cũng không biết được. Sau trận hôn mê khi sinh tỉnh lại thì đã không thấy, đến nay vẫn không, không biết là trai hay gái.... là tròn hay méo....

Bầu ngực cương cứng đau không chịu nổi, tôi dùng đôi tay xoa nắn nó, không ngừng đi tới đi lui ở trong phòng.

Đã qua mấy ngày rồi, mãi tới hôm nay mới bắt đầu cương sữa, chuyện này có liên quan đến vấn đề thiếu dinh dưỡng.

Theo bản năng nhìn ra phía ngoài phòng với hy vọng khối thịt kia đột nhiên xuất hiện. Nhưng, không thể nào, tiểu viện vẫn vắng vẻ điều hiu.

Ừm.... Khom lưng than nhẹ, trải qua tức sữa mới phát hiện chẳng khác gì quay lại lúc dậy thì!

Tức sữa chết tiệt! Tôi thầm tự mắng, đang tính toán xem phải làm sao thì lúc này cửa kéo kẹt một tiếng mở ra.

Nghe tiếng, tôi ngẩng đầu lên nhìn tới nơi âm thanh..... Trông thấy tên thiếu niên dừng chân đứng lại ở ngay ngưỡng cửa, nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc. Trong sự kinh ngạc còn có chút mờ mịt, có lẽ không hiểu tại sao tôi khom lưng đỡ ngực.

Tôi và cậu ta nhìn nhau, không ai nhúc nhích, cũng chẳng nói lời nào.

Qua một hồi lâu, tôi cúi đầu xuống nhìn ngực mình, rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu ta lần nữa. Ngay lập tức mở cờ trong bụng, thẳng người đi nhanh tới chỗ cậu ta, vừa đi vừa nói, Cậu tới thật đúng lúc, mau giúp tôi!

Được cứu rồi!

Chương 4: Nhanh hút sữa giúp tôi

Tôi tóm lấy cổ tay cậu ta, kéo cậu ta đến giường.

Cậu ta linh hoạt giống như bùn đẩy tôi ra, giọng nói hơi trầm xuống hỏi, "Cô muốn làm gì?"

Không muốn nói tỉ mỉ, tôi lại nắm lấy cổ tay cậu ta lần nữa kéo cậu ta đến bên giường, đè hai vai cậu ta để cậu ta ngồi xuống.

"Giúp tôi hút sữa, ngực tôi tức rất khó chịu!"

Cậu ta không ngờ tôi sẽ có yêu cầu này, thế nên ngẩn ra. Sau khi hoàn hồn vẻ mặt lập tức thay đổi, mặt mũi xanh mét nhìn chăm chăm vào tôi, không nói được câu nào.

Thấy thế, tôi đập vào vai cậu ta, giục, "Nhanh lên đi, thật sự rất khó chịu!" Dừng ánh mắt vô tội khẩn cầu nhìn cậu ta, nếu có thể tự làm tôi cũng sẽ không cần xin cậu ta.

Cậu ta bất động không nói gì, nhìn chăm chăm vào tôi. Thấy cậu ta không muốn giúp, tôi sốt ruột, mở miệng định nói.

Cậu ta lại hành động trước tôi một bước, mở miệng hút.

Cảm nhận ấm nóng và mấp máy khi hút trong miệng cậu ta, tôi không nhịn được than nhẹ, "Ừm..." Sữa tươi chảy vào trong miệng cậu ta, qua cổ họng vào bụng.

Tôi nhìn miệng cậu ta hút, cậu ta lại mở mắt lên bình tĩnh nhìn tôi.

Có cậu ta giúp cơn đau tức dần bớt đi, thở dài một hơi, cả người tôi căng trướng dần dần thả lỏng, tôi bớt đau nhìn cậu ta cười nhẹ. May là cậu ta đến đây, bằng không không biết tôi còn phải đấu tranh với tức sữa bao lâu nữa.

Nụ cười khế của tôi khiến cậu ta ngừng hút, chỉ thấy cậu ta nhăn hai hàng lông mày, đáy mắt xẹt qua sự kinh ngạc và khó tin.

Thấy thế, tôi ngẩn ra, sao cậu ta lại toát ra hai cảm xúc như vậy? Tôi theo bản năng vuốt gò má của mình, hay là chủ nhân cũ của cơ thể này chưa từng bao giờ?

Có lẽ là vậy, tim co thắt lại, không biết là cảm xúc gì. Làm nương tử nuôi từ bé sao có thể vui vẻ được? Nương tử nuôi từ bé không chỉ phải hầu hạ trượng phu, còn phải hầu hạ mẹ chồng. Huống hồ vốn là chủ nhân mà ngay cả hạ nhân cũng dám bắt nạt, sao có thể vui vẻ nổi?

Nghĩ đến đây, ý cười bên môi tôi dần tắt lịm, bất đắc dĩ thở dài đồng tình, "Aizz..."

Thiếu nữ đáng thương, không biết linh hồn cô ấy đã đi đâu rồi, có phải cũng xuyên không giống tôi rồi không?

Ngừng hút, thiếu niên vươn đầu lưỡi ướm át liếm dịch sữa trắng ngà còn vương trên cánh môi, đôi con ngươi có thần sáng ngời sâu thẳm trầm xuống.

"Hô..." Tôi nhẹ nhàng thở ra, cơn đau tức không còn, bộ ngực từ căng cứng dần mềm mại. "A..." Không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ thoải mái từ cổ họng, cảm giác mềm mại vẫn tốt hơn, cực kỳ thoải mái...

Tôi đang ngây ngất trong niềm vui sướng ngực mềm lại, bỗng nhiên cổ tay trái bị nắm lấy. Còn chưa kịp phản ứng, nháy mắt tiếp theo thân thể của tôi quay cuồng ngã lên giường.

Tôi kinh hãi hét lên, đầu hơi choáng váng, trên người bỗng dưng nặng trĩu, vội giương mắt nhìn...

"Cậu muốn làm gì?" Buột miệng thốt ra. Thiếu niên đang đè trên người tôi, khoảng cách giữa hai chúng tôi lúc đó rất gần, gần sát chỉ bằng cái

Cậu ta ko trả lời ngay lập tức, mà cao giọng nói lạnh như băng, "Lăng Tiêu Lạc, cô trở nên dâm đảng như thế từ lúc nào? Cô vội nghĩ cách leo lên giường của ta nhanh như vậy sao?"

Nghe vậy, tôi há to miệng như nuốt phải quả trứng gà, hai mắt tròn tròn, bị câu nói của cậu ta làm cho vô cùng kinh hãi.

Trong đầu trống rỗng trong chớp mắt, lúc này tôi mới ý thức được mình không còn là cô gái hai mươi sáu tuổi ở thế kỷ tương lai nữa, mà là một nương tử nuôi từ bé thấp hèn ở thời xưa.

Con gái thời cổ đại tuyệt đối sẽ không đưa ra yêu cầu hút sữa giống tôi lúc trước. Dù cho mình đau đến chết, tức sữa đến chết cũng tuyệt đối không yêu cầu nữa chứ.

Nghĩ đến đây trên trán tôi toát ra một tầng mồ hôi lạnh, trong đầu nghĩ nên giải thích cho cậu ta thế nào. Tôi cũng không muốn chỉ vì một lần hút sữa mà đẩy bản thân vào tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Chưa nghĩ ra cách, cậu ta lại nắm lấy bầu ngực mềm mại của tôi.

Hành động này tràn ngập hương vị tình sắc, khiến cơ thể tôi run rẩy, tê dại cũng lan đến từng góc ngách trên cơ thể.

Rên rỉ một tiếng, hai mắt tôi tròn tròn khó tin. Cơ thể này phản ứng quá nhạy cảm với hành động thân mật

Cậu ta cười lạnh, nắm cầm của tôi quay mặt về phía cậu ta, sự mỉa mai trong mắt rất rõ ràng.

Mặt tôi vừa sung huyết vừa hồng, nhiệt độ trên mặt khi nóng khi lạnh, không thể tin được một tiểu quý thành niên mười ba, mười bốn tuổi như cậu ta có thể có biểu cảm này.

Cảm giác tê dại không phải do tôi muốn, nếu tôi là chủ nhân mới của cơ thể này, phản ứng lẽ ra phải do tôi điều khiển mới phải!

Dùng sức hất tay cậu ta, cố gắng đẩy cậu ta ra, tôi lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai lăn ra giữa giường, hai cánh tay khoanh lại che trước ngực.

Thiếu niên ngửa ra sau, tôi cho rằng cậu ta sẽ rơi xuống đất, lại không ngờ cậu ta giống như mảnh hổ nghiêng người nhào tới chỗ tôi, giữa tiếng kêu sợ hãi của tôi, tôi đã bị đè dưới thân thể rắn chắc.

"Lăng Tiêu Lạc, cô giả vờ xấu hổ cái gì, vừa rồi ai xin ta hút sữa? Hừ, ta thấy dâm đảng mới là bản tính thật của cô!" Về mặt, ánh mắt cậu ta chứa đầy khinh thường, dường như bản tính của tôi chính là loại mầm mống phóng đảng trơ trẽn.

Cậu ta nói chuyện rất khó nghe, không chỉ sỉ nhục chủ cũ của cơ thể này mà còn sỉ nhục tôi bây giờ!

Lúc này lửa giận tăng vọt, tôi hỗn hển đánh đấm trên người cậu ta, chửi ầm lên, "Vô lại! Tôi không dâm đảng, tất cả đều do cậu đoán mò!"

Tiếng ‘bộp’ thanh thúy vang lên ngăn tiếng mắng to của tôi, tôi còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, đầu đã quay mạnh sang một bên, trong một khắc cơn đau bóng rớt từ má trái xâm nhập vào đầu.

"A..." Rên rỉ chậm hơn đau đớn trên mặt, đầu choáng váng, mắt hoa, dường như cả thế giới đều đảo lộn!

Chương 5: Thiếu niên vô tình

"Khốn kiếp!" Cậu ta giận dữ gào lên, bàn tay túm lấy cổ áo tôi, kéo tôi từ trên giường lại gần, mặt đối mặt với cậu ta.

"Đừng tưởng cô sinh con trai cho ta là có thể đổi đời! Đừng cho rằng ta ngủ với cô là cô có thể từ thân phận thấp hèn trở thành vợ của ta! Đừng tưởng cô giờ chiêu trò tức sữa thấp kém này là có thể giành được trái tim ta! Ta nói cho cô biết, không bao giờ! Tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó!"

Môi cậu ta mấp máy liên hồi, từng chữ từng chữ vang lên như pháo nổ. Tuy nói nhanh, nhưng vẫn có thể khiến người khác nghe thấy rõ ràng.

Tôi ôm mặt nghe những lời lên án cay nghiệt của cậu ta, không chỉ cảm thấy khiếp sợ, mà còn cảm thấy nhục nhã nữa.

Hóa ra hành động của tôi lại khiến cậu ta hiểu nhầm tới mức này. Càng không ngờ cậu ta lại nghĩ tôi đang làm trò để chiếm cảm tình

Lửa giận trong mắt cậu ta bùng lên rõ rệt, sắc mặt xanh mét, cơ bắp căng cứng, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống tôi thôi.

Trong lòng tôi run rẩy, cảm giác nhục nhã bùng lên nhanh chóng. Tôi bỗng đưa tay túm lấy cổ áo cậu ta, lớn tiếng phản bác: "Cậu mới là kẻ khốn kiếp! Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện nhờ sinh con mà được đổi đời! Cũng chưa từng nghĩ chỉ vì quan hệ với cậu mà có thể trở thành vợ cậu! Cũng chưa từng nghĩ đến chuyện dùng thủ đoạn tức sữa để chiếm lấy trái tim cậu! Cậu là đồ nhóc con kiêu căng, vốn chẳng hiểu gì! Cậu có tư cách gì quát tôi chứ?"

Hét xong, tôi dùng sức gạt tay cậu ta ra, "Nếu cậu thấy không vừa mắt thì có thể viết hưu thư. Tôi và cậu từ nay về sau đoạn tuyệt, không ai nợ ai cả!"

Cậu ta sao có thể ngông cuồng như thế chứ? Nếu ở thế kỷ 21, chắc chắn phải đưa cậu ta vào "Trại quản giáo thiếu niên" để giáo dục lại.

Thật đáng ghét! Tuổi còn nhỏ mà đã độc mồm độc miệng như vậy, sau khi chết chắc chắn sẽ bị đày xuống địa ngục!

Sau khi nghe tôi hét một tràng dài như vậy, khuôn mặt tuần tú của cậu ta trở nên vắn vẹo, sắc mặt đen sì rất đáng sợ. Cơ bắp trên mặt co rút, hai nắm tay kêu răng rắc. Nhìn bộ dáng cậu ta như muốn đâm chết tôi vậy.

Tôi ngẩng cao đầu, đầu hướng tới trước mặt cậu ta, giận dữ hét lên: "Hoặc là cậu đánh chết tôi! Hoặc là cậu bỏ tôi! Nếu tôi nhú mày một cái thì tôi không phải là

Về mặt cậu ta vốn đang giận dữ vô cùng, sau khi nghe những lời tôi nói liền trở nên lạnh lùng đáng sợ, ngay cả tiếng cười cũng lạnh băng khiến người khác run sợ: "Ta thấy cô muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng đến sắp diên rồi. Cô chỉ là nương tử nuôi từ bé thấp hèn, ta sao có thể cười cô được chứ? Hưu thư vốn không cần viết! Cô muốn chết? Sao có thể dễ dàng như vậy! Ta nói cho cô biết, đời này cô vĩnh viễn là nương tử nuôi từ bé của Liệt Minh Dã ta. Trừ khi ta chết, nếu không vĩnh viễn cô đừng nghĩ đến chuyện được giải thoát!"

Lời nói của cậu ta thật tàn nhẫn vô tình, về mặt cậu ta cũng như thế tôi dường như không phải là người sống, mà chỉ là một vật chết, để mặc cậu ta tùy ý muốn làm gì thì làm, không có quyền phản kháng.

Đầu tôi trở nên trống rỗng, tôi dùng ánh mắt kinh ngạc như thấy cá đi trên bờ nhìn chăm chăm cậu ta.

Cậu ta mới chỉ có mười ba, mười bốn tuổi sao? Tại sao những lời cậu ta nói ra lại lạnh lùng tàn nhẫn khiến người khác tan nát cõi lòng như vậy?

Tan nát cõi lòng?

Dường như tôi thật sự khiếp sợ. Bởi tôi như nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ nát, từng mảnh vỡ đâm đau trái tim tôi, đâm đau thân thể tôi.

À, không phải, phải nói là trái tim của chủ nhân thân thể này mới đúng.

Tôi nghĩ tình cảm của cô ấy đối với thiếu niên trước mặt này rất sâu sắc, nếu không sao lại thấy tan nát cõi lòng như vậy.

Một cô gái cổ đại khi bị một người đàn ông chiếm giữ, thì cả thân thể lẫn trái tim đều thuộc về người đàn ông đó. Cho dù anh ta vô tình với cô, làm tổn thương cô sâu sắc, cô ấy cũng sẽ vẫn như thiêu thân lao vào lửa, vui vẻ chấp nhận.

Tôi yên lặng, miệng cong lên cười khổ. Cười nhạo bản thân mình đã quên đi thân phận nương tử nuôi từ bé, những lời vừa rồi nói với cậu ta chẳng khác nào một câu chuyện cười. Tôi không thể lấy lại nhân quyền và tự do cho chủ nhân vốn có của thân thể này, tôi không thể....

Có lẽ nụ cười khổ của tôi đã khiến cho sắc mặt của thiếu niên trước mặt hòa hoãn lại, nhưng giọng điệu mỉa mai của cậu ta vẫn còn.

"Cô tốt nhất là nên làm tốt bổn phận của mình đi. Vĩnh viễn đừng có vọng tưởng những gì cô không thể có được! Nếu không, ta chắc chắn sẽ khiến cô sống không bằng chết!"

Cậu ta nói xong những lời tuyệt tình đó liền tức giận đứng lên, phất tay áo rời đi.

Cậu ta vừa đi khỏi lập tức toàn thân tôi mềm nhũn ngã phịch xuống giường, cả người cứng ngắc, run rẩy không ngừng.

Tính cách cậu ta sao có thể quyết liệt tàn bạo như vậy được chứ? Cậu ta nào có khác Tần Thủy Hoàng là bao?

Cũng may, cậu ta không phải là một đế vương, nếu không không biết bao nhiêu con dân sẽ bị hành hạ đến chết!

Tôi yên lặng nằm trên giường nhìn cửa phòng đóng cửa, một lúc sau mới ngồi dậy, tức giận vùng tay đập cái gối xuống giường, vừa đánh vừa mắng:

"Thằng nhóc chết tiệt! Này thì ngông cuồng! Này thì ngang ngược!"

Tôi sao có thể ngu ngốc như vậy? Tại sao lại không tát lại cho cậu ta một phát cơ chứ? Tôi đường đường là cô gái hiện đại hai mươi sáu tuổi lại bị tên nhóc con mười ba mười bốn tuổi vắt mũi chưa sạch tát!

"A..... !" Tôi giận dữ hét lớn một tiếng, bàn tay càng dùng sức đánh xuống, tưởng tượng cái gối này chính là đầu tên thiếu niên khốn kiếp kia.

Tình cảnh này thật uất ức! Vô cùng uất ức!

Liệt Minh Dĩ dường như muốn trừng phạt tôi vì tội mơ mộng hão huyền, ba bữa liên tiếp không cho người mang cơm tới cho tôi. Tôi đói đến mức da bụng dán vào da lưng, đầu óc choáng váng, hai chân run rẩy, đứng cũng không vững.

Thằng oắt chết tiệt, tôi nguyện rửa cậu ta kiếp sau đầu thai làm con gái để cậu ta ném thử nỗi khổ của phụ nữ, để cho cậu ta ném thử đau đớn khi sinh con.

Tôi đói bụng đến không thể chịu được nữa, đành phải vịn tường đi ra cửa phòng, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra phía cổng viện hình vòm. Phải đi tìm chút gì đó để ăn, nếu không nhất định sẽ chết đói mất.

Bước ra khỏi tiểu viện đẹp đẽ, tôi không khỏi há hốc miệng. Tôi cũng biết người xưa xây nhà rất chú ý đến phong thủy và đối xứng, nhưng cũng không cần phải đối xứng đến mức này chứ! Nhìn đâu đâu cũng thấy giống nhau. Tôi biết tìm phòng ăn ở

"Đáng ghét..... !" Tôi yếu ớt mắng, cố kìm nén cơn giận trong lòng, nhìn khắp xung quanh một lượt. Rốt cuộc tôi nên đi hướng nào đây?

Nghĩ mãi cũng không biết làm thế nào, nếu đi sai lại sợ sẽ bị người khác phát hiện.

Nghĩ vậy, tôi cuối cùng cũng đành chọn phương pháp ngó ngẩn nhất. Đó chính là nhắm mắt xoay một vòng, mở mắt ra thấy hướng nào thì đi hướng đó.

Xoay tròn một vòng, đầu óc choáng váng suýt nữa ngã xuống đất. Cố sức đứng vững, tôi mở mắt ra nhìn quanh... Khóe miệng không khỏi co rút, đáng chết, tôi quay một vòng cuối cùng lại quay ra hướng vừa đi ra.

Tôi đói sắp không chịu được rồi. Cắn răng một cái, mặc kệ tất cả, cứ đi sang bên phải xem thế nào....

Suốt dọc đường chú ý để không chạm mặt ai cả, cuối cùng lại tới một tiểu viện yên tĩnh. Quay đầu nhìn lại, tiểu viện này cách chỗ ở tạm của tôi cũng không xa lắm.

Thức ăn quan trọng hơn, giờ tôi không có tâm trí đâu để nghĩ nhiều. Nuốt nước miếng xuống, tôi dáo dác nhìn quanh tiểu viện.

Bên trong tiểu viện yên tĩnh không một tiếng động.

Không thể đợi thêm được nữa, tôi rén rón bước chân vào trong viện, khom người đi về phía nhà chính

Đi đến cửa tôi vui mừng đến nỗi suýt hét lớn lên! Hay quá, không gặp ai cả!

Nhìn thấy đĩa điểm tâm trên bàn hai mắt tôi sáng lên. Mặc kệ nó tên là gì, mùi vị thế nào, tôi nhét tất cả điểm tâm kia vào miệng, vừa ăn vừa rướn cổ nhìn ra bên ngoài xem có người vào hay không.

Ông trời cũng không đối xử với tôi quá tệ, ăn no rồi mà vẫn không ai đến.

Lấp đầy bụng, đặt chén trà xuống, tôi khoan khoái thở ra một hơi.

Rốt cục cũng được ăn no. Vì tôi phải nhịn đói đã lâu, dạ dày cũng đã co lại, cho nên trên đĩa vẫn còn dư lại một miếng điểm tâm.

Nhìn miếng điểm tâm cô đơn nằm một mình trên đĩa, tôi theo bản năng lẽ lười liếm môi. Thay vì để nó cô độc nằm đó, hay là cứ cất nó đi chờ đến lúc đói mang ra ăn.

Nghĩ vậy, tôi liền cất miếng điểm tâm vào trong người.

Đúng lúc đó, một tiếng ‘A!’ vang lên, tôi rút bàn tay đặt trong ngực ra, nghiêng đầu lắng nghe.

Từng tiếng ‘a, a’ vang lên, non nớt vô cùng.

vừa mới ăn no, đầu óc có chút chậm chạp, hai chân đã hành động trước suy nghĩ bước đi tìm kiếm tiếng kêu đó.

Vén màn che lên, một gian phòng tao nhã cùng một với một đứa nhỏ đang nằm trên giường huơ huơ tay đập ngay vào mắt tôi.

Tôi ngó người một lát, nhưng ngay sau đó hai mắt lại trừng lớn, nhanh chóng bước tới bên giường.

Trên giường là một đứa nhỏ xinh xắn, hai mắt đen bóng khẽ chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, lộ cả lợi hồng hồng.

Tôi ngây ngốc nhìn đứa nhỏ trên giường, trái tim liền trở nên dịu dàng.

Nó... đứa nhỏ này... chính là đứa con mà tôi phải trải qua đau đớn vô cùng, dùng hết sức sinh ra sao?

Đứa nhỏ này nhìn thấy tôi cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn huơ huơ nắm tay lên chào hỏi, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng ‘ê ê a

a'.

Thấy vậy, tôi không khỏi vui mừng, ngồi xuống gần nhìn nó.

Nó thật xinh xắn, trắng nõn mập mạp. Khuôn mặt bảy phần giống Liệt Minh Dã, ba phần giống tôi. Đặc biệt là đôi mắt dường như biết nói kia khiến người khác nhìn vào thì không thể dời đi.

"Tiểu bảo bối, con thật đẹp!" Tôi không nhịn được khen. Mặc dù nó là cốt nhục của Liệt Minh Dã và này, nhưng tôi vẫn thích nó. Có lẽ bởi vì nó là do tôi đau đớn sinh ra.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của nó, tôi không kìm lòng được muốn sờ nắn khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu này, chắc chắn cảm giác sẽ vừa mềm vừa mịn.

Trong đầu còn nghĩ vậy, bàn tay cũng vươn ra. Lúc đầu ngón tay sắp chạm đến da thịt mập mạp trắng trẻo của nó, một giọng nữ the thé chột vang lên phía sau. Âm thanh vang lên đột ngột khiến tôi hoảng sợ, lập tức rút tay về, đứng phắt dậy.

"Tiện nhân, ai cho phép cô bước chân vào đây? Lại còn muốn sờ vào tiểu thiếu gia nữa! Hừ, tiểu tiện nhân!"

Cùng với tiếng quát mắng, cơ thể tôi cũng bị kéo ra xa chiếc giường, ngay sau đó, một cái tát xé gió đánh tới rất mạnh.

Tốc độ rất nhanh! Tôi không thể né tránh được, một tiếng 'bốp' thanh thúy vang lên, má trái đã bị cô ta đánh trúng.

Lần thứ hai! Đây là lần thứ hai kể từ khi xuyên không tới cổ đại tôi bị người ta tát!

Chương 6: Trả lại một cái tát

Thuận thế, tôi lão đảo đổ người ngã vào cái tủ nhỏ bên giường. Cùng lúc đóbị đập lên tủ, đau đớn như bị kim đâm bỗng lan ra! Tôi rên "A..." một tiếng, theo bản năng nâng người lên một chút, dùng hai tay đỡ ngực. Một chữ thôi, đau!

"Tiện nhân!" Cô ta độc ác túm tóc tôi lôi về phía sau, tôi bị giật khỏi cái bàn lùi về sau một bước. Cô ta rất dùng sức, tôi chỉ thấy da đầu tê dại. Bị rơi vào thế yếu như lúc này khiến tôi giận dữ, hai người xấp xỉ tuổi nhau, dựa vào cái gì tôi tới cổ đại liền bị tát hết lần này đến lần khác?

Tôi quay ngoắt lại, dùng tay trái giữ tay cô ta, tay phải giơ lên, nhanh như điện tát lên khuôn mặt kiêu ngạo của cô ta. "Bốp" một tiếng giòn vang, còn vang dội hơn cô ta tát tôi!

Kiêu ngo của cô ta tan thành mây khói trong phút chốc, nới tay túm tóc tôi, theo hướng tôi tát đổ về phía giường, ngã "bộp" xuống đất, người ngã ngựa đổ.

Tôi kinh ngạc nhìn tay phải của mình, kinh ngạc vì sức mạnh kinh người của nó. Bàn tay bởi vì dùng quá nhiều sức mà tê rát, đây là lửa giận chủ nhân thân thể này tích trữ đã lâu? Hay đây là lửa giận của linh hồn hai chúng tôi kết hợp? Lúc này tôi cũng không rõ nữa. Tôi thu hồi kinh ngạc nhìn về phía cô gái kia.

Chỉ thấy cô ta từ từ nằm ngửa chuyển thành nằm nghiêng, ôm má trái khiếp sợ nhìn tôi. Hai mắt trợn trừng, đồng tử khi co khi giãn, trong mắt lóe ra vẻ khó tin và sợ hãi.

Thấy thế, môi tôi cong lên thành một nụ cười lạnh. Bắt nạt kẻ yếu, người cổ đại phát huy bốn chữ này rất khá đấy chứ! Nếu đối tượng đối thành Liệt Minh Dã, tôi nghĩ cô ta tuyệt đối sẽ không kiêu ngạo, ngược lại còn ngoan như mèo con, vâng lệnh nghe theo. Người cổ đại thực buồn cười, thực đáng xấu hổ, thực đáng

Tôi lẳng lẳng nhìn cô ta, mặc dù bàn tay đau, nhưng lửa giận trong lòng lại vì cái tát đó mà giảm bớt. Không phải tôi thích bạo lực, nhưng không tát cô ta thì thật có lỗi với hai mươi sáu năm cuộc đời của tôi! Càng có lỗi với chủ nhân cơ thể này!

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, đến mức có thể nghe được tiếng cây kim rơi. Quá yên tĩnh làm người ta bất an, tôi theo bản năng nhìn về phía giường, không biết cái màn tát nhau vừa nãy có làm đứa bé sợ hay không.

Khi ánh mắt chạm đến vật nhỏ thì tôi ngớ ra, giật mình bật cười. Nó nào có sợ hãi, rõ ràng đang giương đôi mắt đen láy nhìn tôi với cô gái kia. Thấy tôi nhìn nó, lập tức lộ ra phần lợi hồng vung nằm tay nhỏ với tôi, trong miệng phát ra tiếng "y y ê ê".

Không thể xem nhẹ nhiệt tình của nó, tôi ra dấu tay chữ "V" với nó, ngọt ngào hỏi: "Bảo bối, mẹ có ngầu không?" Ngay cả bản thân tôi đều cho rằng bùng nổ thật tuyệt, quá tuyệt! Làm người cơ bản nhất là không thể vút thể diện!

"Nha nha, y nha, y nha." Nó vung nằm tay nhanh hơn, tiếng la non nớt to rõ trả lời, đang cố động tôi sao.

"Ha ha, con đúng là bảo bối của mẹ..." Tôi vui vẻ ra mặt, mở cờ trong bụng, có đứa con trai như thế còn mong gì hơn? Tại nơi này tôi bị người ta xa lánh, nhưng con trai thì không, nó là miếng thịt trên người tôi, tuyệt đối sẽ không!

Hai người bọn tôi rồi rút đối thoại khiến cô gái kia hoàn hồn. Chỉ thấy cô ta từ trên mặt đất nhảy dựng lên như cung bắn. Muốn đánh tôi nhưng lại e sợ, nhìn chăm chăm tay phải của tôi, sợ lại ăn thêm một cái tát

"Bị tát một cái thấy thế nào?" Tôi tà ác nhếch khóe môi, bộ dáng muốn nổi giận lại sợ của cô ta làm người ta muốn ôm bụng cười! Cô ta chắc chắn không ngờ sẽ có một ngày bị "Lăng Tiêu Lạc" tát một cái.

"Cô... Cô..." Mặt cô ta đỏ lên rồi lại trắng bệnh, mơ hồ còn có dấu hiệu chuyển sang xanh. "Cô dám đánh ta!" Hiện nay mới nhớ lại khẽ sờ lên gò má bị tát in lằn năm dấu ngón tay.

"Nếu mà cô tích chút khẩu đức thì sẽ không bị ăn cái tát vừa rồi, làm người không thể quá kiêu ngạo, bằng không nhất định sẽ gặp ác báo!" Tôi híp mắt nhìn cô ta chăm chăm, nhắc nhở cô ta đừng có hành động quá khích.

"Cô... Cô..." Cô ta run run bắt đầu giơ tay chỉ vào mũi tôi, sắc màu trên mặt đủ để mở phùng nhuộm. Chỉ vào tôi một lúc lâu sau mới nói ra được một câu, "Ta sẽ báo cho thiếu gia biết hành động độc ác của cô!"

Cứ tưởng rằng cô ta sẽ nói gì, không ngờ lại là câu làm người ta bật cười này. Lúc này tôi cười ra tiếng, cảm vênh cao, đáp lễ cô ta một câu, "Xin cứ tự nhiên, nếu như cô không chê chuyện bị tôi cho một bạt tai là xấu hổ."

"Cô..." Mặt cô ta trợn trừng như quả bóng bàn, mặt trướng thành màu gan heo, hốn hển dậm chân mắng to, "Tiện nhân! Tiện nhân!"

Nghe vậy, tôi trầm mặt, cảnh cáo, "Tôi mà tiện, vậy tên Liệt Minh Dĩ uống sữa tôi lại càng tiện!" Không thể trách tôi độc miệng, tôi ghét nhất hai chữ này. Muốn dùng từ "tiện" sỉ nhục tôi, tôi liền cho chủ nhân cô ta gánh cùng!

Tôi nói xong, cô ta nghẹn họng há hốc mồm như nuốt phải quả trứng gà, một tiếng "Hả!" kinh ngạc từ trong cổ phát ra. Lúc này mặt cô ta đã biến thành bảy màu thật rồi, làm người ta hoa cả mắt, sắc mặt khó coi đến cực điểm! Toàn thân run rẩy, chắc sợ không nhẹ.

Quét mắt nhìn con trai trên giường, tôi quyết định lập tức rời đi. Ra khỏi phòng đã lâu, hiện giờ lại phát sinh tranh chấp với cô gái này, khó tránh khỏi sẽ dẫn những người khác tới đây. Nhiều người sẽ cực kì bất lợi cho tôi. Vậy nên chân tôi như được bôi dầu, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách!

Nghĩ đến đây, tôi thu hồi ánh mắt nhìn con trai, không hề để ý tới cô gái đã hóa thành tượng đá, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Khi tôi sắp về đến tiểu viện tinh xảo kia, lại nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thét chói tai làm người ta đau tim "A..." !

Chương 7: Kết quả của sự kiêu ngạo

Ngồi ở trên giường, tim tôi đập thành thịch" , từng trận kích thích đánh thẳng vào thể xác lẫn tinh thần. Thì ra tát người một bạt tai lại có thể hưng phấn như vậy! Còn có thể khiến toàn thân thoải mái!

Nhìn tay phải mình, tôi không hối hận đã đánh cô gái đó, cho dù sau đó sẽ đưa đến tai họa cũng tuyệt đối không hối hận! Nếu thể diện mất rồi, sống còn có ý nghĩa gì?

Hít sâu, ra một hơi thật dài, tôi dần dần ổn định cảm xúc kích động của mình.

Bữa tối không có ai đưa, tôi lấy miếng điểm tâm còn thừa từ trong ngực ra, ăn từng miếng nhỏ. Ăn từng tí như vậy mới thưởng thức được hương vị, thơm thơm ngọt ngọt, không ngấy, tựa như được tinh luyện từ loại hoa nào vậy.

Tắt đèn đi ngủ, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, hai mắt lúc nhắm lúc mở, bởi vì bụng đói quá không thể nào ngủ được. Nếu sau giữa trưa không ăn bánh ngọt có lẽ sẽ không như thế, nhưng đã ăn rồi thì dạ dày sẽ kháng nghị không có thức ăn vào, không có gì tiêu hóa, cứ réo "ùng ục" không ngừng.

Có chút phiền não, tôi vạch chăn ra cho người ra ngoài. Khẽ ép nhẹ xoa xoa dạ dày, cảm giác đói hình như tiêu tan đi một ít. Đang xoa bụng, cửa phòng không hề báo trước ‘rầm’ một tiếng bật tung ra, âm vang cực kỳ chói tai!

Tim tôi suýt chút nữa ngừng đập, giật mình sợ hãi hét ầm lên, "A...." , xảy ra chuyện gì vậy?

Tôi chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận gió mạnh xen lẫn lửa giận đánh úp về phía giường, ngay sau đó cổ áo bị người ta xách lên, cơn tức nóng rực phả lên trên mặt! "Ai đó?" Tôi hoảng hốt, thốt ra câu hỏi. Đêm khuya yên tĩnh, chẳng lẽ là kẻ xấu?

"Cô lại dám bước vào ‘Cúc Uyển’, còn ra tay đánh vú nuôi của con ta?" Từng chữ mang theo lửa giận rít qua kẽ răng, hơi thở còn có mùi rượu, mạnh bạo, mãnh liệt, gấp gáp.

Nghe tiếng tôi mới biết người tới là Liệt Minh Dĩ, quả tim suýt nữa ngừng đập nay lại đập điên cuồng. "Nếu có người tát cậu một bạt tai, cậu có tát lại không?" Tôi giữ vững tinh thần, không trả lời mà hỏi lại.

Tôi nghĩ cô gái kia sẽ không tự động tố cáo, mà lúc cậu ta đi thăm vật nhỏ thấy trên má cô ta có vết tát mới biết.

Tôi vừa nói xong, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Yên tĩnh một lát, sau đó liền nghe Liệt Minh Dĩ nói: "Cô ta đánh cô?" Giọng nói có chút quái dị, tựa như kinh ngạc nhưng không phải là kinh ngạc, cơn tức vẫn còn.

"Nếu không tin, cậu có thể tự thắp đèn mà nhìn." Trong bóng tối tôi ngẩng đầu, nghênh đón cặp mắt đen của cậu ta. Đồng tử của cậu tựa như dã thú, trong đêm tối tản thứ ánh sáng tối tăm, vô cùng nguy hiểm!

Chỉ thấy bóng người lướt qua, bắc nển trên bàn lập tức được thắp sáng. Liệt Minh Dĩ buông tay xuống, quay đầu nhìn tôi.

Tôi hơi nghiêng đầu đưa má trái có vết tát về phía cậu ta, đôi tay âm thầm nắm chặt.

Cậu ta nắm lấy cằm tôi, kéo mặt tôi tới gần cậu ta hơn chút nữa, hai mắt híp lại nhìn tỉ mỉ. Ánh mắt không nhanh không chậm trở nên âm trầm, khuôn mặt bình tĩnh, khiến người ta không thể đoán được cậu ta hiện đang vui hay là giận.

Không dám suy đoán lung tung, tôi lẳng lặng nhìn thẳng cậu ta. Cậu ta hi vọng vô thường, tiếp theo sẽ xảy ra cái gì không ai biết trước được!

"Cô cũng sẽ ra tay đánh người sao? Xem ra, ta nên nhìn cô với con mắt khác rồi." Nhìn thẳng nhau một hồi lâu, cậu ta cong môi nở nụ cười tà tử như ma quỷ, lộ ra vẻ độc ác, hơi thở như đổ

Thấy nụ cười này, chân tay tôi bỗng lạnh buốt, huyết sắc trên mặt mất hết, tim đập nhanh khác thường. Tôi khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, bởi vì không rõ sự hung ác này của cậu ta là nhắm vào tôi hay là vú nuôi kia?

Khi tôi cảm thấy đó là nhắm vào tôi thì trong lòng lại có một âm thanh nói: đối tượng là cô vú nuôi kia. Khi cảm thấy là vú nuôi thì lại có âm thanh nói: đây là tôi. Theo phản ứng của cậu ta hiện nay mà nói, thật không hiểu, thật sự không hiểu!

Tôi và cậu ta giằng co, đều không nói thêm nữa. Hồi lâu, cậu ta dùng lực hất cằm tôi ra, làm đầu tôi nghiêng qua một bên, ngã vào giường.

Bộ mặt hung ác của cậu ta tiêu tan, lưỡi biếng ngoảnh cổ, đôi mắt đen sáng ngời có thần phủ một tầng buồn ngủ. Xoay người, ngáp một cái đi về phía cửa phòng rộng mở.

Thấy thế, tôi vội xoay người nhào tới mép giường, gọi, "Liệt Minh Dã...."

Ba chữ này làm cậu ta chột dừng chân, đột ngột quay đầu, vẻ âm lệ tàn nhẫn lạnh thấu xương toát ra, giọng điệu lạnh lùng như băng, "Tục danh của ta là để cho cô gọi sao?"

Bấy nhiêu uy nhiếp làm lông tơ toàn thân tôi dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy ra, tim ngừng đập sau hai giây mới nói, "Thiếu, thiếu gia...." Lúc này đổi cách gọi, giọng nói run rẩy khàn khàn.

Đã xuyên không đến đây nhiều ngày, tôi không lúc nào là không phỏng đoán thân phận của cậu ta, môn phái giang hồ, tổ chức sát thủ, những điều không thể biểu đạt được khí chất của cậu ta.

Mặc dù cậu ta mới mười ba, mười bốn tuổi, nhưng từ trong đã tản ra khí phách lẫm liệt, cường thế, thô bạo, âm u tàn nhẫn, thậm chí.... sát khí! Nhiều nhân tố như vậy tập hợp ở trên một thiếu niên vị thành niên thật khiến người ta khó hiểu, sợ hãi. Rốt cuộc cuộc sống như thế nào mà lại có thể tạo ra được cậu ta như hiện nay?

"Thật ra thì không cần vú nuôi, tôi có thể cho con...." Tôi thận trọng nói, vừa nói vừa nắm lấy đệm giường.

"Nương tử nuôi từ bé hèn mọn như cô sao có thể cho con ta bú sữa!" Chưa nói hết lời, cậu ta đã lớn tiếng cắt đứt hi vọng của tôi! "Con là của ta, không có quan hệ gì với cô, cô tốt nhất nên nhớ kỹ!"

Nghe vậy, toàn bộ máu trong người tôi đông lại, thất thanh hô to, "Con là do tôi sinh!"

"Không có ta, cô có thể sinh con được sao?" Cậu ta quắc mắt nhìn trừng trừng, giận dữ mót rút đi đột nhiên tăng trở lại, ngọn lửa thiêu đốt trong đôi mắt u tối hừng hực như đốt người!

"Tuy vậy, nhưng, nhưng nó là miếng thịt trên người tôi, tôi có sữa, nếu nó không uống tôi cũng sẽ...." Tôi thử thuyết phục cậu ta, một mặt là cho con

bú sữa, bởi vì tôi thích vật nhỏ kia. Mặt khác cũng bởi vì tức sữa, không để vật nhỏ bú sữa, lần sau căng đau phải làm sao? Lại nhờ Liệt Minh Dã giúp đỡ sao? Không, nếu lại nhờ giúp đỡ nữa không biết mình còn có thể bị cậu ta mắng thành cái gì!

"Đủ rồi!" Cậu ta phiến não vò tóc, ánh mắt sắc bén không cho phép nói thêm nữa, "Ta nói không được là không được!" Dứt lời, liền xoay

Thấy thế, tôi lại vội vàng ngăn cản nói, "Đợi chút...."

"Cô lại muốn thế nào?" Cậu ta quay ngoắt lại, dường như đã sắp không kiềm chế được, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Nó.... tên là gì?" Tôi cắn cắn môi, yếu ớt hỏi. Không thể cho con bú sữa, nhưng tên có thể nói cho tôi biết chứ?

"Liệt Thương Sí." Cậu ta bỏ lại ba chữ mang theo lửa giận, phẩy tay áo bỏ đi.

Cậu ta vừa đi, tôi lập tức xụi lơ ngã xuống giường, chán nản nhìn đêm đen bên ngoài. Tim thật đau, mũi ê ẩm, hốc mắt đau đốn, một hàng nước mắt lăn xuống.

Đau đốn, chua xót, kích động, ba loại phản ứng này một nửa là tôi, một nửa là chủ nhân của thân xác này. Không được đồng ý đã làm người ta đau lòng, hiện nay Liệt Minh Dã lại không cho tôi cho con bú sữa, mặc dù tôi và đứa bé cách nhau không xa, nhưng lại không thể gặp. Cậu ta hung bạo chia cắt mẹ con tôi như vậy thật quá đáng.... Theo bản năng tôi dè tay lên ngực, mẩu tử liền tâm, tôi hiện giờ đau lòng, không biết vật nhỏ có vậy hay không?

Mới nghĩ đến đây, trong đêm tối bỗng nhiên vang lên tiếng khóc to rõ. Tôi bị giật mình, ngồi dậy, lặng lẽ khóc, đó là vật nhỏ đang khóc?

Giờ khắc này trong lòng tôi vừa chua xót vừa đau đớn, mẹ con quả nhiên liền tâm, bi thương của tôi đã truyền đến nó....

Tiếng kêu kinh hoàng của vú nuôi xé qua bầu trời đêm, kể tiếp bên ngoài rối loạn! Tôi khóc, vật nhỏ cũng khóc; tôi khóc càng lớn, vật nhỏ cũng khóc càng lớn; khi tôi ý thức được nếu tiếp tục khóc nữa có lẽ sẽ làm hỏng dây thanh của vật nhỏ, tôi liền thu hồi nước mắt lại.

Kỳ lạ, tôi ngừng khóc thì tiếng khóc to rõ cũng dần dần dừng lại, cho đến khi bên ngoài khôi phục lại sự yên tĩnh.

Vốn bụng đói, lại thêm lớn tiếng khóc, tôi kiệt sức nhắm mắt mệt mỏi ngủ. Cửa phòng cứ để mở như vậy, không còn sức đóng lại....

Hôm sau, tôi còn đang ngủ lại bị một cơn đau làm cho tỉnh lại. Đau nhói, da đầu mỗi một lần bị kéo đều khiến cho toàn thân tôi co quắp lại!

Không chờ tôi nhìn rõ là ai kéo, "bốp, bốp, bốp" mấy cái bạt tai vô tình giáng xuống, đầu choáng mắt hoa, rất nhiều ánh sao lóe sáng vây quanh tôi.

"A...." Tôi hét thảm một tiếng, trong miệng ngai ngái, tia máu chảy xuống khóe miệng.

"Tiện nhân!" Một tiếng nói giận dữ căm thù vang lên trên đỉnh đầu, tôi nhận ra chủ nhân của giọng nói đó, là vú nuôi!

"Hôm qua cô tát ta một cái, hôm nay bà đây sẽ trả lại cho cô gấp bội! Các tỷ muội, đánh cho ta, tát nát bộ mặt gai mắt của cô ta đi!"

"Bốp, bốp, bốp" rất nhiều bàn tay tàn nhẫn tát vào mặt tôi, trước mắt nổ đom đóm, người hỗn loạn, hai mắt hoa lên, ít nhất có năm người đang tát tôi!

Tôi nhếch môi lặng lẽ cười thảm, đây là cuộc sống của tôi, cũng là cuộc sống của chủ nhân thân xác này, vô cùng thê thảm!

Họ không chỉ đánh vào mặt tôi, còn kéo tôi khỏi giường, ném xuống đất giẫm đạp, mỗi một đấm, mỗi một đạp đều rất mạnh. Đau quá! Thật sự rất đau! Thân thể suy yếu của tôi sao chịu được loại ngược đãi này? Chẳng lâu bao, tôi nằm bất động trên mặt đất không nhúc nhích, mặc cho họ thi bạo.

Trong đầu hỗn độn trắng xóa, đã không thể nào suy nghĩ được gì. Trừ tiếng cười của vú nuôi, còn nghe được tiếng một người khác, là nha hoàn kia! Tham dự trận đánh này còn có cô ta!

"Rầm...." Một tiếng vang thật lớn, cùng lúc đó quyền cước như mưa rơi đột nhiên ngừng lại. Tiếng hít thở vang vọng trong căn phòng đang tràn đầy bạo lực, "rầm rầm" mấy tiếng nặng nề liên tiếp.

Vì sao dừng lại? Xảy ra chuyện gì vậy? Mấy tiếng "rầm rầm" nghe rất giống....

Vừa nghĩ tôi vừa ra sức mở to mắt, cố gắng làm tầm mắt từ mơ hồ chuyển dần dần sang rõ ràng. Đánh tôi thật sự là năm người, người nào cũng toàn thân run rẩy quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Một bóng người đứng chắn ánh mặt trời ngoài cửa, tôi nhìn qua, chỉ thấy Liệt Minh Dĩ mặt mũi xanh mét đứng ở đó, trong đó một cánh cửa bể tan tành.... Đó là, là cậu ta đạp vỡ?

"Thiếu, thiếu, thiếu gia....." Giọng vú nuôi vô cùng run rẩy, sợ hãi, luống cuống. "Ngài... không phải ngài... không phải ngài đã ra... ra... ra phủ rồi sao?"

Cô ta nói, bốn người khác đều cúi đầu, không dám thở ra, càng thêm run rẩy, mồ hôi lạnh rơi từng giọt từng giọt trên đất.

"Ra phủ hay không phải cần cô quản sao?" Liệt Minh Dĩ tựa như như gió lốc bước lên trước, "bốp" một cái tát vang dội đánh lên mặt vú nuôi.

"Oa a...." Vú nuôi hét một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả mặt đất, quện với mồ hôi rất chói mắt.

Tôi theo bản năng ngừng thở, hai mắt nhìn chăm chăm vú nuôi. Một cái tát của Liệt Minh Dĩ khiến nửa bên mặt cô ta sưng to.

Thấy Liệt Minh Dĩ giận dữ, bốn nha hoàn còn lại vội dập đầu, tiếng "cộp cộp" từ trong phòng vọng ra.

Ánh mắt sắc bén của Liệt Minh Dĩ quét đến mặt tôi, toàn thân tôi rụt lại, lông mi run rẩy nhìn thẳng cậu ta. Ngọn lửa trong mắt cháy hừng hực, so với đêm qua chỉ có hơn chứ không có kém, đó là tức giận vì uy nghiêm của chủ nhân bị khiêu khích.

Cậu ta quay đầu lại quan sát tôi từ đầu tới chân, rồi lại từ chân tới đầu. Nhìn tôi xong lại nhìn vú nuôi, cơ bắp trên mặt căng lên, mắt lộ ra ánh sáng tàn nhẫn, hét lớn một tiếng: "Người đâu!"

"Thiếu, thiếu gia...." Một nam đinh lão đảo nghiêng ngã chạy vào, hai chân run rẩy lo lắng đề phòng lên tiếng trả lời.

"Kéo cô ta ra ngoài đánh chết cho ta!" Liệt Minh Dĩ đá lên bụng cô ta, làm cô ta lại phun ra một ngụm máu tươi.

Hai chữ "đánh chết" làm trước mắt tôi bỗng tối sầm, trong đầu lập tức hiện ra cảnh máu tanh lục đục dẫu đã nơi cung đình.

"Không...." Vú nuôi hộc máu, ôm lấy chân Liệt Minh Dĩ, khóc thảm thiết cầu xin, "Thiếu gia, nô tỳ biết sai rồi! Đừng đánh chết nô tỳ, nô tỳ là vú nuôi của tiểu thiếu gia mà!"

Cô ta vừa nói xong tôi liền nhắm mắt lại, trong lòng run rẩy, mặc niệm trước khi chết cho cô ta. Cô ta sai lầm rồi, không nên lấy Liệt Thương Sĩ làm điều kiện, như vậy chỉ càng khiến Liệt Minh Dĩ kiên quyết đánh chết cô ta!

Quả nhiên, Liệt Minh Dĩ rống giận, cả căn phòng đều rung động! Vú nuôi bị kéo ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết đâm vào màng nhĩ. Đợi âm thanh đi xa tôi mới sợ hãi mở mắt, trong phòng lặng ngắt như tờ.

"Vú nuôi và Hoàn Nhi là chủ mưu!" Vì muốn thoát tội, ba đưa nha hoàn thét lên, cùng chỉ về phía nha hoàn Hoàn Nhi.

"Người đâu, đánh ba mươi gậy! Đánh mạnh tay, sống chết do mệnh!" Liệt Minh Dĩ hạ lệnh xử phạt, Hoàn Nhi nghe thấy xong hôn mê bất tỉnh, bị người ta kéo ra ngoài tiếp nhận hình phạt.

"Lôi ba nha hoàn này ra ngoài cho ta, đánh mười lăm gậy! Bịt miệng bọn chúng lại, nếu để ta nghe thấy tiếng kêu các người cũng phải chịu phạt!" Cơ bắp trên mặt Liệt Minh Dĩ co rút, nhìn chăm chăm nha hoàn ngã xuống đất bất tỉnh không nhúc nhích, bị nam đinh tiến lên kéo ra ngoài.

Người đều bị kéo ra ngoài rồi, trong phòng trống rỗng, chỉ còn tôi cùng với cậu ta.

Tận mắt nhìn thấy sự tàn nhẫn hung ác của cậu ta, tôi chỉ cảm thấy thân thể lạnh toát như rơi vào hầm băng! Cậu ta không phải là người! Không phải là người! Không phải là người!

Cậu ta vươn tay ôm tôi từ trên đất đặt lên giường, rồi hừ một tiếng, lửa giận vẫn còn nói, "Ta ra ngoài ba ngày, cô ra sau núi hái chút hoa oải hương, lúc trở về ta muốn tắm rửa!" Nói xong, mang theo cơn tức cất bước rời đi.

Tôi ngơ ngác nhìn bóng lưng cậu ta rời đi, thật lâu sau mới đưa mắt nhìn về phía cánh cửa vỡ nát, nhìn chăm chăm cánh cửa không dùng được nữa kia.

Giờ tôi mới hiểu, cậu ta vốn dĩ đã ra phủ, đám người vú nuôi mượn cơ hội này đến dạy dỗ tôi, nhằm báo thù cái bạt tai hôm qua. Nhưng không ngờ Liệt Minh Dã đi rồi lại quay trở về, chỉ vì dặn dò tôi hái hoa oải hương. Mà mấy người họ cũng bởi vì sốt ruột báo thù đã gặp phải tai họa ngập đầu!

Vú nuôi chắc chắn phải chết! Hoàn Nhi lành ít dữ nhiều, coi như đã bước một chân vào Quỷ Môn Quan! Mà ba người kia sợ là chịu đòn xong cũng phải mười ngày, nửa tháng không xuống giường được!

Sau khi Liệt Minh Dã đi không lâu, một lão đại phu chừng năm mươi tuổi đến trị thương cho tôi, có lẽ ông ta được Liệt Minh Dã gọi tới.... Tim tôi có chút đau, có chút chua xót. Nên cảm ơn cậu ta hay nên hận

Chương 8. Quá khứ của Minh Dã

Cổ ngữ nói rằng, Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Chủ nào tớ nấy, gà nào đẻ trứng nấy, chim sẻ vĩnh viễn đừng hy vọng xa vời có thể biến thành Phượng Hoàng.

Lúc tuổi còn trẻ có lẽ sẽ ôm ấp giấc mộng thiếu nữ, nhưng khi trưởng thành từng trải càng nhiều thì giấc mơ cũng dần dần nhạt đi, vì đó là không thực tế, hiện thực luôn luôn tàn khốc hơn tưởng tượng.

Vú nuôi chết, thi thể bị kéo ra khỏi phủ, không biết đã được xử lý thế nào. Hoàn Nhi chịu ba mươi gậy song chưa chết, vẫn còn lại chút hơi tàn. Ba nha hoàn kia dù giữ được mạng, nhưng cũng da tróc thịt bong, thảm không chịu nổi.

Sau lần phạt đòn, mấy tin này đều do nha hoàn đưa cơm cho tôi nói.

Vừa ăn trưa, tôi vừa muốn cười, con người thật sự là loài động vật phức tạp. Liệt Minh Dã đối xử tốt với tôi, hạ nhân cũng sẽ đối xử tốt với tôi. Liệt Minh Dã đối xử tệ với tôi, hạ nhân cũng sẽ đối xử tệ với tôi. Tôi bị cả phủ xa lánh hay coi thường cũng đều phải nhìn sắc mặt Liệt Minh Dã.

Vậy nên bữa trưa bây giờ không chỉ có mỗi rau dưa mà đã có thêm vài miếng thịt heo xỏ. Thật khiến người ta phải bật cười, ý thức tôn ti ở cổ đại rất mạnh, được sủng ái hay thất sủng chỉ trong một suy nghĩ, vận mệnh vĩnh viễn nằm trong tay người khác mà không phải của chính mình.

Ăn xong bữa trưa làm người ta không thể tưởng tượng nổi kia, tôi nằm trên giường tĩnh dưỡng thân thể. Thân thể tê mủi đau đớn, lão đại phu để lại cho tôi thuốc mỡ trị thương. May mà Liệt Minh Dã về kịp, bằng không nếu còn đánh tiếp tôi sẽ bị nội thương mất.

Tôi nằm ngửa, không dám chạm vào cơ thể, dù khắp cả người đều đau. Đói bụng lâu mới được ăn cơm no, cơn buồn ngủ ập tới, không bao lâu sau tôi đã đi vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này rất ngon, không mộng mị gì, dĩ nhiên khi tỉnh lại tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Tôi đỡ người ngồi dậy, dựa vào đầu giường, mới dựa vào ổn định thân thể thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa cộc cộc cộc.

Mời vào! Tôi lấy giọng mũi trả lời, người tới bấm đốt ngón tay tính thời gian thật khéo, tôi đã tỉnh.

Tiếng cửa mở ‘kẽo kẹt’, một bóng hình cao to đập vào mắt.

Đó là một người đàn ông trẻ chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tóc đen như tơ búi lại chỉnh tề; da thịt màu lúa mạch khỏe mạnh; mày rậm mắt to; sống mũi cao; môi mỏng dày vừa phải, môi hình đẹp mắt; mặc áo đen; đai lưng to bằng bàn tay, chính giữa đai lưng được khảm một viên đá quý màu đen sáng bóng; chân đi ủng da mềm màu đen.

Tôi nhìn anh ta từ đầu đến chân, mặc dù cách lớp quần áo, nhưng không thể che đi được cơ thể tinh cường tráng lực. Xem ra đây là người luyện võ rồi!

Người đàn ông mở rộng cửa phòng, mỉm cười bước vào trong phòng, ngồi xuống cạnh bàn.

Mới đầu tôi không hiểu vì sao anh ta mở to cửa, nhưng khi anh ta ngồi xuống thì mới hiểu cô nam quả nữ ở trong cùng một phòng, mở cửa to là để tránh người ta đặt điều.

Theo bản năng đưa mắt nhìn ra ngoài, từ góc nhìn của tôi có thể thấy được cổng vòm. Nói cách khác, nếu có người rẽ vào cổng vòm thì có thể thấy tôi ngồi ở đầu giường, mà người đàn ông kia ngồi cạnh bàn, khoảng cách giữa hai chúng tôi khá xa.

Ai ai trong phủ cũng coi tôi là hạ lưu, nhưng anh ta lại nghĩ cho tôi, bởi vậy tôi không nhin được nhìn anh ta thêm vài lần, cũng có thiện cảm với anh ta.

Em dâu! Anh ta mở miệng, bất thành linh nói ra một từ kinh người.

Nghe vậy, tôi thực sự sửng sốt, càng nhìn anh ta hơn. Nhưng, dù có nhìn thế nào cũng không thấy anh ta có chỗ giống Liệt Minh Dã. Chào huynh trưởng! Mặc dù không giống, nhưng xuất phát từ lễ phép, tôi vẫn ngồi trên giường khẽ gật đầu, vãn an.

Đối lại anh ta sửng sốt, vẻ mặt thất thần sau đấy hiện ra vẻ hoang mang và bất ngờ.

Thấy thế, tôi không hiểu hỏi, Có gì không đúng sao?

À, không, không có gì không đúng. Mọii sợ người lạ, không nói chuyện với người ngoài bao giờ, vừa rồi lại gọi ta ‘huynh tr làm ta giật mình. Anh ta cười nhẹ, bên má hiện lên hai cái lúm đồng tiền, hơi giống Cổ Thiên Lạc, rất nam tính lại thật đáng yêu.

Nghe xong câu nói của anh ta tôi vỗ trán, hai chữ người ngoài đã cho thấy thân phận của anh ta, khó trách anh ta và Liệt Minh Dã không giống nhau, hóa ra không có quan hệ huyết thống.

Vừa mới vỗ trán, nha hoàn quẹo vào cổng vòm, sau khi vào phòng thấy người đàn ông kia ở đây, vội đặt bát trong tay lên bàn, quy củ cúi người hành lễ với anh ta, nói, Nô tì tham kiến tướng quân!

Anh ta gật gật đầu, nói, Miễn lễ!

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, anh ta là tướng quân? Tướng quân qua lại với Liệt phủ, nói như vậy... Không chờ tôi nghĩ xong, nha hoàn bưng bát đi tới trước mặt tôi, khẽ nói, Canh gà hôm nay!

Tôi quay lại nhìn bát canh gà trên tay cô ấy nhưng lại không đưa tay ra nhận, không vì cái gì khác, chỉ vì màu canh gà đậm đặc, mùi gà xông vào mũi, vừa nhìn vừa ngửi đã biết ngay là gà hầm. Cô có chắc đây là cho tôi không? Tôi bất ngờ, cảm thấy bát canh này khá phỏng tay.

Chắc ạ! Cô ấy gật đầu, lén giương mắt nhìn tôi một cái rồi nhanh chóng cúp xuống, nỗi sợ chợt lóe rồi biến mất trong đôi mắt bị tôi nhìn thấy, ngay cả tay cầm bát cũng đã hơi run rẩy. Hiển nhiên, hình phạt kia đối với đám hạ nhân mà nói là cảnh cáo nghiêm khắc! Dạy dỗ bằng máu!

Tôi nhú mào, bỗng đưa tay nhận lấy chén canh uống một ngụm. Mùi gà nồng đậm làm mắt tôi hơi đau, nếu ngay từ đầu đã cho tôi uống canh gà, tôi cũng sẽ không vì một bát canh mà trong lòng dậy s

Trong miệng vẫn lưu lại hương vị, tôi trả cái bát không lại cho nha hoàn, cô ấy lui về phía sau một bước, xoay người hành lễ với người đàn ông kia rồi lui ra.

Ngước mắt, phát hiện người đàn ông kia đang nhìn tôi. Thật rõ ràng, anh ta nhìn thẳng vào những vết xanh tím trên người tôi: Hận đệ ấy không? Sau một lúc lâu, anh ta hình như có bất đắc dĩ hỏi.

Nghe vậy, tôi gần như không suy nghĩ, kiên định bật ra một chữ, Hận! Chủ nhân trước của thân thể trở thành nương tử nuôi từ bé của Liệt Minh Dĩ lúc

nào tôi cũng không biết, nhưng theo cá nhân tôi mà nói thì là hận, nếu không hận chẳng phải đã làm chủ nhân của thân thể này thất vọng sao?

Aizzz... Anh ta thở dài, lông mi hơi rũ xuống, như có đăm chiêu.

Sao cậu ta lại có tính cách tàn bạo nóng nảy như vậy? Tôi đi thẳng vào vấn đề, đây là điều tôi luôn muốn biết.

Anh ta ngược mắt, bình tĩnh nhìn tôi, ánh mắt có chút phức tạp. Cánh môi mấp máy, hình như đang đấu tranh. Sau một lúc lâu đấu tranh dần mất đi, giọng điệu trầm trọng nói, Từ nhỏ Minh Dĩ đã mất mẫu thân, phụ thân đệ ấy là ân sư của ta. Ân sư nhiều năm chinh chiến bên ngoài, không có thời gian chăm sóc cho đệ ấy. Từ khi đệ ấy hiểu chuyện đã tập võ, chín tuổi theo ân sư xuất chiến sa trường nghiên cứu và luyện tập binh thuật, chiến thuật, ngự thuật. Năm đệ ấy mười hai tuổi ân sư chết trận sa trường, vạn mũi tên xuyên người, bị mấy chục vạn thiết kỵ dẫm đạp lên cơ thể. Cuộc chiến giành thắng lợi, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm thấy thi thể ân sư, võ nát, máu thịt hòa vào bùn đất. Từ nhỏ Minh Dĩ chưa được hưởng thụ sự ấm áp của người thân, tận mắt thấy phụ thân mình chết thảm, muội không thể tưởng tượng được khi đó đệ ấy phải chịu bao nhiêu kích thích, muội không thể tưởng tượng được đệ ấy khao khát đến mức nào, muội không thể tưởng tượng được....

Anh ta nói tới đây, không thể tiếp tục được nữa, khó khăn mở đôi mắt đau buồn, môi run rẩy, giọng nói nghẹn ngào.

Nghe xong một chuỗi giải thích dài, tôi thở gấp, một tay đỡ lấy giường, một tay siết chặt trên ngực, tim đau thắt! Nước mắt như trân châu đứt dây ào ào chảy ra, tôi không hiểu vì sao cảm xúc lại kích động không khống chế nổi như vậy.

Trong đầu tôi hiện ra cảnh hai quân giao chiến chém giết đầm máu, thiên quân vạn mã. Hài cốt không còn.... Trời ơi, thật tàn nhẫn! Lúc đó Liệt Minh

Dã mới chỉ mười hai tuổi, tận mắt thấy phụ thân bị giẫm đạp tan thành từng mảnh, sao cậu ta chịu đựng được?

Người đàn ông không giải thích tiếp, mà nói sang chuyện khác, Ngày mai là ngày giỗ của ân sư, hai năm nay Minh Dã tự mình đến chiến trường năm đó cúng bái. Đệ ấy ép mình trở thành máu lạnh vô tình, nhưng sẽ không để mình thể hiện cảm xúc bị thương.

Tôi vừa nghe vừa lắc đầu, tôi thu lại câu mắng Liệt Minh Dã không phải người sáng nay, cuối cùng tôi hiểu được vì sao cậu ta nóng nảy tàn bạo, hóa ra toàn bộ bởi vì hài cốt cha cậu ấy không còn mà ra.

Những đứa trẻ mất đi người thân lại phải thấy quá nhiều máu tanh rất dễ cực đoan và tàn bạo, chẳng trách cậu ta lại dùng gậy đánh để trừng phạt hạ nhân, đó là hình phạt thường thấy nhất trong quân doanh.

Tướng quân trước kia là phụ thân của Liệt Minh Dã, tướng quân bây giờ là người đàn ông này. Vậy Liệt Minh Dã thì sao? Có phải sau lớn lên cậu ấy cũng trở thành tướng quân không? Có phải cũng sẽ theo gót lão tướng quân năm đó không? Níu chặt vạt áo, rõ ràng đường phía trước còn rất xa, tôi lại không nhin được suy nghĩ mấy vấn đề này.

Ba ngày Minh Dã không ở đây ta sẽ tạm ở quý phủ. Anh ta để lại một câu như vậy rồi đứng dậy đi ra cửa phòng. Nhắc chân định bước qua cửa rồi lại buông, quay đầu phức tạp nhìn tôi, nói sâu xa, Em dâu, mọi thay đổi rồi! Nói xong, rời đi.

Nhìn bóng lưng anh ta biến mất ở cổng vòm, tôi lại nằm khóc ở trên giường. Đúng vậy, tôi thay đổi, linh hồn không giống, sao có thể không thay đổi?

Chương 9: Vẫn chỉ là một đứa trẻ

Trong đầu tôi không ngừng hiện ra cảnh sa trường đẫm máu, tiếng trống đình tai nhức óc, phần còn lại của chân tay đã bị cụt. Lời kể của đương kim Tướng quân Nhiếp Quang không ngừng văng vẳng bên tai khiến cho tôi cả đêm không thể nào chợp mắt nổi....

Đêm khuya hôm sau, tôi đứng ở trước cửa sổ nhìn lên ánh trăng đang treo cao trên bầu trời đêm, ánh trăng dịu dàng chiếu sáng lên vạn vật. Trăng sáng như thế, trái tim tôi lại vô cùng phiền muộn.

Hôm nay là ngày giỗ lão tướng quân, bây giờ Liệt Minh Dĩ đang một mình ngắm trăng, gặm nhấm nỗi đau mất đi người thân....

Tro đầu tự động hiện lên tình cảnh bi thương, trong khung ảnh kia có một bãi chiến trường rộng mênh mông, tràn đầy khói thuốc súng. Cậu đứng ở chính giữa bãi chiến trường bao la nhìn trăng, khuôn mặt chứa đầy vẻ bi thương. Thê lương này không ai có thể hiểu được, nỗi đau này cũng không ai có thể cảm thấy, dưới vẻ kiên cường của cậu che dấu quá nhiều đau thương!

Làn gió cuốn đi tất cả những hình ảnh đó. Tôi nhớ tới cha mẹ ở thế kỷ hai mươi một xa xôi, không biết tôi đột nhiên ngã xuống có khiến họ lo sợ hay không? Không biết lúc này tôi ra sao?

Đột nhiên tôi cảm thấy mình và Liệt Minh Dĩ đồng bệnh tương liên. Tôi xuyên không tới cổ đại, mất đi tất cả bạn bè người thân, còn cậu ta ở thời không này lại mất đi song thân, coi như hai chúng tôi đều là trẻ không cha không mẹ.

Một giọt lệ chua xót trượt xuống khuôn mặt, tôi khịt khịt mũi, không muốn lại ngắm trăng nhớ tình nữa, liền đóng cửa sổ, thổi tắt nến đi ngủ. Không nên nhớ lại những chuyện không nên nhớ, cố gắng sống tốt những ngày sau mới phải!

Ngày 16 tháng 5, Liệt Minh Dĩ trở về.

Buổi sáng tôi lấy cớ quên đường đi phía sau núi xin Nhiếp Quang đưa tôi đi. Thay vì tự hỏi đường, không bằng để anh ta dẫn đường.

Buổi chiều, tôi ở trong phòng nghiên nát tất cả đám hoa oải hương, quấy đều chất lỏng màu tím kia lên.

Gần tối, nha hoàn đưa tới cho tôi một chén cơm trắng, một đĩa thức ăn mặn, một đĩa thức ăn chay. Từ nha hoàn này tôi biết được Liệt Minh Dĩ đã về, đang dùng bữa cùng

Sau bữa tối, tôi đổ nước hoa oải hương vào trong thùng gỗ đã chuẩn bị, màu tím nhanh chóng hòa vào với nước tắm, hơi nóng lượn lờ mờ mờ ảo ảo che đi một phần nước tắm.

Lúc đặt bình nước hoa oải hương xuống, tôi phát hiện tay mình đang run, tình cảnh trước mắt quá giống lúc tôi xuyên không tới. Chỉ là khi đó Liệt Minh Dĩ trần truồng, mà tôi lại mang bầu. Hiện giờ cậu ta không ở đây, tôi cũng đã sớm sinh em bé xong, từ một thiếu nữ biến thành một phụ nữ thực thụ, một người mẹ!

Hai tay nắm chặt vào nhau, không hiểu vì sao vừa nghĩ tới việc phải hầu hạ Liệt Minh Dĩ tắm rửa tôi lại rất hồi hộp, tim đập "thình thịch" liên hồi, gương mặt cũng không tự chủ nóng bừng lên.

Nuốt nước bọt, tôi rút khăn vải từ trên giá khăn vắt lên thành thùng. Vừa vắt xong, sau lưng liền "két" một tiếng, cửa phòng mở ra. Tôi giật mình, theo bản năng xoay người lại nhìn, chỉ thấy Liệt Minh Dĩ đóng cửa, đi tới phía tôi. Mùi rượu xông vào mũi, hai gò má cậu có chút đỏ ửng.

Cậu ta đứng trước mặt tôi, hai mắt khép hờ, dang hai tay ra không nói lời nào, vẻ mặt dường như rất mệt mỏi. Thấy thế, không đợi cậu ta nói, đôi tay tôi run rẩy cởi áo tháo thắt lưng cho cậu ta. Nhưng mà.... cảm giác thật kỳ cục, hầu hạ người khác là chuyện tôi chưa làm bao giờ.

Lúc mới xuyên không do quá kinh ngạc nên chưa thấy rõ, bây giờ mượn ánh nến mới thấy rõ bộ dáng trần truồng của cậu ta. "A...." Thở hốc vì kinh ngạc, tôi lấy tay che miệng, trên da thịt cậu ta lại có rất nhiều vết thương, dù là đằng trước hay sau lưng, rất nhiều! Những vết sẹo sâu nông, lớn nhỏ không giống nhau in hằn lên trên thân thể rạn ròi của cậu nhìn vô cùng kinh khủng, đây cũng là kết quả của việc tập võ từ nhỏ sao?

không nhìn được, đưa tay xoa vết sẹo của cậu ta, rất nhẹ, rất êm, cảm giác nơi đầu ngón tay chạm lên vết sẹo làm người ta đau lòng, xót xa. Nếu đổi lại là ở thế kỷ hai mươi mốt, sợ là từ khi sinh ra cho đến lúc chết cũng khó mà có một vết sẹo trên người, cho dù có, cũng sẽ phẫu thuật xóa đi. Ngón tay dùng sức đè lên môi, tay tôi run rẩy, thế nhưng cậu ta lại....

Ngón tay dọc theo bờ vai cậu ta chậm rãi đi xuống, lúc đến bên hông chợt bị cậu ta giữ chặt cổ tay. "A...." Tôi rên một tiếng, hai hàng lông mày nhíu lại.

"Ta chỉ bảo cô hầu hạ tắm rửa, chứ không bảo cô sờ thân thể ta!" Cậu ta hất tay tôi ra, trong tiếng mắng khàn khàn tức giận mang theo sự mệt mỏi.

Tôi bị đẩy về phía sau, chân lão đảo, đập rầm vào cánh cửa. Cú đập khiến toàn thân tôi đau đốn, choáng váng đầu óc, trước mắt tối sầm lại rồi ngay sau đó phục hồi như cũ. Khẽ thở dốc, tôi tựa cửa nhìn cậu ta tự mình ngồi vào thùng gỗ.

"Hầu hạ ta tắm rửa, đừng để cho ta nhắc lại!" Cậu ta dùng đôi mắt đầy tơ máu đỏ lừ trừng tôi, trên mặt còn ửng đỏ do men rượu, nhưng vẫn mơ hồ nhận thấy chút tái nhợt che giấu phía dưới.

Tôi đứng thẳng người, hít một hơi, vừa xắn tay áo vừa tiến lên trước, thấm ướt khăn vải lau cho cậu ta. Không biết nên hình dung tâm trạng mình hiện nay như thế nào, không từ ngữ nào có thể diễn đạt chính xác được.

Cậu ta nhắm mắt mặc cho tôi kỳ cọ, mặc cho tôi đổ hỗn hợp nước hoa oải hương lên da thịt. Mới đầu cậu ta còn tỉnh, sau liền dựa vào thùng gỗ ngủ, hô hấp đều đều nhắc nhở tôi lau nhẹ để tránh đánh thức cậu ta.

Tôi vừa lau vừa nhìn cậu ta ngủ, khi ánh mắt rơi xuống khuôn mặt tuấn tú kia thì không muốn dời đi nữa. Cậu ta có gương mặt nam tính, ngũ quan sâu sắc, mày kiếm đến tóc mai, sống mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm. Bàn về diện mạo của cậu ta, điểm nào cũng đều làm người khâm phục.

Ngoài sợ hãi ra tôi thật sự không hiểu, cậu ta là hậu nhân tướng môn, tại sao lại nuôi nhốt nường tử nuôi từ bé? Trong quan niệm của tôi, hôn phối của những nhà hiền hách cần môn đăng hộ đối, mà đối tượng tuyệt đối không phải là nàng dâu nuôi từ bé thân phận thấp kém! Xem ra, vì sao Lăng Tiêu Lạc trở thành đối tượng sinh con dưỡng cái của Liệt Minh Dã còn chờ khám phá....

Lau xong, tôi lại có nỗi lo mới, cậu ta đã ngủ, tôi đưa cậu ta ra khỏi thùng gỗ bằng cách nào đây? Mặc dù chiều cao hai chúng tôi gần bằng nhau nhưng sức lực lại cách biệt quá nhiều. Đang băn khoăn, lại nghe có người gõ nhẹ cửa phòng. Nghe tiếng, tôi khẽ bước tới mở cửa, chỉ thấy Nhiếp Quang đứng ở trước cửa. "Tướng quân?" Tôi kinh ngạc.

"Minh Dã đã ngủ thiếp đi rồi đúng không?" Anh ta vừa hỏi vừa nhìn vào trong phòng nghỉ.

"Tướng quân tới thật đúng lúc, tôi đang lo không biết đưa thiếu gia lên giường ngủ bằng cách nào." Sau khi hết kinh ngạc, tôi nghiêng người cho anh ta đi vào, đoán rằng sau khi Liệt Minh Dã tể bái trở về sẽ ngủ lúc đang tắm đã không phải là lần đầu, nếu không vì sao Nhiếp Quang lại chọn đúng lúc quá vậy?

Tôi trải khăn vải lớn lên trên giường, Nhiếp Quang nhẹ nhàng ôm lấy Liệt Minh Dã từ trong thùng gỗ đặt lên giường, lấy khăn vải lớn bọc lấy cậu ta

rồi lại ôm lên, nói với tôi: "Em dâu, ta đưa Minh Dã về phòng, muội cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Vâng, làm phiền Tướng quân!" Tôi gật đầu một cái, tiễn anh ta ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn anh ta cùng với Liệt Minh Dã biến mất ở cổng vòm, hòa vào bóng đêm

Đóng cửa, chốt then vào, tôi vắt khô khăn rửa mặt. "Phù!" Tôi thở phào một hơi, tắm rửa cho cậu ta dễ dàng hơn so với tưởng tượng, bởi vì Liệt Minh Dã ngủ khiến tôi bớt khấn trương hơn.

Sau nửa đêm tôi vẫn không ngủ nổi, tại vì tôi lại bắt đầu tức sữa!

Tôi ngồi dậy, nhú mày, mím môi, tôi phải làm thế nào bây giờ? Tự vắt sữa là không khả thi. Nhờ Liệt Minh Dã giúp đỡ sao? Không, cậu ta hiện giờ đã mệt mỏi ngủ mất rồi.

Coi như cậu ta không ngủ tôi cũng không nhờ được, bởi vì ngay cả chuyện cậu ta ở chỗ nào trong phủ tôi còn không biết, biết đi đâu mà tìm?

"A...." Tôi kêu rên đổ về giường, cảm giác căng tức càng tăng thêm. Nha hoàn vẫn đưa cơm rau dưa cho tôi đều đều, ba ngày nay ăn ngon, sữa cũng nhiều lên.

Cương tức không biết làm sao, tôi lăn lộn trên giường! Đang xoay qua xoay lại cửa "rầm" một tiếng bật ra, hương vị của ban đêm lập tức tràn vào trong phòng, xông vào xoang mũi.

"A...." Tôi sợ hãi kêu lên, theo phản xạ rúc vào góc tường, hai mắt nhìn chằm chằm bóng đen đứng ở cửa. Nhìn hình thể mà đoán, hình như là.... Liệt Minh Dã!

Cậu ta trở tay đóng cửa lại, lão đà lão đảo đi về phía giường. hô hấp của tôi cũng vững vàng hơn, hai mắt tròn tròn, trái tim bỗng dưng đập nhanh. Nửa

đêm canh ba, cậu ta đột nhiên xông vào phòng tôi làm gì? Chẳng lẽ là muốn....

Ý nghĩ này vừa xuất hiện làm tôi hoảng sợ, tôi vội tránh đi như tránh rắn rết. Cậu ta tới đầu giường là tôi bò đến cuối giường.

Cậu ta dừng ở đầu giường không nhúc nhích, cúi đầu, không nói lời nào.

Đợi lâu cậu ta vẫn không nói không động đậy, tình huống này khiến tôi khó hiểu, dấu chấm hỏi trong đầu cũng liên tiếp hiện lên. Cậu ta... đang làm cái gì vậy?

Bị lòng hiếu kỳ thúc giục, tôi chậm chạp bò về đầu giường. Vừa mới dừng lại, cậu ta lại dùng thế ‘thái sơn đè đầu’ đổ xuống, đè tôi ở phía dưới!

"A!" Tôi kinh hãi hét lên, theo bản năng đẩy cậu ta ra. Khi bàn tay gần chạm đến thân thể cậu ta, tôi đột nhiên ngừng lại, bởi vì cảm thấy hô hấp đều đều ở cổ!

Tôi sửng sốt, đầu óc khựng lại, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập liên hồi của mình, "thình thịch thình thịch thình thịch". Nhiệt độ trên mặt hết nóng rồi lạnh, tôi chợt hiểu ra: Liệt Minh Dĩ đang mộng du!

Ý thức được điều này, tôi thở phào nhẹ nhõm, tim đập nhanh từ từ bình thường trở lại. Tôi cười vui vẻ, không ngờ thằng nhóc con này lại có tật xấu mộng du, mà lại còn mộng du đến phòng tôi! Ha ha, không biết nếu cậu ta tỉnh lại thấy mình đang nằm dựa lên người tôi thì vẻ mặt cậu ta sẽ như thế nào nhỉ, chắc chắn sẽ vô cùng thú vị

Nhẹ nhàng đặt cậu ta nằm xuống, kéo chăn mỏng đắp lên hai người. Cậu ta bỗng giật mình, đụng trúng vào phần ngực đang đau của tôi.

Tôi hừ một tiếng, sau đó một tia chớp xuất hiện trong đầu, hai mắt lóe sáng. Nhìn cậu ta rồi lại nhìn bầu sữa căng trướng mấy lần. Tôi dịch về phía sau kéo giãn khoảng cách với cậu ta, kéo vạt áo trước, đưa nơi mềm mại căng tức tới cạnh môi cậu ta. Giờ là cơ hội tốt, có lẽ cậu ta mộng du sẽ giúp tôi hóa giải khổ sở của căng tức sữa.

Quả nhiên, suy nghĩ của tôi là đúng! Chỉ thấy cậu ta mấp máy cánh môi hé miệng, ngậm lấy, tự động hút vào.

Tôi khó tin nhìn cậu ta phối hợp như vậy, kinh ngạc há hốc miệng. Cậu ta thật sự làm! Bộ dáng hiện giờ của cậu ta không khác gì đứa bé mới sinh vì đói bụng mà theo bản năng bú sữa mẹ!

Trời ạ, tôi thật sự không thể tin vào mắt mình! Sững sờ nhìn khuôn mặt tuần tú của cậu ta, trong đầu trống rỗng, không nghĩ được gì.

Một hồi lâu, cậu ta dừng lại, từ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn "Ừm.....", tựa như mèo con chui vào trong lòng tôi ngủ ngon lành.

"Chuyện này.... chuyện này sao có thể...." Tôi nhìn chăm chăm người đang ngủ trong lòng mình thì thảo lắm bẩm, hai tai có chút ù ù, đầu óc choáng váng, không thể tin được chuyện đã xảy ra!

Ông trời, người nóng nảy tàn bạo như cậu ta lại hóa thân thành bé con đáng yêu, quả thực làm cho người ta vô cùng

Mặc dù không tin nhưng mà sự thật lại sờ sờ trước mắt, nó đã xảy ra, thật sự tồn tại!

Tôi hoàn hồn khỏi cơn chấn động, xác nhận đây là thực chứ không phải mơ. Tôi hít vào một hơi rồi chậm rãi thở ra, dịu dàng vuốt ve trán cậu ta như một người mẹ.

Hiện giờ cậu ta không có chút vẻ tàn bạo nào, bộ dáng sạch sẽ, hồn nhiên tựa như trẻ con. "Ha ha....." Tôi lắc tay cười khẽ, cậu ta mặc dù trưởng thành sớm, nhưng căn bản vẫn là một đứa trẻ, trẻ con vẫn là trẻ con mà thôi....

Chương 10: Không quan tâm

Sáng hôm sau, tôi tỉnh lại trong đau đớn và lạnh lẽo. "Ủm...." Tôi mở mắt ra, vốn dĩ ngủ ở trên giường mềm mại giờ lại nằm trên sàn nhà, cảm giác lạnh lẽo từ mặt đất truyền thẳng vào người. "A...." Tôi kêu rên, sờ sờ cái mũi, mũi đau quá, sống mũi có dấu hiệu sai vị trí! May mà không chảy máu....

Vốn ngủ trên giường hiện giờ lại nằm trên mặt đất, điều này không hợp lý! Theo bản năng tôi quay đầu nhìn về phía giường hẹp, một đôi chân trần lọt vào tầm mắt. Tôi sờng sờ, sau đó theo hướng hai chân nâng tầm mắt lên nhìn.... Chỉ thấy Liệt Minh Dĩ hai chân giang rộng, hai cánh tay ôm trước ngực, đang híp mắt nhìn tôi chăm chăm. Gương mặt lạnh băng, không biết đã tỉnh từ lúc nào.

"Cậu.... cậu đá tôi xuống giường? Cậu thật quá đáng!" Tôi tựa như nuốt phải thuốc nổ nhảy dựng lên, cực kỳ tức giận chỉ thẳng vào mũi cậu ta mà mắng. Theo tình hình hiện giờ, ngoại trừ cậu ta thì còn ai có thể ném tôi xuống đất?

Dứt lời, chỉ cảm thấy một cái bóng lóe qua trước mắt, ngay sau đó cảm bị ba ngón tay mạnh mẽ nắm được. "Đau!" Tôi nhăn mặt, lông mày nhíu lại lớn tiếng kêu đau, tốc độ của cậu ta thật quá nhanh, không kịp chớp mắt!

"Hai chữ ‘quá đáng’ ta trả lại nguyên vẹn cho cô! Cô không chuẩn bị nước rửa mặt cho ta, lại ngủ say như chết. Thái độ càn rỡ này của cô cũng đủ để

ta đánh chết cô!" Cậu ta trợn mắt, con ngươi hơi co lại, sức ở tay tăng thêm, tôi thậm chí nghe được tiếng ngón tay bóp xương kêu ‘khách khách’.

Quai hàm dưới run rẩy không chỉ đau mà còn vì lời nói của cậu ta! Kể từ sau khi vú nuôi chết, hai chữ "đánh chết" đã để lại bóng ma trong lòng tôi. Phim trên truyền hình chỉ là giả, mà chuyện vú nuôi lại là thật! Đánh đến chết thực sự, vô cùng máu lạnh!

"A.... Buông ra! Buông ra!" Tôi đau đến đỏ cả vành mắt, vung nắm đấm đánh lên người cậu ta. Đánh thật mạnh, đánh thật nhanh, nhưng lại không có chút tác dụng nào. Bắp thịt cậu ta cứng như sắt, quả đấm đối với cậu ta chỉ như gãi ngứa.

Đánh không ăn thua gì, lại đổi lấy sự hung ác của cậu ta. Cậu ta nắm cằm tôi, ném tôi lên giường, làm trán tôi đập bộp lên đệm giường. Đầu choáng mắt hoa! Cũng may không phải đập đầu xuống đất, nếu không chắc chắn sẽ chảy máu!

Chưa hết choáng váng, cổ áo lại bị kéo, thân thể cũng theo lực ngã về phía cậu ta. Kề nhau thân mật như vậy khiến đôi má tôi ửng đỏ, cố gắng đẩy cậu ta ra.

Cậu ta không thèm để ý, rút ngắn cự ly giữa hai người, chóp mũi để sát vào chóp mũi tôi, tức giận nói, "Cô chắc phải học lại ‘nữ đức’ một lần nữa, tốt nhất học thuộc lòng những gì trên sách đã nói!" Quát xong, cậu ta nhếch môi cười dữ tợn, nói tiếp, "Đi, đi lấy nước cho ta rửa mặt!" Nói xong, đẩy tôi ra, tôi ngã vào giường, cậu ta đứng thẳng dậy chấp tay ra sau lưng.

Cái khuôn mặt bá đạo không cho cự tuyệt kia khiến tôi không thể không nghe lời đi làm việc, cực kỳ cố gắng kiềm chế sợ hãi trong lòng, run rẩy mặc quần áo, bưng chậu nước rửa mặt ra khỏi phòng đi múc nước. Hiện giờ là cổ đại, không phải là thế kỷ hai mươi mốt, con gái đều phải giúp chồng! Cậu ta lúc ngủ và lúc tỉnh đúng là khác xa, vẫn là lúc ngủ đáng yêu hơn!

Xách từ giếng nước trong viện lên được nửa chậu nước, thấm ướt khăn vải lau mặt cho cậu ta. Cậu ta nhắm mắt lại ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, khăn vải lau qua lau lại gương mặt cậu ta mấy lần, gương mặt đã sạch sẽ.

Lau mặt xong, sau tôi chải vuốt chỉnh tề mái tóc đen mất trật tự cho cậu ta. Cậu ta tự nhìn mình từ trên xuống dưới trong gương một lượt, một lát sau nhìn tôi đứng ở sau lưng trong gương giễu cợt nói, "Cô chỉ có mỗi công dụng này thôi." Dứt lời, không thèm nhìn tôi lấy một cái rồi đi.

Tôi trừng mắt nhìn bóng lưng ngạo mạn cuồng dã của cậu ta tức giận đến mức toàn thân phát run, tay giơ lên cao, quăng lược lên bàn trang điểm. Lược rơi xuống gãy thành hai nửa.

"Liệt Minh Dĩ, cậu là đồ khốn kiếp...." Tôi giận dữ hét lên, 'công dụng' cái gì? Cậu ta còn không coi tôi như con người! Cậu ta không phải quá đáng bình thường! Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Máu toàn thân tôi vì tức giận mà sôi trào, cháy hừng hực! Tôi cố gắng đè nén lửa giận đang tăng vọt, hít sâu, thở ra; hít sâu, thở ra; lặp đi lặp lại nhiều lần mới miễn cưỡng khôi phục chút lý t

Mím chặt môi, tôi lấy khăn vải ở trong chậu rửa mặt ra, vắt khô, lau mặt mình. Hắt nước trong chậu ra sân, để chậu lại chỗ cũ. Phục vụ ông vua nhỏ tàn bạo Liệt Minh Dĩ này xong mới sửa sang lại cho mình.

Ăn cơm trưa xong, tôi lại đi loanh quanh trong viện một lát rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi ngủ trưa sau khi sinh đã thành thói quen, ngủ một giấc ngắn có lợi cho cả tinh thần lẫn thân thể.

Sau giữa trưa ánh mặt trời ảm áp, tôi đóng cửa, chỉ mở cửa sổ, nằm trên giường. Nghiêng người đưa lưng về phía cánh cửa, trong lúc mơ mơ màng màng lại bị tiếng âm vang làm tỉnh lại. Nhịp tim đập lệch một nhịp, tôi theo

phản xạ quay người nhìn ra phía cửa.... Chỉ thấy Liệt Minh Dĩ mang theo bản mặt đen sì bước tới chỗ tôi!

Tôi định hét lên nhưng âm thanh nghẹn ở trong cổ họng không phát ra được, vừa níu chặt chặn móng vừa vội vàng rụt vào góc tường. Cậu ta vào phòng tôi đại đa số đều dùng chân, chẳng lẽ đôi tay chỉ là để trang trí?

Mới rụt tới góc tường, cậu ta đã duỗi tay ra tóm tôi về. "Cậu muốn làm gì?" Tôi sợ hãi hỏi, vẻ mặt như thể có thâm thù đại hận với tôi của cậu ta lúc này đây quả thật khiến người ta hoảng sợ!

Cậu ta không trả lời, dùng sức đè tôi xuống giường. Lưng đập vào giường, chỉ có chữ "đau" mới có thể biểu đạt được cảm giác của tôi! "A...." Tôi kêu rên, sau đó liền nghe thấy tiếng quần áo bị xé xoạt một cái, trước ngực đột nhiên mát lạnh.

"Cậu muốn.... A...." Tôi chỉ nói được hai chữ, phần sau nuốt trở về bụng, thay vào đó là tiếng kêu thảm thiết. Cậu ta không chỉ xé rách áo quần của tôi mà còn giống như dã thú điên cuồng cắn lấy ngực tôi!

"A..... Ừm..... Không..... Muốn....." Tôi đau đến run rẩy, không biết vì sao cậu ta đột nhiên nổi điên. Đau đớn từng cơn từng cơn truyền lên não, nước mắt ngừng tụ ở hốc mắt cho đến khi không còn chỗ tụ mà ào ào rơi xuống.

Cho đến lúc ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí tôi mới giật mình hiểu ra, bỗng đứng ra sức mở to mắt thất thanh gào lên, "Không...."

Tiếng hét chói tai làm cậu ta ngừng lại, chậm chạp ngẩng đầu ra khỏi ngực tôi, trong đôi mắt đen tràn ngập ngọn lửa thiêu đốt, nghiến răng nghiến lợi rít ra mấy chữ, "Lúc cô mắng ta ‘tiện càng thêm tiện’ có từng nghĩ tới ‘đừng’ không?"

Cậu ta nói xong, đầu óc tôi trống rỗng, lúc này mới hiểu vì sao cậu ta lại tức giận. Vú nuôi đáng ghét! Vú nuôi lắm miệng! Cô ta lại không đem chuyện hút sữa xuống âm tào địa phủ!

"Cô đáng chết!" Cơn tức của cậu ta hừng hực, lại cúi đầu bắt đầu một đợt cắn xé mới.

Biết được nguyên do tôi cực kỳ sợ hãi, không nghĩ ngợi nhiều, nhịn đau, đôi tay túm lấy tóc cậu ta dùng sức kéo, thân thể cũng quay tới quay lui.

"Buông tóc ta ra!" Cậu ta ngừng cắn xé, cực kỳ tức giận nắm tay tôi, hai mắt bởi vì da đầu đau xót mà nheo lại một phần b

"Không!" Tôi kiên quyết cự tuyệt. Tôi không ngốc, nếu thả tóc cậu ta ra, vậy ngực tôi khó mà giữ được!

"Đáng chết! Buông tay ra! Buông tay ra!" Cậu ta rống giận, tôi thà chết không theo, hai người bắt đầu giằng co ở trên giường.

Túm tóc là phương pháp sở trường nhất của con gái khi đánh nhau, tôi phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Cậu ta đau quá mà cúi người xuống, tôi nhân cơ hội dạng chân ở bên hông cậu ta, đè cậu ta xuống dưới người mình.

Cậu ta đẩy tôi ra, tôi đè cậu ta lại, trong lúc vật lộn cái mông của tôi hết lần này đến lần khác cọ xát lên người cậu ta. Mới đầu không để ý, cho đến khi ‘của cậu ta’ chạm vào tôi, tôi mới ngừng kéo kinh ngạc nhìn chăm chăm cậu ta.

Từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía Liệt Minh Dĩ đã không còn nhúc nhích, trong mắt cậu ta không biết từ lúc nào đã nhiễm một ít màu đỏ, ngoại trừ tức giận còn có chút đói khát. Điều này khiến lông tơ toàn thân tôi dựng đứng, cuống quýt thả tóc cậu ta ra, trượt khỏi thân thể cậu ta. Nhưng lúc rời đi lại thêm dầu vào lửa, cọ phải cậu ta một cái nữa!

"Tôi... tôi không cố.... cố.... cố...." Chữ cuối cùng mãi mà không nói ra được. Tôi nuốt nước miếng, lúc này mới nhận ra là chúng tôi vừa đánh nhau, đây không phải là điều tôi muốn, tôi chỉ hy vọng cậu ta không cắn nữa thôi, không hơn!

Tôi cuống quýt dùng bộ áo đã rách tung tóe che ngực, nhưng làm thế nào cũng không che nổi vì cái áo đã bị xé nát vụn, cuối cùng biến thành giấu đầu hở đuôi! Không thể nào che hết được tôi đành dùng hai tay vòng ở trước ngực

Hô hấp có chút thay đổi truyền vào tai, tôi theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn.... Vậy mà phát hiện mắt Liệt Minh Dĩ còn đỏ hơn lúc này, thậm chí có chút mùi vị sắc tình che giấu ở bên trong.

Thấy thế, tôi sợ hãi không quan tâm đến việc che ngực nữa mà hốt hoảng bò tới mép giường. Ông trời ơi, không được, ngàn vạn lần không được!

Trời xanh vĩnh viễn là kẻ độc ác nhất, ông ta không nghe tiếng kêu gào trong lòng tôi! Cổ chân tôi bị bắt được, tôi còn chưa được kịp phản ứng đã bị Liệt Minh Dĩ kéo trở về.

"A, dừng!" Tôi vung nắm đấm đánh lung tung lên người cậu ta. Cậu ta đè tôi xuống, thật nặng, thật nóng. Tiếp xúc với thân thể nóng bỏng của cậu ta khiến nhiệt độ cơ thể tôi cũng không chế được mà tăng cao.

Cậu ta không nói không rằng, một tay giữ hai cổ tay tôi đè ở đỉnh đầu.

"Từ lúc tôi sinh con đến nay chưa đủ nửa tháng, đừng làm vậy với tôi.... Tôi tình nguyện để cậu cắn tôi, đánh tôi!" Tôi liều mạng lắc đầu, vạy vẹo, hậu sản không nên!

Mặt khác, tôi hai mươi sáu tuổi, cậu ta mới mười bốn tuổi, giữa hai chúng tôi chênh lệch quá lớn, nếu kết hợp thì tôi có khác gì phạm tội? Tôi cũng không phải là trâu già, không thích gặm cỏ non!

Tôi vùng vẫy quá mạnh, cậu ta liền tát tôi một cái thật mạnh khiến đầu tôi nghiêng sang một bên. "A...." Đầu vầng mắt hoa, chỉ thấy rất nhiều sao bay bay trước mắt. Choáng váng khiến tôi ngã giữa, sa vào nhục dục!

Trái tim tôi đang run rẩy, run rẩy thật mạnh! Tội ác lan tràn....

Chương 11. Đau thương là thật

Sau một hồi ân ái triền miên, kích động đi qua tôi ngây ngốc nhìn đỉnh màn, đầu óc trống rỗng, nước mắt đã cạn khô, toàn thân rệu rã, nhấc một ngón tay cũng không đủ sức.

Tôi nằm trên giường, Liệt Minh Dĩ nằm ở trên người tôi, hai người đều bất động, điều chỉnh hô hấp và thể lực....

Một hồi lâu, tôi thử gơ ngón trở lên, xác định sức lực đã khôi phục hơn một nửa mới nâng hai năm đấm lên. Siết chặt rồi lại buông ra, dùng hết toàn lực đẩy mạnh cậu ta ra.

Cậu ta không ngờ tôi đột nhiên cử động, không kịp phòng bị ngã xuống giường, mái tóc đen vung thành hình cung.

Đẩy cậu ta ra, tôi kéo chăn mỏng bao lấy thân thể trần trụi, hai mắt nhìn chăm chăm, oán hận trừng cậu ta. Trong thiên hạ lại có kẻ làm chồng cưỡng ép vợ mình mới sinh không lâu hoan ái sao? Đáp án dĩ nhiên là không có! Ít nhất tôi chưa thấy, chưa nghe bao giờ! Nhưng, hôm nay tôi đã được mở rộng tầm mắt, Liệt Minh Dĩ quả đúng là kẻ ngang ngược muốn làm gì thì làm! Cậu ta hoàn toàn không hiểu thế nào là yêu thương một người con gái sinh con cho mình

Cậu ta ngồi ở đuôi giường, hai chân bắt chéo, vẻ lười biếng sau khi hoan ái vẫn chưa lui. Thấy tôi che cơ thể trần truồng, cậu ta dùng âm lượng không lớn cũng không nhỏ cười lạnh nói: "Che cái gì, từ đầu tới chân cô có chỗ

nào mà ta chưa thấy sao?" Cậu ta nói rất đương nhiên, giống như tôi trời sinh đã bị cậu ta thao túng.

Lời của cậu ta làm tôi đỏ mặt, theo bản năng nín chặt chẳng mòng, đôi môi run rẩy nói từng từ từng chữ: "Tôi đã sinh cho cậu một đứa con trai, sau này xin cậu đừng đụng vào tôi nữa, tôi cũng không muốn phát sinh quan hệ với cậu nữa." Một lần đã quá đủ, không cần lần thứ hai!

Dứt lời, cậu ta chẳng phản ứng gì như thể không nghe thấy gì vậy. Năm giây trôi qua, vẻ lười biếng trên gương mặt cậu ta mới tiêu tan, ánh mắt rét buốt đáng sợ, sắc mặt xanh mét dọa người! "Ha" Vừa nhào về phía tôi vừa chụp lấy hai vai tôi nghiêng rỗng rỗng lợi gầm nhẹ, "Dùng kỹ xảo tức sữa là cô, cạo xát quyền rũ cũng là cô, giờ cô lại trốn tránh trách nhiệm, còn giả bộ vô tội làm gì?"

"Tôi không trốn tránh trách nhiệm, càng không quyến rũ cậu! Tôi cự tuyệt, là cậu không thèm quan tâm, tự làm theo ý mình!" Bị buộc xảy ra quan hệ trong lòng tôi đã không thoải mái, cảm giác tội lỗi vẫn tồn tại. Trong mắt tôi chỉ có nam nữ thật lòng yêu nhau mới có thể lên giường, chứ không phải là cậu ta và Lăng Tiêu Lạc giả như tôi.

"Cô...." Nghe xong những gì tôi nói, mặt cậu ta từ xanh mét chuyển sang đen sì, tay đang nắm lấy hai vai tôi càng dùng sức hơn, hung tợn quát, "Cô lặp lại lần nữa xem?"

Hai vai đau vô cùng, dường như sắp bị bóp nát, tôi giãy giụa mấy cái vẫn không thoát được, lúc này giận dữ bùng lên, theo lời cậu ta lớn tiếng lặp lại mấy lời vừa nói. Dứt lời, tôi hít vào một ngụm khí lạnh, không chỉ vì vai đau mà còn vì tôi thấy được một chút bi thương và ngạc nhiên trong đôi mắt phẫn nộ của cậu ta.

Tôi run lên, vội vàng dụi mắt, sợ hoa mắt nhìn lầm. Khi tôi dụi mắt cậu ta cũng buông hai vai tôi ra. Tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.... Đau thương và

kinh ngạc kia đã không còn tồn tại nữa! Kinh ngạc, hay thật sự chỉ là ảo giác?

Cậu ta từ giận chuyển thành bình tĩnh, khuôn mặt đen sì dần khôi phục màu sắc vốn có, đôi mắt đen láy sâu thẳm không thấy đáy kia không cho người ta bất cứ cơ hội nào nắm bắt nội tâm của cậu ta.

Tôi há miệng nhưng không phát ra được tiếng nào, đôi tay giữ chặt chăn mỏng, trái tim đập kịch liệt. Tiếp theo cậu ta sẽ làm gì nữa? Chẳng lẽ đây là sự yên tĩnh trước cơn bão táp sao?

Trong lòng vô cùng lo lắng, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Tôi cho là cậu ta sẽ phát cuồng trời long đất lở một trận, nhưng không ngờ cậu ta lại nhếch môi lộ ra một nụ cười không mang theo chút tình cảm nào.

"VẬY sao?" Sau nụ cười, cậu ta mấp máy đôi môi mỏng khêu gợi nói ra hai chữ cũng không có chút tình cảm nào, bình thản như không có gì. Dứt lời, xoay người xuống giường, nhặt quần áo rơi vãi trên sàn nhà lên mặc vào. Tĩnh lặng không gợn sóng, thật giống như trước đó chưa từng xảy ra chuyện gì!

Tôi bối rối, kinh ngạc nhìn bóng lưng cậu ta.... Nói thật, tôi thật sự không hiểu cậu ta đang nghĩ cái gì, càng tiếp xúc càng khiến người ta như chìm thật sâu vào trong sương mù không tìm được lối ra. Cậu ta hỉ nộ vô thường, tính tình hay thay đổi, giống như vừa rồi, tôi nghĩ là cậu ta sẽ đánh tôi, nhưng không ngờ cậu ta lại chẳng làm gì cả, cũng không nói thêm gì. Tôi hoàn toàn ngây dại, như rơi vào trong sương mù

Cậu ta mặc xong quần áo, sửa lại đầu tóc rối bời, rời khỏi tiểu viện. Khi bóng dáng ngạo nghễ của cậu ta biến mất ở cổng vòm, một tia sáng vụt lên trong đầu óc dày đặc sương mù của tôi, khiến tôi hiểu ra. Tôi cúi đầu nhìn đệm chăn hỗn độn xốc xếch, lúc này mới dần nhận ra rằng lời nói của tôi đã làm tổn thương Liệt Minh Dã.

Tôi thật sự không muốn phát sinh quan hệ với cậu ta, nhưng đó là tôi chứ không phải "Lăng Tiêu Lạc" ! Trong mắt Liệt Minh Dĩ tôi chính là Lăng Tiêu Lạc, Lăng Tiêu Lạc chính là tôi! Đau thương và khó tin lóe lên trong mắt cậu ta là thật! Cậu ta đau thương vì sự cự tuyệt của Lăng Tiêu Lạc. Tôi nghĩ Lăng Tiêu Lạc trước kia chưa từng cãi lời cái gì cũng nghe theo cậu ta, cho nên cậu ta mới ngạc nhiên!

Liệt Minh Dĩ đã mất đi song thân, Liệt phủ to lớn chỉ có mình cậu ta còn lại đều là hạ nhân. Lăng Tiêu Lạc tuy là nương tử nuôi từ bé thấp hèn, nhưng dù sao cũng đã từng có gần gũi da thịt cùng cậu ta, còn sinh cho cậu ta một đứa con. Có lẽ cậu ta không chấp nhận Lăng Tiêu Lạc là vợ của mình, nhưng nghĩ cho cùng bên cạnh cậu ta chỉ còn lại mỗi Lăng Tiêu Lạc là người thân. Tôi cự tuyệt không chỉ chối bỏ Lăng Tiêu Lạc, mà còn chối bỏ cậu ta! Chối bỏ tất cả những gì đã từng xảy ra giữa cậu ta và Lăng Tiêu Lạc!

Túm lấy chăn mỏng che kín đầu mình, tôi hối hận cũng không kịp nữa rồi. Chỉ vì tức giận trong chốc lát mà khiến cho mọi chuyện rẽ sang một hướng khác làm người ta không biết phải xoay sở ra sao. Nụ cười không mang theo bất cứ cảm tình nào của Liệt Minh Dĩ cứ quanh quẩn mãi trong đầu không đi. Tâm tình cậu ta lúc đó ra sao tôi cũng không tài nào hiểu nổi, nhưng tôi đoán đó là cảm giác như bị người thân phản bội! Cảm giác này làm người ta đau lòng, làm người ta tuyệt vọng, làm người ta khó chịu!

Tôi vén chăn mỏng lên nhìn thân thể đầy dấu vết kích tình, hai mắt híp lại thành một đường chỉ nhỏ. Liệt Minh Dĩ dùng tâm tình thế nào chiếm giữ thân thể này? Cậu ta từng thích Lăng Tiêu Lạc sao? Cậu ta đối với Lăng Tiêu Lạc rốt cuộc có mấy phần thật? Mấy phần

Không hiểu, tôi hoàn toàn không hiểu! Vì sao tính tình người cổ đại lại phức tạp như vậy? Vì sao không tiêu sái thẳng thừng như người hiện đại? Suốt ngày sống trong nghi kỵ, sống như vậy thật làm người ta khó chịu!

Lăng Tiêu Lạc.... Trong lòng cô ấy nghĩ gì? Tôi đột nhiên muốn biết. Có lẽ giây phút tôi nhập vào thân thể cô ấy cũng là lúc cuộc sống của cô ấy và Liệt Minh Dĩ bị thay đổi!

Chương 12: Phần nộ bùng nổ

Sáng hôm sau....

Ăn sáng xong, ngoài nha hoàn tới giờ đi thu khay đựng thức ăn thì còn có một nha hoàn khác. Cô ta đứng ở trước bàn vênh váo tự đắc nói với tôi: "Theo ta trở về chỗ ở ban đầu của cô, thời gian ở cử đã kết thúc!"

Nghe vậy, tôi đang uống nước liền ngừng lại, ly trà để bên môi không uống tiếp nổi. Tôi vừa chậm rãi dời ly trà đi vừa ngẩng đầu lên nhìn cô ta, trong mắt tràn ngập sự khó tin.

Ở cử vốn là một tháng, chỉ cho nửa tháng đã đủ hành hạ thân thể, giờ lại từ nửa tháng rút ngắn còn mười ngày! Thế là sao? Chê mạng tôi dài quá nên giúp tôi cắt giảm hay sao?

"Trừng cái gì mà trừng, thiếu gia phân phó, cô phải làm theo!" Cô ta khinh miệt trề môi dưới, vênh váo hả hê chỉ t không giảm.

Nghe vậy, trong lòng tôi lập tức lạnh buốt, tay cầm ly trà chậm rãi buông xuống, cả tay và ly đồng thời vô lực nện trên mặt bàn "cộp" một tiếng, khiến tim tôi run rẩy như rơi vào thâm cốc.....

Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười chua xót. Cuối cùng, Liệt Minh Dĩ vẫn tức giận, nếu không cần gì hành hạ tôi như vậy?

"Hừ, đừng có ở đó mà làm bộ làm tịch, tới đây!" Bỏ lại câu nói độc ác, mắt cao hơn đỉnh, cô ta hất cằm lên tựa như con công kiêu ngạo bước ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng của cô ta, tôi chỉ muốn cất tiếng cười to chứ không hề muốn khóc. Thái độ của Liệt Minh Dã lại một lần nữa đẩy tôi vào sự khinh bỉ của đám hạ nhân. Vẻ mặt vênh váo của cô ta rõ ràng như vậy, sợ là những ngày tháng bị bắt nạt của tôi lại đến nữa rồi.

Thôi, nếu đã không ở cữ, vậy cứ tiếp tục đi về phía trước, dù là tốt hay xấu cũng đừng uổng công linh hồn mình xuyên không là được! Nghĩ đến đây, tôi buông ly trà xuống, đứng dậy đi theo cô ta.

Lan Uyển là nơi ở của tôi, kiến trúc cũng giống tiểu viện tinh xảo kia. Vốn tưởng rằng nơi này cũng không khá hơn chút nào, nhưng không ngờ lại sạch sẽ như vậy! Mặc dù không thể so sánh với tiểu viện tinh xảo, nhưng ít ra là một gian viện độc lập, trong viện còn trồng một ít hoa cỏ.

Giờ phút này, tâm tình của tôi rất khó hình dung. Thì ra Liệt Minh Dã không an bài tôi ở chung với hạ nhân mà là một tòa viện riêng

Tôi cùng với nha hoàn Giáp mới bước vào viện, sau đã có hai nha hoàn Ất, Bính khiêng chậu gỗ tới. Hai người đó đặt chậu bên giếng nước trong viện, đứng đó lấy ánh mắt háo hức xem trò vui nhìn tôi, cũng nghe thấy nha hoàn Ất đâm chọc nói: "Cô chỉ xứng giặt quần áo cho bọn ta thôi."

Một câu mặc dù ngắn lại làm đầu ngón tôi tay lạnh lẽo. Tôi nhìn chăm chăm vào đồng quần áo chất cao trong chậu, trong lòng có cảm giác nhục nhã không nói nên lời!

Liệt Minh Dã ơi Liệt Minh Dã, tôi là nàng dâu nuôi từ bé của cậu chứ không phải của người khác, cậu lại để cho tôi giặt quần áo của hạ nhân sao? Cậu muốn nói cho tôi biết, tôi ở trong lòng cậu còn không bằng hạ nhân sao?

Nhận thức này làm tôi không nhịn được run rẩy, cậu ta rốt cuộc oán hận đến mức nào? Hành hạ người con gái sinh con cho cậu ta như vậy có thể

tiêu trừ được mối hận trong lòng cậu ta sao? Cậu ta quá vô tình! Thật quá vô tình!

Đột nhiên thân thể đang run rẩy của tôi bị người ta đẩy mạnh. Tôi giật mình hoàn hồn, nhưng không ổn định được thân thể, vội vàng lùi về phía sau, thuận thế ngã ngòai trên mặt đất. Run rẩy lập tức biến mất, tôi tức giận ngược mắt trừng ba đứa nha hoàn này. Đáng chết, là ai đẩy tôi?

"Trước khi mặt trời lặn, phải giặt xong toàn bộ quần áo, nếu không đừng hòng được ăn cơm! !" Nụ cười châm chọc của nha hoàn Giáp càng ngày càng rõ.

Người nào nuôi chó nấy, tôi lại một lần nữa được tận mắt chứng thực những lời này! Liệt Minh Dã tàn bạo, hạ nhân cậu ta nuôi cũng hung tàn như vậy!

Nhìn về phía chậu quần áo, tôi đứng lên, phúi bụi đất dính trên váy. Một chậu mà thôi, dù sao cũng ăn sáng rồi, tôi giặt được.

"Nếu giặt không sạch đừng nghĩ đến chuyện ăn cơm!" Nha hoàn Bính cất giọng chói tai đe dọa, dọa xong, cùng nha hoàn Giáp, Ất rời đi.

"Hừ...." Tôi nhìn bóng lưng ba người họ rời khoe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc, quay ngoắt sang nhìn đám hoa cỏ bên cạnh. Một lát sau lại quay mặt lại hung ác nhìn chằm chằm cổng vòm đã sớm không có bóng người. "Phi!" Dùng sức phỉ nhổ, chỉ thế mà đã muốn uy hiếp tôi, nằm mơ à! Người vì một hơi, chim vì miếng ăn [*] , tôi tuyệt đối không để cho họ coi mình như trò hề! Tuyệt đối không! !

[*] Chỉ người không cam lòng yếu thế, hằng hái nỗ lực.

Lửa giận cùng ý chí chiến đấu làm toàn thân tôi tràn đầy sức lực, lấy hơn một nửa số quần áo ra đặt lên miệng giếng, mức nước đổ vào trong chậu. Lấy ngón tay nhúng vào nước, lạnh quá!

Không biết có phải di chứng sau khi sinh xong không, trước kia tôi cũng dẫu sợ nước lạnh, cho dù là mùa đông rét lạnh cũng giặt quần áo, rửa rau dưới vòi nước. Mà bây giờ chỉ đụng một cái đã cảm thấy như kim châm thấu xương, ngón tay vô cùng khó chịu, thật giống như bị phong thấp quá sớm vậy.

Tôi theo bản năng xoa đôi tay ngâm trong nước vào nhau, chà xát mấy cái sau đó cắn răng bắt đầu giặt quần áo. Càng e ngại thì càng thấy lạnh, càng cảm thấy khó xuống tay, tôi không muốn làm một đứa con gái vô dụng như vậy!

Chỉ là giặt quần áo của bọn nha hoàn mà thôi, cho dù có quần lót cũng chẳng sao, dù sao đều là phái nữ. Thật may là chưa đưa cả quần áo đàn ông vào, nếu không.... Đang suy nghĩ, ba bóng người rẽ vào cổng vòm. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, chính là ba nha hoàn Ất, Bính, Giáp đi mà quay lại.

Nha hoàn Giáp ôm một cái chậu nhỏ trong ngực, trong chậu quần áo chất đống như núi. Nha hoàn Ất, Bính bê một cái chậu lớn, trong chậu cũng chất đống quần áo như núi giống chậu kia.

Thấy thế, tôi ngừng giặt, siết chặt quần áo trong tay ngồi trên ghế dẫu không nhúc nhích, lông mày nhíu lại, bởi vì tôi ngửi thấy được mùi hôi thối của phân và nước tiểu.

Nha hoàn Giáp đặt chậu ôm trong ngực xuống, đứng thẳng lên nhìn tôi cười lạnh. Nha hoàn Ất, Bính nâng chậu gỗ tới sau, hai người càng tới gần mùi thối càng nồng nặc!

Nha hoàn Ất dùng đầu hai ngón tay nhắc một cái quần lót phía trên núi quần áo phe phẩy trước mặt tôi, vừa lắc vừa nói, "Cô phải dùng tay giặt sạch phân trên đây, giặt cho hết mùi thối đi, nếu không...." Nói đến đây thì ngừng, vẻ mặt âm hiểm cười lạnh làm người ta thấy chán ghét!

Tôi nín thở, rũ mắt xuống nhìn hai chậu quần áo mới đem tới, quần áo chất đống ở trong đó đều là quần áo nam đình! Vừa rồi còn cảm thấy may mắn vì không phải giặt quần áo đàn ông, giờ thì hay rồi, một chút thể diện cuối cùng cũng bị giẫm đạp!

Giặt quần áo nam đình là ý của Liệt Minh Dĩ hay ý của bọn hạ nhân cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là ngọn lửa giận trong ngực tôi đã như bão tố bùng lên mãnh liệt. Dưới sự sỉ nhục hết lần này đến lần khác, đầu óc và thân thể tôi đã mất khống chế.

"A...." Tôi đột nhiên hét lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai đoạt lấy quần lót trong tay nha hoàn Ất, trét phân nửa khô nửa nhão trên đó lên mặt cô ta, cảm giác phân và mặt cô ta ma sát dưới tay vô cùng rõ ràng! Hai mắt tôi đỏ sẫm, tựa như lệ quý gào thét, sức mạnh bạo phát đè nha hoàn Ất xuống đất, nắm chặt quần lót ra sức trét lên mặt cô ta, đem đồng nước tiểu sỉ nhục tôi bôi hết lên mặt cô ta.

Nha hoàn Ất thét chói tai tay dấm chân đá, vừa hoảng sợ phản kháng vừa cầu xin sự giúp đỡ của nha hoàn Giáp, Bính bên cạnh.

Tôi sao có thể để cô ta cầu cứu thành công. Tôi hung ác trừng mắt về phía nha hoàn Giáp, Bính. Quả thực sự bộc phát hiếm có của tôi khiến hai người họ sợ tới mức không dám động đậy.

Tôi không có gì muốn nói, ngọn lửa bùng lên dữ dội, chỉ bôi phân lên mặt nha hoàn Ất này sao đã đủ? Duỗi một tay quơ lấy thùng nước đặt bên cạnh giếng đập lên đầu cô ta, vừa đập vừa gào ầm lên.

Tiếng hét kinh người của tôi kéo tiếng thét chói tai của nha hoàn Giáp, Bính. Bọn họ lúc đầu hung thần ác sát hiện giờ đều dùng hai tay ôm đầu chạy trốn ra khỏi Lan Uyển, vừa chạy vừa sợ hãi thét: "Lăng Tiêu Lạc điên rồi.... Lăng Tiêu Lạc điên rồi...."

Nghe tiếng rít ngoài viện, tôi ngừng hét bắt đầu cười to. Tận đáy lòng cũng mắng Lăng Tiêu Lạc một lượt, nếu cô ấy bộc phát phần nộ sớm hơn một chút thì cũng đâu bị hạ nhân bắt nạt?

Tiếng thét chói tai của nha hoàn Ất biến thành kêu đau, biến thành nước nở nghẹn ngào, đã bị tôi đập đến vỡ đầu chảy má

Thấy bộ mặt cô ta đầy máu, tôi dừng tay, cầm thùng nước đứng lên lùi về phía sau một bước, giữ khoảng cách với cô ta.

"A.... Hu...." Cô ta nằm trên đất ôm mặt, không biết trên mặt là nước mắt hay là máu, hòa lẫn vào nhau.

"Tôi cho cô biết, sự chịu đựng của con người là có giới hạn! Không phản kháng không có nghĩa là tôi không biết tức giận, lại càng không có nghĩa là các cô có thể tùy ý cười lên đầu lên cổ tôi làm mưa làm gió! Hôm nay lấy máu dạy dỗ cô, xem cô sau này còn dám dùng chiêu trò hạ lưu này vũ nhục tôi nữa hay không!" Tôi phần nộ gào lên, quơ quơ thùng nước, thùng ma sát với không khí, tạo ra tiếng gió vù vù.

"Cô.... cô.... hu hu.... Mặt của ta.... Mặt của ta...." Cô ta từ dưới đất bò dậy, vừa chỉ thẳng vào mặt tôi vừa che khuôn mặt đầm máu của mình, thét chói tai, "Ta phải đi nói cho thiếu gia...."

Nghe vậy, trong cơn giận dữ, tôi giơ thùng nước đập lên người cô ta, "bốp" một tiếng đập trúng vai trái cô ta, khiến cô ta lại ngã xuống đất.

Con người tôi co lại, duỗi tay chỉ vào cổng vòm rống giận: "Đi! Bây giờ cô đi nói đi! Nói cho cậu ta biết tất cả những gì tôi đã làm! Nếu cậu ta trừng phạt, tôi chấp nhận, từ nay về sau mặc cho các người bắt nạt! Nếu cậu ta không phạt, các cô chờ bị bắt đi ra ngoài đánh chết đi! !" Hai chữ "đánh chết" cuối cùng tôi nhấn rất mạnh, hận không thể cắn nát răng trong miệng!

Chính tôi cũng đang đánh cược, đánh cược Liệt Minh Dĩ có vì nha hoàn công cuồng này mà trị tội tôi hay không. Những hành động và việc làm thường ngày của nha hoàn cậu ta biết rõ hơn ai khác, tôi làm như vậy chỉ là tự vệ! Không hơ

Tôi vừa dứt lời, nha hoàn Ất lập tức im bặt, tay trái che mặt, tay phải che miệng. Con người nhanh chóng co lại, sợ hãi: "A.... dừng.... dừng...." Một lúc lâu sau, cô ta hét như điên, lồm cồm bò dậy, chạy bán sống bán chết ra khỏi Lan Uyển.

Nhìn cô ta rời khỏi viện độc lập của tôi, tôi đứng trong viện ngẩng cao đầu, ngửa mặt lên trời cười dài, "Ha ha ha ha.... ha ha ha ha...." Xả giận xong trong lòng vô cùng thoải mái! Phát hỏa xong toàn thân dễ chịu! Nhưng mặc dù tôi cười lại có từng giọt từng giọt nước mắt đua nhau trào ra khỏi hốc mắt trượt xuống khuôn mặt. Tôi đã từng sống những ngày tháng như thế nào vậy?

Chương 13: Rốt cuộc cũng ngã bệnh

Cười rồi, khóc rồi, phát tiết rồi, hơi sức không còn, hai chân không chống đỡ nổi sức nặng của cơ thể, chán nản ngồi sụp xuống đất. Trên mặt còn sót lại nước mắt, tôi nâng bàn tay run rẩy chậm chạp lau đi.

Bùng nổ quá mức kịch liệt, cơ thể không được cung cấp đủ dinh dưỡng và gìn giữ nên chậm chạp mãi đến bây giờ mới có cảm giác không chịu nổi. Cơ thể nặng nề như núi! Quét nhìn mặt đất, máu cùng quần lót, còn có thùng gỗ nằm ở khá xa, ba vật này là bằng chứng cho sự bùng nổ phản nộ của tôi lúc trước.

Ba đứa nha hoàn đã ngừng thét chói tai, chắc là bị người nào ngăn lại, dù sao hô to gọi nhỏ trong phủ cũng là việc nguy hiểm, dù là một hành động nhỏ chọc giận Liệt Minh Dã cũng sẽ khiến bản thân có nguy cơ mất mạng

Tôi ngồi xồm trên đất hồi lâu mới chậm chạp đứng lên, tiện đà kéo ghế đầu qua ngòai. Không giặt áo quần nữa, việc phải làm bây giờ chính là chờ đợi, chờ đợi phán quyết của Liệt Minh Dã. Tôi đã tạo ra động tĩnh quá lớn, không tin cậu ta không nghe thấy!

Nếu cậu ta vì nha hoàn mà trừng phạt tôi, như vậy không chỉ có lòng tôi chết, ngay cả lòng của "Lăng Tiêu Lạc" cũng sẽ chết. Nếu cậu ta không trừng phạt, như vậy cậu ta thật sự quan tâm "Lăng Tiêu Lạc" , ngầm cho phép hành vi bạo lực lúc trước.

Tôi không rõ mình nói vậy có đúng không, cậu ta quan tâm "Lăng Tiêu Lạc" ư? Như thực như ảo, không thể nào kết luận nổi.

Chờ đợi, Liệt phủ rất yên tĩnh, yên tĩnh đáng sợ, làm người ta thấp thỏm!

Mặt trời lên cao, treo trên đỉnh đầu. Tôi cảm nhận được ánh mặt trời giữa trưa, tầm mắt buông xuống, tiếp tục chờ đợi....

Giờ ăn trưa đã qua, chẳng ai đưa cơm đến, lòng tôi lạnh lẽo, rơi vào vực sâu, đau đớn tột cùng! Hết buổi sáng không ai đưa cơm, vậy chứng tỏ Liệt Minh Dã đứng về phía nha hoàn kia, sau này tôi chỉ có thể đợi trừng phạt rơi xuống!

Theo bản năng dùng hai cánh tay ôm lấy thân thể, rõ ràng mặt trời ở trên đầu mà lòng tôi lại như tro tàn, toàn thân lạnh lẽo. Tôi đã tự phán quyết cho mình, chỉ là phán quyết này hình như không chính xác!

Tiếng bước chân truyền vào tai, tôi run lên một cái, thần thờ ngẩng đầu lên nhìn về phía cổng vòm.... Chỉ thấy nha hoàn Giáp bưng khay thức ăn, lại

gần mới phát hiện hai cánh tay và đôi tay run rẩy, thậm chí chén đĩa trong mâm cũng run theo, phát ra âm thanh va chạm.

Tôi không thể tin điều mình đang thấy là sự thật, vội dụi mắt, dụi xong lại nhìn.... Không sai, là thật! Nha hoàn Giáp thật sự đưa cơm đến cho tôi!

Cô ta đi tới trước giếng, nhẹ nhàng đặt khay trên miệng giếng. Thằng người, cúi đầu nói: "Thiếu gia giao phó, hôm nay cô phải giặt sạch đồng quần áo này, phơi khô, nếu không, không được ăn tối." Nói xong nâng mắt lên nhìn tôi, chỉ nhìn một cái rồi vội rũ mắt xuống.

Cái liếc mắt đó rất nhanh, nhưng tôi nhận ra sự sợ hãi và hốt hoảng ẩn chứa trong mắt cô ta. "Người bị chảy máu đâu?" Tôi nghĩ gì nói nấy, chẳng lẽ nha hoàn Ất đã....

Nghe vậy, cô ta ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, hai mắt trợn lên nhìn tôi. Trong đôi mắt kia lướt qua rất nhiều cảm xúc: e sợ, hoảng hốt, oán, hận... bốn cảm xúc này hòa vào nhau làm tôi hít vào một ngụm khí lạnh!

Tôi theo bản năng lấy tay dè lên ngực, run rẩy khê hỏi, "Cô ta sao rồi?"

Nha hoàn Giáp không đáp, cúi mặt quay đầu không nói lời nào, đứng tại chỗ một lúc sau mới xoay người vội vã rời khỏi Lan Uyển.

Nhìn bóng bưng phức tạp của cô ta, tôi có chút thất thần, trong đầu "ong ong" vang dội. Tim co rút lại khiến tôi không thở nổi. Chẳng lẽ Liệt Minh Dĩ đã đánh chết nha hoàn Ất rồi sao? Từ phản ứng của nha hoàn Giáp mà nói, khả năng này vô cùng lớn!

Tôi hối hận, tôi chỉ muốn phát tiết những khuất nhục chất chứa trong lòng chứ không có ý lấy đi tính mạng của nha hoàn Ất. Dù giàu nghèo thế nào, cô ta cũng là mạng người!

Tôi vùi mặt vào khuỷu tay, lần đánh cược này tôi đã thắng, lấy được thắng lợi mang tính quyết định. Nhưng tôi lại không hề vui mừng.... Là tôi hại chết một mạng người!

Ăn xong bữa trưa đơn giản với món canh gà vô vị, nha hoàn Giáp đến lấy khay đồ.

Tôi ngồi trên ghế đầu giặt ba chậu quần áo bên chân, nói Liệt Minh Dã chưa phạt thà rằng nói phạt rồi. Ba núi quần áo kia bắt tôi giặt chỉ trong một buổi chiều, quả thật quá nặng nhọc!

Không còn sức để nghĩ chuyện khác, tôi lết thân thể chịu quá nhiều tàn phá và tinh thần bị kích thích quá mức máy móc mức nước, ngâm, vò, vắt khô. Không gian trong viện rất lớn, đủ để phơi ba chậu quần áo.

Tay ngâm trong nước lạnh đã mất cảm giác, chết lặng lạnh như băng. Mặt trời bắt đầu từ điểm cao nhất từ từ hạ xuống đường chân trời, khi mặt trời xuống núi, ánh sáng còn sót lại cũng đã tắt, tôi giặt xong cái cuối cùng. Đờ đẫn nhìn quần áo đầy viện, tôi cười không nổi, khóc cũng không được.

Đưa bữa tối tới là nha hoàn Bính, tôi nghĩ Liệt Minh Dã muốn mượn chuyện này dạy dỗ cô ta và nha hoàn Giáp một trận.

Nha hoàn Bính đặt khay lên miệng giếng liền đi ngay, tới vội vàng đi cũng vội vàng.

Tôi di động hai chân nhúc nhích mỗi đi tới g nước, chân không nhấc nổi, để giày cọ sát với mặt đất. Khi chỉ còn cách bữa tối mấy bước nữa, bóng tối và hoa mắt đột nhiên ập đến! Chân mềm nhũn như không có xương, khi cả người tôi đổ xuống đất tất cả tri giác cũng theo đó mà biến mất....

Rốt cuộc tôi đã ngã bệnh, sinh con cùng di chứng ngược đãi khiến tôi bệnh không dậy nổi! Mặc dù tôi hôn mê, nhưng trong tiềm thức lại biết rõ mình phát sốt, rất nóng, rất nóng!

Đầu óc cực kỳ hỗn độn, bên tai luôn nghe thấy tiếng người nói chuyện, thậm chí rỗng giập gầm thét. Âm thanh kia như xa như gần, tựa như hốt hoảng, tựa như tuyệt vọng, rất nhiều tình cảm đan xen làm người ta đau lòng!

"Tách" một giọt "nước" nhỏ vào lòng tôi, khiến mặt nước yên ả bắt đầu gợn sóng tầng tầng lớp lớp, xua đi tĩnh lặng, mang đến sóng lớn mãnh liệt.

"Nước" ấy là gì? Nước mắt sao? Của tôi sao? Hay là của người gầm thét? Không rõ, "nước" , che giấu thật giỏi....

Ý thức khi có khi không, có lúc có thể nghe được tiếng rỗng giập gầm thét, có khi lại tối đen. Có lúc cảm nhận được vật lạnh đập lên trán tôi, thúc giục tôi hạ sốt; có lúc lại có nước thuốc đắng đắng đưa vào trong miệng buộc tôi nuốt xuống.

Quanh đi quẩn lại, nhiệt độ cơ thể cuối cùng cũng hạ xuống. Bóng tối lại một lần nữa bủa vây, tôi chìm vào giấc ngủ say trong sự lạnh lẽo....

Không biết hôn mê bao lâu, chỉ biết lúc ý thức xóa tan bóng tối một lần nữa quay về với tôi, đầu óc tôi choáng váng, tứ chi không có chút sức lực. Tôi mờ mịt nhìn màn giường màu vàng nhạt, cảm thấy như mình đã ngủ cả một thế kỷ vậy, đầu óc trống rỗng, không gì cả.

Bên tai có người nói chuyện, âm thanh không lớn không nhỏ nhưng tôi lại không nghe rõ. Có người lay tôi, tôi có cảm giác, nhưng không thể nào đáp lại.

Ngẩn người nhìn đỉnh màn một hồi lâu, tôi liên tục chớp mắt, từ từ đưa mắt từ màn dờn đến bên phải ngoài giường.... Khuôn mặt nam tính nửa vui nửa buồn đập vào mắt.

"Em dâu!" Nhiếp Quang vừa vui mừng cười vừa lo lắng gọi, giọng nói khê run.

Tôi nhìn anh ta, mấp máy đôi môi muốn nói, nhưng cổ họng tựa như bị tảng đá chặn lại không thể phát ra tiếng. Cổ họng khô rát, muốn uống nước.

Dường như anh ta hiểu được ý nghĩ từ trong ánh mắt tôi, liền đứng dậy nhanh chóng bước tới trước bàn rót nước. Trở lại trước giường, một tay luồn qua sau cổ đỡ tôi uống nước.

Tôi giống như vùng đất nắng hạn lâu ngày khô nứt gặp được trận mưa rào từng ngum từng ngum uống cạn nước, dùng ánh mắt nói cho anh ta biết, tôi muốn uống nữa.

Anh ta tổng cộng cho tôi uống ba chén, uống xong, tôi thỏa mãn nhếch miệng. Anh ta nhẹ nhàng để tôi nằm xuống giường, đặt ly trà lại chỗ cũ.

"Em dâu, hiện giờ muội cảm thấy thế nào?" Anh ta trở lại trước giường, hỏi thăm.

Tôi nở nụ cười yếu ớt, hé môi dùng giọng khàn khàn trả lời, "Toàn thân không có chút sức lực, chỉ vậy thôi." Đúng vậy, không có chỗ nào không thoải mái. Tỉnh lại đã lâu, đầu óc tự nhiên từ hỗn loạn chuyển sang rõ ràng.

"Ừ.... Vậy tốt rồi, vậy tốt rồi...." Anh ta thở phào một hơi, không còn lo lắng thay vào đó là sự vui mừng. "Không uống công Minh Dĩ mời ngự y trong cung tới chữa bệnh cho muội!"

Đầu óc đã tỉnh táo của tôi vì nửa câu sau của anh ta mà lại trở nên mờ mịt, ngạc nhiên trợn mắt, há hốc miệng, thật lâu sau mới khó tin thất thanh hỏi: "Ngự y?" Trời ạ, tôi có nghe lầm không vậy?

"Ta biết chuyện này thật khó tin, nhưng đó là thật! Ngự y bây giờ còn đang ở trong phủ!" Chất vấn của tôi làm anh ta nhú mày, giọng nói cũng có chút trầm thấp.

"À.... À.... Cậu ta.... Tôi...." Tôi chỉ có thể phát ra từng âm đơn giống như đồ ngốc, căn bản không thể diễn đạt những gì đang nghĩ thành một câu liền mạch! Cơ thể không nhịn được run rẩy, tim cũng đập "thình thịch" điên cuồng, mắt càng trừng càng to, trừng cho đến hết cỡ mới ngừng lại. Thật giật mình quá sức, quả thật không thể tin được!

"Ta đi báo cho Minh Dĩ biết muội đã tỉnh, để cho đệ ấy tự mình nói với muội!" Dứt lời, Nhiếp Quang dứt khoát kiên quyết đứng dậy rời đi.

Tôi trừng mắt nhìn cánh cửa phòng đóng lại vội vàng, thở dốc một hơi, vừa mừng vừa lo dùng tay đè lên trái tim đang đập loạn xạ liên hồi. Nói như vậy, cậu ta đã đến thăm tôi? Như vậy, giọt "nước" kia chính là của cậu ta sao? Nghĩ đến đó, tim tôi càng không khống chế được đập nhanh hơn, đôi môi mở ra, khóe miệng lại rũ xuống, không biết tôi nên cười hay nên khóc

Hồi hộp chờ đợi, một lúc lâu sau Nhiếp Quang trở lại. Tôi thấy phía sau anh ta không một bóng người. Giây phút này, nụ cười trên mặt biến mất, trái tim đập loạn nhịp của tôi đã khôi phục lại bình tĩnh, không còn chút vui mừng nào.

"Em dâu, Minh Dĩ đệ ấy...." Vẻ mặt Nhiếp Quang lúng túng, vừa từ từ đến gần vừa chần chừ không biết làm sao mở miệng nói với tôi.

"Tướng quân, không cần phải nói, muội hiểu." Tôi lắc đầu, thở dài. A.... Tôi thật khờ, cậu ta sao có thể hạ mình đi giá tới Lan Uyển đơn sơ hèn mọn này của tôi chứ? Giọt "nước" kia chỉ là ảo giác của tôi lúc sốt, không thể tin!

Nhiếp Quang đứng ở trước giường nhú mào, nhìn tôi không nói một lời.

Tôi cũng quay sang nhìn thẳng anh ta, bình tĩnh hòa nhã hỏi, "Tướng quân, muội hôn mê mấy ngày rồi?"

"Mười ngày."

"Thật lâu...." Tôi lẩm bẩm một mình, gần nửa tháng, thật đúng là quãng thời gian khá dài.

"Em dâu, không cần suy nghĩ quá nhiều, hãy giữ gìn sức khỏe, mấy ngày nữa là ngày đầy tháng của Thương Sí, nếu như muội muốn gặp con phải khỏe lên cái đã." Anh ta nhìn ra lòng tôi phiền muộn, nói một câu làm tôi tràn đầy hy vọng.

Nghe vậy, tôi lập tức mừng rỡ như điên, hai mắt tỏa sáng long lanh, thốt ra, "Thật

"Thật, ân sư là nguyên lão tam triều, khi còn sống kết giao rất rộng, dù quan trường hay người kinh doanh cũng đều quen biết. Ngày mừng đầy tháng Thương Sí sẽ rất náo nhiệt." Anh ta gật đầu, nói thêm.

"Ha ha, thật tốt quá! Thật tốt quá!" Tôi cực kỳ vui sướng, đem mười ngón tay tái nhợt mảnh khảnh đặt chéo che trước môi, trái tim bị Liệt Minh Dã đả kích lại bắt đầu đập rộn ràng. Con trai, con trai của tôi, nó sắp đầy tháng! "Tướng quân, cảm ơn huynh! Cảm ơn huynh!" Tôi vui quá hóa khóc, vội vàng nói cảm ơn.

Anh ta cười gật đầu, ánh mắt nhu hòa, sóng mắt dịu dàng, không phải ánh mắt nam nữ giành cho nhau.

"Sao lại đối tốt với muội quá vậy?" Tôi không nhịn được hỏi ra nghi ngờ trong lòng, từ lần đầu gặp anh ta đã thấy anh ta không giống những người khác. Mặc dù là Tướng quân nhưng không ra vẻ quan lại, còn bình dị gần gũi, đặc biệt là đối với tôi.

Anh ta ngồi xuống bên bàn, nói: "Ta có một đứa em gái chưa đầy năm tuổi đã chết non, muội ấy nếu còn sống chắc cùng tuổi với muội."

Nghe vậy, tôi ngẩn người, vừa kinh ngạc lại vừa tiếc hận, đột nhiên không biết nên nói gì....

Anh ta coi tôi như em gái của mình, có lẽ như vậy cũng không tệ, tôi xuyên không đến cổ đại không quen biết ai, không ai quý trọng, nếu có thể có một người anh trai không phải là chuyện tốt sao? Nghĩ đến đây, tôi có chút không xác định thử dò xét hỏi, "Lúc không có ai muội có thể gọi huynh là...."

Anh ta không ngờ tôi sẽ hỏi câu này nên ngẩn ra, giật mình sau đó sáng khoái cười thành tiếng, "Ha ha ha ha, có gì không được?"

Đến lượt tôi ngớ ra, không ngờ anh ta lại đồng ý sáng khoái như vậy! "Thật sự.... có thể sao?"

"Dĩ nhiên!" Anh ta trịnh trọng mà chậm rãi gật đầu, thành khẩn rõ ràng, không giả dối đáp lời.

Tôi mừng rỡ, không ngờ tùy ý thử dò xét lại có thêm được một người anh trai. "Cám ơn huynh, Nhiếp đại ca, muội thật sự vui mừng vô cùng!"

"Nếu không có ai thì ta gọi muội là ‘tiểu muội’ được không?" Anh ta chống khuỷu tay lên cạnh bàn, nắm tay nắm hờ chống trán, cười nhẹ nhìn tôi, biểu lộ sự quan tâm đối với người thân.

"Vâng!" Tôi dùng sức gật đầu, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, dưới đáy lòng có một dòng nước ấm đang lan ra. Tôi có anh trai, rốt cuộc đã tìm được một người coi tôi như người thân rồi!

Con trai, anh trai, đây chính là động lực sống mới của tôi!

Về phần Liệt Minh Dĩ.... Thuận theo tự nhiên thôi....

align=center>Chương14: Vị khách bất ngờ

Nhiếp Quang không nói dối, Liệt Minh Dĩ thật sự mời ngự y từ trong cung đến vì tôi.

Sau khi tôi tỉnh lại Liệt Minh Dã chưa lộ mặt lần nào, ngự y lại đến Lan Uyển mỗi ngày bắt mạch xem bệnh cho tôi, cho đến năm ngày sau cơ thể của tôi có chuyển biến tốt hơn mới cáo từ hồi cung.

Đối với chuyện này, tôi luôn lặng im bởi vì không hiểu: Liệt Minh Dã đã có lòng vì sao không đến thăm tôi? Chẳng lẽ là do vẫn canh cánh trong lòng những lời tôi nói sau khi hoan ái sao? Chẳng lẽ vì cậu ta không bỏ được sĩ diện? Chẳng lẽ.... Nghĩ tới nghĩ lui, thấy cũng có khả năng.

Bảy ngày điều dưỡng, nhờ thuốc ở trong cung điều trị, bồi bổ sắc mặt tôi càng ngày càng khá lên, còn có thể xuống giường đi lại.

Nhiếp Quang gần như hôm nào cũng đến thăm tôi, nói chuyện giải buồn với tôi, có khi còn kể mấy chuyện thú vị cho tôi nghe, dỗ tôi vui vẻ. Nói thật, anh ta là người đàn ông tốt, người anh trai tốt, biết cách yêu thương người khác, không giống Liệt Minh Dã muốn làm gì thì làm.

Hôm nay là mừng 5 tháng 6, đầy tháng Tiểu Thương Sí, trong phủ từ mấy ngày trước đã vô cùng bận rộn, dường như chuyện đánh chết chưa từng xảy ra, ngay cả trên mặt nha hoàn hàng ngày đưa cơm cho tôi cũng có vẻ vui mừng.

Tôi ngàn trông vạn mong, ngàn chờ vạn đợi đến hôm nay, chỉ muốn gặp lại con trai. Tôi không che giấu được vui sướng trong lòng, cười không khép miệng. Con tôi, ha ha, thật khiến người ta vô cùng yêu thương

Vừa cười, trong đầu vừa hiện ra dáng vẻ non nớt đáng yêu của Tiểu Thương Sí, đôi mắt nó giống Liệt Minh Dã, làm người ta nhìn không dứt ra được! Còn có khí thế không sợ bất cứ chuyện gì, bộ dáng nó vung nắm tay nhỏ khích lệ tôi lại hiện lên trước mắt. Nghĩ đến con, trái tim tôi trở nên thật mềm mại, thật ấm áp....

Đang nghĩ, một bóng người đi đến trước mặt tôi, lập tức nghe thấy giọng nói từ trên đỉnh đầu truyền tới, Thiếu gia phân phó, lệnh cho cô thay quần

áo.

Nghe tiếng, suy nghĩ bị đánh gãy, tôi theo bản năng ngẩng đầu.... Chỉ thấy nha hoàn nâng một cái khay, trong khay đặt một bộ váy màu vàng nhạt cùng hai cái hộp tử đàn nhỏ. Chiếc váy kia chỉ cần liếc nhìn một cái đã thấy chất liệu tinh tế, tính chất thượng thừa.

Đồ trên người tôi đều hết sức phổ thông, hiện nay đột nhiên có một bộ váy áo thượng đẳng đương nhiên giật mình. Tôi chỉ vào mình, khó tin hỏi lại, Cho tôi?

Thiếu gia phân phó, lệnh cho cô thay quần áo. Cô ta hơi cúi đầu, lặp lại lời nói lúc trước.

Xác định, thật sự là cho tôi! Tôi nhìn chăm chăm áo mỏng cùng hộp tử đàn nhỏ thật lâu mới hết kinh ngạc, chột hiều ra.

Chẳng trách, hôm nay là đầy tháng Tiểu Thương Sí, tôi là mẹ đương nhiên phải tham dự. Đã tham dự thì phải ăn mặc cho phù hợp, không thể làm mất mặt Liệt Minh Dã.

Nghĩ đến đó, tôi đứng dậy, gật đầu với nha hoàn, mang đồ về phòng.

Trong gương tôi mặc bộ đồ mới, màu sáng tôn lên làn da tôi trong trắng lộ hồng. Tôi theo bản năng vuốt ve khuôn mặt thanh tú hiện giờ, mặc dù thường xuyên làm việc nặng nhưng bởi vì chỉ mới mười sáu tuổi đương kỳ thanh xuân nên da vẫn mềm mại như sử dụng mỹ phẩm dưỡng da. Đây là điều mà tôi hai mươi sáu tuổi ở thế kỷ hai mốt không thể có được.

Phụ nữ sau khi qua hai mươi tuổi, Collagen trong cơ thể sẽ dần dần giảm bớt, muốn khôi phục lại da dẻ như lúc thiếu nữ chắc chắn phải dùng mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền. Tôi cũng nằm trong số những người theo đuổi tuổi trẻ đó, vì dưỡng da mà tốn cả nửa tháng tiền lương, phần còn lại một nửa dùng để ăn, một nửa trả tiền thuê nhà. Cũng may công việc của tôi có thu nhập

không tệ, bằng không, khó có thể tưởng tượng gương mặt hai mươi sáu tuổi sẽ như thế nào nữa.

Tôi ngồi thẳng lưng trước bàn trang điểm để nha hoàn búi kiểu tóc thiếu phụ đơn giản, tóc mái được cặp lên, hơn nửa trán trơn bóng lộ ra. Đây là một loại dấu hiệu của phụ nữ cổ đại, trước khi lấy chồng đều để tóc mái, lấy chồng rồi tóc mái được cặp sang hai bên để phân biệt giữa con gái chưa gả và đã gả.

Nha hoàn mở hai cái hộp tử đàn nhỏ ra, hai hộp đều là son phấn, một cái bôi lên mặt, một cái tô lên môi.

Tôi nhìn mình trong gương mặc quần áo, trang điểm xong, khoe miệng không tự chủ được cong lên. Vốn tưởng rằng khuôn mặt thanh tú này chỉ có đến vậy, không ngờ thêm son phấn vào lại xinh đẹp như thế, khiến mắt người ta bỗng nhiên tỏa sáng.

‘Không có người phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ không biết làm đẹp.’ Tôi nhớ tới câu nói này, quả nhiên không s

Đã gần đến chạng vạng, tôi theo nha hoàn rời khỏi Lan Uyển đến Trúc Uyển. Trúc Uyển là nơi ở của Liệt Minh Dã.

Nha hoàn lui ra, tôi đẩy cửa vào, một gian phòng ngủ vô cùng nam tính đập vào mắt. Trong phòng thấp nển; thư án giá sách cổ điển; trên tường treo tranh, cung tiễn; cùng với giường, màn đều lộ ra khí phách đàn ông.

Tôi nhìn quanh phòng một vòng, xem xong nhẹ nhàng thở dài. Đây là phòng Liệt Minh Dã quả thật giống hệt con người cậu ta, ngang ngược, bất kham.

Cúi đầu xoay người định ra ngoài đợi Liệt Minh Dã đến. Nào biết vừa xoay người về phía cửa phòng rộng mở thì đã thấy một người đứng ngay trước mặt.

Không nghe thấy tiếng bước chân đã thấy người tới, tôi phát hoảng, theo phản xạ ngẩng đầu, lùi về phía sau. Lùi được hai bước thấy rõ người kia là ai mới dừng lại, cánh môi hơi hơi mở ra.

Liệt Minh Dã lặng lẽ đứng đó, hôm nay cậu ta mặc một bộ trường bào màu tím sẫm, màu tím thần bí huyền ảo che bớt khí phách liêu lĩnh trời sinh của cậu ta, thay vào đó lại tăng thêm sự cao quý, trầm tĩnh.

Đây là lần đầu hai chúng tôi chạm mặt từ sau khi hoan ái, đột nhiên tôi không thể dời tầm mắt, bình tĩnh nhìn cậu ta....

Mặt cậu ta không chút biểu cảm, gầy, so với tám ngày trước thì gầy hơn hẳn. Tim tôi có chút đau, tại sao lại gầy như vậy? Bởi vì những lời gây tổn thương của tôi sao?

Nhìn nhau một chút, cậu ta bước vào, ngồi xuống trước gương đồng.

Thấy thế, tôi đóng cửa phòng đi về phía cậu ta, cầm lược chải mái tóc dài đen bóng. Cậu ta nhắm mắt tùy tôi muốn làm gì thì làm.

Tôi chải vuốt chỉnh tề mái tóc buông xõa cho cậu ta, dùng một dải gấm cùng màu buộc lại. Buộc xong nhìn gương đồng, hiện giờ cậu ta bỗng như biến thành một người đàn ông thành thực, chủ nhân gia đình, tôn quý, trầm ổn.

Cậu ta mở mắt ra, đôi mắt sâu thẳm như biển.

Ánh mắt chúng tôi giao nhau trong gương đồng, giờ khắc này, trái tim tôi đập điên cuồng, theo bản năng dời ánh mắt đi.

Cậu ta đứng dậy, lướt qua tôi đi về phía cửa phòng. Kéo cửa ra, đứng trước cửa, hai tay chấp sau lưng.

Không hiểu cậu ta có ý gì, tôi đứng yên trước gương không nói không động đậy.

Cậu ta đứng trước cửa, tôi đứng trước gương, cậu ta nhìn sâu, tôi nhìn bóng lưng cậu ta. Quá trình này rất ngắn, lại dường như rất dài, thời gian như thể đã ngưng đọng làm người ta hoảng hốt.

Sau này phòng ta do cô quét dọn, quần áo của ta do cô giặt! Dứt lời, cậu ta cất bước ra

Câu nói bất ngờ đó kéo tôi từ hoảng hốt về với hiện thực, đầu óc chậm nửa nhịp mới tiêu hóa xong lời cậu ta nói.

Tôi tròn tròn mắt, vút lược lại đuôi theo. Thiếu gia! Vừa chạy chậm theo sau vừa gọi. Khi cậu ta sắp rời Trúc Uyển, tôi đưa tay giữ chặt.

Cậu ta dừng bước, quay đầu lại bình thản nhìn tôi.

Tôi không cần giặt quần áo của người khác nữa, đúng không? ! Giọng tôi run run, tôi vừa mừng vừa sợ, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh.

Nghe vậy, cậu ta hừ lạnh nói, Sao nào, cô muốn giặt à?

Không! Tôi dùng sức lắc đầu, vừa lắc vừa cười nói, cúi đầu lấy tay che miệng. Quả thực làm người ta rất ngoài ý muốn.

Rút tay về, cậu ta không nói thêm gì nữa, rời đi.

A.... Tôi nhìn của bóng lưng cậu ta thở phào một hơi, cậu ta không tức giận nữa rồi....

Chập tối, trong phủ treo đèn lồng đỏ thắm, ánh nến sáng rọi, càng khiến không khí vui mừng thăng hoa.

Trong tiền thính bày tiệc rượu, bàn tiệc xếp đầy từ sảnh đến cửa phủ, cảnh tượng vô cùng long trọng. Nói hôm nay chỉ vì Tiểu Thương Sí đầy tháng, ai sẽ tin?

Trong phủ khách khứa nối đuôi nhau không dứt, đều mặc thường phục, không thể nhận ra ai là quan, ai là thương nhân.

Khai tiệc, Liệt Minh Dĩ ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, bên tay trái là Nhiếp Quang, bên tay phải là tôi, Tiểu Thương Sí khi nào đãi rượu dùng cơm xong mới có thể xuất hiện.

Lòng tôi chờ mong, sốt ruột, hận không thể dùng tua băng, tua tiệc rượu tốn thời gian này đến cuối, cho tôi mau chóng được nhìn thấy con trai. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn ngồi ở chỗ của mình chờ đợi.

Liệt Minh Dĩ nhận mọi người chúc mừng, đủ loại lời chúc mừng khiến tôi nghe mà dở khóc dở cười.

Tiểu Thương Sí mới chỉ đầy tháng mà thôi, đường sau này còn rất dài, bọn họ có cần phải chúc về tương lai sớm như vậy không?

Đương nhiên, tôi hiểu đây là khách sáo, nhưng vẫn cảm thấy buồn cười.

Lão tướng quân đã mất, trong số những kẻ chúc mừng có bao nhiêu người xuất phát từ thực lòng? Có bao nhiêu người là niệm tình cũ? Lại có bao nhiêu người là giả vờ? Rất nhiều vẻ mặt, tôi không thể đoán hết được, bởi vì tươi cười trên mặt ai cũng đều chân thành vô hại. Dù vậy nhưng tôi biết trong lòng bọn họ tuyệt đối không giống như vẻ ngoài.

Theo bản năng nhìn về phía Liệt Minh Dĩ đang tươi cười bên cạnh, cậu ta nhận lời chúc mừng của mọi người, khéo đưa đẩy như một thương nhân dày dặn kinh nghiệm thương trường. Cậu ta đang cười, nhưng không phải xuất phát từ trong tim. Bản tính cậu ta thất thường, bây giờ cười cũng không phải thân thiết, mà là một loại giả tạo kín đáo.

Tôi lại quay sang nhìn Nhiếp Quang, anh ta giờ ly rượu lên với tôi, cười nhẹ.

Thấy thế, tôi bật cười, nâng chén chạm cốc từ xa, sau đó nhấp một ngụm. Tôi không chịu nổi rượu trắng cổ đại, cay, nồng, không ngọt lành tinh khiết và thơm như rượu vang.

Tiệc rượu mới không lâu, một nam đinh kích động tiến vào sảnh, cúi người nói nhỏ bên tai Liệt Minh Dã. Nói xong, chỉ thấy Liệt Minh Dã lập tức thu lại nụ cười trên mặt, nửa là nghiêm túc nửa giật mình. Đứng dậy, nhanh chóng cất bước về phía cửa phủ.

Hành động này khiến tất cả khách khứa ở đây khó hiểu, tiếng nói chuyện cười đùa lập tức ngừng lại.

Tôi không hiểu đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt đuổi theo Liệt Minh Dã.

Cửa phủ mở rộng, cậu ta đi thẳng ra khỏi phủ, đứng ở bên ngoài nhìn phía xa bên phải. Ước chừng năm sáu giây sau, cậu ta bỗng nhiên hất vạt áo phía trước sang bên sườn, tiện đà cúi người, hai đầu gối quỳ xuống đất. Tư thế vén vạt áo tiêu sái suất khí, mạnh mẽ bức người!

Thấy thế, khách khứa phát ra tiếng hít không khí, châu đầu ghé tai xì xào.

Thảo dân Liệt Minh Dã cung nghênh Hoàng thượng! Tiếng nói mạnh mẽ rõ ràng của Liệt Minh Dã khiến tất cả mọi người ngừng lại, trong phủ lặng ngắt như tờ.

Hai chữ Hoàng thượng làm tôi trợn mắt, vô cùng kinh ngạc. Chẳng qua là một bữa tiệc đầy tháng mà thôi, lại có thể khiến quân chủ một nước đích thân tới sao? !

Tôi thấy Liệt Minh Dã chống hai tay, đập đầu sát đất. Lập tức, tất cả khách khứa ở đây đều rời khỏi chỗ ngồi quỳ xuống đất cung nghênh.

Em dâu, thất thần gì đó? Mau quỳ xuống nghênh đón thánh giá! Đầu tôi mơ hồ, cho đến khi Nhiếp Quang đè thấp giọng nhắc nhở tôi mới như tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng quỳ xuống.

Chương 15: Sát khí ẩn giấu

Một bóng người cao gầy sáng vàng chói mắt tiến vào.

Thảo dân Liệt Minh Dã cung nghênh Hoàng thượng! Liệt Minh Dã thẳng người sau đó lại dập đầu một lần nữa. Lần này mới là chính thức, lần trước chỉ để nghênh giá đồng thời nhắc nhở khách khứa trong phủ là ai sắp đến.

Một bóng người màu hồng nhạt đi theo Hoàng thượng, đó là một cô gái trẻ khoảng hơn hai mươi quần áo lộng lẫy. Tuy chỉ lộ sườn mặt nhưng cũng rất đẹp, rất rất đẹp.... tựa như tiên nữ trên cung trăng..

Thảo dân Liệt Minh Dã tham kiến Trang phi nương nương! Liệt Minh Dã đứng thẳng lên một chút, cúi đầu nói.

Trang phi mỉm cười gật đầu.

Cuối cùng là một bóng người màu xanh lam, đây là một người đàn ông trên năm mươi tuổi, thân hình thuộc tầm trung, dáng người có chút mập mạp. Mặt mày chính trực, chòm râu dưới cằm ước chừng ba tấc. (khoảng 9CM đến 10CM).

Ba người này đều không mặc chính trang, có chút tùy ý.

Minh Dã bái kiến Mục bá bá! So với khi tham kiến Trang phi, Liệt Minh Dã lại đứng thẳng lên một chút, hiện nay chỉ có đầu cậu ta là hơi cúi xuống.

Mục Cửu Sơn cười gật đầu, khẽ vuốt chòm râu.

Ha ha, Minh Dĩ miễn lễ, bình thân! Hoàng thượng có khuôn mặt tuần tú, giọng nói ôn hòa nhẹ nhàng, từ tính. Bề ngoài trông như gần gũi, nhưng không thể giấu được khí chất vương giả trời sinh kia.

Tôi thu vào mắt tất cả những gì xảy ra trước cửa tướng phủ, Hoàng thượng, Trang phi, bá bá bề trên của Liệt Minh Dĩ, ba người có sức ảnh hưởng từ lớn, vừa, nhỏ cùng đến, ngoài ra còn khách khứa là người trong triều và thương nhân trên thương trường.... Ôi trời, Tiểu Thương Sí thật có mặt mũi nha, chỉ là ngày đầy tháng lại khiến nhiều người tề tụ đến đây như vậy.

Trong lòng tôi vô cùng cảm thán mọi chuyện phát triển ngoài sức tưởng tượng, đang cảm thán Liệt Minh Dĩ đứng dậy theo đám người Hoàng thượng tiến vào sảnh chính. Quan viên, thương nhân đều quỳ xuống dập đầu, miệng hô to Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Liệt Minh Dĩ nhường lại vị trí chủ vị, Hoàng thượng ngồi xuống, Trang phi ngồi ngay cạnh tay trái Hoàng thượng.

Bình thân, đều ngồi đi, không cần vì Trẫm đến mà khiến mọi người phải câu nệ. Hoàng thượng nhẹ giơ tay lên ý bảo tất cả ngồi xuống, mọi người không dám, người này nhìn người kia, người kia nhìn người nọ, không ai dám đáp lại.

Thấy thế, Hoàng thượng khẽ cười, nhìn về phía Mục Cửu Sơn đứng bên cạnh.

Phụ thân, ngồi đi! Trang phi vươn bàn tay trắng như ngọc, đầu ngón tay điểm nhẹ chỗ trống bên phải mình.

Hai chữ phụ thân làm tôi liếc mắt lên nhìn ông ta và Trang phi.... Giữa hai người họ có vài vài phần giống nhau. Thì ra Hoàng thượng mang theo ái phi và ái khanh cùng tham dự. Ba người này mà ở thế kỷ hai mươi mốt sẽ là con rể, con gái và cha vợ.

Tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn nương nương! Mục Cửu Sơn khom mình hành lễ, người cổ đại vô cùng nặng nề lễ nghĩa theo cấp bậc. Tuy ông ấy là cha nhưng vẫn phải cung kính với con gái là phi tử.

Thấy ông ngồi xuống, khách khứa vừa rồi còn nhìn nhau cũng ngồi xuống theo.

Liệt Minh Dĩ ngồi bên phải Hoàng thượng lần lượt là tôi và Nhiếp Quang.

Tôi mơ hồ cảm thấy được một đôi mắt mỉm cười vô hại đang nhìn mình, theo bản năng ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy Trang phi đang cười khẽ nhìn tôi. Thấy thế, tôi vội vàng cười nhẹ nhàng, xem như đáp lễ.

Hoàng thượng, cô ấy là Lăng Tiêu Lạc, mẫu thân của Thương Sí! Trang phi mỉm cười ánh mắt dời khỏi mặt tôi, quay sang Hoàng thượng, sau đó lại quay lại nhìn.

Tôi để ý cách dùng từ của cô ấy, cô ấy gọi tôi là mẫu thân của Thương Sí chứ không đề cập đến nàng dâu nuôi từ bé của Liệt Minh Dĩ, xem ra việc này.... có chút phức tạp.

À... ? Giọng Hoàng thượng nghe ra có vẻ có chút kinh ngạc lại có chút hứng thú, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

Lần đầu trở thành đối tượng để người ta đánh giá, mà đối phương lại còn là một quân vương của thế giới này. Tôi đứng lên, quy củ cúi người hành lễ, nói khẽ, Dân nữ Lăng Tiêu Lạc tham kiến Hoàng thượng! May là tôi đã xem rất nhiều phim cổ trang cung đình mới biết cách hành lễ thế nào, nếu không khó tránh khỏi việc khiến bữa tiệc này trở nên căng thẳng.

Không cần đa lễ, ngồi đi!

Tạ ơn Hoàng thượng! Tôi gật đầu tạ ơn, ngồi về chỗ cũ. Đối thoại tuy ngắn gọn nhưng tôi cũng đã thấy hơi mệt. Người cổ đại sống mệt mỏi quá, đặc

biệt là những lễ tiết này, khiến người ta không thoải mái.

Trầm cóon quà mừng đầy tháng cho Thương Sí, đợi sau bữa tiệc sẽ tự mình đeo cho nó. Hoàng thượng nói xong, đôi mắt cong cong đảo qua chúng tôi, tiện đà nhìn ra bên ngoài phòng tiệc.

Tôi theo bản năng nhìn theo ánh mắt anh ta, chỉ thấy khách khứa bên ngoài phòng lộ ra vẻ hâm mộ. Lễ vật Hoàng thượng ban cho, tự tay mang tặng, đó chính là vinh quang tối cao. Sao có thể không ao ước?

Nghe vậy, Liệt Minh Dĩ đứng dậy, vén vạt áo quỳ xuống đất dập đầu, Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng!

Ha ha, đứng dậy đi! Hoàng thượng thu hồi tầm mắt, ánh mắt nhìn Liệt Minh Dĩ có vài phần ôn hòa, một tay nâng cậu ta lên.

Nhìn Liệt Minh Dĩ ngồi xuống, nhìn Hoàng thượng đối xử đặc biệt với cậu ta, tôi nghĩ tất cả đều là công lao của lão tướng quân đã qua đời. Lão tướng quân là nguyên lão tam triều, không biết đã vì triều đình lập biết bao nhiêu chiến công hiển hách, nếu không Hoàng thượng sao lại đối xử tử tế với hậu nhân nhà họ Liệt như vậy chứ?

Dáng vẻ Hoàng thượng không quá hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc dù còn trẻ nhưng không thể xem nhẹ vẻ cơ trí này, tôi cảm thấy dưới đôi mắt ôn hòa của anh ta che dấu sự khôn khéo và mạnh mẽ vô cùng.

Hạ nhân dâng bát đĩa sạch lên, một vị thái giám chừng bốn mươi tuổi lấy kim bạc châm thử từng cái. Nhìn quần áo của ông ta khác xa thái giám thông thường, lại cực kỳ giống thái giám tổng quản Lý Đức Toàn hầu hạ Khang Hi trong Vương triều Ung Chính. Chắc hẳn cũng là nhân vật quan trọng.

Thử xong đồ dùng, rượu và thức ăn, xác định không có vấn đề gì vị thái giám không tầm thường này mới ỏn ẻn nói với Hoàng thượng, có thể dùng

bữa rồi ạ!

Hoàng thượng khẽ cười gật đầu, cầm đĩa. Thấy anh ta bắt đầu dùng bữa, mọi người mới dám cầm đĩa.

Hoàng thượng tới, mang đến vinh quang, nhưng cũng xua đi không ít thoải mái. Mặc dù anh ta nói không cần câu nệ, nhưng có ai dám. Ngay cả tùy tiện như Liệt Minh Dĩ cũng bớt phóng túng ngồi im, ai lại dám lơ mãng?

Khóe mắt liếc trộm Liệt Minh Dĩ, cậu ta vẫn mỉm cười nói chuyện với Hoàng thượng. Tôi nghĩ, cậu ta hiện giờ đang cười thật hay cười giả? Cậu ta là loại người câu nệ cấp bậc lễ nghĩa sao? Hay vì không muốn làm nhục thanh danh trung quân ái quốc của lão tướng quân?

Tôi vừa dùng bữa vừa bắt đầu miên man suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại bỗng nhiên phát hiện ra mình lại có lối suy nghĩ sống động như vậy! Ha ha, tôi lạng lẽ cười, khẽ lắc đầu, đều do Hoàng thượng gây ra.

Ngẩng đầu, tôi bỗng ngẩn người, bởi vì nha hoàn Giáp đang châm trà cho Trang phi. Tay phải cô ta cầm ấm trà, tay trái khẽ ấn lên nắp ấm, cử động này rất bình thường, nhưng đầu ngón út trái của cô ta dường như lướt qua nước trà đang rót từ trong ấm ra. Tôi sửng sốt đồng thời trong đầu trống rỗng, theo bản năng nhìn về phía Hoàng thượng. Anh ta đang nói chuyện với Nhiếp Quang, Liệt Minh Dĩ phụ họa.

Mơ hồ trong đầu tan đi, một luồng sáng đỏ lóe lên khiến đầu óc tôi bừng tỉnh, tim đập lệch một nhịp sau đó gia tốc đập như điên.

Nha hoàn Giáp cúi đầu nhẹ nhàng đặt ấm trà lên bàn, khi cô ta rút tay lại tôi nhạy bén nhận ra tay cô ta đang.... hơi run rẩy. Tôi nắm chặt đôi đĩa, có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề! Bằng chứng là đầu ngón tay miệng bình! Là tay cô ta phát run!

Tôi không nói gì, chẳng còn tâm tình đâu mà ăn nữa nhưng cũng không dám biểu hiện quá lộ liễu, đành phải nhìn chăm chăm ly trà và ấm trà, nếu có ai đụng vào nhất định phải ngăn cản. Hôm nay là ngày đầy tháng của Tiểu Thương Sí, ngàn vạn lần không thể để xảy ra tai ương đổ máu!

Trang phi lúc thì dùng bữa, lúc thì bắt chuyện cùng Hoàng thượng, Liệt Minh Dĩ, Nhiếp Quang. Mục Cửu Sơn thì chỉ khi nào được Hoàng thượng hỏi thì khi đó mới trả lời, lễ quân thần, chủ yếu và thứ yếu phân biệt cực kỳ rõ ràng.

Trang phi ngừng đưa, nâng ly trà lên định uống. Thấy thế, tôi vội vàng ngăn cản, Nương nương không thể uống! Tôi hạ thấp giọng nói, cố gắng chỉ để những người ngồi trong bàn này nghe được.

Dứt lời, liền thấy nha hoàn Giáp ngẩng đầu kinh ngạc nhìn tôi, ánh mắt tôi và cô ta chạm vào nhau nhưng lại rời đi ngay lập tức, hoảng loạn chột lóe rồi biến mất của cô ta cũng bị tôi nhìn thấy rõ ràng.

Bị tôi ngăn cản, Trang phi ngừng tay nâng ly trà, đầu tiên là hoang mang ngay sau đó gương mặt tuyệt sắc chuyển sang trắng bệch, ánh mắt đang nhìn tôi vội chuyển sang ly trà trong tay.

Hoàng Thượng, Liệt Minh Dĩ, Nhiếp Quang đang nói chuyện với nhau cũng đột nhiên dừng lại. Sắc mặt Nhiếp Quang hơi thay đổi, Hoàng thượng, Liệt Minh Dĩ vẫn bình tĩnh khiến người bên dưới không nhìn ra vui giận.

Liệt Minh Dĩ nhìn tôi, trong mắt có chút thâm trầm và cảnh

Tôi khẽ mím môi, đứng dậy, hành lễ trước mặt Hoàng thượng, nói: Dân nữ cả gan, xin Trang phi nương nương chớ uống trà!

Lương Đức Dung! Hoàng thượng bình thân, khẽ lên tiếng bình tĩnh gọi.

Tên thái giám vẫn đứng hầu hạ ở phía sau anh ta hiểu ý ngay lập tức, phân phó hạ nhân trong phủ: Đi bắt một con gia cầm tới!

Thấy tình thế như vậy, hạ nhân không dám chậm trễ, vừa khom mình đáp lời vừa nhìn về phía Liệt Minh Dã. Liệt Minh Dã lặng lẽ gật đầu, người kia thối lui đi làm.

Hoàng thượng chưa nói bình thân, đương nhiên tôi không thể tự tiện trở về vị trí cũ, vẫn giữ tư thế cúi người bất động.

Biến cố xảy ra ở đây khiến ngoài phòng lặng ngắt như tờ, không một tiếng động. Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào tôi và ly trà.

Không bao lâu sau, hạ nhân đem một con gà mái vào đại sảnh.

Rót hết! Lương Đức Dung bưng ấm trà đặt trước mặt Trang phi đưa cho hạ nhân.

Hạ nhân nhận lấy, một hạ nhân khác tiến lên, một người tách miệng gà ra, người còn lại đổ nước trà vào. Đổ xong, người trước ôm theo gà mái lùi về phía sau vài bước cách xa tiệc rượu, người sau nâng ấm trà lui

Tôi chẳng dám thở mạnh, nếu thật sự có độc con gà mái đó sẽ chết! Nếu như không có độc.... Tôi đã quấy nhiễu Hoàng thượng dùng bữa chẳng phải là.... Giờ có hối hận cũng đã không kịp nữa rồi!

Tôi liếc về phía Liệt Minh Dã, cậu ta không nhìn tôi, mà nhìn chăm chăm vào con gà mái không dời. Thấy thế, tôi mím môi thêm lần nữa, thu ánh mắt lại.

Gà mái uống xong cũng không thấy có gì khác thường, cái đầu thỉnh thoảng nghiêng qua nghiêng lại. Trong lòng tôi lạnh ngắt, xong rồi, chẳng lẽ tôi đoán sai? !

Đang lúc trong lòng tôi bất an, lòng bàn tay đổ mồ hôi ướt nhẹp, chợt nghe từ trong yết hầu gà mái tuôn ra một tràng tiếng kêu xé ruột, móng gà khê đập, đầu không còn sức gục xuống, tắt thở bỏ mạng! Từng giọt từng giọt máu loãng từ miệng gà nhỏ xuống nhuộm đỏ mặt đất!

Cảnh tượng này lập tức dẫn đến một tiếng hít không khí vang dội, tôi giật mình, lòng bàn tay lập tức chảy ra rất rất nhiều mồ hôi, tim cũng theo đó không khống chế được đập loạn xạ! Chết thật mãnh liệt!

Rầm một tiếng vang lớn, Hoàng thượng đứng phắt dậy, năm ngón tay thon dài đập mạnh xuống mặt bàn. Mặt bàn chấn động đồ dùng trên bàn kêu loảng xoảng.

Hoàng thượng nổi giận! height=6 width=29>

Chương 16: Sự đổ kị của phụ nữ

Cơn giận này khiến toàn thân tôi chấn động đến run rẩy, khuôn mặt tuần tú của Hoàng thượng bao phủ một tầng u ám, khóe miệng rũ xuống thành một độ cong lạnh lùng.

Trang phi hoa dung thất sắc, vô cùng kinh ngạc, theo phản xạ lấy hai tay che bụng, hơi thở có hơi dồn dập.

Thấy thế, lúc này tôi mới hiểu ra, sợ là việc tối nay cô ấy giá lâm Liệt phủ đã sớm bị lộ, mà trà độc là muốn độc chết thai nhi trong bụng cô ấy.

Hai chữ long chủng làm người ta vinh quang, nhưng cũng khiến toàn thân người ta lạnh như băng. Trong hậu cung có bao nhiêu người phụ nữ vì mang thai long chủng mà tranh đấu gay gắt, lại có bao nhiêu thai nhi vì nanh vuốt ma quỷ trong bóng tối mà chết từ trong trứng nước.

Trang phi trước mắt rõ ràng là một ví dụ, sợ là trong hậu cung muôn nghìn người, Hoàng thượng sủng cô ấy nhất nên mới mang đến họa sát thân. Nếu không có ai phát hiện ra trà độc kia vậy người chết sẽ không chỉ là con gà không hiểu tiếng người chỉ biết đẻ trứng kia thôi đâu.

Mới nghĩ đến đây, một bóng người lướt qua trước mặt, tôi vội dừng suy nghĩ, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại.... Chỉ thấy nha hoàn Giáp thấy chuyện bại lộ, hốt hoảng bỏ chạy!

Cô ta có trốn như thế cũng chẳng khác nào gõ chuông báo tang cho chính mình. Nhưng nếu như không trốn, người hầu hạ bên cạnh Trang phi là cô ta, giờ gà chết rồi, bị nghi đầu tiên cũng là cô ta. Cho nên, dù trốn hay không trốn đều không thể tránh được vận xui này.

Chưa cho cô ta cơ hội, Liệt Minh Dã nhảy lên, mũi chân điểm nhẹ lên mặt bàn, bay lên không, liên tục lộn hai cái trong không trung, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Thân người vút qua, cánh tay duỗi ra tóm đúng lấy gáy cô ta. Động tác liên tiếp chỉ trong chớp mắt, nhanh đến đáng sợ!

Phong tỏa trước, sau cửa phủ, không cho bất kỳ ai tự tiện ra vào! Cậu ta vừa bắt lấy gáy nha hoàn Giáp, vừa lấy tiếng nói trầm thấp quát ra ngoài phòng. Tiếng nói truyền ra, đám người trong phủ lập tức cuống quýt làm theo.

Quan viên triều đình và thương nhân bên ngoài phòng biến sắc, tất cả rời khỏi chỗ ngồi quỳ xuống đất. Mọi người đều nhìn thấy rõ gà mái trúng độc mà chết, thật là kinh người!

Nhiếp Quang ra sảnh chính, trấn thủ ở ngoài.

Lương Đức Dung vẫy tay ra hiệu, lập tức có thái giám đóng mấy cánh cửa đang mở trong sảnh chính lại. Mọi người quỳ bên ngoài biến mất khỏi tầm nhìn, không khí trong phòng đóng băng, áp lực khiến người ta không thở nổi!

Liệt Minh Dã ấn nha hoàn Giáp quỳ xuống, cơ mặt hấn đường như giật giật, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn làm người ta sợ hãi.

Cũng khó trách, kẻ hạ độc là hạ nhân trong phủ, dù không liên quan gì đến hấn, hấn cũng không thoát nổi trách nhiệm không biết cách dạy dỗ.

Nha hoàn Giáp nằm úp mặt xuống đất không ngừng nhỏ bé kia nhìn cực kì đáng thương. Hai tay đặt trên mặt đất lúc duỗi ra lúc nắm lại, run rẩy, không thể vùng vẫy.

Trang phi đã được Mục Cửu Sơn đỡ ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, hai tay cô ấy vẫn chưa rời khỏi bụng, vẻ mặt hoảng sợ đã thả lỏng.

Hoàng thượng chấp hai tay ra sau lưng, từ trên cao cúi xuống lạnh lùng nhìn nha hoàn Giáp.

Tôi với những người còn lại chia làm hai bên, chẳng dám thở mạnh. Độc hại sủng phi và long tử, tội này phải tru di cửu tộc?

Nói, người nghe lệnh kẻ nào? Giọng nói của Hoàng thượng khàn khàn trầm thấp mà lạnh lẽo, ngực phập phồng nhanh hơn. Không thể nghi ngờ, anh ta nổi giận rồi!

Nô, nô tì, không, không thể nói.... không thể nói.... Đầu nha hoàn Giáp đã áp sát vào mặt đất, giọng nói run rẩy, nói một câu cũng không được mạch lạc, chắc chắn trong lòng cô ta hiện giờ đang vô cùng sợ hãi.

Láo xược, trước mặt Hoàng thượng sao cho phép người biết mà không nói! Liệt Minh Dã quát lớn, cơ mặt co rút lại rõ ràng, ánh mắt tàn bạo lạnh lẽo kia dường như có thể tàn nhẫn đâm thủng người ta, máu chảy thành sông.

Thiếu gia! Nha hoàn Giáp đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt, hóa ra mặt cô ta đã đầm nước mắt. Thiếu gia, tính mạng già trẻ nhà nô tì tất cả đều trong tay ‘người đó’, nô tì không thể nói được!

Nghe vậy, lòng tôi lạnh kẻo, hóa ra là khổng chế. Vì sao những kẻ quyền thế lại luôn tìm những người vô danh tiểu tốt hi sinh cho chúng? Tại sao vì tranh sủng lại có thể xấu xa đến thế?

Rất nhiều phụ nữ tranh đoạt một người đàn ông, có ý nghĩa sao? Đơn giản chỉ vì một khoảng thời gian sủng ái ngắn ngủi. Mà dù được sủng ái lâu thì sao? Khi những cô gái tuổi trẻ xinh đẹp khác vào cung, người đàn ông chí cao vô thượng kia liệu có còn nhớ đến người con gái anh ta từng sủng ái? Sinh long tử thì sao nào? Long tử nhất định sẽ trở thành quân vương tiếp theo sao? Sinh công chúa thì sao? Công chúa chẳng lẽ không thể mang đến niềm vui sao?

Tôi không thích chế độ nam tôn, chèn ép địa vị phụ nữ tới tầng thấp nhất. Thế kỷ hai mươi một vẫn tốt hơn, nam nữ ngang hàng, đàn ông cũng không dám bắt nạt phụ nữ nữa.

Nếu người chịu nói ra kẻ sai khiến, trăm có thể bỏ qua chuyện này và người nhà người. Ánh mắt vốn có ý cười của Hoàng thượng đã trở nên vô cùng lạnh lẽo, hai mắt nheo một phần ba.

Chữ "có thể" này làm tôi cười thầm trong lòng, Hoàng thượng ơi Hoàng thượng, quân vương một nước sao lại dùng từ mập mờ như vậy. Tôi tuyệt đối không tin anh ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, nha hoàn Giáp là kẻ hạ độc, dù là ai sai khiến sau lưng thì cô ta cũng khó thoát khỏi cái chết.

Hoàng thượng, nô tì xin ngài, ngài giết nô tì đi! Nô tì thật sự không thể nói! Nô tì tình nguyện bị lóc từng miếng thịt nhưng nô tì không thể không để ý đến tính mạng già trẻ nhà mình được! Nha hoàn Giáp khóc, nước mắt nước mũi giàn dụa trên khuôn mặt.

Sự bất lực của cô ta siết đau tim tôi, dù cô ta đối xử với tôi không tốt nhưng lại hiếu thuận, nếu không bị lợi dụng, ai lại muốn làm cái việc tru di cửu tộc này?

Người cho rằng không nói thì có thể giữ được tính mạng của người nhà sao? Người cho rằng người làm việc giết người bằng thuốc độc này ‘hắn’ còn có thể để người nhà của người sống trên đời sao? Người chưa từng nghe bốn chữ ‘giết người diệt khẩu’ sao? Liệt Minh Dĩ siết chặt hai nắm đấm khớp xương kêu ‘khách khách’, nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân đều tản ra sự hung ác.

Câu nói của cậu ta làm nha hoàn Giáp ngừng khóc, đờ đẫn sững sờ, nước mắt yên lặng chảy xuống, đôi môi run run như lá khô, sắc mặt trắng bệch.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng nghe thấy được, cô ta ngơ ngác quỳ trên mặt đất không nói không động đậy, dường như đã tuyệt vọng hóa thành tượng người vĩnh viễn không cử động.

Lúc lâu sau, cô ta cử động, xoay người hướng đối mặt với Hoàng thượng, cúi rạp người xuống dập đầu, trán kề sát mặt đất.

Tôi cứ nghĩ cô ta quyết định tố giác kẻ sai khiến, lại không ngờ nghe thấy một tiếng rên, thân thể cô ta run lên một cái sau đó mọi thứ trở nên yên lặng.

Thấy thế, Liệt Minh Dĩ đưa tay nhắc thân thể đang quỳ sát đất của cô ta lên....

Nhìn thấy khuôn mặt nha hoàn Giáp lại khiến tôi hít một ngụm khí lạnh, tay trái theo bản năng che miệng, cô ta cắn lưỡi tự sát rồi! Máu đỏ tươi trên cánh môi trắng bệch thật chói mắt. Cô ta thật ngốc, lại vì bất lực mà đánh cược sinh mạng. Cô ta chết, người nhà cô ta vẫn phải chôn cùng, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Quả nhiên, Hoàng thượng tức giận, trong sảnh chính tràn ngập sát khí lạnh lẽo. Nha hoàn Giáp tự sát, đây là sự coi thường uy nghiêm của Hoàng đế. Một vị đế vương lại không thể tìm ra kẻ mưu hại vợ, giết tên đầu sỏ, cơn tức này sao có thể tan được?

Liệt Minh Dĩ thả nha hoàn Giáp ra, để cô ta ngã xuống mặt đất, cậu ta vén vạt áo quỳ hai gối xuống đất, nghiêm giọng nói, Thảo dân không biết dạy dỗ, suýt nữa khiến Trang phi nương nương và long tử mất mạng, xin Hoàng thượng trị tội! Dứt lời, cúi rạp người dập đầu.

Nha hoàn giáp đã chết, không thể nào tra ra chủ mưu là ai, giờ cậu ta tự động xin chịu tội mới là thượng sách.

Tim tôi siết chặt, ngừng thở, căng thẳng nhìn chăm chăm sắc mặt khó coi của Hoàng thượng, anh ta sẽ xử lý thế nào?

Trong sảnh chính lại rơi vào im lặng, Liệt Minh Dĩ cúi rạp người vẫn không nhúc nhích, mái tóc đen bóng buông xuống đất, rõ ràng lúc này cậu ta bị động và thành người bị liên lụy.

Hoàng thượng nhìn cậu ta, sắc mặt dần dần khôi phục như cũ, vẻ mặt trầm tĩnh không gợn sóng như thể việc giết người bằng thuốc độc vừa rồi không hề xảy ra!

Trong lòng tôi thầm nghĩ, anh ta có ý gì? Sẽ trị tội hay không trị tội? Đang nghĩ vậy lại thấy Trang phi nâng tay phải khẽ vuốt trán, tiếng nói yếu đuối mềm mại, Hoàng thượng....

Nghe vậy, hai tay Hoàng thượng đang chấp ra sau lưng buông xuống bên sườn, xoay người đi tới chỗ cô ấy.

, thần thiếp mệt mỏi, muốn nghỉ một lát.

Lương Đức Dung! Hoàng thượng bình thân mở miệng, nói xong nâng Trang phi từ trên ghế dậy.

Lương Đức Dung nháy mắt ra hiệu cho đám thái giám, mở cánh cửa sảnh chính nặng nề đang đóng kia.

Hoàng thượng đỡ Trang phi đi vòng qua Liệt Minh Dã ra ngoài sảnh chính, không nói có tội cậu ta hay không.

Khách khứa bên ngoài phòng vẫn quỳ dưới đất không nói không động dậy, Nhiếp Quang xoay người nhìn vào sảnh chính, ánh mắt đăm đăm nhìn Liệt Minh Dã.

Tôi hơi ngờ ngàng nhìn Trang phi, chẳng lẽ cô ấy mệt đúng lúc này là giả, cố ý thoát tội cho Liệt Minh Dã mới là thật?

Nhìn Hoàng thượng và Trang phi đi vào trong bóng tối, khách khứa mới dám từ từ đứng lên, lấy tay áo lau mồ hôi.

Hoàng thượng chưa cho Liệt Minh Dã đứng dậy nên cậu ta vẫn cứ quỳ, nhưng nửa người trên đã thẳng lên một chút.

Nhiếp Quang trở lại sảnh chính, nhìn nha xác hoàn Giáp thở dài, gọi hạ nhân tạm thời đưa thi thể cô ta đến nơi khác. Dặn dò xong, quay đầu nhìn về phía tôi, hỏi, Em dâu, sao mọi người biết được trong trà kia có độc?

Tôi hít vào một hơi, lập tức nói ra những gì mình đã nhìn

Nghe xong, anh ta còn sợ hãi nhẹ giọng nói, May mắn mọi người phát hiện ra, nếu không Minh Dã.... Nói đến đây thì ngừng nhưng tôi cũng hiểu được ý của anh ta.

Liệt Minh Dã quỳ dưới đất không nói gì, đầu cúi xuống, trên mặt không nhìn ra cảm xúc.

Hai tay tôi nắm lại đặt trước ngực, nhìn bóng đêm bên ngoài và khách khứa lau mồ hôi ngoài phòng buồn bã bất an. Tiệc đầy tháng của Tiểu Thương Sí cuối cùng lại nhuộm máu.

Chương 17: Hoàng thượng ban thưởng

Bên Hoàng thượng không có động tĩnh, Liệt Minh Dĩ vẫn cứ quỳ. Nhìn cậu ta quỳ mà nói tôi rất bội phục, hai nén hương trôi qua, cậu ta không hề cử động, cho dù là ườn thắt lưng một cái cũng không. Chẳng lẽ, cậu ta không mỏi lưng sao?

Bên ngoài phòng khách khứa hoảng hốt, khi có người tìm hỏi Nhiếp Quang anh ta cũng ngậm miệng không đáp, khiến trong lòng những người đến chúc mừng vô cùng hoảng sợ.

Chân tôi đứng mỏi nhừ, muốn ngồi lại cảm thấy không ổn. Liệt Minh Dĩ quỳ, Nhiếp Quang đứng, tôi mà ngồi xuống thì còn ra thể thống gì nữa? Cho nên, tôi đành cố nhịn

Ước chừng một nén hương nữa trôi qua, Lương Đức Dung tay cầm phất trần chậm rãi đi tới. Ông ta đi tới hấp dẫn ánh mắt của mọi người, tất cả đều hy vọng ông ta sẽ nói ra tiến triển mới nhất của sự việc hiện giờ.

Lương Đức Dung nhìn tất cả khách khứa xung quanh một lượt, bộ dáng như cười như không cực giống một lão hồ ly khôn khéo. Ông ta vừa đặt chân vào phòng, hai tay cầm cán cây phất trần đặt trước người, giọng nói the thé chói tai, Liệt Minh Dĩ, Lăng Tiêu Lạc, Hoàng thượng tuyên gập!

Nghe vậy, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Liệt Minh Dĩ không chần chừ đứng dậy, lúc đứng lên cậu ta có hơi lảo đảo, hai đầu gối khuỵu xuống một chút.

Thấy thế, tôi vội vươn tay đỡ cậu ta. Quỳ 45 phút, cho dù luyện võ công từ nhỏ đi nữa cũng không thể chịu nổi cái lạnh mặt đất, huống hồ xương đầu

gối lại kề sát mặt đất như vậy.

Cậu ta không thèm nhìn đã đẩy tôi ra, hai chân khẽ run, sau khi đứng vững liền theo Lương Đức Dung ra sảnh.

Tôi lão đảo lúi về phía sau, may có Nhiếp Quang đỡ lại. Tôi trừng mắt nhìn bóng lưng Liệt Minh Dĩ thầm căn răng, vừa rồi điều cậu ta thật phí công, cậu ta giận cá chém thớt như vậy cho ai xem?

Em dâu, nhanh đi, đừng để Hoàng thượng đợi lâu. Nhiếp Quang nhẹ đẩy vai tôi một cái, ý bảo tôi bỏ qua chuyện không vui trước đó đi.

Tôi gật đầu, đi theo sau lưng Liệt Minh Dĩ và Lương Đức Dung

Đi vòng tới tiểu viện tinh xảo trước đây sinh nở, hộ vệ giữ trong viện, bọn thái giám đứng hai bên trái phải ngoài cửa viện. Hoàng thượng và Trang phi ngồi cạnh bàn uống trà trong viện, hai người một trái một phải, Mục Cửu Sơn đứng ở phía sau Hoàng thượng.

Lương Đức Dung đưa tôi và Liệt Minh Dĩ vào phòng, đi đến phía bên cạnh Hoàng thượng, hai người chúng tôi quỳ xuống trước bàn.

Hoàng thượng đặt ly trà xuống, vẻ mặt tươi cười nói, Người cứu Trang phi cùng thai nhi trong bụng nàng, trăm muốn thưởng cho người.

Khi tôi ý thức được đối tượng trong lời nói của anh ta chính là mình thì vừa mừng vừa sợ, trong lòng thầm nghĩ chưa bị liên lụy đã rất may rồi, sao lại còn có thưởng?

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của tôi, anh ta phì cười, nói tiếp, Quân vương không nói chơi, muốn thưởng thế nào cứ nói.

Nghe vậy, tim tôi đập nhanh hơn, anh ta nói thật. Dân nữ muốn.... Tôi kích động, nói xong bốn chữ miệng há ra nhưng lại không nói tiếp được.

Tôi định nói muốn con trai, nhưng nghĩ lại không ổn. Anh ta tuy nói là thường, nhưng yêu cầu của tôi là chuyện riêng. Cái đó gọi là ‘thanh quan khó cắt đứt việc nhà’, nếu tôi xin có lẽ có thể được gặp con, nhưng không thể lâu dài. Nếu muốn lâu dài, phải để Liệt Minh Dã đồng ý mới được. Nghĩ đến đây, sau câu Dân nữ muốn không để nói ra nổi.

Muốn gì? Nói đi! Hoàng thượng thấy tôi muốn nói lại thôi, thích thú, ngón trỏ trên bàn gỗ

Hoàng thượng thật sự muốn thưởng sao? Tôi dùng khước mắt liếc nhìn Liệt Minh Dã, thấy cậu ta đang nghiêng đầu nhìn mình, hai hàng lông mày nhíu lại, sắc mặt hơi trầm xuống, dường như sợ tôi không biết đúng mực đưa ra yêu cầu quá đáng.

Đúng vậy! Hoàng thượng cười tí mắt gật đầu, bưng trà lên hộp một ngụm.

Dân nữ áo cơm không lo, xin Hoàng thượng ban thưởng cho thiếu gia! Tôi nói rất quả quyết, so với xin ban thưởng không bằng chuyển cho Liệt Minh Dã, như vậy vừa có thể khiến Hoàng thượng hài lòng lại vừa làm cơ sở cho mình sau này có thể ở chung với con.

Tôi vừa nói ra trong phòng đột nhiên yên lặng, động tác đặt ly trà của Hoàng thượng dừng lại, không ngờ tôi sẽ cầu xin như vậy nên ngẩn ra. Không chỉ anh ta, ngay cả Trang phi, Lương Đức Dung cũng ngẩn ra, Liệt Minh Dã ở bên cạnh lại càng kinh ngạc nhìn tôi.

Ước chừng ba giây, Hoàng thượng đặt ly trà lên bàn, tiện đà thoải mái cười to, Ha ha ha ha, Liệt Minh Dã, người quả thực có được một cô gái tốt! Ánh mắt nhìn Liệt Minh Dã rồi quay về phía tôi, đáy mắt biểu lộ một tia khen ngợi.

Tôi vốn có ý muốn gặp con mình, nhưng khi nghe thấy ba chữ cô gái tốt cũng không tự chủ được đỏ mặt. Theo bản năng che đôi má nóng bừng, cúi đầu xuống, có chút xấu hổ lúng túng. Lại cảm thấy ánh mắt Liệt Minh Dã

dính chặt trên người tôi, cậu ta nhìn tôi trần trụi trực tiếp như vậy làm nhiệt độ trên mặt tôi càng tăng cao.

Người đã có lòng như thế, vậy theo ý người! Hoàng thượng nghiêng đầu phân phó Lương Đức Dung ở sau lưng, Truyền Nhiếp Quang!

Dạ! Lương Đức Dung đáp lại, rời khỏi phòng. Không lâu sau, Nhiếp Quang theo ông ta vào phòng, quỳ một gối xuống đất.

Nhiếp Quang nghe chỉ, trầm lệnh cho người sắp xếp Liệt Minh Dã làm thuộc hạ của người, người phải chịu trách nhiệm dạy dỗ ra một vị tướng quân dũng mãnh thiện chiến cho trẫm! Hoàng thượng ngồi thẳng nửa người, khóe môi cong lên, ý cười trên mặt càng thêm sâu sắc.

Thần tuân chỉ! Trong mắt Nhiếp Quang lộ ra vẻ vui mừng, hai tay ôm quyền đáp lại lời Hoàng thượng.

Tạ chủ long ân! Giọng Liệt Minh Dã vang dội, lúc này dập đầu, thân thể lại hơi hơi run, không hiểu là vui mừng hay là bất ngờ.

Cảm ơn người con gái của người đi, trẫm chỉ làm theo yêu cầu của cô ấy thôi! Tâm trạng Hoàng thượng rất tốt, hoàn toàn không còn vẻ âm trầm lúc trước.

Thân thể Liệt Minh Dã chấn động, từ từ thẳng người lên nhìn về phía tôi, vẻ mặt không được tự nhiên, không lên tiếng, cúi đầu.

Thấy cậu ta xị mặt như vậy, Hoàng thượng lại cười.

Tôi che miệng cười nhẹ, xem ra ân huệ này là thực!

qua đây! Trang phi đuổi cánh tay mềm mại trắng nõn vẫy vẫy tôi. Thấy thế, tôi vội vàng tươi cười đứng dậy tiến lên.

Cô ấy gỡ một chiếc trâm bạch ngọc trên mái tóc được búi đoan trang lộng lẫy, đưa nó đến trước mặt tôi.

Thấy thế, tôi vội vàng cự tuyệt, Nương nương, dân nữ không thể nhận! Đồ trang sức giá trị xa xỉ như vậy được cài trên đầu phi tử, một nàng dâu nuôi từ bé thân phận thấp kém như tôi sao có thể nhận lấy?

Cô ấy chỉ cười không nói, không để cho tôi cự tuyệt, đứng dậy, cài cây trâm bạch ngọc lên búi tóc tôi.

Tôi có chút ngây ngốc, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của cô ấy, cảm thấy cây trâm trên đầu thật nặng, thật nóng, khiến tôi muốn gỡ xuống trả lại cho cô ấy.

Nhưng tay tôi không động dậy được, làm như vậy chính là không biết trời cao đất rộng. Trang phi đích thân ban thưởng, đây là vinh hạnh đặc biệt biết nhường nào!

Hoàng thượng đứng lên, nói, Trẫm muốn gặp Thương Sí, dẫn đường đi!

Nghe vậy, Liệt Minh Dĩ đứng dậy, đuổi tay ra, Mời Hoàng thượng!

Cuối cùng cũng có thể gặp được Tiểu Thương Sí rồi, trong lòng tôi vui sướng như điên, theo sau họ đi đến Cúc Uyển

Có người thông báo trước, khi đến đó chỉ thấy cửa phòng chính mở rộng, một cô gái trẻ quỳ gối bên trong cửa nghênh đón. Thần nữ Mục Liễu Như tham kiến Hoàng thượng! Nói xong, rạp người dập đầu.

Miễn lễ!

Tạ ơn Hoàng thượng! Cô gái đứng lên, cúi đầu hành lễ với Trang phi ở phía sau, Tham kiến Trang phi nương nương!

Tỷ tỷ không cần đa lễ! Trang phi đỡ cô gái dậy.

Con gái tham kiến phụ thân! Cô gái cười yếu ớt, lại hành lễ với Mục Cửu Sơn. Mục Cửu Sơn cười tí mắt vỗ vỗ đầu vai cô ấy, khẽ vuốt chòm râu.

Giờ tôi mới hiểu, ba người họ vốn là cha con họ Mục! Tôi đánh giá cô gái, cô ấy và Trang phi có vài phần giống nhau, chỉ không thể tuyệt sắc bằng Trang phi, nhưng cũng không tầm thường.

Thì ra cô ấy là vú nuôi mới của Tiểu Thương Sí, xem ra không phải là một người hung hãn như người trước, dù sao cũng là thiên kim tiểu thư, có tu dưỡng.

Hoàng thượng đi đến trước giường, khom nửa người nhìn Thương Sí vung tay đá chân trên giường, ung dung nói, Khoẻ mạnh kháu khỉnh, thật là khiến người ta yêu thích. Nói xong, ôm nó lên.

Bị người lạ ôm, Thương Sí không khóc, mở đôi mắt đen láy nhìn anh ta

Hoàng thượng, nó thật đáng yêu! Trang phi khẽ vuốt đôi má béo mập của Thương Sí, trong nụ cười tuyệt mỹ ẩn chứa chờ mong một sinh mệnh mới.

Hoàng thượng cười nhìn về phía bụng bằng phẳng của cô ấy, ghé vào bên tai cô ấy nói nhỏ.

Nói xong, gương mặt xinh đẹp của Trang phi đỏ bừng, đôi bàn tay trắng như phấn dặm nhẹ trên vai anh ta.

Ha ha ha ha! Hoàng thượng vui vẻ ra mặt, đôi mắt cong thành hình trăng khuyết lộ ra sự sùng ái với cô ấy.

Lương Đức Dung mang một hộp bằng gỗ tử đàn đi vào phòng, dâng hộp gỗ đến trước mặt Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhẹ nhàng đặt Thương Sí lên giường, nhận hộp gỗ mở ra, vật trong hộp lập tức hiện lên. Đó là một chiếc khóa trường mệnh ánh vàng

lấp lánh và một miếng ngọc bội bình an nhẵn nhụi trong suốt.

Nhìn Hoàng thượng đeo khóa trường mệnh và ngọc bội bình an cho Thương Sí, trong lòng tôi không biết là cảm xúc gì, đột nhiên tôi rất muốn khóc. Tôi là mẹ của nó, nhưng lại cách nó quá xa. Hai mắt đau nhức, quay mặt lấy tay dụi mắt, không cho nước mắt rơi xuống.

Khi quay đầu lại gặp ánh mắt trầm tĩnh của Liệt Minh Dĩ, chỉ là một cái nhìn lướt qua ngăn ngủi, cậu ta lại chuyển tầm mắt nhìn về phía Thương Sí, cánh môi nhẹ nhàng mím lại.

Hoàng thượng ôm Thương Sí cùng Trang phi ngồi ở trên giường chơi đùa, trên gương mặt hai người họ đều tỏ vẻ rất yêu thích đứa bé này. Tôi thầm nghĩ, hay là Hoàng thượng chưa có đứa con nào?

Hai người họ cùng chơi đùa với Thương Sí, chúng tôi đứng bên nhìn. Ánh mắt của tôi tập trung trên khuôn mặt tươi cười đáng yêu của Tiểu Thương Sí, trong lòng càng thêm hâm mộ. Nước mắt trào dâng, trong lòng chua xót, thật hy vọng lúc này người được ôm nó chính là tôi. Càng hy vọng tôi có thể gần gũi với con mình nhiều hơn, mà không phải xa cách với vợ!

Chương 18: Cô không phải Lăng Tiêu Lạc

Trong cơ thể Tiểu Thương Sí mang dòng máu của Lăng Tiêu Lạc và Liệt Minh Dĩ, tuy không phải con ruột tôi nhưng tôi lại không kiềm chế được muốn gần gũi với nó! Có lẽ từ lúc xuyên không đến đây cùng với lúc tôi cố gắng sinh nó, giữa tôi và nó đã hình thành mối quan hệ khăng khít. Giây phút đó, tôi đã thực sự trở thành "Lăng Tiêu Lạc".

Có ai làm mẹ lại không thể ôm con mình như tôi? Có ai làm mẹ mà muốn gặp con mình còn khó hơn lên trời như tôi? Nhìn Hoàng thượng, Trang phi chơi đùa vui vẻ với nó, tiếng cười và khuôn mặt hạnh phúc kia làm tôi đau lòng.

Tôi nhắm tịt hai mắt lại quay lưng đi, vội vàng bước ra ngoài, dựa lưng vào tường, một tay che miệng lệ rơi như mưa. Tôi không dám khóc thành tiếng, đè nén thật sự rất khó chịu!

Mẹ con liền tâm, tôi khóc Tiểu Thương Sí trong phòng cũng khóc theo. Đột nhiên khóc còn khóc rất bi thương. "Oa... oa..." Tiếng khóc to rõ đâm đau lòng tôi, tôi hoảng hốt, vội quay về phòng nhìn về phía giường... Chỉ thấy nó mở cái miệng nhỏ nhắn, nhắm hai mắt lên tiếng khóc lớn, đầu xoay trái xoay phải.

Hoàng thượng, Trang phi kinh ngạc, không hiểu vì sao một phút trước còn trời quang mây tạnh, lúc này lại giống như mưa to ập tới!

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, mọi người đều ngẩn ra.

Tiểu Thương Sí khóc thút thít làm tôi quên hết tất cả, một tháng nhớ nhưng hóa thành dững khí lao tới! Tôi đoạt lấy bé từ trong lòng Trang phi ôm vào lòng, khàn khàn dịu dàng an ủi, "Bảo bối ngoan, mẹ đây..."

Trán của bé cọ vào vạt áo tôi, đôi tay nhỏ bé vung lung tung, bắt lấy áo tôi không buông, cái miệng nhỏ nhắn bẹp bẹp thật đáng thương.

"Mẹ ở đây, đừng khóc... đừng khóc..." Tôi cúi đầu cầm cọ lên cái trán mềm nhẵn của bé, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng nho nhỏ. Tôi chưa từng làm mẹ, nhưng bản năng lại thúc giục tôi dùng hết sức dỗ dành đứa bé đang khóc thút thít này.

Khi cảm nhận được nhiệt độ ấm áp chân thực của thân thể bé con, nước mắt tôi lại trào ra. Tôi khóc to bé cũng khóc to theo, nhận ra được điều này

nên tôi đè cảm xúc vui trong lòng, kìm nén tất cả nước mắt đang chực trào ra.

Tôi nghĩ làm mẹ là vậy, không nỡ để con mình chịu bất kỳ tổn thương nào, càng không hi vọng con mình không vui vẻ

Qua một lúc dỗ dành, tôi ngừng khóc, Tiểu Thương Sí cũng dần dần nín, ngoan ngoãn ngủ trong lòng tôi....

Tôi thở phào một hơi, ôm bé con chậm rãi đi về giường, xoay người cẩn thận đặt bé con xuống, kéo chăn mỏng ra giữa giường đắp lên cho bé con. Đầu ngón tay khẽ vuốt hai má mềm nhẵn, lau nước mắt cho bé.

Trong phòng rất yên tĩnh, đến mức làm tôi giật mình nhớ lại cảnh tôi liều lĩnh cướp bé từ trong tay Trang phi. Lúc này trong đầu tôi nổ ‘bùm’ một tiếng, nhanh chóng quay đầu nhìn ra phía sau....

Tôi sửng sốt, Hoàng thượng và Trang phi đã không còn ở trong phòng, những người khác cũng không có ở đây, chỉ còn Mục Liễu Như đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn tôi.

"Hoàng.... Hoàng thượng đâu?" Tôi đỡ giường đứng lên, giọng nói run run.

"Hoàng thượng đi lúc muội dỗ Thương Sí, Minh Dĩ đi tiễn." Cô ấy vừa nói vừa nhẹ nhàng bước tới, đến khi cách tôi hai bước thì dừng lại.

Cô ấy gọi thẳng tục danh Liệt Minh Dĩ, có thể thấy được quan hệ giữa bọn họ không đơn giản là thiếu gia và vú nuôi. Huống hồ, ba người nhà họ Mục đều có quen biết với Liệt Minh Dĩ.

Tại sao Mục Liễu Như lại trở thành vú nuôi của Tiểu Thương Sí? Cô ấy chỉ khoảng hai mươi ba hai mươi bốn, đã có sữa chứng tỏ đã kết hôn sinh con. Vì sao cô ấy lại bỏ con mình mà cho Tiểu Thương Sí bú?

Xem ra, trong đó sợ là có chuyện tôi không biết....

"Hoàng thượng có tức giận không?" Tôi thử hỏi, Hoàng thượng vốn đã cực kỳ vui mừng, lại vì tôi mà mất hứng.

Cô ấy lắc đầu, không trả lời.

Thấy thế, trong lòng tôi căng thẳng. Vậy là ý gì? Hoàng thượng tức giận hay là không tức giận?

Cô ấy nâng tay khẽ vuốt gò má tôi, nước mắt trên mặt được cô ấy lau sạch.

Tôi kinh ngạc nhìn tay cô ấy lau nước mắt cho tôi, khi tay cô ấy buông xuống, tôi chuyển tầm mắt từ bàn tay mềm mại trắng nõn đó tới khuôn mặt xinh đẹp ẩn chứa nét dịu dàng của người làm mẹ của cô ấy.

Đột nhiên, tôi bắt được một tia đau xót trong đáy mắt dịu dàng đó, đau xót kia làm tôi túm lấy cánh tay cô ấy theo phản xạ. Đau xót tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, không biết là thực hay là mơ nữa. Tôi mờ mịt nhìn tay mình, tôi bị làm sao vậy?

"Khuya rồi, muội đi nghỉ đi!" Cô ấy dịu dàng nói, nở nụ cười ôn hòa yếu ớt.

Hoàn hồn, tôi nhìn về phía Tiểu Thương Sí.... Bé con đã ngủ, mọi người đều đi rồi, tôi quả thực không cần cũng không có tư cách ở lại. Sắp phải rời đi, lần này đi không biết bao lâu nữa mới có thể gặp lại.

Tôi buồn bã cúi đầu, ánh mắt ảm đạm. Tôi di chuyển hai chân vô lực từng bước rời khỏi Cúc Uyển.

Cúc Uyển và Lan Uyển của tôi xây ở hai góc đối lập, bởi vì cúi đầu thất thần không nhìn đường nên đi được nửa đường tôi bị đập đầu vào "tường".

"Á...." Tôi kêu lên, cơ thể vì phản lực ngửa về phía sau, tôi vội lấy tay che trán.

Không có đau đớn như dự kiến, một cánh tay đỡ eo tôi, kéo tôi ôm vào lòng.

Tôi vừa vỗ trán vừa ngẩng đầu lên. Khuôn mặt tuần tú nhìn không ra vui giận của Liệt Minh Dĩ đập vào mắt.

"Vì sao lại làm vậy?" Tôi nghe thấy cậu ta hỏi, giống như bình tĩnh lại giống như dậy sóng.

"Làm gì?" Tôi hoàn hồn, đột nhiên không hiểu ý cậu ta.

"Ban thường." Cậu ta chỉ nói hai từ ngắn gọn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tôi.

Nghe vậy, tôi chớp chớp mắt, giữ vững tinh thần trả lời, "Hồi lộ cậu."

"Cô cho rằng làm như vậy ta sẽ cho phép cô gặp Thương Sí sao?"

"Trên đời không có ý chí sắt đá, chỉ có e ngại. Nước chảy đá mòn." Tôi cười nhẹ, nước chảy đá mòn, chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.

"Hừ, cô thật quá tự tin!" Cậu ta cười lạnh, cánh môi hiện lên độ cong làm người ta sờn gai ốc.

Tôi rung mình một cái, nụ cười này khiến cho nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống mấy độ. Đã là đêm tháng sáu mà vẫn còn lạnh như vậy!

Tôi tự nhủ đừng lùi bước, lùi bước sẽ vĩnh viễn không thể hưởng thụ được hạnh phúc gặp lại con. Vì thế, tôi nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng của cậu ta, không sợ hãi!

Chúng tôi cứ nhìn đối phương như vậy, mỗi khi đối mặt với một phần lạnh như băng, thân thể của tôi lại lạnh đi một phần.

Sau một lúc lâu, đôi mắt sâu thẳm của cậu ta thông thả nheo lại một phần ba, lạnh lùng nói ra một câu kinh người, "Cô không phải Lăng Tiêu Lạc!"

Nghe vậy, tôi kinh hãi, thân thể thay thế đầu óc làm ra phản ứng trực tiếp. Dùng sức đẩy cậu ta, lùi về phía sau hai bước kéo dài khoảng cách quá mức thân thiết với cậu ta. Đôi mắt tròn tròn, tim cấp tốc đập "thình thịch". Cậu ta dùng câu khẳng định, không hề có chút nghi ngờ nào! Đột nhiên tôi có chút hoảng hốt, ánh mắt cũng có vài phần né tránh.

Cậu ta biết thì sao? Tôi và Lăng Tiêu Lạc vốn khác nhau! Lăng Tiêu Lạc không dám, tôi dám. Lăng Tiêu Lạc không có, sau này tôi muốn thay thế cô ấy có được. Bản chất khác nhau quyết định vận mệnh tương lai

Nghĩ đến đây, tôi bình tĩnh lại, tầm mắt không tiếp tục né tránh nữa, một lần nữa nhìn thẳng vào mắt cậu ta nói từng câu từng chữ rõ ràng, "'Lăng Tiêu Lạc' trước kia đã chết, sau này chỉ có 'Lăng Tiêu Lạc' hoàn toàn mới!"

Cậu ta im lặng không nói gì. Tôi muốn thấy rõ vẻ mặt của cậu ta, nhưng bóng cây lay động theo gió lại che mất khuôn mặt cậu ta, tối đen không nhìn thấy gì.

Khi bóng cây rời khỏi khuôn mặt cậu ta cũng là lúc cậu ta xoay người đi. Nhìn bóng lưng cậu ta hòa vào bóng đêm, chung quy tôi cũng không thấy được gì, thậm chí còn không biết cảm xúc cậu ta có thay đổi hay không nữa.

Tôi và Lăng Tiêu Lạc là hai người hoàn toàn khác nhau, bí mật này sớm hay muộn rồi cũng lộ, chỉ không ngờ lại lộ nhanh như vậy, mới chỉ một tháng ngắn ngủn mà thôi!

Chương 19: Đừng có mà giở tính trẻ con

Có khi quan hệ với người quyền quý có thể thay đổi cách nhìn của người xung quanh về mình, tôi chính là một ví dụ điển hình.

Từ khi vạch trần rượu độc bảo vệ Trang phi cùng long chủng trong bụng cô ấy, hạ nhân trong Liệt phủ không những không còn miệt thị tôi nữa mà còn đơn đả vui vẻ chào đón. Không chỉ có đồ ăn ngon, ngay cả đồ bổ cũng từ canh gà không vị được thăng cấp thành canh cá, canh hải sản. Nước canh vị nờ, dồi dào dinh dưỡng, xem như bồi bổ lại phần dinh dưỡng đã mất suốt một tháng qua. Ăn ngon, thân thể cũng điều dưỡng không tệ, có sức, sắc mặt cũng hồng hào lên rất nhiều.

Nha hoàn Giáp căn lưỡi tự sát bị Hoàng thượng mang đi, kết cục của người nhà cô ta không phải là việc tôi có thể quan tâm.

Sau ngày đầy tháng, Liệt Minh Dĩ liền đến quân doanh của Nhiếp Quang báo danh, đi sớm về trễ đã nửa tháng, mỗi ngày về phủ toàn thân bẩn thỉu, mồ hôi nhễ nhại. Làn da rám đen, thân thể còn cường tráng hơn trước vài phần.

Tôi hiện giờ đã trở thành "người giúp việc theo giờ" của riêng cậu ta, bình quân mỗi ngày làm việc hai canh giờ (bốn tiếng đồng hồ) , quét phòng sạch sẽ, giặt sạch quần áo là hết việc để làm.

Sau giữa trưa ánh mặt trời ấm áp, tôi nằm trên ghế dựa dưới gốc cây mắt nhắm dưỡng thần. Ánh nắng mặt trời ấm áp dễ chịu, khi có gió nhẹ thổi tới còn lướt qua mặt, thật thoải mái, thật thích.

Đang lúc mơ màng, một loạt tiếng bước chân dồn dập tiến về phía Lan Uyên, trong vội vàng dường như xen lẫn sự nặng nề, làm tôi mơ mơ màng màng mở to mắt nhìn về phía cổng vòm....

Nha hoàn Bính kích động rẽ vào, khi nhìn thấy tôi lập tức nói, "Thiếu gia trọng thương, tướng quân gọi cô đến!"

Nghe vậy, tôi ngây người một lát, về mơ màng sau khi tỉnh biến mất, kinh ngạc ngồi bật dậy, thốt ra, "Trọng thương?"

Cô ta dùng sức gật đầu, không chờ tôi có phản ứng đã lật đặt rời đi.

Ngồi ở ghế chường hai ba giây, tôi vội vàng đứng dậy bước nhanh tới Trúc Uyên.

Khi đến phòng ngủ của Liệt Minh Dĩ chỉ thấy toàn đầu người chụm lại, một đại phu già trên năm mươi tuổi đang chữa thương cho cậu ta. Bọn nha hoàn bưng chậu nước tới tới lui lui, nước trong chậu đỏ quạch làm đau mắt người ta.

Rất nhiều người vây quanh giường, tôi chỉ có thể nhìn qua khe hở giữa đám người thấy từ eo Liệt Minh Dĩ trở lên toàn là máu, nằm sấp xuống giường, mặt mũi bị mái tóc rối bù che đi, nhìn không thấy mặt, chỉ thấy máu.

"Em dâu!" Nhiếp Quang thấy tôi đã đến, bước nhanh về phía tôi, giữ chặt cánh tay tôi dẫn tôi rời khỏi phòng.

Đứng ở trong viện, tôi vừa nhìn cảnh hỗn loạn trong phòng vừa hỏi, "Sao cậu ta lại bị thương nặng vậy? Hôm nay có diễn tập nguy hiểm sao?" Nửa tháng qua trên người Liệt Minh Dĩ chỉ có đất bẩn và mồ hôi, chưa từng bị thương nặng như vậy!

Nhiếp Quang lắc đầu, nặng nề thở dài rồi bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi phát giác thấy trong ánh mắt anh ta có điều gì đó, vừa buồn bực vừa thúc giục hỏi, "Nhiếp đại ca có chuyện gì hãy nói thẳng!"

"Các huynh đệ trong quân doanh nói rằng Minh Dĩ là dựa vào phụ nữ mới trở thành cấp dưới...." Anh ta chỉ nói tới đây, phần sau đã không còn quan trọng nữa, cái quan trọng là... lời anh ta nói giống như giáng một đòn vào đầu tôi, khiến tôi ngẩn ra.

"Bởi vậy mà cậu ta đánh nhau với các huynh đệ?" Tôi gần như có thể khẳng định, suy đoán này tám chín phần là chính xác.

Anh ta nhú mày gật đầu, thấp giọng nói: "Quốc có quốc pháp, quân có quân quy. Minh Dĩ gây chuyện, ta không thể không trừng phạt đệ ấy, ra lệnh phạt bốn mươi quân côn...."

Tôi giơ tay ngăn anh ta nói tiếp, hai tay vỗ trán, không biết nói gì, tôi hiểu. Quân quy nghiêm khắc, kẻ nào đánh nhau làm loạn từ xưa tới nay luôn phải chịu trừng phạt, tùy theo nguyên nhân tình tiết nặng nhẹ.

Nửa người trên Liệt Minh Dĩ toàn là máu, sợ là gây chuyện không nhỏ! Cậu ta tâm cao khí ngạo, sao chịu được người ta hiểu lầm với trào phúng? Các huynh đệ trong quân doanh chắc chắn nói rất khó nghe, nếu không cậu ta cũng sẽ không ra tay.

Bốn mươi quân côn.... Con số khủng bố này làm toàn thân tôi rét run, cây gậy thô dài hiện lên trong đầu, mỗi một gậy đều đánh lên tấm lưng trần của Liệt Minh Dĩ, đau đến mức nào cơ chứ? ! Đừng nói bốn mươi quân côn, cho dù là một phát đánh xuống cũng đã lãnh đủ!

"Tiểu muội, muội không sao chứ?" Thấy tôi cúi đầu sau một lúc lâu không nói gì, Nhiếp Quang đẩy nhẹ đầu vai tôi, giọng điệu lo lắng.

"Không có gì!" Tôi hạ tay vỗ trán xuống, lắc lắc đầu, xóa cảnh bạo lực trong đầu đi, quay đầu nhìn về phòng.... Đại phu và bọn nha hoàn đang bận

rộn vì

Ước chừng khoảng hai nén hương, đại phu lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, chậm chạp duỗi eo.

Thấy thế, tôi và Nhiếp Quang cùng tiến vào phòng đi đến trước giường.

"Đại phu, cậu ta sao rồi?" Nhiếp Quang vội vàng hỏi, trong lòng vô cùng sốt ruột, bốn mươi quân côn đánh lên người khùng bố biết nhường nào, ai biết đánh xong rồi sẽ để lại vết thương đến mức nào.

Vị đại phu già vừa lau mồ hôi vừa thở phào, giọng nói khàn khàn thông thả nói: "Nội thương, ngoại thương đều có, nếu cậu ta không có thân thể cường tráng sợ là vết thương do quân côn sẽ khiến cậu ta tàn phế." Giọng điệu không nặng không nhẹ, lại khiến người ta sợ hãi.

Mặt Nhiếp Quang hiện lên ba loại tình cảm: vui, buồn, then, nhắm chặt hai mắt. Một lát sau mở mắt, hai tay ôm quyền, "Cảm ơn đại phu!"

"Tướng quân khách khí, hành y trị bệnh cứu người vốn là trách nhiệm của lão phu. Ta đã xử lý miệng vết thương cho Liệt thiếu gia, xin Tướng quân phái người theo ta về y quán bốc thuốc."

"Được, xin mời đại phu!"

Hai người họ một trước một sau rời khỏi Trúc Uyển, bọn nha hoàn ai bận việc nấy, trong phòng chỉ còn một mình tôi.

Tôi nhìn Liệt Minh Dĩ nằm trên giường, nửa người trên cậu ta đã được rửa ráy sạch sẽ, băng gạc trắng, băng gạc rướm máu, trắng và đ đối lập chói mắt. Mái tóc rối bung buông hai bên sườn, gương mặt tuần tú đầy vết thâm, hai hàng lông mày chau lại, nửa che nửa lộ sự không cam lòng cùng uất ức.

Cậu ta như vậy khiến người ta đau lòng, cậu ta chỉ mới mười bốn tuổi, đang thời kỳ "phát triển", những va chạm và kích động tuổi dậy thì càng khiến vết thương của cậu ta thêm chồng chất. Dựa vào phụ nữ tiến vào quân doanh, đừng nói là cậu ta, đổi lại là tôi nghe xong cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái. Tôi không ngờ lời cầu xin ngày ấy lại khiến cho cậu ta mang tiếng xấu, làm cậu ta đeo danh "ăn cơm mềm".

Vị đại phu già kê đầy đủ thuốc uống, thuốc thoa ngoài da. Nhiếp Quang về quân doanh xử lý hậu quả, hạ nhân Liệt phủ vì Liệt Minh Dĩ trọng thương mà căng thẳng.

Tôi cùng với nha hoàn hợp lực bón thuốc cho Liệt Minh Dĩ. Nha hoàn rời đi nhưng tôi phải ở lại trong phòng chăm sóc.

Đêm khuya yên tĩnh, trăng sáng trên cao, ánh trăng xuyên qua cửa sổ rọi vào phòng trải trên mặt đất. Tôi gục đầu lên bàn dưới ánh trăng, đầu gối lên cánh tay, thở dài một tiếng, "Ai...."

Nhìn cậu ta nằm nghiêng hôn mê trong lòng không khỏi chua xót, có chút hối hận đã xin Hoàng thượng chuyển ban thường, tôi suy tính không chu toàn, không ngờ lại tạo thành ảnh hưởng cho cậu ta như vậy. Khi ấy đúng là cậu ta rất vui, chẳng qua chúng tôi chưa nghĩ đến việc sẽ bị người khác nói là "ăn cơm mềm".

Tôi đoán rằng chuyện cậu ta bị phạt sẽ nhanh chóng truyền vào trong cung, bởi trên đời này không có tường nào không bị gió lùa! Hoàng thượng sẽ nghĩ gì cậu ta? Liệu có cho rằng cậu ta còn trẻ bộp chộp nông nổi? Có thu hồi lời hứa cho cậu ta vào quân doanh? Trong đầu tôi vô cùng lộn xộn, bắt đầu suy nghĩ miên man

Liệt Minh Dĩ hôn mê hai ngày ba đêm liền.

Sau giữa trưa, tôi mang thuốc mới sắc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng cậu ta ra, vừa ngược đầu đã thấy cậu ta tỉnh lại chống người muốn dậy. Thấy thế, tôi

ngớ ra, giật mình vội vàng đặt chén thuốc ở trên bàn, tiện đà đi đến chỗ cậu ta.

"Cậu đừng lộn xộn, tôi...." Tôi đưa tay ra định đỡ, cậu ta lại không cảm kích chút nào thô lỗ đẩy tôi ra, khiến tôi chưa kịp nói hết, thân thể cũng lao đảo nghiêng qua trái.

"Cút! Cút ra khỏi phòng ta! Ta mãi mãi không muốn gặp cô nữa! Cút.... cút.... cút...." Cậu ta gầm lên như dã thú, giọng khàn khàn chứa đầy nhục nhã.

Tôi vội vàng giữ vững, suýt nữa đã ngã xuống đất, vừa giữ thẳng người vừa nhìn cậu ta, đôi mắt sâu thẳm của cậu ta trong chớp mắt lóe lên ánh đỏ, oán hận và uất ức cũng hiện lên.

"Cút...." Vẻ mặt cậu ta hung dữ một tay chỉ vào cửa phòng rộng mở, thân thể vốn dĩ bị thương nặng giờ đang run rẩy không thôi, máu loãng nhanh chóng thấm ướt băng gạc.

Thấy thế, tôi tiến lên hai bước nói với cậu ta, "Cậu vừa mới tỉnh, đừng kích động như vậy, phải để ý miệng vết thương!"

"Cút cút cút, cô đừng làm bộ làm tịch với ta! Nếu không phải tại cô thì đã chẳng xảy ra chuyện gì! Cô là đồ tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân!" Cậu ta điên loạn vung tay, mỗi lần vung tay máu loãng càng thấm ra nhiều hơn. Cậu ta đổ cơn tức do bị sỉ nhục lên đầu tôi, cũng khiến lớp băng gạc thật dày thấm càng nhiều m

Sắc mặt cậu ta trắng xanh, đau nhức trên người khiến cậu ta cắn môi. Tại quá kích động, khiến cậu ta ho dữ dội. Khụ khụ khụ.... Khụ khụ khụ.... Cô cút ra.... Khụ khụ.... Cút...." Vừa ho lại vừa không quên đuổi tôi ra khỏi phòng.

Thấy cậu ta khổ sở nằm sấp xuống giường, cuộn người lại, tôi không những không chịu rời đi ngược lại lửa giận như núi lửa phun trào, dậm chân mắng to, "Cậu đừng có mà giở tính trẻ con nữa có được không? Tôi biết cậu tức giận vì bị người ta nói là dựa vào phụ nữ mới trở thành thuộc hạ của Nhiếp tướng quân, nhưng đó chỉ là những kẻ không biết sự thực! Cậu vì vậy mà đánh nhau trút giận thì có tác dụng sao? Đừng nói là huynh đệ trong quân doanh coi thường cậu, ngay cả tôi cũng coi thường cậu! Muốn người ta tôn trọng thì hãy thể hiện bản lĩnh thực sự chứ đừng có giở tính trẻ con ra mà đánh lộn! Cậu tập võ từ nhỏ, nghiên cứu luyện tập quân thuật, cậu học được bao nhiêu bản lĩnh sao không thể hiện ra để cho những kẻ coi thường cậu nhìn thấy? Sao không cho bọn họ biết Liệt Minh Dã cậu là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, là đại trượng phu! Là rồng chứ không phải sâu bọ?" Một hơi gào hết những lời này, mắng xong hai tay chống nạnh trừng cậu ta, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép! Tôi rất cục đã hiểu được tấm lòng của người làm cha mẹ. Tính tình cậu ta hiện giờ đúng là đáng ghét, một mực oán trách đầu đầu.

Cậu ta đang kích động nhưng nghe xong những gì tôi nói lại trở nên yên tĩnh vô cùng, sắc mặt đột nhiên đỏ lên rồi lại xanh mét, cơ mặt giật giật. Trong đôi mắt đỏ lừ hiện lên những sợi tơ máu, trong đồng tử như có hai ngọn lửa điên cuồng dữ dội.

Cậu ta trừng mắt nhìn tôi chăm chăm, tôi cũng trừng lại cậu ta, hai người không ai nói gì. Trùng nhau một lúc lâu, tôi cảm thấy mắt có chút đau nhức liền nhắm hai mắt lại một lát, khi mở ra cũng không thêm trừng cậu ta nữa, xoay người.... quay mặt ra cửa hít một hơi, lại thấy Nhiếp Quang đứng ở cửa đang líu lூri trợn mắt nhìn tôi, một chân đã bước qua cánh cửa chân còn lại đang ở ngoài

Về khiếp sợ trên mặt anh ta đủ để chứng minh rằng anh ta đã nhìn thấy hết những gì xảy ra giữa tôi và Liệt Minh Dã khi nãy. Cứ nghe đi, tôi cũng chẳng muốn giải thích gì, cũng không muốn đứng ở trong phòng nữa, gật

đầu với anh ta, bưng chén thuốc đã nguội rời khỏi Trúc Uyển. Vị thành niên vẫn cứ là vị thành niên, tính cách vẫn còn chưa thành thực!

Đi hâm nóng lại thuốc, tôi rề rà trong phòng ăn rất lâu, cho đến khi lửa giận trong lòng tan đi mới bưng chén thuốc trở lại Trúc Uyển. Nhiếp Quang vừa thay thuốc cho Minh Dĩ, đỡ cậu ta ngồi tựa vào đầu giường.

Thấy tôi đi vào, Nhiếp Quang cười nhẹ với tôi, còn Liệt Minh Dĩ lại quay mặt không thèm nhìn tôi, vẻ mặt giống như xấu hổ lại giống như lúng túng, nhìn là lạ.

"Uống hay không? Nếu không uống tôi hắt đi!" Tôi đưa chén đến trước mặt Liệt Minh Dĩ, ôn hoà hỏi.

Cậu ta không hé răng, đưa tay nhận chén thuốc đưa lên miệng uống từng ngụm từng ngụm, uống xong đưa chén lại cho tôi.

Tôi trợn trắng mắt, lúc trước cũng như vậy có phải tốt hơn không? Cứ phải làm âm ỉ lên, bị mắng một trận mới chịu à? Tôi vừa ngẩng đầu lại phát hiện Nhiếp Quang đang dùng ánh mắt khen ngợi thán phục nhìn tôi, khiến tôi khó hiểu.

Ánh mắt kia của anh ta giống như đang muốn bày tỏ điều gì đó với tôi lại giống như chờ mong, rất phức tạp. Tôi không hiểu cũng không thèm nghĩ nữa, bưng chén rời khỏi Trúc Uyển. height=6 width=29>

Chương 20: Tâm trạng khó hiểu

Chập tối, hạ nhân chuẩn bị đồ ăn nhẹ cho Liệt Minh Dĩ. Cháo táo lưu thông máu bổ khí, cải xanh xào với hành băm, tỏi giã đơn giản, canh suông, bữa ăn dù đơn giản bình thường nhưng đầy đủ sắc hương.

Tôi nâng khay đẩy cửa phòng Liệt Minh Dã, cậu ta nằm nghiêng trên giường, mặt hướng ra ngoài. Đặt khay lên bàn, tôi bước nhẹ tiến lên lấy ngón tay chọc chọc đầu vai trần của cậu ta, gọi, "Thiếu gia, dùng bữa thôi!"

Tôi vừa gọi, cậu ta lặng lẽ mở đôi mắt sâu thẳm, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm vào tôi.

"Tôi đỡ cậu dậy." Nhích lên trước một chút, tôi cúi người nâng cậu ta dậy, nhét cái gối mềm trên đầu giường để cậu ta dựa lên.

Mức cháo táo, hương táo xông vào mũi, mùi hương từ từ tỏa ra xung quanh giường, chỉ cần ngửi vị ngọt trong mùi hương đã khiến người ta thèm ăn hơn nhiều!

Tôi múc một thìa cháo, cậu ta liền ăn một miếng. Tôi gắp một miếng rau xanh, cậu ta cũng ngoan ngoãn ăn. Tôi đút cho cậu ta, ánh mắt của cậu ta vẫn cứ nhìn đắm đắm vào mặt tôi không dời đi, như thể đã cắm rễ vào rồi.

"Cậu cứ nhìn tôi làm gì?" Tôi không nhịn được mở miệng hỏi, động tác múc cháo ngừng lại.

Cậu ta nhìn tôi không nói, màu mắt dường như trầm hơn, trong chớp mắt lại như có ảo giác kỳ lạ.

Cậu ta không trả lời, tôi không hiểu nổi tâm tư của cậu ta, lắc đầu tiếp tục cho cậu ta ăn cơm.

Ăn hết cháo với rau xanh, tôi mở nắp bát canh súp múc ra một bát nhỏ, đút từng thìa một cho cậu ta uống.

Có lẽ cậu ta ngồi mệt rồi, thân thể trượt xuống, từ tựa vào đầu giường chuyển sang nằm nghiêng, khuỷu tay chống giường. Làm thế tôi đút canh không được tiện, nên cũng theo cậu ta hạ thấp người ngồi xồm ở đầu giường.

Khi dứt tới thìa cuối cùng một giọt canh suông chảy xuống theo khoe miệng của cậu ta, thấy thế, tôi để bát canh lên bàn nhỏ bên cạnh, rút khăn lụa từ trong lòng ra. Giọt canh chảy xuống cằm cậu ta, thẳng xuống dưới xương quai xanh, tôi cầm khăn đuổi theo cứ thế lau cho cậu ta.

Lúc lơ đãng, ngón tay chạm vào da thịt lộ ra ngoài của cậu ta, ấm áp, đàn hồi, cơ bắp trước ngực cậu ta vì thế mà khẽ động đậy.

Tôi không để ý, cậu ta lại bỗng nhiên bắt lấy tay tôi. Cử động đột ngột này của cậu ta khiến tim tôi đập lệch một nhịp. Nhìn tay bị cậu ta bắt lấy, khó hiểu ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Cậu ta nhìn chăm chăm vào mắt tôi, vẫn không nói lấy một lời.

"Muốn gì thì nói ra, tôi không hiểu ý cậu đâu." Tôi nhăn mày, mônên ngành của tôi không phải là tâm lý học, lại càng không phải là pháp sư. Giữa người với người quan trọng là giao tiếp, nếu ai cũng chỉ nhìn không nói giống như cậu ta vậy thế giới đã loạn lên rồi.

Cậu ta nắm tay tôi bất động, ánh mắt khóa chặt lấy tôi. Tôi rút tay về, cậu ta lại nắm chặt không cho tôi cơ hội. "Cậu nói một câu được không? Rốt cuộc là cậu muốn gì?" Cậu ta làm như vậy không phải là làm khó dễ người ta sao?

Cậu ta rũ hàng mi dài mà dày xuống, một lát sau lại ngược mắt lên lần nữa, trước sau như một nhìn tôi.

Tôi có cảm giác thất bại, cậu ta không nói một lời lại không buông tay, tôi chỉ đành ngồi xõm ở đầu giường mắt to trừng mắt nhỏ với cậu ta. Tôi nhìn thấy mình trong đôi mắt đen của cậu ta, đáng vẻ bây giờ của tôi có chút bất đắc dĩ.

Cậu ta vẫn giữ nguyên một vẻ mặt duy nhất, nhưng ánh mắt lại không ngừng thay đổi, khi thâm trầm, khi lấp lánh, đôi tới đôi lui làm tôi đau đầu,

như thế tôi lại càng không hiểu ý của cậu ta.

Không khí trong phòng như ngừng lại, xung quanh hai chúng tôi tràn ngập mùi tảo còn sót lại. Chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy, dần dần, tôi không tìm được mình trong mắt cậu ta nữa, chỉ cảm thấy như ngã vào hồ sâu.

Ánh mắt của cậu ta như nam châm khiến người ta bị hút vào, không thể kháng cự, từng chút từng chút một dẫn người ta vào xoáy vực sâu.

Khi tôi ý thức được bản thân sắp rơi vào tay giặc theo phản xạ muốn hét to, lập tức hất cậu ta ra như tránh rắn rết, đứng bật dậy. Đứng dậy quá nhanh nên tôi bị choáng đầu, vội vịn lấy trụ giường ổn định lại thân thể

Trái tim không thể kiểm soát được cứ đập "thình thịch" như điên, cảm giác rất quái lạ. Rõ ràng trước khi đắm chìm tim tôi còn đập rất bình thường. Không hiểu sao cơ thể lại trở nên khô nóng, không dám tiếp tục nhìn cậu ta nữa, tôi vội thu dọn bát đĩa chạy khỏi Trúc Uyển.

Trở lại Lan Uyển ngâm nước giếng, dù có ngâm thế nào tay phải bị cậu ta nắm cũng vẫn cảm thấy nóng, đặc biệt là phần da ở mu bàn tay tiếp xúc lâu với lòng bàn tay của cậu ta. Tôi theo bản năng ôm mặt, tần suất tim đập vẫn rất nhanh. Tại sao lại như vậy?

Nằm trên giường lăn qua lộn lại không thể ngủ được, tôi giấu tay phải bị Liệt Minh Dĩ nắm dưới người, trong đầu tràn ngập ánh mắt và biểu cảm làm người ta không đoán được của cậu ta.

Một đêm này, tôi mất ngủ....

Hôm sau, tôi mang đôi mắt gấu mèo đi hầu hạ Liệt Minh Dĩ rửa mặt. Nhìn lên cậu ta, cậu ta không có mắt gấu mèo cũng không có dấu hiệu ngủ không

ngon, nhìn không khác bình thường lắm. Tôi tức giận, cậu ta ác thật, quấy nhiễu giấc ngủ của tôi, bản thân thì không bị ảnh hưởng.

Buồn phiền trong lòng không được xả ra từ sáng sớm đến sau bữa trưa, tôi bưng bát thuốc đã được sắc sẵn về Trúc Uyển, khi vào trong viện thì ngừng chân vì có giọng nói truyền ra từ trong phòng. Tôi căng tai lên nghe, nhanh chóng nhận ra giọng một nam một nữ là Liệt Minh Dĩ và Mục Liễu Như

Mục Liễu Như đã đến đây thăm cậu ta, bây giờ tôi đi vào thì không tốt lắm, bát thuốc trong tay hẵng còn nóng, không bằng đợi nguội chút rồi bưng vào cho cậu ta.

Nghĩ đến đây, tôi xoay người định ra ngoài, khi mới bước được chân trái ra ngoài thì dừng lại, bởi vì nghe thấy Mục Liễu Như nhắc đến tên tôi.

Cơ thể tự động quay lại, đã nghe thấy tên mình thì không thể đi được. Tôi bước nhẹ chân, cố gắng không để phát ra âm thanh đi đến gần cửa phòng đang đóng.... Đặt lưng dựa vào cột cửa, lần đầu tiên từ khi sinh ra tôi làm người nghe lén.

"Đế Tiêu Lạc gặp Thương Sí đi, đệ không biết được đáng vẻ mặt mát hôm đó của muội ấy đâu. Tỷ đã từng làm mẹ, hiểu được cảm xúc của muội ấy." Giọng Mục Liễu Như dịu dàng, nhưng giữa dịu dàng lại lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

Nghe vậy, toàn bộ lực chú ý của tôi đều tập trung lại, trong lòng cảm động đồng thời lại thầm nghĩ, sao lại là đã từng làm mẹ? Vì sao lại dùng ‘đã từng’?

Dán chặt tai lên ván cửa, muốn nghe xem tiếp theo Liệt Minh Dĩ sẽ trả lời thế nào. Nhưng cái tôi nghe được lại không phải đáp án mà là một tiếng thở dài bi thương nặng nề, Liệt Minh Dĩ nói, "Đệ thật xin lỗi tỷ!" Năm chữ ngắn gọn ẩn chứa sự bi thương và thâm lương khó nói thành lời.

Trong lại phòng yên tĩnh, thật lâu sau mới nghe thấy giọng nói có chút chua xót của Mục Liễu Như, "Việc đã qua rồi, đừng suy nghĩ nữa!"

"Đệ không thể không nghĩ, tình cảnh hôm ấy cứ quanh quẩn ở trong đầu, trong lòng đệ. Nếu không phải đệ, tỷ cũng sẽ không...." Nói đến đây thì ngừng, không hiểu Liệt Minh Dã tự ngừng hay Mục Liễu Như che miệng cậu ta.

Che miệng cậu ta? Tại sao tôi lại nghĩ như vậy? Suy nghĩ này thực khó hiểu!

"Qua rồi đừng nhắc đến nữa, đệ nghĩ kỹ lại đi, tỷ không hy vọng Tiêu Lạc đi theo vết xe đổ của tỷ. Đứa con rất quan trọng đối với người mẹ." Giọng Mục Liễu Như hơi khàn, sâu xa, dường như mờ mịt.

Nghe đến đây, lòng tôi căng thẳng, đứa con của cô ấy bị làm sao ư?

Chờ đợi.... Liệt Minh Dã chỉ im lặng trước câu nói của cô ấy!

Trong phòng yên lặng đến khác thường, tôi ở ngoài phòng cũng có thể cảm nhận được bi thương bên trong. Giữa họ đã từng xảy ra chuyện gì? Chắc là chuyện đau khổ rồi, nếu không sao lại có cuộc nói chuyện này?

Cuộc nói chuyện thật sự không rõ ràng, làm người ta liên tục suy nghĩ....

Bát thuốc trong tay tôi đã không còn nóng nữa, độ ấm vừa phải. Tôi nhìn bát thuốc đen tuyền, do dự một chút cuối cùng vẫn gập ngón tay gõ cửa phòng, "Cốc, cốc, cốc"

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân, Mục Liễu Như mở cửa ra. Cô ấy cười nhẹ với tôi, quay đầu nhìn Liệt Minh Dã trên giường, không nói gì thêm, rồi đi.

Đóng cửa, tôi mang bát thuốc đến giường, đưa bát thuốc cho Liệt Minh Dã.

Khi cậu ta ngẩng đầu vẻ mặt bình tĩnh, làm gì có nét bi thương nào, ngay cả không khí đau buồn trong phòng cũng trở thành hư không theo Mục Liễu Nhứ rời đi.

Tôi nhìn cậu ta uống thuốc lặng lẽ thờ dài, tội gì? Vì sao phải giấu tình cảm thật của mình? Vì sao nhất định phải làm khổ bản thân như vậy? Tôi không hiểu cậu ta còn nhỏ sao lại chọn khép kín tâm tư của mình như vậy?

Nhận lấy bát thuốc cậu ta đưa lại, chuẩn bị đi thì nghe thấy tiếng bước chân từ phòng ngoài vọng đến, rất nhiều người! Tôi theo phản xạ lập tức nhìn về phía cậu ta, sắc mặt cậu ta hơi trầm xuống, hai mắt nhìn chăm chăm cánh cửa.

Cửa mở "kẽo kẹt" một tiếng, một bóng dáng xinh đẹp đập vào mắt, quả là một vị khách bất ngờ!

"Trang phi nương nương?" Tôi và Liệt Minh Dĩ kinh ngạc đồng thanh, vì sao cô ấy đến đây mà không có ai thông báo? Ánh mắt di chuyển, không ít cung nữ, thái giám đi theo cô ấy, thậm chí còn có đội hộ vệ, xem ra sự kiện trà độc lần trước làm Hoàng thượng nâng cao sự quan tâm đến an nguy của cô ấy!

"Cậu có thương tích trong người, nằm đi!" Trang phi vào phòng, bước nhanh gót sen đến trước giường, muốn ngăn Liệt Minh Dĩ hành lễ.

Tôi hoàn hồn vội cúi người hành lễ với cô ấy, xong rồi rời khỏi phòng chuẩn bị trà bá

Không hiểu Trang phi và Liệt Minh Dĩ đã nói chuyện gì, chỉ biết lúc tôi bưng trà bánh về thì trên mặt hai người họ đều có ý cười, tuy Liệt Minh Dĩ có nhạt hơn một chút.

Hai tay tôi bưng chung trà chuyển tới trước mặt Trang phi, khẽ nói, "Mời nương nương dùng trà!"

Cô ấy mỉm cười nhận lấy, không uống ngay mà đưa mắt lên nhìn búi tóc của tôi. Nhìn kỹ một lát, hỏi: "Vì sao không đeo trâm ngọc bản cung đưa cho cô?"

Nghe vậy, trong lòng tôi "lộp bộp" một tiếng, theo phản xạ lấy tay che đi búi tóc không có đồ trang sức nào, nửa là xấu hổ nửa là căng thẳng trả lời, "Bẩm nương nương, trâm ngọc rất quý, dân nữ sợ mất." Ngay đến cả tôi cũng thấy đây là một cái cớ rất chán.

Cô ấy vui vẻ bật cười, cũng không có ý trách tội, chỉ nói, "Sau này đeo nó lên, cô nhìn cô đi, trên đầu trông trơn không có lấy một món trang sức, lần sau bản cung chọn một ít đồ hợp đưa cho cô."

Cô ấy vừa dứt lời tôi lập tức sợ hãi, lắc đầu định cự tuyệt, lại thấy nụ cười trên môi Liệt Minh Dĩ đã cứng lại, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Ha ha...." Trang phi mỉm cười nhìn hai người chúng tôi, tôi thấy cô ấy nói chuyện rất thẳng thắn, mặc dù giọng điệu không nặng nhưng rõ ràng là đang trách Liệt Minh Dĩ không đối xử tốt với tôi.

"Tạ ơn nương nương ban thưởng, chỉ là dân nữ nghèo hèn, không đeo nổi trang sức quý báu, mong nương nương...." Tôi vội ngừng lại chỉ vì Trang phi nhẹ nhàng nhắc nắp chung trà lên, ý cười trong mắt dịu dàng nhưng kiên quyết, không cho phép.

Thấy thế, tôi nuốt nửa câu sau xuống, cúi người tạ ơn, "Dân nữ tạ ơn nương nương ban thưởng." Thôi, thôi, cô ấy đã muốn đưa thì tùy cô ấy, tôi nhận là được.

Trang phi và Liệt Minh Dĩ nói chuyện với nhau khoảng nửa canh giờ, khi về thì tôi tiễn cô ấy ra phủ thay Liệt Minh Dĩ. Cô ấy ngồi trên kiệu phượng, vén rèm lên nói với tôi, "Nếu trong phủ không có việc gì thì vào cung giúp ta, dạy ta làm mấy bộ quần áo trẻ con."

Nghe vậy, tôi trợn tròn mắt, sau một lúc lâu vẫn không trả lời.

"Nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của cô kia, không phải đã quên mình có được một đôi tay khéo đấy chứ?" Cô ấy lấy khăn lụa che miệng cười khế, lông mi đen dài mà cong nghịch ngợm chớp với tôi.

"À, không, không quên." Tôi hoàn hồn, vội vàng đáp lại.

Cô ấy cười gật đầu, buông rèm kiệu. Đám thái giám vững vàng khởi kiệu, đoàn người hộ tống cô ấy chậm chậm rời khỏi Liệt phủ.

Đứng ở cửa phủ tôi dờ khóc dờ cười, được cô ấy nhắc tôi mới phát hiện ra mình hoàn toàn chẳng biết gì về sở thích của "Lăng Tiêu Lạc" cả.

May quần áo không làm khó được tôi, tôi vốn là một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp. Nhưng hoàng cung này.... Chậc! Không nhịn được rung mình một cái, nhà giam bằng vàng kia làm tôi không dám khen tặng! Tôi ghét nơi đó

Chương 21: Thay đổi đáng mừng

Sau nửa tháng điều dưỡng, nội thương, ngoại thương của Liệt Minh Dĩ đều đã khỏi. Từ lần trước bị tôi răn dạy, cậu ta không dám cầu nhàu chửi rủa việc "ăn cơm mềm" nữa, mà lo học tập nghiên cứu binh pháp, siêng năng tập võ. Cậu ta thay đổi đột ngột như vậy khiến người ta không thích ứng kịp, nhưng đó chưa hẳn đã là chuyện không tốt. Tính cách dần trở nên thành thực, chỉ có như vậy mới có thể trở thành nhân tài rường cột của quốc gia! Hoàng thượng mới có thể càng đánh giá cao cậu ta hơn!

Tôi và Nhiếp Quang đứng ở một góc ngóng thao trường nhìn cậu ta bắt đầu một mình cầm thương tung hoành. Cậu ta mặc một bộ quần áo màu đen tuyền, màu đen càng tôn lên thân hình của cậu ta, mỗi một động tác đều tác

động đến cơ bắp, đường cong trên thân thể chăm luyện tập cũng gợi cảm một cách mạnh mẽ hoang dã.

Tôi chỉ biết cậu ta tập võ từ nhỏ, nhưng không biết cậu ta lại có thể tinh thông mười tám món binh khí, cấu tạo và công năng của mỗi loại binh khí cậu ta đều nắm rõ như lòng bàn tay. Thấy chùm tua đỏ trên thương tung bay, thấy lưỡi thương cắt qua không khí tạo ra tiếng gió vô cùng mạnh mẽ, nhìn cậu ta ra chiêu nhanh như gió, cậu ta giống như vật động duy nhất trong vạn vật tĩnh lặng vậy. Khí thế mạnh mẽ của cậu ta khiến chim đậu trên cành cũng cất tiếng kêu to náo động. Cảm nhận được sự chân thật không gì sánh kịp này, tôi thấy tim mình đập thật nhanh, theo nhịp thương càng lúc càng đập nhanh.

Nhiếp Quang ở bên cạnh đi tới chỗ để binh khí, quơ lấy một cây thương giống cây thương của Liệt Minh Dã. Mũi thương rung lên, chùm tua đỏ tung bay, chỉ thấy thân hình anh ta loáng qua, lập tức đã bắt đầu đấu cùng Liệt Minh Dã.

Màn trình diễn đấu võ sống động trước mắt phấn khích đã ghiền hơn trên phim nhiều, hại tim tôi cứ hưng phấn đập thành thạch loạn cả lên, nhìn chăm chăm hai người họ không chớp mắt, chỉ sợ bỏ qua màn song hùng quyết đấu khó gặp này!

Nhiếp Quang không hổ là vị võ tướng được Hoàng thượng trọng dụng nhất, võ công của anh ta không chỉ cao siêu, thâm hậu, mà còn biết cách điều chỉnh tuần tự khéo léo. Nhiều lần tôi đều đã cho rằng Liệt Minh Dã sẽ đắc thủ, sau lại bị Nhiếp Quang tài tình hóa giải, còn song song công – thủ đánh trả.

Liệt Minh Dã như nghé con mới sinh không sợ hổ, hai mắt phát ra sự nhiệt tình điên cuồng, không thấy phòng thủ, chỉ thấy tấn công lạnh thấu xương, từng chiêu từng thức nhanh, chuẩn, ngoan độc! Thấy cậu ta như vậy, tôi bỗng nhiên nhớ tới một câu tục ngữ cổ: ‘Tấn công chính là cách phòng thủ

tốt nhất! ' Câu này thực có lý, không thể nói phòng thủ không quan trọng, nhưng có những lúc cần dũng cảm tiến lên tranh thủ thêm cơ hội giành chiến thắng cho bản thân. Tôi nghĩ Liệt Minh Dã còn rõ nguyên tắc này hơn tôi nhiều.

Màn đấu võ vô cùng hể hả chấn động lòng người cũng đã hạ màn, Liệt Minh Dã bay ra ngoài, lộn hai vòng trong không trung vội vàng hạ xuống đất. Tư thế nửa quỳ, thân thể theo quán tính lùi về phía sau, tiếng đế giày ma sát với mặt đất vô cùng rõ ràng.

Nhiếp Quang rung thương, thu thế, cầm thương tiêu sái đeo sau lưng. Sau một trận đấu mà mặt anh ta không hề đỏ, cũng không thở gấp.

Trong lòng tôi thầm khâm phục anh ta công lực thâm hậu, quay đầu nhìn về phía Liệt Minh Dã. Trên trán cậu ta rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, hơi thở có chút bất ổn. Bởi vậy mới nói, gừng càng già càng cay!

"Ha ha, có thể đánh với ta được một nén hương, cho thấy công phu của đệ tiến bộ không ít!" Nhiếp Quang cười liếc mắt, xuyên thương vào lại kệ binh khí.

Liệt Minh Dã hừ một tiếng, không nói nhiều, đề khí ném thương chuẩn xác về chỗ cũ.

Hai người họ cùng đi về phía tôi, khi còn mấy bước nữa tới nơi thì họ bỗng dừng chân, nhìn về phía sau tôi.

Thấy thế, tôi quay đầu nhìn... Chỉ thấy một nha đầu dẫn một vị thái giám trẻ tuổi đi tới.

Nha đầu hành lễ với Liệt Minh Dã, Nhiếp Quang rồi lui về phía sau.

Tiểu thái giám hai tay bưng một hộp gỗ tử đàn, cúi đầu nói với Liệt Minh Dã, Nhiếp Quang, "Nô tài Lai Hỉ bái kiến Nhiếp tướng quân, Liệt thiếu

gia!"

Hai người họ gật đầu, thay cho lời miễn lễ.

Tiểu thái giám vui cười tí mắt nhìn sang tôi, bưng hộp gỗ tiến lên một bước đến trước mặt tôi, nói: "Năm ngày sau là sinh nhật của Trang phi nương nương, chủ tử sai nô tài tặng lễ cho cô nương." Nói xong, một tay nâng hộp gỗ, tay kia mở nắp hộp ra.

Khi tôi thấy vật trong hộp liền bùm miệng lại, hô lên một tiếng. Trong hộp chia làm hai ngăn, ngăn trái đặt một vòng đeo tay, một đôi bông tai, một sợi dây chuyền, ba vật này đều được làm từ ngọc. Ngăn phải chứa hai hộp son bột nước, tản ra mùi thơm tươi mát say người

Tôi nhìn bốn loại lễ vật một lượt rồi chuyển ánh mắt sang chỗ đồ trang sức, cẩn thận quan sát sau đó kinh ngạc thốt ra, "Cùng Điền bạch ngọc?" Trời ạ, loại ngọc nổi tiếng quý giá như vậy mà lại đem cho tôi?

"Cô nương đúng là tinh mắt! Nương nương nói màu ngọc trắng rất thích hợp với cô nương, nương nương hi vọng cô nương và Liệt thiếu gia năm ngày sau vào cung cùng dự sinh nhật của nương nương." Miệng nở nụ cười tươi rộng tới tận mang tai, vừa nói vừa đóng nắp hộp lại, chuyển hộp gỗ đến bên tay tôi.

Thấy thế, tôi vội vàng cúi người hành lễ nhận hộp gỗ, "Dân nữ tạ ơn ân thưởng của nương nương!" Hai tay tiếp nhận. Việc này không phải ý tôi, tiểu thái giám truyền lời mặc dù mỉm cười ôn hòa, nhưng ý của Trang phi cũng không thể cãi. Tôi không hề ghét Trang phi, nhưng tôn ti của người cổ đại khiến tôi không thích, người có thân phận thấp kém vĩnh viễn không có quyền cự tuyệt thân phận cao quý!

"Nhiếp tướng quân, Liệt thiếu gia, nô tài xin cáo lui." Anh ta cười khom mình hành lễ, xoay người rời đi.

Anh ta đi rồi, tôi lại nhìn hộp gỗ trong lòng thở dài một tiếng: "Ài..." Xem ra vào cung là việc không tránh khỏi!

Giờ tôi chỉ đơn giản là không muốn vào cung, chứ không biết vào kim cung sẽ mang lại xui xẻo đến mức nào cho mình.

Tôi nhìn mình trong gương một lúc lâu sau mà vẫn thất thần. Vốn là một cô gái dễ nhìn, ăn diện vào cung thật xinh đẹp

Nhìn gương tôi thoa thêm chút son, búi kiểu tóc khá đơn giản, cài nghiêng cây trâm bạch ngọc lên; đeo khuyên tai bạch ngọc, khuyên tai là hai viên châu nhỏ tinh xảo; cổ đeo sợi dây chuyền bạch ngọc, mặt dây chuyền là một đoá hoa sen trắng nở rộ; hai tay trái phải mỗi tay mang một vòng bạch ngọc.

Tất cả trang sức đều do Trang phi ban tặng. Cô ấy nói không sai, màu bạch ngọc rất hợp với tôi! Óng ánh trơn bóng không chỉ giúp tôi lộ ra màu da hồng hào, càng làm tôi có vẻ đoan trang, chẳng khác gì mấy tiểu thư khuê các. Tôi theo bản năng chỉnh vạt áo, đây là bộ đồ Liệt Minh Dã đưa tới trong ngày đầy tháng của Thương Sí, cũng là bộ đồ ra dáng nhất mà tôi có thể mặc lúc này.

Sửa soạn mọi thứ xong xuôi, đang định xoay người, cửa phòng lại "ầm" một tiếng đột nhiên mở ra. "Lăng Tiêu Lạc, cô chuẩn bị xong.... chưa...." Liệt Minh Dã đá cửa mà vào, vẻ không kiên nhẫn trên mặt lúc nhìn thấy tôi liền ghen lại, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, câu nói kế tiếp cũng có vẻ không còn chút uy lực nào.

Thấy cậu ta ngạc nhiên, tôi vốn sửng sốt, sau đó hiểu rõ nên phì cười, vừa đi lên phía trước vừa giả vờ hỏi: "Thiếu gia, tôi ăn mặc như vậy có đẹp không?"

Tôi vừa hỏi xong, cậu ta nhanh chóng thu hồi vẻ kinh ngạc thay vào đó là vẻ mặt chán ghét, trào phúng châm chọc: "Tiện nhân vẫn cứ là tiện nhân,

cứ tưởng rằng mình trang điểm xinh đẹp nhưng thực ra vẫn là kẻ quái dị!" Nói xong, giận dữ phất tay áo, xoay người liền đi.

"Cậu..." Tôi trợn trừng mắt, quả thực không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy! Run rẩy chỉ tay vào bóng lưng cao lớn của cậu ta, rõ ràng tôi ăn mặc như vậy rất được, rất đẹp, cậu ta lại dùng những từ ngữ khó nghe như vậy để châm chọc tôi! Kinh ngạc là cậu ta, xem thường cũng là cậu ta, có ai lại có thể khiến người ta tức điên như cậu ta không cơ chứ?

Tim đập đã có chút mất tiết tấu, nhưng nghĩ lại tôi lại kiềm chế lửa giận. Cậu ta giận dữ rời đi chẳng lẽ đang giận dữ vì sự kinh ngạc của chính mình đối với tôi? Chẳng lẽ cậu ta đang lấy cảm tức che dấu thất thố? Có khả năng! Rất có khả năng!

Nghĩ đến đây, khóe môi tôi cong lên, lửa giận bị tâm trạng tốt thổi bay đi. Cười ra tiếng, vừa cười vừa bước ra khỏi phòng, theo sau lưng Liệt Minh Dã. Ha ha, cậu ta thật sự là tên tiểu tử thối thích làm ra vẻ. Đường như cậu ta.... có chút thay đổi!

Đi xe ngựa đến hoàng cung, kiến trúc này hùng vĩ không khác mấy trong tưởng tượng. Điểm khác với Tử Cấm Thành của hai nhà Thanh, Minh đó là bức tường hoàng cung thời đại này là vàng son huy hoàng thật sự.

Xuống khỏi xe ngựa, đã có người chờ ở cửa cung từ sớm, đó là tiểu thái giám mấy ngày trước thay Trang phi tặng lễ cho tôi. Anh ta thấy tôi và Liệt Minh Dã xuống xe, vội cười mỉm chào đón, phất nhẹ cây phất trần, dẫn đường cho hai chúng tôi.

Đi vào Hoàng Thành tôi suýt chút nữa cười ra thành tiếng, hóa ra bố cục bên trong thành này giống y chang cố cung ở Bắc Kinh. Ngẫm lại cũng đúng, Hoàng Thành là Hoàng Thành, cho dù có khác nhau nhưng về cơ bản cũng vẫn giống, không cần quá kinh ngạc.

Liệt Minh Dĩ đi bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Tôi liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy cậu ta nhú mày, mím môi, hiển nhiên không hiểu vì sao tôi vào Hoàng Thành lại không lo lắng thán phục, ngược lại còn vô cùng tự nhiên thoải mái.

Ha ha, cậu ta nào biết được tôi là người đến từ thế giới tương lai, đã từng nhiều lần tham quan cố cung Bắc Kinh. Không để ý tới vẻ nghi hoặc của cậu ta, tôi cúi đầu cười nhẹ, theo Lai Hỉ tới cung Minh Hỉ

Bước vào chính cung cung Minh Hỉ, chỉ thấy thái giám đứng xếp hàng hai bên trái phải, bên trong là cung nữ. Sập chính nằm ở giữa, Lai Hỉ đưa hai chúng tôi đến phía bên trái. Bức rèm che được vén lên, đi vào, chỉ thấy Trang phi nghiêng mình dựa vào giường nhắm mắt dưỡng thần, hai cung nữ đang đấm lưng, đấm chân cho cô ấy.

Lai Hỉ ra hiệu cho hai chúng tôi dừng chân, anh ta bước nhẹ đến bên cạnh Trang phi khom người khẽ gọi, "Nương nương, Liệt thiếu gia và Lăng cô nương đến rồi!"

Dứt lời, đôi mắt đẹp của Trang phi nhẹ nhàng chậm rãi mở ra, thấy hai chúng tôi liền nở nụ cười dịu dàng, cung nữ đỡ cô ấy ngồi dậy.

Thấy thế, tôi và Liệt Minh Dĩ đi lên phía trước hành lễ.

Cô ấy khoát tay ý bảo miễn lễ, để cung nữ đỡ đứng lên, vừa đánh giá Liệt Minh Dĩ, vừa gật đầu cười nói, "Không tệ, hồi phục rất tốt." Dứt lời ánh mắt chuyển sang tôi, quan sát từ đầu đến chân, nụ cười thêm sâu, miệng nói, "Ừ, thật xinh đẹp, cực kỳ thích hợp với cô!"

"Tạ ơn nương nương ban thưởng, tạ ơn nương nương khích lệ!" Tôi mím cánh môi nở nụ cười, chớ nói là đẹp thật, dù có khó coi cũng phải nói là đẹp, trừ phi tôi không muốn sống nữa.

Ba người chúng tôi phân chủ khách ngồi xuống, tôi và Trang phi một hỏi một đáp cùng trò chuyện, nội dung tán gẫu đơn giản chỉ là thêu thùa, nữ công. Tôi tuy là người từ thế giới tương lai, nhưng lại là dân thiết kế thời trang chuyên nghiệp, vậy nên đối đáp khá trôi chảy.

Chỉ khổ cho Liệt Minh Dĩ, cậu ta không hiểu những thứ này, chán nản ngồi đó không nói gì, mà Trang phi cũng không hỏi cậu ta. Cậu ta cúi thấp đầu, mấy sợi tóc che mất gương mặt, dù không nhìn thấy vẻ mặt nhưng tôi đoán rằng tâm trạng cậu ta hiện giờ chẳng tốt chút nào.

Trò chuyện một lát lại nghe thấy tiếng "Hoàng thượng giá lâm!" Tôi và Trang phi ngừng nói, Trang phi lộ vẻ vui mừng, Liệt Minh Dĩ ngẩng đầu lên. Tôi đỡ Trang phi đi ra khỏi phòng, Liệt Minh Dĩ đi theo sau.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!"

"Dân nữ tham kiến Hoàng thượng!"

"Thảo dân tham kiến Hoàng thượng!"

Ba người chúng tôi đồng thanh, hành lễ.

"Ha ha, miễn lễ miễn lễ!" Hoàng thượng nâng Trang phi dậy, tôi lui sang một bên.

Hoàng thượng đỡ Trang phi ngồi xuống sập giữa cung một cách nhẹ nhàng, hai người chúng tôi thức thời lui ra.

Không bao lâu, Trang phi tiễn hoàng thượng rời đi, tôi nghe thấy Hoàng thượng thương tiếc nói, "Yến hội cứ tổ chức trước, không cần chờ trễ, đừng để đói bụng hại thân thể."

Trang phi nở nụ cười dịu dàng ngọt ngào, lắc lắc tay, cầm tay anh ta tình cảm, nói, "Hoàng thượng lúc này lấy quốc gia đại sự làm trọng, thần thiếp

sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt". Nói xong, dừng một lúc, nói tiếp, "Chạng vạng Hoàng thượng nhớ truyền thiện, đừng vì lo quốc sự mà không chú ý đến thân thể, dù trẻ thần thiếp cũng sẽ chờ Hoàng thượng trở về." Nói xong lời cuối cùng, đôi má cô ấy đã đỏ bừng.

Thấy thế, hai mắt tôi trợn lên hết cỡ, dáng bộ then thùng này thật đẹp, khiến người ta như ngừng thở!

Cô ấy nói vậy khiến Hoàng thượng động tình, nắm chặt tay cô ấy, định cúi đầu hôn cô ấy nhưng ngại chúng tôi đang ở đây nên lại thôi.

Nhìn Trang phi ngượng ngùng và Hoàng thượng đang động tình, tôi không nhìn được kinh hãi thầm than: Hay cho một Trang phi! Không chỉ dịu dàng hiểu lòng người, mà mỗi chữ, mỗi câu đều đã động vào tận sâu trong lòng Hoàng thượng, khó trách Hoàng thượng sủng ái cô ấy như vậy!

Chương 22: Phát hiện ra chuyện động trời!

Tới chạng vạng, tần phi trong hậu cung ào ào tới chúc mừng chúc sinh nhật Trang phi. Thứ nhất là giữ gìn được mối quan hệ, thêm một bằng hữu, bớt một kẻ địch. Thứ hai cũng vì muốn gặp Hoàng thượng. Phụ nữ trong hậu cung này đều quay xung quanh vị cửu ngũ chí tôn kia.

Tôi không thích nhưng cũng không ghét loại tiệc xã giao như vậy, ngoan ngoãn ngồi im ăn đồ ăn trên bàn. Đồ ăn trong cung quả thực hảo hơn Liệt phủ rất nhiều. Liệt Minh Dĩ cũng ngồi im như

Tôi vừa dùng bữa vừa quan sát chúng tần phi đang ngồi, ai cũng tươi cười ngọt ngào, nhưng có ai xuất phát từ thực lòng? Hơn nữa kẻ chủ mưu đầu độc Trang phi lần trước sợ là cũng đang ở đây!

Trang phi thân nhiên, cười đến dịu dàng động lòng người, đối với vị tần phi nào cũng đều ôn hòa gần gũi. Cũng khó trách, hậu cung là thùng nhuộm lớn, muốn sinh tồn phải học được cách tươi cười lấy lòng, không đắc tội với bất cứ ai, càng phải đề phòng có người lén ám hại. Có thể nói phụ nữ trong hậu cung không phải đang hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà là đánh cược cả mạng sống!

Nghĩ đến đây, tôi nửa là bất đắc dĩ nửa là đồng tình lắc đầu, thu hồi tầm mắt nhìn bát canh trước mặt. Tôi bưng bát lên, cảm giác lạnh thấu xương lại đột ngột ập đến, tôi hoảng hốt suýt thì làm đổ chén canh. Sát khí thật kinh khủng!

Tôi ngẩng phắt lên, trong nháy mắt sát khí đã biến mất hoàn toàn! Tôi vội vàng nhìn qua đám người một lượt, dù là tần phi, cung nữ, hay thái giám, cũng không bỏ qua. Nhưng tôi vẫn không tìm thấy kẻ tỏa ra sát khí! Trán tôi lấm tấm mồ hôi lạnh, chẳng lẽ là kẻ chủ mưu đầu độc Trang phi?

Đột nhiên đầu gối trái bị một bàn tay nắm lấy, tiện đà dùng sức bóp. Tôi đau lập tức quay sang bên trái nhìn, khuôn mặt tuần tú đang nhăn nhó của Liệt Minh Dĩ đập vào mắt.

Hiếu hàm ý trong ánh mắt cậu ta, tôi mấp máy môi nhưng không thể phát ra tiếng. Sát khí vừa rồi làm cho người ta sợ hãi, vô cùng độc ác tàn nhẫn, như thể tôi là tử tù đã phạm phải tội lớn tày trời, không thể đặc xá!

Tôi run rẩy buông chén canh, môi mím lại thành một đường thẳng định cũng cảm nhận được sát khí vừa rồi, cậu ta hẳn cảm như vậy, nhất định sẽ cảm thấy được! Sợ là nụ cười bất đắc dĩ, đồng tình của tôi đã lọt vào mắt kẻ chủ mưu, thăm rồi, cô ta sẽ không cho rằng tôi đang cười cô ta chứ?

Sát khí chỉ phát ra mãnh liệt một lần, sau đó không còn gì khác thường. Không khí tiệt tối hài hòa, lại lộ ra sự tranh đấu gay gắt!

Khi tiệc tối kết thúc vẫn không thấy Hoàng thượng, đám tần phi vui vẻ mà đến, mất hứng mà về, có vài tần phi không chờ nổi cáo từ trước.

Trang phi không hổ là người được sủng ái nhất, xử lý quan hệ vô cùng khéo đưa đẩy. Cô ấy tặng cho mỗi một tần phi đến chúc mừng một món trang sức quý báu của mình để đáp lễ. Tần phi không thấy được Hoàng thượng nhưng có đồ trang sức đẹp để, ai cũng vui vẻ ra mặt rồi đi, ngay cả vẻ thất vọng vì không gặp được Hoàng thượng cũng có vẻ nhạt đi rất nhiều.

Tình cảnh này làm tôi lặng lẽ thở dài, phụ nữ thật dễ dàng thỏa mãn, một cái trâm cài nhỏ, một bộ khuyên tai be bé đã có thể làm họ vui mừng hớn hờ!

Tần phi đã đi gần hết, chỉ còn lại có ba vị vẫn ở lại nói chuyện với Trang phi. Một vị áo tím, một vị áo vàng, một vị áo hoa, ba vị phi tử này đều xinh đẹp khiến người ta phải xuýt xoa, nhưng so với Trang phi vẫn kém một phần.

Chịu ảnh hưởng của phim truyền hình và phim điện ảnh, tôi cảm thấy một trong ba phi tử ở lại chính là kẻ chủ mưu! Thật đáng sợ, chỉ cần nghĩ đến chuyện kẻ hạ độc đang ở cạnh mình là tôi đã thấy không thoải mái. Cơm đã ăn xong, tôi không muốn ngồi ở đây nữa, túm nhẹ góc áo Liệt Minh Dã, khẽ nói, "Tôi muốn ra ngoài!"

Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi, tiện đà dùng khoe mắt liếc Trang phi và ba vị phi tử kia, rồi lại nhanh chóng quay về nhìn tôi.

Tôi cười gượng với cậu ta, lại túm góc áo cậu ta. Lần này cậu ta lập tức đứng lên, lặng lẽ dẫn tôi rời khỏi chính cung.

Cung Minh Hỉ rất gần Ngự Hoa Viên, chúng tôi chậm rãi đi đến đó. Không còn vẻ giả tạo của đám phụ nữ trong chính cung, tôi ngửi mùi thơm trong vườn, thở dài một hơi. Thế giới bên ngoài luôn làm người ta thoải mái cả về thể xác và tinh thần!

Đi trong vườn hoa, bóng đêm khiến Ngự Hoa Viên có một vẻ đẹp đặc biệt khác, ánh nến phủ một lớp lụa mỏng mờ ảo lên một đóa hoa, cắt một gốc cây xanh mượt thành tranh tối tranh sáng.

Hưởng thụ bầu không khí yên tĩnh, tôi vươn hai tay ôm lấy bầu trời đêm, hít một hơi, thật thoải mái.... Đang lúc tôi vô cùng hưởng thụ, eo bỗng dừng bị một cánh tay ôm chặt, tiện đà bịt miệng mũi tôi.

Hành động này làm tôi hoảng sợ, định giãy giụa lại nghe bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Liệt Minh Dĩ, "Đừng lên tiếng!" Nói xong, ghì chặt eo tôi nâng cả người tôi lên, xoay tròn hai vòng tựa lên một hòn núi giả rất cao phía sau.

Tôi có ngọc cũng hiểu tình huống hiện nay không bình thường, cố gắng yên lặng dựa vào trong lòng cậu ta không nói không động đậy. Thấy tôi ngoan ngoãn, cậu ta hơi nới tay che miệng mũi tôi, để tôi có thể thở được.

Không thể không bội phục sự miễn cảm của cậu ta, hóa ra trong Ngự Hoa Viên yên tĩnh này không chỉ có hai người bọn

Hai bóng người chợt lọt vào tầm mắt, cách chúng tôi khá gần, bóng người dừng lại cách núi giả khoảng năm sáu thước, từ dáng người có thể thấy là một nam một nữ. Chỗ cô gái đứng vừa khéo ở dưới ánh trăng, ánh trăng chiếu vào mặt cô ta, khi thấy rõ mặt cô ta thì tôi chấn động. Nếu không phải Liệt Minh Dĩ cảm nhận được cảm xúc của tôi dao động kịp thời che miệng tôi, sợ là tôi đã kêu ra tiếng rồi.

Cô gái kia không phải ai khác mà là vị phi tử đầu tiên cáo từ Trang phi rời đi. Nhớ không lầm thì là... Dung phi! Tuy rằng không nhìn thấy người đàn ông cùng cô ta là ai, nhưng tôi chắc chắn đó không phải Hoàng thượng.

Tin tức này làm đầu tôi nổ ‘bùm’ một tiếng, mấy chữ "yêu đương vụng trộm" lập tức hiện lên trong đầu. Vì không muốn bị phát hiện, tôi cố hết sức

điều chỉnh hô hấp, một lát sau vỗ nhẹ mu bàn tay Liệt Minh Dã, ý bảo cậu ta có thể nói ra một chút để tôi thở.

Hai người bọn tôi kề sát núi giả vẫn không nhúc nhích, vểnh tai nghe động tĩnh của đôi nam nữ kia. Chỉ nghe Dung phi kia bắt lấy cánh tay người đàn ông nói, "Bản cung đã mang thai hơn một tháng, chàng mau nghĩ cách đi!"

Hô hấp vốn được điều chỉnh tốt giờ lại vì hai chữ "mang thai" mà dao động, lần này không đợi Liệt Minh Dã, tôi đã tự đề tay cậu ta che miệng mình lại. Ôi trời, hóa ra không chỉ đơn giản là yêu đương vụng trộm mà còn là thông dâm! Câu này của Dung phi chứng tỏ thai nhi trong bụng cô ta không phải long chủng, mà là của người đàn ông kia.

Không chỉ tôi kinh ngạc, ngay cả Liệt Minh Dã cũng kinh hãi, bởi vì tôi cảm nhận được thân thể cậu ta cứng đờ.

"Có thai là chuyện tốt sao phải lo lắng như vậy?" Người đàn ông vuốt ve khuôn mặt sốt ruột của Dung phi, giọng điệu nhẹ nhàng thân thiện, không có chút hoảng loạn nào.

Nghe vậy, Dung phi căm tức nắm tay đâm vào ngực anh ta, vừa đánh vừa sợ hãi khê trách mắng: "Bản cung đương nhiên sốt ruột! Đứa bé là của chàng!"

"Vậy thì có sao? Làm long chủng không được sao?" Người đàn ông nói thật nhẹ nhàng, càn rỡ ôm eo Dung phi, thậm chí lớn mật hôn lên môi cô ta một cái.

Dung phi khê hô, vừa xấu hổ đánh ba cái vào ngực anh ta vừa hơi nức nở nói, "Sao có thể? Hoàng thượng đã hai tháng chưa lật thẻ bài của bản cung, tính theo thời gian căn bản không chuẩn!"

"Ha ha... Nàng đúng là cô bé ngốc, không chuẩn đã làm sao, ngự y trong cung để làm gì?" Hai tay người đàn ông đã chậm rãi lướt trên thân thể mềm

mại của Dung phi, vừa vuốt ve vừa khàn khàn nói.

Anh ta vừa dứt lời, Dung phi đột nhiên im bật. Đầu tiên là mờ mịt, sau đó là kinh ngạc, từ trong vẻ mặt cô ta tôi biết cô ta đã hiểu ý của người đàn ông kia.

Đừng nói cô ta biết, tôi cũng biết. Đơn giản là mua chuộc ngự y tạo ra hiện tượng giả, nói hơn một tháng thành hai tháng, chỉ vì phản ứng nôn nghén của phụ nữ mang thai khác nhau, có sớm, có trễ.

"Hay là nàng không muốn làm Hoàng hậu nữa?" Người đàn ông cúi đầu cắn vành tai Dung phi, khiến cô ta rên khẽ, thân thể cũng tự động nép vào trong lòng anh ta.

Lúc này tôi mới biết, Hoàng thượng chưa phong hậu.

"Cách này có được không? Chẳng may bại lộ..." Dung phi chỉ nói đến đây, bởi người đàn ông kia đã hôn cô ta.

"Yên tâm, việc này giao cho ta làm, nàng chỉ cần an tâm sinh hạ ‘long chủng’." Tiếng cười khàn khàn của người đàn ông kia nghe vào trong tai khiến người ta tê dại, lại đồng thời làm người ta rợn tóc gáy.

Từ đầu tới cuối tôi và Liệt Minh Dĩ chỉ nhìn thấy bóng lưng người đàn ông, không thấy được mặt anh ta như thế nào, lại càng không biết thân phận. Nhưng đêm khuya có thể đi lại trong cung chắc chắn không phải quan viên bình thường, sợ là hoàng thân quốc thích.

"Thật... Thật sự có thể sao...." Giọng nói của Dung phi dưới nụ hôn của người đàn ông trở nên yếu đuối vô lực, người đàn ông vừa hôn môi cô ta, vừa ôm cô ta đi về phía núi giả.

Thấy thế, tôi kinh hãi, lúc này nắm chặt bàn tay đang che miệng tôi của Liệt Minh Dĩ. Cậu ta bình tĩnh hơn tôi, vẫn ôm tôi không nhúc nhích dựa

vào núi giả.

Khi Dung phi và người đàn ông biến mất ở trước hòn núi giả tôi mới giật mình nhận ra núi giả là rỗng, bên trong có sơn động!

"Đừng như vậy.... Sẽ bị người ta phát hiện.... Bản cung đã có thai... Ừm... A...." Lời cự tuyệt mềm yếu của Dung phi đã biến mất, tôi nghe thấy tiếng môi lưỡi quần quýt lấy nhau từ trong núi giả truyền ra.

Âm thanh rất gần, ngay ở bên tai. Nói cách khác, tôi và Liệt Minh Dã chỉ cách hai người đang thân thiết kia một bức tường, gần đến không thể gần hơn nữa!

Người đàn ông này thật quá to gan, dám ở Ngự Hoa Viên làm chuyện đồi bại với phi tử của Hoàng thượng! Chuyện này làm tôi đột nhiên nhớ tới thái tử và phi tử trong ‘Vương triều Ung Chính’, cuối cùng phi tử chết, dù Lão Thập Tam che chở thế nào cũng vô ích! Mà kết cục của thái tử lại càng thảm hơn!

"Tình hình chiến đấu" trong núi giả rất kịch liệt, tiếng rên rỉ đè nén và tiếng thở gấp làm người ta đỏ mặt. Tôi nhắm mắt lại cố gắng không nghe nhưng rất khó, khoảng cách quá gần!

Chuyện đó ở ngay bên cạnh, "tình hình chiến đấu" càng kịch liệt mong tôi cũng đè lên một vật cứng. Dưới đáy lòng thở dốc vì kinh ngạc, tôi vội hất tay Liệt Minh Dã ra, tôi biết rõ vật cứng kia là gì! Cậu ta lại...! Cậu ta lại...! !!

Hô hấp có chút nóng rực của Liệt Minh Dã phả lên gáy tôi, làm cho tim tôi đập "thình thịch" điên cuồng. Tôi xấu hổ, lúng túng không biết làm thế nào, chỉ cảm thấy gò má nóng ran.

Chuyện trong núi giả kéo dài bao lâu, chúng tôi phải nghe bấy lâu, chỗ đó của Liệt Minh Dã cũng vô cùng căng thẳng áp lên mong tôi.

Khi người đàn ông ôm Dung phi toàn thân mềm nhũn ra khỏi núi giả, rời đi, tôi cũng giống như bị kim đâm vùng khỏi vòng tay Liệt Minh Dã lùi ra xa hai bước. Ôm trái tim đập điên cuồng tôi không dám quay lại, gò má nóng kinh người! Ôi trời, thật không ngờ đi tản bộ lại gặp phải chuyện đồi bại của hoàng gia! Càng không ngờ Liệt Minh Dã nghe người khác làm chuyện đó lại có phản ứng sinh lý!

Đàn ông đều là động vật nửa người dươ

Đứng im tại chỗ thật lâu, Liệt Minh Dã phía sau vẫn không có động tĩnh gì. Tôi nuốt nước miếng, chậm chậm quay lại nhìn.... A! Tôi hít vào một hơi, cậu ta đang đứng im nhìn chăm chăm vào tôi, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, tràn ngập màu sắc tình dục.

Tôi ngừng thở, hoảng sợ, bất chấp mọi thứ, giống như đào binh chạy trốn hoảng hốt rời đi!

Chương 23: Ta muốn bóp chết cô

Lê bước chậm chậm trở về cung Minh Hỉ, đã sống hai mươi sáu năm, tôi thật không biết gò má con người có thể nóng đến vậy!

Bước ra khỏi bóng cây to lớn, vừa ngẩng đầu liền trông thấy ba vị phi tử đang mỉm cười cáo từ Trang phi. Thấy thế, tôi lập tức lùi về bóng cây, không hy vọng có ai trong ba vị phi tử kia nhìn thấy tôi.

Đang lùi về phía sau tôi lại bị một thân thể nóng rực chặn lại. Nhận ra điều này, tôi theo phản xạ bước về trước nửa bước kéo giãn khoảng cách với thân thể nóng rực kia, tôi biết Liệt Minh Dã đang ở đằng sau.

Đầu óc có chút mụ mị, có chút hoảng loạn, đợi ba vị phi tử đi xa tôi lập tức bước ra khỏi bóng cây đi về phía Trang phi

Nghe tiếng, Trang phi quay đầu lại nhìn về phía tôi, lúc nhìn thấy tôi liền nở nụ cười dịu dàng yếu ớt.

"Nường nường!" Tôi cúi đầu bình tĩnh khẽ nhún người trước mặt cô ấy. Liệt Minh Dĩ từ phía sau bước tới cúi người thi lễ.

Tôi liếc nhìn cậu ta, thấy cậu ta đã khôi phục lại dáng vẻ như thường, thân thể cũng từ từ thả lỏng. Cũng may cậu ta đã bình tĩnh lại, nếu không tôi thật sợ cậu ta sẽ nổi thú tính lên cưỡng bức tôi ngay tại hoàng cung này.

"Có phải cảm thấy yến tiệc rất nhàm chán đúng không?" Trang phi vừa hỏi đồng thời cũng xoay người đi vào chính cung, váy lụa phất nhẹ, phong thái xinh đẹp mười phần vẹn mười.

Tôi lặng lẽ thở phào, đi theo phía sau cô ấy trả lời, "Các nường nường trò chuyện cùng nhau cao quý tôn nghiêm, dân nữ không dám mạo phạm lắng nghe, vì thế mới rời chỗ ra bên ngoài đi dạo một chút." Vừa trả lời vừa nghiêng đầu nhìn sang Liệt Minh Dĩ bên cạnh, đối với chuyện Ngự Hoa Viên cậu ta vẫn bình tĩnh im lặng không nhắc tới. Nếu cậu ta không mở lời, tôi cũng sẽ không mở miệng nói với Trang phi.

Tôi vừa dứt lời, Trang phi lập tức quay người lại cười nhìn tôi, trong đôi mắt đẹp như làn nước gợn sóng hiện lên một chút bưng bình, giọng điệu không nặng không nhẹ, không vui không giận nói: "Tiêu Lạc, từ khi nào mà cô trở nên khéo ăn nói như thế?"

Câu hỏi ấy khiến lòng tôi lập tức trầm xuống, mặt hơi biến sắc. Lời đã nói ra không thể nào rút lại, tôi luôn làm theo cách nghĩ của mình không ngờ lại quên mất thân phận của mình ở cổ đại này. Ở trong mắt Trang phi tôi chỉ là Lăng Tiêu Lạc, mà Lăng Tiêu Lạc tuyệt đối sẽ không nói những lời như

Thấy tôi chờ người ra, Trang phi cười khẽ một tiếng, giơ ngón tay ngọc trắng nõn chọc nhẹ vào gò má biến sắc của tôi, "Nhìn cô ngơ ngác như người mất hồn kìa!" Trong đôi mắt đẹp của cô ấy thoáng qua tia sáng đầy

thâm ý, giống như bắt được tin tức nào đó từ lời tôi nói. Nói xong, thả tay xuống, phất nhẹ sa y đi tới giường nhỏ.

Tôi vẫn đứng im tại chỗ mờ mịt nhìn bóng hình xinh đẹp thướt tha của cô ấy, theo bản năng vuốt nhẹ chỗ da bị cô ấy sờ qua, hai câu mà cô ấy nói có ý gì? Tuy tôi đã hai mươi sáu tuổi, vốn nên có nhiều kinh nghiệm mới đúng, nhưng không ngờ lại rất nhỏ bé ở chốn cổ đại này. Đặc biệt là ở trong hoàng cung gió nổi mây phun, tranh giành cấu xé lẫn nhau này!

Đang lúc tôi không hiểu ánh mắt mang ý nghĩa sâu xa đó của Trang phi đại biểu cho điều gì thì tiếng "Hoàng thượng giá lâm" đã nện cho tôi một gậy tình hăn, thời gian suy nghĩ lung tung trước đó tan thành mây khói.

Trang phi dừng bước, ngay tức khắc xoay người đưa mặt về phía cửa cung, tôi và Liệt Minh Dã cũng nhanh chóng xoay người lại. Khi Hoàng thượng xuyên qua bóng cây cao lớn, khi màu vàng rực rỡ lọt vào trong tầm mắt thì ba người chúng tôi đồng thời hành lễ, "Thần thiếp/ thảo dân/ dân nữ tham kiến Hoàng thượng!" Nhiếp Quang đi theo phía sau.

"Ha ha ha ha, miễn lễ, tất cả hãy đứng lên!" Tiếng cười sang sảng mạnh mẽ của Hoàng thượng để lộ ra tâm tình anh ta đang rất tốt, nụ cười của anh ta từ khóe môi lan dần tới mắt, toàn bộ ý cười đều hiện rõ ràng trong mắt. "Minh Dã chưa đi, vậy tốt, theo trẫm vào đây!" Anh ta một tay đỡ Trang phi dậy, tay khác vỗ vỗ bả vai Liệt Minh Dã.

Liệt Minh Dã gật đầu đáp lại, sau đó đi theo

Hoàng thượng và Trang phi chia ra ngồi xuống ở hai bên trái phải sập mềm, Liệt Minh Dã đứng ở ngay trước sập, tôi và Nhiếp Quang cùng đứng phía bên phải.

"Minh Dã, người có hiểu trận pháp không?" Hoàng thượng bưng chén trà cung nữ dâng lên nhấp một ngụm, ngẫm nghía nhấp chén cười tùm tùm hỏi.

"Bẩm Hoàng thượng, thảo dân hiểu được." Vẻ mặt Liệt Minh Dã vô cùng nghiêm túc, từng câu từng chữ âm vang mạnh mẽ.

"Nói nghe xem!" Nụ cười trên môi Hoàng thượng càng tươi, đẩy nắp chén trà lại cầm trên tay.

"Trận pháp có mười trận, lần lượt là: ‘Nhất tự trường xà trận’, ‘Nhị long xuất thủy trận’, ‘Thiên địa tam tài trận’, ‘Tứ môn đầu đố trận’, ‘Ngũ hổ quần dương trận’, ‘Lục đỉnh lục giáp trận’, ‘Thất tinh bắc đẩu trận’, ‘Bát môn kim tỏa trận’, ‘Cửu tử liên hoàn trận’, ‘Thập diện mai phục trận’." Liệt Minh Dã hơi ngẩng đầu lên, nói rõ ràng rành mạch Thập đại trận pháp quân sự.

Tôi hơi ngẩng lên liếc trộm một lượt, thấy Hoàng thượng mỉm cười gật đầu. Anh ta chỉ đơn thuần muốn kiểm tra Liệt Minh Dã? Hay là có trận chiến sắp đánh?

Liệt Minh Dã vừa dứt lời, Hoàng thượng lại nhắc chén uống một hớp trà, sau đó để chén trà xuống nói tiếp: "Có biết bày trận không?"

"Thảo dân biết." Liệt Minh Dã trả lời gọn gàng dứt khoát, ánh mắt và thần sắc khẳng định.

"Ừ." Hoàng thượng gật đầu, nụ cười dưới đáy mắt càng thêm sâu, lời nói kế tiếp khiến mọi người sửng sốt. Chỉ thấy anh ta bỗng chuyển đề tài: "Trăm cho người năm ngày, nội trong năm ngày người phải bày được ‘Long môn trận’ cho trăm, năm ngày sau trăm muốn Nhiếp Quang nghiệm thu trên thao trường!"

Anh ta vừa dứt lời, đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng, lập tức nhìn về phía Liệt Minh Dã, chỉ thấy vẻ chắc chắn trên mặt cậu ta đã biến mất một chút thay vào đó là một tia mờ mịt. Tiêu rồi, cậu ta không biết "Long môn trận" bày như thế nào! Từ phản ứng của cậu ta tôi đã có thể đoán ra.

Trong chính cung lặng ngắt như tờ, cánh môi Liệt Minh Dĩ mấp máy, nhìn vẻ mặt tươi cười của Hoàng thượng một hồi lâu vẫn chưa thể mở lời. Có thể nhìn ra được, cậu ta muốn nói rồi lại thôi. Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, lệnh đã ban, cho dù cậu ta muốn cự tuyệt cũng phải nghĩ tới hậu quả!

Tôi chuyển mắt nhìn sang Nhiếp Quang ở bên cạnh, anh ta nhếch môi nở nụ cười khổ bất đắc dĩ với tôi rồi lắc lắc đầu.

"Đêm đã khuya, Nhiếp Quang, đưa hai người họ xuất cung!" Hoàng thượng không nói thêm gì, cũng chẳng để ý tới Liệt Minh Dĩ muốn nói lại thôi, tự mình dắt theo Trang phi đi tới phòng ngủ bên cạnh.

Thấy thế, ba người chúng tôi cũng không dám nán lại, rồi rút hành lễ thối lui rời khỏi cung Minh Hỉ.

Nhiếp Quang đưa hai người chúng tôi xuất cung, ở bên ngoài cửa cung nói lời từ biệt, trước khi lên xe ngựa Liệt Minh Dĩ hỏi, "Nhiếp đại ca, huynh có hiểu "Long môn trận" không?"

Nhiếp Quang gật đầu thay cho câu trả lời, sau đó lại lực bất tòng tâm thở dài nói, "Đây là kiểm tra của Hoàng thượng dành cho đệ, ta không giúp gì được."

Liệt Minh Dĩ nhú mày, không nhiều lời nữa xoay người lên xe ngựa.

"Nhiếp đại ca, cáo từ!" Tôi vẫy vẫy tay với Nhiếp Quang, sau đó cũng chui vào trong xe ngựa hạ màn xe xuống.

Đêm khuya yên tĩnh, hạ nhân giục ngựa đưa hai người chúng tôi quay về Liệt phủ. Suốt đường đi không ai nói gì, Liệt Minh Dĩ thì nhú mày trầm ngâm.

Hầu hạ Liệt Minh Dã cởi áo đi ngủ, nhìn tới nhìn lui cuối cùng không nhìn được nữa, vừa cởi cột tóc cậu ta ra, vừa khó hiểu hỏi, "Vì sao không báo chuyện Dung phi thông dâm với người khác cho Trang phi nương nương?"

Nghe vậy, cậu ta lập tức xoay người nhìn tôi, hai hàng lông mày chau lại, giọng nói trầm thấp không đáp mà hỏi ngược lại, "Cô có chứng cứ gì chứng minh hai người họ thông dâm sao?"

Câu hỏi đó khiến tôi á khẩu không trả lời được, há to miệng một hồi lâu mới thốt ra được một câu phản bác, "Cái sừng này, chẳng phải Hoàng thượng đội thật oan uổng sao?"

"Oan thì thế nào? Thay vì vạch trần lúc này chi bằng đợi bào thai trong bụng sinh ra rồi tố giác, đến chừng đó trích máu nghiệm thân chẳng phải trực tiếp hơn sao?" Cậu ta hơi nheo mắt, trong mắt để lộ ra sự khinh

"Chắc!" Tôi hít một hơi, sắc mặt có chút thay đổi. Không thể không thừa nhận ý nghĩ của cậu ta thật lớn mật, nhưng lợi ích và hiệu quả thì lại rất thực tế. Nếu như so cách nghĩ của tôi và cậu ta thì thật là quá ấu trĩ! Dù sao đây cũng là chuyện xấu chốn hoàng gia, một khi nói ra mà không suy xét sẽ dẫn tới hậu quả như thế nào. Khoan hãy nói tới Dung phi và người đàn ông kia, hai người chúng tôi sẽ bị liên lụy ra sao thực khó mà tưởng tượng!

Đổi cách nhìn khác, tôi lại bắt được được sơ hở trong lời cậu ta, lập tức hỏi, "Chẳng lẽ cậu đã biết người đàn ông kia là ai?" Nếu không làm sao biết trích máu nghiệm thân chắc chắn có hiệu quả?

Cậu ta không trả lời câu hỏi của tôi, đứng lên khỏi ghế dựa, vừa cởi quần áo trong vừa đi đến bên giường, vừa đi vừa giễu cợt nói, "Đàn bà, đúng là không có kiến thức gì cả."

Nghe vậy, khóe miệng tôi lập tức giật giật, ném mạnh dây cột tóc cầm trong tay lên bàn trang điểm, bật thốt lên nói: "Phải, tôi kiến thức nông cạn, còn cậu thì uyên bác, cứ từ từ mà nghĩ 'Long môn trận' đi!" Nói xong liền quay

đầu đi. Trong lòng nổi giận, quả thực tôi không đủ thông minh, nhưng vậy thì sao chứ? Có cần thiết cách dăm ngày ba bữa là chế nhạo tôi một lần hay không? Cứ hết lần này tới lần khác như thế, không chán sao?

Tôi vốn chỉ giận lấy nói như thế, nhưng không ngờ lọt vào trong tai Liệt Minh Dã lại có ý khác. Tôi đưa tay muốn kéo cánh cửa ra, cậu ta đột nhiên vọt lên chặn ở phía trước, hai tay bấu chặt hai vai tôi, kế tiếp rống giận nói: "Nói cho cô biết, mặc dù cô không phải là Lăng Tiêu Lạc, nhưng vẫn là nàng dâu nuôi từ bé của ta! Ta là thiếu gia, cô là tiện nhân, thu hồi sự ngạo mạn không coi ai ra gì của cô lại!"

Tôi ngẩn ra một lúc, ngay sau đó dùng sức giãy giụa, vừa giãy vừa cắn tức mắng, "Đừng hờ một chút lại mắng tôi là tiện nhân, tôi không phải là tiện nhân! Nếu cậu đã biết tôi không phải là Lăng Tiêu Lạc thì đừng có đối xử với tôi như cách đã đối xử với cô ấy!"

"Cô, chết tiệt! Cô quả thật to gan lớn mật! !" Hai mắt cậu ta híp lại, đôi tay như kim sắt bấu chặt xương vai tôi. Tôi chỉ cảm thấy đau muốn chết.

"Buông tôi ra!" Tôi ghen ngào kêu đau, nước mắt lập tức tràn đầy hốc mắt. Cậu ta quá mức hỉ nộ vô thường.

"Rút lại lời cô nói mau, nếu không ta bóp nát xương cô!" Hai mắt cậu ta đầy tơ máu, mặt mày dữ tợn như ác quỷ Tu La.

Đau đớn tức giận đan xen, tôi trừng mắt nhìn cậu ta, bả vai đau như muốn nứt ra, nhưng vẫn không chịu nhận thua, chẳng những không im miệng, ngược lại còn gằn giọng lặp lại, "Đừng hờ một chút là mắng tôi tiện nhân, tôi không phải là tiện nhân! Nếu cậu đã biết rõ tôi không phải là Lăng Tiêu Lạc thì đừng đối xử với tôi như cách đã đối xử với cô ấy!"

Tôi cho rằng mình chỉ là anh hùng nhất thời, chứ không ngờ lại đối lấy cái chết gần kề.

Hai mắt cậu ta híp lại, bàn tay sắt nhanh như tia chớp từ hai vai dờn tới cổ, đôi tay dùng sức bóp chặt cổ tôi, giống như bị điên gào rú, "Tiện nhân! Ta bóp chết cô! Bóp chết cô! Bóp chết cô...."

Bao nhiêu bất kính của tôi đối với cậu ta nhiều ngày nay lúc này toàn bộ được bộc phát, cậu ta đem lửa giận hóa thành đòi mạng siết chặt cổ tôi. Khuôn mặt tuần tú vạm vạc đáng sợ, trong đôi mắt tràn ngập màu đỏ rực chói mắt.

Cuối cùng tôi đã được trải cảm giác không thở được, mắt trợn trắng, miệng há to, đầu lưỡi vươn ra thật dài ra, hai tay liều mạng gỡ bàn tay sắt của cậu ta, hai chân nhanh chóng giãy giụa trên đất, vừa ma xát vừa đá lung tung lên đùi cậu ta. Tôi từng đồng dạ nói không sợ chết, nhưng khi cái chết cận kề thì bản năng sinh tồn lại trỗi dậy.

Trên đời không có hối hận, cho nên dù tôi có hối hận vì đã chọc giận Liệt Minh Dã hay không cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Tôi chỉ cảm giác thân thể càng lúc càng nặng nề, cảm giác khó thở càng lúc càng rõ, bàn tay gỡ ngón tay cậu ta cũng không còn sức, vô lực trợn mắt. Sinh mệnh đang từ từ biến mất....

Chương 24: Không thể có thai được nữa

Ánh sáng rời đi, cảm giác lạnh lẽo ủa tới, tôi rơi vào bóng tối. Có thể là rất lâu sau, hoặc có lẽ là một cái chớp mắt, một ánh sáng trắng cắt ngang bóng tối đưa tôi về với ánh sáng. Tôi chỉ thấy một cơn gió mạnh nóng ẩm thổi vào hai tai, thông qua màng nhĩ và mũi họng, cơn gió này tuy khiến tôi không thoải mái nhưng lại giúp tôi thấy được cơ hội sống. Tia sáng kia bỗng nhiên nở to ra.

Xuất phát từ bản năng sinh tồn, tôi bắt lấy cơ hội sống cố gắng hô hấp, khi khí nóng lên trong tai và mũi họng tôi, ngực tôi trướng lên, ngay lúc đấy tôi lấy lại cảm giác, lập tức ho khan dữ dội. Khụ khụ khụ.... Khụ khụ khụ...." Người đã không còn sức cơn ho dữ dội càng khiến tôi yếu ớt hơn.

Một đôi tay mảnh khảnh ôm lấy thân thể lạnh lẽo của tôi, bên tai vang lên tiếng hét giận dữ của một cô gái. Tôi nhắm chặt hai mắt, ho đến tức ngực, ho đến run tim, tôi biết mình tìm được đường sống trong chỗ chết rồi!

Hai tai đau đón dần dần khá hơn, cũng dần dần nghe rõ tiếng hét, đó là giọng của Mục Liễu Như. Minh Dĩ, đệ thật tàn nhẫn! Muội ấy là mẹ của Thương Sí...." Câu nói này khiến nước mắt tôi trào ra, cố gắng mở mắt. Đập vào mắt là một gương mặt xinh đẹp đang vô cùng lo lắng.

Tôi ngừng ho, thở dốc từng hơi, cổ đau quá!

Mục Liễu Như cúi đầu nhìn tôi, một tay vuốt gương mặt tôi, hai hàng lông mày nhíu lại thật chặt, giọng run run sốt ruột hỏi: "Tiêu Lạc, muội cảm thấy thế nào? Có cần mời đại phu không?"

Môi tôi khó khăn mở miệng muốn nói, lại không phát ra tiếng được, nước mắt vẫn chảy, trái tim lạnh như băng. Tôi chuyển ánh mắt từ khuôn mặt cô ấy sang Liệt Minh Dĩ ở phía trước, khuôn mặt dữ tợn của cậu ta đã không còn nữa, vẻ mặt hơi đại ra, sắc mặt tái nhợt, thân thể cường tráng run rẩy, trong con ngươi đỏ ngầu chột lóe lên nỗi sợ hãi.

Sao cậu ta lại đại ra? Sao lại tái nhợt? Sao lại run rẩy? A.... Là vì không bóp chết được tôi sao? Là vì tức giận không chịu nổi nữa rồi sao? Trái tim của tôi bị cậu ta làm tổn thương, đâm vào xương, đau vào gân mạch. Tự xem nhẹ nỗi sợ trong đáy mắt cậu ta, tôi không muốn biết nó thể hiện điều gì nữa. Cậu ta muốn giết tôi, biết thế là đủ rồi!

Khóe môi hiện lên nụ cười thê lương, âm đảm tuyệt vọng. Nụ cười của tôi khiến Liệt Minh Dĩ nhắm chặt mắt lùi về sau một bước. Tiếng đế ủng ma

sát với mặt đất lộ ra sự hốt hoảng sợ hãi, đầu hơi lắc lắc.

Tôi từ từ mở mắt, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt làm ướt đầm khuôn mặt. Hành động của cậu ta khiến tôi một lần nữa nhận ra sự thật, tôi và cậu ta là hai loại người khác hẳn nhau, vĩnh viễn khó có thể hòa bình ở cạnh nhau.

"Tiêu Lạc, muội sao vậy? Đừng dọa tử!" Giọng nói hoảng hốt của Mục Liễu Như kéo suy nghĩ của tôi quay lại, hoảng hốt xuất phát từ thật lòng, nếu chưa từng trải qua sinh ly tử biệt tuyệt đối không thể có cảm xúc chân thật như vậy!

Vì muốn để cô ấy yên tâm, tôi bắt mình phải mở mắt, đôi mắt đầm nước mắt, cô ấy ở ngay gần trong gang tấc nhưng lại mờ lung không rõ.

"Không.... Không sao...." Tôi cố gắng phát âm, mơ hồ nói ra hai chữ.

"Tiêu Lạc!" Cô ấy ôm chặt tôi, gò má áp lên trán tôi.

Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, tôi dựa vào trong lòng cô ấy nhắm mắt lại. May là có cô ấy, bằng không tôi đã chết rồi! Mạng của tôi không chỉ thấp kém, còn rất cứng, tôi sẽ không dễ dàng đến Hoàng Tuyền, tuyệt đối không!

Ở phía trước lại truyền đến tiếng đế ủng ma sát với mặt đất, tôi biết đó là do Liệt Minh Dĩ phát ra, nhưng lại không muốn nhìn cậu ta.

Tôi không nhớ mình đã về phòng như thế nào, chỉ biết mình đã có thể hô hấp bình thường nhưng đầu vẫn choáng váng. Bên tai luôn luôn vang vọng giọng nói nhỏ nhẹ của Mục Liễu Như, giọng nói dịu dàng che chở đưa tôi vào giấc ngủ, làm tôi cảm nhận được một chút lo lắng, ấm áp thật sự....

Hôm sau, khi tôi tỉnh lại cảm thấy không ổn, vô lực, cơ thể cũng có dấu hiệu bị sốt nhẹ. Ngơ ngác nhìn tấm màn màu vàng nhạt, tùy ý để đại phu

bắt mạch cho tôi, trong đầu rỗng tuếch, không nghĩ được gì.

Khi đại phu bắt mạch, vừa chẩn đoán vừa thở dài. Nghe vậy, tôi biết tình trạng thân thể của tôi xem ra không ổn rồi!

Thật lâu sau mới bắt mạch xong, đại phu nhẹ nhàng đặt tay tôi về giường.

"Đại phu, tình hình cô ấy thế nào rồi?" Tôi nghe thấy Mục Liễu Như vội vàng hỏi, cô ấy trông tôi một đêm, sáng nay thân thể tôi không khoẻ cũng nhờ cô ấy phát hiện ra sai người mời đại phu đến.

"Ai..." Đại phu lại thở dài, trầm trọng mà từ tốn, tôi nghe thấy ông ấy thông cảm thương hại trả lời, "Cơ thể bệnh nhân rất yếu, sau khi sinh không được tẩm bổ, làm việc trong thời gian dài và kinh sợ vừa rồi càng khiến cô ấy sau này dễ bị nhiễm bệnh." Nói đến đây đột nhiên dừng lại, rồi sau đó nói tiếp, "Mặt khác.... thể chất của cô ấy sợ là. . . . khó có thể mang thai nữa...." Ông phải tốn thời gian cố sức đấu tranh mãi mới nói ra được sự thật tàn nhẫn này.

Khó có thể mang thai.... Mấy chữ này làm tôi đau khổ nhắm hai mắt lại, mắt mở đã quá lâu rồi, đau quá!

Tâm lạnh như bụi, nụ cười lan đến khóe môi, lẽ ra tôi nên sớm nghĩ đến việc không thể thụ thai lại được nữa, chỉ vì sau lần bệnh nặng trước thì tôi không còn tức ngực nữa, thậm chí ăn uống cũng không tốt như trước kia nữa. Mềm mại trước ngực sẽ chẳng bao giờ cảm nhận được cảm giác trướng tức nữa....

Tiếng nói của đại phu ngừng lại, trong phòng lặng ngắt như tờ. Dù tôi không nhìn cũng cảm thấy được trong phòng tràn ngập, nỗi sợ kia phát ra từ Mục Liễu Như.

Một lúc lâu sau, Mục Liễu Như run run nói cảm ơn với đại phu, đưa ông ấy ra khỏi phòng. Chỉ còn lại một mình tôi, tôi mở hai mắt nhìn chăm chăm

vào màn, không khóc được.

Cửa phòng mở ra, Mục Liễu Như nhẹ nhàng bước tới, ngồi xuống bên giường, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của tôi.

Tôi máy móc chuyển tầm mắt nhìn về phía cô ấy, im lặng.

Dáng vẻ của tôi làm cô ấy rơi nước mắt, cô ấy nắm chặt tay tôi nghẹn ngào nói, "Tiêu Lạc, tỷ hiểu trong lòng muội khó chịu. Nhưng đừng tra tấn bản thân như vậy, muội vẫn bị ốm, cần phải bồi dưỡng thân thể."

Tôi mệt mỏi cười, chỉ thuần túy đáp lại cô ấy. Bồi dưỡng thân thể? A, tấm thân tàn này của tôi nên bồi dưỡng thể nào đây? Ngay cả trong tương lai cũng không thể bồi dưỡng phụ nữ sau khi sinh được như trước khi sinh, huống chi đây là thời cổ đại lạc hậu dã man.

"Là Minh Dĩ có lỗi với muội, muội chờ đấy, tỷ muốn đệ ấy đến nhận lỗi với muội!" Cô ấy bỗng nhiên chuyển đề tài, một tay lau nước mắt trên mặt, nói tay tôi ra đứng dậy liền đi.

Thấy thế, tôi theo phản xạ bắt lấy tay cô ấy, dù sức không lớn, nhưng đủ để cô ấy dừng lại.

"Tiêu Lạc?" Giọng cô ấy nghi ngờ, chớp chớp hàng lông mi

"Muội không muốn gặp cậu ta!" Tôi chậm chạp nói, nếu có thể, đời này cũng không muốn gặp lại!

Tôi nói vậy khiến sắc mặt Mục Liễu Như trắng bệch, cô ấy lại ngẩn ra, giật mình rồi ngồi trở lại bên giường một lần nữa, nắm tay tôi không thể tin nói, "Muội nói dối! Muội chỉ dối một lúc thôi! Muội chỉ...."

"Mục tỷ tỷ...." Tôi cắt ngang lời nói gấp gáp của cô ấy, mệt mỏi nhắm mắt thì thào yếu ớt nói ra ba chữ, "Thật xin lỗi...."

Cô ấy im lặng, tay nắm lấy tay tôi trở nên lạnh lẽo không còn nhiệt độ, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay tôi.

Tôi không mở mắt, không muốn nhìn cô ấy, cô ấy lúc này nhất định khiến người ta lo lắng.

Cô ấy từ từ buông tay tôi ra, khịt mũi, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng, "Tỷ đi nhìn Thương Sí, chờ lát nữa sẽ có nha hoàn sẽ đưa thuốc cho muội."

Tôi không lên tiếng, gật đầu, khi nghe thấy tên con trai tim tôi siết chặt lại, đau đến mức gần như không thở nổi.

Nếu không có con trai, tôi nghĩ mình sẽ không chút do dự mà đi khỏi Liệt phủ. Ban ngày Liệt Minh Dĩ ít ở trong phủ, tôi có rất nhiều cơ hội cao chạy xa bay. Giờ không thể thụ thai được nữa, Tiểu Thương Sí đối với tôi mà nói nặng như Thái Sơn, dù mất bao lâu tôi cũng phải cố gắng giành được
height=6 width=29>★

Điều dưỡng thân thể là một quá trình rất dài, không thể nóng lòng mà thành công ngay được, cũng không thể không có niềm tin. Cho nên, tôi lấy tâm trạng bình tĩnh mà đối mặt với nó, cố gắng không tăng thêm những gánh nặng mới cho cơ thể.

Hàng ngày Mục Liễu Như cũng sẽ tới thăm tôi, tán gẫu với tôi, giải sầu cùng tôi, ở phương diện này cô ấy rất giống Nhiếp Quang, có thể nghĩ cách làm tôi vui vẻ.

Đã qua bốn ngày, hôm nay là kỳ hạn cuối cùng mà Hoàng thượng cho Liệt Minh Dĩ, ngày mai cậu ta phải bày Long môn trận trên thao trường để Hoàng thượng xem xét. Không biết cậu ta đã nghĩ ra được cách bày trận Long môn chưa?

Sở dĩ đến giờ tôi còn nghĩ đến cậu ta không phải vì tình cảm đặc biệt, mà vì tôi không hy vọng cậu ta bị Hoàng thượng giáng tội. Nếu cậu ta gặp chuyện

không may vậy Liệt phủ sẽ ngày càng sa sút, đến lúc đó tôi và Tiểu Thương Sỉ sợ là khó có chỗ dung thân. Cho nên, tôi hi vọng cậu ta có thể qua được cửa ải này.

Nghĩ đến đây, tôi chống người ngồi dậy, xốc chân mông lên xuống giường đi giày. Long môn trận là trận pháp ảo diệu tinh thâm nhất của quân đội, nó khác với tất cả những trận khác, uy lực của nó cũng mạnh mẽ xuất sắc hơn hẳn.

Tôi vốn không biết Long môn trận, toàn bộ đều là kết quả của việc thích lịch sử, phim truyền hình nhiều tập, tôi biết trận này nhờ phim "Truyền kỳ Tiết Nhân Quý".

Nghĩ đến thì thực ra tôi cũng có vài phần tương tự với Tiết Nhân Quý. Ông ấy vì muốn xóa bỏ hiểu lầm mình là "phản thần ứng mng" của Hoàng thượng mà nhiều lần lập công, mong rằng nhờ việc này mà nhận được sự khoan dung của Hoàng thượng. Nhưng không ngờ công trạng đều bị gian thần Trương Sĩ Quý giành hết cho con rể mình là Hà Tông Hiến. Ông ấy như thế, mà tôi cũng đang liều mạng "lập công" cho Liệt Minh Dã, hi vọng sớm có được ngày được ở gần con trai.

Nghĩ đến đây, tôi cười mỉa chính mình, quả nhiên phụ nữ là một loài động vật dễ dàng chịu ràng buộc!

Lết thân thể không còn sức đến Trúc Uyển, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Liệt Minh Dã, đi qua đại sảnh rẽ vào căn phòng bên hông, lập tức nhìn thấy cậu ta đứng sau thư án.

Cậu ta nằm gục trên bàn không nhúc nhích, tôi đến gần nhìn, hóa ra là đang ngủ.... Gương mặt khi ngủ của cậu ta đầy vẻ tiêu tụy, mỗi một, hốc mắt lõm xuống, sắc mặt cũng không tốt lắm, khuôn mặt tuần tú lúc này dường như già đi mấy tuổi.

Ánh mắt rời khỏi khuôn mặt cậu ta nhìn về phía bàn, trên bàn đặt rất nhiều sách, tất cả đều có liên quan đến quân sự. Trên bàn, trên đất rải rác không ít giấy bị vò thành nắm, trên tờ giấy kia cũng có nét mực, hẳn là cậu ta đang vẽ "Long môn trận" nhưng rồi không đúng nên vứt đi.

Nhìn dáng vẽ cậu ta thì biết ngay là vẫn chưa nghĩ ra Long môn trận, nếu không cũng sẽ không thể ngủ gật thế này. Tôi không đánh thức cậu ta, tự ý mài mực, đặt đồng sách sang một bên dọn ra một khoảng bàn trống cho mình, trải rộng tờ giấy mới vẽ Long môn trận lên đó.

Mọi nét vẽ đều dựa vào trí nhớ về bản vẽ trong "Truyền kỳ Tiết Nhân Quý", tuy đây là cổ đại ở thời không khác, nhưng tôi nghĩ trận pháp sẽ không khác nhiều lắm, chỉ cần có thể bày ra trận này thì coi như qua trót lọt.

Khi vẽ xong, tôi đưa bút viết bốn câu lên chỗ trống ở phía dưới. Câu đầu tiên là cách xếp hàng: Chia trời đất người, bày trận Tam Tài, Bát Phong, Cửu Cung. Ba câu sau là cục diện khi tấn công trận này: Đánh đầu rồng, bỏ đuôi rồng sẽ bị giữ chân. Đánh đuôi rồng, bỏ mặt đầu rồng, nửa sống nửa chết. Đánh phần thân, sẽ bị đầu rồng, đuôi rồng đồng thời bao vây, toàn quân bị diệt.

Tất cả những thứ này đều do quân sư Từ Mậu Công nói, may mà tôi nhớ khá rõ, bằng không sợ là cũng không dùng được.

Tôi ngừng viết, đặt bút lông xuống kiểm tra bản vẽ cẩn thận, khi chắc chắn không sai sót gì mới thở phào nhẹ nhõm. Đây cũng là bản Long môn trận, cuối cùng cũng vẽ xong rồi....

Buông bản vẽ ra, ngẩng đầu lên, Liệt Minh Dĩ vốn đang ngủ chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào, mà đôi mắt còn đang nhìn chăm chăm vào tôi, hai tròng mắt đáng sợ sâu thẳm như mực.

"A!" Tôi giật mình, mồm miệng đi trước ý nghĩ hét lên, theo phản xạ ôm lấy tim đang đập nhanh điên cuồng lùi về sau một bước. Đáng chết, sao tỉnh rồi còn không lên tiếng? Sao màu mắt lại trầm như vậy? Định hù chết người sao?

"Cô biết pháp trận?" Hai mắt Liệt Minh Dã nheo đi một phần hai, tìm tòi nghiên cứu nhìn tôi. Tiếng nói trầm thấp, sắc mặt hơi xanh, nửa tin nửa ngờ.

Tôi thở dốc một hơi, hít thật sâu điều chỉnh hô hấp hỗn loạn, sau một lúc lâu mới nói, "Không hiểu, chỉ trùng hợp biết được Long môn trận thôi."

Cậu ta không nói gì, ánh mắt thông thả dời khỏi gương mặt tôi nhìn sang bản vẽ lấy, tỉ mỉ xem xét.

Bản vẽ đã vẽ xong, tôi không cần ở lại nữa, tôi bước ra khỏi phòng, rời khỏi Trúc Uyển. Liệt Minh Dã không giữ tôi, chắc đã nhập tâm nghiên cứu bản vẽ Long môn trận không dứt ra được rồi.

Chương 25: Tôi nên làm gì đây

Trưa hôm sau, tôi ngồi hóng gió dưới tán cây duy nhất trong Lan Uyển. Bóng cây che ánh mặt trời chói chang, có gió thổi nhẹ nhẹ mát rượi. Nghe tiếng ve kêu, mỗi tiếng lại khiến tôi nhớ về thời thơ ấu....

Còn nhớ lúc nhỏ thích nhất là trèo cây bắt ve sầu, bắt chúng bỏ vào trong lọ, dùng nhánh cây nhỏ chọc chúng chạy tới chạy lui. Hoặc lấy sợi dây nhỏ buộc vào người chúng, tôi nắm lấy sợi dây để mặc bọn chúng bay ra khỏi lòng bàn tay. Ha ha, có cảm giác như chơi đùa vậy.

Hình ảnh thời thơ ấu bưng bình ủa về, tôi không nhịn được cười nhẹ ra tiếng. Nói ra thật xấu hổ, lúc nhỏ thật quá tàn nhẫn!

Ví dụ như:

Bắt con kiến đặt ở trên ngói, đốt nóng ngói khiến cho chúng nó thực sự trở thành ‘kiến bò trên chảo nóng’.

Bắt chuồn chuồn, bỏ đầu, cánh, đuôi, chỉ chừa phần thân giữa vuông vức, dùng thanh sắt nhỏ xiên thành mứt quả" đốt trên lửa.

Dùng dầu thông tươi quanh làm đuốc đốt tổ ong vò vẽ, đốt xong liền nín một hơi nhảy xuống nước, mặc cho ong vò vẽ bay toán loạn ở trên mặt nước.

Còn rất thích leo trèo, vì ăn trộm mấy quả táo đỏ chín mọng mà bị sâu róm leo lên người, khiến toàn thân ngứa ngáy.

Ăn trộm cá vàng ở trong ao bị ông nội phát hiện, lôi về nhà dạy dỗ một trận.

Ha ha, chuyện lúc nhỏ rất nhiều rất nhiều, có kể cũng không hết! Nhưng.... khi rời khỏi quê cũ đầy kỷ niệm để chuyển vào trung tâm thành phố thì sự bình yên và thoải mái đấy cũng mất đi rồi....

Tâm trạng của tôi theo dòng hồi tưởng mà trở nên vui vẻ, cũng lại vì mất đi vui đùa mà ý cười dần tắt, trong lòng ngập tràn phiền muộn.

Đang lúc vui vẻ buồn bã đan xen tiếng bước chân hưng phấn truyền đến tai, suy nghĩ bị cắt ngang, tôi mở mắt nhìn về phía tiếng bước chân.... Chỉ thấy Nhiếp Quang rẽ vào cổng vòm, vui vẻ cất bước đi tới.

"Tiểu muội!" Còn cách mấy bước chân đã lên tiếng gọi, tiếng dứt người cũng vừa đến nơi, anh ta bước tới trước ghé liền ngồi xổm xuống.

"Nhiếp đại ca!" Tôi chống người ngồi dậy, anh ta có vẻ rất vui, cười đến nỗi không nhìn thấy mắt đâu nữa.

"Minh Dĩ bày Long môn trận! Dù là bày trận hay diễn luyện đều rất tuyệt! Long nhan cực kỳ vui mừng!" Anh ta kích động, cánh môi run rẩy, trong đôi mắt phát ra tán thưởng và khó tin.

Nghe vậy, tôi vui mừng, gật đầu cười. Liệt Minh Dĩ quả nhiên thông minh, chỉ bằng bản vẽ đã có thể bày ra Long môn trận hoàn mỹ. Tôi thì chịu, chỉ có thể xem trận, không hiểu được sự tinh diệu trong trận pháp.

"Hoàng thượng đã ban ‘Kim trang song giản [*]’ cho Minh Dĩ!"

[*] Giản: tuy dài như Kiếm, có chuôi và chắn như Kiếm, nhưng thân Giản cân-lượng nặng hơn lưỡi kiếm vì Giản thuộc loại binh khí chắn nên giống Chùy. Song giản là một đôi.

"Kim trang song giản?" Tôi không hiểu, nghi hoặc lặp lại. Ví như hỏi may áo chọn vải tôi rất hiểu, nhưng mười tám loại binh khí thì tôi bó tay, không có chút kiến thức nào.

"‘Kim trang song giản’ là binh khí bên người của danh tướng khai quốc chinh chiến khắp nơi, về sau khi ông ấy mất, vật được lưu giữ ở trong cung. Hôm nay Hoàng thượng ban song giản cho Minh Dĩ, muội nói xem, đây không phải là việc vô cùng đáng mừng sao?" Những câu này của anh ta là câu khẳng định chứ không phải câu hỏi, binh khí mang tính biểu tượng như thế rơi vào tay Liệt Minh Dĩ mà không phải anh ta, anh ta lại có thể vui thay cho Liệt Minh Dĩ, có thể thấy được anh ta là người có lòng dạ vô cùng bao dung, một vị đại tướng tài.

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu nhưng không tỏ vẻ quá vui mừng. Bởi tôi biết được phần thưởng càng lớn thì trách nhiệm trên người càng nặng, tuyệt đối không thể phụ thánh ân!

"Tiểu muội, muội không vui cho Minh Dĩ à?" Thấy tôi thờ ơ Nhiếp Quang cũng ngừng, vẻ tươi cười tắt lịm, nhú hai hàng lông mày.

"Đối với thiếu gia mà nói quả là việc vui, nhưng đối với muội lại không có gì đặc biệt, vì sao phải vui?" Tôi nhìn vào mắt anh ta, chút vui mừng còn sót lại trong mắt anh ta cũng vì câu nói của tôi mà tan biến.

Đôi mày anh ta nhíu lại, môi mím chặt, một lát sau bất ngờ hỏi một câu, "Trong lòng muội còn có Minh Dĩ không?" Trong câu hỏi ấy thiếu sự tin tưởng mà chứa đầy lo lắng hoảng hốt.

Câu hỏi này làm tôi ngớ ra, nhìn anh ta thật lâu mới mấp má cánh môi nở nụ cười yếu ớt, trả lời hai chữ, "Đã từng." Tôi không thể phủ nhận trong lòng Lăng Tiêu Lạc thực sự có Liệt Minh Dĩ, tiếc rằng nó đã là quá khứ.

"Cả muội cũng muốn vứt bỏ đệ ấy sao?" Nhiếp Quang đột nhiên trở nên kích động, đứng bật lên, hai tay siết lại run rẩy. Gương mặt cương nghị bị mây đen bao phủ, đau khổ trong mắt khiến người ta không thể nào bỏ qua.

Không ngờ anh ta lại phản ứng kịch liệt như vậy, tôi chỉ có thể há miệng chẳng biết nên nói gì.

"Ta biết Minh Dĩ làm muội tổn thương, ta cũng hiểu tính nết của đệ ấy khiến người ta khó chấp nhận được. Nhưng muội là người thân duy nhất của đệ ấy, nếu ngay cả muội cũng vứt bỏ đệ ấy, đệ ấy sẽ rơi xuống vực sâu không đáy không bao giờ có thể nhìn thấy ánh sáng nữa!" Anh ta vung tay lớn tiếng nói, mỗi một câu sự đau buồn trong mắt lại tăng thêm một phần.

"Vậy thì sao?" Tôi không đáp mà lại, tôi có tài gì đức gì mà lại có thể dẫn dắt Liệt Minh Dĩ đi về phía ánh sáng? Sự âm u trong lòng cậu ta đã ăn sâu bén rễ, nói nhõ là có thể nhõ ngay sao?

"Đệ ấy khóc vì muội, vậy còn chưa đủ sao?" Anh ta dậm chân, cơ bắp trên mặt hơi co rút lại.

Câu nói kinh người này làm tôi ngừng thở, trái tim đập điên cuồng, kinh ngạc trợn mắt, buột miệng nói ra, "Không thể nào!" Trực giác của tôi lập

tức phủ nhận.

"Vì sao không thể? Lúc muội hôn mê mười ngày mười đêm đệ ấy đã khóc vì muội. Ngự y nói có thể muội sẽ không qua khỏi, muội có biết lúc đó về mặt cậu ấy thế nào không? Muội có biết trong lòng cậu ấy tuyệt vọng thế nào không? Người thân đều đã mất, đệ ấy vốn chẳng còn gì! Đệ ấy không biết cách biểu đạt tình cảm của mình, cái này đã thành tính không dễ thay đổi. Trong cuộc đời đệ ấy ngoại trừ máu thì là xác chết. Những đứa trẻ mười bốn tuổi còn đang được cha mẹ thương yêu che chở, hạnh phúc trưởng thành, còn đệ ấy lại sống cô độc một mình. Cho dù ân sư lúc còn sống lập không ít công lao cho triều đình cũng không thể thay cho Minh Dĩ, đệ ấy phải dựa vào thực lực của chính mình để người khác tôn trọng. Cây đổ bầy khi tan, muội hiểu không? Đệ ấy mặc dù trưởng thành sớm nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ!" Anh ta nói liền một mạch rất nhiều, rất xúc động, mắt đỏ lừ, mang theo chút lệ thương xót cho Liệt Minh Dĩ.

Tôi á khẩu không trả lời được, hai mắt tròn tròn, nhiệt độ trên mặt khi nóng khi lạnh, trong lòng như có ngựa thoát cương chạy điên cuồng! Không từ ngữ nào có thể diễn đạt chính xác rung động của tôi trong giây phút này. Thì ra Liệt Minh Dĩ thực sự đã rơi lệ, giọt "nước" kia không phải là giả!

Cây đổ bầy khi tan.... Sao tôi không hiểu hàm nghĩa của nó!

Những lời của Nhiếp Quang đã tiết lộ rất nhiều tin tức, đồng thời cũng lộ ra những vấn đề ẩn giấu bên trong.

"Tiểu muội, xin muội đừng vứt bỏ Minh Dĩ, chỉ có muội mới có thể cứu đệ ấy, xin muội cho đệ ấy cơ hội để thay đổi, được không?" Nhiếp Quang một lần nữa ngồi xuống, thành khẩn cầu xin, trong mắt ngấn lệ.

Cùng lúc anh ta ngồi xổm xuống, tôi cũng nhìn thấy được người đứng sau lưng anh ta!

Tôi vội vàng hít vào một hơi, đồng tử co lại, hai tay theo bản năng túm lấy ghế dưới người. Người đó không phải ai khác, đúng là Liệt Minh Dĩ! Cậu ta tới từ lúc nào? Cuộc đối thoại giữa tôi và Nhiếp Quang cậu ta đã nghe được bao nhiêu?

Vẻ mặt tôi thay đổi rõ ràng, Nhiếp Quang cũng nhận ra, vội xoay người nhìn ra sau. Khi thấy Liệt Minh Dĩ anh ta cũng kinh ngạc giống tôi, trong kinh ngạc còn mang theo mấy phần xấu hổ.

Vẻ mặt Liệt Minh Dĩ bình tĩnh, chỉ có sắc mặt vô cùng tái nhợt, trong đôi mắt có thần sâu thẳm phủ kín một tầng tối tăm, tuyệt vọng. Khi hai chúng tôi nhìn về phía cậu ta, cậu ta cũng nhanh chóng thu lại vẻ tuyệt vọng đó. Mặc dù cậu ta đã cố che giấu nhưng tôi đã kịp nhìn thấy. Hai tay cậu ta nắm chặt đôi binh khí, có lẽ đó là "Kim trang song giản" Hoàng thượng ban cho. Sao cậu ta tới đây? Chẳng lẽ là đến báo tin vui với tôi?

Ngẫm lại cũng phải, Long môn trận là tôi vẽ, dù nói thế nào cậu ta cũng nên báo cho tôi biết một tiếng, để tôi biết bản vẽ kia thật sự hữu dụng.

Trong Lan Uyển lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng ve kêu đơn điệu lặp đi lặp lại, tiếng kêu chói tai không ngừng vang lên càng bộc lộ rõ sự thê lương.

Liệt Minh Dĩ không nói gì, chậm rãi cụp mắt xuống, đem theo "Kim trang song giản" không nhanh không chậm xoay người rời đi, bước chân có hơi lảo đảo.

"Minh Dĩ...." Nhiếp Quang hoảng hốt, vội đuổi theo cậu ta. Đuổi đến cổng vòm thì dừng chân nhìn lại, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn tôi, rồi sau đó theo Liệt Minh Dĩ rời đi.

Tôi nhìn cổng vòm đã không còn bóng người thật lâu mới mệt mỏi ngã xuống ghế, mí mắt run rẩy khép lại, cánh môi run run khác thường. Sự tuyệt vọng của Liệt Minh Dĩ giống như cây kim đâm vào lòng tôi, tôi biết mình lại mềm lòng rồi. Những gì Nhiếp Quang nói giống như cây búa gõ

vào tim tôi, tôi không thể khống chế bản thân không dao động vì những lời nói ấy.

Liệt Minh Dĩ tựa như một cái mạng nhện quấn chặt lấy tôi, tơ nhện kia đang dần siết lại, đè ép thể xác và tinh thần tôi, làm tôi nhiều lần hít thở không thông.

Tôi rút cuộc nên làm thế nào? Có ai nói cho tôi biết....

Tôi đặt rổ đầy hoa huân y thảo xuống đất, nằm dài giữa biển hoa tràn ngập cả ngọn núi này.

Hôm nay ánh mặt trời không gắt, từng đám mây lớn che bớt ánh mặt trời. Tôi lim dim nằm nghỉ tạm, sườn núi hơi nghiêng, nằm ở đây cực kì thoải mái.

Thể lực không tốt bằng lúc trước, hai lần sinh bệnh làm tôi ‘có lòng nhưng không đủ lực’, chỉ hái chút hoa huân y thảo cũng lười. Nếu muốn vai có thể gánh, tay có thể xách, sợ là cần thêm một thời gian nữa.

Từ ngày đó, giữa tôi và Liệt Minh Dĩ đã có sự thay đổi kỳ lạ. Cậu ta không sai tôi giặt quần áo, dọn dẹp, mà chỉ phụ trách hầu hạ cậu ta thay quần áo, rửa mặt, tắm rửa, ra phía sau núi hái huân y thảo. Cậu ta vẫn như bình thường, coi như chưa từng nghe chưa từng nhìn thấy cuộc trò chuyện giữa tôi và Nhiếp Quang. Cậu ta lại đang giả bộ rồi!

"Ài...." Thở dài một tiếng, cậu ta làm như vậy là đang xin lỗi tôi sao? Không hiểu được tâm tư của cậu ta, chỉ có thể đoán bừa.

Như vậy cũng tốt, không cần làm gì có thể tĩnh tâm điều dưỡng sức khỏe, cố sao lại không chứ?

Nằm một lúc có hơi buồn ngủ, trong mơ màng một giọt nước lạnh rơi lên mặt tôi. Cảm giác mát lạnh làm tôi tỉnh khỏi cơn buồn ngủ, mở mắt ra đồng

thời đưa tay lên lau má, không chỉ một giọt mà càng lúc càng nhiều. Một tiếng sấm rền vang trên đỉnh đầu, mưa đổ xuống như trút.

Sắc trời đã thay đổi lúc nào chẳng hay, giờ tôi mới chợt nhận ra. Thân thể tôi không chịu được lạnh, tôi không biết nếu dầm mưa thêm một trận thì thân thể tàn tạ này sẽ biến thành thể nào nữa.

Nghĩ vậy, tôi vội vàng xách giỏ hoa đứng dậy, lại quên mất mình đang ở trên sườn dốc, thân thể theo quán tính lao về phía trước, ngã lăn mấy vòng.

"A!" Giỏ hoa rơi xuống, tôi hét lên một tiếng, tim đập loạn nhịp, tôi theo phản xạ dùng hai tay bảo vệ đầu. Theo thời gian tôi cũng dần lăn chậm lại, giống như tảng đá lăn xuống sườn núi.

Trong lúc lăn xuống tảng đá, hoa cỏ cửa lên da thịt tôi. Khi tôi lăn đến cuối trời đất đã đảo điên, đầu óc choáng váng, không kịp mở mắt nhìn xem tình trạng của mình lúc này thế nào thì bóng tối đã ập đến. Một giây sau, tôi ngất lịm!

p/s: Truyện bắt đầu dài dần đều rồi =. =

Chương 26: Hạnh phúc trào dâng

Ý nghĩ hỗn loạn, huyết thái dương giật giật, toàn thân đau như bị bánh xe nghiền qua. Cảm giác này kéo tôi từ trong cơn hôn mê về hiện thực.

Cố gắng mở đôi mắt đau nhức, khi mơ hồ tan đi đập vào mắt là màn lụa mỏng màu xanh, trong không khí tràn ngập mùi cỏ xanh nhàn nhạt. Tôi chuyển mắt nhưng động một chút mắt đã đau. Tôi theo phản xạ nhắm mắt, đợi cơn đau đi qua mới từ từ mở ra.... Màn giường xa lạ, đây là đâu?

Nhìn màn lụa mỏng màu xanh một lúc lâu, tôi mới chớp chớp mắt. Tôi đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, ngón tay khẽ vuốt đệm giường,

đệm mượt mà nhẵn nhụi, là chất liệu thượng đẳng.

Chuyển động cái cổ đã cứng ngắt, mắt nhìn ra bên ngoài giường, đập vào mắt là một gian phòng trang nhã. Từ bài trí và mùi trong phòng tôi đoán nơi này không phải phòng của con gái.

Không hiểu sao lại có mùi cỏ xanh, ngửi rất thoải mái, hình như có tác dụng an thần và giảm đau. Đau đầu, đau người ngửi một lúc lại có dấu hiệu giảm bớt, thật là thần k

Tình cảnh trước lúc hôn mê chợt hiện lên, sự chấn động lúc đó làm tim tôi bắt đầu đập nhanh. Chống khuỷu tay đỡ người dậy, tư mông đập trên người trượt xuống, quần áo đang mặc không phải là bộ lúc trước, chẳng biết đã được thay bằng bộ quần áo sạch sẽ từ lúc nào!

Mở cổ áo nhìn thân thể một lượt, những chỗ bị đá và cây cỏ cửa vào đã được bôi thuốc cao màu xanh.

Là ai đã cứu tôi?

Ngồi ở trên giường thất thần, mới tỉnh lại nên đầu óc tôi vẫn chưa được linh hoạt cho lắm.

Đang lúc thất thần, cửa "Kèo kẹt" một tiếng mở ra. Tôi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thiếu niên mặc quần áo màu xanh đi vào trong phòng.

Khi anh ta nhìn thấy tôi thì hơi ngừng bước, sau đó lại vội vàng đi về phía tôi, cũng vui mừng hỏi, "Rút cuộc cô cũng tỉnh rồi!" Vừa nói vừa đến bên giường ngồi xuống, gọn gàng linh hoạt đặt tay phải tôi lên gối bắt mạch.

Ánh mắt của tôi từ trên tay chuyển tới khuôn mặt anh ta. Anh ta tầm mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt búng ra sữa đáng yêu, mi thanh mục tú, khóe miệng hơi cười, lúc cười còn có hai cái lúm đồng tiền trông rất đẹp mắt.

"Ừ, hết sốt rồi mạch tượng cũng vững vàng, thân thể đã không còn gì đáng ngại." Anh ta chẩn đoán xong buông tay tôi ra, đôi mắt to trong trẻo nhìn tôi đắm đắm, nói tiếp, "Khí sắc cũng tốt hơn rồi, không tệ, không tệ!

"Quần áo của tôi...." Tôi buông tay áo che cổ tay, chỉ nói bốn chữ rồi dừng lại, ánh mắt hỏi thay lời nói.

"Cô nương đừng hiểu lầm, quần áo ẩm ướt là a hoàn giúp cô thay, ta chỉ phụ trách chữa bệnh." Anh ta lắc lắc ngón trỏ, sau đó vuốt cằm nhìn tôi, nói tiếp, "Cô quá gầy yếu, thể hàn dễ bệnh, hồng nhan bạc mệnh sống không quá hai mươi tuổi!"

Tôi đang thở phào vì quần áo ẩm ướt không phải do anh ta thay, sau khi nghe thấy câu đó thì run bắn lên, kinh ngạc, thất thanh thốt ra "Sống không quá hai mươi tuổi?" Ôi trời, là thật sao? !

"Đúng vậy!" Anh ta nghiêm túc gật đầu, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Nghe vậy, tôi chỉ thấy mắt hoa lên, thân thể lão đảo suýt nữa ngã ra giường. Cố gắng chống đỡ không ngã, hai tay run rẩy siết chặt chân tơ. Đây không phải sự thật! Ông trời sao lại tàn nhẫn như vậy? Để tôi tới cổ đại của thời không này đã già vò lăm còn, lại còn muốn lấy đi tuổi thọ của tôi! Năm nay mười sáu tuổi, tới hai mươi tuổi chỉ còn có bốn năm!

"Ha ha ha ha, nhìn cô sợ chưa kìa! Cô thật sự không sống quá hai mươi, nhưng cô gặp ta, ta có thể kéo dài tuổi thọ của cô!" Anh ta vút vẻ nghiêm túc lúc trước, vui vẻ cười to, lộ ra hàm răng chính tề trắng nõn.

Hai tay run rẩy đột nhiên ngừng lại, tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cảm thấy thật khó tin!

"Mấy ngày nay ta căn cứ theo tình huống cơ thể cô nghiên cứu chế tạo ống lâu trăm tuổi không dám nói, nhưng sống thêm bốn năm mười năm tuyệt đối không có vấn đề! Điều kiện tiên quyết là cô phải uống thuốc đúng hạn,

lâu dài!" Anh ta vừa nói vừa lấy tay xòe ra mấy số, vô cùng tự tin, khuôn mặt tuần tú tỏa ra ánh sáng vui mừng.

Nghe vậy tôi kích động mừng như điên, cánh môi run rẩy hỏi lại, "Huynh nói thật sao? Tôi thực sự có thể kéo dài tuổi thọ?" Một phút trước vừa nói sống không quá hai mươi, lúc này lại khẳng định như vậy, rút cuộc tôi có nên tin hay không?

"Đương nhiên là thật! Ta học y từ nhỏ, mạng người quan trọng há có thể mang ra làm trò đùa!" Anh ta vênh mặt, bữu môi, có vẻ không hài lòng lắm đối với sự chất vấn của tôi.

Bộ dáng anh ta như vậy làm tôi bật cười, cười đến mức nước mắt trào ra. Cười xong, tôi vội nhìn vào mắt anh ta mang theo sự chờ mong run rẩy thử hỏi, "Tôi có thể mang thai được nữa không?"

"Thân thể điều dưỡng tốt thụ thai sẽ không phải việc khó!" Anh ta gật đầu, ý cười bên môi càng sâu, hai cái lúm đồng tiền càng rõ ràng, càng đáng yêu hơn.

"Oa...." Tôi che mặt vui mừng mà khóc, lúc trước bị phán "tử hình", hiện giờ lại có hi vọng, thật sự là quá tốt! "Cám ơn huynh đã cứu tôi...." Tôi buông tay xuống, cười lau nước mắt trên mặt, chân thành nói cảm ơn. Nếu không có anh ta, sợ là tôi mắc mưa như vậy đã sớm toi mạng rồi.

"Sai!" Anh ta lại lắc lắc ngón lay, chớp đôi mắt sáng xinh đẹp, nói: "Người cứu cô là Thất gia, ta chỉ được Thất gia nhờ chữa bệnh cho cô thôi."

Nghe vậy, tôi khó hiểu, nghĩ gì hỏi nấy, "Thất gia?" Là

"Không sai! Thất gia rất bận rộn, hôm qua mới đến thăm cô, mấy ngày gần đây sợ là không gặp được ngài đâu."

"Tôi hôn mê mấy ngày rồi?" Tôi hơi nhú mày, đột nhiên cảm thấy chuyện này có chút phức tạp. Không thể nói rõ là phức tạp ở chỗ nào, chỉ cảm thấy không đúng lắm.

"Năm ngày." Thiếu niên xòe năm ngón tay lắc lắc trước mặt tôi.

Hai chữ này làm lông mày tôi càng nhú chặt, ngón trỏ và ngón giữa dùng sức ấn lên huyệt thái dương. Chữ số này rất đáng sợ, đại biểu rằng đã năm ngày tôi chưa về Liệt phủ! Trời ạ, phụ nữ cổ đại qua đêm không về đó là phạm vào ‘nữ đức’ là tối kỵ, huống chi tôi còn không về năm ngày liền! Khuôn mặt tuần tú vạm vạc của Liệt Minh Dã hiện lên trong đầu, làm tim tôi đập lệch một nhịp. Trừng phạt đầu tiên tôi nghĩ đến đó là "dìm lồng heo", mồ hôi lạnh từ trên trán đua nhau chảy xuống.

Thân thể đã khá hơn thì phải về, còn không về không biết lửa giận của Liệt Minh Dã sẽ bùng phát đến mức nào. Tôi không hy vọng năm ngày không về thì chỗ ở cũng mất luôn. Thế giới bên ngoài dù to lớn nhưng không có sức khỏe, không có chỗ dựa vững chắc, rời khỏi Liệt phủ là lựa chọn ngu ngốc. Liệt phủ không tốt nhưng vẫn có thể che gió che mưa, là đường sống duy nhất của một cô gái đến từ thế giới khác như tôi.

Tuy rằng ở lại chỗ thiếu niên này điều dưỡng thân thể có thể nói là sướng như tiên, nhưng tôi không muốn, bởi tôi cảm thấy có chút phức tạp. Đặc biệt là khi đã bị phán "tử hình", nay đột nhiên lại có ánh sáng rực rỡ chiếu rọi, việc này khiến tôi thấy không ổn. Tôi quả thật rất vui mừng, nhưng có cục vàng tự dưng từ trên trời rơi xuống là chuyện xưa nay chưa bao giờ

Nghĩ đến đây, tôi xốc chăn tằm định xuống giường. Thấy thế, thiếu niên vội vàng đè đầu gối tôi lại, kinh ngạc hỏi, "Cô phải đi à?"

"Rời nhà đã quá lâu rồi, tôi phải về!" Tôi đẩy anh ta ra xuống giường đi hải. Qua nhiều ngày, thân thể tôi lại mạnh mẽ như là kỳ tích vậy. Vén chăn, đi hải liền mạch lưu loát, không hề cảm thấy vô lực.

"Thân thể cô cần điều dưỡng, ta chỉ mới làm ra đan dược dùng trong vòng một tháng, muốn khỏi hẳn ít nhất cần một năm!" Anh ta để tôi đứng lên, lấy góc độ thầy thuốc giảng giải cho tôi.

"Cám ơn huynh đã chữa trị cho tôi, tôi thật sự phải trở về, bằng không người nhà sẽ ‘lo lắng’." Tôi cúi đầu nói cảm ơn, nhưng lại nói dối, tôi nào có người nhà? Liệt Minh Dĩ sẽ lo lắng cho tôi sao? Ha, thật buồn cười....

"Chỗ ta đây đủ dược liệu, ở lại không tốt sao?" Anh ta ra vẻ khó hiểu, gãi gãi gáy không hiểu vì sao tôi lại cố chấp như thế.

Tôi kiên quyết lắc đầu, có thể về sớm một giây thì không nên trì hoãn.

"Cô thật mâu thuẫn!" Anh ta buông tay trợn mắt nhìn tôi một cái, lại nói, "Chờ đã, ta đi lấy đan dược." Nói xong, không đợi tôi phản ứng đã đi thẳng ra khỏi phòng.

Nhìn cánh cửa mở rộng, tôi bật cười. Thăng nhóc này đáng yêu thật, vui buồn hiện hết lên mặt. Tại nơi cổ đại lục đục với nhau có thể gặp được một vị đại phu trẻ nhanh mồm nhanh miệng như vậy thật hiếm có

Không bao lâu sau, anh ta cầm một bình sứ xanh thẫm và một tờ giấy dai, đứng trước mặt tôi, cầm bình sứ và bọc giấy lần lượt giải thích cho tôi, "Trong bình sứ là đan dược, mỗi ngày uống một viên bằng nước ấm trước khi ngủ. Trong bọc giấy là cỏ Kinh Lan Thanh, chính là mùi cỏ xanh trong phòng này. Trước khi ngủ đốt một nắm sẽ giúp cô dễ ngủ, có tác dụng trợ giúp điều dưỡng thân thể." Nói xong, đặt đồ vào tay tôi.

Lòng nhiệt tình và sự chu đáo của anh ta làm tôi thấy ấm lòng. Tôi cầm lấy, cảm động nói, "Cám ơn huynh!"

"Cảm ơn cái gì, ta là đại phu, cứu người là thiên chức!" Anh ta nở nụ cười đáng yêu đơn thuần, không chút để ý." Nhà cô ở đâu? Ta đưa cô về, ta nghĩ cô không biết đường rời khỏi nơi này."

Nghe vậy, tôi cúi đầu suy nghĩ, sau đó gật đầu đồng ý. Anh ta đã nói như vậy, nhất định là có lý do.

Anh ta đưa tôi ra khỏi phòng, lâu không nhìn thấy ánh mặt trời được đắm chìm trong ánh nắng làm toàn thân tôi ấm áp. Hít sâu một hơi, không khí tươi mát sau cơn mưa thấm vào xoang mũi, vào phổi, giúp tinh táo nâng cao tinh thần.

Tôi theo anh ta rẽ trái rẽ phải, những nơi đi qua đều khiến người ta thán phục. Quả là một trang viên hoàn mỹ đẹp đẽ! Trang viên này làm hai mắt tôi phát sáng, xinh đẹp tinh xảo không gì sánh bằng. Có thể thấy được, vị Thất gia cứu tôi là người tôn quý biết hưởng thụ. Mặc dù chưa gặp mặt, nhưng tôi nghĩ nếu có duyên sau này nhất định phải gặp mặt cảm ơn ơn cứu mạng.

Thiếu niên nói không sai, tôi quả thực không biết nên trở về như thế nào, chỉ đi trong trang viên thôi đã mất rất nhiều thời gian, nơi này có thể so với "Đại Học Thanh Hoa Bắc Kinh

Khi đi ra ngoài, tôi còn cố ý ngửa đầu nhìn tấm biển treo trên cửa chính. Tấm biển lớn màu đỏ làm người ta lú lẫm, chữ vàng trên biển càng làm người ta tán thưởng. Hai chữ "Sương Viên" trong cương có nhu, đẹp đẽ vô song. Tôi đoán hai chữ này là do vị Thất gia kia viết, chữ cũng giống người, chắc chắn không sai được!

Xuyên qua một con phố, hai ngõ hẻm, đoạn đường về sau thì tôi nhận ra. Khi còn cách Liệt phủ một ngõ rẽ thì tôi dừng bước lại, cảm kích nói với thiếu niên, "Đưa tôi đến đây là được rồi, tôi tự về được, cảm ơn huynh!" Năm ngày không về đã quá lâu rồi, nếu như lại bị ai đó nhìn thấy tôi đi cùng một thiếu niên xa lạ vậy tôi có mười cái miệng cũng không giải thích được.

Anh ta hiểu tôi băn khoăn chuyện gì, sáng khoái trả lời, "Nhớ uống thuốc đúng giờ, gần hết thuốc thì đi tìm ta, cô nhớ đường chưa?"

"Ừ, tôi nhớ rồi." Tôi cười gật đầu, tôi nhận biết phương hướng rất tốt, trí nhớ cũng không tệ, đi một lần sẽ không quên.

"Ta về đây, cô nhớ chú ý giữ gìn thân thể." Nói xong, anh ta vui vẻ vẫy tay, nở nụ cười đáng yêu xán lạn như ánh mặt trời, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng anh ta, tôi không nhịn được cười ra tiếng, tính tình anh ta thật tốt hết như mặt trời rực rỡ.

Anh ta đi chưa được bao xa bỗng nhiên quay lại, chạy chậm tới trước mặt tôi, vui vẻ hỏi, "Ta tên Thảo Hồ, còn cô?"

"Lăng Tiêu Lạc." Tôi thoải mái nói cho anh ta tên của mình, nhưng nói xong lại thấy không ổn.

Nhìn bóng lưng anh ta rời đi lần thứ hai, tôi dùng sức lắc đầu, nào có cô nương cổ đại nào lại nói cả họ cả tên cho một người con trai xa lạ? Cùng lắm cũng chỉ nói họ thôi, mà tôi lại....

Gõ đầu mình một cái, tự nhắc nhở bản thân bây giờ là cổ đại, không phải tương lai nam nữ ngang hàng.

Đứng trước đôi sư tử bằng đá ở cửa Liệt phủ tôi hít vào một hơi rồi thở ra, mặc niệm trong lòng một, hai, ba, đi. Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào cửa. Năm ngày không về không phải tôi cố tình, còn phải xem Liệt Minh Dã có cho tôi cơ hội giải thích hay không.

Chương 27: Cậu ta cũng biết dụ dăng

Vừa bước vào Liệt phủ liền cảm thấy hồi hộp, áp lực ập tới khiến người ta như muốn ngạt thở. Tôi dừng chân, lảo đảo lùi về phía sau một bước hít một hơi khí lạnh, cảm giác thật kinh khủng, khiến người tôi sồn gai ốc. Nhìn quanh phủ, chỉ thấy trống không. Không tiếng người, không tiếng chim hót, không tiếng côn trùng, không tiếng ve kêu, lặng ngắt như tờ.

Tim tôi như chìm xuống đáy cốc, cau mày, bĩu môi, xem ra là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi! Tôi qua đêm không về không biết đã mang đến tai họa gì cho Liệt phủ.

Hít sâu một hơi, tôi hạ quyết tâm đến chỗ ở của Liệt Minh Dã – Trúc Uyển.... Không những tiền sảnh không có người, mà ngay cả những nơi tôi đi qua cũng không thấy. Mọi người đi đâu cả rồi? Chẳng lẽ trốn hết rồi sao?

Mang theo tâm trạng nghi hoặc đẩy cửa phòng Liệt Minh Dã, cảnh bừa bãi đập vào mắt làm tôi che miệng hô, "A!" Hai mắt mở to, kinh ngạc nhìn khắp phòng một lượt. Cái bàn bị đập nát, ghế dựa bị chém như tương, bình hoa vỡ, giá sách đổ, ấm trà, ly trà vỡ nát văng vãi trên đất. Trời ạ, cảnh tượng trước mắt giống như vừa bị cướp khiến người ta hoảng sợ.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, nơi này không có người, tôi xoay người vội vã đi đến Lan Uyển của mình. Nếu như Lan Uyển không người tức là Liệt phủ xảy ra chuyện!

Vội vàng đi đến Lan Uyển, vừa đẩy cửa phòng ra đập vào trong mắt là cảnh tượng giống y chang ở Trúc Uyển, cả phòng lộn xộn. Điểm duy nhất khác biệt là trong phòng còn có một người đang ngồi, người này ngồi trên chiếc ghế tựa duy nhất còn nguyên vẹn, hai tay đặt trên đầu gối, đầu cúi xuống.

Người này hóa thành tro tôi cũng nhận ra, là Liệt Minh Dã! Lúc này cậu ta quần áo hỗn loạn, tóc tai bù xù, ngồi im như một pho tượng. Tôi đột nhiên hiểu ra vì sao đồ đạc đã bị đập hết, nhất định là cậu ta gây ra. Đập đồ đạc trong nhà để phát tiết lửa giận trong lòng.

Cậu ta ngồi ở trong phòng không nhúc nhích, là.... là đang chờ tôi trở về sao? Trong lòng tôi không chắc chắn, bèn khẽ gọi thử, "Thiếu gia...." Trong lòng tôi hơi bất an, sau khi cậu ta nghe thấy có nhảy dựng lên bóp chết tôi không?

Dứt lời vẫn không thấy cậu ta có phản ứng gì, giống như đang ngủ. Thấy thế, tôi lên tiếng gọi lần thứ hai, "Thiếu gia...." Lần này tăng thêm chút âm lượng

Lúc này cậu ta có phản ứng lại, chỉ thấy thân thể cậu ta run lên một cái, lập tức lấy tốc độ chậm không thể chậm hơn ngẩng đầu lên. Khi gương mặt cậu ta hoàn toàn ngược lên, tôi trở mắt kinh ngạc. Cậu ta tiều tụy đến mức này sao?

Gương mặt vốn tuần tú khí thế bất tuân đã không còn, sắc mặt trắng xanh, hốc mắt hõm sâu, đồng tử sâu thẳm giống như bị một tầng lụa đen che mất ánh sáng, trong mắt đầy tơ máu. Cậu ta như vậy mà là Liệt Minh Dã sao? Trong lòng tôi rung động, đây là vì tôi sao?

Cậu ta dùng đôi mắt vô hồn nhìn tôi, một lát sau vô hồn chuyển sang rõ ràng, thay đổi rất nhanh rất mãnh liệt! Cậu ta đứng bật dậy, động tác quá mạnh khiến chiếc ghế dựa theo quán tính đổ rầm về sau, lăn mấy vòng.

Tôi lén hít một hơi, theo bản năng lùi về phía sau nửa bước. Vẻ mặt cậu ta biến hóa kịch liệt, kinh ngạc và giận dữ cùng tồn tại. Sắc mặt cậu ta không vui mừng khiến tôi bồn chồn, không biết hình phạt nào đang chờ đón tôi đây!

Cậu ta bước từng bước tới gần tôi, khi đến gần sắc mặt đã khó coi lại càng khó coi thêm mấy phần. Tôi muốn rời khỏi phòng, nhưng hai chân giống như cắm rễ tại chỗ không thể nhúc nhích, đành phải trơ mắt nhìn khoảng cách giữa hai chúng tôi ngắn dần.

Áp lực tiến tới gần khiến tôi khó thở, chỉ sợ thở một cái cũng đột nhiên mất mạng. Tôi nuốt nước bọt liên tục, cậu ta đã đến gần trong gang tấc.

Cậu ta đứng trước mặt tôi không động đậy, quá gần, thô bạo giật bình sữa và gói thuốc trong tay tôi. Đến rồi, mưa bão đến rồi

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng nghênh đón mưa to gió lớn, không ngờ cái tôi nhận được lại không phải cuồng bạo. Chỉ thấy cậu ta bỗng nhiên duỗi tay ôm lấy eo tôi, một giây sau kéo tôi ôm vào trong lòng.

Tôi kinh ngạc, trợn mắt khó tin nhìn cậu ta. Cậu ta, cậu ta có ý gì? Trừng phạt đâu?

Cậu ta nhìn chăm chăm vào tôi, không nói một lời, đôi mắt quá mức dọa người khiến tôi muốn chạy trốn! Tôi vùng vẫy, cậu ta lại siết chặt cánh tay không cho tôi bất cứ cơ hội nào, còn lấy trán ghì chặt trán tôi.

Tôi thào hít vào một lần nữa, toàn thân cứng ngắc, đầu óc trống rỗng. Trong đôi mắt gần đến nỗi không thể gần hơn được nữa ở trước mặt tôi lấp lánh ánh sáng, có tia vui sướng lạng lẽ lưu chuyển dưới ánh sáng.

Tôi kinh ngạc không nói nên lời, giật mình nhìn lại.

Cậu ta lặng lẽ nhắm mắt, hàng lông mi thật dài mỗi một buông xuống dưới cái nhìn chăm chú của tôi. Da mặt hơi hơi co rút, thân thể run rẩy, hơi thở phả lên mặt tôi nóng bỏng dồn dập.

Tôi há hốc mồm, trên đường đi tôi đã nghĩ tới rất nhiều khả năng bị trừng phạt, lại không ngờ sẽ xảy ra chuyện này! Điều này thật ngoài sức tưởng tượng, vô cùng vô cùng ngoài sức tưởng tượng!

Trái tim tôi đập điên cuồng, nhiệt độ trên mặt và cánh tay bị cậu ta khóa chặt dần dần tăng lên. Nuốt nước bọt là điều duy nhất tôi có thể làm lúc này.

Chẳng lẽ bây giờ là lúc yên tĩnh trước cơn bão? Có phải cho ăn một viên kẹo ngọt trước rồi sau đó lại dùng gậy đánh chết? Có phải không? Bị cậu ta ôm vào lòng không động đậy được, tôi bắt đầu miên man suy nghĩ, cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm. Cậu ta đã ôm tôi bao lâu? Một chén trà nhỏ? Một nén hương? Hay nửa tiếng? Không biết nữa, thời gian dường như đang dừng lại ở giây phút này!

Cậu ta vẫn ôm tôi, trán kề lên trán tôi, hơi thở nóng bỏng dồn dập đã khôi phục lại sự thông thả vững vàng. Rút cuộc cậu ta cũng mở mắt, khi tôi ngẩng đầu đã thấy cậu ta khôi phục sự bình tĩnh khiến người ta sinh ra ảo giác, dường như kẻ thô bạo và mờ ám lúc trước không phải cậu ta.

Tôi không hiểu, hoàn toàn không hiểu, đây là một mặt khác trong con người cậu ta? Là dịu dàng sao?

Cậu ta nghiêng đầu về phía sau rồi khỏi trán tôi, nới lỏng tay, từ từ hạ xuống, sau đó trầm giọng khàn khàn hỏi, "Đi đâu vậy?"

Nghe thấy cậu ta hỏi tôi chợt hoàn hồn, lắc đầu xóa hết khó hiểu trong đầu, khẽ trả lời, "Hôm đó đi hái huân y thảo bị ngã lăn xuống sườn núi...." Lúc này, tôi thần thần kể rõ tất cả những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua cho cậu ta biết. Tôi để ý thấy, khi tôi nói đến chỗ ngã lăn xuống sườn núi, bắp thịt trên mặt cậu ta co rút lại, ánh mắt âm u làm cho người ta sợ hãi.

Nghe tôi giải thích xong, ánh mắt cậu ta rời khỏi khuôn mặt tôi chuyển xuống dưới, đảo qua bình sứ và gói thuốc trong tay tôi." Đưa đây cho ta!" Cậu ta xòe một tay ra, giọng điệu ra lệnh không cho cự tuyệt.

"Cậu định làm gì?" Tôi vừa hỏi vừa đưa bình sứ và gói thuốc lên, mặc dù khó hiểu nhưng tôi vẫn nghe theo, câu hỏi và hành động thực tế không ăn khớp nhau.

Cậu ta không trả lời, mà ra cửa phòng để khí quá, "Người đâu...." Âm thanh này có thể sánh bằng loa phóng thanh, sợ là cả ngoài phủ cũng có thể

nghe thấy.

Không bao lâu, một người làm cầm đầu chạy tới, khi nhìn thấy tôi thì vô cùng kinh ngạc rồi lại mừng như điên, vẻ mặt vui sướng kia đập thẳng vào mắt, không thể nào giả vờ được.

Thấy thế, tôi bỗng nhiên có cảm giác ‘vừa mừng lại vừa lo’, có lẽ trong năm ngày tôi không có ở đây Liệt Minh Dã chẳng hề hòa nhã gì với bọn họ, đồ dùng cũng bị đập hết....

"Mang thuốc này giao cho quản gia, để cho ông ấy đi tìm mấy kẻ ăn xin bị bệnh dùng thử rồi về báo lại!" Nói xong, Liệt Minh Dã ném bình sứ và gói thuốc cho người làm.

Thân thủ người làm này khá nhanh nhẹn, bắt lấy thuốc, đáp một tiếng "Dạ" rồi nhanh chóng lui ra. Đi nhanh như vậy, sợ là muốn đi báo tin tôi đã trở về cho những người khác biết.

Liệt Minh Dã quay đầu nhìn, ánh mắt dừng lại trên mặt tôi chừng ba bốn giây rồi quay mặt, cất bước rời đi.

Nhìn hai tay trống không rồi lại nhìn bóng lưng cậu ta mệt mỏi rời đi, một dòng nước ấm chảy trong tim tôi. Tìm ăn xin thử thuốc, mệt cậu ta nghĩ ra, chẳng lẽ cậu ta sợ thuốc không ổn uống vào chết người sao?

Tôi thầm than nhẹ, cậu ta vốn cũng là một người cẩn thận! Thì ra trong người cậu ta còn ẩn giấu một thứ gọi là dịu dàng. Cậu ta che dấu rất khá, nếu không tự mình thử tôi tuyệt đối không tin!

Bọn người làm vào phòng thu dọn toàn bộ đồ đạc bị đập phá, tôi nhìn căn phòng trống trơn nụ cười nhẹ chuyển thành cười to, cười tính nết hung bạo, thất thường của Liệt Minh Dã, cười mình trong họa được phúc không bị trừng phạt. Liệt Minh Dã ơi Liệt Minh Dã, hôm nay cậu làm tôi nhìn cậu

với cặp mắt khác xưa, xem ra từ trước tới nay cậu ta chưa từng lộ bộ mặt thật.

Trong bữa tối, tôi, Liệt Minh Dĩ, Mục Liễu Như, Nhiếp Quang ngồi chung một bàn dùng bữa, việc tôi trở về khiến hai người họ vui mừng khôn xiết.

Tôi kể hết lý do vì sao không về cho hai người họ biết. Sau khi nghe xong, Mục Liễu Như cầm tay tôi kích động nói, "Tiêu Lạc, mọi đại nạn không chết tất có phúc về sau!"

Nghe vậy, tôi phì cười, bật thốt lên, "Đâu cần phúc khí, chỉ cần sống tốt qua ngày là được rồi." Nói xong quét mắt về phía Liệt Minh Dĩ đang gấp thức ăn, chỉ thấy cậu ta ngưng lại, sau đó tiếp tục, giống như không nghe thấy tôi nói gì.

Đang nói, quản gia tiến vào, đặt bình sứ và gói thuốc lên bàn, sau đó nói với Liệt Minh Dĩ, "Thiếu gia, đã kiểm tra, dược hiệu cực kỳ tốt, linh đan kỳ diệu!" Ông ấy là thuộc hạ trung thành của lão tướng quân khi còn sống, sau khi lão tướng quân qua đời ông từ chức vụ ở quân doanh trở thành quản gia của Liệt phủ, là một người tốt tận trung tận tâm.

Liệt Minh Dĩ "Ừ" một tiếng, tiếp tục dùng bữa.

Quản gia liếc tôi một cái, nở nụ cười yếu ớt, cúi người với Liệt Minh Dĩ rồi

Mục Liễu Như, Nhiếp Quang cầm bình sứ và gói thuốc để trước mũi người ngồi, nghe thấy Nhiếp nói, "Chúc mừng em dâu gặp được vị lương y này, sức khỏe em dâu chắc chắn càng ngày càng tốt!"

"Đúng vậy, sức khỏe tốt là tiền vốn của tương lai." Mục Liễu Như phụ họa, mỉm cười vỗ tay tôi.

Tôi mỉm môi cười vui vẻ, theo bản năng khẽ vuốt bụng dưới bằng phẳng, thì thào nói, "Nếu như có thể, mọi hi vọng có thể sinh thêm một đứa con

gái, trai gái trọn vẹn, có con cháu hầu hạ." Một trai một gái một cảnh hoa là giấc mộng của biết bao nhiêu người.

Vừa dứt lời, mọi người đột nhiên im lặng, tôi thấy khó hiểu, nhú mày nhìn.... Chỉ thấy Nhiếp Quang, Mục Liễu Như ngạc nhiên vui mừng nhìn tôi, Liệt Minh Dã kinh ngạc tròn tròn mắt, tay đang xới cơm cũng ngừng, cái điệu bộ muốn ăn lại không ăn thật sự rất buồn cười.

Đây chính là ‘Người nói vô tâm, người nghe có ý’. Khi tôi nhận ra lời nói của mình không chỉ có lỗi mà còn khiến cho người ta hiểu theo nghĩa khác, hai má liền đỏ bừng, vội vàng xua tay giải thích, "Muội không có ý đó! Chỉ là muội thích con gái, cho nên mới mong muốn như vậy! Chứ không phải muốn cùng thiếu gia cái kia.... Cái kia...."

Không giải thích còn được, giải thích rồi vẽ kinh ngạc trên mặt Liệt Minh Dã mất đi chuyển sang xanh mét.

Thấy cậu ta sắp phát tác, Nhiếp Quang ngay lập tức đề lên nắm tay đang kêu ‘khanh khách’ của cậu ta, nói với tôi, "Em dâu nói đùa, trên đời này nào có chuyện phụ nữ có thể tự mình thụ thai." Anh ta dùng câu trần thuật, không có chút nghi ngờ, vừa nói vừa nháy mắt với tôi, vẻ mặt cực kì mờ ám

"Ha ha...." Mục Liễu Như bên cạnh che miệng cười, tuy không nói gì nhưng lại vỗ vỗ mu bàn tay tôi đầy ám chỉ.

"Muội thực không có ý đó! Muội không muốn...." Nói đến đây liền ngừng, bởi sắc mặt xanh mét của Liệt Minh Dã đã đen sì, mà Nhiếp Quang và Mục Liễu Như cũng không nghe lời giải thích của tôi. Tôi bất đắc dĩ cúi đầu xuống thở dài, bưng bát cơm, lấy đũa gắp rau, dùng bữa. Bỏ đi, giải thích tức là che giấu, kệ bọn họ nghĩ gì thì nghĩ, tôi ngậm miệng thì hơn....

Đây quả đúng là sự hiểu lầm đẹp đẽ, cả ba người họ đều hoàn toàn hiểu lầm rồi!

Chương 28: Cuộc ám sát hung tàn

Trước khi ngủ, tôi và Mục Liễu Như ngồi trên dây đu dưới tàng cây trong vườn nhẹ nhàng đong đưa. Bữa tối ăn no thật, ngủ năm ngày liền sức ăn cũng tăng lên, bây giờ bụng tôi hơi phình lên, sờ không còn phẳng nữa.

Đêm nay trời không mây, sao trên trời tỏa sáng lấp lánh, mặt trăng cong cong tựa như con thuyền, cùng ánh sao tô điểm bầu trời đêm.

Đêm yên tĩnh mà êm dịu, sự trở lại của tôi một lần nữa mang lại tiếng người, tiếng côn trùng râm ran, tiếng ve kêu đến cho Liệt phủ, đây mới là hương vị cuộc sống, đây mới là bầu không khí con người cần.

"Tiêu Lạc!" Đang đu đưa, bên trái truyền đến tiếng Mục Liễu Như khẽ gọi.

Nghe vậy, tôi nghiêng đầu nhìn cô ấy, khóe miệng khẽ cong lên cười đáp lời, "Dạ?"

"Muội tha thứ cho Minh Dĩ rồi đúng không?" Cô ấy dè dặt cẩn thận thử hỏi, vẻ mặt hồi hộp, đôi mắt cũng lộ vẻ gấp gáp.

Tôi ngẩn ra, sau đấy giật mình khẽ cười nói, "Thuận theo tự nhiên thôi." Hận một người thì dễ, nhưng tha thứ thì khó. Tục ngữ nói, tha thứ cho một người là thách thức lớn nhất. Những chuyện Liệt Minh Dĩ làm đã lưu lại bóng ma trong lòng tôi, xóa đi không hề dễ dàng. Hơn nữa cậu ta vui giận bất thường, bây giờ nói đến tha thứ vẫn còn sớm.

Mục Liễu Như im lặng, khó nén thất vọng rũ hàng mi xuống, tốc độ chơi đu dây cũng dần dần chậm lại. Sau một lúc lâu, cô ấy nặng nề ngẩng đầu, mỉm cười nói, "Chỉ cần muội không buông tay Minh Dĩ thì đệ ấy vẫn còn có hi vọng! Vì có muội nên đệ ấy đã thay đổi!"

Tôi không trả lời, cười chuyển tầm mắt nhìn lên bầu trời đêm. Tôi biết cậu ta đã thay đổi, nhưng "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời" , có thực sự thay đổi hay không vẫn nên chờ quan sát. "Mục tử tử, tử xem ánh trăng tối nay thật đẹp, chúng ta đu dây đến đó đi!" Tôi chỉ vào mặt trăng cong cong kia đề nghị.

"Ừ, được!" Cô ấy cười đồng ý, cùng tôi đóng đưa bàn đu dây kia đến mức cao nhất.

Mỗi lần đến điểm cao nhất thì sẽ gần mặt trăng phát ra ánh sáng lung linh kia hơn một phần, đã bao lâu rồi tôi chưa được chơi như thế này? Cuộc sống đô thị xô bồ làm người ta mệt mỏi, đến cả chủ nhật nghỉ ngơi cũng phải giặt quần áo, quét dọn phòng. Dạo chơi ư? Quá khó khăn!

Đến lúc hào hứng, hai người chúng tôi càng đu càng cao, cho đến lúc gần như biến thành trục hoành. Chúng tôi lớn tiếng cười, tiếng cười lạnh lạnh dễ nghe truyền đến từng góc trong Liệt phủ. Sự thích thú càng lúc càng cao, tôi không nhận được hát bài hát cũ của Vương Phi....

Trăng sáng khi nào có

Nâng chén hỏi trời xanh

Không biết ở trên cung khuyết

Đêm nay là năm nào

Tôi muốn cười gió quay về

Chỉ sợ lầu quỳnh gác ngọc

Nơi cao lạnh lắm chẳng

Nhảy múa cùng bóng tôi

Tựa như chốn nh
Xoay gác đồ luân song lựa
Rối không ngủ
Không nên hận
Sao trăng lại sáng khi lìa nhau
Người có vui buồn hợp tan
Trăng có tròn khuyết tỏ mờ
Xưa nay đâu có vẹn toàn
Nguyện người mãi ở lại
Ngàn dặm cùng thuyền duyên

Xoay gác đồ luân song l
Rối không ngủ
Không nên hận
Sao trăng lại sáng khi lìa nhau
Khi xa nhau
Người có vui buồn hợp tan
Trăng có tròn khuyết tỏ mờ
Xưa nay đâu có vẹn toàn

Nguyện người mãi ở lại

Ngàn dặm cùng thuyền duyên....

*Minh nguyệt kỷ thời hữu – Vương Phi

Khi tôi hát xong, Mục Liễu Như ngạc nhiên, "Tiêu Lạc, tỷ không biết muội biết há

Nghe vậy, tôi bật cười, vui vẻ nói, "Có hay không?" Nếu lấy tính cách của Lăng Tiêu Lạc thật sự thì dù có biết hát cũng sẽ không để lộ ra. Mà tôi thì khác, muốn hát thì hát.

"Rất hay, tiếng hát của muội rất tuyệt vời!" Cô ấy khen ngợi, trong đôi mắt phát ra ánh sáng lung linh kỳ ảo.

"Ha ha ha ha...." Tôi vui vẻ cười to, đẩy bàn đu dây đang dần thấp xuống, chúng tôi vừa đu vừa nói chuyện với nhau.

"Như lời bài hát vừa rồi, tỷ tin ông trời sẽ không tàn nhẫn nữa, ông ấy sẽ cho muội và Minh Dĩ hạnh phúc!" Mục Liễu Như có chút kích động, giọng nói hơi run rẩy.

Tôi nhìn cô ấy, khi hai dây đu giao nhau tôi lại phát hiện ra một giọt nước mắt trượt xuống gương mặt cô ấy. Nhưng khi chúng tôi lại giao nhau lần nữa thì giọt nước mắt ấy đã không còn.

Tôi hát ngẫu hứng không ngờ lại khiến cô ấy hiểu lầm, muốn giải thích nhưng lại thôi. Tâm trạng cô ấy bây giờ tôi có thể hiểu được, không thể phủ nhận cô ấy và Nhiếp Quang đều yêu thương Liệt Minh Dĩ từ tận đáy lòng....

Đêm khuya yên tĩnh, hai người chúng tôi rời khỏi vườn hoa trở về phòng của mình.

Dùng nước ấm uống thuốc, tôi bốc một nắm bột cỏ Kinh Lan Thanh để vào cái đĩa hơ lên lửa. Mùi cỏ thơm ngát giống hệt lúc tôi tỉnh dậy. Gương mặt đáng yêu tuần tú của Thảo Hồ hiện lên trong đầu, khóe miệng tôi cong lên, may mà có anh ta, sau này nhất định phải đa tạ ơn cứu mạng

Người mùi cỏ thơm mát, tôi tiến vào mộng đẹp, cảm giác chưa đầy một khắc đã có thể đi vào giấc ngủ thật tuyệt vời!

Đáng tiếc điều tốt không tồn tại mãi, khi tôi đang ngủ say thì đột nhiên nghe thấy tiếng "rầm" vang lên, tiếng động đột ngột trong đêm yên tĩnh có vẻ vô cùng kinh người. Tôi choàng tỉnh lại, trái tim đập "thình thịch" mất tiết tấu.

Một bóng người tóc tai bù xù đứng ở cửa phòng rộng mở, dụi mắt nhìn kỹ, khóe miệng tôi liền co giật, thấp giọng mắng, "Liệt Minh Dĩ, cậu lại mộng du rồi!"

Liệt Minh Dĩ lão đảo đi về phía giường, tôi tức giận nhảy xuống giường đóng cửa phòng lại, trở lại trừng mắt nhìn bóng lưng cậu ta trèo lên giường cắn răng. Thật đúng là "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời", có tay mà không dùng, chỉ biết dùng chân đá!

Tôi thở hổn hển, trèo lên từ cuối giường chui vào nằm bên trong. Mới nằm xuống chưa được ba giây, cậu ta ở ngoài giường lập tức dấn vào như con bạch tuộc, mà đầu còn chui vào trong lòng tôi, cũng trẻ con lấy trán cọ cọ vạt áo trước ngực tôi, cánh tay cũng giữ lấy eo tôi. "Ừm...." Than nhẹ một tiếng, cậu ta ngừng cọ, ngoan ngoãn ngủ.

Khóe miệng tôi giật giật lần thứ ba, thở dốc trừng mắt nhìn cậu ta nằm trong lòng mình. Thằng nhóc chết tiệt, cứ mộng du là chạy đến tìm tôi, coi tôi là cái gối ôm chắc?

Bị cậu ta ôm chặt lấy, tôi đẩy vài cái mà không đẩy được, lại càng bị ôm chặt hơn. Sau mấy lần tôi từ bỏ, tùy

Đang lúc ngủ mơ mơ màng màng, ngực bị vỗ mạnh, lập tức làm tôi bừng tỉnh lần thứ hai. Tôi hoảng sợ thở gấp nhìn xuống trước ngực, chỉ thấy Liệt Minh Dã vỗ ngực của tôi hàm hồ nỉ non, "Không có sữa rồi...."

Bốn chữ này làm tôi suýt nữa nhảy dựng lên, hết sức kinh ngạc, cậu ta.... không phải là muốn uống sữa chứ? Hình như cũng đúng, từ nhỏ cậu ta đã không có mẹ, chắc là chưa được uống sữa mẹ bao giờ.

"Không có sữa rồi...." Cậu ta thì thầm, môi mỏng gợi cảm bẹp bẹp, mặt lộ vẻ bất mãn.

Trừng mắt nhìn cậu ta ngủ, tôi vừa muốn khóc vừa muốn cười, hóa ra cậu ta cũng biết tôi mất sữa rồi. Nếu như cậu ta không ngược đãi tôi, sao tôi lại không có sữa được?

Muốn đập mấy phát lên đầu cậu ta, nhưng cuối cùng lại không xuống tay được, chỉ vì gương mặt lúc ngủ của cậu ta thật sự rất ngây thơ. Nhẹ nhàng thả năm tay ra, tôi thở dài, nếu lúc bình thường cậu ta cũng có dáng vẻ như lúc ngủ thì tốt bao nhiêu? Cười khê, ý nghĩ này thật buồn cười, nếu cậu ta thật sự như vậy thì đã không còn là Liệt Minh Dã nữa rồi!

Trời xanh sớm định đêm nay không được yên bình, lần thứ ba tôi chìm vào mộng đẹp thì lại bị đánh thức. Vừa dụi mắt vừa nhìn ra ngoài giường, tiếng động hỗn loạn trong phòng khiến tôi sinh nghi.

Khi mắt thích ứng với bóng tối, nhìn rõ tình hình bên ngoài giường tôi hít một hơi khí lạnh, sau đó vội vàng hét lên, "Người đâu mau tới đây, có thích khách...." Thật không thể tin được, lúc này Liệt Minh Dã đang đánh nhau với hai tên áo đen, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt

Nghe thấy tôi hét to, một gã áo đen tách ra, cầm đao chạy đến chỗ tôi, giơ đao lên, lưỡi đao lóe ra ánh sáng âm u lạnh lẽo.

Thấy thế, tôi chẳng kịp nghĩ gì, bật thốt lên: "Thiếu gia!"

Liệt Minh Dã nhanh chóng thoát ra, một chân đá bay tên áo đen đang đến gần giường ra ngoài.

Tên áo đen lao đảo lùi lại, đập lên tủ quần áo tạo thành tiếng vang trầm đục.

Liệt Minh Dã đỡ đao cho tôi xong lập tức lại đấu với một tên còn lại. Không gian trong phòng hữu hạn, cậu ta tránh trái tránh phải, vì tay không có binh khí nên có vẻ bị động.

E rằng hai gã áo đen này là sát thủ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, vì mỗi chiêu đều rất tàn nhẫn, nếu Liệt Minh Dã không linh hoạt sợ là đã bị thương rồi.

Liệt Minh Dã cố gắng duy trì tình thế vừa cầm cự đánh nhau trước giường vừa bảo đảm an toàn của tôi, hành động lần này khiến tôi thật cảm động.

Sau khi tôi hét to không bao lâu, bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. "Rầm" cửa phòng mở rộng, quản gia cầm đao tới, ngay lập tức giải vây cho Liệt Minh Dã.

Không gian trong phòng chật hẹp, bốn người họ đấu từ trong phòng ra ngoài, trong viện bóng người chớp lóe không ngừng.

Tôi chảy mồ hôi lạnh, đây là ám sát, chắc chắn! Đối tượng chắc chắn là Liệt Minh Dã! Nhận ra được điều này, tôi bất chấp mọi thứ, chỉ mặc quần áo trong chạy ra, đứng ở cửa phòng nhìn chăm chăm trận đánh đang diễn ra trong viện.

Thấy thời cơ không còn có lợi nữa, hai gã áo đen đột nhiên tấn công mạnh mẽ. Chiêu nào cũng tàn nhẫn, liều chết, một người giữ chân quản gia không cho ông ấy có cơ hội thoát thân, tên còn lại nhanh chóng tấn công Liệt Minh Dã.

Hai tay tôi siết lại trước ngực, mỗi một chiêu của tên áo đen lại khiến tôi căng thẳng tim đập nhanh hơn một phần. Mặc dù Liệt Minh Dã bất lợi do không có vũ khí, nhưng võ công không tồi, kẻ áo đen không thể mau chóng đạt được mục đích.

Đánh nhau khiến gia đình trong phủ ập tới, dù sao cũng là người của tướng quân, đại đa số gia đình trong phủ đều có võ nghệ, tuy trình độ không giống nhau.

Tình thế bây giờ rất bất lợi cho thích khách, khi tôi đang thấy may mắn sự việc có thể xoay chuyển thì lại "thấy" nguy cơ đến!

Chỉ thấy một bóng đen từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác dừng ở phía sau Liệt Minh Dã, trường kiếm trong tay lóe lên ánh sáng chết chóc lạnh thấu xương.

Thấy thế, tôi thất thanh hét lên, "Thiếu gia, cẩn thận phía sau!" Nhưng đã muộn, tôi trở mắt nhìn thanh trường kiếm kia đâm vào lưng Liệt Minh Dã. Tên thích khách đánh nhau với Liệt Minh Dã đề tiện vô si bổ thêm một đao phía trước, vết đao kéo dài từ vai trái xuống tới sườn phải.

Đao, kiếm cùng đâm vào, tôi kích động hét to, "A!" Toàn thân bắt đầu run rẩy.

"Hự...." Liệt Minh Dã kêu rên nghiêng người, lão đảo ngã xuống đất.

"Rút!" Tên áo đen nhảy xuống từ trên trời chỉ nói một chữ ngắn gọn rồi thi triển khinh công dẫn đầu rời đi, hai tên khác theo sát phía sau, trong chớp mắt trong viện chỉ còn người trong phủ.

"Thiếu gia!" Quản gia quăng đao, cuống quýt chạy đến chỗ Liệt Minh Dã. Liệt Minh Dã nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, ông ấy quay đầu nhìn Liệt Minh Dã, thất thanh hét lên, "Trên kiếm có độc!"

Chữ "độc" này làm đầu tôi như muốn vỡ ra, trong đầu trống rỗng. Tôi vội chạy đến chỗ Liệt Minh Dã, ngồi xuống. Trên khuôn mặt của cậu ta nhanh chóng lan đầy màu đen khiến người ta sợ hãi.

Quản gia quyết đoán đâm vài huyết trên người cậu ta, thứ nhất là để cầm máu, thứ hai là giúp che động mạch của cậu ta tránh độc thấm vào.

"Nhanh! Nhanh đi chuẩn bị xe ngựa! Tôi biết một người có thể cứu được thiếu gia!" Tôi hét to, Liệt Minh Dã trúng độc đương nhiên đã hôn mê. Người đầu tiên tôi nghĩ đến là Thảo Hồ, anh ta chắc chắn có thể cứu được Liệt Minh Dã!

Quản gia gật đầu, cũng không dám chậm trễ thêm một giây một phút nào, như bay đi chuẩn bị xe.

Chương 29: Nhất khắc xuyên tâm tán

Tôi vội vàng đến Sương Viên, nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa dùng sức đập lên cửa lớn, "Có ai không, mau mở cửa ra...." Tiếng gọi cùng tiếng đập cửa của tôi làm khuấy đảo ban đêm yên tĩnh, làm kinh động đám súc vật gần đó, khiến gà kêu, chó sủa. Phải biết rằng, nếu chậm trễ thêm một giây đều sẽ nguy hiểm đến tính mạng của Liệt Minh Dã.

Khi tôi nóng lòng đập cửa ầm ầm, cửa mở ra, một khuôn mặt giận dữ đập vào mắt. Đêm hôm khuya khoắt la hét ầm ĩ cái gì? Không biết đây là vườn của Thất gia sao? Người tới là một chàng trai trẻ tuổi, bị quấy nhiễu mộng đẹp cho nên quắc mắt nhìn tôi trừng trừng.

"Mạng người quan trọng, tôi phải gặp Thảo Hồ ngay lập tức, nếu trễ sợ không kịp!" Không thèm để ý tới anh ta đang tức giận, lại càng không thèm

quan tâm Thất gia là ai, tôi nói thẳng nguyên nhân mình đến.

"Y sư Thảo Hồ cô nói gặp là có thể gặp à, ngày mai quay lại!" Anh ta không châm chước, dứt lời liền định đóng cửa.

Thấy thế, tôi dùng chân đạp tung cánh cửa đang đóng.

Anh chàng kia không ngờ tôi bỗng nhiên thô lỗ, không kịp phòng ngự, theo quán tính lùi về phía sau, thân thể có chút lảo đảo.

"Quản gia, đi theo tôi!" Tôi vẫy quản gia đang ôm Liệt Minh Dĩ, cất bước đi vào vườn, theo đường ban sáng từng đi dẫn ông ta đến tiểu viện của Thảo Hồ

Chúng tôi xông vào Sướng Viên trong giờ ngủ khiến nơi này rối loạn. Anh chàng phía sau đuổi theo, tôi cùng với quản gia vừa chạy vừa gọi "Thảo Hồ.... Thảo Hồ...."

"Đứng lại, không được vào! Ta bảo các người đứng lại, có nghe thấy không?" Tiếng ngăn cản của anh chàng kia đã ở sát sau lưng, "bộp" một tay giữ lấy đầu vai tôi.

"Buông cô ấy ra!" Tôi chưa kịp phản ứng thì một tiếng nói cứu mạng truyền vào tai. Tôi quay ra nhìn, thấy Thảo Hồ khoác ngoại bào bước nhanh tới.

Thấy thế, tôi gạt anh chàng kia ra, vội la lên, "Thiếu gia nhà tôi trọng thương, trúng độc, mau cứu cậu ấy!"

Dứt lời, gương mặt trẻ con của Thảo Hồ hiện lên vẻ nghiêm túc, ba chân bốn cẳng tiến lên bắt mạch cho Liệt Minh Dĩ. Một lát sau xua tay ý bảo tên kia lui ra, sau đó nói với chúng tôi, "Mau ôm cậu ta qua đây!"

Hai chúng tôi vội vàng đi theo anh ta. Vẫn là gian phòng nơi tôi đã tỉnh lại, quần gia nhẹ nhàng đặt Liệt Minh Dĩ nằm xuống giường.

Thảo Hồ nhanh nhẹn cởi quần áo của Liệt Minh Dĩ, trên quần áo trong thấm đầy máu loãng đen sì.

Có ánh nến lúc này tôi mới thấy rõ trên thân thể cậu ta đã nổi phù thũng vì trúng độc, khuôn mặt tuần tú và thân thể cường tráng kia bây giờ đã hoàn toàn biến dạng! Bụng bị kiếm đâm thành một cái lỗ, da thịt bên miệng vết thương đã thối rữa sưng phù! Vai trái đến sườn phải có vết đao chém thật sâu, máu đen nhiễm ướt nửa người trên của cậu ta!

Hai tay tôi che miệng hít một hơi thật sâu, trời ạ, quá tàn nhẫn!

Thảo Hồ mang hòm thuốc tới, bên trong hòm đặt rất nhiều chai lọ và dụng cụ giải phẫu, anh ta đẩy tôi ra khỏi phòng, chỉ để quần gia lại giúp đỡ.

Tôi ở ngoài phòng đi qua đi lại, khi thì dán lên cửa phòng đóng chặt, khi thì sốt ruột xoa xoa hai tay vào nhau. Bộ dạng thể thảm của Liệt Minh Dĩ cứ quanh quẩn trong đầu. Tôi mới bị ngã xuống sườn núi an toàn trở về, cậu ta lại bị ám sát!

Lúc trước khi tới cổ đại này, tôi luôn cho rằng cổ đại bốn mùa bình thường, không khí tươi mát, cây cối rậm rạp, hoa cỏ kiêu diễm, những thứ này tương lai không có. Nhưng hiện nay xem ra tôi sai lầm rồi, sai nghiêm trọng! Cổ đại phức tạp hơn tương lai nhiều!

Lo lắng chờ đợi, ước chừng nửa canh giờ sau cửa mở, quần gia lau mồ hôi trên trán vẩy tôi lại.

Thấy thế, tôi vào phòng đi thẳng đến bên giường. Hai vết thương trên người Liệt Minh Dĩ đã được băng bằng một tầng gạc trắng thật dày, trên gạc còn nhiễm một chút máu đen. Chậu nước đen sì đặt dưới giường nhìn

thật chói mắt, trong nước nổi lênh bênh thối cắt từ trên người cậu ta xuống, mùi máu tanh tràn ngập cả căn phòng.

Thảo Hồ đốt một nén hương cắm vào lư hương, vừa lau mồ hôi vừa nói với tôi, "Ta đã cho thiếu gia nhà cô uống thuốc áp chế độc tính, trong vòng nửa canh giờ độc tố sẽ không ăn mòn thân thể cậu ta nữa. Ta và quản gia sang phòng bên nghiền dược thảo. Lãng cô nương, cô để ý nén hương này, khi nào hết thì đốt tiếp nén thứ hai, trước khi hết nén thứ hai chúng ta sẽ nghiền xong dược thảo. Hiện giờ, cô hãy bón cho cậu ta b nước ấm này." Anh ta nói một hơi rất nhiều, dứt lời cầm ly trà lên đưa tới trước mặt tôi.

Tôi vội đưa tay đón lấy, ra sức gật đầu, ghi nh tất cả những điều anh ta vừa nói.

Hai người họ rời khỏi phòng, tôi giúp Liệt Minh Dĩ uống hết chén nước ấm, khi đó mới phát hiện cơ thể cậu ta nóng ran! Tôi đặt chén trà trở về chỗ cũ, rồi quay sang nhìn nén hương đang cháy.

Từng giây từng phút trôi qua, khi nén hương thứ hai cháy hết thì Thảo Hồ và quản gia cũng quay lại.

Quản gia đặt chậu nước trong tay lên bàn, tôi nhìn qua chỉ thấy trong chậu có một thứ chất lỏng màu xanh biếc trong suốt lóng lánh.

Thảo Hồ nhúng khăn vải vào chất lỏng xanh biếc kia, sau đó vắt khô tám phần nước, gấp khăn vải lại rồi đắp lên trán Liệt Minh Dĩ, rồi nói với tôi, "Thảo dược này có tác dụng giảm sốt, cứ hai nén hương đổi nước thuốc một lần. Còn chén nước ấm này, cô cứ làm tương tự như ta nói lúc trước là được. Nếu ta đoán không sai, giờ ngộ ngày mai mồ hôi cậu ta chảy ra sẽ không giống người thường. Khi mồ hôi bình thường lại tức là độc đã tan hết!" Nói xong, anh ta cùng với quản gia lại rời khỏi phòng, sang phòng bên nghiền thảo dược.

Nhớ kĩ lời anh ta, cứ khi nén hương cháy hết lại đổi nước thuốc, đút nước ấm. Hai người họ thì vẫn bận rộn xay nghiền thuốc đưa sang cho tôi.

Khi chậu nước thảo dược bị nhiễm đen thì nhiệt độ cơ thể Liệt Minh Dã cũng từ từ hạ xuống, mồ hôi từ màu đen cũng dần chuyển sang bình thường.

Mãi đến chính Ngọ ngày hôm sau, khi dùng hết chậu thảo dược cuối cùng thì mồ hôi trên người cậu ta đã trở lại bình thường. Da thịt co lại, những mảng phù thũng đen sì kinh khủng cũng biến mất gần hết.

Bận rộn suốt bảy canh giờ, ba chúng tôi mệt rũ rời. Quản gia, ông về phủ nghỉ tạm trước đi, nói tình hình của thiếu gia cho mọi người trong phủ biết, nơi này có tôi. Tôi chớp đôi mắt chưa xót nhưng tôi vẫn không mệt bằng bọn họ bởi tôi không phải ra sức xay thảo dược.

Quản gia gật đầu, kéo thân hình mỏi mệt tạm rời đi. Ông ấy phải trở về phủ báo bình an, mặt khác cũng cần phải điều tra xem là ai muốn ám sát Liệt Minh Dã.

Thảo Hồ bắt mạch cho Liệt Minh Dã xong bèn đứng dậy, khàn khàn nói, "Độc trong cơ thể cậu ta đã hoàn toàn tan hết, từ giờ phải tĩnh tâm dưỡng thương."

"Đa tạ huynh đã cứu thiếu gia nhà tôi!" Cuối cùng tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nói.

Anh ta lắc đầu, ngáp một cái, cố gắng chống đỡ mí mắt như sắp dính liền lại, "May mắn hai người đưa cậu ta tới đúng lúc, nếu chậm thêm một chút nhất định độc phát mất mạng."

Trong lòng tôi run lên, lời nói của anh ta làm tôi nghĩ lại mà sợ, may mà lúc ấy đưa ra quyết định sáng suốt. Thấy anh ta mỏi mệt như vậy, tôi xấu hổ xin lỗi, "Huynh mau đi nghỉ đi, vất vả cả một đêm rồi."

Anh ta ‘Ừ’ một tiếng xong lại ngáp một cái, để lại một câu "Hai canh giờ sau đánh thức ta dậy đổi thuốc cho cậu ta" rồi rời khỏi phòng

Đóng cửa phòng, tôi trở lại bên giường ngồi xuống, nhìn gương mặt trắng xanh không còn chút máu của Liệt Minh Dĩ thở dài một tiếng, "Ai...." Cậu ta còn nhỏ đã gặp phải quá nhiều tai họa! Vì sao cổ đại lại luôn có nhiều phân tranh như vậy?

Lẳng lẳng ở bên trông cậu ta, tôi nhìn qua khung cửa sổ xem sắc trời bên ngoài phòng, sau hai canh giờ đánh thức Thảo Hồ đổi thuốc. Đổi xong, quản gia cũng quay lại, sau lưng là Nhiếp Quang sắc mặt âm trầm.

Nhiếp Quang vào phòng đi thẳng đến bên giường, nhìn từ đầu đến chân Liệt Minh Dĩ, hàng lông mày nhíu lại, xoay người nhìn về phía Thảo Hồ hỏi, "Xin hỏi y sư, đệ ấy trúng độc gì?"

Thảo Hồ sau khi ngủ bù được một lát, tinh thần cũng tốt lên nhiều, "Độc này bắt nguồn từ Tây Vực, tên là ‘Nhất khắc xuyên tâm tán’. Độc cũng như tên, người trúng độc sau một khắc độc phát mất mạng!"

Nghe vậy, trong lòng tôi trầm xuống, sắc mặt Nhiếp Quang và quản gia cũng rất khó coi.

"Độc này có trong Thiên Vận Long Triều không?" Nhiếp Quang nhíu mày.

Thảo Hồ lắc đầu khẳng định, thành thật nói, "'Nhất khắc xuyên tâm tán' chỉ Tây Vực mới có!"

Nghe vậy, Nhiếp Quang trầm ngâm, không hỏi thêm nữa. ột hỏi một đáp làm tôi hiểu ra, chỉ nhìn bề ngoài thì kẻ ám sát Liệt Minh Dĩ là người Tây Vực, đối góc độ thì có khả năng có người cố ý dùng độc Tây Vực hại Liệt Minh Dĩ, làm rối loạn đầu mối. Vì sao lại ám sát? Vì trả thù? Vì âm mưu? Hoặc vì.... Đột nhiên tôi phát hiện sau khi mình xuyên không đến cổ đại bắt

đầu biết động não, trước kia chỉ vui đầu vào thiết kế thời trang chưa bao giờ nghĩ tới chuyện khác.

Sau một lúc im lặng, Nhiếp Quang và quản gia cùng cáo từ rời đi. Tôi nghĩ bọn họ nhất định sẽ mở rộng phạm vi điều tra, cả trong nước lẫn ngoài nước đều phải điều tra rõ!

Chương 30: Vị ngọt lan tỏa

Đã mấy ngày liền không có tin tức gì của Nhiếp Quang và quản gia, cũng không thấy đến Sướng Viên thăm Liệt Minh Dĩ, có lẽ là đang bận rộn điều tra chuyện này.

Thương thế của Liệt Minh Dĩ đã ổn định, Thảo Hồ có thể coi như một thần y, có anh ta trị liệu thương thế khỏi rất nhanh. Khi thay thuốc tôi còn cố tình nhìn, miệng vết thương cũng đã lên vảy rồi.

Nhiều ngày luôn luôn ở bên chăm sóc Liệt Minh Dĩ, tinh thần rút cuộc không chống đỡ nổi thân thể, tôi mệt mỏi gục xuống bàn ngủ....

Có lẽ tôi thiếp đi rất lâu, có lẽ chỉ khoảng một khắc, trong lúc mơ mơ màng màng nghe thấy có người gọi tên tôi. Tôi cố gắng mở mắt, vừa dụi mắt vừa ngẩng đầu lên. Lúc nhìn lên giường tôi bỗng run lên một cái, sau đó trợn tròn mắt, thân thể cũng nhanh chóng từ nằm sấp chuyển sang ngồi thẳng. Liệt Minh Dĩ tỉnh

Lúc này cậu ta đang nằm ở trên giường nghiêng đầu nhìn tôi, đôi môi mỏng không còn chút máu khế mở, đôi mắt sâu thẳm giống như được phủ một tầng lụa mỏng.

"Thiếu gia, cậu tỉnh rồi!" Tôi vui mừng quá đổi, đỡ bàn đứng lên.

Cậu ta chớp chớp hàng lông mi, giọng nói khàn khàn yếu ớt nói một chữ, "Nước...."

Nghe vậy, tôi lật chén trà lên rót đầy nước, một tay cầm chén một tay cầm thìa đi tới bên giường ngồi xuống, cẩn thận đút cho cậu ta.

Uống xong, cậu ta liếm cánh môi, một giọt nước theo cằm chảy xuống. Tôi rút khăn tay lau cho cậu ta.

Cậu ta yên lặng nhìn tôi, hai mắt mặc dù không quá rõ ràng nhưng ánh mắt lại nhìn rất chuẩn. Đây là đâu? Có nước nhuận giọng, tiếng nói không khàn khàn như trước nữa.

"Đây là Sướng Viên, là Thảo Hồ cứu cậu." Tôi đặt chén trà lên bàn thấp đầu giường, vừa trả lời vừa nhét khăn lụa vào trong vạt áo.

Cổ họng cậu ta lặn lộn, nuốt một ngụm nước bọt, hỏi, "Ta ngủ bao lâu rồi?"

"Năm ngày.

Cậu ta chậm rãi khép hờ đôi mắt, một lát sau lại mở ra, thử hỏi, "Là cô ở bên chăm sóc ta?"

"Nơi đây không phải Liệt phủ, ngoại trừ tôi còn ai có thể chăm sóc cậu?" Tôi cảm thấy câu hỏi này thật dư thừa, vì trông cậu ta không biết tôi đã phải hy sinh bao nhiêu giấc ngủ.

Dứt lời, cậu ta nhắm mắt lại, một nụ cười nhàn nhạt yếu ớt hiện lên bên bờ môi, tiện đà cầm tay tôi đặt ở trên gối.

Thấy thế, trong đầu tôi nháy ra một dấu chấm hỏi, hỏi, "Có chỗ nào không thoải mái à?"

Cậu ta không trả lời, nụ cười bên môi càng đậm hơn, không lâu sau nụ cười nhạt dần, chỉ nằm yên tĩnh.

Cậu ta không nói, bộ dáng lại giống như muốn ngủ, tôi định rút tay, không ngờ cậu ta lại nắm chặt lấy. Tôi không hiểu ý cậu ta, bèn hỏi lại, "Cậu làm sao vậy? Thoải mái hay là khó chịu?"

"...." Cậu ta im lặng, vẫn không trả lời. Định rút tay lần nữa, cậu ta lại nắm chặt hơn. Nhìn bộ dáng tiêu tụy vì bệnh của cậu ta như vậy không ngờ tay vẫn còn rất khỏe.

Tôi mờ mịt nhìn khuôn mặt tuần tú đã khôi phục chút huyết sắc của cậu ta, dấu chấm hỏi liên tiếp nháy ra. Không rút được tay về tôi cũng đành mặc cậu ta, ánh mắt từ trên mặt cậu ta dời về phía bàn tay đang nắm lấy tay tôi.

Tình cảnh hiện giờ cực kỳ giống lúc cậu ta tỉnh lại sau khi chịu trượng hình, khi đó cậu ta cũng lặng lẽ giữ lấy tôi không buông. Trong lòng cậu ta rút cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Không khí lúc này có chút kỳ lạ, có chút mờ ám, vị ngọt chậm rãi lan tỏa ra bốn phía....

Cậu ta thoải mái nằm trên giường, tôi ngồi ở bên giường càng ngày càng buồn ngủ, mí mắt nặng trĩu, cuối cùng không chống chịu được cơn buồn ngủ, tôi thiếp đi lúc nào không hay. Mới đầu ngủ còn hơi khó chịu, sau này lại trở nên thoải mái, thậm chí bên người còn có hơi ấm. Tôi theo bản năng tiến về phía hơi ấm, thật sự buồn ngủ quá....

Tôi ngủ một giấc sâu, không mộng mị. Ừm.... Tôi ưm một tiếng, hàng mi khẽ động, mở mắt ra. Một gương mặt quá mức phóng đại đập vào mắt, đôi mắt sâu thẳm đã hoàn toàn tỉnh táo đang nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt này cực kỳ quen thuộc.

Tôi theo bản năng ngừng thở, chuyển mắt nhìn tình huống bốn phía." A!" Tôi thất thanh hét lên, ngồi bật dậy giống như dưới thân lấp súng bắn đạn. Ngồi dậy quá mạnh khiến tôi đập "bộp" lên một vật cứng.

Một tiếng kêu rên và một tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên. Tiếng kêu rên xuất phát từ Liệt Minh Dã, cậu ta nhúu mày ôm cánh tay bị tôi đập vào. Còn tiếng kêu đau xuất phát từ phía sau, tôi vội xoay người nhìn ra bên ngoài giường, chỉ thấy Thảo Hồ ôm cánh tay phải nhe răng nhếch miệng.

Trái tim tôi đập mất tiết tấu, gò má đỏ ửng, vội bò xuống giường giống như chạy trốn vậy. Tôi đi giày xong vội vã đứng cách xa giường năm bước, nhiệt độ trên mặt cao đến dọa người. Ôi trời, tôi lại ngủ ở trong lòng Liệt Minh Dã. Tình cảnh mờ ám đó lại bị Thảo Hồ bắt gặp. Khó trách ngủ thoải mái như vậy, hóa ra là Liệt Minh Dã ôm tôi lên giường.

Hai người không để ý đến tôi, tiếp tục công việc đang bỏ dở. Thảo Hồ bắt mạch cho Liệt Minh Dã, Liệt Minh Dã xuyên qua bên vai Thảo Hồ nhìn khuôn mặt đỏ ửng của tôi. Không chịu được ánh mắt trần trụi đó của cậu ta, tôi xoay lưng về phía cậu ta.

"Thân thể khôi phục không tệ, không quá mười ngày là có thể hành động tự nhiên." Thảo Hồ bắt mạch xong, nói.

Tôi vuốt ve gò má nóng rực quay người lại, Liệt Minh Dã đã không còn nhìn tôi nữa mà gật đầu với Thảo Hồ.

"Trở về điều dưỡng cho tốt, trong khoảng thời gian này đừng làm vận động quá kịch liệt." Thảo Hồ vừa nói vừa đỡ cậu ta ngồi dậy.

Tôi quay về phía giường đi giày cho Liệt Minh Dã. Thảo Hồ cầm lấy một cái bình sứ từ trên bàn tròn đưa tới trước mặt tôi, nói, "Không cần uống thuốc nữa, chỉ cần mỗi ngày một lần bôi thuốc cao này lên miệng vết thương là được. Thuốc cao này chữa trị da thịt, làm sẹo bóc ra."

"Đa tạ!" Tôi cầm lấy gật đầu cảm ơn anh ta. Liệt Minh Dã đứng lên, tôi đuổi tay đỡ cậu ta.

"Xe ngựa đã chuẩn bị xong, lúc trở về nhớ cẩn thận một chút." Thảo Hồ đưa hai chúng tôi ra khỏi phòng, lúc đi ra mới phát hiện sắc trời đã gần chạng vạng. Bất tri bất giác tôi lại nằm trong lòng Liệt Minh Dã ngủ một ngày. Nghĩ đến đây, nhiệt độ trên mặt lại tăng vọt. Cảm thấy vừa kỳ lạ vừa xấu hổ.

Lại nói lời cảm ơn từ biệt Thảo Hồ, hai chúng tôi lên xe ngựa. Liệt Minh Dã nhắm mắt dưỡng thần, tôi cúi đầu không nói, suốt dọc đường đi im lặng trở về Liệt phủ.

Liệt Minh Dã bình an trở về, khiến không khí trong phủ vui mừng hân hoan.

Bữa tối, tôi, Liệt Minh Dã, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như ngồi chung một bàn. Ánh mắt Nhiếp Quang và Mục Liễu Như dán chặt lên người Liệt Minh Dã, vui mừng khôn xiết.

"Thích khách đã điều tra đến đâu rồi? Có đầu mối không?" Mục Liễu Như gấp một miếng măng vào bát Liệt Minh Dã, ngẩng đầu nhìn về phía Nhiếp Quang hỏi.

Tôi vừa dùng bữa vừa vênh tai nghe.

"Không tra được gì, thích khách không để lại bất cứ đầu mối nào, như thế đã bốc hơi vậy." Nụ cười của Nhiếp Quang đã tắt lịm, tay cầm đũa dùng sức nắm chặt.

Nghe vậy, tôi thở dài trong lòng, xem ra kẻ đứng sau khổng chế đám thích khách quả có tầm nhìn xa trông rộng. Có lẽ khi tôi và quản gia đến Sướng Viên thì bọn chúng đã quét sạch tất cả dấu vết để lại.

Mục Liễu Như im lặng nhú mày. Tôi không nói gì, lặng lẽ ăn cơm. Nhưng Liệt Minh Dã từ đầu tới cuối đều chăm chú dùng bữa, vẻ mặt bình tĩnh, cứ như thể đối tượng bị ám sát không phải cậu ta vậy.

Bữa tối trở nên nặng nề, mặc dù Liệt Minh Dĩ bình an là chuyện đáng mừng, nhưng sát khí được ẩn giấu nay đã bắt đầu trỗi lên.

Sau bữa cơm tôi tiễn Nhiếp quang, bưng nước ấm lau người, hầu hạ Liệt Minh Dĩ đi nghỉ.

Trở lại Lan Uyển tôi chỉ rửa mặt, đốt một nắm cỏ Kinh Lan Thanh rồi treo lên giường. Lúc ban ngày mặc dù đã ngủ rất lâu nhưng dù sao cũng đã mệt mỏi vất vả nhiều ngày, vậy nên vừa nằm xuống không lâu tôi liền tiến vào mộng đẹp....

Hôm sau khi tỉnh lại chỉ cảm thấy tinh thần cực tốt, trong phòng vẫn còn thoang thoảng mùi cỏ xanh, xem ra ngửi mùi này quả nhiên đã có hiệu quả rõ rệt. Hương này quý ở chỗ chỉ có mùi thơm chứ không có khói khi đốt. Cả một đêm mà, trong phòng không hề có chút khói nào, không thể không bội phục y thuật của Thảo Hồ cao minh!

Nhiếp Quang đã thông báo việc Liệt Minh Dĩ gặp chuyện cho Hoàng thượng biết. Vậy nên sau hai ngày nghỉ ngơi, Hoàng thượng truyền khẩu dụ tuyên tôi và Liệt Minh Dĩ vào cung.

Chúng tôi theo tiểu thái giám đi tới Ngự Thư Phòng, Lương Đức Dung từ trong đi ra ra hiệu cho tiểu thái giám lui, sau đó nói với chúng tôi, "Hoàng thượng đang triệu kiến Đức Thân Vương, xin hai vị chờ ngoài cửa một lát!" Nói xong, đóng cửa sơn đỏ nạm vàng lại.

Tôi và Liệt Minh Dĩ nhìn nhau, đứng ở trước cửa. Ước chừng một nén hương trôi qua, cửa thư phòng mở ra, một chàng trai trẻ tầm hai mươi lăm hai mươi sáu mặc triều phục màu xanh lam từ trong đi ra. Anh ta rất tuấn tú, khỏe môi còn mang theo nụ cười nhạt.

"Thảo dân tham kiến Đức Thân Vương!" Thấy Liệt Minh Dĩ ôm quyền hành lễ, tôi nhún người nói, "Dân nữ tham kiến Đức Thân Vương!"

"Ha ha, miễn lễ!" Chàng trai cười nhẹ nói, tiếng nói hơi khàn.

Giọng nói này làm tôi nhú mày theo phản xạ, cảm thấy dường như đã nghe thấy ở đâu rồi nhưng không nhớ nổi là nghe ở đâu nữa.

Đi qua Đức Thân Vương, tôi ngẩng đầu kinh ngạc phát hiện anh ta đang cười với tôi dường như có thâm ý khác. Nụ cười này làm tôi nhìn theo bóng lưng anh ta, thân thể bất giác run rẩy.

"Thất thần làm gì? Còn không vào đi!" Giọng nói trầm thấp của Liệt Minh Dĩ truyền tới, nghe vậy, tôi vội hoàn hồn.

Theo Lương Đức Dung đi đến trước bàn, Hoàng thượng ngồi thẳng lưng uống trà. Tôi và Liệt Minh Dĩ cùng quỳ xuống hành lễ, "Thảo dân/dân nữ tham kiến Hoàng thượng!"

"Miễn lễ!" Giọng Hoàng thượng có chút khàn khàn.

Chúng tôi đứng lên, Hoàng thượng đặt chén trà lên bàn, khuôn mặt có chút mệt.

Hoàng thượng nhìn Liệt Minh Dĩ từ đầu tới chân, sau đó nở nụ cười ôn hòa, nói, "Học nghệ không tinh, xem như giữ được cái mạng."

Nghe vậy, trong lòng tôi căng thẳng, lặng lẽ giương mắt nhìn anh ta một cái, sau đó vội vàng rũ mắt xuống. Từ giọng điệu không biết được là vui hay giận, nhưng nghe từ ngữ thì dường như có chút bất mãn với Liệt Minh Dĩ. Tâm tư Đế vương quả nhiên sâu không lường đượcLiệt Minh Dĩ cúi đầu không nói.

"Kể lại mọi chuyện cho trẫm nghe!" Hoàng thượng lại nâng chén trà lên uống một ngụm.

Liệt Minh Dĩ lập tức kể lại kỹ càng những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua cho anh ta.

"Tây Vực...." Nghe xong, Hoàng thượng lấy ngón trỏ khê gõ lên bàn, vẻ mặt có chút lười nhác, lông mi rũ xuống.

Liệt Minh Dĩ hơi ngẩng đầu lên một chút, vẻ mặt bình tĩnh đến mức kỳ lạ.

Trong Ngự Thư Phòng lặng ngắt như tờ, hai người họ dù không nhìn nhau, không nói gì, nhưng tôi lại phát hiện ra điểm kỳ lạ. Họ dường như đều có đăm chiêu trong lòng, nhất là khi nhắc đến Tây Vực.

Đang lúc im lặng, Lương Đức Dung bước nhẹ tới bên cạnh Hoàng thượng, khom lưng nói, "Khởi bẩm Hoàng thượng, Dung phi nương nương cầu kiến!"

Ông ta vừa dứt lời, trong đầu tôi giống như có một chiếc cửa bằng kim loại cắt đứt sợi dây đàn tạo ra tiếng vang chói tai. Giờ tôi đã hiểu vì sao lúc nghe thấy giọng Đức Thân Vương tôi lại nhú mày.... Anh ta chính là người đàn ông thần bí ngày ấy tặng tị với Dung phi trong Ngự Hoa Viên! Tuyệt đối không sai được, giọng nói đó rất đặc biệt, làm người ta muốn quên cũng không thể quên!

Cảm thấy được ánh mắt của Liệt Minh Dĩ, tôi quay đầu sang, nhận được ám chỉ trong ánh mắt cậu ta tôi vội vàng thu hồi vẻ kinh ngạc, khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh. Tôi cũng không biết, hóa ra biểu cảm trên mặt mình cũng có thể biến đổi như thế.

"Truyền!" Hoàng thượng chén trà đặt xuống, đứng lên, vẻ vui sướng chờ mong đứa con sắp ra đời hiện rõ ra mặt, từ trong mắt càng toát ra sự sùng ái đối với Dung phi.

Thấy thế, tôi nhớ lại lời Dung phi từng nói: ‘Hoàng thượng đã hai tháng chưa lật thẻ bài của bản cung.’ Hai tháng chưa lật thẻ bài tức là đã gần thất

sủng rồi, bây giờ sự sủng ái của Hoàng thượng đối với cô ta toàn bộ là do thai nhi trong bụng.

Dung phi bưng khay chân thành đi vào, dung mạo đoan trang diễm lệ. Hai chúng tôi đồng thời hành lễ thỉnh an, cô ta cười nhẹ coi như miễn lễ.

Cô ta bưng khay đi tới bên cạnh Hoàng thượng, đặt khay ở trên bàn, bưng cái bát lên ngọt ngào mềm mại nói với anh ta, "Hoàng thượng, đây là đặc sản ô mai ở quê hương thần thiếp, thần thiếp tự tay chế thành nước ô mai ướp lạnh cho Hoàng thượng giải khát đỡ nóng."

Lương Đức Dung thay anh ta cầm lấy cái bát dùng ngón chân kiểm tra, xác nhận không có độc mới đưa cho Hoàng thượng, giọng nói ôn ền, "Hoàng thượng mời dùng!"

Hoàng thượng uống một ngụm, vui vẻ khen, "Ừ, chua ngọt mát lạnh, ái phi thật biết săn sóc!"

Anh ta khen như vậy khiến cho Dung phi như mở cờ trong bụng, hai má ửng hồng, xinh đẹp khuynh thành.

"Ái phi đang có mang đừng để mình vất vả, nước ô mai ướp lạnh tuy tốt, nhưng trăm cũng không hi vọng nàng vì làm nước mà có gì sơ xuất, sau này những chuyện như thế hãy giao cho Nghiện Phòng đi." Hoàng thượng mặc dù nói như vậy nhưng vẫn mỉm cười một hơi uống cạn.

"Dạ!" Dung phi nhún người hành lễ, vừa vuốt ve phần bụng vẫn còn bằng phẳng vừa cười đáp.

Tôi nhìn hai người vì đứa bé chưa ra đời mà vô cùng tình cảm, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười. Khi Hoàng thượng biết được thai nhi trong bụng Dung phi không phải long chủng của mình sẽ có cảm giác gì? Anh ta sẽ dùng cách nào để xử lý phi tần không tuân thủ nữ tắc như cô ta?

Dung phi ơi Dung phi, cô có biết mình đã phạm phải tội nghiệt không thể tha thứ chưa? Còn Đức Thân Vương, gian phu như anh ta cũng sẽ chẳng thể có kết cục tốt!

Tôi nghĩ đến đó chỉ lặng lẽ cười thầm, cười mình còn có sức quan tâm cho người khác.

Từ xưa có vị Hoàng đế nào chưa bị cấm sùng? Hoàng đế mưa móc hữu hạn, phi tử đông đảo, sao nhận được hết quân ân? Phi tử không chiếm được mưa móc suốt ngày tịch mịch khó nhịn liền thò chân ra ngoài.

Tất cả đàn ông đều hâm mộ Hoàng đế hưởng hết giai lệ hậu cung mà quên mất cái sùng trên đầu, chỉ để ý hưởng thụ mà không muốn thừa nhận hậu quả xấu hổ khi mưa móc quân ân không đều.

Tam thê tứ thiếp chắc gì đã tốt? Đã bất trung với tình cảm lại còn tự chuốc lấy phiền não!

Đột nhiên trái tim tôi ngửa ngửa. Nếu như Đức Thân Vương đi trễ một chút, hay Dung phi đến sớm một chút, hai người họ gặp nhau sẽ là cục diện như thế nào

~p/s: mình đã lập wp vào ngày này 3 năm trước, wp không nhắc thì chắc cho tiền cũng không nhớ =)) (tất nhiên chỉ để comt chứ không phải đăng truyện : v)

Chương 31: Tượng Quan Âm mang điềm gở

Dung phi lui xuống, Hoàng thượng lệnh cho tôi tới cung Minh Hỉ thỉnh an Trang phi. Ngoài mặt tuy nói thế, nhưng trên thực tế là muốn tôi tránh mặt

để nói chuyện riêng với Liệt Minh Dã.

Đến cung Minh Hỉ, tôi đứng bên ngoài đợi cung nữ vào thông báo, không lâu sau được cung nữ truyền vào.

Nhắc bức rèm châu đi vào, đập vào mắt là Trang phi với vẻ mặt lười biếng dựa nghiêng trên giường. Sau giường có hai nữ quan đứng hầu phẩy nhẹ quạt lông, mỗi bên giường đều có một cung nữ bóp vai, đấm chân, một người khác quỳ ở trước giường bóc vỏ vải cho cô ấy.

"Dân nữ tham kiến Trang phi nương nương!" Tôi đi lên trước nhún người hành lễ, giọng nói lớn nhỏ vừa phải.

"Miễn lễ, ban thưởng ngồi!" Trang phi vẫn nghiêng người không nhúc nhích, chỉ nhướn đôi mắt xinh đẹp lên lười biếng phân phó.

Cung nữ đưa một chiếc ế tròn đặt ở đằng sau tôi, tôi tạ ơn rồi nghiêm chỉnh ngồi xuống.

Trang phi quan sát tôi từ đầu tới chân, quan sát xong thì than nhẹ một tiếng, tựa như thương yêu cũng có vẻ bất đắc dĩ nói, "Chăm sóc Minh Dã thật cực khổ cho cô, xem xem, lại gầy đi nữa rồi."

Nghe vậy, tôi theo bản năng vuốt lên mặt mình, gầy thật ư.... "Tạ ơn nương nương thương yêu, hầu hạ thiếu gia là bổn phận của dân nữ."

Cô ta thận trọng nhìn tôi, sau một lúc bỗng chuyển đề tài, "Tới đây, ném thử loại vải mới này xem." Chuyển ban trái vải cung nữ đã bóc sẵn đưa đến bên môi mình cho tôi.

Vừa dứt lời, cung nữ lập tức đưa vải tới trước mặt tôi.

Thấy thế, tôi do dự một lúc, không phải là không đón nhận tấm lòng của Trang phi, chỉ là từ nhỏ tôi đã không thích đồ ngọt, thậm chí còn rất ghét

loại quả ngọt ngấy như vải.

Thấy tôi im lặng không nhúc nhích, Trang phi hơi nâng giọng điệu, mềm mại hỏi, "Sao vậy? Không thích à?"

Mặc dù thái độ của cô ấy không nóng không lạnh, nhưng tôi có thể nhận ra cô ấy đã đổi giọng. Được sủng phi thưởng ăn sao có đạo lý không nhận? Nếu hôm nay tôi không nhận, không biết ngày sau sẽ rước lấy bất lợi ra sao. Cố dằn xuống sự bài xích trong lòng, kính cẩn đáp, "Không phải ạ, được nương nương ban thưởng là phúc phận của dân nữ, chỉ là dân nữ nhất thời vui quá hóa sợ nên chưa dám thưởng thức."

"Bổn cung cho phép cô th thưởng."

"Tạ nương nương ân thưởng!" Không được phép lựa chọn tôi đành chấp nhận, cũng cố mà nặn ra một nụ cười cảm kích. Tôi nhận lấy trái vải cung nữ đưa tới bỏ vào trong miệng trước ánh nhìn soi mói của Trang phi, thấy tôi bắt đầu nhai nuốt thì cô ấy mới hài lòng gật gật đầu.

Khổ sở ăn loại trái cây đã bài xích hơn hai mươi năm. Ở chốn cung đình này, tôi không thể từ chối những thứ mình không thích, nhưng tôi cũng không thể tự ép mình thích được.

"Mùi vị thế nào?" Thấy tôi nhai gần xong, Trang phi cười mỉm hỏi.

Tôi cố nhin chán ghét nuốt xuống, phối hợp trả lời, "Vừa ngọt vừa trơn mềm."

Cô ấy mỉm cười gật đầu, gật xong khép mắt hưởng thụ sự hầu hạ của cung nữ.

Tôi nhẹ nhả hạt vào hộp tròn đựng vỏ vải bên cạnh cung nữ, sau đó rũ mi ngồi ngay ngắn lại, mắt nhìn xuống đầu gối mình.

Thời gian lặng lẽ trôi qua ước chừng nửa nén hương Trang phi mới mở đôi mắt đẹp ra. Thoải mái hưởng thụ xong, cho cung nữ lặng lẽ lui xuống, trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Thấy cô ấy muốn ngồi dậy, tôi liền đứng dậy bước tới đỡ, cô ấy đã mang thai hơn bốn tháng, phần bụng đã thấy hơi nhô lên.

"Tiêu Lạc, kể lại cho bốn cung nghe một chút chuyện Minh Dĩ bị ám sát."

"Vâng!" Tôi vừa đáp vừa lui về ghế tròn ngồi xuống, đem những chuyện xảy ra mấy ngày qua kể lại từ đầu tới đuôi cho cô ấy nghe. Cô ấy và Hoàng thượng thật không hổ là vợ chồng, nhìn thấy tôi và Liệt Minh Dĩ đều hỏi chuyện này.

Sau khi nghe xong, Trang phi khẽ thở dài, sau đó chuyển sang đề tài khác nói: "Cùng bốn cung đến Ngự Hoa Viên đi dạo một chút." Nói xong vươn một tay về phía tôi.

Tôi đỡ cô ấy đứng lên, ánh mắt lướt nhanh nhìn khắp giường, phía trên đầu giường có kê một cái giá, trên giá móc một chiếc sa y mỏng màu tím, nhìn thấy sa y cũng đồng thời nhìn thấy trên giường đầu có đặt một tượng Quan Âm bạch ngọc chạm trổ rất tinh xảo: "Xin nương nương chờ một chút, dân nữ lấy sa y khoác thêm cho nương nương." Cô ấy gật đầu, tôi buông tay đang đỡ cô ấy với tới giá áo, lúc với ngang tượng Quan Âm thì tôi nhìn nó thêm một lúc.

Tôi bất giác không kìm được nhú mày, mang thai, giường êm, tượng Quan Âm, ba thứ này tập hợp lại khiến tôi cảm thấy rất quen mắt! Những hình ảnh này dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi, nhưng là ở đâu đây.... Tôi vừa suy nghĩ vừa gỡ sa y xuống, khi cầm sa y xoay người cơ thể không nghe theo sự chỉ huy của não bộ, khuỷu tay theo bản năng va vào tượng Quan Âm. Tiếng "xoảng" chát chúa vang lên, âm thanh vỡ vụn ngay tức khắc gọi mạch suy nghĩ đang đi hoang của tôi về. Đột nhiên tôi bừng tỉnh

nhìn xuống mặt đất, khi ánh mắt chạm phải tượng Quan Âm bể nát thì máu toàn thân tôi như bị đảo lộn.

"Dân nữ đáng chết!" Phản ứng đầu tiên mà tôi có chính là quỳ gối xuống đất như mấy tỷ nữ lỗ mạo phạm chủ tử trong phim truyền hình, xương đầu gối va vào mặt đất phát ra âm thanh vô cùng rõ ràng.

Tiếng vỗ khiến Trang phi vội bước vòng qua trước mặt tôi, cô ấy còn chưa lên tiếng hỏi, tôi đã phát hiện một phần nhỏ góc cạnh màu đen sì giữa những mảnh vụn của tượng Quan Âm. Chẳng cần suy nghĩ thêm, tôi ngay lập tức gạt những mảnh nhỏ phía trên ra, một cái hình nhân lập tức hiện ra: "Nương nương!" Tôi cầm hình nhân giơ lên cao để Trang phi có thể thấy rõ hơn.

Khuôn mặt hồng hào của cô ấy ngay lập tức biến sắc, toàn thân cứ đờ nhìn chằm chằm hình nhân vài giây, sau đó đột nhiên xoay người ra phía ngoài hô lớn, "Người đâu!"

"Nương nương!" Một cung nữ vội vàng chạy tới, điều khác lạ trong phòng khiến cô ta sau khi vào liền quỳ rạp xuống đất.

"Đi đem tượng Quan Âm bạch ngọc trước giường trong tấm thất của bốn cung tới đây!" Giọng điệu Trang phi có phần sốt ruột, thần thái trên dung nhan tuyệt sắc biến đổi liên tục.

Tôi nắm chặt hình nhân bất động quỳ trên mặt đất, trong lòng chợt hiểu ra. Quan Âm Tống Tử vốn là chúc phúc, nhưng bên trong cất giấu hình nhân sẽ trở thành lời nguyền! Chẳng lẽ đây cũng là do kẻ chủ mưu kia gây nên? Hạo là người khác?

Thảo nào tôi lại cảm thấy mang thai, giường êm, tượng Quan Âm nhìn quen mắt đến thế. Cảnh này tôi đã từng thấy trong "Mẫu Nghi Thiên Hạ". Vương Chính Quân cũng vì mang thai long chủng mà rước lấy tai ương.

Hung thủ bí ẩn trong "Mẫu Nghi Thiên Hạ" là Phó Dao, vậy ở chốn hoàng cung của thời không này ai mới là hung thủ thực sự?

Cung nữ y lời mang một tượng Quan Âm khác , Trang phi ra lệnh đập bể nó. Cùng với tiếng vỡ giòn tan vang lên, thêm một hình nhân văng ra y hệt như tượng Quan Âm mà tôi làm vỡ trước đ

Sắc mặt cung nữ thay đổi, vốn không phải lỗi của cô ta, nhưng do xuất phát từ phản xạ tự nhiên cho nên liền quỳ xuống đất, hai vai còn không kiềm chế được run bần bật.

Trang phi khiếp sợ không thể tin nổi nhìn trân trân tượng Quan Âm vỡ nát và hình nhân một lúc lâu vẫn không thể mở lời. Mãi một lúc lâu sau, thân thể mới loạn choạng khàn giọng nói với cung nữ nọ, "Đi mời Hoàng thượng tới, nói Bốn cung vì hoảng sợ đã động thai khí!"

"Dạ!" Cung nữ đáp lời vội lui ra khỏi phòng.

Trang phi nhanh nhẹn gọi một cung nữ khác đến, hạ lệnh bảo đi mời thái y.

Nhìn cô ấy cố nén nỗi hoảng sợ quả quyết nhanh gọn truyền lệnh mà trong lòng tôi rung động mãnh liệt. Lòng dạ phụ nữ sống ở chốn hậu cung quả là cao minh! Đầu tiên là mời Hoàng thượng, sau đó mời thái y, để tình huống mình bị hại càng ăn sâu bén rễ vào trong lòng mọi người.

Trang phi không sai người quét dọn những mảnh vỡ đầy đất, những thứ này là chứng cứ xác thực nhất, cô ấy muốn đợi Hoàng thượng đến tận mắt chứng kiến!

Cô ấy xoay người lại đi tới đưa tay đỡ tôi đứng dậy, trong mắt đọng đầy nước mắt trong suốt, khẽ run rẩy nói với tôi bằng giọng nghèn nghẹn: "Tiêu Lạc, cô đúng là thần hộ mệnh của bốn cung!" Nói xong, một giọt nước mắt trượt xuống gò má.

"Nường nường quá lời rồi, người và thai nhi trong bụng được bình an mới là điều quan trọng nhất!" Tôi không tự cho mình có công lao bởi tôi biết trong nước mắt của cô ấy chỉ có gần một nửa là cảm kích tôi, phần lại là cảm thấy may mắn vì mình cùng long chủng một lần nữa đã tránh được tai ương.

Tôi dìu cô ấy về giường nằm, thái y đến trước Hoàng thượng một bước để bắt mạch. Sắc mặt Trang phi khó coi cũng không phải giả, trong lòng quả thật rất sợ.

Rèm châu trong phòng bỗng nhiên được nhắc lên, Hoàng thượng bước nhanh tới với vẻ mặt sốt ruột, theo phía sau lưng là Liệt Minh Dã.

Ánh mắt Hoàng thượng bị những mảnh vụn trên đất hấp dẫn, khi anh ta nhìn thấy hình nhân màu đen sì thì cơ thịt trên mặt giật giật mấy cái, cũng coi như không thấy tôi và thái y đang hành lễ.

"Hoàng thượng...." Trang phi mềm mại như không xương chống người lên thỏ thẻ gọi. Hoàng thượng vội vội vàng vàng bước tới bên cạnh giường bắt lấy tay cô ấy, vừa nắm vừa nghiêng đầu nhìn về phía thái y.

Thái y không dám chậm trễ, vội vàng khom người bẩm báo, "Nường nường bị hoảng sợ nên động thai khí, nhưng cũng không có gì đáng ngại, để lão thần kê một phương thuốc an thai ổn định tinh thần cho nường nường dùng."

"Vậy còn chờ gì nữa, không đi mau!" Hoàng thượng nổi giận, giọng nói ôn hòa giờ phút này nghe sao lạnh lẽo tới thấu xương.

"Dạ, dạ, lão thần lập tức đi làm ngay, lão thần xin phép cáo lui!" Thái y bị dọa sợ đến nét mặt già nua cũng phải biến sắc, vội dập đầu hành lễ lui xuống.

"Hoàng thượng, nếu không phải Tiêu Lạc kịp thời phát hiện trong tượng Quan Âm giấu hình nhân, e là long nhi trong bụng thần thiếp khó mà giữ nổi...." Nói xong, Trang phi che mặt khóc thút thít, dáng vẻ hoa lệ đầm đìa như có thể vò nát trái tim của bất kỳ người đàn ông nào.

Lời vừa dứt, tôi lập tức cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của Liệt Minh Dã.

Quả nhiên, Hoàng thượng đau lòng không thôi, âu yếm lau đi giọt nước mắt trên gò má cô ấy, hạ giọng dịu dàng an ủi nói, "Để ái phi phải sợ rồi, ái phi đừng khóc, trẫm nhất định sẽ trả cho ái phi một công đạo!" Dứt lời, vừa vỗ nhẹ xoa dịu Trang phi vừa nhìn về phía tôi nói, "Người quả là thần hộ mệnh của Trang phi, trẫm cảm tạ người!"

Nghe vậy tôi sợ hãi vội vàng quỳ xuống đất lắc đầu nói, "Hoàng thượng nói quá lời, dân nữ gánh không nổi!"

"Nhất định gánh nổi!" Từng lời Hoàng thượng nói ra vô cùng rõ ràng rành mạch, dứt lời lại nói: "Hôm nay đến đây thôi, các người hãy lui xuống trước đi."

"Vâng!" Tôi và Liệt Minh Dã cùng đáp, đáp xong lui ra khỏi phòng.

Ra tới bên ngoài, hai chân tôi chột mềm nhũn tựa vào tường, đôi tay siết chặt buồng thông còn đang khẽ run. Lời nguyện đã bị hủy, nhưng tôi không thể nào vui nổi, tôi giận mình tại sao lại đụng vào cái tượng Quan Âm đó. Tôi vốn đã là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của một vị phi tử nào đó, bây giờ thêm lần này nữa lại càng trở thành cái xương cá mắc kẹt trong cổ không nhả ra được, xem ra, sau này không thể vào hoàng cung này nữa rồi, nhất định vậy!

Cổ tay đột nhiên bị bắt lấy, tôi ngẩng đầu lên, đập vào mắt là vẻ mặt căng thẳng của Liệt Minh Dã, mà trong vẻ căng thẳng đó còn ẩn chứa lửa giận. Cậu ta ói gì, giữ chặt cổ tay kéo tôi bước nhanh rời khỏi cung Minh Hỉ.

Nhìn bóng lưng tràn ngập lửa giận của cậu ta mà trong lòng tôi lại càng khó chịu, cả cậu ta cũng đang trách tôi nhiều chuyện? Cả cậu ta cũng không đồng ý tôi lại tự đẩy mình tới đầu sóng ngọn gió?

Ngồi lên xe ngựa trở về Liệt phủ, Liệt Minh Dĩ tức giận siết chặt cổ tay tôi quá, "Dẹp ngay cái tự cho mình thông minh của cô đi, sau này ít vào cung một chút!" Dứt lời, dùng sức hất tôi ra, tức giận quay mặt sang chỗ khác không nhìn tôi nữa.

Tôi bị đụng vào vách xe, bả vai đau nhói. Vừa chịu đau, vừa cầm cổ tay xoa xoa. Đối với sự tức giận của cậu ta, tôi không có gì để nói. Tôi đúng thật là đã quá nhiều chuyện, lúc nào cũng không thể kiềm chế được bản thân. Mãi đến lúc này tôi mới cảm thấy hối hận, hối hận đã xem quá nhiều phim ảnh nói về lịch sử và chốn hậu cung trên truyền hình.

Cái này quả đúng với câu: Trời tạo nghiệt còn có đường sống; nhưng tự gây nghiệt thì chỉ có chết!

Chương 32: Liệt Minh Dĩ ghen

Trước khi ngủ, Liệt Minh Dĩ cởi quần áo nằm lên giường, tôi lấy thuốc mỡ xoa đều lên vết thương của cậu ta.

Thuốc mỡ này dùng rất tốt, chỉ trong bốn ngày ngăn ngủi, vết sẹo đen đúa xấu xí kia đã biến thành màu hồng nhạt, ngay cả da thịt xung quanh vết sẹo cũng khôi phục nhìn chẳng khác gì lúc chưa bị thương.

Tôi nghĩ Thảo Hồ chắc là một thần y ẩn dật, nếu không thì đã chẳng ở sâu trong Sướng viên.

Xoa thuốc mỡ, tôi lấy khăn lụa ra lau tay. Xong trách nhiệm bôi thuốc, tôi để cái bình sứ nhỏ vào chỗ cất.

"Đợi đã!" Liệt Minh Dĩ ngăn tôi lại, từ trên giường ngồi dậy, lãnh đạm hỏi, "Có phải cô báo cho Trang phi nương nương biết về chuyện của Dung phi với Đức thân vương không?"

Nghe vậy, tôi nghiêng đầu nhìn cậu ta, khẽ thở dài, nói, "Không, nếu tôi muốn nói thì cũng sẽ hỏi ý cậu trước." Đương nhiên tôi kém cậu ta về khoản cung đấu, lại không có suy nghĩ nhạy bén. Tôi biết nếu tôi nói, cậu ta sẽ coi tôi thành cái gì, rõ ràng là....

Cậu ta hài lòng gật đầu, nằm xuống giường, không nói gì nữa.

Tôi rời khỏi phòng đóng cửa lại, trở về Lan Uyển.

Đúng như lời Thảo Hồ, nội ngoại thương của Liệt Minh Dĩ mười ngày sau đã hồi phục như cũ, sau khi hồi phục cậu ta lập tức trở lại quân doanh của Nhiếp Quang.

Hôm nay hầu hạ cậu ta rửa mặt chải đầu xong, cậu ta không rời phủ ngay mà ở lại nói với tôi, "Đi theo ta đến Cúc Uyển!"

Nghe vậy, động tác mặc khăn của tôi đột nhiên dừng lại, kinh ngạc xoay người nhìn cậu ta.

"Muốn gặp Thương Sí thì đi theo ta!" Không để ý sự ngạc nhiên của tôi, cậu ta bỏ lại mấy chữ này rồi tự mình đi ra khỏi phòng trước.

Tim tôi đập "thình thịch" như điên, không kịp nghĩ nhiều vắt qua loa cái khăn vải lên giá rồi chạy như bay đuổi theo cậu ta.

Trời ạ, không phải là cậu ta đồng ý cho tôi gặp Tiểu Thương Sí đấy chứ? Nghĩ đến khả năng này, tim tôi liền không thể khống chế được đập loạn nhịp, tuy chưa biết được đáp án chính xác nhưng tôi đã cười rất tươi.

Đi tới Cúc Uyển, đúng lúc Mục Liễu Như đang ôm Tiểu Thương Sí ra khỏi phòng, nhìn thấy hai người chúng tôi thì dịu dàng cười khẽ.

Không chờ Liệt Minh Dĩ nói, tôi ba chân bốn cẳng tiến lên, nhanh chóng muốn lại gần con trai.

"A!" Tiểu Thương Sí thấy tôi thì ngay lập tức toét cái miệng nhỏ nhắn lộ ra phần lợi hồng hồng, vươn cánh tay mập mập ra lắc lư với tôi.

Lúc này tôi cảm động mũi chua xót, mắt đau, mặc dù không gặp bé con thường xuyên, nhưng nó lại vẫn nhớ tôi.

Chưa cho tôi cơ hội lại gần, Liệt Minh Dĩ đã giữ lấy cổ tay tôi, nhú mào răn dạy, "Vội cái gì?"

Nghe vậy, tôi kiềm chế xúc động, chờ đợi. Con trai ở ngay trước mắt, tạm thời đừng quá nóng lòng

Thấy tôi nghe lời, lúc này cậu ta mới nới cổ tay tôi ra, lấy tư thái của một nam chủ nhân nói, "Mục tỷ tỷ ngày hai hai, hai ba, hai tư mỗi tháng đều có việc phải ra khỏi phủ, ba ngày này cô sẽ chăm sóc Thương Sí!"

Cậu ta vừa dứt lời ngay lập tức tôi có cảm giác như ông trời cho tôi trúng xổ số, mở to mắt chăm chú nhìn cậu ta, lắp ba lắp bắp, "Cậu.... cậu.... cậu lặp lại lần nữa đi!" Tôi không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy.

"Xem cô kia!" Cậu ta khinh thường bĩu môi, lặp lại câu nói lúc trước.

Nghe rõ, đã nghe rõ, hai tay tôi che miệng nức nở, nước mắt cứ đua nhau trào ra. Cuối cùng cậu ta cũng chịu cho tôi ở gần Tiểu Thương Sí rồi! Tuy chỉ có ba ngày, nhưng đã đủ để chứng minh sự thay đổi của cậu ta. Nếu như lúc trước, cậu ta tuyệt đối sẽ không làm vậy!

Hằng ngày tôi hầu hạ cậu ta những sinh hoạt thường ngày, lại dạy cậu ta "Long môn trận", gián tiếp đẩy cậu ta vào quân doanh của Nhiếp Quang, cuối cùng tất cả những gì tôi làm cũng đã được hồi báo, không trả giá vô ích!

Nước mắt của tôi làm cậu ta nướng mày, cánh môi cũng hơi nhếch lên nhưng lại không nói gì.

"Tiêu Lạc, Thương Sí đang gọi muội kìa!" Mục Liễu Như ôm Tiểu Thương Sí tới trước mặt tôi, khiến tôi hoàn hồn.

Tôi chuyển tầm mắt từ Liệt Minh Dĩ sang phía cô ấy, cô ấy cười gật đầu với tôi. Tôi cảm động, kích động, hai tay run rẩy bế Tiểu Thương Sí ôm vào trong lòng. Thân thể của bé con thật mềm, thật nhẹ, cảm giác ấm áp mập mập làm tôi hoảng hốt, tôi đã mong chờ giây phút này từ rất lâu rồi, phảng phất giống như đang nằm mơ vậy!

"Nha! Nha! Ha a...." Tiểu Thương Sí vừa nằm vào trong lòng tôi bỗng bắt đầu trở nên hiếu động, chân đạp đá, tay vung vẩy, nắm tay nhỏ lúc lắc khua khoắng dưới mắt tôi. Bé con đáng yêu như thế làm tôi nín khóc mỉm cười, thật đáng yêu! Tôi không nhịn được hôn nhẹ lên cái trán mềm mại của bé con.

"Nha ha!" Tiểu Thương Sí được tôi hôn cười tít cả mắt, cái miệng nhỏ nhắn kêu a a rất to, khi cười cái lưỡi hồng hồng nhẹ nhàng rung động.

"Lăng Tiêu Lạc!" Liệt Minh Dĩ cau kinh quát khiến tôi kinh hãi, bỗng nhiên tim tôi đập lỡ một nhịp. Tiểu Thương Sí trong lòng cũng ngừng cười, hai người chúng tôi cùng nhìn cậu ta.... Ô! Vẻ mặt chẳng vui vẻ gì!

Cậu ta cắn răng, oán hận lườm hai chúng tôi, vừa lườm vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Một ngày ba bữa sẽ có tỳ nữ đưa sữa dê cho cô, chăm sóc Thương Sí cho cẩn thận, nếu thằng bé bị sặc, ta tuyệt đối sẽ không tha cho cô!" Dứt lời, cơ mặt cậu ta co rúm lại, hung hăng lườm tôi một cái, không

để ý xem tôi phản ứng thế nào, tức giận vung mạnh ống tay áo nhanh chóng rời đi.

"Phì...." Mục Liễu Như che miệng cười, vừa lắc tay tôi, vừa lấy đầu ngón tay chọc nhẹ mặt tôi, mờ ám trêu, "Muội đây, tất cả sự chú ý đặt hết lên Thương Sí, Minh Dĩ ghen rồi!" Dứt lời, cũng không để ý đến phản ứng của tôi, đi thẳng.

"...." Tôi tròn tròn mắt, không nói được gì, nhìn bóng lưng hai người họ trước sau rời đi thật lâu mặt đột nhiên đỏ bừng. Liệt Minh Dĩ ghen sao? Không, không thể nào..

Tiểu Thương Sí cục cựa gọi sự chú ý của tôi, tôi lắc lắc đầu đuổi bóng lưng kỳ quái khó chịu của Liệt Minh Dĩ ra khỏi đầu. Hôn ba cái lên trán tiểu Thương Sí, vui mừng rạo rức nói, "Vì bảo bối ngoan của mẹ, mẹ nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt!"

"Nha! Nha! Ha!" Mắt tiểu Thương Sí cong lên, toét miệng đá chân, vung nắm tay, dường như hiểu lời tôi nói.

Tôi đẩy phẫn khởi ôm bé con đi khỏi Cúc Uyển về viện của mình, ôm con trai trong ngực, thế gian này còn điều gì có thể sánh bằng? Còn gì khiến người ta vui vẻ hơn chuyện này!

Mấy ngày ở cùng Tiểu Thương Sí không cần hầu hạ Liệt Minh Dĩ, tôi toàn tâm toàn ý chơi với con trai, cho bé con uống sữa, ba ngày này là khoảng thời gian tôi sống vui vẻ hạnh phúc nhất trong hai mươi sáu năm qua.

Dáng vẻ Tiểu Thương Sí đáng yêu nghịch ngợm khắc sâu trong đầu, trong lòng tôi, không thể xóa nhòa. Sinh bé con ra đã gần bốn tháng, lần đầu tiên tôi thật sự cảm nhận được sự ngọt ngào của người làm mẹ.

"Ha ha.... ha ha ha ha ha...." Tôi cười ngây ngô đi đến Sướng Viên, đã qua một tháng đan dược chỉ còn ba viên, cỏ Kinh Lan Thanh cũng đã hết, hôm nay đặc biệt đến xin Thảo Hồ.

Tôi nhin cười, dù sao tôi cũng không muốn người ta hiểu lầm rằng tôi có vấn đề. Tôi gõ vòng vàng trước cửa, chờ người ra

Không bao lâu sau cửa mở, người mở là anh chàng trẻ tuổi đã đuổi theo quản gia và tôi mấy ngày trước. Anh ta thấy tôi, lần này không ngăn lại nữa chỉ bữu môi nghiêng người cho tôi đi vào.

"Đa tạ!" Tôi hơi gật đầu, lần trước vì Liệt Minh Dã trúng độc nên thái độ của tôi không tốt, giờ không xích mích gì với anh ta, vẫn nên lễ phép thì hơn.

Trên đường đi đến tiểu viện của Thảo Hồ, hạ nhân trong Sướng Viên đều nhìn tôi với ánh mắt tò mò dò xét, dù sao người đã từng gặp tôi cũng rất ít, mà Sướng viên này lại cực kì rộng lớn.

Dọc đường không gặp trở ngại gì, tôi đi đến gõ cửa phòng Thảo Hồ. Gõ một lần không thấy trả lời, hai lần không trả lời, ba lần vẫn không trả lời, tôi không nhin được nghiêng đầu nghĩ hay là anh ta không ở đây?

Đang nghĩ, một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên truyền đến, tôi theo phản xạ giật bắn cả người, trái tim cũng vì tiếng kêu bất thành linh này mà đập "thịch thịch". Tôi run lên một cái, chưa hết hoảng hồn nhìn về phía phòng thuốc cách vách, tiếng kêu phát ra từ trong đấy.

Kêu thê thảm như thế nhất định là đã xảy ra chuyện, hay là Thảo Hồ đang thí nghiệm thuốc rồi tự làm mình bị thương? Nghĩ vậy, tôi ba chân bốn cẳng xông đến phòng thuốc dùng sức đẩy cửa phòng ra.

Cửa mở, đập vào mắt là khung cảnh làm người ta sửng sồ! Chỉ thấy Thảo Hồ quần áo lộn xộn ngồi dưới đất, hai tay vò mái tóc đen, ngũ quan tuấn tú

nhấn tịt lại. Trước mặt là đồng chai chai lọ lọ xếp theo hình chữ "nhất" , lọ ở chính giữa và lọ phía bên phải còn có ít khói kì lạ từ từ tỏa ra.

Cảnh này khiến tôi ngớ ra, mà Thảo Hồ cũng vì quá tập trung nên vẫn chưa phát hiện ra tôi đi vào.

"A.... a.... a...." Anh ta hét một tiếng còn thâm hơn, hai tay ra sức giật tóc, thân thể quay tới quay lui giống như đau khổ lại giống như đang đấu tranh.

Nghe anh ta kêu thảm thiết một lát, đầu óc đình trệ của tôi cũng dần hoạt động lại, Tôi không thể nhịn được ‘phì’ cười một tiếng, sau đó bắt đầu ôm bụng ngồi xổm trên đất cười như điên "Ha ha ha ha.... ha ha ha ha...."

Tiếng cười của tôi làm Thảo Hồ ngừng kêu la thảm thiết, nhìn thấy tôi....

Thấy tôi cười đến không kịp thở thì ngớ ra, sau đấy giật mình hai tay vội thôi giật tóc, kinh ngạc thốt lên, "Lăng cô nương!"

"Ha ha ha ha.... ha ha ha ha...." Tôi ngồi xổm dưới đất không đứng dậy nổi, cố gắng ngẩng đầu dùng đôi mắt đã cong thành hình trăng khuyết nhìn anh ta. Vốn tưởng rằng anh ta bị thương, không ngờ hóa ra anh ta đang tranh đua với đồng chai lọ, có lẽ là đang pha chế thuốc thì gặp phải sự cố.

Anh ta xấu hổ đỏ mặt, qua loa cào cào chỉnh lại tóc.

"Lần này lại làm sao vậy?" Tôi cố gắng nhịn cười, giọng nói run run hỏi.

Nghe tôi hỏi, anh ta chán nản cúi đầu xuống thở dài một tiếng, phờ phạc ỉu xù trả lời, "Đừng nói nữa, pha chế thuốc tới bước cuối ta lại không ên cho loại thuốc nào vào. Mỗi một loại đều có tác dụng quan trọng, nhưng lại không thể kết hợp cùng nhau. Ta lưỡng lự giữa hai vị thuốc không biết nên cho loại nào vào."

Nhìn anh ta vì chế thuốc mà vất vả, tôi ngừng cười, ngồi xổm xuống đất vừa thuận khí vừa nói ra điểm mấu chốt, "Huynh phải so sánh hai loại thì mới biết được loại nào có tác dụng hơn chứ."

Vừa nói xong, anh ta bỗng sửng sốt, đang phờ phạc ỉu xiu cũng chợt giật mình bừng tỉnh." Đúng rồi, sao ta lại không nghĩ đến cách này? Thật ngốc quá!" Năm tay phải nắm mạnh vào lòng bàn tay trái, khen to.

"Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê." Tôi thuận khí xong thì đứng lên, anh ta cũng không phải là đồ ngốc chẳng qua là quá say mê thôi. Tôi làm thiết kế thời trang cũng thường xuyên bị cụt ý tưởng, chẳng có gì lạ.

"Ha ha, ý này thật hay!" Anh ta vui vẻ ra mặt, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, đôi mắt trong suốt xinh đẹp sáng ngời, cả người tràn đầy sức sống.

"Nhanh đi rửa mặt chải đầu đi, đáng vẻ anh bây giờ thật buồn cười." Tôi đánh giá anh ta từ đầu tới chân, anh ta bây giờ giống hệt ăn xin ngồi bên chân tường xin bố thí.

"Ha ha, đã để Lăng cô nương chê cười...." Anh ta ngượng ngùng gãi gò má, "Cô nương chờ một chút, ta đi ngay đây!" Nói xong, đỏ mặt rời khỏi phòng thuốc.

Tôi cười xua tay, anh ta thật sự là yêu y thành si, thành cuồng....

Không bao lâu sau, anh ta quay về. Đã rửa mặt chải đầu gọn gàng, tóc đen đã được búi lại chỉnh tề, thay bộ quần áo màu xanh sạch sẽ, trên gương mặt trẻ con đáng yêu là nụ cười xán lạn như mặt trời. Tôi đã chế xong thuốc mới rồi. Anh ta vừa nói vừa đi đến ngăn thuốc trước quầy, lấy từ trong đó ra một bình sứ và gói thuốc.

Tôi lấy bình sứ chỉ còn có ba viên thuốc từ trong tay áo rộng ra, mở nắp bình lấy thuốc trong bình cho vào bình mới, trả bình cũ cho anh ta.

Anh ta cho bình cũ vào ngăn kéo, nói, "Đến đây, để ta bắt mạch cho cô."

Tôi đưa tay phải đến trước mặt anh ta, bắt mạch, chẩn xong anh ta nướnɡ đuôi lông mày, cười nói, "Không tời, thân thể cô đang dần dần khôi phục rồi. Cảm xúc trong thời gian này của Lăng cô nương không tệ, tâm trạng tốt cũng là liều thuốc hay giúp điều dưỡng!" Dứt lời, anh ta buông tay tôi ra.

Nghe vậy, tôi chỉ cười không nói. Anh ta nói không sai, gần một tháng qua tâm trạng của tôi quả thật rất tốt, Tiểu Thương Sí là công thần lớn nhất!

Anh ta đang định mở miệng nói thì có người gõ cửa. Hai chúng tôi nhìn ra, chỉ thấy một a hoàn đứng trước cửa phòng." Y sư Thảo Hồ, Thất gia mời ngài và vị cô nương này đến thư phòng." Cô ấy cúi người hành lễ, vô cùng cung kính với Thảo Hồ.

Nghe vậy, trong lòng tôi vui vẻ, Thất gia đến đây, tôi có thể nói lời cảm ơn với ông ấy.

Thảo Hồ cười đồng ý, nói với tôi, "Ta đưa cô đến thư phòng.

"Ừ!" Tôi gật đầu, cùng đi với anh ta.

Tiểu viện anh ta ở cách thư phòng không xa, giữa hai viện chỉ cách nhau một vườn hoa nhỏ. Khi đi tới vườn hoa đột nhiên tôi hơi căng thẳng, trong ấn tượng của tôi Thất gia luôn thần bí, hiện giờ tôi tới đây xin thuốc mới lại gặp được ông ấy, thật là lạ lùng!

Một tòa nhà nhỏ hai tầng được xây trong viện, Thảo Hồ dẫn tôi đến tầng hai, đứng ở ngưỡng cửa thư phòng gõ cửa.

"Vào đi!" Trong phòng truyền đến một tiếng nói khàn khàn, giọng nói này truyền qua hai tai vào thẳng não khiến tôi giật mình kinh hãi! Giọng nói này.... Là anh ta?

Chương 33: Cạm bẫy và tranh cãi

"Lăng cô nương, vào đi!" Giọng của Thảo Hồ từ trong phòng vọng ra, kéo tôi thoát khỏi cú sốc trở về hiện tại. Tôi theo bản năng quét mắt về phía bên phải nhưng bên cạnh hoàn toàn trống không.

Trong lòng căng thẳng nắm chặt lại hai tay, tôi mím chặt môi nhìn tới vị trí bỏ trống kia. Nếu như Thất gia thật sự là người mà trong lòng tôi nghĩ, vậy thì phản ứng quá mức thất thố hiện giờ của tôi chắc chắn sẽ bị hoài nghi. Lúc vào phòng, chuyện duy nhất có thể làm chính là coi như không biết gì cả!

Nghĩ vậy, tôi hít sâu một hơi để điều hòa cảm xúc cùng nhịp tim đang đập thình thịch của mình, dùng tốc độ cực nhanh để cho mình bình tĩnh lại. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ, cất bước đi vào trong phòng....

Khi tầm mắt chạm phải người đang ngồi ngay ngắn ở phía sau bàn thì ngay lập tức tôi sững người, nụ cười trên môi liền cứng lại. Sững sờ chỉ trong chốc lát, tôi buột miệng thốt lên, "Đức Thân Vương?" Quả nhiên là anh ta!

Trên khuôn mặt tuấn tú của Đức Thân Vương thoáng nở nụ cười nhẹ, lúc nhìn thấy tôi tỏ ra kinh ngạc thì khóe miệng càng nhếch lên cao hơn, thái độ không đứng đắn đều lộ ra hết. Trong đôi mắt phượng hẹp dài lóe lên tia sáng khó hiểu, tia sáng ấy khiến cho lòng tôi hồi hộp không yên. Anh ta có ý gì? Tôi nhận thấy mình giả vờ đâu có sơ hở gì. Còn nữa, anh ta cũng đâu có biết tôi cùng Liệt Minh Dã đã tận mắt chứng kiến chuyện lăng nhăng của anh ta và Dung phi chứ?

Trong lòng tôi không ngừng âm thầm trấn an mình, bình tĩnh, bình tĩnh, không nên vì một nụ cười không biết là ý gì của anh ta mà rối loạn trận tuyến.

"Dân nữ tham kiến Thân vương!" Tôi cố nở nụ cười cứng ngắc tiến lên một bước khom người hành lễ. Ép mình hoàn hồn, động tác trơn tru không có chút sơ hở nào.

Tuy rằng mới gặp mặt công khai với anh ta một lần, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của anh ta, giả tạo long chủng chính là ví dụ tốt nhất. Anh ta rõ ràng có ý giết giây Dung phi sinh con tranh giành hậu vị, không khó nhận ra ý nghĩa đen tối trong lòng. Tất cả những suy nghĩ này đột nhiên lướt qua trong đầu tôi, nhưng chỉ nằm ở trong đầu, không hiện lên trên mặt, mà cũng không thể để lộ!

"Hóa ra hai người quen biết à?" Thảo Hồ từ nghi ngờ chuyển thành tỉnh ng nở nụ cười, má lúm đồng tiền hai bên má trông thật đáng yêu.

Tôi khẽ cười với anh ta, ánh mắt dừng lại ở trên khuôn mặt anh ta. Anh ta trong sáng như vậy nhưng lại ở trong phủ của Đức Thân Vương, thật sự là lãng phí! Chẳng biết tại sao, tôi lại không coi anh ta và Đức Thân Vương là cùng một loại người, hơn nữa cũng không cho rằng anh ta sẽ "Gần mực thì đen".

Từ lúc bước vào phòng cho đến bây giờ, trong thời gian ngắn tôi đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy suy nghĩ trong đầu tới quá nhanh chóng. Tôi cố gắp đèn nén không nghĩ đến những vấn đề trong đầu nữa, nếu tiếp tục nghĩ sợ là Đức Thân Vương sẽ hoài nghi.

"Thảo Hồ, xem Bốn vương mang gì đến cho người này!" Đức Thân Vương cười tủm tỉm dời ánh mắt khỏi tôi, một tay đẩy chiếc hộp đàn hương lên sát mép bàn.

Thảo Hồ mở hộp đàn hương ra, hai vật trắng như tuyết đập ngay vào mắt. "Tuyết Liên! Tuyết Linh Chi!" Hai mắt của anh ta sáng lên, nâng chiếc hộp đàn hương vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Động tác nâng chiếc hộp thật cẩn thận, anh ta đúng là kẻ yêu vật liệu!

"Nếu người muốn, Bốn vương sẽ cho người!" Đức Thân Vương nâng ly trà lên hóp một ngụm, thuận tay xoay xoay chiếc ly trong tay.

"Đa tạ Thất gia!" Thảo Hồ vui mừng khôn xiết, cầm hai bảo bối hiếm thấy quyến luyến không rời.

Nhìn anh ta vui mừng và khuôn mặt tươi cười của Đức Thân Vương, tôi bỗng cảm thấy ánh mắt Đức Thân Vương nhìn Thảo Hồ chứa đầy ý cười, nụ cười kia thật thật giả giả, làm người ta rất khó có thể xác

Không cho tôi nhiều cơ hội để suy nghĩ, Đức Thân Vương bỗng nói: "Tạm thời cất Tuyết Liên và Tuyết Linh Chi đi đã."

Thảo Hồ gật đầu một cái, đẩy chiếc hộp đàn hương lại rồi nhìn tôi, đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp.

Tôi bật cười, ý bảo anh ta mau đi cất bảo bối đi.

Anh ta cầm hộp đàn hương rời khỏi thư phòng, tôi đứng trước mặt Đức Thân Vương khom người hành lễ lần nữa, thành tâm nghiêm túc nói với Đức Thân Vương: "Dân nữ đa tạ ân cứu mạng của Thân vương!" Chỉ bằng chuyện anh ta đã cứu tôi, tôi quả thực rất cảm kích.

Anh ta thu hồi ý cười khó hiểu trong mắt, lười biếng nói, "Miễn!" Sau đó liền đẩy ly trà lại, hỏi sang vấn đề khác, "Nghe nói thiếu gia nhà cô bị thương nặng, không biết bây giờ thương thế thế nào rồi?"

Nghe anh ta hỏi vậy, trong lòng tôi bắt đầu gợn sóng, nhúu mày trả lời, "Thân vương đã lo lắng, vết thương của thiếu gia đã khỏi."

"Ha ha, tốt lắm! Cậu ta là con cháu tướng môn mà hoàng huynh coi trọng nhất, tương lai nhất định sẽ trở thành trụ cột của nước nhà." Khi anh ta nói đến đây thì nụ cười càng rõ ràng hơn, lại làm cho người ta không thể nào phân biệt thật giả.

Nếu đã không thể hiểu rõ, tôi liền tiếp lời anh ta, nói, "Thân vương quá khen, tận trung với triều đình, vì an nguy của xã tắc đó là trách nhiệm và nghĩa vụ nên làm của thần tử." Tôi trả lời không kiêu ngạo siểm nịnh

Lời nói vừa dứt, tiếng cười cực kỳ hấp dẫn của anh ta vang lên, "Ha ha ha ha, ha ha ha ha! Quả nhiên rất biết ăn nói, làm Bốn vương phải lau mắt mà nhìn!"

"Thân vương quá khen!" Tôi mỉm cười trả lời, cố gắng duy trì sự bình tĩnh, không thể vì lời nói của anh ta mà dao động. Sự nguy hiểm của anh ta không thể không khiến tôi cẩn thận mà ứng phó, nếu không bắt gặp chuyện xấu của anh ta cùng với Dung phi, có lẽ tôi sẽ không như thế.

"Bốn vương không biết nàng dâu nuôi từ bé của Liệt Minh Dã lại hiểu đại nghĩa đến như vậy, hết lòng trung thành với triều đình." Giọng điệu của anh ta đột ngột thay đổi, đuôi lông mày nhếch lên, khóe miệng nở nụ cười tà mị, vừa giống như khen ngợi, vừa giống như chế nhạo.

Nghe vậy, tôi run lên một cái, sau đó giật mình cảm thấy toàn thân giống như bị vật nhọn đâm vào. Sơ suất quá, ban nãy trả lời sai rồi! Tôi là nàng dâu nuôi từ bé của Liệt Minh Dã! Tôi là nàng dâu nuôi từ bé của Liệt Minh Dã! Tôi vĩnh viễn không chịu nhớ điểm này!

Trong lòng âm thầm kêu hồng rồi, Đức Thân Vương nham hiểm khôn khéo chỉ qua một cuộc đối thoại đã nhìn ra được điểm bất đồng của tôi, dùng những câu hỏi đường hoàng dắt tôi vào cái bẫy anh ta đã dựng sẵn! Đáng chết, tôi thật là ngốc! Ngốc chết đi được!

Việc đã đến nước này hối hận cũng vô dụng, bây giờ tôi bởi vì lỡ lời mà sắp trở thành người thua cuộc, phải mau chóng suy nghĩ kế sách ứng phó! Nghĩ đến đây, tôi thu lại vẻ mặt hốt hoảng cười nói, "Dân nữ đệ tiện, chỉ là thiếu gia tận tâm vì nước, hầu hạ thiếu gia lâu ngày đương nhiên sẽ học

được một chút đạo lý của thần tử." Nghe thì có chút gượng ép, nhưng không còn cách nào

Câu trả lời đối phó của tôi không được anh ta đáp lại, chỉ thấy một tay anh ta hơi nắm lại, một tay chống trán lười biếng cười nhìn tôi, nụ cười này rất lạnh lẽo làm sống lưng người ta đổ mồ hôi lạnh.

Kế tiếp chính là thời điểm giằng co, anh ta tuyệt đối sẽ không tin lời tôi nói, cho nên đang lấy tĩnh chế động. Cho dù như thế, tôi cũng không thể thua được, nếu như bây giờ thua, vậy thể diện của Liệt Minh Dã cũng sẽ mất hết.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, anh ta như cười như không nhìn tôi, tôi cũng bình thản cười nhẹ nhìn lại. Không ai nói gì khiến đôi bên lâm vào cục diện bế tắc, tôi âm thầm tự khích lệ mình, cũng chỉ là chơi chiến thuật tâm lý mà thôi, không cần e ngại, cứ bình tĩnh!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chúng tôi cứ cười như vậy nhìn đối phương, không ai lên tiếng trước. Chính xác là không ai được phép lên tiếng trước, nếu không sẽ thua toàn bộ ván này.

Đang lúc hai người chúng tôi bốn mắt nhìn nhau bất phân thắng bại thì tiếng gõ cửa phòng vang lên, nghe thấy âm thanh này chúng tôi vẫn không phản ứng, cứ nhìn đối phương chăm chăm.

Không thấy ai trả lời, người gõ cửa tự động đẩy cửa đi vào, nhìn thấy tôi và Đức Thân Vương đang nhìn nhau thì sửng sốt, sau đó khua khua tay trước mắt tôi, nghi hoặc gọi, "Lăng cô nương?"

Nghe vậy, tôi không thể giả vờ như không nhìn thấy được nữa, tôi chuyển tầm mắt đang nhìn Đức Thân Vương sang anh ta, cười hỏi, "Cất kỹ bảo bối rồi à?"

Thảo Hồ nhìn tôi, rồi lại tôi thu hồi ánh mắt trước, Đức Thân Vương cũng đang nở nụ cười sâu xa nhìn tôi. Tuy là bị Thảo Hồ xen ngang, nhưng tôi thua rồi....

Nghiêng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời đã lặn về phía tây, gần tối rồi. "Thời gian không còn sớm nữa, dân nữ nên trở về rồi, cáo từ!" Tôi mỉm cười hành lễ với Đức Thân Vương, rồi cười với Thảo Hồ, rồi khỏi thư phòng. Rất rõ ràng, ánh mắt của Đức Thân Vương như muốn nhìn xuyên qua da tôi vậy!

Tôi đi thẳng một mạch về Liệt phủ, cầm bình sứ và gói thuốc đặt lên trên bàn thì mới phát hiện ra trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, đồng mồ hôi này đều do Đức Thân Vương ban tặng.

Nếu không có Thảo Hồ xen ngang, chẳng biết tôi và Đức Thân Vương sẽ cứ nhìn nhau như vậy đến khi nào? Anh ta sinh ra trong hoàng cung lớn lên trong tâm kế, tôi có thể thắng được anh ta sao? Tim tôi có chút run, tôi không chắc mình sẽ có phần thắng!

Mức nước từ trong giếng ra, rửa tay rồi treo khăn vải về giá. Áp chế trái tim đan run rẩy mà hít một hơi thật sâu, thôi, chuyện đã xảy ra nghĩ lại cũng vô dụng.

Trước khi đi ngủ, Liệt Minh Dĩ đang ngồi trước bàn trang điểm khép hờ mắt, vẽ mặt lười biếng.

Tôi lau mái tóc ướt nhẹ của cậu ta, lau xong khẽ cắn môi, nắm chặt khăn lông cẩn thận nói, "Hôm nay ở Sướng Viên tôi đã gặp Thất gia!"

Cậu ta "Ừ" một tiếng, không có phản ứng gì đặc biệt. Tôi cắn môi lần nữa, cao giọng hơn cũng cẩn thận hơn nói, "Thất gia chính là Đức Thân Vương."

Vừa dứt lời, cậu ta liền mở mắt, chột nghiêng người, quay đầu nhìn tôi, con người rõ ràng đã co lại.

Tôi lập tức kể lại toàn bộ những gì xảy ra ở Sướng Viên.

Sau khi nghe xong, cậu ta đứng bật dậy đôi tay như chiếc kìm túm lấy cổ áo của tôi. Tôi giật mình khăn vải nằm trong tay suýt nữa rơi xuống! "Ai cho phép cô trả lời? Cô không biết giả câm không nói sao? Đấu trí cùng hăn, ngay cả chết thế nào cô cũng không biết!"

Không ngờ cậu ta lại tức giận như thế, môi tôi mấp máy nhưng không thể phát ra được một chữ nào, trái tim vì tiếng quát của cậu ta mà đập điên cuồng.

"Ta đã sớm cảnh cáo cô đừng tự cho mình là thông minh, cô coi lời ta nói là gió thoảng bên tai không thèm nhớ trong đầu phải không?" Đôi mắt của cậu ta nhìn tôi chăm chăm không chỉ đỏ ngầu mà còn hiện lên tia máu, trông thật đáng sợ.

"Tôi có nghe, chỉ là...." Mới nói đến đó đã nghe thấy cậu ta nổi cáu quát, "Ta không muốn nghe cô giải thích! Từ nay về sau không cho phép cô bước vào Sướng Viên nửa bước, đan dược mỗi tháng ta sẽ phái người đến chỗ Thảo Hồ lấy! Có nghe thấy không?"

Cậu ta không cho phép tôi vào Sướng Viên thì tôi có thể hiểu được, bởi vì đó là địa bàn của Đức Thân Vương. Nhưng không cho phép tôi gặp Thảo Hồ lại làm tôi bất mãn. Thứ nhất gặp anh ta là để lấy thuốc mới, thứ hai cũng có thể nhờ anh ta chẩn mạch để biết rõ tình huống điều dưỡng thân thể. Vì vậy, tôi không nghĩ đã thốt ra, "Thảo Hồ không phải người xấu!"

"Lòng người khó dò, biếtbiết mặt nhưng không biết lòng! Cô làm sao biết được biết hăn ta và Đức Thân Vương không phải cùng một giuộc? Cô làm sao biết hăn sẽ không ‘gần mực thì đen’?" Tôi phản bác làm sắc mặt Liệt

Minh Dĩ xanh mét, phần nộ găm lên, tóm lấy cổ áo của tôi lắc lắc, dường như muốn lắc cho tôi tỉnh lại.

"Con người huynh ấy lương thiện, đối xử với mọi người chân thành, tuyệt đối không phải là loại người như cậu nghì!" Tôi không đồng ý với quan điểm của cậu ta. Cái gọi là thanh giả tự thanh, hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, huống chi là người!

"Cô quen biết hẳn ta bao lâu mà dám kết luận hẳn là người tốt? Trên mặt Đức Thân Vương có ghi hai chữ ‘người xấu’ sao?" Cậu ta tức giận đến toàn thân phát run, hai tay tóm lấy cổ áo của tôi càng ngày càng chặt, trong đôi mắt đang nhìn tôi hiện lên hai ngọn lửa.

Câu hỏi hùng hổ của cậu ta làm tôi không trả lời được nhưng vẫn không nhịn được muốn giải thích cho Thảo Hồ, "Cậu không thể vì Đức Thân Vương mà đánh đồng Thảo Hồ vào hàng ngũ của kẻ xấu, tính tình huynh ấy thuần lương, hơn nữa đã cứu mạng của cậu, điểm này cậu phải biết rõ ràng!" Ngay cả tôi cũng không hiểu mình trúng tà gì lại cứ tin tưởng Thảo Hồ vô hại.

"Hừ...." Liệt Minh Dĩ hừ mạnh, hận không thể đem tôi ăn tươi nuốt sống, giận dữ quát, "Chết tiệt! Đừng có nói ơn cứu mạng với ta, nếu sớm biết hẳn là người của Đức Thân Vương, ta dù có chết cũng không muốn hẳn cứu!"

Lời này vừa nói ra tôi lập tức thấy được sơ hở trong đó. Sao lại là sớm biết? Chẳng lẽ cậu ta và Đức Thân Vương từng có quan hệ sâu xa nào đó sao? Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng lời nói ra lại trái ngược, "Huynh ấy là người tốt, sẽ không hại tôi!"

Nghe vậy, cậu ta dùng ánh mắt khó tin nhìn tôi chăm chăm, dùng hết tất cả giận dữ và phần nộ găm lên, "Hề không hại cô, vậy ta sẽ hại cô sao?" Bị thương nặng nề hiện lên trong đáy mắt.

Lúc này tôi mới nhận ra lời nói vừa rồi của mình sẽ làm cho người ta hiểu theo nghĩa khác, vội vàng sửa lại, "Cậu hiểu lầm, tôi không có ý đó!"

Cậu ta dùng lực hất tôi ra, làm tôi bị va vào bàn, bụng cũng bị đập đau!

"Cút! Cút! Cút ra khỏi phòng ta!" Cậu ta như một con mãnh thú bị thương vùng tay, sắc mặt từ xanh chuyển sang trắng.

"Nghe tôi giải thích...." Không muốn cậu ta hiểu lầm, tôi ôm bụng mà nói.

Cậu ta không nghe, túm được cổ áo của tôi thô lỗ ném tôi ra khỏi phòng. "Bịch" một tiếng, tôi ngã xuống đất, xương cốt cả người như gãy vụn.

"Ta không muốn nhìn thấy cô! Cút.... cút.... cút...." Cậu ta bị thương gầm thét, cầm bình trà, chung trà, mâm đựng trái cây trên bàn ném về phía tôi.

Thấy thế, tôi kinh hãi, vội vàng né tránh những thứ "vũ khí sắc bén" đủ có thể làm tôi bể đầu chảy máu đó.

Xem ra lúc này muốn giải thích cũng không được rồi, đối mặt với những "vũ khí sắc bén" bay ra, tôi lồm cồm bò dậy né tránh. Sau lưng không ngừng truyền đến âm thanh vỡ nát của bình trà, chung trà, mâm đựng trái cây, còn có tiếng vang nặng nề của những đồ vật to lớn rơi xuống đất

Một mạch về Lan Uyên, tôi bổ nhào lên giường, kéo chăn mỏng qua che kín đầu mình, trái tim siết lại từng cơn. Quan hệ với cậu ta mới có chút chuyển biến tốt đẹp, bây giờ lại vì Thảo Hồ mà cãi vã, cái miệng ngốc nghếch không biết chừng mực của tôi còn làm tổn thương cậu ta. Tôi thật sự là đồ phá hoại, làm gì hỏng nấy!

Ngoài viện loáng thoáng có tiếng gầm của Liệt Minh Dĩ vọng đến. Tôi níu chặt chăn mỏng co người lại, trái tim không ngừng run lên. Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Chẳng lẽ tôi và cậu ta không thể chung sống yên bình sao? Vì sao mỗi lần có chút chuyển biến tốt lại gặp phải biến cố?

p/s: Liệu Thảo Hồ có phải tiểu thụ của Đức Thân Vương =)))))))))))))))
)))))))))

Chương 34: Cùng ta ngắm cầu vồng

Một đêm không ngủ, trong đầu tôi suy nghĩ rất nhiều chuyện. Xuyên không đến đây đã gần bốn tháng làm tôi cảm thấy mình vừa không giống người hiện đại vừa không giống người cổ đại, mà giống như kẻ ngoại tộc đơn độc giữa khe hở của quá khứ và tương lai.

Thân phận của tôi là "Lăng Tiêu Lạc" nhưng tôi lại luôn làm những chuyện trái ngược với "Lăng Tiêu Lạc". Giống như chuyện xảy ra ở Sướng Viên hôm qua, tôi thật khờ, bất giác lại bị Đức Thân Vương dắt mũi để lộ sơ hở.

Sáng sớm gà gáy, tôi mang đôi mắt gấu mèo mặc quần áo rửa mặt chải đầu ra khỏi phòng đi sang Trúc Uyển. K đẩy cửa phòng Liệt Minh Dã ra tôi chợt ngừng bước, bởi vì trong phòng lộn xộn không một bóng người. Cậu ta không có ở đây, chăn mỏng trên giường gấp chỉnh tề.

Đóng cửa lại, tôi thong thả xoay người về Lan Uyển. Cậu ta không muốn gặp tôi, nếu không đã chẳng rời phủ....

Ngồi trên giường, trong đầu tôi hiện lên vẻ mặt bi thương của cậu ta, phản ứng của cậu ta kịch liệt như vậy là vì lo lắng cho sự an toàn của tôi, không muốn tôi dính dáng quá nhiều với Đức Thân Vương, đồng thời cũng không muốn tôi vì có quan hệ với Thảo Hồ mà tiếp xúc nhiều với Đức Thân Vương, thế nên cậu ta mới bất chấp tất cả ngăn tôi gặp Thảo Hồ.

Giờ tôi đã hiểu được ý nghĩ của cậu ta, vậy mà lúc ấy tôi lại cứng đầu từ chối ý tốt của cậu ta. Sợ là cậu ta lại cho rằng tôi không biết tốt xấu, cố ý

đối nghịch với cậu ta....

Cậu ta không chỉ sáng sớm không gặp tôi mà tới buổi tối tôi cũng không biết cậu ta về phủ lúc nào. Ngày này qua ngày khác, đã sáu ngày rồi tôi không gặp được cậu ta.

Ngày thứ bảy trước khi đi ngủ, tôi vui mừng phát hiện ra bộ ngực mềm mại sau một tháng đã lại có cảm giác trưởng đau. Cảm giác này làm tôi mừng như điên, đan dược của Thảo Hồ có tác dụng, tôi lại tức sữa rồi!

Cảm giác chân thật thúc giục tôi nhảy xuống giường, đi giày xong mở cửa chạy ra, mục tiêu là Tiểu Thương Sí! Tôi khó nén vui sướng trong lòng, thừa dịp Liệt Minh Dĩ chưa về tôi chạy như bay đi.... tôi muốn cho Tiểu Thương Sí bú sữa!

Mang tâm trạng hồi hộp của một người mẹ, hai ôm ngực hùng hùng hổ hổ chạy đến Cúc Uyển. Khi còn cách cửa uyển hai thước tôi vội kinh ngạc nhìn người đứng ở cửa uyển. Liệt Minh Dĩ! Vì sao hôm nay cậu ta trở về sớm vậy?

Cậu ta nhìn thấy tôi cũng sững sốt, dừng bước lại, đứng đó bình tĩnh nhìn tôi.

Nhiều ngày không thấy, cậu ta chẳng thay đổi gì, vẫn là bộ dáng liêu lĩnh lạnh lùng kia, dường như tất cả mọi người trên thế giới này nợ cậu ta hai trăm vạn vậy.

Cậu ta trở về quá sớm khiến kế hoạch cho Tiểu Thương Sí bú của tôi đổ vỡ, vui mừng lúc này cũng bay sạch. Hôm nay không phải ngày được phép ở bên Tiểu Thương Sí, cho nên tôi vui mừng vô ích rồi!

Cậu ta không nói không rằng, lặng lẽ nhìn tôi từ đầu tới chân, sau khi nhìn hết một lượt ánh mắt rơi vào hai tay đang đặt trước ngực của tôi, vẻ mặt từ hoang mang chuyển thành thản nhiên.

Thấy thế, tôi không nói hai lời xoay người rời đi, xem ra tôi đành phải trở về phòng tự giải quyết vấn đề tức sữa thôi.

"Đứng lại!" Mới đi được hai bước đã nghe thấy giọng nói lạnh như băng của cậu ta từ đằng sau truyền tới. Nghe vậy tôi chẳng những không ngừng, mà còn ôm chặt ngực bước đi nhanh hơn.

"Đứng lại!" Cậu ta lạnh lùng lặp lại, đuổi theo tôi.

Tiếng bước chân tới gần, tôi từ bước nhanh chuyển thành chạy chậm, chỉ mong nhanh chóng

"Lăng Tiêu Lạc, ta bảo cô đứng lại!" Khi tôi chạy vào tiểu viện thì bỗng một luồng gió mạnh thổi qua, chắn ngang phía trước.

Tôi không dừng kịp đập "bộp" một cái khiến cả hai cùng kêu đau, "A...."

Tôi ôm cái trán đau đến nhe răng nhếch miệng, đầu óc cũng hơi choáng váng. Tôi vừa xoa trán, vừa ngẩng đầu nhìn. Vừa nhìn tôi liền sửng sốt.

Liệt Minh Dĩ không ôm trán mà ôm mũi! Bởi vì va chạm tôi mới giật mình nhận ra chẳng biết từ bao giờ mà cậu ta đã cao lên rồi!

"Đáng chết, ta bảo cô đứng lại, không nghe thấy à?" Cậu ta nhíu mày cắn tức răn dạy, xòe tay ra nhìn, không thấy máu mới tiếp tục ôm mũi.

Tôi vừa xoa trán vừa nhìn cậu ta chăm chăm, vừa rồi đâm mạnh như vậy trán tôi cũng đau điếng mà cậu ta không chảy máu, cái mũi đúng là cứng thật!

Cậu ta ôm mũi thật lâu mới buông tay, nói thẳng, "Cô lại tức sữa hả?"

Nghe vậy, hai tay tôi ôm chặt lấy ngực, rầu rĩ không vui trả lời, "Tự tôi có thể giải quyết." Nói xong đi lướt qua cậu ta. Nếu không phải cậu ta về phủ sớm, lúc này tôi đã cho Tiểu Thương Sí bú rồi!

Cậu ta nắm lấy cánh tay tôi kéo tôi vào lòng, chưa cho tôi cơ hội phản ứng liền ôm tôi đè lên đùi thụ đẳng sau. Lưng tôi đập bộp lên thân cây, đau đến mức kêu rên, "Á...." Há miệng chưa kịp nói gì thì vạt áo kéo mở ra. Liệt Minh Dĩ ngay lập tức cúi đầu xuống....

"A!" Ta vội vàng hít vào một hơi, hai mắt tròn tròn, ngừng thở. Cậu ta.... Cậu ta.... Cậu ta.... Cậu ta lại hút sữa của tôi! Ông trời, cánh môi cậu ta mấp máy khiến cả người tôi run rẩy, hành động quá đột ngột này làm tôi ngẩn ra như bị một cây gậy đập vào đầu.

Cậu ta cầm lấy cổ tay tôi đè lên thân cây, làm tôi muốn đẩy cũng không được. Cậu ta ở trước ngực tôi tận tình hút, dường như sữa của tôi trời sinh vốn là của cậu ta. Đầu óc tôi trống rỗng, giương mắt nhìn ánh trăng sáng tỏ, nếu có cái gương ở đây thì tôi nghĩ bộ dạng lúc này của tôi nhất định vô cùng ngốc nghếch buồn cười.

Không khí lúc này nửa là mờ ám nửa là kỳ diệu, tôi không nói được cũng không động đậy được, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập "thình thịch" như điên, và cảm nhận động tác của cậu ta.... Dần dần, hô hấp của chúng tôi mất tiết tấu trở nên dồn dập, đây không phải hiện tượng tốt.

Lúc cậu ta hút xong rời cổ tay tôi ra một chút, tôi vội vàng tránh ra, dùng sức đẩy cậu ta ra một khoảng. Cự ly được kéo giãn, tôi đỡ thân cây xoay người kéo lại vạt áo rộng mở. Tôi theo bản năng sờ gò má, có hơi nóng lên.

Chỉnh xong quần áo, tôi đứng im bình ổn trái tim loạn nhịp. Dây thần kinh của cậu ta không bình thường à, sao lại hút sữa của tôi? Nào có ai ngang ngược như cậu ta chứ!

Hô hấp dồn dập phía sau dần trở nên vững vàng, sau đó liền nghe được tiếng nói khàn khàn của Liệt Minh Dĩ, "Không cho phép cô cho Thương Sí bú dòng sữa dê tiện đây, có nghe thấy không?"

Nghe vậy, tôi lập tức xoay người dùng ánh mắt u lườm cậu ta, ở trong lòng thầm mắng tám trăm sáu mươi lần. Mắng xong, tôi che dấu sự u oán, nở nụ cười xấu xa.

Cậu ta nhíu mày, không hiểu nói, "Cười cái gì?"

"Nếu sữa của tôi đề tiện thì sao cậu còn uống? Nếu tôi nhớ không lầm thì thiếu gia cậu đã uống ba lần rồi đấy!" Tôi vênh mặt, đuôi lông mày nhướng cao, nửa là chế nhạo nửa là đùa giỡn.

Dứt lời, cậu ta ngẩn ra, sau đó nhanh chóng biến sắc, mặt xanh mét chỉ vào mũi tôi hỗn hển quát, "Cô dám mắng ta? !"

"Sai!" Tôi đưa một ngón tay lắc lắc trước mặt cậu ta, vui mừng khi kẻ khác gặp họa, "Là cậu tự mắng mình, không phải tôi."

"Cô...." Cậu ta bắt được tay tôi, dùng sức kéo tôi ôm vào lòng, đè nén lửa giận hung tợn nói, "Sớm muộn gì cô cũng sẽ bị cái miệng mình làm hại!"

Nghe vậy, nụ cười của tôi cứng lại, hàng mi lặng lẽ buông xuống, một lát sau mới ngẩng đầu lên hỏi, "Cậu còn tức giận sao?"

Cậu ta không nói gì, chậm rãi buông tôi ra, xoay người đưa lưng về phía tôi, hai tay chấp sau lưng ngửa đầu nhìn trắng.

Cậu ta không nói, tôi cũng chỉ biết nhìn bóng lưng cậu ta. Cậu ta rất yên lặng, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của cậu ta, thậm chí cả hơi thở dao động cũng không cảm nhận được. Cậu ta có ý gì? Là

Gió đêm thổi qua làm mái tóc và vạt áo cậu ta tung bay, cũng thổi lá cây kêu sà sạt....

Nhìn trắng thật lâu, cậu ta mới ngồi xuống bàn đu dây, đưa lưng về phía tôi nói, "Hát một bài đi, bài lần trước cô đã hát lúc chơi đu cùng Mục tỷ tỷ ấy."

Nghe vậy, tôi kinh ngạc. Ngày ấy khi tôi hát cậu ta đứng ở đâu đó nhìn sao? Bằng không sao lại biết được?

Tôi ngồi bên cạnh cậu ta, khẽ đu dây, bắt đầu mở miệng hát "Minh Nguyệt Kỳ Thời Hữu"

Tôi vừa hát vừa quay đầu nhìn cậu ta. Cậu ta lẳng lặng nghe, đôi mắt vẫn đang nhìn thẳng.

Thu hồi ánh mắt, tôi thả hồn mà hát, chìm đắm trong tương lai cuộc sống tốt đẹp mà ca khúc này hướng tới.

Một bài đã hát, đu dây từ từ chậm lại, tôi nghiêng đầu nhìn cậu ta. Không biết từ lúc nào cậu ta đã cúi đầu xuống, tóc mái che mất khuôn mặt." Đây là ca dao ở quê hương cô?" Cậu ta hỏi như vậy, giọng nói có chút mờ mịt, có chút hư ảo, lại có chút rung động.

".... Coi như vậy đi." Thế kỷ hai mươi một đối với tôi mà nói có thể xem như là ‘quê hương’.

"Rất hay, hát thêm bài nữa đi!" Cậu ta nói xong, lại ngẩng đầu lên, từ đầu tới cuối vẫn không nhìn tôi, ánh trắng là tiêu điểm duy nhất trong mắt cậu ta

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ, không khí lúc này mơ hồ có chút không ổn, dường như hơi trầm tĩnh lại có chút đau thương đang lan tràn. Suy nghĩ một lát, một bài hát cũ chợt hiện lên trong đầu tôi: "Sau cơn mưa trời lại sáng". Tôi quyết định chọn bài này!

"Khụ khụ...." Ho khẽ nhuần giọng, tôi muốn dùng bài hát ngập tràn ánh mặt trời, khích lệ lòng người đuổi đi đau thương xung quanh.

Trên đường đời ai cũng phải trải qua ngọt bùi, cay đắng, vui buồn

Nhưng em nguyện sẽ chia tất cả cùng người

Biết rằng khó tránh khỏi vấp ngã và thất bại trong cuộc sống

Nhưng phải biết dũng cảm đứng lên

Nếu như cứ trốn tránh phiền muộn

Thì bản thân sẽ bị những cơn sóng dữ của cuộc sống cuốn đi

Em nguyện làm ngọn hải đăng thấp sáng trong tim người

Chỉ lối cho người trong màn sương mịt

Sau cơn mưa trời lại sáng,

Phía sau đám mây u ám kia là cả một bầu trời trong xanh

Em sẽ luôn trân trọng những tình cảm mình có,

Sẽ luôn nắm lấy tay người

Sau cơn mưa trời lại sáng,

Hãy tin là sẽ có một cầu vồng xuất hiện

Bao nhiêu giông bão đều sẽ vượt qua

Và em sẽ luôn bên cạnh người.

Vừa chơi đu dây vừa hát, dùng khước mắt liếc nhìn Liệt Minh Dã. Quả nhiên, bài hát ngập tràn ánh mặt trời này làm đôi mắt cậu ta tỏa ra tia sáng lấp lánh, ngay cả trên mặt cũng lộ ra vẻ khát khao.

Tôi thấy may mắn vì mình đã chọn đúng bài rồi. Cậu ta có bản lĩnh, chỉ đang chờ cơ hội để bộc lộ thôi. Cậu ta có một trái tim nóng cháy, chỉ cần

bên cạnh có người cổ vũ. Mười mấy năm tính tình quái gở ngạo mạn phải sửa dần dần, không thể gấp được. Quá trình từ ngây ngô trở nên thành thực làm người ta chờ mong này chắc chắn sẽ rất kích

Hát xong, tôi nhìn sườn mặt nghiêm túc của cậu ta nói, "Khi trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người nào đó thì trước hết nhất định phải khiến cho ý chí của anh ta chịu sự mài luyện, khiến cho gân cốt của anh ta bị mệt lử, khiến cho cơ thể anh ta nhận chịu cơn đói, khiến cho anh ta có rất nhiều nỗi khổ khổ cùng, làm việc cứ chẳng thuận lợi, như thế để chấn động tâm chí của anh ta, khiến cho tính tình của anh ta bền bỉ ngoan cường, làm tăng trưởng tài năng mà anh ta còn thiếu sót..." Nói đến đây tôi tạm ngừng, sau đó lại dùng ý kiến của mình nói tiếp, "Càng bị áp chế lại càng hăng hái, đi qua đêm đen mới nhìn thấy cầu vồng đẹp để chói mắt, hiểu không?" Sở dĩ thêm những lời này không phải vì tôi sợ cậu ta không hiểu cổ văn mà vì muốn mượn nó để biểu đạt hàm ý sâu sa hơn.

Thông qua Nhiếp Quang và Mục Liễu Như tôi biết được cậu ta đã sống mười bốn năm tràn ngập tai ương và nhấp nhô. Chuyện không như ý trong đời người chiếm tám chín phần mười, cậu ta lại chiếm toàn bộ....

Dứt lời, thân thể cậu ta rõ ràng đã run lên một cái, dần dần quay đầu nhìn tôi. Trong ánh mắt liên tục chớp lóe, rất nhiều loại tình cảm đồng thời xuất hiện, đồng loạt trôi đi. Mặc dù rất nhanh, nhưng tôi đã kịp nhìn thấy sự cảm động và cảm kích. Cậu ta không phải người bạo ngược không phân rõ phải trái, chỉ không biết cách biểu đạt tình cảm đã bị đè nén trong thời gian dài của mình mà thôi.

Tôi không nói gì, chỉ nhìn cậu ta dịu dàng cười khẽ, giờ phút này cậu ta giống như một đứa bé lớn xác cần có người trưởng thành bên cạnh dẫn dắt cậu ta đi đúng đường. Cây không tia sẽ dài cành, con người cũng vậy, phải xem chúng ta chăm sóc, đắp nặn, dẫn đường như thế nào.

Đôi môi mỏng khêu gợi của cậu ta run nhè nhẹ, mấp máy nhưng không nói nổi một chữ. Cậu ta bắt lấy bàn tay đang cầm khăn của tôi, nắm chặt. Cậu ta bình tĩnh nhìn tôi, trong đôi mắt chớp động sáng trong rực rỡ dường như có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn mang ngôn ngữ hóa thành ánh

Tôi không thể biết chính xác ánh mắt cậu ta biểu đạt hàm nghĩa gì, chỉ lặp lại câu hỏi lúc trước, "Hiểu không?"

Cậu ta không nói chỉ khẽ nở nụ cười, càng nắm chặt tay tôi hơi một chút, ngẩng đầu nhìn ánh trăng. Nét cười dần dần từ bên môi lan tỏa khuếch tán tới trong mắt.

Tôi nhìn sườn mặt nhu hòa của cậu ta, nhìn tay cậu ta nắm lấy tay mình, trong đầu trống rỗng trong chớp mắt. Sau đó bên tai tôi vọng lại câu hát cuối cùng, ‘ Bao nhiêu giông bão đều sẽ vượt qua. Và em sẽ luôn bên cạnh người. ’ Trống rỗng trôi qua, tôi đột nhiên hiểu được ý cậu ta. Sở dĩ cậu ta nắm tay tôi không nói một lời là vì hi vọng tôi có thể trở thành người cùng cậu ta vượt qua mưa gió, cùng ngắm cầu vồng.

Nhận ra được điều này, tôi khẽ hít vào một hơi, theo bản năng rút tay lại. Cậu ta không cho tôi cơ hội, tay dùng sức nắm thật chặt.

Tôi kinh ngạc nhìn sườn mặt cậu ta, nghĩ gì hỏi nấy: "Vì sao lại là tôi?"

Gió đêm thổi lá cây xào xạc, mái tóc che mất khuôn mặt cậu ta. Chỉ có sự im lặng trả lời cho tôi....

Chương 35: Tướng tài xuất hiện

Dưới ánh trăng tôi và Liệt Minh Dã ngồi trên dây đu, có bầu trời đêm đầy sao làm nền, tiếng dây đu khẽ lay động trở thành tiếng nhạc duy nhất. Cậu

ta vẫn nắm tay tôi không buông, nụ cười nhẹ trên môi. Vũ trụ to lớn như thế, hôm nay lại thu hẹp trong phạm vi của khu vườn này, thế gian chỉ còn tôi và cậu ta....

Kể từ đêm hôm qua, quan hệ của hai chúng tôi lại trở về như bảy ngày trước, giống như chưa từng xảy ra chuyện tranh chấp vì Thảo Hồ. Cậu ta sáng đi tối về, còn tôi chỉ có mỗi một nhiệm vụ là hầu hạ cậu ta rời giường.

Hạ nhân trong phủ không còn dám khinh thường tôi nữa, từ gọi "Lăng Tiêu Lạc" đã chuyển thành "Lăng cô nương" , thân phận và đồ ăn hàng ngày cũng cao cấp hẳn lên, toàn bộ là nhờ vào sự dịu dàng kỳ quái của Liệt Minh Dã.

Tôi không thể đến Sướng Viên nữa, mỗi tháng dùng hết đan dược và cỏ Kinh Lan Thanh thì quản gia sẽ thay tôi đi xin Thảo Hồ.

Ăn đồ ngon, điều dưỡng liền có hiệu quả, tôi dở khóc dở cười khi ngực lại bị tức sữa. Đây vốn là một chuyện rất đơn giản nhưng chỉ cần tới tay Liệt Minh Dã liền thay đổi. Cậu ta bá đạo chiếm tất cả sữa của tôi, hút hết sữa còn chưa nói lại còn không chừa lại cho Tiểu Thương Sí nửa giọt, hại tôi mong đợi rồi lại ôm một bụng thất vọng.

"Ai...." Không nhịn được tôi thở dài một tiếng, gặp phải thiếu niên ‘nửa ông nửa thằng’ như cậu ta thì ngày nào tôi cũng dở khóc dở cười, rốt cuộc là phúc hay là họa đây?

Những ngày này trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã là đầu tháng mười một, hai tháng này cực kỳ yên bình, không có chút biến cố nào, không nghe thấy bất cứ tin tức xấu nào. Thời gian này mặc dù yên tĩnh nhưng tôi vẫn cảm thấy đây là sự bình yên trước cơn giông tố! Không biết là tôi suy nghĩ nhiều hay là do cổ đại khó có được một khoảng thời gian yên

Mùng 7 tháng 11 là thời khắc quan trọng – ngày Liệt Minh Dã tham gia vào cuộc tập trận đầu tiên từ khi vào quân doanh. Cậu ta vẫn luôn chuẩn bị cho

ngày hôm nay. Hoàng thượng hạ chỉ, lệnh cho tất cả vương công đại thần phải đến giáo trường xem trận đấu, ngay cả mấy vị phi tử đang được sủng ái nhất trong hậu cung cũng có mặt. Tôi thì không cần phải nói, Liệt Minh Dã và Trang phi đều chỉ điểm tên tôi.

Hoàng thượng uy nghiêm ngồi ở trên đài cao, bên trái là Trang phi, Dung phi, Ngọc phi, Tô phi, Như phi lần lượt ngồi theo thứ tự, ba vị phi tử kia chính là những người ở lại cuối cùng trong tiệc sinh nhật Trang phi. Phía bên phải là các vương công đại thần, lần lượt ngồi theo chức vị.

Hôm nay Nhiếp Quang không dẫn binh, ngồi bên cạnh Hoàng thượng. Tôi nhìn giáo trường rộng lớn thầm nghĩ, anh ta không dẫn binh, vậy hai người dẫn binh hôm nay là ai? Đang suy nghĩ, chợt nghe Trang phi vui sướng kêu lên, "Hoàng thượng, Minh Dã thật không hổ là con trai lão tướng quân, người xem, còn nhỏ tuổi mà đã có phong độ tư thế hiên ngang của một vị đại tướng rồi!"

Nghe vậy, tôi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy cô ấy rúc vào trong lòng Hoàng thượng đưa ngón tay ngọc thon dài ra chỉ vào bên phải giáo trường.

Tôi nhìn theo hướng cô ấy chỉ, đập vào mắt là một hàng ngũ binh sĩ chỉnh tề, đứng sừng sững như đã mọc rễ trên mặt đất vậy, ai ai cũng cầm trường mâu trong tay, tinh thần hăng hái. Đội ngũ từ giữ tách ra, nhanh chóng, chính xác tạo thành một con đường dài ở giữa. Một tiểu tướng mặc áo bào trắng cười chiến mã to lớn ở giữa chậm rãi tiến lên phía trước. Nhìn người đó như vật động duy nhất giữa bốn bề tĩnh lặng, tôi liền bị hấp dẫn. Khi thấy rõ mặt mũi tiểu tướng kia tôi liền ngơ ngẩn, giật mình che miệng kinh ngạc. Người nọ là.... Liệt Minh Dã!

Thật sự là cậu ta! Cái phong thái ngông cuồng kiêu ngạo kia tôi tuyệt đối không thể nhìn lầm được. Ông trời ơi, cậu ta đã chuẩn bị rất nhiều cho ngày hôm nay, nhưng chưa bao giờ nói cho tôi biết cậu ta chính là người dẫn binh cho cuộc tập trận này. Điều này khiến người ta thật sự bất ngờ!

Tôi hít một hơi quay đầu nhìn Trang phi, ngay sau đó Hoàng thượng và Nhiếp Quang cũng quay sang nhìn tôi, bọn họ không nhiều lời, nhưng mỗi người đều cười cười với tôi. Tôi thu hồi sự kinh ngạc, bỏ tay đang che miệng để đáp lễ lại bọn họ, đợi bọn họ quay đi mới tiếp tục nhìn vào giáo trường....

Như Trang phi nói, Liệt Minh Dã thực sự có phong độ của một đại tướng. Chỉ thấy một tay cậu ta cầm dây cương, một tay cầm song giản, áo bào trắng tiêu sái gọn gàng, dải lụa trắng trên mũ sắt đung đưa theo nhịp điệu thúc ngựa của cậu ta, chiến bào rộng thùng thình bay phấp phới theo gió khiến thân hình cường tráng của cậu ta lúc ẩn lúc hiện. Giờ phút này chỉ có thể dùng hai câu ‘khí khái anh hùng, uy phong lẫm liệt’ để hình dung, tất cả phụ kiện đó đều góp phần tôn lên khí thế bức người của cậu ta. Tôi sợ ngây người, không ngờ cậu ta mặc chiến giáp lại tiêu sái như thế, từ đầu tới chân đều phát ra vẻ mạnh mẽ uy phong.

"Thất đệ lãnh binh nhiều năm, đã có kinh nghiệm tác chiến, trận tỷ thí lần này quả thực làm người ta chờ mong, chắc chắn sẽ mang lại cảm giác hoàn toàn mới mẻ!" Hoàng thượng ôn hòa nói, giọng nói đầy từ tính làm tôi tỉnh lại, cổ tự động xoay lại nhìn về phía hàng ngũ bên trái. Chỉ thấy một chàng trai trẻ tuổi mặc chiến bào màu tím đang giục ngựa tiến về phía Liệt Minh Dã. Đó không phải ai khác, mà chính là Đức Thân Vương!

Tôi giật mình, không ngờ hai người lãnh binh so tài hôm nay lại là bọn họ!

"Chết tiệt! Đừng có nói ơn cứu mạng với ta, nếu sớm biết hắn là người của Đức Thân Vương, ta dù có chết cũng không muốn hắn cứu!" Lời nói của Liệt Minh Dã lại vang lên bên tai tôi. Tôi không nhận được liên rùng mình, trong tích tắc trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Giữa hai người bọn họ nhất định có chuyện gì đó, nếu không Liệt Minh Dã sẽ không giận dữ

Ôi trời, Chẳng lẽ Liệt Minh Dã định mượn cuộc tỷ thí tập trận hôm nay để cùng "Đức Thân Vương".... Chỉ nghĩ đến đây thôi tôi liền không dám nghĩ

tiếp nữa, vội gõ đầu của mình loại bỏ cái suy nghĩ đáng sợ này đi. Không đâu, Liệt Minh Dĩ thông minh như vậy, tuyệt đối sẽ không làm chuyện điên rồ!

Trận chiến đã sắp bắt đầu mà tôi lại một mình suy nghĩ lung tung đến nỗi không thể bình tâm được. Cố gắng vứt bỏ ý nghĩ đáng sợ này, lúc ngẩng lên mới phát hiện Liệt Minh Dĩ đang nhìn về phía đài cao. Mặc dù cách xa, nhưng tôi biết cậu ta đang tìm tôi. Dường như cậu ta đã khề nở nụ cười rồi nghiêm túc thu lại nụ cười đó, nhanh đến nỗi chỉ trong một cái chớp mắt, sau đó toàn giáo trường yên lặng.

Gió lạnh gào thét, mỗi phe dựng lên một lá cờ, một bên ghi chữ "Đức" , một bên ghi chữ "Liệt". Hai lá cờ phấp phới tung bay trong gió, đứng ở trên đài cao có thể nghe thấy tiếng phần phật rõ ràng.

Tôi lặng lẽ nhìn về phía Dung phi, ánh mắt của cô ta si mê nhìn Đức Thân Vương. Nói cô ta ngốc, nhưng cô ta lại không để lộ hết vẻ si mê ra bên ngoài; nói cô ta không ngốc, nhưng cô ta lại yêu Đức Thân Vương. Yêu một tên ma quỷ, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn!

Sau câu ra lệnh mạnh mẽ uy nghiêm của Hoàng thượng, cuộc chiến chính thức bắt đầu. Tuy chỉ là tập trận, nhưng đao thương thật và những tiếng la hét đỉnh tai nhức óc vẫn làm tôi run rẩy. Chiến tranh tàn khốc, cho dù chỉ là luyện tập cũng phải tàn nhẫn, chính xác, nhanh chóng, tuyệt đối không lưu tình! Nếu không lên chiến trường thật chắc chắn chỉ có đường thua!

Hai bên chém giết gọn gàng linh hoạt, không có chiêu thức hoa mỹ dư thừa nào. Liệt Minh Dĩ và Đức Thân Vương thúc ngựa xông lên, trên đường không ngừng vung vũ khí chém các tướng sĩ của đối phương muốn tiến lại gần. "Keng" một tiếng vang nặng nề, Liệt Minh Dĩ và kim tiễn của Đức Thân Vương va vào nhau, tiếng vũ khí vang dội theo gió truyền đến tai tất cả mọi người ngồi đây.

Tôi nắm hai tay đặt trước ngực, không hề quan tâm đến các tướng sĩ chém giết như thế nào, toàn bộ sự chú ý đều đặt ở trên người Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương. Một người là hậu duệ tướng môn cuồng ngạo lắm liệt, một người là Thân Vương lão luyện dày dạn kinh nghiệm, hai con mãnh thú cắn xé lẫn nhau quả thật làm người ta run sợ.

Đức Thân Vương và Liệt Minh Dã lướt qua nhau, kim tiễn xoay ngược chuẩn xác quét về phía sau lưng Liệt Minh Dã. Liệt Minh Dã nhanh nhẹn nằm xuống nghiêng người áp lên bụng chiến mã, thoát khỏi một kích vừa nhanh vừa nguy hiểm này. Cậu ta nhanh như chớp lại ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, hai chân dùng lực kẹp bụng ngựa xoay người lại, tiếp tục đánh nhau với Đức Thân Vương.

Tôi không hiểu đánh trận, nhưng chỉ cần nhìn hai người bọn họ giao đấu đã cảm thấy thần kinh toàn thân căng thẳng, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra. Mồ hôi vừa chảy ra đã bị gió thổi khô, lại chảy lại khô, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Trên đài cao lặng ngắt như tờ, tinh thần của mọi người đều tập trung vào tình hình trận chiến. Trong giáo trường cát bay mù mịt, tiếng trống, tiếng hô hào không ngớt. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh chém giết của một bộ phim trên truyền hình, nhưng đó là giả còn trước mắt mới là thật. Tôi không ngờ trận tỷ thí của hai quân lại hung ác kịch liệt như vậy!

Cuộc chiến kéo dài, tướng sĩ hai bên đều ngã xuống nằm ngổn ngang trên mặt đất không đứng dậy nổi, tôi phóng tầm mắt nhìn về phía xa! Liệt Minh Dã cùng Đức Thân Vương vẫn còn đang ở giữa đồng binh sĩ mà giao đấu.

Cuộc chiến vẫn còn tiếp tục, tướng sĩ hai bên lần lượt ngã xuống đất không dậy nổi, phóng mắt nhìn đã thấy mấy vạn người! Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương vẫn tiếp tục cuộc chiến của họ giữa khung cảnh hỗn loạn ấy.

Trong đầu tôi như có dây cung bị kéo căng, căng thẳng đến mức làm tôi nhức đầu. Cảnh tượng bốn phía đã đổ ngã mà chỉ còn hai người họ tiếp tục chiến đấu làm người ta kích động muốn hét lên. Đây là sự hiểu chiến trên chiến trường! Cũng là sự chém giết tàn khốc! Từ xưa đến nay chỉ có một kẻ giành chiến thắng!

Chờ đợi thì dài lâu mà quyết định thắng thua chỉ trong một chiêu nhanh như chớp. Tôi thậm chí còn không thấy rõ bắt đầu như thế nào! Chỉ biết dải lụa màu trắng vẽ ra một đường cung trong không trung, "phịch" một tiếng rơi xuống đất. Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương đưa lưng về phía đối phương, Liệt Minh Dã thua, mất đi chiếc mũ đại diện cho quyền cầm binh. Hai người họ bất động, gió cuồn cuộn thổi tung bay trường bào của họ, hai màu trắng, tím thay nhau bay phấp phới, tạo ra tiếng ma sát phần phật trong không khí.

Mặc dù Liệt Minh Dã thua, nhưng sự căng thẳng trong lòng tôi lại buông lỏng xuống. Thắng thua là chuyện bình thường của nhà binh, thua cũng không quan trọng, trận chiến này đã làm cậu ta trở thành một ngôi sao đáng giá để kiêu ngạo. Có thể đấu với Đức Thân Vương hằng năm điều binh đánh giặc đến tận lúc này đã là rất tuyệt vời rồi!

"Hay!" Tiếng tán thưởng của Hoàng thượng phá vỡ sự yên tĩnh trong giáo trường, gió mang theo lời khen ngợi của anh ta truyền ra xa. Anh ta đột nhiên đứng lên, trong đôi mắt hiện ra sự kích động khôn xiết, đó là sự tán dương cao nhất dành cho một thần tử mà anh ta gửi gắm niềm hi vọng.

Các tướng sĩ năm ngổn ngang trên mặt đất đứng dậy, trong khoảnh khắc đó giáo trường vang lên những tiếng hoan hô vang dội.

Tôi nhìn xuống giáo trường, thấy một số người nhảy cẫng lên hoan hô cũng làm tôi thả lỏng mỉm cười. Cười nhìn tất cả bọn họ, cườiLiệt Minh Dã cùng Đức Thân Vương lướt qua chúng tướng sĩ đi lên đài cao.... Kế tiếp chính là thời khắc quan trọng nhất!

Chương 36: Đề bạt đặc biệt

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương, hai bóng dáng uy phong lẫm liệt một trắng một tím thúc ngựa đến dưới chân đài cao. Hai người xoay người xuống ngựa, tự động giao binh khí trên tay cho hai gã thái giám. Thái giám đưa binh khí ra ngoài, hai người họ ngẩng đầu ưỡn ngực bước lên bậc thêm đài cao.

Hoàng thượng thả lỏng hai tay ở phía sau cười mỉm nhìn họ bước từng bước một tới, gật đầu.

"Thần đệ tham kiến Hoàng thượng!"

"Thảo dân tham kiến Hoàng thượng!"

Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương cách Hoàng thượng khoảng năm bước, hai người cùng tiêu sái vung áo choàng về phía sau, hai tay ôm quyền, quỳ một gối hành lễ.

"Bình thân!" Hoàng thượng cười mỉm nhìn hai người họ sau đó đi lên phía trước rồi lại vòng ra phía sau.

Mọi người không hiểu hành động này có ý gì, chỉ biết ngựa cổ mà nhìn. Tôi đứng ở phía sau Trang phình mắt giao với ánh mắt Liệt Minh Dã, trong mắt cậu ta có ánh sáng lấp lánh, tôi cười khẽ đáp lại.

Hoàng thượng nhìn xong quay về phía trước hai người, mỉm cười đôi mắt cong thành hình trăng khuyết xinh đẹp, vẫn giữ nguyên nụ cười giọng nói hơi khàn nói với Đức Thân Vương, "Thất đệ không biết trên người thiếu gì sao?"

Anh ta vừa dứt lời mọi người sững sờ nhìn nhau.

Đức Thân Vương cũng hơi sững sờ, sau đó cúi đầu nhìn về phía chiến giáp màu tím. Không lâu sau, chợt ngửa đầu cười ha ha, khen, "Ha ha ha ha, thật sự là trò giỏi hơn thầy!"

Mọi người đều bị lời của anh ta và Hoàng thượng làm cho mơ hồ, tôi hoang mang đưa mắt nhìn sang Liệt Minh Dã, có ý gì?

Tôi thấy trong ánh mắt Liệt Minh Dã chứa đầy ý cười sau đó chuyển mắt nhìn về phía Hoàng thượng. Cậu ta nhẹ nhàng giơ tay phải lên, năm ngón tay thon thả mở ra, một miếng vảy chiến giáp màu tím đang nằm lòng bàn tay cậu ta.

Thấy thế, tôi hít vào một hơi, vội nhìn về phía chiến giáp của Đức Thân Vương. Trên chiến giáp chếch dưới ngực phải của anh ta thiếu một cái vảy. Chiến giáp màu tím vốn lành lặn, giờ lại bị Liệt Minh Dã đào ra một lỗ hổng, quả thực là hao tổn không nhỏ đến uy nghiêm của bộ chiến giáp và của cả Đức Thân Vương.

Sự hưng phấn lấp đầy trái tim và cơ thể tôi, thắng bại ban đầu không chính xác, bây giờ Liệt Minh Dã mới thật sự là người thắng, mà Đức Thân Vương lại trở thành người bại trận!

Trời ơi, thực không ngờ Liệt Minh Dã còn có chiêu này! Hoàng thượng không hổ là cửu ngũ chí tôn, quân lâm thiên hạ, nhãn lực và sự quan sát quả nhiên khiến người ta phải thán phục! Chính đương sự là Đức Thân Vương còn không biết chiến giáp bị lấy mất một tiếng vảy.

Sự lộn dòng này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người vì thế toàn trường yên tĩnh, sau đó lại ồ lên. Trong mắt mỗi người đều toát ra sự bội phục và không thể tin được với Liệt Minh Dã. Đây là tất nhiên, không ai ngờ Liệt Minh Dã mới mười bốn tuổi đã dẫn binh xuất chiến, càng không ngờ cậu ta lại bóc được một chiếc vảy trên chiến giáp của Đức Thân Vương thân kinh bách chiến.

Tôi nhìn Nhiếp Quang, anh ta cười đến mức không thấy mắt đâu nữa, nhìn Liệt Minh Dĩ không ngừng gật đầu, dường như hết sức hài lòng về biểu hiện của Liệt Minh Dĩ ngày hôm nay.

Tôi cười khẽ ra tiếng, Liệt Minh Dĩ xuất thân từ doanh trại của anh ta, bây giờ cậu ta thể hiện bản lĩnh anh ta đương nhiên cũng có vinh dự.

Ánh mắt quay về phía Liệt Minh Dĩ, cậu ta bây giờ làm tôi nhớ đến tiểu tướng trẻ tuổi Hoắc Khứ Bệnh của Hán Vũ Đế. Khi Hoắc Khứ Bệnh hai mươi tuổi đã từng tạo ra được truyền kỳ, lấy thực lực đánh thắng Lưu Triệt. Anh ta rất được mọi người tán thưởng và kỳ vọng. Nhưng Hoắc Khứ Bệnh chỉ sống đến hai mươi tư tuổi thì đã sớm rời khỏi nhân thế.... Thật sự là chuyện vô cùng đáng tiếc!

"Thảo dân đắc tội, mong Thân vương thứ tội!" Liệt Minh Dĩ che giấu khí phách cuồng dã, cung kính ôm quyền hành lễ với Đức Thân Vương.

Cái vẻ xin lỗi này của cậu ta làm tôi buồn cười, không ngờ cậu ta biết phải khiêm tốn, thật sự hiếm thấy! Ngoài miệng thì thỉnh tội, trong lòng sợ là....

"Ha ha, người chiến thắng bằng thực lực, Bốn vương sao có thể trách tội người? Hồ phụ sinh hổ tử, Liệt lão tướng quân có người kế nghiệp rồi!" Dáng vẻ Đức Thân Vương cười tít mắt khiến người ta không thể nhìn ra được vui giận trong đó, nụ cười ấy thậm chí còn lọt sâu vào trong mắt, nhìn như thật sự vui mừng, tự hào cho lão tướng quân.

"Tạ ơn Thân vương không trách tội!" Liệt Minh Dĩ gật đầu, mở tay ra, đưa chiếc váy tới trước mặt anh ta.

Đức Thân Vương vui vẻ nhận lấy, cho váy vào bên hông.

Cảnh này làm tôi giật mình, một ánh sáng xẹt qua trong đầu. Hành động lần này bên ngoài là trả lại váy, nhưng có thể ngầm hiểu là Liệt Minh Dĩ mượn chuyện này sỉ nhục Đức Thân Vương không? Nhạo báng anh ta học nghệ

không tinh, bị vãn bối làm cho mất mặt? Mà Đức Thân Vương thì sao? Dưới tình huống này khi anh ta nhận lại bằng chứng chứng minh mình đã thua sẽ có tâm trạng như thế nào?

Bỗng nhiên tôi cảm thấy tâm tư của Liệt Minh Dã cũng đã khó dò đến mức tôi không hiểu được. Mà Đức Thân Vương co được giãn được càng làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, không hồ là một con hồ ly khôn khéo đa mưu túc trí! Tim tôi bắt đầu trầm xuống, Liệt Minh Dã tranh chấp với anh ta liệu có thắng được không?

"Bộp.... bộp...." Hoàng thượng dùng sức vỗ lên vai Liệt Minh Dã, mỗi phát đều thể hiện tâm trạng xúc động của anh ta lúc này.

Từ tiếng vỗ có thể đoán ra Hoàng thượng vì xúc động vui sướng mà không khống chế được sức lực, lông mi Liệt Minh Dã hơi rũ xuống không nhìn thẳng long nhan, cứ nhận từng cái v

Phát hơn mười lần, Hoàng thượng mới quay về long ỷ ngồi ngay ngắn, cao giọng nói, "Liệt Minh Dã nghe chỉ!"

Nghe vậy, Liệt Minh Dã lập tức quỳ một gối xuống.

"Liệt Minh Dã trẻ tuổi đầy hứa hẹn, oai hùng dũng mãnh, là rường cột nước nhà. Hôm nay trăm đặc biệt thăng cấp lên làm Phó soái, lãnh ba nghìn binh, khâm thử!" Dứt lời, ý cười trong mắt Hoàng thượng càng lúc càng đầy.

Khẩu dụ được ban ra, Liệt Minh Dã nghe phong tức xong ngẩng đầu lên ngạc nhiên mở to mắt nhìn Hoàng thượng. Sau khi nhìn chăm chăm một giây cậu ta nhận thấy không ổn, vội vã cúi đầu không nói gì. Sau một lúc lâu hai tay dùng sức ôm quyền, run run nói, "Mạt tướng, lĩnh chỉ tạ ơn! Tạ chủ long ân!" Cậu ta nói từng chữ, từng từ đều rõ ràng giòn giã, dường như không thể tin được đây là sự thật, phải nhấn mạnh mới có thể chứng minh đây không phải là cảnh trong mơ! Sau đó là tiếng đập đầu 'bịch' vang lên, trán kề trên mặt đất một lúc lâu không nâng lên.

Thường phong tước bất ngờ của Hoàng thượng khiến toàn trường lặng ngắt như tờ, không ai nói gì, thậm chí đến cả tiếng cúi đầu rí tai thì thầm với nhau cũng không, mọi người đều kinh hãi.

Tôi quét mắt nhìn về phía Đức Thân Vương đứng cạnh Liệt Minh Dã, anh ta chỉ cười, dáng vẻ thản nhiên. Đôi mắt không nhìn Hoàng thượng hay Liệt Minh Dã, mắt cười kia giống như một cái động ma, dẫn dắt người ta từng chút từng chút sa vào.

Hoàng thượng chưa cho Liệt Minh Dã đứng dậy ngay, cứ kệ cậu ta quỳ lạy, sau một lúc lâu mới bật cười, nói miễn lễ, "Ái khanh bình thân

Liệt Minh Dã từ từ ngẩng đầu lên, đứng thẳng, hai tay nắm chặt lại, đó là sự vui sướng cùng ân sủng vô hạn!

Hốc mắt tôi ẩm ướt, từ tận đáy lòng thấy vui cho cậu ta. Hoàng thượng không gọi cậu ta là "Minh Dã" nữa mà đổi thành "Ái khanh", cậu ta cũng không tự xưng "Thảo dân" mà thăng làm "Mạt tướng".

Thật sự khiến người ta vui sướng, nhưng tôi nào biết sự thay đổi này lại khiến vận mệnh sau này của cậu ta gắn chặt với triều đình. Cũng định trước cả đời này của cậu ta phải rong ruổi trên lưng ngựa.

"Ban ngồi, khai tiệc!" Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, thái giám, cung nữ nhanh chóng dọn dẹp. Chiến trường chém giết tàn khốc trong nháy mắt đã biến thành tiệc rượu chúc mừng.

Các quan ngồi lần lượt theo cấp bậc, tôi từ phía sau Trang phi vòng tới trước mặt Hoàng thượng cúi người hành lễ, lui về phía sau ba bước xoay người ngồi xuống bên cạnh Liệt Minh Dã.

Trái văn, phải võ, phía bên phải Đức Thân Vương ngồi gần Hoàng thượng nhất, theo thứ tự tiếp theo lần lượt là Nhiếp Quang và Liệt Minh Dã.

Bữa tiệc chúc mừng bắt đầu, văn võ bá quan nâng ly cạn chén. Hoàng thượng khi nói chuyện với quan văn, khi nói chuyện với quan võ, khi lại cười đùa với sủng phi. Liệt Minh Dã cũng liên tục bị điểm danh hỏi han, ca ngợi.

Tôi nghiêng đầu nhìn cậu ta đối đáp trôi chảy, không nhịn được cười khẽ. Cậu ta dùng thực lực bác bỏ những lời đồn đ xia xói, làm các tướng sĩ đã từng coi thường cậu ta vĩnh viễn phải câm miệng!

Trả lời xong các câu hỏi của Hoàng thượng, cậu ta quay đầu nhìn về phía tôi, chúng tôi nhìn nhau rồi cùng cười. Cậu ta nắm lấy tay tôi đặt lên đùi, tay cậu ta run run, khó nén được sự vui sướng khôn cùng: "Biểu hiện của ta hôm nay thế nào?" Tôi nghe thấy cậu ta hạ giọng, mong mọi hỏi.

Tôi giơ ngón cái lên với cậu ta dưới bàn, nói chắc như đinh đóng cột, "Như chim ưng non cất cánh, tư thế oai hùng tiêu sái, cậu sẽ tạo nên thần thoại đặc biệt chỉ thuộc về 'Liệt Minh Dã'!" Đây không chỉ là tán dương với cậu ta mà còn là hi vọng của Hoàng thượng với cậu ta. Bỗng chốc từ một binh sĩ bình thường được thăng lên làm Phó soái, còn nắm trong tay ba nghìn quân, đây quả thực là một bước nhảy vọt dài.

Cậu ta mỉm cười, có chút đắc ý, có chút hồn nhiên, vui vẻ giống như một đứa trẻ nắm chặt lấy tay tôi rồi sau đó nới ra, cầm bát rượu lên uống một hơi cạn sạch!

Tiệc chúc mừng kết thúc, văn võ bá quan theo Hoàng thượng rời khỏi trường giáo, một phần ở lại đi theo vào cung, phần không ở lại thì tự giải tán.

Liệt Minh Dã theo Hoàng thượng ngồi trong long liễn, tôi và Trang phi ngồi trong phượng liễn phía sau Hoàng thượng, Nhiếp Quang, Đức Thân Vương cười ngửa đi theo.

Trang phi kéo tay tôi khi thì vỗ nhẹ khi thì khẽ vuốt, tôi không hiểu cô ấy có ý gì, đành mỉm cười mà chống đỡ.

"Hoàng thượng rất có kì vọng với Minh Dĩ, cậu ta cũng rất cố gắng, sau này ắt sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của Hoàng thượng!" Cô ấy vỗ tay tôi, một lúc lâu sau đột nhiên nói ra một câu không đầu không đ

Tôi gật đầu đồng ý, đó là sự thật ai có mắt cũng thấy, nhưng tôi thật sự không hiểu nổi trọng điểm cô ấy muốn nói là gì.

"Cô từ nhỏ đã hầu hạ Minh Dĩ, bản cung có ý xin Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, cô có bằng lòng không?" Cô ấy chăm chú nhìn vào mắt tôi, hơn một nửa là quyết định chỉ có một ít là hỏi.

Tôi tròn tròn mắt, hóa đá ngay tại chỗ "Không!" Không đợi đầu óc truyền lệnh miệng tôi đã tự động thốt ra.

Thấy tôi không chỉ cự tuyệt mà sắc mặt còn thay đổi nhanh chóng, hai hàng lông mày của Trang phi nhíu chặt lại, hình như không vui hỏi, "Vì sao?"

"Đa tạ ý tốt của nương nương, dân nữ đã sớm là người của thiếu gia, Thương Sí cũng đã ra đời rồi, thành thân hay không cũng không còn quan trọng nữa. Bây giờ thiếu gia vừa được Hoàng thượng phong tước đúng là lúc để thể hiện bản lĩnh, không nên vì lập gia đình mà khiến người ta nói ra nói vào, làm người khác trách lầm Hoàng thượng bất công!" Tôi nhanh chóng ngụy biện, mặc kệ lý do này có chấp nhận được hay không, mặc kệ Trang phi nghĩ là thật hay là giả. Không thể thành thân cùng Liệt Minh Dĩ được, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi! Tôi không phải là "Lăng Tiêu Lạc" , tôi không làm được!

Những lời tôi nói làm Trang phi im lặng, khuôn mặt cô ấy bình tĩnh không hề gợn sóng làm tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi thầm nuốt nước bọt, tim đập ‘thình thịch’ loạn nhịp, chỉ sợ cô ấy lấy thân phận nương nương tạo áp lực khiến tôi không thể cãi lại được!

Bỗng nhiên, cô ấy bật cười, vỗ lên mu bàn tay tôi một lần nữa, thản nhiên nói, "Ừ, việc này cứ tạm hoãn lại đã."

Nghe vậy, tôi cũng không kịp suy nghĩ kỹ hàm ý trong lời cô ấy, trái tim đang lơ lửng trên cao bỗng rơi xuống. Tôi lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, cả người chảy mồ hôi lạnh!

Trang phi không nói nữa, nới tay tôi ra dựa lên đệm êm nghỉ ngơi, hàng lông mi xinh đẹp buông xuống.

Nhìn trộm dung nhan bình tĩnh tuyệt sắc của cô ấy, tôi không thể nào tưởng tượng được vừa rồi suýt nữa thì tôi đã ngỗ ngược làm dấy lên cơn bão. Theo bản năng, tôi càng lau mồ hôi mạnh hơn.

Chương 37: Chết non và ngốc nghếch

Xe ngựa chậm rãi đi về phía hoàng cung, tiếng cười từ trong long liễn truyền ra hầu hết đều là của Hoàng thượng, chỉ có một ít của Liệt Minh Dã. Xem ra quân thần hai người bọn họ nói chuyện với nhau thật sự rất hòa hợp.

Tiếng hít thở đều đặn lượn lờ xung quanh, Trang phi đã ngủ, mồ hôi lạnh trên người tôi cũng không còn tuôn như mưa nữa. Hàng ngũ dài dằng dặc chỉ nghe thấy tiếng cười của Hoàng thượng và Liệt Minh Dã, còn lại là tiếng xe ngựa lộc cộc.

Bên trong liễn rất ấm áp, nhưng tôi lại có chút bối rối, khép hai mắt lại. Lúc tôi đang nửa tỉnh nửa mê thì cảm thấy một "vật thể" lạnh lẽo bắt được tay tôi, giật mình, tôi cuống quýt mở mắt, gương mặt trắng xanh đỏ đầy mồ hôi

của Trang phi đập vào mắt "Nương n" Tôi giật mình, cầm lấy tay của cô ấy xoa xoa.

"Bụng.... Bụng của bốn cung.... Ừm.... A...." Trang phi nói không ra lời, tay trái đặt trên phần bụng hơi nhô cao.

Thấy thế, trong đầu tôi xẹt qua một ý nghĩ, sau đó dùng sức nắm chặt tay của cô ấy, tình trạng bây giờ của cô ấy rõ ràng không ổn! Tôi vội vén rèm xe lên la lớn về phía long liễn vàng sáng lấp lánh phía trước, "Hoàng thượng.... Nương nương động thai khí! Sợ là sinh non...."

Vừa lời dứt, những tiếng cười bên trong long liễn ngừng lại, đội ngũ cũng dừng lại! Vén rèm xe lên, Hoàng thượng kinh ngạc nháy xuống, dùng tốc độ nhanh nhất chui vào phượng liễn, thô lỗ đẩy tôi ra, ôm Trang phi đang đau đến quằn quại vào trong ngực. "Ái phi!" Hoàng thượng kinh sợ kêu, trong giọng nói của anh ta chứa đầy sự hoảng hốt.

Tôi tựa vách xe men theo đó đi ra ngoài, Hoàng thượng ở đây thì không cần tới tôi nữa rồi. Vừa mới chui ra khỏi phượng liễn, một cánh tay liền ôm lấy eo tôi, một giây sau thân thể tôi bị nhấc lên lên, rơi vào một lồng ngực cường tráng ấm áp.

Dung phi, Ngọc phi, Tô phi, Như phi, bốn người từ phía sau ngó đầu ra, trên mặt ai cũng lộ ra vẻ quan tâm và ưu sầu vì Trang phi. Trừ Dung phi đang mang nghịệt chủng, tôi vẫn không thể đoán được là ai trong ba người kia đã hạ độc, chỉ vì bọn họ giả vờ quá tốt! Có lẽ kẻ hạ độc là một người trong số ba người bọn họ, hoặc cũng có thể là ba người cùng liên thủ. Hoàng cung phức tạp lúc nào cũng có thể thay đổi như chong chóng.

Ánh mắt quét qua một lượt liễn chạm phải ánh mắt như cười như không của Đức Thân Vương, tôi ngẩn ra, giật mình rồi mỉm cười lại, gật đầu coi như đáp lễ, sau đó thu hồi ánh mắt. Bên hông bị siết chặt khiến tôi có chút

không thở nổi. Ngửa đầu lên đã thấy trong mắt Liệt Minh Dã hiện lên ý cảnh tôi ngoan ngoãn mà ngồi im không nên liếc trái

"Khởi giá, khởi giá, hồi cung nhanh lên...." Giọng nói khàn khàn của Hoàng thượng từ bên trong phượng liễn truyền ra đan xen cùng tiếng kêu rên đau đớn của Trang phi.

Nường nường sinh non không phải chuyện đùa, không ai dám chậm trễ, đoàn xe đuôi tiếp nhau khởi hành, dùng tốc độ nhanh nhất trở về hoàng cung.

Ngồi trên ngựa, khước mắt tôi liếc nhìn về phía cửa sổ, tiếng rên đau đớn của Trang phi sắp sinh non như xát muối vào lòng. Có thể thấy rằng cô ấy đang rất hoảng sợ!

Không có mệnh lệnh của Hoàng thượng không ai dám rời khỏi, tất cả tụ tập chờ ở bên ngoài cung Minh Hỉ.

Tiếng kêu đau đớn của Trang phi làm người ta giật mình, hai tay tôi đan vào nhau toát mồ hôi thay cho cô ấy. Sinh non là chuyện không lớn cũng không nhỏ, có lẽ thai nhi sẽ được sinh ra, cũng có thể chết non, còn có khả năng nếu thai nhi sinh ra thì cũng không sống quá một tuổi rồi chết.

Hoàng thượng rốt suốt không ngừng đi đi lại lại trong chính cung, bước chân nặng nề tràn đầy sự lo lắng. Tâm trạng của anh ta tôi có thể hiểu, dù sao để giữ được thai nhi trong bụng Trang phi anh ta đã rất cố gắng, cho dù là đồ ăn cũng kiểm tra cẩn thận, có thể thấy anh ta mong chờ sự ra đời của đứa con đầu tiên đến mức nào.

Tiếng kêu khàn khàn của Trang phi xuyên qua tai tôi, làm cho cả người đều không thoải mái. Cô ấy đã kêu đến khản cả tiếng nhưng đứa bé vẫn chưa được sinh ra, các cung nữ vội vàng chạy đi chạy lại, cứ một chậu máu được bưng ra, lại có một chậu nước nóng mới được bưng vào. Trong lúc đó, tôi âm thầm nhìn qua Dung phi, Ngọc phi, Tô phi, Như phi, thậm chí cả Đức

Thân Vương, bốn người bọn họ không hề điều gì khác thường, Đức Thân Vương thì "nhắm mắt dưỡng thần", không để lộ ra điều gì bất ổn.

"Vì sao còn chưa sinh?" Hoàng thượng giận quát, kích động định xông vào, cung nữ quỳ xuống trước mặt anh ta ngăn lại.

Tiếng bước chân dồn dập mà hốt hoảng, năm vị thái y vừa lau mồ hôi vừa cấp tốc chạy tới. Lần sinh nở này huy động rất nhiều người, Hoàng thượng yêu sủng Trang phi bao nhiêu thì cũng sẽ vì cô ấy mà nổi lên sát khí hung tàn bấy nhiêu!

Tiếng kêu của Trang phi ban đầu còn vang nhưng bây giờ đã suy yếu chỉ có thể rên rỉ, sau cùng là im bật không có động tĩnh! Bỗng nhiên im lặng khiến Hoàng thượng biến sắc, không để ý đến sự ngăn cản của cung nữ, đá cô ta ra, xông thẳng vào trong phòng.

Yên tĩnh....

Ước chừng ba phút, một tiếng gào đau đớn đột nhiên truyền ra, "Không...." Tiếng kêu này làm kinh ngạc mọi người, kinh ngạc cả đất trời, càng làm kinh ngạc cả quỷ thần!

Khuôn mặt năm thái y đều trắng xanh, ngay sau đó như ong vỡ tổ chạy vào trong, sợ long thể của Hoàng thượng bất an!

Tim của tôi chưa bao giờ đập nhanh như bây giờ, mỗi lần nó đập lại như muốn nhảy ra khỏi ngực tôi, tôi nhìn chăm chăm vào bên trong, không biết tình huống bên trong như thế nào rồi!

Yên tĩnh.... Yên tĩnh....

Một lúc lâu, bà đỡ, cung nữ đều lui ra khỏi phòng, một quan viên ngăn một cung nữ lại dùng giọng thật nhỏ hỏi tình huống bên trong.

Sắc mặt cung nữ trắng bệch, hai tay bưng chậu máu run rẩy không ngừng, trong đôi mắt chứa đầy sự hoảng hốt, vẻ "hoảng sợ" thể hiện rõ trên mặt "Chết.... Chết.... Thai...." Đôi môi cô ấy run rẩy mấp máy khó khăn lắm mới nói ra được một từ.

Vừa dứt lời chúng quan viên hít một hơi khí lạnh, không dám gây ra tiếng động, chỉ có thể kiềm chế.

Máu cả người tôi dường như ngừng chảy, thân thể lạnh lẽo. Hoàng thượng hao tổn biết bao nhiêu công sức để bảo vệ thai nhi trong bụng Trang phi, vậy mà vẫn chết non không thể giữ được. Trên đời này phương pháp hại người có đủ loại, chỉ cần người có ác tâm, thì cho dù có cẩn thận bao nhiêu cũng uống công mà thôi. Tôi nhắm chặt hai mắt, bào thai trong bụng Trang phi đã mất, như vậy kế tiếp có phải đến lượt tôi hay không?

Một bàn tay ấm áp cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của tôi, sự kiên định và ấm áp không ngừng động viên tôi. Tôi mở mắt nhìn về phía người bên cạnh, hai hàng lông mày của Liệt Minh Dĩ đang cau lại nhìn tôi. Tôi mở miệng muốn nói, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

Lương Đức Dung cầm theo cây phất trần từ bên trong đi ra, khom người, giọng nói the thé hơi có vẻ trầm thấp, "Hoàng thượng có chỉ, xin các vị đại nhân về trước!"

"Lương công công...." Một vị quan viên muốn hỏi, Lương Đức Dung liền cắt ngang, "Đại nhân mời về cho, nô tài không biết gì hết. Liệt Minh Dĩ dẫn đầu tuân theo khẩu dụ rời khỏi cung Minh Hỉ, cất bước đi ra khỏi hoàng cung, xoay người lên ngựa.

Tiếng hô thê lương đau đớn của Hoàng thượng, gương mặt cung nữ trắng bệch cùng với hai chữ "thai chết" vang vọng bên tai tôi, trong đầu tôi hỗn loạn, không ngừng giãy giụa, trong lòng như có sóng to gió lớn ủa vào, dù có tựa vào trong ngực Liệt Minh Dĩ cũng không thể nào bình ổn lại được.

Cậu ta ôm chặt eo tôi, làm cho tôi áp sát vào người cậu ta, mặc dù như thế trong lòng tôi vẫn hỗn loạn như trước.

Gió lạnh từ cổ áo lùa vào trong người, lạnh đến mức làm tôi rùng mình một cái, nhưng trận gió này cũng đã khiến tôi bình tĩnh lại. Tôi thăm mắng mình vô dụng, mới vậy mà đã tinh thần rối loạn chân tay luống cuống, thật không nên!

Cảm thấy tôi lạnh, Liệt Minh Dĩ buông bàn tay đang ôm eo tôi ra, đem áo choàng rộng bao cả hai chúng tôi lại. Hành động lần này của cậu ta làm trái tim tôi ấm áp, nếu tôi thật sự gặp phải nguy hiểm, cậu ta sẽ bảo vệ chứ?

Trở lại Liệt phủ, tôi giúp Liệt Minh Dĩ cởi trường bào ra, rửa mặt sơ qua rồi chuẩn bị ăn tối.

Mục Liễu Như ôm Tiểu Thương Sí đến làm tôi quên mất còn đang xới cơm cho Liệt Minh Dĩ, bỏ bát cơm xuống tiến về phía cô ấy. Vừa mới đi được hai bước đã bị tóm lại, nghe thấy cậu ta lạnh lùng quát, "Còn chưa tới ngày, không cho phép đụng vào thằng bé!"

Giọng nói vô tình của cậu ta làm tôi chán nản, ngồi xuống ghế tiếp tục xới cơm c

Thấy tôi cau mày ủ rũ, Mục Liễu Như vui vẻ, giống như tranh giành thắng thua với tôi mà hôn lên trán Tiểu Thương Sĩ một cái, hôn xong còn cười xấu xa nhìn tôi.

Thấy thế, tôi cực kỳ hâm mộ, nhìn chăm chăm Tiểu Thương Sĩ không rời mắt.

"Tại sao lại ôm Thương Sĩ đến đây?" Liệt Minh Dĩ không vui, xì mặt lạnh nhạt nói, tay cầm đũa hơi siết lại.

"Bình thường giờ này nó đã ngủ rồi, không biết tại sao hôm nay lại tỉnh táo như thế này. Tỷ đồ nó ngủ mãi vẫn không được liền ôm tới đây." Mục Liễu Như ôm Tiểu Thương Sí đứng ở trước bàn nhìn một chút, cuối cùng ngồi ở bên cạnh Liệt Minh Dã, đối diện với chỗ ngồi của tôi.

Cô ấy vừa ngồi xuống tôi lập tức bấu môi, Tiểu Thương Sí ở đối diện, làm sao mà tôi chạm vào nó được chứ? Cho dù muốn lén lút cũng không được.

"Nha! Nha!" Tiểu Thương Sí nhiệt tình quơ quơ nắm đấm nhỏ với tôi, nhưng bây giờ tôi cũng chỉ có thể nhịn mà ngấm, vẻ mặt chán chường.

"Dùng bữa!" Liệt Minh Dã lạnh mặt, lạnh lẽo ra lệnh.

Không được tôi ôm, Tiểu Thương Sí liền chuyển mục tiêu về phía Liệt Minh Dã, nhìn cậu ta kêu "Y y nha nha".

"Minh Dã, ôm nó một cái đi, đã lâu rồi đệ không bế nó." Mục Liễu Như để đĩa xuống đặt Tiểu Thương Sí vào trong lòng cậu ta, Tiểu Thương Sí vui mừng kéo vạt áo của cậu ta, mà sắc mặt của đương sự thì lại lập tức xanh mét.

Thấy thế, tôi ngừng ăn, nhìn chăm chăm hai người một lớn một nhỏ cực kỳ giống nhau kia.

"Nha! Nha!" Bàn tay mũm mĩm của Tiểu Thương Sí cố bám víu, níu lấy vạt áo trước ngực cậu ta, sau đó nhanh như chớp buông tay, nắm lấy sợi tóc xoắn xuống trước ngực cậu ta, dùng sức kéo kéo, vui sướng kêu, "Ha ha!"

Tóc bị kéo làm cho da đầu đau điếng, gương mặt Liệt Minh Dã vốn dĩ đã xanh mét giờ lại càng thêm khó coi, chân mày nhíu lại.

Tôi phụt cười phun hết cả cơm trong miệng ra, thật may là kịp nghiêng người nên chỉ phun xuống đất, nếu không cả bàn ăn kia cũng sẽ đi tong luôn. "Khụ khụ khụ khụ.... Khụ khụ khụ khụ.... Ha ha ha ha.... Khụ khụ khụ

khụ...." Tôi vừa cười lại vừa ho, cười đến chảy cả nước mắt. Mục Liễu Như đầu phải muốn Liệt Minh Dĩ và Tiểu Thương Sí thân cận, rõ ràng là mượn sự nghịch ngợm của Tiểu Thương Sí để chinh tên nhóc thối tha này thôi....

Đôi đũa bị đập ‘bộp’ lên trên bàn, cơ mặt Liệt Minh Dĩ co rúm lại, cầm lấy cổ áo Tiểu Thương Sí kéo thẳng bé ra xa mình. Thân thể tuy rời đi, nhưng tay của Tiểu Thương Sí vẫn không chịu buông tóc cậu ta ra, cứ kéo kéo làm cho sắc mặt cậu ta đen sì.

"Ha ha ha ha.... ha ha ha ha...." Tôi và Mục Liễu Như ôm bụng cười lăn lộn, Tiểu Thương Sí cũng khá đấy chứ, nên cho tên tiểu quỷ tự đại này một bài học.

"Tiểu tử thối, buông tóc ta ra!" Liệt Minh Dĩ nổi giận, ném chiếc đũa đi nắm lấy tay Tiểu Thương Sí. Tiểu Thương Sí không thuận theo, không những không buông mà còn càng kéo mạnh hơn, vừa kéo vừa cười ha ha.

"Ha ha ha ha.... ha ha ha ha...." Tôi cười đến nổi gục xuống bàn không đứng dậy nổi, lần đầu thấy Liệt Minh Dĩ lúng túng không biết phải làm như thế nào như vậy. Con trai là của cậu ta, cậu ta không thể ngược đãi con trai của mình được, chỉ có thể thúc giục thẳng bé buông tay mà thôi. Từ vẻ mặt của cậu ta cũng biết, Tiểu Thương Sí còn nhỏ làm sao biết khống chế sức tay đang tóm tóc của Liệt Minh Dĩ chứ, chỉ thấy vui mà nghịch.

"Mục tỷ tỷ, lần sau không cho phép tỷ ôm nó ra đây nữa! Không cho phép để nó tới gần đệ nữa!" Liệt Minh Dĩ cực kỳ tức giận vỗ lên tay của Tiểu Thương Sí, ném thẳng bé về cho Mục Liễu Như giống như đang tránh rắn rết vậy.

"Phụt.... ha ha ha ha...." Tình cảnh này làm hai chúng tôi cười thêm một trận nữa, nhìn bộ dạng căm tức mà lúng túng của Liệt Minh Dĩ quả thực rất buồn cười!

"Không được cười, dùng bữa!" Cậu ta tức giận vỗ bàn, bát đĩa trên bàn chấn động kêu loảng xoảng. Quát xong cậu ta tức giận cầm đũa và cớm vào miệng, giống như đang trút giận vậy.

"Nha! Nha! A!" Tiểu Thương Sí vươn tay lên kéo tay cậu ta, vẫn không quên sự thích thú khi kéo tóc phụ thân mình.

"Bảo bối ngoan, muốn bắt nạt phụ thân thì phải mau chóng lớn lên học tập bản lĩnh, đến lúc đó con tha hồ mà kéo tóc phụ thân...." Tôi cười gian, vui vẻ dạy dỗ những điều xấu xa cho Tiểu Thương Sí.

Vừa dứt lời Liệt Minh Dĩ đột nhiên ngừng đũa, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn tôi rồi sau đó lại nhìn Tiểu Thương Sí, Mục Liễu Như cũng nhìn thẳng bé.

Tiểu Thương Sí không ồn ào, không lộn xộn, nghiêng đầu nhìn tôi, rồi lại nhìn Liệt Minh Dĩ, nhìn Mục Liễu Như một chút, một lúc sau khẽ mỉm cười to, lộ ra phần lợi hồng hồng mềm mại đáng yêu, cũng lớn tiếng kêu, "A!"

Thằng bé như hiểu lời tôi giơ hai tay tán thành, mà Liệt Minh Dĩ lại chậm chạp quay đầu hung hăng trừng mắt với tôi, ánh mắt kia giống như đang lên án mạnh mẽ.

Tôi giả vờ không nhìn thấy ánh mắt của cậu ta, gắp một miếng gan bỏ vào trong miệng nhai, vừa nhai vừa cười híp mắt lăm nhăm, "Ừ, tay nghề của đầu bếp lại tăng thêm một bậc rồi, thật ngon!"

"Trời ạ, hai người thật là!" Mục Liễu Như ngạc nhiên kêu lên, vẻ mặt bất ngờ, sau đó cô ấy cứ cười không nói gì.

Mặc cho hai người họ một kẻ trừng mắt, một kẻ thì cười, tôi cứ ăn đồ ăn của tôi, không thèm để ý.

Dùng xong bữa tối, Mục Liễu Như ôm Tiểu Thương Sí đang ngủ trở về Cúc Uyển, còn tôi ở lại hầu hạ Liệt Minh Dĩ tắm rửa.

Vì bữa tối tôi "bao che con hành hung" nên giờ cậu ta cứ lạnh mặt hờ hững với tôi, làm tôi không khỏi buồn cười, cậu ta thật trẻ con. Khi con trai trưởng thành thì cậu ta cũng sẽ trưởng thành hơn, con trai dù có bản lĩnh cũng vượt qua được cậu ta sao? Thằng nhóc ngốc nghếch, chỉ biết giận dỗi với tôi thôi, thật đúng là không có tiền đồ mà.

Chương 38: Nhớ nhung đáng sợ

Buổi chiều, tôi ngồi ở bên bàn may quần áo mùa đông cho Tiểu Thương Sí. Khóe miệng tôi khẽ cong lên cười. Tôi đã từng hỏi ý kiến Liệt Minh Dĩ, cậu ta không cự tuyệt cũng không đồng ý, tôi đơn giản coi như cậu ta ngầm đồng ý.

Mấy ngày qua ngoại trừ hầu hạ cậu ta và dùng bữa, tôi đều nhốt mình trong phòng vùi vàng may quần áo. Ở tương lai tôi đã may rất nhiều quần áo cho người khác, còn lúc này tôi đang tự tay may cho con trai, tâm trạng hoàn toàn bất đồng. Trong lòng ngọt ngào như được bơi mật đường vậy!

Tôi vừa may, trong đầu vừa hiện ra bộ dáng đáng yêu nghịch ngợm của Tiểu Thương Sí, không kiềm chế được tình cảm của người làm mẹ tôi cười ra tiếng. Tính tình thằng bé tốt hơn Liệt Minh Dĩ nhiều, không cuồng bạo giống Liệt Minh Dĩ, lại càng không dở dở ương ương giống tôi.

Đang cười, cửa phòng bị gõ vang, tôi tạm dừng may ngẩng đầu, đáp, "Vào đi!"

Cửa mở, nha đầu đưa một người tới. Người này làm nụ cười của tôi tắt ngúm!

"Nô tài ra mắt Lãng cô nương!" Lai Hỉ tay cầm phất trần đặt trước ngực, khom người thỉnh an, khuôn mặt mỉm cười lại có vẻ gượng ép.

Tôi cố gắng cười gượng, mặc dù cười nhưng trong lòng lại như chìm xuống đáy cốc. Ông ta là thái giám bên cạnh Trang phi, lần này đến sợ là....

Nha đầu lui ra, Lai Hỉ bước lên một bước khẽ nói với tôi, "Nương nương mất con bệnh nặng, bên cạnh thiếu người tri tâm, nô tài đặc biệt truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, mời cô nương vào cung làm bạn với nương nương."

Ông ta vừa dứt lời lòng tôi trầm xuống, thở dài trong lòng, cái gì phải tới thì vẫn tới!

Liệt Minh Dĩ mặc dù đã ra lệnh cho tôi không có chuyện gì thì ít vào cung thôi, nhưng nay xem ra cũng chỉ uống công. Nếu mọi chuyện đều như cậu ta mong muốn, vậy cung đã không còn là cung nữa rồi.

"Làm phiên công công chuyển lời. Mời công công ra tiền đình chờ một lát để dân nữ thay quần áo rửa mặt chải đầu, dọn dò quản gia rồi sẽ theo công công vào cung." Tôi không có quyền cự tuyệt, làm theo khẩu dụ mới là thượng sách.

Ông ta gật đầu cười khẽ, rời khỏi uyển.

Buông quần áo đã may được một nửa, tôi đóng cửa phòng, tựa vào ván cửa thở dài, "Ai...." Đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, con đường phía trước tối đen, bụi gai dày đặc, không tìm được phương hướng, không biết chặt bỏ bao nhiêu bụi gai mới có thể nhìn thấy ánh sáng.

Tôi chậm rãi tới tủ quần áo, chọn một bộ quần áo màu hồng thay cho bộ đồ mộc mạc trên người. Ngồi trước bàn trang điểm bôi một lớp son nhạt, lấy trâm ngọc Trang phi ban cho từ hộp trang sức ra đeo lên. Trang điểm xong

tôi nhìn người con gái đoan trang trong gương, càng đoan trang càng cảm thấy lạnh lẽo....

Sai nha đầu gọi quản gia đến, tôi giữ bình tĩnh nói với ông ấy, "Hoàng thượng lệnh cho tôi vào cu với Trang phi nương nương, chạng vạng khi thiếu gia về phủ hãy thay tôi chuyển lời."

Nghe vậy, lòng mảy quản gia rõ ràng nhúu lại, môi mấp máy muốn nói lại không nói ra được một chữ.

"Tôi đi đây!" Tôi mỉm cười với ông ấy, ra cửa bước lên sảnh trước....

Ngồi xe ngựa vào cung, sau đó theo Lai Hỉ tới phòng ngủ xa hoa lại không che giấu được sự âm u do đứa bé vừa chết non của Trang phi.

Lai Hỉ cho tắt cả cung nữ, thái giám lui xuống, tôi bước nhẹ tới ghế dựa trước giường chầm chậm ngồi xuống.

Khuôn mặt Trang phi tái nhợt tiêu tụy, dung nhan tuyệt sắc phảng phất như già đi mấy tuổi. Cô ấy giương đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm đỉnh màn, trên mặt còn lưu lại nước mắt bị gió hong khô.

Bộ dáng đó của cô ấy làm lòng tôi hơi siết lại, không đành lòng, hạ giọng khẽ gọi, "Nương nương...."

Nghe thấy tôi gọi, đôi mắt cô ấy hơi hơi rung động, quay cổ cứng ngắc nhìn tôi. "Tiêu.... Lạc...." Cô ấy thì thào, giọng nói khản đặc.

"Nương nương, vì sao người lại tra tấn bản thân đến mức này?" Tôi nhăn mày khê trách, mất con đương nhiên sẽ đau lòng, nhưng ở trong thâm cung không cho phép cô ấy yếu ớt.

"Tiêu Lạc...." Trong đôi hồn của cô ấy nhanh chóng đông đầy nước mắt, vừa dứt lời nước mắt đã chảy rơi xuống, sự đau xót trong mắt rất rõ ràng.

"Tiểu hoàng tử chết non, dân nữ cũng đau lòng, nhưng nương nương không thể sa sút tinh thần như vậy! Nương nương trẻ trung xinh đẹp, phải lấy điều dưỡng thân mình làm trọng. Tiểu hoàng tử gặp phải bất trắc làm Hoàng thượng vô cùng đau đớn, Hoàng thượng sủng ái nương nương, sau này nhất định sẽ bồi thường gấp bội! Nương nương chỉ cần chăm sóc bản thân chờ đợi thời cơ lại mang long chủng lần nữa, lấy đó bù lại đau đớn mất con!" Tôi không nịnh nọt cũng không an ủi, bởi tôi biết những lời đó đối với cô ấy là vô dụng. Điều cô ấy cần là một phần động lực, một phần kiên trì. Dù sao người sống cũng phải có mục tiêu, bằng không sống cũng phí hoài sinh mệnh.

Trang phi là người phụ nữ thông minh, lời tôi nói khiến ánh mắt cô ấy lóe lên, thậm chí kích động chống người dậy.

Thấy thế, tôi vội ấn vai để cô ấy nằm xuống giường, cũng nói, "Nếu nương nương cho rằng dân nữ nói có lý, xin hãy bảo trọng thân thể, đừng tiếp tục tra tấn bản thân, tra tấn Hoàng thượng."

"Tiêu Lạc...." Cô ấy cảm động nắm tay tôi, run run nói, "Cô là người đầu tiên nói những lời này với bản cung, đám nô tài chỉ biết khuyên bản cung nén bi thương, nhưng không ai hiểu suy nghĩ trong lòng bản cung!"

Vừa dứt lời, trái tim vừa mới bình tĩnh của tôi lại đập rộn lên. Trong lòng cô ấy sớm có tính toán, lại vẫn dùng cách hành hạ mình để những người xung quanh không được dễ chịu. Đặc biệt là Hoàng thượng, hậu cung tranh giành khiến tiểu hoàng tử chết non, anh ta vốn đã áy náy với Trang phi, hiện giờ Trang phi bệnh nặng càng làm anh ta buồn bã. Mà đó cũng là điều Trang phi muốn, muốn anh ta sau này sủng ái gấp bội.

Trong ‘Mẫu nghi thiên hạ’ Triệu Hợp Đức đã nói một câu lý, ‘Nếu muốn bắt được trái tim Hoàng thượng, thì phải khiến ngài đau lòng, tan nát cõi lòng’ lời này quả nhiên không sai chút nào!

Kẻ chủ mưu không thể giết được Trang phi nhưng cũng hại chết một sinh mệnh vô tội, tôi nghĩ rằng kẻ đó sẽ yên tĩnh một thời gian, dù sao trong giai đoạn căng thẳng này không nên có bất cứ hành động gì! Huống chi.... Nghĩ đến đây suy nghĩ của tôi đột ngột ngừng lại, một tia huyết quang chói chột hiện lên trong đầu. Tiểu hoàng tử chết non là bị kẻ kia làm hại? Hay là tự Trang phi ra tay?

Suy nghĩ rợn tóc gáy này đột nhiên xuất hiện, tôi hoảng sợ mí mắt phải giật mạnh. Tại sao lại có ý nghĩ như vậy? Thật đáng sợ!

Khi tôi hoảng sợ hoàn hồn nhìn về phía Trang phi, cô ấy đã nhắm mắt yên lặng rơi lệ. Tôi không thấy được ánh mắt cô ấy, càng không nhìn ra manh mối gì từ khuôn mặt bi thương của cô ấy.

Dù là kẻ chủ mưu làm hại hay là Trang phi tự giết đều có khả năng rất lớn! Thử hỏi hoàng cung anh lừa tôi gạt có gì không thể xảy ra?

Tuy chưa có bằng chứng cho ý nghĩ đáng sợ này nhưng nó vẫn lưu lại dấu vết thật sâu trong lòng tôi.

Chạng vạng tối, Trang phi tỉnh lại, tôi dìu cô ấy ngồi dậy tựa vào đầu giường. Tay nâng bát bạc dứt cháo cho cô ấy ăn. Đôi mắt vô hồn của cô ấy đã phá tan u ám khôi phục một chút ánh sáng.

Tôi từ Lai Hỉ mới biết được, Trang phi bất ngờ sinh bệnh suýt nữa thì mất mạng, nếu không có thần y Đức Thân Vương mời đến chữa bệnh, sợ rằng đã không qua khỏi rồi.

Nghe tới hai chữ "thần y" lòng tôi trầm xuống, hai tay không nhịn được nắm chặt, thần y kia là ai không cần nói cũng biết!

Dùng xong bữa tối, tôi cùng Trang phi ngồi nói chuyện với nhau, tránh không nhắc tới tiểu hoàng tử chết non đỡ cho cô ấy lại đau lòng. Cung nữ đúng giờ đến báo rằng thần y đến bắt mạch cho Trang phi.

Nghe vậy, trong lòng tôi căng thẳng, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía rèm châu.... Khi bóng dáng quen thuộc kia đập vào mắt thì trong lòng tôi cũng cảm thấy nặng nề. Cả anh ta cũng bị kéo vào vòng xoáy tai ương máu tanh này.

Khi Thảo Hồ thấy tôi rõ ràng sững lại, vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lại nhận ra lúc này ở đây không phù hợp bèn thu hồi vẻ ngạc nhiên đi lên phía trước.

Tôi cười nhẹ với anh ta sau đó lui sang bên cạnh. Tuy không nhìn vẻ mặt của Trang phi, nhưng cô ấy khôn khéo như vậy chắc chắn cũng đã phát hiện ra rồi.

Một lát sau Thảo Hồ bắt mạch xong, đứng dậy nói với Trang phi, "Nương nương hồng phúc tề thiên, khúc mắc đã giải, thêm một thời gian nữa là có thể khỏi hẳn."

"Làm phiên y sư!" Trang phi mỉm cười gật đầu, rút tay lại.

"Thảo dân phối chế chút đan dược cho nương nương...." Anh ta mới nói đến đây, rèm châu đã được vén lên. Chỉ thấy một bóng người vàng sáng lọt vào trong tầm mắt. Không cần nghĩ, màu vàng này trong thiên hạ chỉ có một người có thể mặc.

Thảo Hồ không tiếp tục nói nốt mà cùng tôi hành lễ, "Thảo dân/ dân nữ tham kiến Hoàng thượng!"

"Miễn lễ!" Hoàng thượng ngồi xuống giường, vừa ôm Trang phi vừa hỏi Thảo Hồ, "Thân thể nương nương có khá hơn chút nào không?"

"Bẩm Hoàng thượng, nương nương đã không còn gì đáng ngại, để thảo dân phối chế chút đan dược phụ trợ trị liệu, nương nương chỉ cần tĩnh dưỡng là được." Thảo Hồ nói nốt những lời còn dang dở.

"Được!" Khuôn mặt nghiêm túc của Hoàng thượng cuối cùng cũng thả lỏng, giọng nói khàn khàn khó nén vui sướng." Người chữa trị cho nương nương lập công lớn, đợi sau khi nương nương lành bệnh trăm sẽ trọng thưởng!"

"Tạ ơn Hoàng thượng!"

"Các người lui xuống trước đi!"

"Vâng!" Tôi và Thảo Hồ đáp, cùng nhau rời khỏi phòng ngủ.

Đứng ở bên ngoài tiểu điện, Thảo Hồ hạ giọng vui vẻ nói, "Lăng cô nương, thật không ngờ lại gặp được cô ở trong cung, hai tháng nay cô thế nào?"

Tôi cười cong cong đôi mắt, gật đầu trả lời, "Tốt lắm!" Hai tháng không thấy, anh ta vẫn thẳng thắn như trước. Anh ta vừa nãy còn cẩn thận đối đáp với Hoàng thượng, tôi còn tưởng rằng anh ta đổi tính rồi.

"Nào, để tôi bắt mạch cho cô, xem thân thể cô điều dưỡng thế nào." Nói xong, anh ta rất tự nhiên cầm tay tôi bắt mạch.

Tôi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tuần tú của anh ta, lại thấy nụ cười trên mặt anh ta càng ngày càng tươi. Anh ta vui mừng nói, "Thân thể cô khôi phục còn tốt hơn dự tính, xem ra không đến một năm sẽ vô cùng cường tráng!"

Nghe vậy, tôi bật cười, trêu ghẹo chế nhạo, "Huynh coi tôi là trâu sao? Còn thân thể cường...." Đang nói, đôi mắt tôi lại thoáng nhìn thấy bóng người đứng trước cửa điện, chữ "tráng" cũng mắc kẹt trong cổ họng không phát ra được.

Thấy tôi nhìn cửa điện giật mình thất thần, Thảo Hồ theo tầm mắt tôi nhìn qua.

Liệt Minh Dã đứng ở cửa điện bình tĩnh nhìn chúng tôi, bởi vì ánh nến trong điện không quá sáng, cậu ta lại đứng ở cửa điện nên tôi không thấy rõ vẻ mặt cậu ta lúc này, chỉ biết cậu ta đang nhìn chăm chăm tay Thảo Hồ nắm tay tôi.

Thấy thế, tôi theo bản năng rút tay lại rút về dưới tay áo, làm xong mới nhận ra hành động này giống như "có tật giật mình"

Không khí trong tiểu điện đột nhiên có chút nặng nề, có chút lạnh lẽo, ngay cả ngọn nến kia cũng cảm nhận được hàn ý phập phùng lay động, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Thảo Hồ không hiểu vì sao tôi và Liệt Minh Dã nhìn nhau mà không nói, buồn bực khê gãi

Tôi muốn thấy rõ vẻ mặt của Liệt Minh Dã nhưng lại bị bóng tối che phủ không thể nhìn rõ. Khi tôi bước lên cậu ta lại xoay người rời đi.

Tôi sững lại, nhìn bóng lưng cậu ta biến mất có chút hoảng hốt. Hôm nay tôi vừa vào cung, đến tối cậu ta lại theo tới, là tới đón tôi sao? Hay là muốn dẫn dò tôi sợ tôi lại tự cho là thông minh tìm thêm càng nhiều phiền toái?

Thật khó hiểu, cậu ta chẳng nói chẳng rằng, cứ như vậy lẳng lặng rời đi rồi....

Chương 39: Cậu điên rồi....

Đã phải làm bạn với Trang phi, thì tôi không cần về phủ nữa. Thái giám sắp xếp giường cho tôi ở bên ngoài phòng ngủ của Trang phi, chăn nệm mềm mại, nhưng tôi lăn lộn mãi vẫn không ngủ được.

Trong điện trống rỗng, chỉ có ánh nến chập chờn lay động làm bạn. Lần đầu tiên tôi cảm thấy cô đơn như thế, sự cô đơn này tôi chưa bao giờ trải qua

khi ở Liệt phủ....

Nhẹ nhàng xoay người lại, tôi co người hướng mặt vào tường. Vẻ mặt khó hiểu của Liệt Minh Dĩ lúc rời đi cứ quanh quẩn mãi trong đầu tôi không tài nào xua đi được. Tôi chân trước vừa vào cung chân sau cậu ta đã đến, có lẽ là đến dặn dò tôi nhưng bởi vì gặp Thảo Hồ đang bắt mạch cho tôi mà không nói gì liền rời đi.

Thở dài một cái, không cần nghĩ nhiều, nhất định cậu ta đang hiểu lầm rồi!

Suy nghĩ lung tung một hồi lâu, gần rạng sáng tôi mới mơ màng thiếp đi....

Những ngày kế tiếp làm bạn với Trang phi là công việc quan trọng nhất của tôi, tâm sự cùng cô ấy, tản bộ cùng cô ấy, mỗi buổi sáng, tối Thảo Hồ đều tới chẩn mạch cho cô ấy. Thoáng một cái đã bảy ngày trôi qua, thân thể của cô ấy gần như đã khỏi hẳn, dung nhan tuyệt sắc lại lộ ra vẻ khuynh quốc khuynh thành.

Tôi bưng chén thuốc cuối cùng trên tay, vén rèm lên. Trong phòng có thêm bốn người làm tôi ngẩn ra, lúc thấy rõ mấy người bọn họ tôi liền tiến lên, hành lễ với từng người, "Dân nữ tham kiến Dung phi nương nương, Ngọc phi nương nương, Tô phi nương nương, Như phi nương nương!" Lúc Trang phi bị bệnh nặng bọn họ không bước vào cung Minh Hỉ nửa bước, hôm nay Trang phi lành bệnh toàn bộ đều tới hỏi thăm, đúng là làm bộ làm tịch!

"Miễn lễ!" Giọng nói của Ngọc phi mềm đến nỗi muốn nhũn cả xương cốt ra, ngay cả bản thân tôi là một phụ nữ còn không thể nhìn được mà run rẩy, trong lòng ngứa ngáy hướng chi là đàn ông.

"Tạ ơn nương nương!" Tôi đứng dậy, bưng thuốc đến trước mặt Trang phi. Cô ấy nhận lấy, mỉm cười uống hết, uống xong đưa chén cho tôi.

Sau đó tôi hành lễ với họ, im lặng lui ra. Trước khi đi mắt tôi quét qua chiếc bưng hơi nhô cao của Dung phi, trong lòng cảm khái vô hạn. Bào thai

trong bụng Trang phi không giữ được, cái thai trong bụng Dung phi lại là nghiệt chủng. Mấy tháng vui sướng của Hoàng thượng cũng chỉ vô ích. Rút cuộc vẫn không có được cốt nhục ruột thịt

Tôi đứng ở bên ngoài cung Minh Hỉ nhìn bầu trời âm u, vài áng mây đã che lấp ánh mặt trời. Trời lạnh và hanh khô, chỉ chín ngày nữa là vào tháng chạp, tuyết cũng sắp rơi rồi.

Chữ "tuyết" này làm tôi lạnh run, không nhịn được chà xát hai tay để làm ấm.

Nghĩ lại ông trời đối xử với tôi cũng không tệ, để cho hồn tôi nhập vào trong cơ thể "Lăng Tiêu Lạc" mà không phải một vị tần phi nào đó trong hậu cung này. So với sóng ngầm mãnh liệt, tranh giành một người đàn ông với những người phụ nữ khác, tôi thà ở Liệt phủ không tranh quyền thế mà sống qua ngày.

Liệt Minh Dĩ.... Từ ngày gặp Thảo Hồ chấn mạch cho tôi, cậu ta cũng không tới thăm tôi lần nào nữa, thật yên tâm để một mình tôi hầu hạ ở trong cung. Tôi cười khổ, nhắm mắt, một lát sau lại mở ra, dựa lưng vào thân cây đại thụ tiếp tục suy nghĩ....

Ước chừng nửa canh giờ sau, Dung phi, Ngọc phi, Tô phi, Như phi cùng rời khỏi cung Minh Hỉ.

Thấy thế, tôi xốc lại tinh thần quay về chính cung. Khi còn cách cửa cung hai bước, khước mắt tôi liếc thấy một bóng người vàng sáng đang từ bên trái đi tới. Tôi vội vàng dừng bước, xoay người đối diện anh ta, đợi anh ta tới gần tôi mới hành lễ, "Dân nữ tham kiến Hoàng thượng!" Thảo Hồ đi sau lưng anh ta.

"Ha ha, miễn lễ!" Tâm tình của Hoàng thượng rất tốt, cười híp mắt đi vào chính cung. Thảo Hồ nhe răng cười một tiếng với tôi, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp.

Tôi cũng vui vẻ bật cười, cùng anh ta đi theo sau Hoàng thượng vào phòng.

Thảo Hồ đang chẩn mạch cho Trang phi, chẩn xong anh ta tươi cười, nói "Chúc mừng nương nương, thân thể đã bình phục, không cần phải dùng thuốc nữa!"

"Vì thân thể của Bồn cung, y sư đã tốn không ít tâm tư, Bồn cung đa tạ y sư!" Khuôn mặt xinh đẹp của Trang phi hiện giờ đã hồng hào khỏe mạnh, ngoài miệng nói như vậy, nhưng thực tế lại dựa người trên giường không nhúc nhích.

Đầu óc của Thảo Hồ cũng không ngốc, tất nhiên hiểu cô ấy chỉ là khách sáo ngoài mặt mà thôi, cũng không coi là thật, nhẹ nhàng mỉm cười nói, "Nương nương khách sáo!"

"Thảo Hồ, người cứu mạng của Trang phi, trẫm đã từng nói sẽ trọng thưởng cho người. Hôm nay trẫm hạ chỉ phong người đến Thái Y Viện nhận chức. Sau này người nghiên cứu thuốc dưỡng nhan cho Trang phi, bồi bổ thân thể để nàng có thể nhanh chóng hoài long chủng, sinh con cho trẫm!" Trang phi khỏi hẳn, người vui mừng nhất dĩ nhiên là Hoàng thượng, nghe giọng điệu của anh ta là biết. Anh ta nói thẳng chuyện mang thai như vậy làm Trang phi mắc cỡ đến đỏ mặt, hàng lông mi xinh đẹp rũ xuống.

Tôi liếc liếc Thảo Hồ, muốn xem anh ta sẽ trả lời Hoàng thượng như thế nào. Có thể vào cung làm quan là chuyện rất tốt, nhưng tính tình của anh ta thẳng thắn như vậy liệu anh ta có muốn không?

"Đa tạ Hoàng thượng cất nhắc, thảo dân đã sớm quen với cuộc sống nhàn vân dã hạc, không muốn vào cung."

Tôi không thể ngờ rằng anh ta lại trực tiếp cự tuyệt Hoàng thượng như thế, thậm chí nói không hề do dự như đang bàn luận về thời tiết hôm nay như thế nào. Ôi trời, gần vua như gần cọp, cho dù không muốn làm quan cũng

phải biết khéo léo mà cự tuyệt, nào có đánh mặt rồng của Hoàng thượng như vậy.

Anh ta vừa dứt lời trong phòng lặng ngắt như tờ, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú của Hoàng thượng từ từ biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng.

Tôi âm thầm nuốt nước miếng, siết chặt tay toát mồ hôi thay Thảo Hồ. Anh ta làm vậy là công khai kháng chỉ, dù có công cứu sống Trang phi, nhưng Hoàng thượng vẫn có thể dùng tội danh "bất kính" lôi anh ta ra ngoài chém đầu. Thảo Hồ ngu ngốc, vì sao không suy nghĩ kỹ một chút!

Không khí bên trong phòng rơi vào bế tắc, cơ bắp trên mặt Hoàng thượng hơi hơi co rút, trong đôi mắt nhìn chăm chăm Thảo Hồ đã hiện lên sát ý. Hoàng thượng vốn như thế, nhìn không vừa mắt liền hạ lệnh giết.

Tôi không biết nên nói Thảo Hồ thế nào, rõ ràng đại họa trước mắt mà anh ta vẫn không hề hoang mang lo sợ, cứ thản nhiên đón nhận ánh mắt tức giận của Hoàng thượng.

Thấy tình huống không ổn, Trang phi kịp thời trấn an sự tức giận của thiên tử, "Hoàng thượng, mạng của thần thiếp ít nhiều cũng nhờ có y sư Thảo Hồ cứu. Y sư vốn đang sống bên ngoài cung, ngài đột nhiên tuyên cậu ta vào cung nhất định sẽ không quên. Đợi cậu ta trở về suy nghĩ kỹ càng sẽ hiểu được làm quan trong cung là chuyện vinh dự như thế nào, để cậu ta suy nghĩ cẩn thận rồi vào cung cũng không muộn." Nói xong, cô ấy cầm lấy bàn tay đặt trên đầu gối đang siết chặt thành đấm của Hoàng thượng, dùng ánh mắt dịu dàng như nước nhìn Hoàng thượng.

Hoàng thượng không đáp lời mà cầm lại tay của cô ấy, nhìn chăm chăm Thảo Hồ thật lâu sau mới lạnh lẽo mở miệng đồng ý, "Nể mặt Trang phi trăm tha cho người, trở về suy nghĩ cho kỹ, lui ra!

"Vâng!" Thảo Hồ khom người, không nhìn Trang phi, không nhìn Hoàng thượng, rời khỏi phòng. Tôi đi theo anh ta, tình huống bây giờ tốt nhất tôi

không nên lưu lại làm gì.

Đi ra bên ngoài, tôi níu lấy ống tay áo của Thảo Hồ kéo tới dưới tàng cây, xoay người lại nhìn cậu ta chăm chăm tức giận khẽ trách, "Huynh có biết vừa rồi rất nguy hiểm không? Nếu không nhờ Trang phi nương nương nể tình huynh cứu cô ấy mà cầu xin Hoàng thượng thì huynh đã là vong hồn dưới đao rồi."

Nghe vậy, Thảo Hồ nhún vai bất đắc dĩ trả lời, "Làm việc trong cung phải cẩn thận, ta là kẻ thẳng tính, nơi này không thích hợp với ta."

"Vậy huynh cũng phải lường trước hậu quả chứ, sao có thể lỗ mãng như vậy?" Tôi dậm chân, nhìn anh ta nói nhẹ như lông hồng, thật giống như tất cả lo lắng của tôi đều là dư thừa.

"Hoàng cung chính là cái nhà giam bằng vàng, ta thà chết cũng không theo. Nếu không phải Thất gia nhờ vả, ta sẽ không bước vào nhà giam đó nửa bước!" Dứt lời, anh ta vò đầu, có chút phiền não, lại có chút bất đắc dĩ.

Thất gia, Thất gia, lại là Đức Thân Vương! Tôi bỗng nhiên cũng cảm thấy phiền, vì sao chuyện gì cũng có liên quan đến anh ta? Thật đúng là âm hồn không tiêu tan!

"Thân thể nương nương đã bình phục, chờ lát nữa ta sẽ rời cung trở về uyển, cô thì sao?"

"Tôi.... không biết nữa, Hoàng thượng và nương nương đều chưa cho phép tôi rời đi." Tôi cúi thấp đầu xuống, lặng lẽ thở dài, nếu tôi có thể thoải mái như anh ta thì tốt biết

Gió nổi lên, hơi lạnh thổi qua, cành cây khô héo và lá vàng bị gió thổi bay vòng vòng trong không trung rồi rơi xuống đất, một chiếc lá rơi trên đầu tôi. Tôi giơ tay lên định gảy xuống, Thảo Hồ lại nhanh trước tôi một bước

gỡ lá vàng ra khỏi tóc tôi. "Cám ơn!" Tôi nhẹ nhàng cười một tiếng vì sự thân thiết của anh ta.

"Ha ha, đừng khách khí." Nụ cười của anh ta thẳng thắn vô tư, trong sáng, rất đẹp, rất đáng yêu, giống như một đứa trẻ, càng tiếp xúc càng làm người ta thích.

Một ánh mắt âm u lạnh lẽo như mũi kim đâm vào tôi, tôi xoay người nhìn về phía ánh mắt kia. Vừa quay đầu, một khuôn mặt xanh mét lập tức đập vào mắt. "Thiếu gia?" Thật khó tin, bảy ngày trôi qua, bây giờ cậu ta mới tới!

Liệt Minh Dĩ đứng cách mười mét hung tợn nhìn chăm chăm tôi và Thảo Hồ, đặc biệt là bàn tay vẫn đang cầm lá vàng của Thảo Hồ. Trên đời quả nhiên có rất nhiều sự trùng hợp, lại hai lần liên tiếp đều bị cậu ta bắt gặp. Cậu ta lại hiểu lầm rồi!

Cậu ta không nói một lời, cánh môi mím lại, muốn phát tác lại ra sức đè nén, đây là hoàng cung, không phải nơi cậu ta có thể giương oai.

Tôi không giải thích, giải thích cũng uổng công, tính chủ quan của con người rất mạnh, ấn tượng của thị giác là quan trọng nhất, ai cũng thế thôi. Cho nên, tôi lựa chọn im lặng.

Cậu ta thu lại vẻ lạnh lẽo giận dữ cố gắng ra vẻ bình tĩnh, bàn tay nắm chặt từ từ thả ra, thu hồi ánh mắt hung ác, bước vào cung Minh H

"Thảo Hồ, huynh đi trước đi!" Tôi khê đẩy cánh tay Thảo Hồ, thừa dịp Liệt Minh Dĩ vào cung thì một người đi trước là tốt nhất.

"Hai người...." Thảo Hồ muốn nói, tôi cắt ngang, "Đừng có hỏi vì sao, đi mau đi!" Dùng sức đẩy cánh tay của anh ta, tôi cau mày thúc giục.

Anh ta nhìn tôi, nhìn cửa cung, mang theo nghi ngờ cùng lo lắng đi xa.

Anh ta đi, tôi dựa vào thân cây chờ Liệt Minh Dã đi ra.

Ước chừng nửa nén hương, Liệt Minh Dã bình tĩnh đi ra khỏi chính cung. Vừa ra khỏi cửa sắc mặt bình thản của cậu ta lại nhanh chóng xanh mét, thậm chí có chút vặn vẹo. Ánh mắt sắc bén mang theo sự phẫn hận nhục nhã vô tình nhìn tôi như muốn cắt da cắt thịt tôi, trong khoảnh khắc ấy đau lòng cứ thế mà tràn ra.

Cậu ta vừa bước nhanh đến chỗ tôi, vừa nhìn về chỗ Thảo Hồ từng đứng, khuôn mặt vặn vẹo càng vặn vẹo hơn, dùng sức giữ chặt cổ tay tôi, tức giận cùng nhục nhã kéo tôi rời đi hoàng cung.

Ngồi trên xe ngựa, tôi hiểu sự phẫn nộ của cậu ta, nhưng sự nhục nhã thì sao? Chẳng lẽ Hoàng thượng lại trách mắng cậu ta?

Mang theo sự khó hiểu này, tôi bị cậu ta ném vào trong phòng ở Trúc Uyển.

"Rầm." Cậu ta dùng lực đẩy cửa phòng, lấy tốc độ chậm đến không thể chậm hơn nữa mà cài chốt cửa vào.

Thấy thế, tôi rùng mình, buột miệng hỏi, "Cậu chốt cửa làm gì?"

Cậu ta không trả lời, chậm chạp xoay người, đôi mắt sâu thẳm như có hai ngọn lửa đang hừng hực cháy, nhiệt độ nóng bỏng vô tình tỏa ra như đốt da đốt thịt.

Theo bản năng tôi lùi về phía sau một bước tránh né ánh mắt nóng rực đó, cậu ta lại từng bước từng bước tới gần tôi, mỗi lần cũng chỉ tiến lên một bước nhưng lại có thể khiến tôi hít thở không thông. "Vì sao từ chối thành thân?" Giọng nói lạnh lẽo âm u như tới từ địa ngục làm người ta rợn cả tóc gáy.

Nghe vậy, tôi liền hiểu vì sao lại nhìn thấy "nhục nhã" trong mắt cậu ta. "Tôi cũng không phải là "Lăng Tiêu Lạc" , sao có thể đồng ý?" Đối mặt với

đôi mắt đầy lửa giận của cậu ta, tôi vừa trả lời vừa thăm mắng Trang phi lắm chuyện, uống công tôi chăm sóc cô ấy nhiều ngày như thế, cô ấy lại lấy phương thức này báo đáp tôi.

"Đây là lý do của cô?" Cậu ta vẫn tiếp tục tới gần, tôi lùi về phía sau cho đến khi va vào chậu hoa, chậu hoa rơi từ trên kệ xuống vỡ vụn, vang lên tiếng "choang" giòn vang. Tôi không kịp nhìn chậu hoa kia thì Liệt Minh Dĩ đã đến gần.

"Vậy còn chưa đủ sao?" Tôi không trả lời mà hỏi lại, đầu óc của cậu ta nhất định lại không bình thường, tôi đã nói rõ ràng như vậy, cậu ta còn hỏi lại làm gì?

Cậu ta dường như không hiểu lời tôi nói.... , vẫn hỏi, "Cô ghét ta đến vậy sao?"

Tôi rũ mí mắt xuống, cự tuyệt thành thân và ghét có liên quan gì đến nhau sao?

Không nghe được câu trả lời, cậu ta bỗng dừng nắm chặt hai vai của tôi, gào thét, "Cô ghét ta đến vậy sao?" Ngọn lửa trong mắt đã hiện rõ ra bên ngoài.

Tiếng hét quá lớn làm màng nhĩ tôi đau nhói. "Không phải tôi ghét cậu, nhưng thành thân cần lưỡng tình tương duyệt! Dưa hấu xanh không ngọt, thật lòng yêu nhau mới có thể hạnh phúc!" Tôi có chút phiền não, có chút tức giận, cao giọng lên, nhưng cũng không khá hơn chút nào. Thông minh như cậu ta, vì sao cứ ôm khư khư lấy chuyện này? Cậu ta đã sớm biết tôi không phải là "Lăng Tiêu Lạc" , tại sao lại muốn hỏi lại lần nữa?

Dứt lời, mặt cậu ta trắng bệch, đau đớn xẹt qua trong mắt. Cậu ta nắm chặt vai tôi, môi mỏng mấp máy nói gì đó nhưng tôi không nghe thấy. Cậu ta mấp máy rất khẽ nên từ khẩu hình cũng hiểu được cậu ta đang nói cái gì.

"Buông tôi ra, đau quá!" Tôi giãy giụa, hai bờ vai đau đớn làm tôi nhúu mày, cắn chặt răng.

Nhưng cậu ta vẫn không thả, ngược lại càng nắm chặt hơn, giống như không đem xương của tôi bóp vỡ thì sẽ không thả.

"Liệt Minh Dĩ, cậu đủ chưa? Tôi nói buông ra, đau quá!" Tôi gấp gáp, cực kỳ nóng giận, nhấc chân đá vào đùi trái của cậu ta, nếu cứ tiếp tục nữa sợ là xương vai tôi sẽ gãy mất.

"Cô nói cô là người của ta, vậy ta có thể làm bất cứ chuyện gì với cô." Cậu ta chợt cười lạnh nói, không có tình cảm, không có linh hồn, giống như là một con thú

Tôi bị bộ dáng của cậu ta làm hoảng sợ, đột nhiên quên giãy giụa đá đạp. Bây giờ cậu ta thật là đáng sợ, ngọn lửa trong mắt đã gần như hoàn toàn biến mất thay vào đó là sự lạnh lẽo và tàn bạo. "Cậu muốn làm gì?" Tôi vội thất thanh hỏi, chẳng lẽ cậu ta muốn bóp chết tôi?

Cậu ta không trả lời, cúi đầu dùng sức hôn lên gương mặt của tôi.

Hành động này làm tôi kinh hãi, ngạc nhiên tròn tròn mắt, cậu ta lại hôn tôi?

Hôn một chút không đủ, cậu ta lại một lần nữa nâng mặt tôi lên hôn tiếp. Môi của cậu ta lạnh lẽo không có chút độ ấm, những nơi bị cậu ta hôn đều như kết một tầng sương. Rất lạnh! Rất lạnh!

"Không..." Tôi hô to, dùng sức đẩy lồng ngực của cậu ta. Tôi không thể ngờ rằng cậu ta sẽ đối với tôi như vậy. Đẩy ra được chút khe hở, tôi định chạy trốn, thế nhưng cậu ta lại nắm lấy tay của tôi đè tôi vào tường. Lần này không chỉ có hôn mặt của tôi, còn ấn đôi môi lạnh lẽo lên môi tôi.

Cảm giác đầu tiên chính là lạnh, tôi chỉ cảm thấy lạnh, không cảm thấy gì khác. "Buông tôi ra! Để.... Ừm...." Tôi ra sức giãy giụa, đá đạp, vung quả đấm dùng sức đánh.

Cậu ta bắt chéo hai tay tôi đè lên đỉnh đầu, dùng tay trái giữ lại, tay phải giữ chặt gáy của tôi không cho tôi cơ hội chạy trốn.

Tôi liều mạng giãy giụa nhưng vô dụng, dưới tình thế cấp bách há miệng cắn môi của cậu ta. Cậu ta bị đau, kêu rên

Tranh thủ lúc này tôi nâng chân chạy, mới chạy được hai bước liền bị bắt lại, hai lần đều bị cậu ta ép vào tường, nụ hôn so với ban nãy chỉ có hơn chứ không kém, lạnh như tuyết trên núi.

Mùi máu lan ra trong miệng, có chút tanh, có chút ngọt, nhưng những thứ này cũng không thể bằng đại não trống không của tôi bây giờ. Tôi tránh không được, cả người bị cậu ta ôm vào trong ngực không thể trốn. Nụ hôn lạnh lẽo đóng băng thân thể và linh hồn tôi, rồi sau đó đóng băng lại hóa thành nhiệt tình, đè nén một lúc lâu, mượn cơ hội để bùng nổ.

Cậu ta không biết kiềm chế, làm hại không khí trong phổi tôi càng ngày càng ít, đầu óc cũng mờ mịt. Vẫn còn tồn tại chút lý trí, tôi hung hăng cắn môi cậu ta, đổi lấy một chút không khí để hít thở. Tôi vừa thở dốc vừa tức giận trừng mắt nhìn cậu ta đang bị mất khống chế, trái tim đập điên cuồng, trên mặt hết lạnh lại nóng.

Cậu ta nhìn chăm chăm vào tôi, mặt đỏ lên, vết máu tươi trên môi rất chói mắt. Máu loãng từ từ chảy xuống, nhuộm đỏ cằm cậu ta.

"Bốp" một tiếng vang giòn dã, tôi cho cậu ta một cái tát vang dội. Tôi tát rất mạnh, khiến mặt cậu ta nghiêng sang một bên. Cậu ta thật quá đáng! Luôn tùy tiện hành động, không để ý người khác có muốn hay không!

Cậu ta nghiêng đầu, thân thể cường tráng khẽ run, chậm rãi quay đầu nhìn tôi, trên má trái in rõ ràng năm vết ngón tay tôi. Thịnh nộ trong mắt cậu ta vẫn còn, nhưng lời nói lại lộ ra vẻ xót xa, "Một cái tát đổi một cái hôn, ta chấp nhận!" Nói xong, dừng cảm tiến tới, đem đôi môi đầy máu áp lên môi tôi.

"Bốp" cái tát thứ hai tiếp tục in lên gò má cậu ta toàn thân tôi đã phát run, tay đánh cậu ta vừa đau lại vừa tê. Mà cậu ta cũng chẳng để ý tới gò má đỏ bừng, vẫn còn muốn hôn. "Bốp, bốp, bốp" lại là ba cái tát, không chỉ môi cậu ta chảy máu, còn có máu tươi tràn từ trong miệng ra.

Thân thể tôi không ngừng run rẩy, ôm tay phải đang nóng rát tức giận kêu, "Liệt Minh Dĩ, cậu điên rồi...." Tôi chỉ kêu một tiếng, rồi dùng tốc độ nhanh nhất mở chốt cửa, lao đảo nghiêng ngả chạy ra khỏi Trúc Uyển. Lần này, cậu ta không đuổi theo!

Chạy về phòng của mình, tôi mở cửa, cài then thật chặt, dựa vào cánh cửa mà run rẩy. Nâng bàn tay đỏ bừng lên, tổng cộng là năm cái tát, tay của tôi đã đau đến tê dại mất tri giác. Liệt Minh Dĩ điên rồi! Cậu ta điên thật rồi! Điên không hề nhẹ!

Tôi vội vàng lại ra sức lau đôi môi. Lau thôi không đủ, tôi còn lấy nước trà súc miệng, không biết bao nhiêu lần, giống như chỉ có cách này mới có thể tiêu trừ hương vị của cậu ta ở trong miệng tôi. Dù là mùi máu hay là rét lạnh và nhiệt tình, không.... không nên, tất cả đều không nên!

Tim tôi không ngừng run rẩy! Thân thể cũng theo đó run rẩy không ngừng! Đau đớn tê dại trên tay dần lan ra.

Chương 40: Đệ ấy muốn cưới muội đó!

Hai tay tôi chống lên mặt bàn, run rẩy một lúc lâu mới dần bình tĩnh lại. Cẩn thận nghĩ lại, lúc này tôi mới giật mình nhận ra Liệt Minh Dĩ không bình thường, dù là sự tức giận hay những cái hôn kia đều không bình thường. Cảm giác.... cực kỳ giống khi tỏ tình bị người con gái mình thích từ lâu từ chối.

Tỏ tình? Hai chữ này khiến mặt tôi tái xanh, bị ý nghĩ của chính mình hù dọa, kinh hãi hô hấp rối loạn. Tôi vỗ ngực, lập tức phủ định ý nghĩ này. Hai chúng tôi cách nhau mười hai tuổi, khoảng cách quá lớn, làm sao có thể sinh ra hoa lửa tình yêu nam nữ? Trực giác nói cho tôi đó là điều không thể!

Phủ định xong lại thấy không đúng, Liệt Minh Dĩ đâu biết tuổi thật của tôi, cậu ta cùng lắm chỉ biết tôi không phải là "Lăng Tiêu Lạc". Dù tôi bao nhiêu tuổi đi nữa thì bề ngoài của "Lăng Tiêu Lạc" cũng chỉ mới mười sáu tuổi.

Suy nghĩ rối loạn làm tôi ngồi trên ghế tựa không dậy nổi, cậu ta hôn ai? Lăng Tiêu Lạc? Hay là tôi?

Đã rất nhiều lần tôi muốn hỏi cậu ta coi tôi là ai, nhưng lại khó mở miệng. Nếu cậu ta trả lời là "Lăng Tiêu Lạc", vậy những chuyện xảy ra trong mấy tháng qua giữa chúng tôi là gì? Nếu cậu ta trả lời là tôi, thì cậu ta đặt "Lăng Tiêu Lạc" ở đâu? "Lăng Tiêu Lạc" làm bạn với cậu ta mười mấy năm, mà tôi chỉ gần gũi trong mấy tháng.

Hai tay ôm mặt dùng sức ấn nặn, trong lòng rối loạn! Dù cậu ta coi tôi là ai, dù người cậu ta hôn là ai, có một điều có thể chắc chắn! Đó là tôi vĩnh viễn sẽ không thể trở thành "Lăng Tiêu Lạc" !

Tỉnh táo lại, hô hấp trở lại bình thường, bình tĩnh chỉnh lại vạt áo xộc xệch trong lúc lộn kéo với Liệt Minh Dĩ, chải lại mái tóc rối.

Tôi ngồi xuống trước bàn trang điểm, soi gương lấy lược chải đầu.... Nhìn chính mình trong gương, ánh mắt không tự chủ nhìn lên cánh môi sưng đỏ, theo bản năng nâng tay khẽ vuốt. Lúc này đầu ngón tay chạm tới môi vẫn cảm thấy nóng. Dáng vẻ Liệt Minh Dĩ nhiệt tình không khống chế được hiện lên trong đầu, làm tim tôi đập lờ nhịp. Tôi dùng sức lắc đầu, buông tay xuống, đuổi hình ảnh cậu ta cùng với cảm giác nóng bỏng kia ra khỏi đầu.

"Hôn nhầm thôi, đừng nghĩ nhiều!" Tôi nói to với chính mình, hai tay đập mạnh lên bàn trang điểm. Đập xong rút tay phải về nhíu mày kêu rên, vừa mới tát, giờ còn đập nữa tay càng đau.

Lúc ăn tối, tôi, Liệt Minh Dĩ, Mục Liễu Như ngồi cùng bàn dùng bữa. Tôi ngoan ngoãn ăn, không nói một lời. Liệt Minh Dĩ cũng vậy, thậm chí còn im lặng hơn.

Ngước mắt lên nhìn cậu ta, mặt trái của cậu ta vừa đỏ vừa sưng, môi dưới bị tôi cắn sưng như lạp xườn. Cậu ta đã thoa thuốc, dưới ánh nến gò má bị thương với cánh môi bị sưng có hơi bóng. Trên môi có vết thương, ăn cơm cũng không tiện, không chỉ ăn chậm mà còn có thể thấy cậu ta đau đến nhíu mày lại.

Nhưng nghĩ lại, tôi không hối hận đánh cậu ta, cắn cậu ta.

Ánh mắt Mục Liễu Như cứ đảo qua đảo lại giữa hai chúng tôi, vài lần mở miệng muốn nói nhưng cuối cùng vẫn nhịn.

Bữa ăn này thật sự nặng nề, ăn xong, Liệt Minh Dĩ buông bát đĩa ra khỏi phòng.

Trước khi ngủ, tôi ngồi trên bàn đu dây trong vườn nhẹ nhàng đu đưa. Phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, hương hoa mai theo gió bay vào mũi, chỉ ngửi mùi hương thôi cũng biết người đến là ai.

xuống bàn đu cạnh tôi, tôi cười nhẹ với cô ấy, tìm đề tài hỏi, "Thương Sỉ ngủ rồi ạ?"

"Ừ!" Cô ấy gật gật đầu, bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi biết cô ấy muốn hỏi gì nhưng không mở miệng, mỉm cười mắt nhìn ánh trăng trên cao.

"Thương tích trên mặt Minh Dĩ là muội đánh?" Sau một lúc lâu, cô ấy hỏi.

"Vâng!" Tôi thẳng thắn thừa nhận, rũ mắt nhìn mặt đất dưới chân. Nhắc chân lên, đá hòn đá nhỏ bay lên trước, lăn vào bóng tối.

"Hai đứa lại cãi nhau hả?"

"Vâng!" Tôi gật đầu, có thể coi là vậy.

"Môi của đệ ấy...." Mục Liễu Như hỏi đến đó thì ngừng lại, hai mắt nhìn tôi chăm chăm.

"...." Tôi im lặng, ngừng đưa bàn đu dây. Khi bàn đu dây dừng lại thì vang lên tiếng "két" lạnh lạnh, trong vườn yên tĩnh có vẻ chói tai.

Tôi không nói lời nào, cô ấy cũng không hỏi lại, hai người chúng tôi lặng lẽ ngồi.

Gió lạnh lướt qua, thổi rối tóc tôi, thổi rối trái tim tôi. "Mục tử tử...." Tôi khẽ gọi, dứt lời mới phát hiện mình đang lên tiếng.

"Nói đi, tử nghe!" Mục Liễu Như than nhẹ, đợi tôi lên tiếng trước.

Tôi chỉ cảm thấy lưỡi không còn là của mình nữa, đầu óc rõ ràng đã hạ lệnh cấm, nhưng lưỡi lại làm theo ý mình, nói ra từng chi tiết chuyện xảy ra buổi chiều.

Nghe xong, đầu tiên Mục Liễu Như hít một vào một hơi thật dài sau đó đứng bật dậy khỏi bàn đu dây, bắt lấy tay tôi nằm trong lòng bàn tay, kích động vui mừng nói, "Đồ ngốc, sao muội không hiểu lòng Minh Dã? Đệ ấy muốn cưới muội đấy!"

Nghe vậy, tôi sững sờ, ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn cô ấy như nhìn thấy quỷ. Câu nói của cô ấy chẳng khác gì núi lở, làm tôi cứng lại như đá!

"Đệ ấy để ý đến muội! Muốn cưới muội! Nếu không sao sau khi nghe nói muội từ chối thành thân đệ ấy lại không khống chế được cảm xúc! Lại sẽ càng không vì Thảo Hồ bắt mạch cho muội mà mặt mày bí xị! Muội đã theo đệ ấy từ nhỏ, muội nên biết ngoài muội ra đệ ấy chưa từng chạm vào cô gái nào khác, thế còn chưa đủ để muội hiểu sao?" Cô ấy rất nhanh nắm chặt lấy tay tôi, hận không thể dùng cách này làm tôi đồng ý tứ hôn.

Tôi nín thở, ánh mắt cô ấy nhìn tôi như phát hiện ra quái vậy. Đột nhiên tôi đứng bật dậy, cố gắng hất tay cô ấy ra giống như tránh yêu ma quỷ quái, hét thất thanh, "Không thể nào!"

"Vì sao không thể? Dù đệ ấy nhỏ hơn muội hai tuổi, nhưng suy nghĩ của đệ ấy đã không còn là trẻ con nữa! Đệ ấy là người đứng đầu một nhà, đã phải gánh vác trách nhiệm của một người đàn ông!" Sắc mặt Mục Liễu Như thay đổi, tiến lên một bước cố gắng truy hỏi.

Cô ấy tiến lên, tôi lùi về phía sau, vừa lùi vừa lắc tay, thốt lên, "Người cậu ấy muốn là 'Lăng Tiêu Lạc', không phải muội! Giữa muội và cậu ấy vốn không thể!"

"Muội làm sao vậy? Muội chính là Lăng Tiêu Lạc!" Cô ấy không hiểu vì sao tôi tách "Lăng Tiêu Lạc" và "Tôi" ra, vừa nóng vừa giận, vươn tay bắt lấy tôi.

Tôi không kịp nghĩ gì, nhanh chóng tránh khỏi tay cô ấy, lại nhấn mạnh, "Cậu ấy muốn là 'Lăng Tiêu Lạc', không phải muội!" Dứt lời, không để ý

tới cô ấy đang gọi to, cũng không quay đầu lại chạy về Lan Uyển.

Tôi dùng sức đóng cửa phòng, nhào lên giường vùi đầu vào chăn. Những lời nói của Mục Liễu Như như đạn pháo oanh tạc khiến tôi rối loạn, lời của cô ấy như một tảng đá rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, khiến mặt nước cuộn sóng mãnh liệt.

Tôi không có tình yêu nam nữ với Liệt Minh Dĩ, cậu ta nhỏ hơn tôi mười hai tuổi, như một đứa em trai không hiểu chuyện chứ không phải như Mục Liễu Như nói. Người cậu ta muốn cưới là "Lăng Tiêu Lạc" , tức giận cũng là "Lăng Tiêu Lạc" , không phải là tôi!

Đột nhiên tôi bắt đầu thấy ghét khối cơ thể này, nó làm tôi vướng vào tình cảm rối rắm với Liệt Minh Dĩ, khiến tôi sa vào cung đấu, càng làm tôi từng bước đi vào vực sâu muôn đời muôn kiếp không trở lại được. Những thứ này vốn nên để "Lăng Tiêu Lạc" thật sự chịu đựng, giờ lại đổi thành tôi. Thế này không công bằng!

Tôi không có hùng tâm chí lớn, chỉ muốn một cuộc sống yên ổn. Tôi không cần cuộc đời mình quá oanh liệt, chỉ muốn vui vẻ sống đến cuối i. Song không có kế hoạch nào vĩnh viễn không thay đổi, giấc mơ về cuộc sống của tôi vào giây phút xuyên không đã bị hủy hoại hoàn toàn, không thể tìm về được nữa.

Tôi nằm trong chăn bông dấm lên đệm giường, vô cùng đau khổ, cảm thấy gân mạch toàn thân đều bị bó vào với nhau không được giãn ra được. Cảm giác buồn bực không thoải mái như muốn ép tôi phát điên. "A! !!" Tôi hét to, thậm chí còn lăn qua lăn lại trên giường, không khống chế được cảm xúc.

Nổi điên một lúc lâu, tôi mới dần dần bình tĩnh lại, xốc chăn bông lên lộ đầu ra, cảm giác mát lạnh trên mặt làm tôi nhận ra mình đang khóc.

Tôi run rẩy lau nước mắt, tim co lại từng đợt. Khép chặt mắt, lại vùi đầu vào trong chăn, không ngừng lặp đi lặp lại như mê sảng, "Không phải tôi muốn như vậy.... Không phải tôi muốn như vậy.... Không phải tôi muốn như vậy...."

Vì gò má và trên môi bị thương, Liệt Minh Dĩ tỉnh dưỡng trong phủ, nghiên cứu và luyện tập binh pháp, luyện võ công. Sau cái tát, hai chúng tôi giống như người xa lạ, lại giống như quá mức quen thuộc mà không cần nói gì. Thời gian lặng lẽ trôi qua, năm ngày sau, thương tích đã ổn cậu ta trở về quân doanh.

Tiến cậu ta, tôi đi qua vườn về Lan Uyển. Chân trước định bước qua cổng vòm, phía sau truyền đến một tiếng gọi sốt ruột, "Tiêu Lạc...."

Nghe tiếng, tôi thu chân xoay người lại, chỉ thấy Mục Liễu Như vội vàng chạy đến chỗ tôi. Không chờ tôi hỏi, cô ấy đã bắt lấy tay tôi kéo tôi chạy tới Cúc Uyển, vừa chạy vừa nói, "Thương Sí sinh

Hai chữ "sinh bệnh" làm tôi giật mình, thấy cô ấy chạy chậm, tôi bỏ cô ấy ra chạy trước. Tiểu Thương Sí nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, trên người còn đắp cái chăn bông trẻ con màu hồng.

Tôi nhào tới trước giường xem xét, trên trán và má bé con lấm tẩm mẩn đỏ. Vươn tay vuốt ve trán bé con, tôi run lên, bé con phát sốt, nóng hầm hập. "Mục tỷ tỷ, Thương Sí bị nổi mẩn đỏ lúc nào?" Tôi vừa hỏi vừa lục tìm trong đầu về bệnh sốt và mẩn đỏ.

"Sáng sớm nay, khi tỷ tỉnh lại đã thấy trên mặt bé con nổi mẩn đỏ, cũng đã sốt rồi!" Mục Liễu Như sốt ruột đến mức luống cuống, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại.

Cô ấy nói lạc cả giọng, Tiểu Thương Sí vẫn không nhúc nhích đột nhiên bắt đầu run rẩy, còn bắt đầu nôn mửa. Thấy thế, tôi run lên, phát sốt, mẩn đỏ, co giật, nôn mửa, bệnh này là....

"Ôi trời, sao lại như vậy? Đây là bệnh gì?" Mục Liễu Như hoảng hốt, tôi cũng vậy, không chỉ vì bệnh trạng của tiểu Thương Sí mà còn vì tên bệnh vừa hiện lên trong đầu.

Tiểu Thương Sí co giật, nôn mửa liên tục. Không kịp nghĩ ngợi gì nữa, tôi lấy chăn quấn lấy bé con, ôm lấy bé con chạy như bay ra khỏi Cúc Uyển. Giống như hiểu ý tôi, Mục Liễu Như đuổi theo phía sau.

Tôi ôm chặt Tiểu Thương Sí, chạy bạt mạng. Ở tương lai bệnh này đã không còn nữa, không biết thời cổ đại này có thể chữa được không? Thảo Hồ là hi vọng duy nhất

Chương 41: Kiên cường sống sót

Trong lòng tôi như có lửa đốt vội tìm đến Sướng Viên. Lúc này người trong "Sướng Viên" mới dậy, người làm vườn cầm cây chổi quét dọn lá vàng rơi đầy trên mặt đất.

Không nhiều lời, tôi bước vào cửa chỉ nói với cậu ta đúng một câu "Tìm Thảo Hồ" rồi ôm Tiểu Thương Sí đi thẳng vào, sau lưng truyền đến tiếng quát tháo cùng tiếng Mục Liễu Như đang nóng vội giải thích.

Một tay ôm chặt Tiểu Thương Sí, một tay ra sức đập cửa phòng của Thảo Hồ, tôi lo lắng la lên.

Tiếng đập cửa vội vã mạnh mẽ làm trong phòng vang lên một tiếng kêu kinh sợ, ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng đế giày đi trên mặt đất. Cửa mở ra,

Thảo Hồ đầu tóc rối bù xuất hiện trước mặt tôi, cơn buồn ngủ còn chưa tan, anh ta có chút kinh hãi.

"Con tôi bị bệnh, mau cứu thằng bé!"

Thấy tôi gấp gáp như vậy, cơn buồn ngủ trên mặt cậu ta biến mất, dứt khoát nói, "Nhanh, ôm vào đây!" Vừa dứt lời, anh ta nghiêng người để cho tôi vào phòng.

Đặt Tiểu Thương Sí lên trên giường, Thảo Hồ đồ của Tiểu Thương Sĩ rồi kiểm tra thân thể, bắt mạch. Tôi và Mục Liễu Như đến sau mong ngóng chờ đợi.

Thảo Hồ nhíu mày, cắn chặt răng, sắc mặt càng thêm nặng nề. Thấy thế, tim của tôi như rơi vào đáy cốc, rất đau!

Thảo Hồ vạch mí mắt Tiểu Thương Sí kiểm tra, kiểm tra xong liền kinh ngạc, "Đây là bệnh gì vậy?"

Nghe vậy, lòng tôi lạnh lại!

"Cậu không chẩn đoán được bệnh ư?" Giọng nói của Mục Liễu Như thất thanh, kinh hoảng run rẩy.

"Chẩn đoán không ra, tôi chưa thấy bệnh này bao giờ!" Trên trán Thảo Hồ rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, chăm chú nhìn Tiểu Thương Sí không nhúc nhích sau cơn co giật nôn mửa.

Giây phút ấy dường như tất cả âm thanh trên thế giới này đều biến mất, cả thân thể và trái tim tôi đều lạnh, ở nơi này không có "bệnh đậu mùa".

Đã từng có một thời gian tôi rất mê lịch sử nhà Thanh, thủ lĩnh quý tộc Mãn Thanh cũng chết do căn bệnh sát thủ truyền nhiễm "đậu mùa" này. Vậy nên tôi dám khẳng định Tiểu Thương Sí đã mắc đậu mùa.

Tay chân tôi lạnh lẽo, lỗ tai "ong ong" , tôi không có thời gian tức giận mắng trời xanh bất công giáng bệnh này lên Tiểu Thương Sĩ, điều tôi có thể làm chính là cố gắng nhớ lại cách chữa bệnh đậu mùa nà

Cỏ lác khô màu vàng dần dần hiện lên trong đầu tôi, khi nó hoàn toàn hiện ra thì tôi túm cánh tay của Thảo Hồ, cũng vội vàng lớn tiếng nói "Thảo Hồ, huynh nghe đây, bệnh con tôi mắc tên là bệnh đậu mùa! Bệnh đậu mùa là do virus, đây là một loại bệnh có tính truyền nhiễm rất mạnh, virus lây lan rất nhanh trong không khí, phạm vi rất rộng. Có thể chữa khỏi bệnh đậu mùa chỉ có một loại cỏ tên Cỏ lác khô màu vàng. Gia súc ăn cỏ này có thể khỏi tất cả các bệnh. Thân cây và hạt của nó chữa bệnh đậu mùa rất hiệu quả. Nhưng bệnh đậu mùa rất mạnh, không phải với ai cỏ lác cũng có tác dụng, cho nên, xin huynh giúp tôi tổng hợp lại những lời tôi vừa nói, tìm thảo được kết hợp với cỏ lác!" Một hơi giải thích vì sao có bệnh đậu mùa, lại thêm cách chữa bệnh. Bây giờ việc quan trọng không phải là để ý bệnh này có phải là bệnh truyền nhiễm hay không, nếu không nói rõ e rằng không có cách nào chữa được bệnh của Tiểu Thương Sĩ, "Cỏ lác" lại càng không cần nói. Nói xong, tôi nhìn chăm chăm Thảo Hồ, không biết ba chữ "bệnh truyền nhiễm" sẽ làm cho anh ta có phản ứng như thế nào.

Lời vừa dứt, Thảo Hồ, Mục Liễu Như đều hít vào một hơi. Mục Liễu Như đầu tiên là khiếp sợ, sau đó hốc mắt đỏ lên, nước mắt bi thương tràn đầy hốc mắt. Sau khi kinh ngạc trôi qua, trên mặt Thảo Hồ chỉ còn lại vẻ vui mừng vì biết thêm được một căn bệnh mới và vẻ vội vã cứu người. Anh ta không ghét, càng không đuổi tôi ra khỏi Sương Viên. Tôi yên tâm, lấy y đức của anh ta, chắc chắn sẽ dốc hết lòng cứu chữa cho Tiểu Thương Sĩ.

Tôi cũng không phải là đại phu, lại có hiểu biết về căn bệnh vốn không tồn tại ở thế giới này khiến Thảo Hồ hết sức ngạc nhiên. Anh ta kinh ngạc đứng đối diện tôi, mặc dù nhìn tôi, nhưng tôi biết được trong đầu anh ta đang nhanh chóng suy nghĩ. Không lâu lắm, hai mắt anh ta sáng lên, tay phải nắm thành quyền đập vào lòng bàn tay trái, hô lớn một tiếng, "Có!" Dứt lời,

nhanh chóng kéo ngăn kéo lấy ra một bình sứ bạch ngọc. Mở nắp bình, tách miệng của Tiểu Thương Sí đổ chất lỏng màu xanh lá vào, vừa đổ vừa nói, "Thuốc này có thể hoãn thời gian phát bệnh, ít nhất một canh giờ!" Rót xong, anh ta đẩy nắp bình đẩy đặt về chỗ cũ, xoay người nói với tôi: "Ta phải đến núi phía đông bắc hái thuốc, Lăng cô nương, cô theo ta đi!"

"Được!" Tôi dùng sức gạt đầu, tôi đang mong còn không được. "Mục tử tử, t trông chừng Thương Sí, bọn muội đi nhanh về nhanh!" Nói xong, mặc thêm áo khoác rời khỏi phòng cùng Thảo Hồ.

Thảo Hồ điều khiển xe ngựa, tôi ngồi ở trong xe sốt ruột. Tuy nói thuốc nước kia có thể bảo vệ Tiểu Thương Sí trong vòng một canh giờ không phát bệnh, nhưng thời gian cấp bách, thực không thể an tâm.

Dừng xe ở chân núi, Thảo Hồ dẫn tôi theo đường đất đi lên, đi khoảng một nén hương thì dừng lại, rẽ phải. Xuyên qua đám cành cây khô của cây cổ thụ, một đám cỏ khô màu đỏ sậm ở sườn dốc đập vào mắt tôi. Cỏ này làm tôi nín thở, màu sắc thật kinh khủng, nhìn giống máu đã khô vậy.

"Chính là nó, nhanh, cắt hết chúng đi!" Thảo Hồ nhét liềm vào trong tay tôi, vừa nói vừa động thủ.

Không dám trì hoãn một khắc nào, tôi nâng liềm dùng sức cắt, mỗi một lần cắt cỏ đều mang theo sự sốt ruột cứu Tiểu Thương Sí. Thằng bé là người thân đầu tiên tôi có khi đi vào thế giới xa lạ này, sự đau đớn khi sinh nó, tôi vẫn còn khắc ghi trong lòng.

Cắt sạch đám cỏ khô màu đỏ sậm trên sườn núi, hai chúng tôi lấy dây buộc chặt. Thảo Hồ ôm một đồng lớn, tôi ôm một đồng nhỏ, cùng nhau đi xuống đánh xe về Sương Viên.

Chưa tới một canh giờ đã về tới nơi, chúng tôi cắt cỏ khô thành khúc dài như ngón tay sau đó mang đi sấy. Tôi trông nồi thuốc, Thảo Hồ trở về phòng đút thuốc cho Tiểu Thương Sí.

Tôi dùng sức quạt, nếu bệnh đậu mùa có một trăm người nhiễm thì chỉ có ba mươi người ăn cỏ lác là sống sót. Không biết Tiểu Thương Sí là phần đa số hay là phần thiểu số, tôi không dám đoán bừa. Ở thế giới này chuyện gì cũng có thể xảy ra, không ai có thể biết được điều gì!

Thuốc được sắc xong, nước thuốc hiện lên màu đỏ nhạt. Mục Liễu Như cẩn thận nâng Tiểu Thương Sí, tôi thổi thuốc cho nguội rồi đút vào miệng thẳng bé. Uống xong, tôi ôm thẳng bé sang phòng Liệt Minh Dĩ dưỡng thương lần trước ở tạm. Xong xuôi đâu đấy, lúc này ba người bọn tôi mới uống thuốc tránh bị lây virus đậu mùa.

"Mục tỷ tỷ, tỷ về phủ trước, nói quản gia phái người đi mời thiếu gia trở về. Thuốc này tỷ cầm về sắc mà uống.... Thương Sí cứ để muội trông!" Tôi lấy gói cỏ khô mà Thảo Hồ đã gói kỹ nhét vào trong tay cô ấy, cô ấy ở chung với Tiểu Thương Sí lâu nhất, nhất định phải đề phòng gấp đôi.

Nghe vậy, trên mặt cô ấy lộ ra vẻ mặt không muốn, đau lòng luyến tiếc nhìn Tiểu Thương Sí.

Tôi biết cô ấy chăm sóc Tiểu Thương Sí lâu sẽ có tình cảm, tôi tuyệt đối sẽ không về, cho nên chỉ đành để cô ấy về. Huống chi chỉ khi cô ấy về mới có thể thông báo cho Liệt Minh Dĩ, Tiểu Thương Sí bị nhiễm bệnh đến mức này, cô ấy ở lại sẽ càng làm tăng tỷ lệ mắc bệnh.

Cô ấy vẫn không cam lòng, cuối cùng thấy ánh mắt khẩn cầu của tôi mới chịu chấp nhận. Đi được ba bước lại quay đầu lại, nhìn Tiểu Thương Sí đang hôn mê xong mới rời đi.

Thảo Hồ bưng một chậu nước lạnh tới, tôi nhận lấy, thấm ướt khăn vải vắt bớt nước rồi đắp lên trán Tiểu Thương Sí. Thảo Hồ dặn cách mỗi canh giờ dùng một chén nước thuốc. Anh ta sẽ phụ trách nấu thuốc, tôi thì trông chừng bên giường, một khắc cũng không dám rời mắt khỏi Thương Sí, chỉ sợ bỏ qua bất kỳ vẻ mặt đau đớn nhỏ nhất của thẳng bé.

Mục Liễu Như rời đi đã được một canh giờ, đến chiều tiếng bước chân dồn dập mạnh mẽ truyền vào tai. Nghe thấy tiếng tôi nhìn lại, Liệt Minh Dã từ quân doanh chạy đến. "Thiếu gia!" Trong lòng tôi căng thẳng thốt lên.

"Thương Sí thế nào rồi?" Cậu ta bước đến trước giường, vừa khom lưng kiểm tra thân thể của Tiểu Thương Sí, vừa hỏi thăm.

Tôi lập tức nói lại toàn bộ bệnh trạng của Tiểu Thương Sí. Sau khi nghe xong, đồng tử của cậu ta co lại, cầm bàn tay lạnh lẽo của tôi lớn tiếng nói, "Con trai của Liệt Minh Dã ta không phải kẻ đoản mệnh!"

Chỉ một câu lại khiến những lo âu thấp thỏm của tôi giảm xuống. Tất cả đều nhờ giọng nói trầm ổn kiên định và vẻ mặt của cậu ta. "Thiếu gia...." Ánh mắt tôi có chút đau đớn, giọng nói có chút nghẹn ngào. Rõ ràng Tiểu Thương Sí sống chết chưa biết, tôi lại vì cậu ta mà thả lỏng. Là do sức hấp dẫn của cậu ta ư? Hay là do khí khái nam tử kiên định vô hình toát ra kia? Trong đầu đủ loại suy nghĩ, bỗng nhiên tôi cảm thấy người đứng trước mặt thật cao lớn, không phải thiếu niên mười bốn tuổi nữa, mà là một người trưởng thành đã từng trải qua sóng gió hai mươi bốn tuổi.

Cậu ta nắm chặt tay tôi, khiến nước mắt trong hốc mắt tôi lập tức trào ra. Tôi cúi đầu nhào vào trong ngực cậu ta ôm chặt hông cậu ta, tôi cũng không tin Tiểu Thương Sí sẽ chết non. Thăng bé còn chưa được uống sữa của tôi, còn chưa mở miệng gọi tôi một tiếng mẹ, nó không thể chết! Không thể!

Liệt Minh Dã ôm chặt lấy tôi, cánh tay mạnh mẽ, ý chí kiên định, không hề nao núng trước căn bệnh truyền nhiễm này.

Tôi ở trước giường lúc nào cũng chú ý quan sát tình hình của Tiểu Thương Sí, Liệt Minh Dã, Thảo Hồ sắc thuốc, thay nước, lo trong lo ngoài. Liệt Minh Dã mặc dù không thích Thảo Hồ, vẻ mặt không vui, nhưng lúc quan trọng vẫn lựa chọn tạm thời

Sau khi Tiểu Thương Sí uống thuốc vào lại co giật nôn mửa mấy lần, sau đó thì thôi. Trong hai ngày này đã giảm sốt, nhưng mẩn đỏ trên người vẫn còn.

Hai ngày tập trung tinh thần quá độ, tôi hơi nhức đầu, thậm chí trên người còn toát ra mồ hôi. Liệt Minh Dĩ bảo tôi nghỉ ngơi, tôi không chịu, kiên quyết muốn trông chừng Tiểu Thương Sí, làm cậu ta tức đến nổi dậm chân, dậm một cái rồi lại một cái.

Uống thuốc bảy ngày liên tiếp, tôi nhìn thấy mẩn đỏ trên mặt Tiểu Thương Sí đã dần mất đi. Tôi vui sướng, đầu óc tỉnh táo khác thường, tầm mắt cũng trở nên rõ ràng "Thảo Hồ! Thảo Hồ! Thiếu gia! Thiếu gia!" Tôi khàn khàn gọi, trong lòng mừng như điên. Tôi vừa gọi vừa véo đùi mình, không phải là ảo giác, không phải là mơ, mẩn đỏ trên mặt Tiểu Thương đã không còn nữa!

Nghe thấy tiếng gọi của tôi, Liệt Minh Dĩ và Thảo Hồ cùng chạy tới. Tôi che miệng chỉ vào gò má của Tiểu Thương Sí, hai người họ cũng vui mừng không thua gì tôi, khuôn mặt tuần tú tiêu tụy của Liệt Minh Dĩ cũng bừng sáng.

Thảo Hồ mừng rỡ bắt mạch lại cho Tiểu Thương Sí, chẩn mạch xong thì đứng bật dậy, "bộp" một cái nắm chặt hai vai của tôi, vui mừng nói, "Lăng cô nương, Thương Sí được cứu rồi! Là cô đã cứu thẳng bé đấy!" Nói xong, đi vào phòng thuốc sát vách.

Tôi lấy hai tay che miệng, trong lòng vui sướng không thể nói nên lời. Nhiều ngày tận tâm cố gắng, cuối cùng cũng cứu được Tiểu Thương Sí. Thân thể tôi đột nhiên không chịu nổi áp lực quá lớn, hoa mắt choáng đầu, hai chân mềm nhũn. Chưa kịp ngã xuống nền đất lạnh như băng, tôi đã rơi vào một cái ôm ấm áp. Liệt Minh Dĩ ôm thân thể không ngừng run rẩy của tôi, vui sướng hô hấp dồn dập ấm nóng phả lên đỉnh đầu tôi.

Tôi nằm trong ngực cậu ta vừa mừng vừa khóc, nhắm chặt hai mắt. Mưu sự tại thiên, thành sự tại nhân, thành hay bại đều do con người!

Qua nửa tháng mẩn đỏ trên người Tiểu Thương Sí đã biến mất hết. Thảo Hồ chẩn đoán mạch tượng của thằng bé đã vững vàng, nhịp tim khỏe mạnh, không còn lo ngại nữa.

Nghe được tin vui như thế, tôi không ngăn được cảm xúc dâng trào trong lòng, chớp mắt đã hôn mê. Nửa tháng thật dài, tôi rốt cuộc cũng chờ được đến lúc Tiểu Thương Sí lành bệnh, rốt cuộc thấy thằng bé vẫn còn sống.

Tôi quá mệt mỏi, mí mắt nặng nề, cả người nặng nề, mệt mỏi giống như thủy triều bao phủ tôi. Dường như đã ngủ say một thế kỷ, tôi dần dần thoát khỏi cơn mê, hồi phục tri giác, ý thức cũng khôi phục một chút.

Chỉ có tiếng cười của trẻ con truyền vào lỗ tai, thúc giục tôi mau mau mở mắt ra. Tôi nhìn thấy Tiểu Thương Sí đang kéo tóc Liệt Minh Dĩ còn lộ ra vẻ thích thú, còn có một ánh mắt trần trụi nhìn tôi chăm chăm.

Thấy vậy, tôi bật dậy như lò lò, giọng nói khàn khàn gọi to "Bảo bối".

Nghe tiếng gọi của tôi, Tiểu Thương Sí ngừng kéo tóc Liệt Minh Dĩ quay ra nhìn tôi, cái miệng nhỏ nhắn hé ra, để lộ mấy chiếc răng sữa. "Nha! Nha! A A...!" Thằng bé vừa kêu nha nha, vừa giật tóc Liệt Minh Dĩ trước mặt tôi, vừa cười đến nỗi không thấy mắt đâu. Đôi mắt cong cong như vầng trăng lưỡi liềm ấy chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng tôi, hốc mắt tôi ươn ướt, lại muốn khóc.

Một bàn tay chạm vào gương mặt của tôi nhẹ nhàng tôi nhìn qua, thấy ánh mắt dịu dàng của Liệt Minh Dĩ, nhìn thấy ấm áp trong đáy mắt cậu ta. Thấy thế, tôi giật mình, vội đẩy tay cậu ta nhìn về phía Tiểu Thương Sí. Cậu ta thả bàn tay chưa kịp vuốt ve gương mặt tôi xuống, ánh mắt vẫn nhìn đắm đắm vào tôi không dời đi, nhẹ giọng nói, "Sắc mặt cô thật khó coi, ngủ tiếp một lát nữa đi!"

Tôi vừa xoa gò má của mình, vừa nâng mắt nhìn cậu ta, không kịp nghĩ đã oán giận trách, "Còn nói tôi, cậu xem lại cậu đi, cũng gầy đi trông thấy rồi!"

Nghe vậy, cậu ta sững sờ, sau đó đột nhiên cười thật vui vẻ, lại đưa tay về phía tôi.

Lúc này tôi mới nhận ra được lời nói vừa rồi của mình mập mờ đến mức nào, vội gạt tay của cậu ta ra, đổi chủ đề, "Cậu xem Thương Sí hoạt bát như vậy, đâu còn đáng vẽ bệnh tật nữa!" Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trái tim lại không tự chủ được đập nhanh, ánh mắt cũng tránh né nhìn vào Tiểu Thương Sí. Bây giờ da của thằng bé nhẵn nhụi, trắng hồng, đôi mắt sáng lấp lánh có hồn, khỏe mạnh vô cùng. Nhiễm bệnh đậu mùa mà không để lại vết sẹo, chắc là nhờ linh đan diệu dược của Thảo Hồ. Tiểu Thương Sí "may mắn" trở thành người đầu tiên mắc bệnh đậu mùa truyền nhiễm, lại kiên cường vượt qua bệnh đậu mùa. Đại nạn không chết tất có phúc về sau, tương lai thằng nhóc này nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn.

Tay của Liệt Minh Dĩ dừng giữa không trung không chạm được đến nơi, ánh mắt nhu hòa có chút âm u. Tôi không dám nhìn vào ánh mắt của cậu ta, chỉ nhìn chằm chằm Tiểu Thương Sí đang vui vẻ chơi một mình. Một lúc lâu, Liệt Minh thả tay đang cứng ngắc ở giữa không trung xuống, nhưng ánh mắt âm u vẫn không hề biến mất.

Không khí trong phòng có chút thay đổi, tôi chịu không nổi ánh mắt trần trụi của cậu ta, tôi nằm xuống giường lấy chăn bông che đầu. Dù làm vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy ánh mắt của cậu ta đang nhìn tôi. Đôi mắt đen láy âm u kia làm người ta phát

"Nha! Nha! Haaa.... !" Tiếng Tiểu Thương Sí vui vẻ tự mình chơi đùa lại càng làm tăng thêm sự không bình thường này, khiến tôi hoảng sợ....

Chương 42: Tuyệt đối sẽ không thả cô đi

Ánh mắt Liệt Minh Dĩ càng lúc càng khiếp người, càng lúc càng sắc bén, tôi cách chân bông vẫn như bị phỏng da. Trốn ở trong chăn không phải biện pháp, rùa đen rút đầu không có tác dụng, tôi lập tức dùng sức xốc chân bông lên ngồi dậy.

Vì tôi tung chăn quá đột nhiên, Tiểu Thương Sí ngừng kéo tóc cậu ta, có vẻ hơi kinh ngạc, đôi mắt to đen láy ngơ ngác nhìn tôi. Liệt Minh Dĩ không ngờ tôi sẽ đột ngột chui từ trong chăn ra, cũng sửng sốt, ánh mắt khiếp người lúc này có chút giảm bớt.

Tôi mở miệng muốn nói, cửa phòng bỗng mở ra. Nhìn lại, chỉ thấy Thảo Hồ cười tủm tỉm cầm giấy bút đi vào. Thấy thế, tôi giống như nhìn thấy cứu tinh, vội gọi, "Thảo Hồ!"

"Lăng cô nương, cô tỉnh rồi!" Anh ta đặt giấy bút ở trên bàn, đi tới trước giường bắt mạch cho tôi, chẩn đoán xong mỉm cười gật đầu, nói, "Thân thể không còn gì đáng ngại, chỉ do mệt mỏi thôi." Anh ta vừa nói vừa thả tay tôi ra, "Cô có thể nói chi tiết những gì có liên quan đến ‘bệnh đậu mùa’ cho ta không, ta hoàn toàn không biết gì về bệnh này cả."

Nghe vậy, tôi muốn còn chẳng được, vội gật đầu đáp, "Đương nhiên có thể!" Có việc để làm, tôi sẽ không để ý á nữa, như thế rất tốt!

Anh ta ngồi bên cạnh bàn, chấp bút chờ đợi, vẻ tò mò sốt ruột trong mắt làm tôi phì cười. Nhìn anh ta lúc này chẳng khác gì học sinh tiểu học.

Tôi nở nụ cười, Liệt Minh Dĩ lại phóng cho tôi một ánh mắt lạnh lẽo u ám, lạnh đến mức tôi run rẩy không ngừng. Tôi vội thu nụ cười, nghiêm túc nói,

"‘bệnh đậu mùa’ là một loại bệnh truyền nhiễm cấp tính, triệu chứng đầu tiên là phát sốt, toàn thân nổi mẩn đỏ, sau đó biến thành mụn nước, cuối cùng hóa thành mủ mụn nước. Khoảng mười ngày sẽ kết vảy, sau khi tróc vảy sẽ để lại sẹo, thường gọi là ‘rỗ mặt’...." Nói đến đây tôi không thể tiếp tục nữa, bởi vì ánh mắt lạnh lẽo u ám của Liệt Minh Dã đã chuyển thành kinh ngạc.

"Thiếu gia, cậu có thể đi ra ngoài trước được không?" Tôi dùng ngón trỏ và ngón giữa ấn huyết thái dương, có cậu ta ở đây, toàn thân tôi đều không thoải mái, đặc biệt là trong phòng này còn tràn ngập mùi chua không biết tên, thật là làm người ta không nói nổi nữa mà. Cảm thấy ba người chúng tôi đồng thời ở trong một căn phòng cứ là lạ, dường như có áp lực nào đó cứ đè lên ngực khiến người ta không thoải mái.

Nghe vậy, ánh mắt kinh ngạc của Liệt Minh Dã lập tức biến mất, thay vào đó là lạnh lẽo u ám. Cơ bắp trên mặt kéo căng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Vì sao ta phải đi ra ngoài? Cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi, dường như muốn nhét tôi vào trong miệng ăn sạch.

Tôi há miệng thở dốc, nuốt xuống những lời muốn nói, quay đầu nói với Thảo Hồ, "Sang phòng huynh đi!"

Không đợi Thảo Hồ đáp lời, Liệt Minh Dã đã đứng bật dậy, lườm hai chúng tôi một lượt, hung dữ quát tôi, "Không cho phép cô vào phòng hẳn ta, nói ở đây!" Nói xong, giận dữ phất tay áo, ôm Tiểu Thương Sí rời khỏi phòng gian, "rầm" một tiếng đập cửa

Hai tay tôi bịt tai, mở một mắt, nhắm một mắt, tôi nhìn cửa phòng mở rộng không khỏi há hốc miệng. Chỉ đổi phòng tiếp tục thảo luận về "bệnh đậu mùa" mà thôi, cậu ta lại tức giận vậy sao?

"Phụt.... ha ha ha ha! Ha ha ha ha!" Thảo Hồ ôm bụng cười lăn lộn, chỉ vào tôi cười gục xuống bàn, "Lăng cô nương, hiện giờ rút cuộc ta đã hiểu, hóa

ra ta ở trong mắt Phó soái đã trở thành ‘cái đinh trong mắt’, ‘cái gai trong thịt’! Ha ha ha ha, ha ha ha ha!"

Nghe vậy, má tôi ửng đỏ, nắm tay dùng sức đánh xuống giường, xấu hổ lúng túng trừng mắt nhìn cửa phòng mắng to, "Liệt Minh Dã, cậu coi tôi là ai hả?" Thăng nhóc chết tiệt, chỉ e tôi làm ra chuyện tổn hại phụ đức!

Tiếng cười của Thảo Hồ làm tôi không biết phải làm sao, cầm gối đầu ném anh ta, trách mắng, "Câm miệng, không cho cười, bằng không đừng hòng biết được những thông tin còn lại của ‘bệnh đậu mùa’!"

Chiều này quả nhiên hiệu quả, anh ta tránh được gối đầu lập tức ngừng cười, chấp bút nghiêm túc nói, "Xin cứ nói!"

Thấy thế, tôi bật cười. Anh ta quả đúng là y si, ngoại trừ y học thì chẳng biết gì!

Tôi giảng giải, anh ta cẩn thận ghi lại, khi thì đặt câu hỏi, khi thì nhắc lại trọng điểm gạch chân ghi chú. Tôi vừa giải đáp vừa nhìn bên ngoài phòng, Liệt Minh Dã quả thật đã rời khỏi phòng nhưng chưa đi xa, mà ôm Tiểu Thương Sí đứng ở ngoài cửa sổ nghe lén, hành vi này của cậu ta thật làm người ta dở khóc dở cười.

Giải đáp, ghi lại xong, Thảo Hồ buông bút tặc tặc khen, "Lăng cô nương thật sự là một cô gái đặc biệt, ta tự nhận thông hiểu ‘kỳ nan tạp chứng’ khắp thiên hạ, lại không biết gì về bệnh đậu mùa. Ngay cả sách thuốc sư phụ để lại cũng không có ghi chép gì về căn bệnh này!"

Nghe vậy, tôi chỉ cười không nói. Không thể giải thích, dù sao cũng không thể nói cho anh ta là tôi đến từ thế giới tương lai, cũng không thể nói cho anh ta trong tương lai bệnh đậu mùa đã biến mất, càng không thể nói thời không anh ta đang sống thực ra vốn không tồn tại. Mọi việc luôn có lần đầu, huynh không cần để ý, loài người sinh sôi không ngừng, tùy thời đại phát triển luôn sẽ xuất hiện những chuyện những vật mới mẻ, bao gồm cả

tật bệnh. Có vài tật bệnh ở hiện đại mà cổ đại không có, khi cuộc sống phát triển đủ loại bệnh tật cũng tự nhiên xuất hiện.

"Lăng cô nương, cô...." Anh ta trợn tròn mắt, muốn nói lại thôi, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng khác thường.

"Sao vậy?" Tôi không biết anh ta định nói gì, buồn bực hỏi.

"Cô đúng là một cô gái đặc biệt! Tôi không tìm thấy từ nào khác để hình dung!"

Nghe vậy, tôi bật cười, đặc biệt gì chứ, những chuyện tôi biết ai ở hiện đại cũng đều biết. Nhìn bộ dáng anh ta ngẩn ngơ khâm phục thật là làm người ta buồn cười.

Anh ta nhẹ nhàng nâng giấy tuyên thành lên như bảo bối, thổi khô mực nước sắp xếp chỉnh tề theo thứ tự. Lúc đứng lên tôi mới phát hiện anh ta không mặc trường bào, mà là một bộ quần áo đơn giản vừa người. Huynh mặc thế này là muốn đi đâu à? Ở trong ấn tượng của tôi anh ta thích áo xanh, trong đủ loại kiểu dáng quần áo luôn có màu xanh, chưa bao giờ thấy anh ta ăn mặc như thế

Nghe vậy, anh ta cúi đầu nhìn quần áo trên người, nhặt gối rơi xuống đất lên, đi tới bên giường ngồi xuống, cười đáp, "Lát nữa muốn lên núi đào sâm đại, mặc trường bào không tiện."

"Huynh thường xuyên đi hái thảo dược sao?"

"Ừ!" Anh ta gật đầu, "Tất cả rừng sâu núi thẳm ở Bắc Đô ta đều đã đi một lượt, trong núi có rất nhiều loại thực vật, có loại dùng để ăn, có loại để chế dược, trong tự nhiên không thiếu cái lạ, rất nhiều thứ không bao giờ cạn, dùng mãi không hết!" Khi anh ta nói những điều này, trên khuôn mặt ánh lên sự vui vẻ, cứ như thể lúc này đã đào được dược liệu rồi vậy.

Nghe anh ta vui sướng trả lời, lòng tôi bỗng thấy hâm mộ, khát khao, chưa nghĩ đã thốt ra, "Huynh tự do tự tại, thật tốt...."

Tôi vừa dứt lời, nụ cười trên mặt anh ta cứng lại, sau đó tắt lụi, nghiêng đầu nhìn về phía cái bóng mờ mờ của kẻ nghe lén đổ trên cửa phòng, hạ thấp giọng nói với tôi, "Cậu ta không cho cô tự do?"

Tôi lắc lắc đầu, cười khổ, "Sáng sớm hôm hạ cậu ta thay quần áo, rửa mặt, dùng bữa, ban ngày ở trong phủ không được ra ngoài, chạng vạng cậu ta về phủ hầu hạ tắm rửa đi ngủ, thỉnh thoảng ra sau núi hái chút huân y thảo. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, tôi cứ sống như vậy thôi." Nếu có thể tự do tự tại giống anh ta, sợ là năm mơ cũng sẽ cười tỉnh. Tôi cố ý cao giọng, chính là muốn cho Liệt Minh Dĩ ngoài cửa sổ nghe thấy. Quả nhiên, nghe xong lời tôi nói thân thể cậu ta rõ ràng cứng đờ, đầu cũng từ từ cúi xuống.

Thảo Hồ im lặng, bình tĩnh nhìn tôi, sau một lúc lâu mới tiếp tục nói nhỏ, "Vì sao không thử trao đổi với cậu ta? Có lẽ cậu ta sẽ đồng ý cho cô tự do nhất định."

Nghe vậy, cười khổ bên môi tôi càng rõ, không nói gì trong lòng lại thầm than: Liệt Minh Dĩ ơi Liệt Minh Dĩ, tôi muốn tự do, cậu có biết không?

Tôi không nói, anh ta cũng không nói, hai chúng tôi cứ ngồi đối diện nhìn nhau. Thật lâu sau, tôi vút buồn khổ nở nụ cười cảm kích, xốc chân bông lên học người Nhật Bản quỳ gối trên giường lạy anh ta, lời cảm ơn chân thành phát ra từ nội tâm, "Cám ơn huynh đã cứu mạng tôi, cứu mạng thiếu gia, cứu mạng Thương Sí. Huynh là ân nhân cứu mạng của chúng tôi, xin nhận của tôi một lạy!" Anh ta là người tốt, rất rất tốt, vì cứu mạng ba người chúng tôi mà bôn ba không oán trách không hối hận, lại càng không bức tức, ý đức cao thượng giống anh ta biết tìm đâu mới thấy?

"Lăng cô nương, không được!" Anh ta chấn động, vội nâng tôi dậy, khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ đỏ ửng xấu hổ, gãi gãi gò má ngượng ngùng." Ta là

đại phu, cứu người là bổn phận, cứu mọi người không phải mong được cảm ơn, mà là sinh mệnh hữu hạn, mất đi sẽ không lấy lại được!"

Anh ta nói vậy làm tôi cảm động, hốc mắt ẩm ướt, giọng nói run run nghẹn ngào, "Huynh là người bạn đầu tiên của tôi ở thế giới này, còn là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi không thể báo đáp chỉ có thể hành lễ!" Nói xong, lại cúi người thêm lần nữa.

"Lăng cô nương, đừng như vậy!" Mặt anh ta đã đỏ gay lên rồi, chân tay luống cuống.

"Không, chỉ có như vậy trong lòng tôi mới có thể thoải mái hơn một ít." Tôi lau nước mắt.

Tôi chưa từng gặp ai làm việc tốt không cần báo đáp như anh ta, bây giờ người tốt khó là có thể làm đến mức như anh ta quả là không dễ.

"Lăng cô nương, cô.... cô...." Anh ta nghẹn lời, không biết nên nói cái gì. Cúi đầu, ngón tay thon dài càng không ngừng gãi gò má, màu da càng ngày càng đỏ....

Cáo biệt Thảo Hồ, ba chúng tôi theo xe ngựa về Liệt phủ. Tiểu Thương Sí đã ngủ, suốt dọc đường đi Liệt Minh Dã không nói gì, dường như có đắm chiêu.

Tiểu Thương Sí bình an khỏe mạnh, Mục Liễu Như vui sướng không thôi, ôm thẳng bé ngủ say hôn không ngừng, kích động khóc.

Trước khi đi, tôi hầu hạ Liệt Minh Dã tắm rửa. Cậu ta ngồi trong thùng gỗ cúi thấp đầu, không biết đang nghĩ cái gì. Tôi từ phía sau cậu ta vòng tới phía trước lau người, cậu ta đột nhiên ngẩng đầu, không đầu không đuôi nói một câu, "Ta cho cô tự do."

Cậu ta vừa dứt lời, động tác lau người của tôi lập tức dừng lại, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cậu ta.

"Ta cho cô tự do." Cậu ta buông hàng lông mi xuống, lông mi run nhè nhẹ, lặp lại lời nói lúc trước.

Khăn vải "bộp" một tiếng rơi vào trong nước, tôi vừa vui vừa bất ngờ, một tay che miệng. Ôi trời, thật không dám tin! Ở Sướng Viên tôi nói như vậy chẳng qua là muốn cậu ta nghe một chút tiếng lòng của tôi, chưa từng hy vọng xa vời cậu ta sẽ đồng ý, bây giờ cậu ta lại đồng ý rồi.

"Nhưng tuyệt đối sẽ không thả cô đi!" Cậu ta một lần nữa ngẩng đầu, nhìn thẳng vào trong mắt tôi, ánh mắt kiên quyết, không cho phép

Nghe vậy, trái tim tôi đập như điện, trên mặt không hiểu sao cũng cảm thấy khô nóng. 'Tuyệt đối sẽ không thả cô đi'.... Dừng từ quá mờ ám, đây mới là ý cậu ta muốn biểu đạt. Hóa ra ở trong lòng cậu ta "Lăng Tiêu Lạc" lại chiếm vị trí quan trọng đến thế.

Tôi nhặt khăn vải từ trong nước lên từ trước mặt cậu ta lại vòng ra sau. Được đến tự do vốn nên vui vẻ, nhưng trong đầu lại cảm thấy kỳ quái, dường như có chút buồn bực, nhưng không rõ là cảm giác gì.

Cậu ta ngửa đầu, nhắm mắt tùy ý tôi lau, lặng lẽ thở dài một hơi, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn. Trái tim tôi đập càng lúc càng nhanh, chỉ dám đứng ở phía sau, không dám vòng ra phía trước cậu ta nữa. Cả hai chúng tôi đều im lặng....

Chương 43: Ngày sinh viết bằng máu

Tôi nhú mày nhìn chăm chăm tờ giấy tuyên thành trong tay. Tờ giấy này tôi nhặt được từ dưới đáy tủ lúc đang dọn dẹp phòng. Trên giấy viết ngày sinh tháng đẻ của hai người, dù không ghi tên họ nhưng từ ngày sinh tháng đẻ, cũng tính ra được một người mười bốn tuổi, một người mười sáu tuổi. Đây là phòng của tôi, từ dưới tủ lấy ra đương nhiên là có liên quan tới tôi. Người mười bốn tuổi là Liệt Minh Dã, mười sáu tuổi là tôi hay chính là chủ nhân trước "Lăng Tiêu Lạc".

Làm tôi cau mày không chỉ là ngày sinh tháng đẻ mà còn vì bát tực này không viết bằng mực mà dùng máu đỏ tươi viết. Mặc dù đã sớm khô, nhưng vẫn có thể nhận ra được thứ 'thuốc màu' viết lên đó lâu đỏ tươi!

Nét viết ngày sinh thanh tú đẹp đẽ, lại chứa đựng đau đớn vô hạn. Qua chữ viết bằng máu này dường như có thể thấy được sự run rẩy và tuyệt vọng của người viết. Không suy nghĩ nhiều, tôi liền khẳng định người viết những chữ này chính là "Lăng Tiêu Lạc".

Một cảm giác kích động trước nay chưa từng có kích động tâm hồn của tôi, khiến tôi vô cùng hoảng hốt, bàn tay cầm giấy tuyên thành không ngừng run rẩy. Nét chữ đẹp đẽ được viết bằng máu trên giấy tuyên thành giống như đang khàn giọng hô hào, hò hét làm lỗ tai người ta ong ong.

"Lăng Tiêu Lạc" viết chữ bằng máu là có dụng ý gì? Dưới tình huống nào mà cô ấy lại viết bằng máu tươi? Tờ giấy máu không cẩn thận nhặt được này như nặng ngàn cân làm tôi ngộp thở suýt nữa không thở nổi!

Tôi thở gấp, vứt tờ giấy tuyên thành này như tránh rắn rết. Trong chớp mắt ấy tôi cảm thấy như bị người ta cầm dao đâm từng nhát từng nhát một, đau vô cùng! "A...." Tôi ấn ngực, tựa vào tủ quần áo thở dốc, chữ bằng máu trên đất giống như có sự sống.

Trong suy nghĩ của tôi lấy máu viết thư thường mang theo hàm nghĩa nào đó, mặc dù bài xích với tờ giấy này nhưng tôi vẫn không tự chủ được nhặt

nó lên, cảm thấy dưới những chữ màu máu tươi này có cất giấu gì đó.

Cả thân thể và linh hồn tôi đều không nhìn được mà run rẩy, tôi im lặng nhìn chăm chăm vào hàng chữ bằng máu. Bỗng một ý nghĩ to gan xuất hiện trong đầu tôi: "Đoán mệnh" Nếu Liệt Minh Dã cho tôi tự do, vậy thì tại sao không đi điều tra ngày sinh tháng đẻ này? "Lăng Tiêu Lạc" đã không còn ở đây, mà tôi vẫn phải thay thế cô ấy tiếp tục sống, tôi có quyền tìm hiểu bí mật cất giấu trong đó. Nghĩ đến đây, tôi gấp giấy tuyên thành nhét vào trong tay áo, mang theo ngân lượng rời khỏi

Tôi hỏi thăm biết được đầu đường có một vị đạo sĩ đoán chữ đoán mệnh. Nghe đồn các que bói của vị đạo sĩ này rất linh nghiệm, chưa sai bao giờ. Nghe thần kỳ như vậy tôi liền có ý định tới nhờ ông ấy xem. Theo như người ta đường chỉ, tôi đi tới đầu đường là nhìn thấy gian hàng coi bói, thế nhưng lão đạo sĩ kia lại gục xuống bàn không nhúc nhích, từ xa đã nghe thấy tiếng ngáy như sấm của ông ta.

Thấy thế, tôi dừng chân, hai hàng lông mày nhíu lại, tuy biết không nên nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng bộ dạng lười biếng của ông ta vẫn làm tôi chần chờ. Có lẽ tìm ông ta xem bói là sai lầm. Tôi đứng nhìn ông ta ngủ một lúc lâu mới xoay người định rời đi, chân phải còn chưa kịp nâng lên chợt nghe một tiếng gọi trầm thấp, "Cô nương dừng bước!"

Nghe vậy, tôi kinh ngạc xoay người nhìn lão đạo sĩ, khuôn mặt già nua gầy đét vàng như nến đập thẳng vào mắt tôi. Rõ ràng ông ta đang ngáy khò khò, ngủ say giấc, sao giờ đã tỉnh rồi?

Ông ta có một cặp mắt đen như mực sâu thăm như giếng nước, được bao phủ bởi lớp đục mờ. Trên mặt đâu có vẻ gì là buồn ngủ, rõ ràng còn đang vuốt bộ râu xám trắng dài bằng bàn tay yên lặng nhìn tôi.

Tôi không đi nữa mà cất bước đi về phía trước, đứng trước cái bàn dài gập đầu nói, "Xin lỗi, quấy rầy giấc ngủ của đạo trưởng!"

"Cô nương đoán mệnh hay là đoán chữ?" Ông ta vừa vuốt râu, vừa nhìn tôi, tầng đục mỏng ngày càng nhạt, màu mắt đen từ từ hiện lên rõ ràng.

Tôi mím môi, lấy tờ giấy Tuyên Thành từ trong tay áo mở ra, đặt lên bàn, khẽ nói, "Làm phiền đạo trưởng giúp tôi ngày sinh."

Ông ta chuyển tầm mắt từ trên mặt tôi lên giấy tuyên thành, chữ bằng máu trên giấy làm ông ta hơi cau mày, không lên tiếng, trái quẻ, bấm ngón tay bắt đầu tính....

Tôi lặng lẽ đợi, ông ta lúc nhắm mắt lúc lại mở mắt, một lúc lâu sau ông ta dừng tính, chỉ vào ngày sinh tháng đẻ của Liệt Minh Dĩ nói, "Đây là người có thân phận phú quý, số mệnh kiên cường, duyên phận với người thân, trưởng bối ngăn ngại, nhưng duyên phận với thê tử, con cháu, bạn bè lại rất sâu nặng. Cả đời cậu ta đạp gió rẽ sóng, chiến đấu anh dũng trên sa trường, có một con trai hai con gái."

Nghe vậy, tôi giật mình. Đúng là Liệt Minh Dĩ xuất thân phú quý. Khó trách cậu ta sớm mất cha, mất mẹ, khó trách Nhiếp Quang, Mục Liễu Như gần cậu ta lại không sao, hóa ra là số mệnh trời định. Cậu ta đã có Liệt Thương Sí, như vậy hai con gái đâu? Không tính hai con gái thì lão đạo sĩ nói đúng hết rồi!

"Vậy.... còn người này thì sao?" Tôi chỉ vào ngày sinh tháng đẻ của "Lăng Tiêu Lạc" cẩn thận hỏi thăm.

"Mệnh cách đã thay đổi, bần đạo không thể nào tính được." Vốn cho rằng ông ta sẽ nói tới cuộc sống sau này của tôi một chút, không ngờ ông ta cũng không biết đáp án. Tôi cười chua xót, nghĩ lại cũng thấy đúng, linh hồn trong thân thể này đã không giống như lúc trước, số mệnh đương nhiên sẽ khác.

"Bần đạo mặc dù không tính được vận mệnh sau này của người này, nhưng vẫn có mấy câu muốn nói." Lão đạo sĩ khẽ nheo mắt, động tác vuốt râu

cũng ngừng lại.

Nghe vậy, tôi lại dấy lên hi vọng, vội vàng hỏi, "Đạo trưởng xin cứ nói!" Có lẽ những lời của ông ta sẽ có ích với tôi.

"Cách ‘Kim’, gần ‘Thủy’. Quý trọng những thứ đang có trước mắt, đừng đợi đến lúc mất đi mới biết hối hận." Nói xong, ông ta lại tiếp tục vuốt chòm râu màu xám.

Câu trả lời này như làm tôi bay trên mây, mờ mịt không hiểu gì. Kim là gì? Thủy là gì, ‘có được’ trước mắt là sao? Tôi nhú mào tự hỏi, ba câu ngụ ý của ông ta tôi đều không hiểu.

"Bàn đạo chỉ có thể nói đến đây không thể tiết lộ nhiều hơn nữa, số mạng là do mình nắm giữ, muốn sống thế nào thì sống. Dứt lời, ông ta lại nằm sấp xuống bàn dài, không nói nữa.

Thấy thế, tôi nuốt những lời định nói vào trong bụng, bất đắc dĩ đặt một thỏi bạc lên trên bàn.

Cầm giấy tuyên thành về, tôi mang theo nghi vấn chông chất rời đi. Lời của ông ta giống như một hòn đá lớn ném xuống mặt hồ trong lòng tôi, khiến mặt nước gợn sóng cuộn cuộn. Suốt đường về, tôi vừa chậm rãi đi vừa cúi đầu suy nghĩ xem "Kim", "Thủy" và "Đang có" là gì.

Những chuyện từ lúc xuyên không đến giờ lần lượt hiện lên tựa như một bộ phim điện ảnh, nghĩ mấy lần tôi vẫn chẳng biết "Kim", "Thủy" là gì cả. Nếu nói "Đang có" có thể coi là Tiểu Thương Sí, vậy thằng bé đang khỏe mạnh cường tráng không bệnh không tật, tại sao lại nói là ‘mất đi’?

Tôi phiền não giật giật tóc, suy đi nghĩ lại vẫn không tìm được kết quả, còn tự làm mình rối loạn. Đáng chết, "Kim" và "Thủy" còn "Đang có" nữa, rút cuộc ba thứ này là g

Tôi cúi đầu trầm ngâm, đi đường không nhìn phía trước, bỗng một tiếng "bốp" giòn giã vang lên làm tôi đột nhiên hoàn hồn. Tôi nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một vật màu đen nhanh như chớp lao tới trước mặt. Hai mắt tôi tròn tròn, ngừng thở, ngoại trừ vật màu đen dài nhỏ còn có một mảng gì đó màu đen trộn nâu, tiếng vó ngựa vội vã lọt vào tai.

Tôi bất động, hai chân giống như rễ cắm, chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh đang ủa đến, khiến tôi quên cả né tránh. Khi tôi cho rằng mình khó tránh tai kiếp lại cảm thấy eo bị kéo mạnh, ngay sau đó hai chân rời khỏi mặt đất, thân thể đột nhiên nghiêng về phía sau. Cái vật kia không đánh lên người tôi, mà "bốp" một tiếng đánh vào mặt đất vừa mạnh vừa độc ác.

"Đi không nhìn đường, muốn chết hả?" Tiếng hét tức giận làm tôi nín thở, một người đàn ông trung niên ngồi trên ngựa, vừa quắc mắt mắng chửi tôi vừa giơ roi da lên quất xuống. Con ngựa ông ta cười vòng hai vòng, ông ta nhìn thấy tôi sợ hãi như vậy cũng không mắng nữa, hai chân thúc vào bụng ngựa giục ngựa chạy về phía trước, sau lưng là một đoàn ngựa thồ đi theo.

Đội bọn họ đi ngang qua tôi mới giật mình thở dốc một hơi, nguy hiểm thật, suýt nữa là mất mạng dưới vó ngựa rồi. Nhận ra được có người đã cứu tôi, lại cảm thấy được hô hấp ấm áp sau lưng, tôi che giấu vẻ kinh hãi quay đầu nhìn lại.... Thứ đầu tiên đập vào mắt chính là quần áo màu tím lộng lẫy, màu này làm mặt tôi tái nhợt. Theo bộ quần áo sang trọng nhìn lên khuôn mặt của người đã cứu tôi, tôi kinh ngạc trợn mắt.

Mắt phượng hẹp dài của Đức Thân Vương cong thành hình trăng khuyết, khóe miệng nở nụ cười không đứng đắn. Nếu như nhìn thấy bộ quần áo màu tím lộng lẫy làm mặt tôi tái nhợt thì nay nhìn thấy anh ta làm mặt tôi cực kỳ cực kỳ tái nhợt.

Rời "Kim" , gần "Thủy".... Rút cuộc tôi cũng biết được ngụ ý của lão đại sĩ kia rồi. "Kim" là hoàng cung, "Thủy" chính là dân chúng, ông ta muốn nói

tôi nên sống trong dân gian. Thế mà tôi nghĩ mãi không hiểu được, nếu không nhìn thấy Đức Thân Vương – vị đại biểu xuất sắc tượng trưng cho hoàng cung, không biết tôi còn mù mờ đến bao giờ nữa.

Câu đố đã được giải, tôi thay đổi sắc mặt, thân thể cũng cứng đờ. Thật không ngờ người cứu tôi lại là anh ta.

"Ha ha, sắc mặt cô thay đổi!" Anh ta nắm cằm tôi, nâng mặt tôi lên một chút, giọng nói khàn khàn mê hoặc làm tôi sờn tóc gáy.

"Không liên quan đến ngài!" Mặt tôi cứng đờ, nhanh chóng gạt tay anh ta, tránh khỏi vòng tay anh ta.

Bàn tay nắm cằm tôi theo quán tính hạ xuống, đánh xong tôi mới cảm thấy mình mắc vào tội mạo phạm bất kính, vội khom người hành lễ, "Nam nữ thụ thụ bất thân, dân nữ bởi vì vội vàng mà mạo phạm Thất gia, xin thứ tội!" Tôi không gọi anh ta là Thân Vương, ở nơi này nên gọi anh ta là "Thất gia" thì thích hợp hơn.

Anh ta nâng bàn tay bị tôi đánh lên xoa nhẹ, ánh mắt chuyển từ tay lên mặt tôi, tươi cười trêu chọc, "Thì ra người dè dặt cẩn thận như cô cũng có lúc không khống chế được mình."

Nghe vậy, tôi rùng mình, vốn định kết thúc đề tài này, nhưng không ngờ lời nói ra lại trái với chỉ thị của bộ não, "Ngài đang khen hay là châm biếm dân nữ vậy?" Biết rõ so chiêu với anh ta phải cẩn thận, nhưng trong lòng tôi lại không muốn chịu thua. Mỗi lần nghe thấy lời nói khiêu khích là tôi lại quên cẩn thận, cứ lựa chọn xung

"Cô nói xem?"

Tôi nhú mày, không nói tiếng nào, lửa giận đè nén đang bùng cháy trong lòng tôi. Hay cho anh ta không trả lời mà lại hỏi vặn lại, khen ngợi gì chứ, rõ ràng châm biếm mới là ý của anh ta.

Anh ta lấy tay phải nâng khuỷa tay trái, tay trái nhẹ nhàng vuốt cằm, đôi mắt cười nhìn tôi chăm chăm.

Bị anh ta nhìn tôi liên không thoải mái, âm thầm siết chặt hai quả đấm căng thẳng hỏi, "Thất gia vì sao cứ nhìn dân nữ?"

"Thảo Hồ khen cô không dứt miệng, ta muốn nhìn xem rốt cuộc cô có chỗ nào hơn người đáng để cậu ta để ý như vậy." Trong mắt anh ta lóe lên ý cười, một nửa là tìm tòi nghiên cứu nửa là trêu ghẹo.

"Dân nữ bình thường không có gì lạ, cũng không có chỗ nào hơn người." Ánh mắt trần trụi của anh ta làm tôi bài xích, cố ý nói ngược.

"Hả? Vậy là ta nhìn sai rồi sao?" Đuôi lông mày anh ta khẽ nhướn lên, tiếng cười nhẹ ẩn ẩn trong cổ họng.

"Ngựa cũng có lúc trật vó, hổ cũng có lúc ngủ gật, Thất gia nhìn lầm cũng bình thường." Nói xong câu ấy tôi thật sự muốn đánh bả đầu mình, vì sao tôi cứ không biết chết sống vặn lại một câu thế hả?

Tôi cúi đầu một lúc lâu vẫn không chờ được phản ứng của anh ta, tôi khẽ nâng mắt nhìn.... Vừa nhìn lên tôi liền hận không thể đập đầu tự tử. Tôi không muốn bị coi như tinh tinh bị đem đi nghiên cứu, vậy mà vẫn phạm sai lầm.

Anh ta bây giờ giận quá hóa cười, tiếng cười khàn khàn hấp dẫn cứ lớn dần, cho đến lúc cười to. Trong mắt anh ta lóe lên vẻ quỷ dị nóng lòng, giống như tôi không phải là người mà là một con chim thú quý hiếm ngàn năm mới gặp được. Vẻ mặt anh ta càn rỡ, ánh mắt đói khát trần trụi cứ nhìn tôi chăm chăm.

Thấy thế, toàn thân tôi đau đớn giống như bị bụi gai trói chặt, hô hấp bắt đầu dồn dập. Không dám tiếp tục tiến hành bất kỳ đối thoại hoặc là trao đổi

ánh mắt nào với anh ta, khom người hành lễ, vội vàng nói "Đa tạ ơn cứu mạng của Thất gia!" rồi hoảng hốt rời đi.

Tôi hận mình vĩnh viễn không thể quên được bản thân mình lúc trước, càng không thể nhớ được thân phận ở thế giới này. Tôi cứ thích nói cho sướng miệng làm gì chứ? Không chỉ không thể khiến Đức Thân Vương khó chịu, ngược lại còn "Không trộm gà được còn mất năm gạo" đẩy chính mình vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Đáng hận!

Chương 44: Cùng ngày sinh

Trở lại Liệt phủ, tôi nhét giấy tuyên thành xuống đáy tủ quần áo, đặt quần áo lên trên. Một tay tôi chống lên tủ, mất một lúc lâu mới bình ổn được những cảm xúc đang hỗn loạn.

Giờ Hợi (khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm) , trong phòng Liệt Minh Dĩ vẫn còn ánh nến. Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa vào, bưng một chén trà sâm chậm rãi đi đến chỗ cậu ta. Cậu ta đứng ở sau bàn chau mày lại, trên bàn bày một mô hình khu vực và cuốn bản đồ da mở nửa.

Đặt trà sâm lên bàn, tôi nghiêng người nhìn mô hình, phát hiện ra đây là bản đồ địa hình không gian ba chiều thường được dùng trong tác chiến quân sự, trên bản đồ chia ra bốn hướng Đông Tây Nam Bắc cắm sáu lá cờ nhỏ. Biết cậu ta đang nghiên cứu, tôi không quấy rầy, tự mình ra ngoài.

Khi tôi đang định cất bước, cậu ta lại bắt lấy tay tôi trước, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi bản đồ. Sau khi ngăn tôi đi xong, cậu ta chỉ chỉ chỗ trống giữa tôi và cậu ta, sau đó đứng lên bắt đầu dời qua dời lại mấy lá cờ nhỏ.

Mới đầu tôi không hiểu ý của cậu ta, buồn bực nhìn chỗ trống cậu ta chỉ. Một lát sau tôi bừng tỉnh, cậu ta đang lặng lẽ yêu cầu, yêu cầu tôi ở bên cạnh làm bạn. Hiểu ý, tôi cười khẽ, đứng tại chỗ không đi nữa. Cậu ta ấy à, ở một mình lại sợ cô đơn.

Cậu ta lấy khước mắt nhìn tôi, khước môi cong thành độ cong mê người đẹp mắt. Bưng trà sâm nhấp lên một ngụm rồi buông xuống, tiếp tục nghiên cứu lá cờ nhỏ.

Tôi yên lặng ở bên cạnh, nghiêng đầu nhìn sườn mặt tuần tú nghiêm túc của cậu ta. Nhìn cậu ta lúc nhổ lá cờ cắm vào chỗ khác, một lát sau lại mở cuốn bản đồ da ra đối chiếu; chắc chắn thì gạt đầu, chưa chắc thì lắc đầu; khi nhớ ra thì nhấp một ngụm trà sâm, không nhớ nổi thì phớt lờ nó.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một từ có thể hình dung cậu ta, đó là "điềm tĩnh". Tuy tôi chỉ ngồi đây, khuôn mặt cậu ta nhưng tôi lại có thể cảm nhận được vẻ điềm tĩnh từ bên trong cậu ta toát ra. Bây giờ cậu ta không liều lĩnh, sắc sảo, chỉ có nghiêm túc và nhẹ nhàng, hai biểu hiện nhìn như hoàn toàn mâu thuẫn lại được thể hiện hoàn mỹ trên người cậu ta.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng hai chúng tôi thở nhẹ. Ánh nền màu cam lặng lẽ cháy, nhẹ nhàng lay động, thỉnh thoảng phát ra tiếng cháy rất nhỏ, càng tôn lên sự yên tĩnh. Tôi mỉm cười, cười cậu ta cũng có một mặt làm người ta thấy thoải mái. Sự ấm áp không nồng không gắt chầm chậm lan tỏa ra xung quanh, sau đó là vị ngọt nhàn nhạt từ từ quần quýt hòa quyện với hơi ẩm khiến nó trở nên ngọt ngào....

Đêm đã khuya, cậu ta vẫn chưa buồn ngủ, nến đỏ trên bàn sắp hết, tôi nhẹ chân mang nến mới đến thay. Khi cây nến mới 'theo gót' cây nến cũ cháy hết, tôi lại chuẩn bị thay tiếp thì cậu ta thở ra một hơi thật dài, ngẩng đầu, bẻ bẻ cổ.

Thấy thế, tôi tạm thời bỏ đi ý định thả nển, khẽ hỏi, "Cậu không nghiên cứu nữa à?"

"Mệt rồi!" Cậu ta xoay người về phía tôi, tiếng nói có chút khàn khàn, vẻ mặt hơi mệt mỏi.

Tôi tiến lên nửa bước cởi áo cho cậu ta, vừa cởi áo xuống vừa thử hỏi, "Sắp có chiến sự sao?" Tôi chưa bao giờ thấy cậu ta nghiên cứu quân sự xong lại lộ ra vẻ mệt mỏi, chắc hẳn chuyện đó phải rất quan trọng nên cậu ta mới thế.

Cậu ta "Ừ" một tiếng, trả lời, "Sợ là sắp rồi!"

Nghe vậy, tôi ngừng tay, ngược mắt lên nhìn cậu ta, hỏi, "Hoàng thượng phái cậu ra trận?"

"Tạm thời vẫn chưa." Cậu ta lắc đầu, giọng điệu nửa là chờ đợi nửa là lo lắng.

Phù.... Tôi nhẹ nhàng thở ra, không có là tốt rồi, cậu ta mới chỉ mười bốn tuổi, giờ ra trận là quá sớm. Đạo sĩ kia tiên đoán vận mệnh của của cậu ta là "Đạp gió rẽ sóng, chiến đấu anh dũng đầm máu" , quả là cuộc sống vô cùng nguy hiểm!

Nói thật, trong lòng tôi hi vọng cậu ta lớn hơn chút nữa hẵng ra trận, tối thiểu phải có thêm chút kinh nghiệm sóng gió, nhiều kiến thức hơn, chứ không phải vì nhận được sự trọng dụng của Hoàng thượng mà mù quáng đi chinh phạt. Làm như vậy với cậu ta, với đất nước, với Liệt phủ mà nói đều không có lợi.

Bởi vì đang suy nghĩ nên tôi ngừng cởi áo, cậu ta nắm cằm tôi nâng mặt tôi lên, ánh mắt sâu thẳm trầm ngâm nhìn đắm đắm vào mắt tôi, nói, "Cô có tâm sự?"

Tôi nắm tay cậu ta nhẹ đẩy ra, lắc đầu, nói dối, "Không có!" Sau đó tiếp tục cởi áo cho cậu ta.

Cậu ta nhúu mày không nói gì, khi cởi áo xong thì lại nắm tay tôi.

Thấy thế, tôi cong môi nở nụ cười tự nhận là không hề có sơ hở, vỗ vỗ mu bàn tay cậu ta, nói, "Đêm đã khuya, đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đến quân doanh." Nói xong, mỉm cười rời khỏi phòng. Tôi biết cậu ta vẫn đứng tại chỗ nhìn tôi, nhưng khi đi ra tôi lại hạ mí mắt xuống không nhìn thẳng vào cậu ta.

Rời khỏi Trúc Uyển, khi hai chân bước ra khỏi cổng vòm tôi m dám thở dài, "Ai...." Mọi chuyện luôn thay đổi, muôn vạn biến hóa, dù là cậu ta, hay là tôi cũng chỉ đành đi một bước tính một bước thôi....

Xem ra thật sự sắp xảy ra chiến tranh, gần đây Liệt Minh Dĩ không nghiên cứu hình nổi nữa, mà lật xem đồng lớn binh thư, chiến phổ, càng hay đến quý phủ của Nhiếp Quang để thảo luận. Nhiếp Quang cũng có một khoảng thời gian không đến Liệt phủ, sợ là quân vụ quán thân không dứt ra được....

Có thời gian rảnh, lúc thì tôi ra ngoài đường, lúc thì ra sau núi rèn luyện thân thể, có thể nhìn thấy nghe thấy người ta nói chuyện, thám thính ít bát quái, tin đồn.

Ngày sinh viết bằng máu và cảnh báo của đạo sĩ trở thành tâm bệnh của tôi, trong mơ nghĩ, ăn cơm nghĩ, rảnh rồi càng nghĩ. Tôi có ý định hỏi Mục Liễu Như lại lo cô ấy biết tôi đã không còn là "Lăng Tiêu Lạc" nữa nên đành ngậm miệng. Có ý hỏi Liệt Minh Dĩ, nhưng không muốn quấy rầy cậu ta tập trung vào việc quân. Mỗi một ngày qua đi, nghi ngờ trong lòng cũng càng ngày càng trầm trọng.

Một mình tôi đi ra sau núi, ngoại trừ cây tùng bốn mùa xanh tốt thì đã không còn thấy màu xanh trên núi nữa. Lá cây rụng sạch, chạc cây khô ráp,

hoa nhỏ héo tàn, cỏ khô vàng, nhìn đến chỗ nào cũng thấy hiu quạnh, trời đông giá rét khắc nghiệt đã nuốt lấy màu xanh dạt dào sức sống.

Đi tới giữa sườn núi thì tôi chợt nghe thấy âm thanh kỳ lạ, tôi dừng bước, nghiêng tai lắng nghe.... Âm thanh kỳ lạ khi có khi không, hình như là có người đang đào đất.

Trong đầu hiện ra dấu chấm hỏi, lòng hiếu kỳ thúc đẩy tôi đi về phía bên trái, dưới gốc cây già khẳng khiu héo úa thấy một bóng người màu xanh đậm....

Tôi đẩy nhánh cây khô dài chặn ngang đường ra, nhánh đã khô héo, dùng chút sức đã gãy kêu "rắc" một tiếng giòn tan.

Nghe tiếng, cái bóng xanh lập tức ngừng đào đất quay đầu nhìn tôi, khi hai người chúng tôi bốn mắt nhìn nhau thì đều sửng sốt, sau khi thất thần thì cùng vui mừng hét to, "Thảo Hồ (Lăng cô nương) !" Anh ta nở nụ cười xán lạn, tôi đi tới bên cạnh anh ta ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn vật màu trắng to đùng bên cạnh cười nói, "Năm à?" Y si lại tới đây đào báu vật rồi.

"Đây là ‘năm trắng đông hoang’, dùng nó nấu canh ngon lắm!" Nói xong, anh ta đưa cây vừa mới đào được tới trước mặt tôi.

Tôi nhận lấy, cẩn thận nhìn cây năm trắng. Cây năm tròn mập, màu trắng nõn, gốc to tròn, kích thước từ trên xuống dưới bằng nhau, rất giống chân voi, năm to mà dày, đưa tới gần mũi thì ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt thấm vào xoang mũi. "Ừ, chỉ ngửi mùi đã thấy thơm rồi." Tôi gật đầu đồng ý, đặt năm trắng vào giỏ trúc bên cạnh chân anh ta, trong giỏ đã có không ít năm, xem ra anh ta đã đào được một lúc rồi.

"Ta đào được rất nhiều, cô cầm về nấu thử đi, bảo đảm cô ăn một lần sẽ nhớ mãi không quên!" Anh ta cười híp mắt, vừa đáp lời tôi nhưng cũng không quên công việc trong tay. Lại đào ra một cây, cầm cây năm lay lay trước mặt tôi.

Tôi bật cười, trêu ghẹo nói, "Đồ tham lam!"

"Ha ha...." Anh ta cười chẳng thấy mắt đâu, hai cái lúm đồng tiền hiện thật đáng yêu, trông rất đẹp!

"Tôi giúp huynh nhé?" Tôi c "năm trắng đông hoang" trong tay anh ta, nhẹ nhàng phúi đất đặt vào trong giỏ.

"Ừ!" Anh ta vui vẻ gật đầu.

Bất ngờ chạm mặt, hai người chúng tôi bắt đầu bận việc, đào từ giữa sườn núi đến đỉnh núi, vừa bận việc vừa cười đùa. Khi đào đến đỉnh núi thì trong giỏ đã hết chỗ, "năm trắng đông hoang" đã đầy ự cả cái giỏ. Cuối cùng anh ta tinh mắt phát hiện có ba cây ở sau tảng đá lớn bị cỏ khô che mất, cầm cái xẻng nhỏ chạy tới.

Thấy thế, đầu tiên tôi sửng sốt, rồi sau đó cười lắc đầu. Anh ta thật đúng là tham quá. Tôi tay chống má, ngồi trên tảng đá chờ anh ta.

Anh ta cẩn thận đào đất, để tránh phá hỏng nguyên liệu ngon miệng tự lớn lên trong trời đông giá rét này. Vốn đã đào được một đoạn, không biết vì sao anh ta lại ngồi xuống, cũng phát ra âm thanh nghi ngờ, "Hử?"

Không biết anh ta nhìn thấy gì, tôi đứng lên khỏi tảng đá đi đến chỗ anh ta, ngồi xổm xuống bên cạnh. Trong cái lỗ anh ta đang đào xuất hiện một vật thể màu vàng sáng lấp lánh.

Hai chúng tôi ngồi đối diện nhau, anh ta gạt đất ra làm lộ ra một góc nhỏ của vật thể màu vàng ấy. Tôi nắm lấy một góc màu vàng nhẹ nhàng giữ giữ, từ chất liệu có thể đoán được đó là một tấm lụa thượng đẳng.

Đào năm trắng nhưng lại đào được vật khác, điều này khiến lòng hiếu kỳ của hai chúng tôi bỗng nhiên tăng lên. Dưới sự thúc giục của tôi anh ta lấy

xẻng đào tiếp, vừa đào vừa đẩy đất trên đấy ra. Không bao lâu sau, toàn bộ tấm lụa vàng đã hiện ra, phía trước phình lên, hình như bọc cái gì đó bên

"Mở ra xem!" Lòng hiếu kỳ càng ngày càng mạnh, đột nhiên tôi cảm thấy thật hưng phấn, chôn trong núi sâu, chẳng lẽ là báu vật hiếm có?

Anh ta ước lượng sức nặng của tấm lụa vàng, miệng không ngừng nói "Không nhẹ" , nắm một góc lớp lụa kéo lên.

Vật bên trong hiện ra ngay trước mắt khiến hai người tôi đồng thời thốt ra tiếng kêu kinh hãi, khó tin khen, "Rất giống thật!"

Vật bên trong là một con thỏ ngọc, to khoảng chừng bằng lòng bàn tay người lớn, từ đầu thỏ đến đuôi thỏ đều được từ điêu khắc từ bạch ngọc. Chỉ tiếc chôn ở nơi này không được chăm sóc, khiến hơi ẩm và bụi bẩn ngấm vào ngọc tạo thành khuyết điểm.

"Rất giống thật, giống như vật còn sống vậy!" Tôi khâm phục tay nghề khéo léo của người đã tạo ra vật này, vuốt ve thân thỏ bóng loáng không ngừng tán thưởng.

"Không chỉ thỏ ngọc rất thật, cô xem dải lụa này, mặt trên còn thêu rất nhiều con thỏ nhỏ!" Anh ta trải rộng tấm lụa ra nâng trong lòng bàn tay, vừa cẩn thận, vừa khen ngợi.

Nghe vậy, ánh mắt tôi chuyển hướng. Quả thực con thỏ nhỏ rất sống động, có tĩnh, có động, không thua gì con thỏ điêu khắc!

Hai chúng tôi thở dài rồi khen ngợi thỏ ngọc và tấm lụa, lưu luyến không rời dãi tầm mắt. Tôi vừa thích không muốn buông tay xem ai đã chôn vật này ở đây? Từ chế tác và chất liệu thỏ ngọc cùng tấm lụa có thể chắc chắn đây là của nhà giàu sang phú quý.

Chợt nghe thấy Thảo Hồ hít một hơi, tôi ngừng suy nghĩ nhìn anh ta, chỉ thấy anh ta nắm chặt góc phải phía dưới tấm lụa nhìn không chuyển mắt." Sao vậy?" Tôi buồn bực hỏi.

"Là máu!" Giọng anh ta kinh hãi, nắm chặt tấm lụa đưa tới trước mặt tôi.

Nghe vậy, tôi hơi ngạc nhiên, vội nhìn lại.... Quả nhiên, một mảng màu đỏ sậm đã khô vương trên tấm lụa mềm. Nhìn kỹ, đúng là hai giọt máu gần như chồng lên nhau.

Phát hiện này khiến lời khen của tôi trong phút chốc tan thành mây khói, có máu trên tấm lụa, vậy chủ nhân của thỏ ngọc thì sao? Nghĩ đến đây, tôi lập tức cầm thỏ ngọc nhìn trước nhìn sau, cẩn thận kiểm tra trái phải, trên dưới. Khi kiểm tra tới đáy thì phát hiện có khắc mấy hàng chữ nhỏ, vẫn có thể nhìn rõ được đó là ngày sinh tháng đẻ của một người! Bát tự này rất quen, năm sinh, tháng sinh, ngày sinh rất giống Lăng Tiêu Lạc! Không chỉ thế, trên ngày sinh tháng đẻ còn viết một cái tên – Tát Qua Phi!

Đầu tôi trống rỗng, ngừng thở, tim đập mạnh lỡ mất một nhịp. Tôi kinh hãi, đây là tên người khắc hay là tên của chủ nhân ngày sinh tháng đẻ này? Vì sao trên tấm lụa lại có máu? Vì sao ngày sinh tháng đẻ trên thỏ ngọc lại giống Lăng Tiêu Lạc? Đây là trùng hợp hay là có bí mật khác?

Thấy sắc mặt tôi thay đổi, Thảo Hồ dùng sức vỗ lên đầu vai tôi, lớn tiếng gọi, "Lăng cô nương, cô làm sao vậy?"

Tôi hoàn hồn, đồng tử co rút lại, môi hơi mấp máy nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Tôi đột nhiên đứng bật dậy, hai tay cầm thỏ ngọc không ngừng run rẩy. Tim vừa nhanh vừa mạnh, mỗi lần nảy lên đều mang đến sự sợ hãi thiêu đốt nóng rực, dường như sắp phá tan lồng ngực tôi.

"Tôi phải về!" Không đáp lại sự lo lắng của anh ta, tôi đoạt lấy tấm lụa trong tay anh ta bọc thỏ ngọc lại, giấu vào trong người rồi chạy xuống núi không quay đầu lại.

"Lăng cô nương! Lăng cô nương!" Phía sau truyền đến tiếng anh ta gọi, tôi không có lòng dạ nào mà để ý tới, một lòng chỉ muốn chạy về Liệt phủ hỏi cho rõ ràng.

Rút cuộc tôi là ai?

Chương 45: Lớn tiếng chất vấn

Trở về Liệt phủ, tôi đặt thỏ ngọc lên bàn, lấy giấy tuyên thành dưới đáy tủ quần áo ra. So sánh hai vật, trong lòng tôi càng kích động.

Tôi kiên nhẫn chờ đợi, đợi gần tối Liệt Minh Dĩ mới trở về phủ, đợi dùng bữa tối xong, đợi Mục Liễu Như rời đi. Chặn Liệt Minh Dĩ lại, nắm tay cậu ta kéo ra khỏi thiện sảnh.

Tôi kéo cậu ta chạy khiến người xung quanh tròn tròn cả mắt, cậu ta cũng không hiểu vì sao tôi lại như thế, kéo tay lại, nhỏ giọng khiển trách, "Cô làm gì

"Tới đây, tôi có vài chuyện muốn hỏi cậu!" Tôi dùng cả hai tay tóm lấy cậu ta, không thềm giải thích mà kéo cậu ta đi thẳng qua vườn đến Lan Uyển. Đóng cửa phòng lại, đẩy cậu ta ngồi xuống bên cạnh bàn, lấy giấy tuyên thành và thỏ ngọc từ trong tủ quần áo ra đặt lên bàn, nhấn mạnh từng chữ, "Giải thích cho tôi!"

Cậu ta nhìn hai đồ vật trên bàn, không có phản ứng gì với giấy tuyên thành, nhưng lại thay đổi sắc mặt với tấm lụa bọc thỏ ngọc, biến sắc nhanh chóng, giống như tia chớp xé rách bầu trời.

Thấy thế, lòng tôi lập tức chìm xuống, xem ra con thỏ ngọc này thật sự có liên quan đến thân thể của tôi.

Cậu ta cầm lấy thỏ ngọc, gỡ tấm lụa bọc thỏ ngọc ra, nhìn chăm chăm thỏ ngọc, ánh mắt hận không thể xuyên thủng nó. Nhìn xong, cậu ta để thỏ ngọc xuống rồi mở giấy tuyên thành ra, ngày sinh viết bằng máu trên giấy làm con người cậu ta co lại, sau đó cực kỳ tức giận xé giấy tuyên thành mảnh nhỏ, ném xuống đất.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, động tác của cậu ta quá nhanh, tôi ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có. "Cậu.... Tôi chỉ bảo cậu nhìn, không bảo cậu xé!" Tôi đập tay xuống bàn, hai mắt trợn lên giận dữ nhìn. Cậu ta càng như vậy càng chứng tỏ có bí mật khác, hơn nữa còn là bí mật rất lớn.

"Cô lấy con thỏ ngọc này ở đâu?" Cậu ta không trả lời mà hỏi lại, hai mắt hiện lên tia máu, trong mắt liên tục lóe lên tức giận và oán hận. Nhìn bộ dáng của cậu ta hình như cực kỳ không muốn tôi phát hiện, hận không thể che giấu nó mãi mãi.

"Từ đâu không quan trọng, bây giờ tôi muốn cậu giải thích, ngày sinh tháng đẻ được khắc trên thỏ ngọc này có phải là tôi hay không?" Tôi vỗ bàn lần nữa, bộ chén trà va vào nhloảng xoảng.

"Cô đã không phải là Lăng Tiêu Lạc, không liên quan gì đến cô!" Cậu ta vốn không định giải thích, liền bỏ lại câu ấy, cầm thỏ ngọc lên xoay người rời đi.

Tôi làm sao có thể buông tha cho cậu ta được, tôi bước nhanh chặn đường cậu ta, "Nếu bây giờ tôi thay thế Lăng Tiêu Lạc, vậy tôi có quyền được biết! Tại sao tôi lại trở thành nàng dâu nuôi từ bé của cậu? Vì sao cậu lại xé giấy tuyên thành đi? Vì sao cậu không giải thích?" Từng câu từng chữ nối tiếp nhau, không có được câu trả lời thì nổi bần khoản trong lòng tôi càng chồng chất.

Sắc mặt cậu ta xanh mét, cơ bắp trên mặt liên tục co giật, rướn cổ giận dữ gào lên, "Ta không cần giải thích! Cô cũng không cần biết!"

"Thỏ ngọc này giải thích như thế nào?" Tôi chỉ vào thỏ ngọc cậu ta đang nắm trong tay lớn tiếng chất vấn, không cần thiết phải biết? Nói đùa ư! Nếu không cần thiết vì sao thấy nó khuôn mặt cậu ta lại biến sắc như vậy? Vì sao trong mắt lại lóe lên sự tức giận và oán hận? Nói dối như thế ai sẽ tin chứ!

Hai chữ "thỏ ngọc" cuối cùng cũng chọc giận cậu ta, chỉ thấy cậu ta chẳng nói lời nào, chợt giơ thỏ ngọc lên cao.

Thấy thế, tôi lập tức nhận ra ý đồ của cậu ta, trước khi cậu ta kịp làm gì tôi dậm mạnh chân, lạnh lùng quát, "Liệt Minh Dĩ, cậu dám vứt nó xem!" Nếu cậu ta thật sự ném nó, tôi nhất định không để yên cho cậu ta đâu!

Cảnh cáo có hiệu quả, cậu ta giơ thỏ ngọc lên cao nhưng không quăng đi. Sắc mặt biến đổi liên tục, xanh và đỏ thay phiên nhau hiện lên

Tôi cảm tức nhìn cậu ta chăm chăm, bờ môi mím chặt. Cánh tay phải cậu ta giơ thỏ ngọc khẽ run, thật lâu sau mới tức giận hạ xuống, đáy mắt dâng lên hai ngọn lửa.

"Cậu có nói hay không?" Tôi đè nén xúc động muốn cạy cái miệng cậu ta ra, cắn răng hỏi, hai tay đang buông bên hông từ từ nắm chặt lại. Cậu ta đúng là vệt chết còn cứng mồm, chuyện đến mức này vẫn không chịu nói một chữ nào.

Cậu ta không lên tiếng, dùng ánh mắt như ngọn lửa đang thiêu đốt nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt giãy giụa phức tạp giống như đang trách tôi vì sao cứ phải hỏi đến cùng.

"Cậu không nói chứ gì? Tôi đi hỏi Mục tử tử!" Tôi tức giận dậm chân, cất bước đi. Mục Liễu Như ở bên cạnh cậu ta lâu như vậy, ít nhất cũng biết chuyện giấy tuyên thành và thỏ ngọc. Nếu cô ấy không biết thì còn có Nhiếp Quang, dù thế nào tôi cũng phải hỏi cho ra nhẽ.

Chân trước vừa bước, chân sau chưa kịp nhấc, thân thể liền bị Liệt Minh Dã ôm lấy từ phía sau, siết vào lòng. "Buông tôi ra!" Tôi giãy giụa.

Cậu ta siết chặt cánh tay, gò má dán lên lỗ tai tôi, hơi thở ấm nóng phả lên mặt tôi. Thân thể run rẩy, hô hấp dồn dập, cậu ta lại bất an lo lắng. "Chuyện đã qua rồi, biết cũng chẳng để làm gì, sẽ không thay đổi được gì đâu." Giọng nói khàn khàn của cậu ta vang lên bên tai, lộ ra sự đè nén, lộ ra sự bất lực.

"Tôi...." Vừa mới nói được một chữ, cậu ta liền bịt miệng tôi, cao giọng lặp lại những lời vừa rồi: "Chuyện đã qua rồi, biết cũng chẳng để làm gì, sẽ không thay đổi được gì đâu!"

Tôi mở to mắt nhìn chăm chăm cổng vòm, ngừng giãy giụa, bờ môi bị cậu ta đè lại không ngừng run rẩy, trái tim giống như bị kìm sắt kẹp đau. Sẽ không thay đổi được gì đâu.... Mưa bụi lất phất, tôi không hiểu, chỉ có một câu nói của cậu ta tôi vốn không thể biết được chuyện gì đã xảy ra với "Lăng Tiêu Lạc".

Tôi đẩy tay cậu ta ra khỏi cánh môi, cố gắng làm giọng nói trở nên bình thường một chút, hỏi: "Chuyện này trừ cậu ra còn có ai biết nữa không?"

"Chỉ có ta." Ba chữ đơn giản làm lòng tôi như rơi vào đáy cốc, đau quá! Mặc dù cậu ta cố giấu diếm, cũng không đến mức nói dối. Mong muốn thăm dò của tôi đổ bể. Thân thể nặng nề giống như bị đổ chì vào, con người co lại.

Cậu ta ôm tôi không nói nữa, cánh tay siết chặt hơn. Tôi không nói gì chỉ nhìn chăm chăm vào cổng vòm, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng....

Cậu ta ôm tôi một lúc lâu, xác định tôi sẽ không đi tìm Mục Liễu Như hỏi thăm thì mới từ từ buông tôi ra. Xoay người tôi đối diện với cậu ta, nhìn ánh mắt không cam lòng của tôi cậu ta nhú mày, ôm tôi vào trong ngực.

Tôi thử đẩy cậu ta ra nhưng không được, chỉ đành mặc cho cậu ta ôm, chỉ có thể dựa vào lồng ngực cậu ta nghe nhịp tim mạnh mẽ, cảm nhận sự lo lắng mơ hồ trong đó.

Một lúc lâu sau, lo lắng mất đi, cậu ta buông tôi ra. Một tay cậu ta sờ gương mặt của tôi, khàn giọng nói: "Nếu đã qua rồi thì để cho nó qua đi." Nói xong, nhìn tôi thật chăm chú, năm giây sau cầm nhẫn ngọc đi lướt qua tôi

Tiếng bước chân đi xa dần, tôi không nhanh không chậm xoay người lại, bóng dáng kia biến mất ở cổng vòm làm tôi bi thương.

Chỉ cậu ta mới biết được bí mật ấy....

Tôi chán chường ngồi trên giường, hai mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm vào ngọn nến cháy gần hết. Trong đầu trống không, rơi vào trầm tư, thân thể nặng như đá. Bí mật phát hiện buổi sáng hôm nay như vỡ thành từng mảnh nhỏ, không thể nào gắp lại được.

Ánh sáng đang liên tục lay động bông biến mất, chỉ nghe "tách" một tiếng, nến đỏ cháy hết, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối. Trước mắt tối đen không thấy nổi năm ngón tay.

Cả đêm tôi không ngủ, mở mắt cho đến trời sáng.

Buổi chiều, tôi không chịu nổi sự bối rối mà nằm xuống giường. Rõ ràng rất buồn ngủ nhưng vẫn không tài nào ngủ được, trong lòng như có rất nhiều con kiến đang bò, ngứa không thôi.

Lúc tôi đang nửa tỉnh nửa mơ thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng, vốn ngủ không sâu nên nghe thấy âm thanh liên tỉnh. Tôi ngược mắt lên, xuyên qua màn nhìn về phía cửa phòng, vừa dụi mắt, vừa chống người ngồi dậy, giọng nói vẫn còn hơi ngái ngủ, "Vào đi!"

Cửa mở ra, một nha đầu đi vào, khom người trước giường nói, "Lăng cô nương, bên ngoài phủ có vị tự xưng là Thảo Hồ cầu kiến."

Vố tôi còn đang buồn ngủ, khi nghe hai chữ "Thảo Hồ" thì biến mất sạch, nhanh chóng bỏ tay đang dụi mắt xuống, mừng rỡ kêu lên, "Thảo Hồ?"

"Đúng.... Đúng vậy!" Phản ứng trước và sau chênh lệch quá lớn làm cô ta kinh ngạc, đáy mắt thoáng lóe lên một tia dò hỏi quái dị.

Không để xem cô ta có hiểu lầm tôi không, tôi xuống giường đi giày, vừa sửa sang lại quần áo, vừa bước ra khỏi phòng. Hôm qua đi vội quá, còn chưa kịp từ biệt anh ta.

Tôi vội vàng đi tới cửa phủ, vòng qua tiền thính đã nhìn thấy Thảo Hồ phía xa xa đang nói chuyện cùng quản gia, trong tay cầm một giỏ trúc, giỏ trúc nhẹ nhàng đung đưa theo lời nói. "Thảo Hồ...." tôi cao giọng gọi, bước chậm tới.

Cậu ta nghe tiếng tôi gọi liền nhìn về phía tôi, lúc nhìn thấy tôi đang vẫy tay thì nở nụ cười, má lúm đồng tiền càng sâu hơn, giống như "ánh mặt trời" rực rỡ. "Lăng cô nương...."

Tôi chạy tới trước mặt anh ta rồi dừng lại, nhìn gần mới nhận ra được trong rõ toàn là "năm trắng đông hoang". Tôi vừa thở dốc vừa nói với anh ta, vừa mỉm cười với quản gia, "Vì sao không vào phủ?" Quản gia nở nụ cười ôn hòa.

"À...." Thảo Hồ gãi gãi mặt, nhìn quản gia, nhìn bên trong phủ, ngượng ngùng trả lời, "Ta sợ Phó soái hiểu lầm."

Nghe vậy, tôi run lên, cảm động lan tỏa trong lòng. Làm khó anh ta nghĩ chu đáo cho tôi như vậy, biết Liệt Minh Dĩ coi anh ta như "cái đinh trong mắt", "cái gai trong thịt" nên không vào phủ. "Huynh và tôi quang minh lỗi

lạc, sợ gì bị người ta nói gì linh tinh chứ!" Tôi lớn tiếng nói, cố ý làm cho người khác nghe được, kéo anh ta vào phủ, "Đi, chúng ta đi vào v!"

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người lúc đi ngang qua, nếu cứ lo nghĩ nhiều như vậy thì cuộc sống còn gì thú vị nữa? Sao có thể kết được những người bạn tri âm tri kỉ?

Ngồi trên bàn đu, anh ta cười híp mắt lấy giỏ trúc xuống, chỉ vào đồng nấm trắng đông hoang nói, "Lúc nấu nấm này chỉ cần thêm chút hành, gừng, tỏi, dầu vừng và muối thôi, đừng cho thêm gì cả, vậy mới có thể giữ được hương vị tươi ngon của nấm trắng!" Nói xong, anh ta liếm môi, thật giống như đã đang được uống canh nấm trắng ngay lúc này vậy.

Thấy thế, tôi bật cười, vừa đu dây vừa trêu ghẹo, "Thật sự không nhìn ra, y si như huynh còn nghiên cứu cả đồ ăn."

Nghe vậy, anh ta "Hả?" một tiếng, ngừng đu dây, vuốt cằm suy nghĩ lời của tôi, lẩm bẩm đọc lại, "Y.... si...." Nhắc lại xong tay phải nắm thành quyền đập vào lòng bàn tay trái, đồng ý nói, "Cách gọi này không tệ, thích hợp với ta!" Anh ta không buồn, ngược lại cười đến híp cả mắt, lẩm bẩm, "Y si.... Y si.... Ha ha...."

"Trời ạ, huynh.... Ha ha ha ha, ha ha ha ha!" Tôi không khống chế được cười như điên, tay trái ôm bụng, tay phải giữ chặt dây đu, ngồi ở trên bàn đu cười đến mức ngả tới ngả lui. "Thảo Hồ, huynh thật là ngốc! Làm tôi cười muốn chết! Ha ha ha ha, ha ha ha ha!"

Ở bên cạnh anh ta luôn có thể thoải mái tự tại như vậy, thẳng thắn đáng yêu đến mức làm người ta yêu thích không nỡ buông tay! Tôi cười lớn, không cần lo lắng anh ta sẽ tức giận. Anh ta cũng cười, không hề cảm thấy có gì không ổn, e là anh ta cực kỳ thích cách gọi "Y si" này!

Chúng tôi vừa đu dây vừa nói chuyện, đủ loại đề tài, tiếng cười vang vọng khắp vườn, ngay cả mùa đông buốt giá cũng vì có tiếng cười mà ấm áp hẳn

lên, không hề khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo nữa.

Nói chuyện một hồi lâu, cho đến khi trời tối dần tôi mới tiễn Thảo Hồ rời đi, tránh để anh ta gặp Liệt Minh Dã rồi lại rắc rối, cũng dặn đầu bếp làm theo phương pháp của Thảo Hồ nấu một bữa canh nấm.

Bữa tối, vừa vào thiện sảnh đã ngửi thấy mùi nấm thơm ngát. Liệt Minh Dã kinh ngạc tròn tròn mắt, đi tới trước bàn mở nắp nồi. Nắp nồi vừa mở ra, mùi thơm mê người xông thẳng vào mũi. "Thơm quá!" Thật hiếm khi nghe được cậu ta khen một câu.

Tôi múc một chén canh nấm đưa cho cậu ta, cười nói: "Nếm thử một chút."

Cậu ta nhận lấy, ngửi ngửi mấy cái, lúc này mới múc một muỗng. Thấy sau khi cậu ta ăn vào hai mắt sáng lên, tôi biết rõ nhưng vẫn hỏi, "Mùi vị như thế nào?"

"Rất ngon!" Cậu ta gật đầu một cái, ngồi xuống, múc hai muỗng liên tiếp thưởng thức, cười giống như trẻ con được ăn kẹo.

Tôi đặt chén cơm bày đĩa trước mặt cậu ta sau đó mới ngồi xuống múc canh, xới cơm cho mình.

"Đây là nấm gì? Vì sao trước kia chưa từng thấy?" Lúc nói cậu ta đã uống hết nửa chén canh, trong miệng phả ra một làn khói trắng thơm nga

"Nấm trắng đông hoang, Thảo Hồ đưa tới, tất nhiên là cậu chưa thấy bao giờ rồi." Tôi vừa nói vừa quan sát phản ứng của cậu ta. Quả nhiên, vẻ mặt cười như trẻ còn lúc nghe thấy hai chữ "Thảo Hồ" thì tắt ngúm, thay vào đó là vẻ xanh mét và âm u tàn bạo. "Phi!" Cậu ta nhổ nấm đang ăn trong miệng ra bát, "rầm" một tiếng dùng sức đập bát canh lên bàn, mạnh đến mức cái bát vỡ thành hai nửa đều như cắt. "Phi! Phi!" Đập chén còn không đủ, cậu ta còn nghiêng đầu sang một bên nhổ mấy cái, dường như muốn nhổ hết nước nấm còn trong miệng.

Thấy thế, nụ cười trên mặt tôi cũng biến mất, nhìn cậu ta cắn hận cắn răng nhấn mạnh từng chữ, "Cậu nhất thiết phải làm thế sao?"

"Ai cho hấn ta vào phủ? Năm trắng hấn ta mang đến còn bao nhiêu?" Cậu ta xoay mặt quắc mắt nhìn tôi chăm chăm.

"Tôi cho anh ta vào phủ, năm còn nữa rồi!" Tôi trả lời thẳng thắn, siết chặt chiếc đũa trong tay.

"Cô...." Cậu ta chỉ vào mũi tôi, chỉ nói được một chữ rồi hét lớn với hạ nhân ngoài thiện phòng, "Người đâu...." Lời vừa dứt, lập tức có người sợ hãi nơm nớp xuất hiện. "Đổ hết canh này đi cho ta, vớt hết đồng năm còn sót lại!" Giọng nói thật hung ác.

Nghe vậy, hạ nhân hơi sững sốt, ngay sau đó lộ vẻ tiếc hận không thôi.

"Thất thần cái gì? Còn muốn ta lặp lại lần nữa sao?" Thấy hạ nhân bất động, Liệt Minh Dã đập 'rầm' lên bàn, giận dữ quát.

"Dạ dạ, nô tài lập tức vớt sạch!" Người làm vội vàng gặtng, tiến lên.

"Chờ đã!" Tôi gạt tay hạ nhân kia ra, tức giận không thua gì Liệt Minh Dã, "Canh này không được đổ, ai đổ thì đừng trách tôi."

Hạ nhân luống cuống nhìn tôi rồi lại nhìn Liệt Minh Dã, ánh mắt không ngừng đảo qua hai người chúng tôi, run rẩy cẩn thận hỏi, "Thiếu.... Thiếu gia, đổ hay là không đổ?"

"Đổ!"

"Không đổ!"

Tôi và Liệt Minh Dã đồng thanh nói, dứt lời trừng mắt nhìn nhau, tôi giành trước một bước nói với hạ nhân, "Tôi không cho phép đổ, lui ra đi!" Nói

xong bỗng nhiên tôi cảm thấy mình rất kiên quyết, đặc biệt là hai chữ "lui ra" được nhấn thật mạnh, giọng điệu không khác gì chủ nhân.

Khó có được một lần tôi uy nghiêm, hạ nhân không kịp xin phép Liệt Minh Dã, vội vàng giật mình lui ra.

"Lăng Tiêu Lạc, cô làm phản à?" Liệt Minh Dã đứng bật dậy, giận đến mức toàn thân phát run. 'Rầm rầm rầm' đập bàn, bát đĩa trên bàn vang lên 'loảng xoảng'. "Cái nhà này do ta làm chủ hay là cô làm chủ?"

"Cậu làm chủ!" Tôi chặn ngang lời cậu ta, cũng học dáng vẻ tức giận của cậu ta đập bàn mấy cái, "Tôi biết cậu không thích Thảo Hồ, nhưng cậu cũng không thể tùy ý chà lên đập tâm ý của anh ta! Đồng nắm trắng này là anh ta đưa tới cho tôi, cậu không ăn thì thôi, tôi còn muốn ăn!" Nói xong tôi thở hắt ra một cái

Sắc mặt cậu ta khó coi đến cực điểm, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, thấy tôi há mồm thở liền muốn nói.

Không cho cậu ta cơ hội, tôi chặn ngang cậu ta, "Cậu câm miệng, tôi còn chưa nói xong!" Hung hăng trừng cậu ta, "rầm rầm" vỗ bàn hai cái liên tục, "Thảo Hồ cứu mạng của cậu, tôi và Thương Sí, anh ta là người thẳng thắn, lòng dạ lương thiện, những thứ này không cần tôi nói chắc cậu cũng biết. Hôm nay tôi nói rõ cho cậu biết, tôi thích Thảo Hồ, thích sự chính trực của anh ta, thích tính tình cởi mở của anh ta. Thế nhưng, cậu hãy nghe cho kỹ đây. Giữa tôi và anh ta trong sạch tuyệt đối không có quan hệ mập mờ giống như cậu nghĩ, tôi thích anh ta nhưng chỉ như bạn bè với nhau, không hề có tư tình nam nữ. Cậu có quan hệ rất tốt với Nhiếp đại ca, Mục tử tử, vì sao tôi không thể tìm cho mình một người bạn tâm đầu ý hợp? Cậu cho tôi tự do nhưng không cho phép tôi kết bạn, cậu không cảm thấy như vậy rất mâu thuẫn sao?" Tôi bất chấp tất cả, lớn tiếng chất vấn.

Vẻ mặt cậu ta nhanh chóng thay đổi, bắt đầu từ lúc tôi nói đến bây giờ vẫn liên tục thay đổi. Xanh, hồng, trắng, đen, chủ yếu là bốn màu này thay phiên xuất hiện trên mặt cậu ta, còn những màu sắc linh tinh khác càng tôn lên sự mãnh liệt của bão táp. Khi tôi nói thích Thảo Hồ cậu ta liền tức giận như muốn ăn thịt người; Khi tôi giải thích chỉ là bạn bè thì trong đôi mắt nóng bỏng như ngọn lửa hừng hực liền lóe lên vẻ mừng như điên ngẩn ngui; Khi tôi chất vấn cậu ta trước sau mâu thuẫn sắc mặt cậu ta lại âm u kinh người, giống như núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào. Không biết cậu ta đang tức giận hay là vui mừng, thân thể cường tráng không ngừng run rẩy, hơi thở nóng rực dồn dập.

Hai chúng tôi trừng nhau, lúc này mới phát hiện ánh mắt của cậu ta còn trừng lớn hơn tôi, còn dọa người hơn tôi. Không muốn chịu thua, tôi cũng trợn to mắt lên hết sức, hai mắt phát đau nhưng vẫn không chịu chớp mắt. Thằng nhóc vô lý này, hôm nay nhất định phải nói rõ với cậu ta. Nếu không nói rõ, chắc chắn cậu ta lại cho rằng tôi và Thảo Hồ có chuyện mờ ám

Không ai quan tâm đến bàn cơm nữa, chuyện duy nhất đó là mắt to trừng mắt nhỏ. Một lúc lâu sau, tôi thật sự không nhịn được chớp mắt, thua mất rồi. Vừa ôm mắt, tôi vừa rên rỉ, cực kỳ tức giận dấm lên người cậu ta, vừa đánh vừa trách, "Cậu điếc à? Có nghe tôi nói gì không đó?"

Cậu ta giữ bàn tay tôi dấm trước ngực cậu ta, nắm chặt, dường như muốn bóp vỡ xương tôi, lại giống như sợ tôi chạy mất. Tâm tình thật phức tạp khiến tôi không biết được đâu mới là ý định thực sự của cậu ta.

"Đau quá! Buông ra!" Tôi muốn rút tay ra khỏi bàn tay mạnh như sắt của cậu ta, nhưng không những không rút ra được mà còn bị cậu ta bắt được cả bàn tay còn lại, thân thể càng áp sát vào cậu ta. Tôi cực kỳ tức giận, gào lên, "Liệt Minh Dĩ, cậu nói một câu có được không?" Tên trời đánh, muốn dùng im lặng để thay thế lời nói sao, tưởng tôi là thần tiên có thể đọc suy nghĩ của người khác chắc.

Cậu ta vẫn không nói, chợt buông một tay của tôi ra thay vào đó lại ôm chặt eo tôi, làm thân thể hai chúng tôi dán chặt vào nhau không lộ chút khe hở nào. Cảm giác chiếm hữu mạnh mẽ lan tỏa, tôi sợ hãi như muốn ngừng thở. "Liệt Minh Dã!" Tôi vừa quay người vừa dậm chân, tôi nói nhiều như vậy cậu ta lại không đáp một lời, rút cuộc là sao đây?

Tôi chưa kịp tức giận thì cửa phòng đã kêu "két" một tiếng, âm thanh không lớn nhưng cũng đủ làm tôi ngừng giãy giụa nhìn về phía cửa.

Mục Liễu Như đi vào, thấy hai chúng tôi đang mập mờ dán chặt nhau thì khựng lại, mặt đỏ ửng, lúng túng kinh ngạc lắp bắp nói, "Tỷ.... Tỷ tới không đúng lúc.... Tỷ đi ra ngoài trước!" Nói xong, xoay người định đi.

"Mục tỷ tỷ!" Tôi vội gọi cho ấy, chân đạp lên bắp chân của Liệt Minh Dã.

Lúc tôi đạp thì cậu ta thuận thế buông cánh tay đang siết chặt eo tôi ra, lùi về phía sau một bước, hoàn toàn buông tôi ra. Sắc mặt cậu ta thay đổi, có hơi đỏ, có hơi bối rối.

"Hai đứa, hai đứa.... Tỷ...." Mục Liễu Như không biết phải làm sao, ánh mắt quét qua hai người bọn tôi rồi lại cụp mắt xuống. Hai chúng tôi đều quên mất sau khi cô ấy dỗ Tiểu Thương Sí ngủ xong thì sẽ dùng bữa cùng chúng tôi, cho nên mới bị cô ấy nhìn thấy cảnh khiến người ta dễ nghĩ lung tung vừa rồi.

"Mục tỷ tỷ mau ngồi đi, tối nay có nấm rất ngon!" Ta trợn mắt nhìn Liệt Minh Dã một cái, đi lên lúng túng kéo Mục Liễu Như ngồi xuống cạnh bàn, múc cho cô ấy một chén canh nấm còn bốc khói.

Về phần Liệt Minh Dã, thích đứng thì cứ đứng, mặc kệ cậu ta! Mới rồi bị cắt ngang chưa kịp nhận được câu trả lời, lần sau nhất định tôi sẽ kiên nhẫn, nhất định phải ép cậu ta cho tôi một câu trả lời thuyết phục! Dựa vào cái gì mà tôi không được kết bạn?

Chương 46: Hoàng gia vô tình

Tháng một, tuyết rơi. Bông tuyết nhẹ nhàng bay lượn như cánh bướm, mang đến vẻ phong tình trong suốt xinh đẹp đặc trưng của trời đông giá rét. Phóng mắt nhìn chỉ thấy một màu trắng trong mênh mông, đẹp đến mức tinh khiết. Trong không khí tràn ngập mùi tuyết tươi mát, nhẹ nhàng, dịu dàng, thần nhiên. Bầu trời sạch sẽ, đất trời thanh thản, cả thế giới như được bao phủ bởi màu trắng chói mắt làm lòng người cảm thấy như được thanh lọc.

Hoàng cung nguy nga rực rỡ đứng sừng sững trong tuyết, tuyết trắng phủ lên màu vàng tôn nghiêm giống như khoác lên một tầng lụa mỏng lấp lánh, dưới tia nắng li ti càng trở nên trong sáng, cao quý.

Ngự Hoa Viên vào mùa đông lại có một vẻ đẹp khác. Mùa đông trăm hoa héo rũ nhưng lại là lúc rừng mai khoe sắc. Đóa mai vàng nho nhỏ xinh đẹp không sợ giá lạnh đua nhau nở rộ. Có màu vàng tươi óng ánh, vàng nhạt, vàng đen, vàng tím, trắng noãn, trắng bạc, trắng nhạt, vàng trắng, phấn hồng, hồng đậm, màu nào cũng có. Có thể nói trong khu rừng mai được chăm sóc tỉ mỉ, che chở cẩn thận này có gần hết các giống mai, nhụy hoa cũng có hồng, tím, trắng, màu sắc đa dạng, ngạo nghễ giữa trời đông.

Trang phi sủng ái mời tôi đến xem mai vàng nở rộ, có thể nhìn thấy nhiều loại mai cùng một lúc thế này thật hiếm có, hiện giờ được thấy tận mắt quả nhiên không thể nào dời tầm mắt đi được. Mỗi một đóa hoa mai đều thật ngạo nghễ xinh đẹp.

Hôm nay người đến ngắm hoa rất đông, ngoại trừ Trang phi, Hoàng thượng và hậu cung tần phi, còn có Đức Thân Vương và đại thần được nể trọng. Có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Tôi ngắm nhìn những đóa hoa đủ màu sắc, nụ cười bên môi càng ngày càng đậm. Những bông tuyết lại tạo thành một bức rèm châu màu bạc che khuất những đóa hoa mai như ẩn như hiện càng thêm mê người, khiến người ta không kìm chế được vươn tay ra.... Bông tuyết nằm trong lòng bàn tay mát lạnh, rơi trên hoa mai lập tức biến thành điểm tuyết, rơi trên lông mi lại biến thành ánh tuyết trong suốt. Cảnh tuyết thật đẹp quá, cảnh trời đông giá rét cũng thật đẹp!

Một bàn tay phủ lên tay tôi, bao lấy bàn tay hơi lạnh của tôi. Tôi quay lại nhìn chủ nhân bàn tay này khuôn mặt hơi chút không vui của Liệt Minh Dĩ đập vào mắt. Thấy thế, tôi bật cười, trong lòng ấm áp, cậu ta là đang lo lắng cho cơ thể của tôi.

Ngoại trừ ánh mắt lo lắng của cậu ta còn có một ánh mắt khác đang nhìn tôi chăm chăm.... đó là Đức Thân Vương. Dù tôi không nhìn anh ta nhưng tôi biết ánh mắt anh ta nhìn tôi có hàm ý khác.

Liệt Minh Dĩ dùng sức xốc lại áo choàng của tôi, để nó bao kín thân thể tôi, sau đó nắm tay tôi chậm rãi bước đi trong biển mai nở rộ.

Phía trước, Hoàng thượng ôm lấy bả vai Trang phi nói cười, còn dùng ngón trỏ lấy tuyết trên hoa mai bôi lên mặt cô ấy, khiến cô ấy nũng nịu la hét trốn tránh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng.

Các phi tử không nhận được vinh hạnh đặc biệt này có người lộ vẻ ghen tị, có người giấu diếm, đủ loại cảm xúc. Ghen tị trên mặt Dung phi tương đối rõ ràng, hiện nay cô ta đang mang cái bụng to vượt mặt đứng trong tuyết ngắm mai, mà Hoàng thượng không đỡ cô ta lại đi ôm lấy Trang phi, thực khó làm người ta không ghen tị.

Tôi theo bản năng liếc về phía Đức Thân Vương, anh ta chẳng có phản ứng gì đối với sự ghen tuông của Dung phi, như thế anh ta chưa bao giờ chạm vào cô ta, lại càng chưa từng để cô ta thụ thai. Thấy thế, lòng tôi lạnh như

bằng, mấy chữ "Vô tình nhất là nhà Đế Vương" lập tức hiện lên trong đầu. Ý nghĩ lạnh lẽo này làm tôi siết chặt lấy tay Liệt Minh Dã, hơi ấm lập tức thông qua bàn tay to của cậu ta không ngừng truyền qua xua tan sự lạnh lẽo của tôi. Phát hiện tôi khác thường, cậu ta hơi nhú mày.

Tôi khẽ lắc đầu với cậu ta, quay đầu nhìn về phía đóa mai màu hồng. Không biết cậu ta có thể báo việc Dung phi thông dâm cùng Đức Thân Vương cho Hoàng thượng biết hay không, chứ nhìn bụng Dung phi, sợ là sắp đến ngày sinh rồi....

Một gã tiểu thái giám đi qua bên cạnh, tiến thẳng đến chỗ Lương Đức Dung phía sau Hoàng thượng, ghé vào lỗ tai ông ta khẽ nói gì đó. Nói xong, Lương Đức Dung lại truyền lời cho Hoàng thượng, lúc này Hoàng thượng gật đầu. Lương Đức Dung vẫy tay cho tiểu thái giám lui xuống, tiểu thái giám khom người lui ra.

Thấy thế, tôi tò mò, nhìn theo bóng lưng tiểu thái giám. Không bao lâu sau, tiểu thái giám dẫn một người từ trong đám người ngắm hoa bên cạnh đến. Gió khẽ thổi qua, khiến một màu xanh lọt vào trong tầm mắt. Khi nhìn thấy khuôn mặt người đi phía sau tiểu thái giám tôi cười nhẹ ra tiếng. Đó là Thảo Hồ, anh ta cứu mạng Trang phi, ngắm mai đương nhiên không thể thiếu phần anh ta, thế mà tôi lại quên mất.

Thảo Hồ thấy tôi đầu tiên là sững sốt, thất thần sau cười ra tiếng, nhìn tôi chớp chớp đôi mắt to trong trẻo, lướt qua trước mặt tôi theo tiểu thái giám đi gặp Hoàng thượng và Trang phi.

Tôi che miệng cười khẽ, anh ta ấy à, luôn thích chớp đôi mắt xinh đẹp kia, thật giống như đứa bé không lớn....

Trên tay đau đớn, tôi ngừng cười ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt là khuôn mặt xanh mét của Liệt Minh Dã. Thấy thế, tôi bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu. Tuy rằng bữa cơm tối hôm ấy tranh cãi ầm ĩ cùng cậu ta một trận, nhưng

chưa nhận được câu trả lời mang tính thực chất nào. Mặc dù cậu ta không hiểu lắm tôi với Thảo Hồ có gì mờ ám nữa nhưng vẫn không vui. Nếu muốn cho cậu ta chấp nhận một người chỉ sợ cần tiếp xúc một thời gian dài, mà trong quá trình này tôi chỉ đành chờ đợi....

Ánh mắt tôi chợt bắt gặp ánh mắt như cười như không của Đức Thân Vương. Thấy tôi nhìn qua, đuôi lông mày anh ta hơi nhướn lên, để lộ ra chút khí chất xấu xa. Khóe miệng cong cong tuấn tú tiêu sá

Tôi mỉm cười đáp lễ, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì anh ta đúng là cực phẩm. Mặc dù anh ta và Hoàng thượng là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng về ngoài lại ấn tượng hơn. Nhưng sự đa mưu túc trí và tính tình âm trầm kia làm người ta không dám khen tặng. Hoàng thượng cũng có độc đáo xuất sắc của mình, nếu không sao có thể trị vì đất nước? Tôi cũng không cho rằng có quân vương nào không lòng dạ không thủ đoạn.

Gió nổi lên, bông tuyết chao nghiêng rơi xuống, tuyết trắng đầu cành lay nhẹ theo gió, bông tuyết lấp lánh rơi lên da thịt có chút lạnh lẽo.

Tôi níu chặt cổ áo, tuy lạnh nhưng vẫn muốn ngắm mai. Ngẩng đầu nhìn về phía trước, Thảo Hồ đang ở bên cạnh Trang phi trò chuyện, Hoàng thượng không biết đã rời khỏi rừng mai từ lúc nào. Tôi theo bản năng nhìn về phía Đức Thân Vương, cũng không thấy anh ta đâu nữa. Dung phi không chịu được bụng lớn khệ nệ, để cung nữ dìu đi.

Quay đầu nhìn về phía những người còn lại, dường như đã có vài vị phi tử đi mất, mà các đại thần cũng bắt đầu có ý định rút lui. Dù sao đứng trong tuyết lâu cũng sẽ thấy lạnh, tại thời tiết tuyết bay tán loạn này người ta vẫn thích sưởi ấm hơn.

Tôi cười cười, những người này vì Hoàng thượng mới ở lại, hiện giờ không biết Hoàng thượng đã đi đâu, bọn họ đương nhiên sẽ cảm thấy không thú vị

không cần thiết phải ở lại nữa. Dù là người cổ đại hay người hiện đại, đều thực dụng như thế.

"Thiếu gia, tôi muốn đi vệ sinh!" Tôi thu hồi tầm mắt, khẽ kéo tay Liệt Minh Dã.

Nghe vậy, cậu ta rời mắt khỏi khóm hoa quay đầu nhìn đăm đăm thần. Đa số đại thần đứng rải rác chặn lối đi. Cậu ta không nói tiếng nào, cầm tay tôi bước đi. Các đại thần biết cậu ta được thánh sủng, ai cũng nịnh nọt nhường đường, vẻ mặt tươi cười. Cậu ta không nói nhiều lắm, chỉ cười khẽ đáp lễ.

Thấy thế, khóe miệng tôi bất giác cong lên, trong triều đình phức tạp rút cuộc cậu ta cũng học được cách tươi cười đối phó, không bày ra vẻ mặt nặng nề, lạnh như băng nữa. Đây là dấu hiệu đáng mừng, chứng minh cậu ta đang dần trưởng thành, không còn tùy ý trẻ con nữa. Cậu ta mở đường cho tôi, nếu chỉ có một mình tôi các đại thần nhất định sẽ không nhường đường.

Ở lối ra vườn đào, cậu ta định đi theo tôi vào nhà vệ sinh nhưng bị tôi cản lại, tức giận cười nói, "Tôi biết đường mà, nếu để người ta nhìn thấy tôi đi vệ sinh còn cần cậu đi theo, tôi không bị cười đến chết mới là lạ."

Nghe vậy, cậu ta sững sốt thất thần sau đó cười nhẹ ra tiếng, đuôi lông mày tuấn tú nhướng lên, buông tay tôi ra. Tay cậu ta vừa buông ra, tôi lập tức thấy lạnh, đặc biệt là lúc gió thổi qua.

"Đi đi, ta chờ cô!" Cậu ta rút hai tay vào áo choàng, lùi ra sau, hất mặt về phía nhà vệ sinh.

"Ừ!" Tôi gật đầu đáp, cười dịu dàng xoay người đi.

Đi xong ra ngoài mới phát hiện gió còn to hơn lúc nãy, thổi những bông tuyết yên tĩnh nhảy múa trong không khí, tầm nhìn như bị che bởi một tấm bình phong bằng tuyết.

Gió lạnh luồn vào cổ áo khiến tôi rùng mình một cái, theo bản năng nín chặt áo choàng, hồi hận đã ngăn cản Liệt Minh Dĩ đi theo. Nếu cậu ta theo tới đây, vậy giờ nhất định sẽ nắm tay tôi. Má tôi hơi đỏ lên, vội lắc đầu đuổi nỗi nhớ nhưng thoáng hiện lên đi, chẳng biết từ bao giờ tôi đã bắt đầu quyến luyến sự ấm áp của cậu ta....

Gió thật sự rất lớn, tôi nhanh chóng quay về vườn mai. Đang đi dọc theo hành lang gấp khúc tôi chợt khựng lại, bởi vì tôi nghe thấy một tiếng thở dài bi ai sâu xa. Ai.... Trong thở dài bao hàm bất đắc dĩ và chờ đợi.

Tiếng thở dài này làm tôi đứng như trời trồng, kinh ngạc há hốc miệng, chủ nhân tiếng thở dài này không phải người khác mà là Hoàng thượng! Tôi thật tò mò, chuyện gì có thể làm cửu ngũ chí tôn thở dài bi thương như thế?

Nhẹ nhàng bước tới gần núi giả cao lớn, gió nổi lên gào thét, tuyết khẽ rơi che giấu tiếng bước chân rất nhỏ của tôi. Tôi áp sát vào núi giả, dè dặt cẩn thận nghiêng đầu ra nhìn một chút. Tầm nhìn dần dần rộng mở, trên hành lang gấp khúc có hai bóng người, đập vào mắt đầu tiên là bóng dáng màu vàng sáng, tiếp theo đó là màu tím. Là Hoàng thượng và Đức Thân Vương! Hóa ra hai người họ đều ở đây. Vừa rồi lúc đi vệ sinh thì không thấy, vậy chắc là bọn họ là từ hành lang gấp khúc kia vòng qua đây.

"Có tin tức gì của Thập đệ không?" Giọng nói khe khẽ mang theo khát vọng của Hoàng cắt ngang suy nghĩ của tôi, tôi tập trung dựng thẳng lỗ tai lên nghe. Thập đệ?

"Thần đệ tìm kiếm khắp nơi, vẫn bật vô âm tín." Đức Thân Vương khẽ thở dài, nghe thật yếu ớt, buồn bã.

Nghe vậy, Hoàng thượng im lặng, gió lạnh thổi long bào của anh ta bay phấp phới, ma sát với gió tuyết phát ra tiếng vang giòn giã mạnh mẽ. Trước lúc băng hà phụ vương có hai nguyện vọng. Một, dẹp yên Đông Nam, Tây Bắc, giúp Thiên Vận Long Triều chúng ta sớm ngày thống nhất thiên hạ.

Hai, Thập hoàng tử thất lạc trong dân gian, bảo vệ long mạch hoàn chỉnh. Hai nguyện vọng này từ ngày trăm đẳng cơ không bao giờ dám quên, hiện giờ đã qua mười năm, khi nào mới có thể thực hiện đây?

Nghe xong, tôi kinh ngạc tròn tròn mắt, theo phản xạ lấy tay che miệng phòng ngừa mình phát ra âm thanh. Thập hoàng tử thất lạc trong dân gian? Đó không phải là em trai Hoàng thượng và Đức Thân Vương sao? Ôi trời, không ngờ đi vệ sinh lại nghe lén được bí mật trọng đại của hoàng gia!

Câu cuối cùng mặc dù Hoàng thượng dùng câu nghi vấn, nhưng cũng tỏ rõ sự quyết tâm thống nhất thiên hạ và tìm kiếm Thập hoàng tử.

"Thần đệ cô phụ thánh ân, xin Hoàng thượng giáng tội!" Đức Thân Vương lập tức thay đổi thái độ, sửa lại xưng hô, lùi về phía sau một bước định dập đầu hành lễ.

"Thất đệ!" Hoàng thượng khê hô, vội đỡ lấy cánh tay anh ta nâng thân thể đang hơi khom xuống của anh ta dậy, sau đó đặt hai tay trên vai anh ta ý vị sâu xa vỗ vỗ nói, "Thiên Vận Long Triều là do tổ tông Long thị chúng ta tắm máu chiến đấu anh dũng gây dựng nên, huynh đệ trăm chỉ còn một mình đệ, trăm ký thác toàn bộ hi vọng tìm kiếm Thập hoàng tử lên đệ, dù tiêu phí bao nhiêu nhân lực, vật lực cũng phải tìm được, an ủi phụ hoàng trên trời có linh thiêng!"

Vừa dứt lời tôi lập tức hiểu ra bốn điều, thứ nhất, hình thức thay đổi triều đại của Thiên Vận Long Triều này là thôn tính kẻ yếu, tăng cường sức mạnh của bản thân. Thứ hai, họ hoàng thất Thiên Vận Long Triều là 'Long', giờ tôi mới biết. Thứ ba, sợ là đã có một cuộc tranh đấu tự chém giết lẫn nhau giữa anh em Long thị, bằng không sao lại có câu "Huynh đệ chỉ còn lại"? Thứ tư, Hoàng thượng chỉ giao việc tìm kiếm Thập hoàng tử cho Đức Thân Vương, lại không nói gì đến thống nhất giang sơn, có thể thấy được anh ta đã có phòng bị với Đức Thân Vương.

Hiếu được bốn điều này, tôi nhìn về phía Đức Thân Vương, chỉ thấy anh ta hơi kích động nhìn Hoàng thượng, một lát sau vẫn cứ hành đại lễ, cũng nói chắc nịch, "Thần đệ nhất định không phụ sự kỳ vọng của hoàng huynh!" Xưng hô cũng sửa lại như cũ rồi.

"Nào, mau đứng dậy đi!" Hoàng thượng nâng anh ta dậy, hai người nhìn nhau, cùng nhìn về phía bông tuyết trong suốt giăng khắp trời.

Đối thoại đến đây là kết thúc, biết được bí mật trọng đại càng làm tôi thấy rõ bộ mặt của Hoàng thượng và Đức Thân Vương. Từ lúc nói chuyện, thái độ, giọng điệu, vẻ mặt của hai người họ đối với nguyện vọng của tiên hoàng đều rất hợp lý, vừa không khoa trương vừa không thờ ơ, nhìn rất thực lòng, có thể nói là vô cùng sâu sắc. Không thể không bội phục đàn ông sinh ra trong hoàng thất đều rất thuần thục chiến thuật tâm lý, kỹ thuật biểu cảm, ngôn ngữ.

Nhìn như một Hoàng thượng một lòng vì nước, thần đệ trung thành và tận tâm, thực chất không phải chỉ vì lợi ích của bản thân sao? Hoàng thượng muốn thống nhất thiên hạ để chứng minh thực lực của mình, tìm Thập hoàng tử để có thể ăn nói với tiên hoàng, nói thật dễ nghe, còn dự định thực chất ai mà chẳng biết! Lại nói Đức Thân Vương, bề ngoài tận trung tận tụy với Hoàng thượng, sau lưng nhất định sẽ ‘cúi đầu xưng thần’ với vị hoàng huynh này của mình sao? Sẽ không, bọn họ đều sẽ không!

Phát hiện bí mật ngoài ý muốn làm tôi thấy rõ bộ mặt của hai người đàn ông tôn quý nhất trên đời này, linh hồn và bộ mặt thật của bọn họ đều làm người ta buồn nôn!

Tôi không lập tức vòng ra núi giả mà đứng tại chỗ nhìn Hoàng thượng và Đức Thân Vương đi ra khỏi hành lang gấp khúc, đợi đến khi bóng dáng hai người biến mất mới trở về.

Trở lại vườn mai, chỉ thấy Liệt Minh Dĩ đang nhúu mày đứng chờ, này giờ chắc cậu ta không hề động đậy bởi trên người cậu ta đã phủ một lớp tuyết thật dày. Thấy thế, tôi vội chạy tới.

Không đợi tôi nói, cậu ta đã hạ thấp giọng tranh nói trước, "Mới vừa rồi Hoàng thượng hỏi cô đi đâu, ta bảo cô đến quỳ thủy."

Nghe vậy, tôi rùng mình. Hoàng thượng và Đức Thân Vương về vườn mai đương nhiên phải đi qua chỗ này, không thấy tôi chắc hẳn sẽ hỏi. Câu trả lời của cậu đã giúp tôi kéo dài thời gian, ‘đến ngày’ tốn rất nhiều thời gian để xử lý, cũng dễ dàng đánh lừa Hoàng thượng và Đức Thân Vương.

Tôi nắm tay cậu ta, muốn nói lại thôi. Tuy rằng cậu ta không biết tôi nghe được cái gì, nhưng cậu ta hành động cẩn thận như vậy đã giúp tôi bớt một phiền toái không cần thiết, cũng đưa tôi ra khỏi phạm vi nghe lén, quả đúng là hành động sáng suốt.

Tôi không nói gì, nhưng cậu ta vẫn cảm phát hiện ra điểm không ổn trong phản ứng của tôi. Màu mắt cậu ta hơi tối lại, khẽ lóe lên sau đó khôi phục bình thường, không nói gì nắm tay tôi quay về vườn mai.

Đi theo phía sau cậu ta, tôi cúi đầu điều chỉnh vẻ mặt và nhịp tim, sau khi phục hồi như cũ mới ngẩng đầu, thản nhiên đi trước.

Ngắm mai sắp kết thúc, mọi người đi theo sau Hoàng thượng chậm rãi rời khỏi vườn mai. Lúc đi tới cửa Ngự Hoa Viên một tiểu thái giám vội vàng tới trước mặt Hoàng thượng quỳ phịch xuống, vội vàng vui sướng lớn tiếng nói, "Dung phi nương nương lâm bồn, xin Hoàng thượng đi giá!"

Nghe vậy, trong lòng tôi chìm xuống, đến rồi, giờ khắc này rút cuộc đã đến!

Hoàng thượng lúc này buông Trang phi ra, vẻ mặt bình tĩnh đi theo tiểu thái giám rời đi.

Khuôn mặt bình tĩnh của anh ta làm tôi khó hiểu, chuyển ánh mắt về phía Trang phi. Trên mặt cô ấy không hề có vẻ ghen tị và oán hận, thật bình tĩnh mỉm cười, dẫn đầu cất bước đi theo phía sau Hoàng thượng. Ánh mắt tôi lại chuyển sang phía Đức Thân Vương, anh ta như thể không nghe thấy tiểu thái giám bẩm báo gì cả, không vội không lo, khóe miệng còn nở nụ cười nhạt.

Phản ứng của hai người làm tôi rung mình một cái, theo bản năng nắm chặt tay Liệt Minh Dã, hóa ra cậu ta đã báo việc thông dâm cho Hoàng thượng biết, bằng không vì sao Hoàng thượng không hề vui mừng chút nào?

Đã từng có chuyện Trang phi sinh thai chết, nên lần này các đại thần không hẹn mà cùng đến cung Thăm Dường của Dung phi, mọi người đều muốn thám thính long chủng sống hay chết, là nam hay là nữ.

Cũng giống khi Trang phi sinh non, Dung phi đau đớn rên rỉ không ngừng, chỉ có thái độ của Hoàng thượng là hoàn toàn tương phản. Là Trang phi anh ta gấp đến độ đi tới đi lui, hiện giờ lại đưa lưng về phía chúng tôi đứng yên bất động, hai tay thả lỏng phía sau. Phản ứng khác biệt làm các đại thần sinh nghi, ông xem tôi, tôi nhìn ông.

Dung phi gào thét hồi lâu, bỗng một tiếng hét chói tay và tiếng khóc to rõ nỉ non trước sau lọt vào tai, hai tiếng kêu đột nhiên cắt qua không khí căng thẳng quỷ dị. Hoàng thượng là người đầu tiên cất bước, "soạt" một tiếng vén mạnh rèm châu lên bước vào trong pho

Các đại thần ở ngoài cung rướn cổ lên ngó vào trong, bên trong phòng lặng ngắt như tờ. Lòng tôi căng thẳng, không biết tình huống bên trong thế nào, không phải là đang nhỏ máu nhận thân đấy chứ?

Quả nhiên, tôi nghĩ không sai, sau một lát yên tĩnh một tiếng rỗng ngậm cuồn nộ vang lên, "Tiện nhân...." Tiếng mắng tàn khốc, tiếp theo đó là vài

tiếng bập tạt "bộp, bộp, bộp" giòn giã, tiếng Dung phi đau khổ rên rỉ từ khe hở của rèm châu đông đưa truyền ra.

Mới đầu còn nghe thấy tiếng trẻ con khóc nỉ non, sau liền nghe ‘bộp’ một tiếng nặng nề trầm đục, tiếng khóc nỉ non bỗng im bặt.

"Không...." Tiếng kêu xé nát tim gan của Dung phi đâm vào màng tai tôi, làm tôi không ngừng run rẩy. Tiếng động kia.... Nghe rất giống vật thể từ trên cao rơi xuống. Hay là Hoàng thượng.... ném chết đứa trẻ mới ra đời rồi sao? Tôi vội hít vào một hơi, bị ý nghĩ của chính mình hù dọa!

"A...." Tiếng Dung phi suy yếu lại truyền vào lỗ tai, lần này khác lúc trước, cực kì đau đớn lo lắng.

Im ắng.... Rèm châu đột nhiên được vén lên, kêu "rào rào" liên tục. Hoàng thượng xanh mét cả mặt từ trong phòng đi ra, mỗi một bước đều mang theo phần nộ làm cho người ta sợ hãi. Sự tàn nhẫn vây quanh anh ta, mùi máu tươi xuyên qua rèm châu lan ra ngoài cung, cho chúng tôi biết trong phòng đã xảy ra ‘huyết án’.

Mùi máu chui vào mũi, tôi chỉ thấy hai chân mềm nhũn không chống đỡ nổi sức nặng của cơ thể, may có Liệt Minh Dã đỡ tôi, bằng không tôi chắc chắn đã vì máu tanh tàn nhẫn này mà đứng không nổi.

Các đại thần hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, đứng ngây tại chỗ giống như khúc gỗ không biết nên tiến hay lùi. Trang phi và Đức Thân Vương theo sau Hoàng thượng rời khỏi cung Thẩm Dương, dù tôi chưa thấy vẻ mặt của hai người họ, nhưng từ bóng lưng bọn họ cũng thấy được sự thản nhiên và thờ ơ.

Tôi kinh ngạc, đứa bé đã chết, chẳng lẽ Đức Thân Vương không đau lòng sao? Đó là con anh ta! Trang phi sở dĩ không ngạc nhiên, sợ rằng đã sớm biết được trong bụng Dung phi không phải long chủng.

"Vô tình nhất là nhà Đế Vương" , bảy chữ này lại đánh sâu vào linh hồn tôi.

Cơ bắp toàn thân Liệt Minh Dĩ co rút, ôm chặt lấy eo tôi quả quyết rời khỏi hoàng cung.

Trở lại Liệt phủ, cậu ta thét lên, rít gào đập nát đồ đạc trong phòng như đã thú bị nhốt đã lâu sắp nổi điên. Tiếng đồ đạc vỡ vụn nối tiếp nhau làm tôi sợ tới mức tóc gáy toàn thân đều dựng đứng.

Vẻ mặt cậu ta vận vẹo đáng sợ, mỗi lần đập đồ đều hận không thể long trời lở đất. Đập xong, hai nắm tay cậu ta buông thõng hai bên sườn kịch liệt run rẩy, sự hận thù trong mắt vô cùng vô tận.

Tôi đã hiểu, cậu ta tức giận như vậy là bởi vì Hoàng thượng. Hoàng thượng trừng trị Dung phi và nghiệt chủng, lại hứa hững để Đức Thân Vương ung dung rời đi.

Liệt Minh Dĩ không cam lòng, phản nộ, giữa cậu ta và Đức Thân Vương nhất định có mối thù đau triệt nội tâm, nếu không sao cậu ta lại đau khổ như vậy? Tôi không biết nên an ủi cậu ta như thế nào chỉ có thể gạt mảnh vụn tới bên cạnh cậu ta, nắm bàn tay siết chặt thành đấm của cậu ta, khẽ nói, "Chuyện nhỏ không nhin, sẽ loạn mưu lớn."

Cậu ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, con ngươi sâu thẳm đỏ như máu, tơ máu giăng đầy trong mắt. Cậu ta chộp lấy đầu vai tôi, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, "Cô nhớ kỹ cho ta, Đức Thân Vương và Liệt gia có thù không đội chung trời! Ta nhất định phải dùng đôi tay này bắt hãn nợ máu phải trả bằng máu!" Nói xong, cậu ta nới vai tôi ra, hai tay từ từ nắm thành quyền trước mặt tôi, càng lúc càng siết chặt.

"...." Tôi không phản bác được, nâng nắm tay cậu ta dùng sức tách ra, trong lòng bàn tay xuất hiện màu đỏ tươi làm đau mắt tôi. Thù hận của cậu ta thật quá sâu! Lòng báo thù quá nặng! Không thể phá vỡ!

Chương 47: Vừa muốn khóc vừa muốn cười

Tôi cầm trống bỏi chơi đùa với Tiểu Thương Sí nằm ở trên giường đá chân, tiếng trống "thùng thùng" giòn giã dễ nghe. Tôi vừa lắc trống vừa lấy tay che mặt, rồi đột nhiên mở ra chơi ú òa với thằng bé, cũng phát ra mấy tiếng kỳ quái chọc cho thằng bé cười không ngừng, đôi mắt sáng trong cười híp tịt lại thành hình trăng khuyết xinh đẹp.

"Òa....òà" Tôi cúi đầu giả làm con trâu dùng tay giả làm sừng chọc nhẹ lên bụng thằng bé.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha!" Thằng bé thoải mái cười to, khi thì bắt lấy tóc của tôi, khi thì vỗ vào đầu tôi, khiến mái tóc được chải chỉnh tề rồi bù

Tôi cười khanh khách, cùng thằng bé nằm trên giường chơi đùa không biết trời đất. Tôi cũng không biết rằng mình hai mươi sáu tuổi vẫn còn có tâm hồn chưa già, cảm thấy lúc này mình cũng không khác nào một đứa trẻ. Thế giới của trẻ con vĩnh viễn vui vẻ, vô lo vô nghĩ như vậy.

"Bảo bối, nào, ra đây với mẹ!" Tôi ngồi ở cuối giường cúi người vỗ tay với thằng bé, cầm trống bỏi lắc lắc dụ dỗ.

"Nha! Nha!" Thằng bé vui vẻ dùng đôi bay béo mập đập đập liên tục lên đệm giường, thân thể cong lên, nhích nhích bò dần lên phía trước.

"Ha ha ha ha, nhìn cái dáng của con kìa, xấu quá, xấu quá...." Tôi cười ngả vào giường, miệng nói 'xấu quá', trong lòng lại thích không thôi. Bộ dáng thằng bé đứng lên thật đáng yêu, béo béo mập mập, dáng điệu vô cùng thơ ngây non nớt.

"Ha ha ha ha, nha ha! Nha ha!" Không để ý tới sự chê cười của tôi, thằng bé bò đến trước mặt tôi nắm lấy cán trống, vui vẻ quăng quật.

Tôi buông tay, để thằng bé cầm lấy trống. Thằng bé ngồi dậy ngấm ngấm, học bộ dáng của tôi lúc trước lắc lắc, tiếng trống "thùng thùng" thích thú. Thằng bé vừa lắc vừa chớp mắt với tôi, vô cùng nghịch ngợm đáng yêu.

"Nhìn con đom dáng kìa!" Không ngờ lại khiến thằng bé ra oai như vậy, tôi vươn ngón trỏ chọc nhẹ lên cái má béo béo mềm mềm của thằng bé, một cái, hai cái, ba cái, càng chọc càng cảm thấy mềm m

Thấy tôi chọc, thằng bé cười lộ ra phần lợi hồng hồng, sau đó bất ngờ dùng trống đánh lên mu bàn tay tôi.

"A, nhóc con đáng ghét, dám đánh mẹ?" Tôi trợn tròn mắt, ngạc nhiên, trừng mắt giả vờ giận dữ mắng.

Một tay thằng bé cầm trống, hạ thấp người bò đến phía tôi. Thấy thế, tôi đưa tay ra ôm thằng bé vào lòng. Không chờ tôi nói, thằng bé đã cầm trống gõ vào đầu tôi "bộp" một cái, khiến tôi ngớ ra.

Thấy tôi ngớ ra, thằng bé cười như nắc nẻ, gõ ba cái lên đầu tôi, "bộp, bộp, bộp.

"Giỏi lắm nhóc con, muốn tạo phản hả, xem mẹ trừng phạt con thế nào!" Tôi lấy lại tinh thần lập tức đẩy thằng bé nằm ngửa ra giường, cúi đầu dụi vào bụng thằng bé.

Bụng ngửa, thằng bé cười khanh khách lăn lộn trên giường, tay lắc lắc cái trống bỏi.

Thằng bé cười đỏ mặt, tôi ngừng "tấn công" ôm thằng bé vào trong lòng, vuốt hai má đỏ ửng của thằng bé, tức giận trừng mắt một cái. Oắt con, bé tí đã biết dỗ mẹ? Thật lém lỉnh, lớn lên không biết sẽ thế nào nữa?

Thằng bé cười tí mắt, bỏ lại trống bỏi dụi dụi vào lòng tôi. Cọ cọ xong còn giặt nhẹ vạt áo, miệng cũng chép chép. Thấy thế, tôi biết thằng bé đói bụng, vội buông thằng bé định lấy sữa d

Hai chân vừa duỗi đến bên giường liền dừng lại, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, tôi vội rút chân về, hai tay ấn ấn xoa xoa bộ ngực mềm mại.... Nửa cứng nửa mềm, có sữa!

"Ha!" Tôi cực kỳ vui vẻ, theo bản năng nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, sao không thừa dịp Liệt Minh Dĩ không ở đây cho Tiểu Thương Sí bú sữa? Nghĩ đến đây, tôi cười trộm, vội cởi áo ôm lấy thằng bé.

Nhìn thấy đầu vú, thằng bé mừng rơn, mở cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt đầu vú hút sữa.

Giây phút thằng bé hút sữa từ ngực tôi, tôi xúc động, nước mắt như trân châu đứt dây rơi xuống, không từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm xúc cuồn cuộn trong lòng tôi lúc này. Làm một người mẹ, cuối cùng tôi cũng có thể cho con mình bú sữa rồi!

Chưa cho tôi quá nhiều thời gian trải nghiệm vui sướng, cửa phòng "kẹt" một tiếng bị đẩy ra. Nghe tiếng, máu toàn thân tôi đóng băng, cứng ngắt quay đầu nhìn ra phía cửa. Liệt Minh Dĩ bưng một cái bát lớn đứng bất động trước cửa.

Khi thấy Tiểu Thương Sí đang bú sữa vẻ mặt bình tĩnh của cậu ta bay sạch, sắc mặt lập tức thay đổi, gầm lên, "Lăng – Tiêu – Lạc."

"Oa!" Tôi sợ quá hét lên, ôm Tiểu Thương Sí lăn xuống giường. Hai chân mới chạm đất liền nghe "bộp" một tiếng, chắc là Liệt Minh Dĩ đập bát lên bàn rồi. Tôi không có bất cứ cơ hội chạy trốn nào, eo bị ghì chặt, một giây sau Tiểu Thương Sí và tôi chia lìa.

Liệt Minh Dã xách cổ áo Tiểu Thương Sí n thẳng bé lên giường, trúng thẳng vào tấm chăn bông mềm mại. Kế tiếp đó là tôi, nhưng cậu ta ném tôi thẳng tay không thương tiếc chút nào hết khiến tôi hoa cả mắt, dạ dày nhộn nhạo.

"A...." Tôi kêu rên, chưa kịp tỉnh táo đã thấy bên ngực phải mềm mại rơi vào khoang miệng ấm nóng." A!" Tôi hô to, hai mắt trợn tròn.

Dường như muốn trừng phạt tôi lén cho Tiểu Thương Sí bú, cậu ta hút rất mạnh, rất vội vàng, hai tay cũng nắm chặt bộ ngực mềm mại của tôi không buông.

"Thiếu gia.... Nhẹ một chút.... Đau!" Tôi nhú mày kháng nghị, đánh vào cánh tay cậu ta. Cậu ta coi như không nghe thấy, cứ tiếp tục làm theo ý mình.

Tôi khẽ nheo mắt nhìn màn, hai tay bắt lấy đầu vai cậu ta, không ngừng kêu rên. Đây đâu phải hút sữa? Rõ ràng là muốn hút luôn đầu ngực tôi!

Sau một lúc lâu động tác hút sữa mạnh mẽ vừa rồi mới dịu lại, tôi thở phào một hơi, tay túm lấy đầu vai cậu ta cũng buông lỏng.

Hút hết sữa, cậu ta cũng không ngừng đầu, ngược lại ngậm chặt đầu vú nhẹ nhàng liếm, khiến cơ thể tôi run lên. Nhận ra được tình huống biến đổi, tôi hít vào một hơi, vội dùng sức đẩy cậu ta.

Cậu ta túm chặt hai tay tôi đè lên đỉnh đầu, tay kia thì luồn vào trong quần áo tôi.

"Đừng!" Tôi sợ hãi hét lên, run rẩy hóa thành cứng ngắt

Cậu ta không ngừng liếm đầu vú của tôi, đôi môi nóng cháy dọc theo bộ ngực hôn dần lên trên, khi hôn tới gáy thì ngậm mút, đầu lưỡi quăn lấy trêu đùa vành tai tôi.

"Ừ...." Tôi không chống chịu được sự tê dại khẽ rên lên một tiếng, tiếng rên rỉ làm hô hấp của cậu ta trở nên dồn dập, môi cũng rời khỏi vành tai hướng về phía tôi.

Thấy thế, tôi vội xoay đầu, cậu ta không hôn được môi tôi mà hôn lên khoe miệng.

"Đừng như vậy!" Tôi hét to một tiếng, giọng nói có chút yếu ớt, dùng sức quay người.

Cậu ta thở hỗn hển vùi mặt vào cần cổ tôi, hơi thở ấm nóng đều đều phả lên làm trong lòng tôi rung động không thôi, nhiệt độ trên mặt cũng tăng cao.

Tôi nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt trong suốt sáng ngời của Tiểu Thương Sí. Thằng bé tỏ vẻ tò mò kinh ngạc, không hiểu chúng tôi đang làm cái gì. Đối mặt với ánh mắt ngây thơ hồn nhiên của con, tôi thẹn đến mức muốn chui xuống đất. Liệt Minh Dĩ lại ở trước mặt con.... tôi.... ti. Thực không biết xấu hổ mà!

Không dám nhìn thẳng ánh mắt thuần khiết của Tiểu Thương Sí, tôi lấy tay che nửa bên mặt, đầu ngón tay nóng lên.

Sau một lúc lâu, Liệt Minh Dĩ ngẩng đầu, tôi cũng mở mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm đỏ lừ của cậu ta. Trong đáy mắt cậu ta lóe ra vẻ tình dục, mặc dù không đậm nhưng cũng khiến trái tim tôi đập như điên. Tôi quay mặt không nhìn cậu ta, vuốt ve gò má Tiểu Thương Sí để che dấu hoảng hốt.

Cậu ta không làm thêm bất cứ hành động vô cùng thân thiết nào nữa chỉ cúi đầu xuống hôn lên má tôi, sau đó ngồi dậy.

Cậu ta không đề lên tôi nữa, tôi mượn sức cậu ta ngồi dậy chỉnh quần áo, đầu ngón tay lướt qua da thịt có hơi nóng.

Cậu ta bưng bát sữa dê tươi trên bàn tối, cũng đưa cái thìa nhỏ cho tôi.

Tôi ôm Tiểu Thương Sí đặt lên đùi, cầm thìa cẩn thận bón sữa dê cho thằng bé. Thằng bé vừa uống sữa vừa nhìn ngực tôi, cái mũi nhỏ nhú vài cái, dường như là đang kháng nghị vì không cho nó uống sữa mẹ.

Liệt Minh Dĩ bưng bát hừ một tiếng, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu thằng bé.

Thấy thế, khoe miệng tôi giật giật, hai cha con này, một lớn một nhỏ đều muốn ăn sữa của tôi. Bón bên này, bên kia mặc kệ, bón bên kia, bên này lại cáu kỉnh, làm sao bây giờ?

Ăn xong một chén sữa Tiểu Thương Sí ợ lên no nê, rúc vào trong lòng tôi thỏa mãn rên rĩ.

Tôi rút khăn lau đi vết sữa đọng cạnh môi thằng bé, tiện thể hôn một cái lên trán. Con nhà mình đúng là nhất, nhìn thế nào cũng thấy xinh đẹp, nhìn thế nào cũng thấy thích! Thằng bé đã được tám tháng lẻ mười sáu ngày, sắp tới có thể chọn đồ vật đoán tương lai, tập nói chuyện, tập đi, tôi chờ mong thằng bé gọi tôi một tiếng "Mẹ" qua

Thấy tôi hôn Tiểu Thương Sí, Liệt Minh Dĩ không vừa ý, bá đạo kéo eo tôi ôm vào trong lòng.

Tôi tức giận trừng mắt nhìn cậu ta, ác bá, con trai ruột cậu ta cũng không cho.

Tôi ôm Tiểu Thương Sí, cậu ta lại ôm cả hai mẹ con tôi vào lòng. Khó được "một nhà ba người" ở cùng nhau, Tiểu Thương Sí thật vui vẻ, bò lên người tôi, duỗi thẳng cánh tay lướt qua đầu vai tôi thò ra sau tìm kiếm Liệt Minh Dĩ.... túm tóc cậu ta, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía tôi, cái miệng nhỏ nhắn cười xấu xa, "Nha nha!" Thằng bé vừa cười vừa dùng sức giật giật tóc Liệt Minh Dĩ.

Thấy thế, tôi bật cười ngửa đầu nhìn ra sau, nhìn khuôn mặt tuần tú của Liệt Minh Dã xanh lét mà cười không ngừng được.

Cơ bắp trên mặt cậu ta giật giật vài cái, dường như đang nén giận, mặt xanh mét để Tiểu Thương Sí tùy ý giật trái giật phải. Càng lâu sắc mặt cậu ta cũng càng khó coi.

Tiểu Thương Sí thật đúng là thích giật tóc cậu ta, nhóc con có bản lĩnh, có quyết đoán, tương lai nhất định sẽ trèo lên đầu lên cổ cha mình. Nghĩ đến đây, tôi cười như điên "Ha ha ha ha, ha ha ha ha!"

Đây là lần đầu ba người chúng tôi ở cùng nhau, không biết vì sao, rõ ràng cười thật hạnh phúc nhưng nước mắt lại trào ra. Mắt đau đớn, mũi xon xột, trái tim cũng không chịu được chế bắt đầu run rẩy.... Rất muốn khóc!

Nước mắt rơi xuống mu bàn tay Liệt Minh Dã, cậu ta hoảng hốt, vội nâng cằm tôi lên. Khi nhìn thấy đôi mắt đầm lệ của tôi thì cánh tay cậu ta bỗng cứng đờ.

Tôi cười lắc đầu, đẩy tay cậu ta ra lau nước mắt trên mặt, đáng ghét, càng ngày càng muốn khóc rồi.

Cậu ta không giỏi an ủi, chỉ biết thô lỗ răn dạy, "Khóc cái gì mà khóc, xấu chết đi được!"

Nhưng những lời này lại làm tôi nín khóc mỉm cười, tôi thật không hiểu nổi chính mình, vừa rồi còn rất muốn khóc giờ lại muốn cười. Tôi phát hiện mình sắp bị thần kinh mất rồi, đúng vậy, cũng sắp thần kinh rồi....

Bữa tối, Mục Liễu Như từ trong cung trở về, chúng tôi cùng nhau dùng bữa. Nhiều ngày đã qua, tôi không nhìn được hỏi thăm tình huống trong cung.

"Ai...." Cô ấy thở dài, nửa là đồng tình nửa là bất đắc dĩ nói, "Tiểu hoàng tử mới ra đời bị Hoàng thượng ném chết, Dung phi bị Hoàng thượng đâm chết, việc này khiến trong cung nổi lên sóng to gió lớn. Hoàng thượng tức giận biếm ba trăm sáu mươi bảy người trong dòng họ của Dung phi làm thứ dân, sung quân tới biên quan làm cu li, đời đời làm nô. Hoàng thượng gần đây tính khí nóng nảy dễ giận, hàng đêm liên tục lật thẻ bài tuyên tẩn phi thị tẩm. Cung nữ, thái giám hầu hạ bên cạnh đã có ba người bởi vì vô ý mà bị đánh chết. Một thái y nhận hối lộ của Dung phi bị Hoàng thượng ra lệnh chém ngang eo, con cháu đời sau vĩnh viễn không thể vào triều làm quan." Cô ấy một hơi nói rất nhiều, dứt lời bỏ đũa xuống lắc đầu.

Mặc dù chỉ nghe cô ấy kể lại nhưng tôi cũng hết hồn, trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi. Hoàng thượng đã ba mươi, lại chưa hề có con, trông ngóng Trang phi lại sinh thai chết, Dung phi sinh nghiệt chủng, anh ta sao có thể không tức giận? Sao có thể không nóng lòng, hàng đêm sủng hạnh tẩn phi?

"Ai...." Tôi cũng thở dài, nói trắng ra thì Hoàng thượng cũng là người. Là một người đàn ông, có ai không hi vọng đời sau của mình ngày càng lớn mạnh, hưởng chi là đế vương cửu ngũ chí tôn.

Thái y ăn công lương bổng lộc, chẳng những không phân ưu giải sầu cho Hoàng thượng mà còn nhận hối lộ của tẩn phi. Sau khi bại lộ, muốn không bị Hoàng thượng giáng tội cũng khó. Không chỉ đánh mất tính mạng, còn hủy diệt đường làm quan của con cháu đời sau, tội gì?

Cung nữ, thái giám càng không có quyền làm chủ vận mệnh của mình, ăn nói làm việc không cẩn thận một chút là dẫn tới họa sát thân ngay lập tức.

Cô ấy nói không ít, chỉ không nhắc đến một người. Tôi nhíu mày, thử hỏi, "Còn ai bị phạt nữa không?"

Nghe vậy, động tác ăn cơm của Liệt Minh Dĩ hơi ngừng lại sau đó tiếp tục như chẳng có chuyện gì.

Mục Liễu Như im lặng, rũ hàng lông mi xuống, không nói một lời, một lúc lâu sau mới lắc đầu.

Thấy thế, tôi cũng im lặng. Dù tôi không chỉ đích danh, nhưng mọi người đều biết tôi muốn nói đến Đức Thân Vương. Hoàng thượng không trừng phạt anh ta, tôi nghĩ thứ nhất là không đủ chứng cứ, hai là e ngại thế lực khổng lồ của anh ta ở trong triều. Không động thì thôi, đã động phải một lưới bắt hết.

Không khí trong phòng ăn bỗng chốc trở nên u ám nặng nề, cả ba chúng tôi đều chẳng nói một l

Lần trước gặp Nhiếp Quang là tháng mười một đầu mùa đông, hiện nay đã là cuối tháng giêng rét đậm, qua một năm, cách xa nhau một tháng lẻ hai mươi bốn ngày. Khi gặp lại cũng là lúc chia tay, Hoàng thượng lệnh cho anh ta suất lĩnh mười lăm vạn đại quân đóng quân biên cảnh Tây Bắc, lần đóng quân này không biết đến năm nào tháng nào mới có thể về triều....

Văn võ bá quan tiễn đưa dần dần thưa thớt, tôi và Liệt Minh Dĩ ngồi chung một con ngựa tiếp tục tiễn đưa, ra khỏi Hoàng Thành, đưa tới khe núi cổ ở ngoại ô.

"Minh Dĩ, tiểu muội, 'tiễn quân ngàn dặm rồi cũng phải từ biệt', chúng ta chia tay ở đây thôi" Nhiếp Quang ghìm ngựa lại, anh ta mặc áo giáp hoàng kim, hào khí bừng bừng, uy phong凛冽. Dải tua đỏ trên mũ giáp tung bay theo gió, vẽ ra một đường cong giữa không trung.

Liệt Minh Dĩ ghìm ngựa, tạm dừng vài giây mới gật đầu, cũng nghiêm túc nói với anh ta, "Nước Ô ngày càng lớn mạnh, người Ô gian xảo, giỏi cưỡi ngựa bắn cung, giỏi dùng binh. Những năm gần đây nhiều lần xâm phạm biên cảnh Long Triều ta, Nhiếp đại ca lần này đi cần phải cẩn thận, đừng trúng kế của bọn chúng."

"Ừ, ta biết!" Nhiếp Quang gật đầu, nói, "Ta đoán sắp tới Hoàng thượng sẽ phái Đức Thân Vương đóng quân ở Đông Nam, mà đệ sẽ ở lại đợi mệnh. Người Oa Tắc phía Đông Nam đang rục rịch, muốn chia cắt ranh giới Long Triều ta giống người Ô. Nếu Đức Thân Vương mà đi, tình huống sẽ không tốt hơn ta là bao đâu."

Liệt Minh Dĩ đồng ý với anh ta, không nói gì thêm.

Tôi lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện với nhau suốt đi, trong lòng cảm thán phiền muộn, đây là thế giới của đàn ông, tư thế hào hùng....

"Tiểu muội!" Nhiếp Quang chuyển hướng câu chuyện về phía tôi, tôi chợt hoàn hồn, ngẩng đầu. "Minh Dĩ giao cho muội!" Anh ta nói rất sâu xa, lộ ra hy vọng và khẩn cầu.

"Nhiếp đại ca yên tâm, muội sẽ chăm sóc cho thiếu gia thật tốt!" Tôi đồng ý với sự phó thác của anh ta, nhưng khi nói đến chữ cuối hai vai tôi hơi trĩu xuống.

Anh ta nhìn tôi dăm dăm, gật đầu. Cánh tay giơ lên cao, hướng về phía mười lăm vạn đại quân phía sau hô to, "Xuất phát! !!"

Liệt Minh Dĩ giục ngựa nhường đường, cùng tôi nhìn theo Nhiếp Quang và đại quân đi xa dần, cho đến khi hóa thành đốm nhỏ mới quay đầu trở về.

Tiến đưa rồi sẽ có lúc phải từ biệt, nhưng bông tuyết giăng đầy trời này sẽ làm bạn với Nhiếp Quang đến biên quan. Tôi ngẩng đầu đỡ một bông tuyết nhẹ như lông ngỗng. "Thiên Vận Long Triều đã thành lập được bao nhiêu năm rồi?" Tôi dựa vào trong lòng Minh Dĩ, nhìn bông tuyết sạch sẽ trong lòng bàn tay hỏi.

"Ba trăm sáu mươi tám năm."

"Đổi mấy đời đế vương?"

"Sáu đời."

"Chiến sự có mấy lần?"

"Chưa bao giờ ngừng."

Tôi không hỏi nữa, nhắm mắt lại, hóa ra tôi xuyên không tới thời loạn thế.... Mấp máy cánh môi, tôi khẽ thì thầm, " Mây Thanh Hải che mờ núi Tuyết. Ngọc Môn quan thấy miệt xa xa. Cát vàng trăm trận trải qua. Lâu Lan chưa diệt thì ta chưa về." Đây là bốn câu thơ cổ trong bài ‘Tòng quân hành thất thủ’ (Bài hành tòng quân) , tôi cảm thấy bốn câu thơ này rất hợp với Nhiếp Quang. Nếu không thể giữ được biên cảnh Tây Bắc bảo vệ Thiên Vận Long Triều, anh ta cũng không còn mặt mũi nào khái hoàn hồi triều, đây cũng là dụng ý thật của Hoàng thượng khi phái anh ta đến đó.

Chiến tranh sắp bắt đầu....

"Nàng biết trận pháp, biết chữa bệnh lạ, biết giảng đạo lý, biết ngâm thơ, còn biết gì nữa?" Liệt Minh Dĩ áp môi bên tai tôi khẽ hỏi, lúc nói cánh môi cọ vào vành tai tôi.

Tôi rụt cổ, vành tai hơi ngứa, hơi thở của cậu ta cũng có chút mờ ám. Là phụ nữ thế kỷ hai mươi mốt, trên cơ bản cái gì nên biết đều biết, chẳng qua là đại đa số những điều đó đều vô dụng ở nơi này.

Tôi không lập tức trả lời, nghĩ một lúc mới nói ra mấy thứ tiểu thư khuê các cổ đại đều biết, "Đánh đàn, chơi cờ, thư pháp, hội họa, múa, thêu thùa...." Tôi biết những thứ này đều nhờ ơn cha mẹ tôi, cả hai người đều là giáo sư học viện nghệ thuật, hi vọng tôi tiếp tục bước trên con đường nghệ thuật nối nghiệp cha mẹ. Chỉ tiếc là tôi không có hứng thú với nghệ thuật, chỉ yêu thích thiết kế thời trang, còn lén đăng ký thi vào khoa thiết kế thời trang khiến cha mẹ tôi tức giận cách mặt tôi bốn năm đại học. Hiện nay tôi xuyên không tới thời không khác, không thể gặp lại họ được nữa, giờ mới hối hận không quý trọng thời gian ở bên cha mẹ thì đã quá muộn. Đường

đời không hối hận, không biết quý trọng những thứ có được đến khi mất đi sẽ vĩnh viễn không quay lại được!

‘Quý trọng những gì trước mắt, đừng để mất đi mới biết hối hận. ’ Những lời cảnh cáo của lão sĩ đạo đột nhiên văng vẳng bên tai, làm tôi hơi khựng lại, lập tức rũ hàng lông mi xuống. Rút cuộc cái gì mới là thứ tôi ‘có được’? Đến giờ tôi vẫn không rõ....

"Nàng đúng là một cô gái đặc biệt...." Liệt Minh Dĩ nỉ non vui mặt vào gần cổ tôi, vừa ngửi tóc tôi vừa dùng áo choàng ôm lấy tôi.

Tôi bật cười, tôi thì có gì mà đặc biệt, chẳng qua là người tương lai nên biết thêm một số chuyện thôi. Riêng cái này thì cậu ta và Thảo Hồ thật ăn ý, đều gọi tôi là "cô gái đặc biệt".

Đi tới đi lui tôi bỗng nhiên nhớ lại bí mật nghe được hôm ngắm mai, tôi vội vỗ vỗ mu bàn tay cậu ta, ngửa đầu kể lại từ đầu chí cuối.

Nghe xong, cậu ta kinh ngạc tròn tròn mắt, môi mỏng gợi cảm hé mở muốn nói lại không nói lời nào. Sau một lúc lâu chỉ thấy khóe miệng cậu ta giật giật, lập tức phục hồi như cũ.

Thấy thế, tôi lắc đầu, không hỏi gì chỉ quay đầu nhìn phía trước. Cậu ta ấy à, nhất định là trong lòng đã nghĩ ra cái gì rồi.

Chúng tôi chậm rãi đi trên đường đất vàng trở về, gió ngừng, tuyết vẫn đua nhau rơi xuống như lông ngỗng, bờm con ngựa đã phủ kín một tầng tuyết trắng, vạn vật thế gian đều bị bao phủ dưới lớp tuyết thật dày. Trời giá lạnh đất đóng băng, ngoại ô hoang tàn vắng vẻ, thê lương vô hạn

Tôi ngồi thẳng dậy, tìm tư thế thoải mái lại dựa vào lòng Minh Dĩ. Nhắm mắt, hưởng thụ sự ấm áp của cậu ta, hưởng thụ cảm giác bông tuyết khẽ rơi trên người.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, tôi đột nhiên cảm thấy eo bị siết lại, khiến tôi bưng tỉnh. Không chờ tôi hỏi, Liệt Minh Dã đã che miệng tôi, cơ bắp căng cứng.

Tôi túm lấy cánh tay của cậu ta, trên cánh tay kia đã nổi lên mấy sợi gân xanh, chứng tỏ lúc này cậu ta đã nhanh chóng bước vào trạng thái đề phòng. Tôi sợ hãi, trợn tròn mắt, đây là vùng ngoại ô hoang dã, chẳng lẽ là.... ?

Chương 48: Chạy trốn và cứu tinh

Chưa cho tôi cơ hội nghĩ xong, tiếng "vút vút vút" liên tục vang lên, mũi tên cắt qua không khí, kéo theo sát khí lạnh lẽo bắn về phía hai chúng tôi.

Liệt Minh Dã như tia chớp buông miệng tôi ra, rút song giản mang theo người đánh rơi mũi tên. Mũi tên rơi tán loạn, nhìn lại mới thấy đó là những mũi tên nhọn dài bằng cánh tay.

"Nằm sấp người xuống áp vào lưng ngựa, nhắm mắt ôm chặt cổ ngựa!"
Cậu ta quát khê, quyết đoán rõ ràng, ngay tức khắc lao vào chiến đấu.

Biết tình huống lúc này khẩn cấp không thể trì hoãn, tôi nhanh chóng nghe theo.

"Đi!" Giọng nói của cậu ta hùng hậu chấn động không khí, đâm thủng sát khí giục ngựa chạy như bay.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng mũi tên nhọn bay "vút vút vút" và tiếng Liệt Minh Dã chửi đánh. Ngựa phi nước đại mà mũi tên nhọn vẫn cứ theo sát như hình với bóng.

Khi cậu ta che miệng tôi tôi mới chỉ thấy hồi hộp, còn giờ sát khí dày đặc lại làm cơ thể tôi lạnh như băng. Tôi nhắm mắt không dám mở ra, chỉ sợ

tốc độ quá nhanh sẽ làm tôi hoa mắt chóng mặt.

Con ngựa hí dài tung vó chạy như bay, cơ cổ căng cứng.

Từ âm thanh có thể đoán được rằng dãy núi hai bên đã sớm có người mai phục rồi, đợi đến khi hai chúng tôi dừng lại sẽ bắn chết luôn.

Việc Liệt Minh Dĩ đầu tháng tám bị đâm lập tức hiện lên trong đầu tôi, năm tháng trôi qua nguy hiểm lại đến. Tôi nắm chặt bờm ngựa, lần này lại là người Tây Vực gây ra sao? Hay là vẫn bí ẩn như lần trước?

Không cho tôi nhiều thời gian suy nghĩ, tôi vừa nắm chặt lấy bờm ngựa được một giây thì thân ngựa bất ngờ rung mạnh, sau đấy con ngựa hí lên đau đớn, chạy như điên!

Trong lòng tôi thầm kêu không ổn, từ phản ứng của con ngựa tôi đoán chắc đã có tên bắn trúng nó! Xuất phát từ bản năng, tôi cố gắng hết sức ôm lấy cổ ngựa, hai chân kẹp chặt bụng ngựa.

"Chết tiệt!" Tôi nghe thấy tiếng Liệt Minh Dĩ mắng, gió tuyết gào thét và mũi tên tấn công sau lưng cậu ta đã giảm hơn nửa. Một tay cậu ta lướt qua đầu vai tôi ghì chặt dây cương, đảm bảo cho hai chúng tôi sẽ không vì quá sóc mà ngã ngựa.

Trong núi sâu không ngừng có tên bắn xuống như mưa. Ngựa chạy và tên bay như đan vào nhau, điều này làm tôi nhớ lại hai bộ phim nước ngoài tôi từng xem là Fast and Furious và Transporter, hai phim này rất hợp với tình thế bây giờ.

Không biết con ngựa chạy điên cuồng bao lâu, chỉ biết cơn mưa tên dần dần giảm bớt, từ dày đặc rồi thành mấy tên lẻ tẻ, rồi biến mất.

Khi chắc chắn không còn nguy hiểm nữa Liệt Minh Dĩ mới dùng sức ghì chặt dây cương, con ngựa hí dài nhắc hai vó trước dời khỏi mặt đất, khiến

hai chúng tôi bị nâng vọt lên cao. Vó ngựa chạm đất, tiếng giẫm đạp lung tung "đát đát đát" kinh hồn vẫn chưa dừng lại.

Liệt Minh Dã vừa ghìim cương, vừa vỗ về, con ngựa dù chưa thể hoàn toàn thoát khỏi sự nôn nóng bất an nhưng tốc độ giẫm đạp cũng chậm dần xuống, từ lỗ mũi phun ra hơi nóng đau đớn.

Thân thể tôi căng cứng lập tức mềm ra, không chỉ cánh tay tê mởi vì phải ôm chặt cổ ngựa mà mồ hôi lạnh trên trán cũng không ngừng túa ra. Nằm ở trên lưng ngựa một lúc lâu sau tôi mới dùng đôi tay run run chống người ngồi dậy, cứng ngắc quay về phía sau.... Khuôn mặt nghiêm túc của Liệt Minh Dã đập vào mắt, mới đầu tôi cho rằng vẫn ổn nhưng cánh môi cậu ta vẫn mím chặt. Thấy thế, đầu tôi trống rỗng, nhanh chóng nghiêng về phía trước để ra một khoảng trống nhìn thân thể cậu ta. Ánh mắt tôi nhìn từ mặt cậu ta xuống phía dưới, khi quét mắt tới chân thì tôi hít một hơi lạnh, "A!" Cậu ta trúng tên rồi! Một mũi tên đâm vào, quần dài màu xanh đen ướt một mảng, trên nền tuyết trong suốt chảy máu đầm đìa! Máu tươi đỏ sẫm rơi trên nền tuyết càng thêm chói mắt!

"Thiếu gia!" Tôi kinh hãi hét lên, trái tim bỗng nhiên co lại. Cậu ta trúng tên lúc nào tôi hoàn toàn không biết, trên đường xóc như vậy sẽ chảy rất nhiều máu, vậy mà cậu ta lại cứ ngỡ chịu đựng.

"Ta không sao!" Giọng cậu ta trầm thấp thốt ra ba chữ, nới cương ngựa, tay nâng gĩa chém đứt cán tên, chỉ chừa lại đầu mũi tên đâm vào cơ bắp và một đoạn cán tên nhỏ nhuộm máu. Chém cán tên động đến miệng vết thương làm cậu ta đau nhói mảy lại. Cậu ta đưa tay sờ lên bờm ngựa trấn an, hai chân thúc vào bụng ngựa giục ngựa đi tiếp. Con ngựa không tình nguyện, nhưng vẫn nghe theo.

Tôi nắm chặt tay cậu ta, dùng sức cản môi dưới, giờ dù cậu ta vẫn ổn nhưng nếu không về Hoàng Thành chữa trị sớm thì sẽ mất máu quá nhiều. Nghĩ đến đây, trái tim tôi không nhin được mà run rẩy.

Khi con ngựa lại tiếp tục chạy tôi chỉ thấy cổ họng mình chua xót, cậu ta lại phải mất thêm máu rồi. Thương tích trên người cậu ta đã quá nhiều, giờ lại thêm một vết mới.

Chạy chưa đến hai nghìn thước, những bóng đen rõ ràng từ hai bên núi nhảy ra, bọn họ đeo khăn đen che mặt, chặn kín đường đi.

Thấy thế, lòng tôi trầm xuống. Cứ tưởng rằng đã thoát khỏi cơn mưa tên, không ngờ lại bị mai phục hai bên.

"Đáng chết!" ừi lần thứ hai, lần này chỉ có gió tuyết không có tên bắn đến nên nghe rõ hơn rất nhiều, trong tiếng mắng chửi kia là sự tức giận và căm hận.

Trước có ngăn cản, phía sau có truy binh, dù là lùi hay tiến đều không ổn. Cậu ta quyết định thật nhanh, không ghìm cương dừng ngựa, mà nơi đây cương ra, một tay ôm chặt lấy eo tôi, mạnh mẽ đề khí nâng tôi nhảy vọt lên. Con ngựa tiếp tục chạy, hai chúng tôi rời khỏi ngựa hạ xuống đất.

"Năm lấy tay ta!" Liệt Minh Dã vừa nói vừa năm lấy bàn tay tôi. Nghe vậy, tôi nhanh chóng giữ chặt tay cậu ta, khiến tay hai chúng tôi giống như được phết keo dính chặt vào nhau.

Cậu ta bỏ ý nghĩ trở về thành, kéo tôi chạy vào núi sâu. Xung quanh lập tức truyền đến tiếng thích khách thúc giục quát to, muốn dồn hai chúng tôi vào chỗ chết.

Chúng tôi chạy theo con đường tuyết, áo choàng của tôi bị mắc vào cành khô không dứt ra được. Liệt Minh Dã không nói hai lời, quay người lấy giản chém rách áo choàng, ‘xoẹt’ một tiếng áo choàng bị xé thành hai làm mũi tôi chua xót, mắt ẩm, nước nở một tiếng.

Đi theo cậu ta, lần đầu tiên tôi cảm nhận được thế nào là ăn ý, lần đầu hiểu được thế nào là cùng chung hoạn nạn. Rõ ràng cậu ta có thể tự mình đào

tàu, chỉ có mình cậu ta sẽ hơn hẳn việc mang theo một người không biết võ công như tôi. Nhưng không, cậu ta nắm lấy tay tôi thật chặt, dường như sợ không cẩn thận một chút sẽ để lạc mất tôi.

Thường nói, ‘vợ chồng không phải là chim cùng rừng, đến khi đại nạn đều tự bay’, mà cậu ta lại....

Trong giây phút mạng sống gặp nguy hiểm, tôi lau nước mắt lăn từ khó dứt khoát kiên quyết cùng cậu ta chạy trốn trong rừng sâu núi tuyết này....

Tốc độ thích khách đuổi theo cực nhanh, người đông thể mạnh, lấy mắt đánh giá ít nhất là mười lăm người. Điều động đông như thế, e là không dồn hai chúng tôi vào chỗ chết sẽ không bỏ qua.

Tuyết đọng dày trơn trượt, đường núi không dễ đi, chúng tôi trượt chân vài lần, mỗi lần đều là Liệt Minh Dã nâng tôi dậy trước, vừa bảo vệ tôi vừa tìm cơ hội chạy trốn.

Người truy ta đuổi, thích khách chia ra thành ba đường đánh bọc sườn, khiến hai chúng tôi hết chạy sang đông lại chạy sang tây trong rừng tuyết giống ‘chuột chạy qua đường’.

Tôi vừa thở dốc vừa theo Liệt Minh Dã chuyển hướng chạy về phía bên phải, trèo lên chỗ cao. Trên đường, máu đỏ sẫm rơi xuống tuyết làm tôi đau lòng, bây giờ cậu ta vừa phải chịu đựng đau đớn vừa phải tìm đường sống.

"Nhanh lên, chặn đầu chúng chỗ tảng đá kia...." Không biết là ai hô to, tôi kinh hãi lạnh cả sống lưng.

Liệt Minh Dã đột nhiên dừng lại càng làm tôi giật mình. Mắt cậu ta sắc bén lướt nhìn đá bốn phía, sau đó ôm tôi thả người nhảy xúng. Trong lúc ngã xuống một tay cậu ta ôm eo tôi, tay kia bảo vệ gáy tôi, quát khê với tôi, "Nhắm mắt lại!"

Tôi lập tức hiểu ý của cậu ta, vùi mặt vào trong ngực cậu ta nhắm chặt hai mắt. Cậu ta đưa lưng ngã xuống trước che cho tôi, ngay sau trời đất quay cuồng, tốc độ càng ngày càng nhanh. Tôi túm chặt vạt áo trước ngực cậu ta, toàn thân căng thẳng, trái tim đập mạnh "thình thịch", hét lên trong lòng, "A.... nguy hiểm quá...."

Không biết sườn dốc dài bao nhiêu, chỉ biết quay cuồng hồi lâu, tiếng chửi rủa hỗn hển của những kẻ áo đen phía trên càng ngày càng nhỏ, mà tiếng cơ thể Liệt Minh Dĩ va chạm vào sườn dốc cứng càng lúc càng lớn, tôi nghe mà lo lắng bất an.

Thật lâu sau, chúng tôi dừng lại, tôi theo quán tính cũng lăn mạnh ra khỏi vòng ôm của cậu ta, sau khi lăn vài vòng thì đâm vào một cái cây không lăn nữa. A.... Lưng bị đập vào thân cây, tôi rên rỉ nằm trên mặt đất một lúc lâu mới cố gắng mở hai mắt. Đầu nặng nề choáng váng hoa mắt, tầm nhìn rất mờ, tôi phải cố gắng lắc đầu để nhìn cho rõ.

Tiếng rên trầm thấp làm tôi ngừng lắc đầu, tôi mang theo cơn choáng váng hoa mắt vẫn chưa hết tìm kiếm, chỉ thấy Liệt Minh Dĩ nằm ngửa trên mặt đất. Thiếu gia! Tôi vội vàng bò đến chỗ cậu ta, nhào vào bên cạnh cậu ta.

Lông mày cậu ta nhíu chặt, hai mắt nhắm nghiền, môi mím lại, ngũ quan tuần mỹ lúc này hẳn nhỏ, mái tóc đen rối bù. Cán tên ở trên chân trái cậu ta khi lăn xuống đã đâm sâu vào thịt, máu loãng nhuộm đỏ nền tuyết trắng.

"Thiếu gia, cậu sao rồi? Nói một câu đi, đừng dọa tôi!" Tôi hoảng sợ, vỗ lên mặt cậu ta, vội hỏi.

Cậu ta rên rỉ mở một mắt, chưa trả lời mà hỏi ngược lại, "Nàng có bị thương không?"

Nghe vậy, tôi bật khóc, che miệng lắc đầu, tôi không bị thương chút nào nhưng cậu ta chắc chắn bị thương không nhẹ.

ấy tôi không sao, cậu ta cố gắng cong môi cười, nằm trên đất một lúc lâu mới để tôi đỡ ngồi dậy. Cậu ta nhìn bốn phía, hai chúng tôi đang ở cạnh một con kênh, hai bên là núi, ở giữa là con đường rộng rãi bằng phẳng, cây cối mọc rất thưa thớt.

"Đi, phải tìm chỗ có thể trốn được." Cậu ta đứng dậy, tôi vội đỡ. Chân trái của cậu ta rõ ràng không thể chịu lực, lúc đứng lên hơi cuộn người lại.

Tôi dìu cậu ta đứng vững, nhặt song giản rơi trên đất. Nhìn qua tường không nặng, nhưng cầm trong tay mới biết không hề nhẹ. Tôi nâng cánh tay phải của cậu ta lên vòng qua sau gáy đặt lên đầu vai, đỡ cậu ta đi về phía trước, vừa đi vừa khó. Cậu ta thật ngốc, thật sự rất....

Đi khoảng năm trăm mét, chúng tôi dừng lại ở một tảng đá lớn. Xung quanh tảng đá này là những tảng đá lớn nhỏ không đều nhau, vừa tránh được gió tuyết vừa có thể ẩn trốn được.

Tôi bẻ nhánh cây, ngồi xuống quét tuyết đọng trên tảng đá đi, dọn ra một chỗ khô đỡ Liệt Minh Dã ngồi xuống. Ngẩng đầu nhìn mặt trời, tính thời gian chắc đã quá nửa giờ Mùi (từ 13 giờ đến 15 giờ), cách hoàng hôn còn có một canh rưỡi nữa thôi. Máu tươi chảy dài suốt năm trăm mét, không thể để máu lộ ra thế này được, phải lấy tuyết giấu đi, đề phòng bị thích khách phát hiện ra.

Dưới tình thế cấp bách hai chúng tôi lăn xuống sườn dốc, nhìn cách thích khách tru sát chắc chắn sống phải thấy người, chết phải thấy xác, bằng không tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Giờ Liệt Minh Dã không thể đi được nữa, nhất định phải nghỉ ngơi điều dưỡng. Tôi lấy một nửa còn lại của chiếc áo choàng, run rẩy gạt tuyết trắng trên áo đi, phủ lên vết thương trên đùi Liệt Minh Dã.

Cậu ta không nói tiếng nào, lặng lẽ ôm tôi vào lòng, dùng áo choàng của cậu ta bọc lấy tôi.

Tôi nằm trước ngực cậu ta lau nước mắt trên mặt, ngửa đầu nhìn khuôn mặt tuần tú tái nhợt của cậu ta. Trời đông tuyết phủ, cậu ta lại chảy rất nhiều máu, chờ đợi một canh giờ, cậu ta có thể chịu đựng được sao?

"Ta sẽ không chết, nàng còn chưa...." Cậu ta đặt cằm trên trán tôi, tôi cảm giác được hàm dưới của cậu ta chuyển động, nhưng sau chữ "Chưa" kia lại không nói thêm gì nữa.

"Còn chưa cái gì?" Tôi đẩy nhẹ cậu ta, không hiểu ý của câu nói ấy là gì.

"Không có gì." Lông mi cậu ta buông xuống, không chịu nói.

Thấy thế, tôi nắm tay đấm lên đầu vai cậu ta, nổi cáu, "Cậu luôn như vậy, chỉ nói một nửa rồi để tôi đoán, không thể nói hết được sao?"

Bị tôi mắng, cậu ta quay mặt đi không nhìn tôi, môi mấp máy vài cái nhưng vẫn không phát ra tiếng nào.

Trong lòng tôi bức bối, oán giận cậu ta không chịu nói lại không biết làm thế nào với cậu ta.

Chạy nhanh ra nhiều mồ hôi, giờ ngồi xuống chỉ cảm thấy lạnh. Tôi tạm thời bỏ qua cơn giận với cậu ta, nín chặt tay áo lau mồ hôi trên trán cậu ta, men theo l gáy.

Cậu ta quay đầu lại yên lặng nhìn vào mắt tôi, thật lâu sau mới thốt ra một câu, "Nàng đối xử với ta tốt hơn trước kia nhiều lắm."

Nghe vậy, tôi dừng lại nhíu mày nhìn cậu ta, rồi sau đó tiếp tục lau, cũng tức giận hừ một tiếng, "Nếu cậu không ngược đãi tôi, thì tôi đã đối tốt với cậu từ sớm rồi." Nói xong tôi ngẩn ra, thấy câu này không ổn, rất mập mờ. Vừa định giải thích, cánh môi vừa mở ra lại bị cậu ta trước mặt bước che mất, nghe thấy cậu ta xấu hổ nói, "Ta sẽ không như vậy nữa đâu...." Dứt lời ôm chặt lấy tôi.

Không giải thích được, tôi đành rúc vào trong lòng cậu ta ngậm miệng không nói nữa, gò má hơi nóng. Trước kia cậu ta ngược đãi tôi, nhưng từ cái lần suýt nữa bóp chết tôi thì bắt đầu dần dần đối xử tốt với tôi, điều này ai có mắt cũng thấy được. Cho nên tôi không lo cậu ta sẽ nuốt lời vừa nói.

Gió lạnh lại thổi tới, tôi cố gắng chui vào lòng cậu ta tìm kiếm hơi ấm, cậu ta lấy áo choàng bọc lấy tôi như cái bánh chưng tết Đoan Ngọ.

Khoảng chừng nửa canh giờ, cảm cậu ta đặt trên trán tôi đột nhiên dời đi, khí lạnh bỗng nhiên ập tới, làm tôi rùng mình một cái. Tiếng vang rất nhỏ truyền vào tai, lòng tôi bỗng nhiên co rút, theo bản năng ngửa đầu nhìn phía sườn dốc cao dài, hay là thích khách đã tìm đến đây?

Quả nhiên, ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu đã nghe thấy Minh Dĩ đề thấp giọng nói với tôi, "Đứng lên, đi mau!" Nói xong, buông tôi ra, cầm lấy song giản dựng ở bên cạnh, lấy giản chống người đứng lên.

Cậu ta kéo tôi đi như lúc trốn lên núi, nhưng lần này thì khập khiễng. Tôi không đành lại đau lòng nên không nhiều lời, đi theo cậu ta nhanh chóng rời khỏi tảng đá.

Đi chưa được ba mươi mét, có ba cái bóng nhảy từ trên cao xuống, hai trước, một sau chặn mất hai hướng đi.

Thấy thế, sát khí của Liệt Minh Dĩ lập tức trào ra mãnh liệt, sát khí này khiến tôi suýt nữa không thở được, hai chân cũng không kìm chế được mà hơi run rẩy.

"Trốn chỗ nào? Nộp mạng đi! !!" Ba gã thích khách nhìn thấy chúng tôi hung ác như nhìn thấy kẻ thù giết cha, vung đao thép xông lên.

Liệt Minh Dĩ nới tay nắm tay tôi ra thay vào đó lại ôm tôi vào lòng, lần này tôi cũng ngoan ngoãn ôm lấy eo cậu ta. Bóng đao giản lập lòe ngay trước mắt, cậu ta ôm tôi bắt đầu đánh nhau với ba gã thích khách để giành sự

sống. Tôi chỉ thấy lưỡi dao chớp nhoáng vụt qua đỉnh đầu và cần cổ, bóng giản nhanh chóng dừng lại, làm tôi hoa cả mắt. Cậu ta ôm tôi phi thân lên, tôi nhắm mắt theo phản xạ.

Theo cậu ta xoay người nhảy vọt lên, lên lên xuống xuống, khi thì xoay tròn, khi thì nghiêng người, trong lòng tôi hét to ‘chúng tôi sẽ không chết’. Đạo sĩ kia nói cậu ta sẽ có một đứa con trai, hai đứa con gái, giờ hai đứa con gái ở đâu vẫn chưa biết, cho nên cậu ta chắc chắn sẽ sống tiếp. Mà tôi, cũng không thể bị thương!

Đột nhiên, một dòng chất lỏng ấm nóng phun lên nửa trái khuôn mặt tôi, mùi máu tanh xộc vào mũi khiến tôi bị nghẹn vội vàng há miệng ra. Không nghe thấy Liệt Minh Dã kêu, cũng không cảm thấy cậu ta có hành động khác thường, tôi cũng an lòng phần nào, máu phun trên mặt tôi không phải là của cậu ta.

Hai tiếng rên hấp hối vang lên, sau đó thì im lặng, Liệt Minh Dã cũng nói lỏng. Tôi mở to mắt, đập vào mắt chính là màu máu đỏ tươi. Ba thi thể nằm trên tuyết, đầu thân hai nơi; một người bị chém đứt cổ, máu tươi tuôn ra ào ào; một người bị đâm thủng ngực; trên người và xung quanh ba người kia đều nhiễm máu, làm bẩn tuyết trắng tinh.

Tôi che miệng hít sâu một hơi, Liệt Minh Dã không đánh thì thôi, đã đánh thì chắc chắn đối phương sẽ phải chết. Thu ánh mắt nhìn về phía cậu ta để kiểm tra, trên người cậu ta chưa có thêm miệng vết thương nào, nhưng sắc mặt càng tái hơn, thương tích ở chân quá nặng, máu loãng làm ướt quần dài, không ngừng rơi trên mặt tuyết.

Đờ lấy cơ thể lão đạo của cậu ta, không đợi cậu ta nói, tôi đã đỡ cậu ta nhanh chóng rời khỏi nơi đầy máu này. Hình như chỉ có ba tên thích khách đã chết kia tìm được chúng tôi, những người còn lại thì đang tìm ở chỗ khác, vậy cũng đủ thời gian cho hai chúng tôi chạy trốn.

Trong núi sâu có một ưu điểm, đó là có rất nhiều tầng đá vô cùng lởm chởm. Rời khỏi một tầng đá, thì sẽ lại tìm thấy một tầng khác. Vị trí tầng đá mới rất tốt, có thể che được cho hai chúng tôi, dù có ở trên cao nhìn xuống cũng không dễ dàng phát hiện ra được.

Tôi đỡ Liệt Minh Dã tựa vào tảng đá, dọn đồng tuyết đọng để cậu ta ngồi xuống. Cậu ta ngồi xuống thở dài một hơi, hô hấp dồn dập bất ổn, gương mặt đã ướm đầm mồ hôi.

Tôi lau mồ hôi trên mặt cậu ta, xốc vạt áo lên xé ra một miếng vải rồi băng vết thương cho cậu ta. Ngẩng đầu, hai mắt cậu ta đã nhắm chặt, môi mỏng gợt cảm không còn chút huyết sắc nào, ngực phập phồng rất nhanh. Cậu ta đã mệt mỏi đến mức này mà tay vẫn nắm chặt song giản ép bản thân mình không được rời khỏi trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Sống ở thế giới bình yên tôi chưa từng thấy máu tanh chém giết, càng chưa bao giờ gặp phải tình huống như hiện giờ. Không ăn, không uống, tôi biết bổ sung năng lượng cho cậu ta thế nào đây? Không thuốc thang, không băng gạc, tôi trị thương cho cậu ta thế nào? Lúc này trong lòng tôi chua xót rồi như tơ vò, níu chặt lấy quần áo của cậu ta mà khóc. Sớm biết phải xuyên không tới cổ đại, sớm biết sẽ bị ám sát, lúc trước tôi đã từ bỏ thiết kế thời trang mà học y, như vậy còn có thể giúp được cho cậu ta.

Một bàn tay ấm áp vuốt ve gò má đầm nước mắt của tôi, "Đừng khóc...." Giọng cậu ta thật mệt mỏi.

Tôi nắm tay cậu ta, trong lòng ghen ngào tự nói với mình phải bình tĩnh, khóc không giải quyết được vấn đề. Dù biết vậy, nhưng tôi không thể kìm chế được trái tim đang run rẩy, càng không kìm chế được nước mắt đua nhau chảy xuống.

Sắc trời đã dần tối, mà tình cảnh hiện giờ của hai chúng tôi lại bế tắc.

Đang lúc sốt ruột như ngồi trong chảo nóng, tôi chợt nghe thấy âm thanh lạ, cơ thể tôi lập tức căng thẳng, quay đầu nhìn về phía sau.... chỉ thấy sườn núi cách đó không xa có một vật thể màu đen.

Cơ bắp trên người Liệt Minh Dĩ rõ ràng đang căng lên, tay nắm song giản run run. Tôi nín thở, mồ hôi lạnh liên tục chảy xuống.

Khi "vật thể" màu đen kia hiện rõ lại khiến hai chúng tôi sửng sò, thậm chí cả thân thể đang căng cứng trong phút chốc cũng mềm nhũn. "Vật thể" kia là một người, một người quá quen thuộc, một người có thể cứu mạng!

"Thảo Hồ...." Tôi hạ giọng vội vàng gọi, không kiềm chế được kích động vui sướng trong lòng. Trời ơi,

Nghe thấy tiếng gọi, Thảo Hồ sửng sốt, ngẩng đầu nhìn ra chỗ tôi. Khi nhìn rõ là hai chúng tôi anh ta cũng kinh ngạc, "Lăng cô nương? Liệt Phó soái?" Anh ta cũng không ngờ sẽ gặp chúng tôi.

Hòm thuốc trên lưng anh ta khiến tôi mở cờ trong bụng, vội cố gắng giơ tay lên vẫy vẫy với anh ta.

Tình huống khác thường của Liệt Minh Dĩ khiến vẻ mặt của anh ta thay đổi, cầm hòm thuốc vội vàng chạy tới, ngồi xuống cởi miếng vải băng vết thương ra. Lúc nhìn thấy miệng vết thương anh ta trầm giọng nói, "Nhanh đi theo ta, ta biết có chỗ an toàn!" Nói xong, xoay người dẫn đường, đi về phía chúng tôi phát hiện ra anh ta.

Cơ hội sống mở ra trước mắt, tôi nâng Liệt Minh Dĩ dậy đi theo anh ta. Xuyên qua cánh rừng, đi qua những tảng đá cao thấp không đều, đi đến một sơn động. Cái động này rất xa chỗ ba chúng tôi gặp nhau, miệng động được che khuất hết mức có thể, nếu không có anh ta chỉ dẫn, tôi chắc chắn sẽ không phát hiện có cái động này.

Chui vào trong động, ánh sáng gần như biến mất hoàn toàn.

"Chỗ đó có rơm." Thảo Hồ chỉ vào vách động, dỡ hòm thuốc xuống đặt trên mặt đất, lấy một hộp quẹt châm lửa.

Tôi đỡ Liệt Minh Dã ngã lên ổ rơm rồi cầm lấy cây đuốc anh ta đưa đến. Sơn động, ổ rơm, hòm thuốc, đuốc, lại.... lại đầy đủ hết? Thật sự khiến người ta giật mình!

"Thất thần làm gì, nhanh giúp tôi chiếu sáng, tôi phải chữa trị cho Phó soái!" Thấy tôi ngạc nhiên, anh ta giơ tay vỗ lên đầu vai tôi.

Tôi hoàn hồn, vội đưa cây đuốc đến gần vết thương của Liệt Minh Dã. Miệng vết thương vì phải đánh nhau liên tục đã hơi biến dạng, cán tên đã cắm sâu vào trong thịt không rút ra được.

Thảo Hồ cắt đoạn quần ở miệng vết thương, "Ta phải rạch da thịt chỗ vết thương để lấy mũi tên ra, sẽ rất đau đấy, cố gắng một chút!" Anh ta ngẩng đầu nhắc nhở Liệt Minh Dã.

"Đừng nói nhiều, ra tay đi!" Liệt Minh Dã thở dốc nói, dứt lời túm lấy áo choàng nhét vào miệng.

Chương 49: Năm tháng điên cuồng

Tôi trơ mắt nhìn Thảo Hồ cắt da thịt Liệt Minh Dã, tiếng vật sắc cắt thịt trong động âm u vô cùng chói tai.

"A...." Liệt Minh Dã mặc dù cắn áo choàng nhưng vẫn rên ra tiếng, hai tay nắm chặt rơm dưới người.

Thảo Hồ dần dần cắt sâu hơn, đầu mũi tên đâm vào quá sâu nên sau khi cắt anh tay phải dùng tay tách thịt, đưa nhíp vào trong thịt tìm kiếm, gấp đầu mũi tên ra.

Liệt Minh Dã đau chân trái run lên bần bật, máu loãng cũng t miệng vết thương tuôn ra. Khuôn mặt cậu ta đã trắng bệch, cơ bắp giật giật, cắn chặt hàm răng, có thể nghe rõ tiếng răng cắn áo choàng.

Tôi không nhìn nổi nữa, quay mặt nhìn ra cửa động, tay cầm đuốc run rẩy không ngừng.

Cậu ta chỉ hừ một tiếng, sau liền im bật. Tôi liếc nhìn sang chỉ thấy cậu ta híp mắt nhìn chăm chăm đỉnh động, mồ hôi trên mặt tuôn như suối, sắc mặt cũng trắng đến nỗi không còn giống người.

Tôi nắm chặt tay phải đặt trước ngực, tiếng kẹp và tiếng thở dốc dồn dập của cậu ta cứ quanh quẩn trong động tối. Không thuốc tê, không dụng cụ y tế hiện đại, cứ thế mà cắt thịt lấy tên, tôi không tưởng tượng nổi sẽ đau đến mức nào chứ?

Dường như rất rất lâu sau lại giống như chỉ là một cuộc phẫu thuật bình thường, khi Thảo Hồ hô to một tiếng "Lấy được rồi." Ta quay ngoắt lại, đầu mũi tên lạnh như băng nhiễm máu loãng "cạch" một tiếng rơi xuống đất, miệng vết thương vỡ ra thật khủng khiếp.

Thảo Hồ lau qua mồ hôi trên trán, nhanh chóng xử lý miệng vết thương, băng bó. Khi tất cả kết thúc thân thể căng cứng của Liệt Minh Dã đột nhiên mềm nhũn, khớp hàm cắn chặt cũng từ từ nới ra, hơi thở cũng không dồn dập dọa người nữa.

Thấy thế, tôi rút áo choàng từ trong miệng cậu ta ra, trong miệng cậu ta và trên áo choàng cũng có máu, có thể thấy được cậu ta cắn chặt đến mức nào. Về mặt cậu ta đỡ dần, ánh mắt tan rã, mí mắt run run giật giật, đầu nghiêng về một bên.

"Thiếu gia!" Tôi sợ hãi gọi, trong lòng mới vừa thở phào nhẹ nhõm lại căng lên như

Thảo Hồ bắt mạch cho cậu ta, một lát sau dời tay, đặt mông ngồi trên cỏ, vẻ mặt nghiêm nghị dần thả lỏng, vừa lau mồ hôi vừa nói, "Đừng hoảng sợ, chỉ là đau đến hôn mê thôi."

Nghe vậy, hai chân tôi mềm nhũn ngã ngồi xuống đất, tay cầm đuốc cũng buông thông xuống đùi. Tôi nhìn chăm chăm Thảo Hồ một lúc lâu, sau đó run rẩy đưa đuốc cho anh ta, còn mình thì lau mồ hôi trên mặt cho Liệt Minh Dã, cũng cởi áo choàng dưới người cậu ta, nhẹ nhàng đắp lên người.

"Lăng cô nương, mau lau mặt đi, mặt cô toàn là máu." Thảo Hồ cầm một đoạn băng gạc đưa cho tôi. Được anh ta nhắc, tôi mới nhớ mình giờ cũng rất nhếch nhác. Tôi cầm lấy băng gạc, đi ra cửa động thấm tuyết chà lau, băng gạc trắng noãn nhuộm thành màu đỏ. Có thể lau hết máu trên mặt, nhưng máu phun lên tóc và trên áo thì không thể nào lau được.

Thảo Hồ tách miệng Liệt Minh Dã cho cậu ta ăn hai viên thuốc màu trắng, vừa đặt lọ thuốc về rương anh ta ngẩng đầu nhíu mày hỏi, "Lăng cô nương, vì sao hai người lại ở đây? Trên đồi Phó soái trúng tên...." Anh ta chỉ hỏi đến đây.

Tôi ngồi trên đồng rơm, nắm chặt băng gạc nhuộm máu kể lại đầu đuôi cho anh ta.

Nghe xong, anh ta nhìn tôi ta một lúc lâu mới đột nhiên hỏi một câu, "Phó soái đắc tội với ai à?"

Anh ta hỏi trúng suy nghĩ trong lòng tôi. Đầu tháng tám ám sát dùng kịch độc, kẻ mặc đồ đen đêm Liệt Minh Dã trọng thương, cứ ngỡ cậu ta không qua khỏi, không ngờ lại được Thảo Hồ cứu. Hiện giờ sau hơn năm tháng lại bị đuổi giết, hai lần cách nhau xa như vậy, vì sao? Là tử mị sắp đặt? Hay là trong khoảng thời gian này kẻ mặc đồ đen kia có chuyện trở?

Đầu tháng tám chưa điều tra được gì về kẻ ám sát, chỉ từ Thảo Hồ mới biết được kịch độc đến từ Tây Vực. Khi Hoàng thượng tuyên Liệt Minh Dã vào

cung hỏi về chuyện ám sát, hai người đều miễn cảm với Tây Vực, rút cuộc Tây Vực này đang cất giấu điều gì?

Tôi không nghĩ ra. Lần này tránh được tử kiếp, không biết tương lai còn xảy ra chuyện gì nữa, những ngày bình yên trong mơ của tôi chắc cũng mất rồi....

"Lăng cô nương, Lăng cô nương!" Thấy tôi nghĩ đến xuất thần, Thảo Hồ khẽ đẩy đầu vai tôi. Tôi hoàn hồn, không tiếp tục đề tài này nữa, "Huynh thì sao? Vì sao lại ở đây?"

Anh ta không lập tức trả lời, mà nghiêng người sang phải, xốc áo choàng lên lấy một cái túi tiền bằng vải xanh từ bên hông, mở ra, lấy một đóa hoa trắng noãn từ trong ra, nói, "Ta lên núi hái nó, nó tên 'Hàn Minh Tử', chỉ sinh trưởng trong rừng sâu núi thẳm, giữa hè và trời đông giá rét mới nở hoa." Nói xong, anh ta đưa bông hoa cho tôi.

Tôi đón lấy, nhìn ngắm đóa hoa bình thường không có gì lạ này, nó không khác gì hoa dại ven đường, lại nở rộ khi trời nóng nhất và lạnh nhất, thật đặc biệt!

"Đừng nhìn nó bình thường, nó chữa sốt và mệt mỏi rất tốt đấy! Vừa nãy ta đã cho Phó soái ăn hai viên thuốc bào chế từ loại hoa này." Anh ta vừa nói vừa vuốt ve 'Hàn Minh Tử' trong túi, yêu thích không buông tay.

Tôi gật đầu, đặt 'Hàn Minh Tử' vào trong túi. Tôi thật may mắn khi quen biết người tinh thông y thuật như anh ta, trình độ và kiến thức y thuật của anh ta sợ là đã sớm đạt tới đỉnh cao. "Cái động này cũng do huynh phát hiện?" Tôi suy nghĩ, lại h

"Ừ, bốn năm trước tình cờ phát hiện, lên núi hái thuốc khi mệt mỏi ta đều đến đây nghỉ chân, đồng rơm này cũng đổi rất nhiều lần rồi." Anh ta vừa nói vừa vỗ nhẹ rơm phía dưới, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, chớp đôi

mắt xinh đẹp thần bí nói, "Cô biết không, ta ở trong núi còn từng cứu Thất gia một mạng!"

Thần kinh toàn thân tôi khi nghe thấy hai chữ "Thất gia" đều căng lên, kinh ngạc tròn tròn mắt hỏi lại: "Ở đây? !"

"Đúng, chính là sơn động này!" Anh ta gật đầu, ánh mắt nhìn ra cửa động, suy nghĩ cũng bay xa rồi....

Từ những gì cậu ta kể lại, tôi biết được Đức Thân Vương ba năm trước không biết vì sao té xỉu lạnh cóng ở trong núi này, may mắn gặp Thảo Hồ đi hái thuốc, cũng ở trong động này nhặt về được cái mạng. Sau khi Đức Thân Vương tỉnh dậy lấy lý do báo ơn cứu mạng giữ cậu ta ở lại Sống Viên, cũng cung cấp dược liệu cho cậu ta. Hai người quen biết từ đó, chớp mắt đã ba năm.

Nghe xong, tôi cúi đầu không nói, mặc dù chỉ Thảo Hồ kể lại nhưng tôi cũng nghe ra sơ hở. Thứ nhất, vì sao Đức Thân Vương tới đây? Sao lại cố ý té xỉu? Thứ hai, vì sao anh ta đối xử tốt với Thảo Hồ như vậy? Thảo Hồ muốn gì cũng cho. Như vậy.... rất không hợp lý!

Nhưng tôi cũng chỉ nghĩ trong lòng không nói ra, chỉ coi như được nghe kể chuyện, nghe xong thì để trong lòng.

Thảo Hồ dường như có hơi mệt mỏi, không ngừng dụi mắt, dụi nhẹ vài cái rồi nói với tôi, "Ta buồn ngủ quá, muốn ngủ một lát, động này rất kín, đám người kia không tìm thấy đâu. Cô cũng nghỉ một chút, tắt đuốc đi

"Ừ!" Tôi đáp, tắt đuốc. Anh ta nằm xuống ngủ ở bên cạnh Liệt Minh Dã, tôi lại không ngủ được. Không phải không tin anh ta, mà vì ở chốn rừng sâu thế này thực khó mà yên tâm.

Tôi ngồi trên đồng rơm nhìn cửa động, sắc trời đã tối, xuyên qua ba gốc cây to ngoài động có thể thấy được những bông tuyết rơi lất phất trên bầu

trời. Tuyết trắng noãn, càng khiến hình dạng cây cối trở nên rõ ràng, đêm tối như mực giống như quái vật giương nanh múa vuốt canh giữ trước cửa động không cho kẻ thù xông vào.

Trong bóng tối tôi ngồi ôm chân, tay cầm lên đầu gối, thần kinh căng thẳng lúc bị truy bắt được thả lỏng, giờ mới cảm thấy huyết thái dương đau đớn, dường như tất cả mạch máu đều đang giật giật.

Trong lúc hoảng hốt có người khẽ đẩy đầu vai tôi, bên tai truyền đến tiếng gọi khẽ, "Lăng cô nương.... Lăng cô nương...." Tôi giật mình tỉnh lại, chợt nhận ra mình đã thiếp đi từ lúc nào chẳng hay.

"Đừng ngồi, nằm xuống nghỉ tạm đi." Thảo Hồ chống tay dịch sang bên cạnh để chừa ra một khoảng trống.

Tôi díp cả mắt, mơ hồ đáp một tiếng, nằm xuống ngủ....

Giấc ngủ này rất sâu, tỉnh lại thấy cả động đen ngòm.

"Cô tỉnh rồi?" Giọng nói hơi khàn của Thảo Hồ

"Ừ!" Tôi đáp một tiếng, chống người ngồi dậy. Tôi cảm thấy khát nước, đứng lên đi ra ngoài, lấy tuyết từ trên nhánh cây bỏ vào miệng.

Bên ngoài rất tối, cho dù tuyết trắng phủ kín đất cũng không sáng lên chút nào, nhìn xa mờ mờ ảo ảo chỉ nhìn gần thì còn khá rõ ràng.

Gió nổi lên, thổi vào trong động. Liệt Minh Dĩ hôn mê, cậu ta bị thương không chịu nổi gió lạnh, tôi đành ngồi ở chỗ chân cậu ta chắn gió. Thấy thế, Thảo Hồ lập tức cởi áo choàng xuống choàng lên người tôi.

Tôi hơi sững sốt, rồi sau đó cảm kích nói, "Cám ơn!" Anh ta thực sự rất tình ý.

"Ha ha, không cần khách khí." Anh ta gãi gãi gò má, dập tắt cây đuốc.

Tôi vuốt ve áo choàng mềm mại dày dặn, trên đó vẫn còn giữ nhiệt độ cơ thể của anh ta. Trong lòng tôi ấm áp, có thể có được một người bạn tri kỷ như vậy quả là chuyện khiến người ta hạnh phúc.

Đang nghĩ tới đó, gió lạnh đột nhiên biến mất. Tôi ngẩn ra, chờ giây lát, vẫn không thấy gió. Quay đầu nhìn về phía cửa động, lại phát hiện cửa động tối như mực. Tôi lập tức vươn tay về phía bóng tối.... Nhưng lại sờ vào lồng ngực một người.

"Thảo Hồ!" Tôi kinh ngạc hô, tôi chặn gió cho Liệt Minh Dã, anh ta lại chặn cho tôi.

"Thân thể cô còn cần điều dưỡng, ta là đàn ông, thân cường thể tráng, không gió." Anh ta nói như chuyện đương nhiên, không hề cảm thấy có gì không ổn.

"Huynh...." Tôi nói được một chữ thì dừng lại, vội vàng cởi áo choàng trả lại cho anh ta, cũng nói, "Mặc thêm vào!"

Anh ta lại trả cho tôi, vẫn là câu nói kia, "Thân thể cô còn cần điều dưỡng, ta là đàn ông, thân cường thể tráng, không sợ gió."

Thấy thế, tôi nhú mào, nắm chặt áo choàng trầm giọng nói, "Hoặc là để tôi khoác áo choàng cho huynh, hoặc là huynh sang bên cạnh nghỉ tạm, chọn đi!"

"Cô...." Lần này đến lượt anh ta nghẹn lời, đôi mắt xinh đẹp trong bóng đêm tràn ngập sự khó hiểu.

"Để tôi chặn gió cho thiếu gia là được rồi, huynh đi ngủ đi, bằng không tôi sẽ bắn khoản." Tôi thở dài, mặc lại áo choàng.

"Chúng ta là bạn, vì sao phải phân chia rõ ràng như vậy?"

Tôi không nói gì, cúi thấp đầu xuống. Thấy tôi mãi mà không đáp, anh thở dài không giằng co với tôi nữa, trở lại chỗ nằm xuống.

Tôi ngẩng đầu nhìn bóng tối. Có lẽ anh ta cảm thấy không có gì, nhưng tôi thì không. Anh ta hết lần này đến lần khác cứu mạng tôi, giờ lại để anh ta chặn gió, vậy còn ra thể thống gì? Tích thủy chi ân dùng tuyên trương báo (1) , phần ân tình này một ngày nào đó tôi chắc chắn sẽ trả cho anh ta

(1) Tích thủy chi ân, dùng tuyên trương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

Trời tối đen như mực, ngoại trừ tiếng gió tuyết thì không còn âm thanh nào khác, một đêm bình an. Trời sáng hẳn, tầm buổi trưa Thảo Hồ ra ngoài dò xét.

Tôi nằm tuyết trong lòng bàn tay làm tan, lấy đầu ngón tay dính nước tuyết khê bôi lên đôi môi khô ráp của Liệt Minh Dĩ. Sắc mặt cậu ta đã khá hơn hôm qua, cơ thể của cậu ta cũng đã khôi phục chút độ ấm, đan dược của Thảo Hồ thật linh nghiệm, chỉ có điều cậu ta vẫn chưa tỉnh.

Bên ngoài tuyết đã ngừng, tôi ngồi bên chăm sóc cậu ta. Ước chừng hai canh giờ sau, Thảo Hồ trở về, trước ngực căng phồng giống như nhét cái gì, trên người dính tuyết.

"Tình huống bên ngoài thế nào?" Ngoại trừ cái túi trước ngực anh ta thì đây là điều tôi quan tâm nhất.

"Ta đã cẩn thận xem xét xung quanh, không thấy bóng dáng đám người đó. Đêm qua gió tuyết lớn như vậy, sợ là bọn chúng trốn ở đâu đó tạm tránh gió." Anh ta vừa rồi vừa cho tay vào trong ngực, lấy đồng túi từ trong ngực ra đặt trên đồng rơm, trong túi là những quả tròn màu tím đen.

"Màu quả này...." Tôi chỉ vào một quả to, thật đặc biệt, làm người ta không dám khen tặng.

"Ha ha, quả này tên ‘Tử Lí Hồng’, cuối thu ra quả đến khi rét đậm thì chín. Không có độc, dùng để ăn." Vì để tôi yên tâm, anh ta cầm lấy một quả lau trên áo, há miệng cắn một miếng giòn t

"A, đỏ!" Tôi kinh ngạc nhìn, vỏ trái cây đen tím, thịt quả lại đỏ hồng bắt mắt.

"Nếm thử đi, rất ngọt đó!" Anh ta cầm lấy một quả nhét vào trong tay tôi, ý bảo tôi nếm thử.

Tôi chưa bao giờ ăn thử quả dại trong rừng, thấy anh ta ăn ngon miệng như vậy cũng thấy thú vị, lau lau một quả há miệng ăn thử. Khi nếm được vị tươi ngọt tôi thầm khen, "Thực ngọt! Thực giòn!"

"Ha ha, ngon không?"

"Ừ, rất ngon!" Tôi dùng sức gật đầu, không thể không thừa nhận loại quả nhìn thì kinh khủng mà lại ngon đến thế! Có thể là vì trái cây thật sự rất thơm, có thể là vì đói lâu, chỉ cảm thấy miếng nào cũng thật ngon!

Đúng lúc này Liệt Minh Dã hôn mê đã lâu có động tĩnh, tiếng rên rỉ khàn khàn từ cuống họng trào ra.

Nghe tiếng, hai chúng tôi đều ngừng ăn nhìn cậu ta, chỉ thấy cậu ta nhú hai hàng lông mày hơi lắc đầu, cánh môi khẽ mở ra.

Thấy thế, tôi mừng rỡ, lập tức từ ngời chuyển sang quỳ bò về phía cậu ta, vui sướng gọi, "Thiếu gia...."

Cậu ta mở mắt, lông mi chớp liên tục, sau vài lần mí mắt hoàn toàn mở ra. Cậu ta yên lặng nhìn tôi, dùng giọng nói khàn khàn đáp lại, "Lặng...."

Cậu ta tỉnh tôi vui mừng khôn xiết, buông trái cây đã một nửa đứng dậy chạy ra ngoài, ôm tuyết từ trên nhánh cây về.

Cậu ta hiểu được ý tôi, há miệng. Uống hai vốc tuyết, cổ cũng dễ chịu hơn, giọng nói cũng không khàn khàn như trước nữa, "Hiện giờ là canh mấy rồi?"

"Hôm sau, giờ Mùi (từ 13 giờ đến 15 giờ)." Tôi đáp.

Nghe vậy, cậu ta nhắm mắt, cổ họng nuốt xuống một ngụm nước bọt, một lát sau mới hỏi, "Tình huống bên ngoài thế nào?"

"Không thấy những người mặc đồ đen đâu cả."

Cậu ta gật đầu, hai tay âm thầm siết chặt. Thấy thế, tôi bỗng hiểu ra, quay đầu nói với Thảo Hồ, "Chúng ta rời khỏi nơi này thôi!"

Anh ta "Ừ" một tiếng, ăn nốt trái cây còn dở, đeo rương thuốc rồi cùng tôi nâng Liệt Minh Dã dậy.

Chân chạm đất tác động đến miệng vết thương, Liệt Minh Dã kêu rên nhưng không nói gì, hai mắt nhìn thẳng cửa động, kiên quyết muốn đi. Mặc dù cậu ta hôn mê lâu, nhưng sau khi tỉnh lại vẫn hiểu rõ mình nên làm cái gì trước.

Ba chúng tôi đều biết bây giờ thừa dịp những kẻ mặc đồ đen mỗi một rời đi là tốt nhất. Thảo Hồ rất quen thuộc địa hình nơi này, muốn trốn không phải là vấn đề.

Đúng như tôi nghĩ, có Thảo Hồ dẫn đường, không đến nửa canh giờ liền rời khỏi rừng ra đến đường lớn. Suốt chặng đường chúng tôi đi nhanh hết mức có thể, sau khi vào thành mới an tâm. Thảo Hồ đưa hai chúng tôi về đến Liệt phủ mới cáo từ rời đi.

Cả đêm không về, khiến cả phủ sốt ruột. Liệt Minh Dã đã từng gặp chuyện nên người trong phủ vô cùng sốt ruột, e cậu ta lại gặp bất trắc. Hiện thời cậu ta bị thương trở về, làm người ta vừa mừng vừa sợ.

"Quản gia, đi theo ta." Liệt Minh Dã khẽ đẩy tôi ra, vẻ mặt u ám, giọng điệu lạnh lùng.

"Lăng cô nương, cô đi nghỉ tạm đi, để ta chăm sóc thiếu gia." Quản gia cười nhẹ, đỡ lấy Liệt Minh Dã.

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Liệt Minh Dã thật lâu sau mới gật đầu với quản gia. Tôi hiểu hai người họ muốn nói cái gì, xoay người trở về Lan Uyển.

Hạ nhân đưa nước ấm tới để tôi lau người, tắm rửa, xong xuôi tôi lên giường nằm. Trở lại Liệt phủ không cần lo lắng sợ hãi nữa, tôi có thể an tâm ngủ....

Bảy ngày sau....

Tôi bưng trà sâm đi vào Trúc Uyển. Khi đi tới trong viện tôi bỗng dừng lại, bởi tôi nghe thấy tiếng vỡ từ trong phòng Liệt Minh Dã truyền

"Xoảng!" Nghe tiếng, tôi nhú mào." Xoảng!" Lại thêm một tiếng nữa, theo đó là tiếng gầm phẫn nộ của Liệt Minh Dã, "Đáng chết, quả nhiên là lũ dư nghiệt đó!"

Hai chữ "dư nghiệt" làm tôi căng thẳng, mắt cũng trợn tròn, đã tìm được kẻ mặc đồ đen rồi sao? Nghĩ vậy, tôi vội vàng bước về phía cửa phòng. Tôi đến trước cửa, đúng lúc quản gia từ trong đi ra, ông ta đứng đối diện với tôi, vẻ mặt nghiêm túc, không nói gì liền rời đi.

Bước vào trong phòng, chỉ thấy Liệt Minh Dã đưa lưng về phía tôi, tay phải nắm tay đặt lên bàn hơi run rẩy, hơi thở dồn dập mà bất ổn, ấn nhẫn đè nén.

Tôi đặt trà sâm ở trên bàn, ánh mắt quét một vòng trên mặt đất, ấm trà, chung trà đều ném vỡ vụn. Những kẻ mặc đồ đen là ai? Sau một lúc lâu, tôi mở miệng nhẹ giọng hỏi.

Cậu ta không trả lời ngay lập tức mà từ từ cúi thấp đầu xuống, một lát sau nâng lên, xoay người nhìn tôi. Đau giận đan xen trong mắt cậu ta làm tim tôi siết lại, lông mày bất giác nhíu chặt.

Cậu ta nhắm mắt lại, giang tay ra ôm tôi vào lòng, vùi đầu vào cần cổ tôi. Tôi không vội thúc giục cậu ta trả lời, mà nâng tay vỗ hân lưng cậu ta, chờ đợi.

Cậu ta ôm ta thật lâu, lâu đến mức hai chân tôi đã mỏi nhừ mới khàn khàn thấp giọng nói, "Nước Kim La ở Tây Vực vọng tưởng thôn tính Long Triều mở rộng lãnh thổ. Bốn năm trước phụ thân phụng hoàng mệnh lên đường dẹp loạn. Nhiều năm chinh chiến, quốc khố trống không không có quân lương, Hoàng thượng lệnh cho Đức Thân Vương thu thập bạc và lương thực trong dân gian cung cấp cho tiền tuyến. Phụ thân năm lần bảy lượt thúc giục triều đình mau chóng đưa quân lương tới. Lương thực cho sáu mươi vạn đại quân càng ngày càng ít. Phụ thân chờ mãi lương thảo không tới. Đại quân ngày ngày đói khổ lạnh lẽo ăn không đủ no, thảo dược cũng dần cạn kiệt, tướng sĩ bị thương không được cứu chữa ôm hận mà chết. Quá đói, đại quân hái rau dại, hái cỏ; rau dại và cỏ hết thì cắn vỏ cây, ăn bình thư; vỏ cây, bình thư cũng hết, chỉ có giết ngựa uống máu duy trì sự sống. Phụ thân vẫn không đợi được lương thảo, sáu mươi vạn đại quân cứ giảm dần, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm vốn chẳng còn sức chiến đấu, mà Hoàng thượng lại không ngừng thúc giục phụ thân quyết chiến với Kim La. Bị buộc đến đường cùng, phụ thân suất lĩnh tất cả tướng sĩ còn lại liều chết ác chiến với Kim La. Các tướng sĩ như nổi điên đâm máu giết địch, xé da thịt trên người tướng địch nhét vào miệng nuốt sống, khắp nơi là máu, khắp nơi là máu thịt. Phụ thân bị thiết kỵ giẫm lên không còn thi cốt, mấy chục vạn đại quân bị diệt toàn quân, ác chiến khiến Kim La thương nặng, Kim La Vương chết trên chiến trường. Tướng công của Mục tử tử là quan tiên phong của phụ thân, sau khi huynh ấy hộ tống ta về Hoàng Thành cũng chết vì vết thương quá nặng không được chữa trị. Mục tử tử khi đó đang mang thai, cái chết của huynh ấy khiến Mục tử tử động thai khí, thai nhi

trong bụng cũng không giữ được.... Ta vĩnh viễn không bao giờ quên được ngày đó.... Vĩnh viễn không bao giờ quên được ngày đó...."

Ban đầu cậu ta chỉ dùng giọng điệu trần thuật kể lại cho tôi, nhưng càng kể càng không khống chế nổi cảm xúc, cuối cùng đã khóc không thành tiếng, thân thể kịch liệt run rẩy đã tiết lộ sự yếu ớt và bi thương của cậu ta. Tôi nghe câu chuyện sa trường tàn khốc máu tanh, nước mắt không khống chế được trào ra. Lúc cậu ta kể xong tôi cũng òa khóc, trong chớp mắt ôm chặt lấy cậu ta.

Tôi đã hiểu, đó là một âm mưu! Là âm mưu một tay Đức Thân Vương bày ra. Lương thảo rất quan trọng với đánh trận, mà hãn lại hiếm độc lừa trên gạt dưới, một mặt lừa gạt Hoàng thượng đưa lương thảo, một mặt lại không chuyển lương thực đến tiền tuyến. Cho dù lão tướng quân hết lần này đến lần khác viết tấu chương thúc giục thì có ích gì? Không phải đều bị Đức Thân Vương giữ lại sao? Đức Thân Vương cố tình đưa sáu mươi vạn đại quân và lão tướng quân vào chỗ chết. Hãn cố tình! Cố tình!

Liệt Minh Dã khóc, giống như một đứa bé lạc đường bị thương không tìm thấy chỗ dựa, cậu ta dựa lên đầu vai tôi, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên cần cổ tôi như đốt cháy da thịt tôi, khiến trái tim tôi đau xót. Cuối cùng cũng khóc ra, thù hận chôn dấu dưới đáy lòng hóa thành nước mắt trào dâng. Rút cuộc tôi có thể hiểu vì sao cậu ta hận Đức Thân Vương như vậy, bởi vì Đức Thân Vương không chỉ chết phụ thân cậu ta, còn hại chết mấy chục vạn mạng người. Rút cuộc tôi cũng biết vì sao cậu ta luôn áy náy với Mục Liễu Như, Mục Liễu Như vì cậu ta mà mất tướng công, tuổi trẻ đã thủ tiết, còn mất đi cốt nhục của cô ấy và vong phu. Rút cuộc tôi cũng biết vì sao cô ấy lại bảo mình cũng từng làm mẹ, biết vì sao khi Tiểu Thương Sí bị bệnh cô ấy lại thấp thỏm lo âu, hóa ra là vì cô ấy đã phải ném trái nỗi đau mất mát ấy. Vậy 22,23,24 hàng tháng cô ấy rời phủ là vì bái tế vong phu? Tôi không dám tưởng tượng, trong những năm tháng điên cuồng kia Liệt Minh Dã đã điên cuồng sống sót như thế nào? Kể mặc đồ đen ám sát cậu ta

hóa ra là dư nghiệt Kim La, vì báo thù cho Kim La Vương chết trận, cha nợ con trả!

Liệt Minh Dĩ chỉ nói về phụ thân cậu ta, mà chưa từng nhắc tới mẫu thân, tôi lại không dám hỏi, sợ xé rách vết thương của cậu ta.

Lão tướng quân vì Thiên Vận Long Triều lập biết bao công lao, cuối cùng lại rơi vào kết cục bi thảm bị kẻ gian hãm hại, thậm chí còn không tìm được thi thể. Ông ấy huy hoàng cả đời, dũng mãnh cả đời, lại vẫn trở thành vật hi sinh cho tranh giành đen tối hủ bại trong triều đình. Vẫn không thoát khỏi những kẻ điên cuồng ấy. Sáu mươi vạn mạng người tan thành mây khói trong chớp mắt chỉ vì Đức Thân Vương!

Trái tim tôi kịch liệt co lại. Đẩy hơn mười vạn người vào chỗ chết, không chỉ Liệt Minh Dĩ hận Đức Thân Vương mà cả tôi cũng hận hắn. Đức Thân Vương quá tàn nhẫn! Hắn không phải người, là súc sinh, không bằng heo chó! !!

Chương 50: Khẳng định và nguy hiểm

Nước mắt đau xót của Liệt Minh Dĩ từng giọt từng giọt đốt cháy da thịt tôi, đâm vào trái tim tôi, tôi dùng hết sức ôm lấy cậu ta, ôm đứa bé đã trải qua quá nhiều máu tanh đau khổ này. Quá khứ của cậu ta đã lay động nơi mềm mại nhất trong lòng tôi, nơi đó như vì cậu ta mà hóa thành bông vải, muốn lấy hết sức ôm ấp trấn an những đau thương của cậu ta.

Cậu ta dựa vào đầu vai tôi đau lòng nỉ non, hiện giờ cậu ta thật yếu ớt, giống như một chiếc lá gió thổi qua liền bay đi xa.... Như một viên thủy tinh, gõ nhẹ là vỡ thành mảnh nhỏ....

Tôi trước giờ không biết được mùi vị của nỗi đau, hiện giờ lại có thể cảm thụ rõ ràng. Trong lòng cậu ta tràn ngập đau khổ không thể nói ra, tràn ngập thù hận không thể giải thoát. Cậu ta đè nén, cho nên đã tự khép kín mình, ngày qua ngày tự đẩy mình đến vực sâu tăm tối.

Khóc một lúc lâu, cậu ta ngẩng đầu lên mặt đầy vẻ mệt mỏi, đau thương. Tôi đỡ cậu ta đi tới giường ngồi xuống, bưng nước ấm đến lau mặt cho cậu ta. Cậu ta nhắm mắt, nắm tay tôi nhẹ nhàng cọ cọ, mỗi một lần cọ đều làm tim tôi đau nhói, đau quá....

Tôi vỗ lưng cậu ta giống như dỗ trẻ con ngủ, khi thì vuốt ve mơn trớn trán, gò má cậu ta. Cậu ta yên tĩnh nằm ở trên giường, hô hấp từ bất ổn dần trở nên bình tĩnh. Cậu ta đang ngủ, mang theo đau đớn đi vào giấc ngủ....

Tôi dè dặt cẩn thận đặt tay cậu ta đang ôm eo tôi lên giường, rón rén rời khỏi phòng cố gắng không phát ra tiếng động. Ngửa đầu nhìn trăng, lòng tôi ngập tràn phiền muộn, mặt trăng tròn như vậy, sáng như vậy, thế giới cũng muôn hồng nghìn tía như vậy, vì sao trong cuộc sống lại có nhiều thăng trầm như thế?

Trở lại Lan Uyển, tôi nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không thể ngủ được, cứa của Liệt Minh Dĩ như cứa rết trong đáy lòng tôi, cảm giác đau đớn ấy tôi không thể tưởng tượng và chịu đựng nổi. Cậu ta thật kiên cường, lại cũng thật yếu ớt, cậu ta mạnh mẽ tàn bạo, lại có trái tim hồn nhiên mềm cảm, cậu ta đại biểu cho mâu thuẫn, vui giận phức tạp trộn lẫn lại với nhau.

Tôi thở dài một tiếng, giờ mới nhận ra mình đã bất giác quan tâm đến cậu ta, thậm chí còn lo lắng sốt ruột. Đây là tình cảm gì? Chị gái với em trai sao? Không phải. Người trên đối với hậu bối? Cũng không phải. Hay là.... Đang lúc miên man suy nghĩ, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng ‘rầm’ thật mạnh, tôi sợ tới mức suy nghĩ hỗn loạn cũng tan thành mây khói. Âm thanh này rất quen thuộc, chắc chắn Liệt Minh Dĩ lại mộng du, cậu ta mộng du chỉ biết tới đây tìm tôi!

Tôi khẽ thở dài, xuống giường đóng cửa phòng, từ cuối giường trèo lên giường. Mới lên giường Liệt Minh Dĩ đã nhích tới gần, dựa vào trực giác chui vào trong lòng tôi, cánh tay ôm eo tôi.

Trong bóng đêm tôi khẽ vuốt ve khuôn mặt ngủ say của cậu ta, hốc mắt có chút ẩm ướt. Nếu cậu ta không sinh ra ở tương môn, không sống ở cổ đại rối loạn này, có lẽ cậu ta hôm nay sẽ khác....

Hôm sau, khi tôi tỉnh lại cậu ta còn đang ngủ. Tôi chống má nhìn khuôn mặt đang say giấc của cậu ta. Lúc ngủ cậu ta không còn vẻ tùy tiện liều lĩnh như bình thường mà hơi cuộn người lại như đứa bé mới sinh. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn kỹ cậu ta lúc ngủ, nói thật, đáng yêu chết đi được!

Từ hai năm trước cậu ta đã sống sót sau nguy hiểm, vậy tương lai nhất định sẽ phi thường. Khóe miệng tôi cong lên, vươn ngón trỏ chọc nhẹ lên mặt cậu ta, nhin không được nói cho cậu ta biết những lời tiên đoán của lão đạo sĩ, "Cậu biết không, tôi từng đi xem mệnh cho cậu, lão đạo sĩ kia nói thân thể cậu đại phú đại quý, mệnh cách kiên cường, cả đời đạp gió rẽ sóng, chiến đấu anh dũng đảm máu, có một nam hai nữ. Cậu là nam tử hán kiên cường, tuyệt đối sẽ không dễ dàng mất mạng đâu

Tôi vốn chỉ làm bầm lảm nhảm, ai biết vừa dứt lời Liệt Minh Dĩ đã mở mắt ra. Cậu ta bất ngờ thức dậy làm tôi hóa đá ngay tại chỗ.

Trong mắt cậu ta lóe ra vẻ vui sướng không che giấu được, ngay cả đồng tử cũng kích động.

"Cậu.... Cậu không ngủ?" Sau khi hoàn hồn tôi kinh ngạc, từ trên giường bật dậy, tròn tròn hai mắt.

"Tỉnh từ lâu rồi." Cậu ta cũng ngồi dậy, vừa nói vừa vươn tay về phía tôi, hai mắt sáng ngời có thần, ánh mắt nhiệt tình rực cháy.

Tôi không thèm nghĩ đã hất tay cậu ta ra, gò má nhanh chóng đỏ ửng. Đã tỉnh còn giả vờ ngủ, hại tôi vừa rồi lằm bằm nói ra những lời mờ ám dễ khiến người ta suy nghĩ lung tung như vậy, thật đáng giận!

Tôi muốn xuống giường, hai chân vừa đưa xuống bên giường cậu ta đã bắt được cánh tay tôi, không cho tôi cơ hội phản ứng liền kéo tôi lại. Tôi sợ hãi hét một tiếng, ngã vào lòng cậu ta. Tôi ngửa đầu, cậu ta cúi đầu. Không.... Ừm.... Tôi chỉ kịp nói ra một chữ bởi cậu ta đã ngậm lấy môi tôi. Giờ phút này, toàn thân tôi đều dấy lên cảm giác khô nóng khó hiểu, thân thể cũng cứng đờ.

Cậu ta chỉ hôn tôi mà không làm gì khác, khuôn mặt mỉm cười in trong đôi mắt kính ngọc của tôi.

Tôi không dám động đây, cũng quên đẩy cậu ta ra, chỉ biết nhìn trừng trừng cậu ta giống như đứa ngốc vậy. Thực không ngờ lời nói của tôi lại khiến cậu ta phản ứng

Bất động chỉ là tạm thời, cậu ta dời môi đi, cười nhẹ sau đó lại hôn lên cánh môi hé mở của tôi. Lần này lại khác, cậu ta trần trọc giữa cánh môi dịu dàng khẽ hôn, kích thích mút vào, làm cảm giác khô nóng trên người tôi càng tăng cao, trái tim cũng đập 'thình thịch' như điên.

Bị cậu ta ăn đậu hũ thật lâu mới nghĩ tới việc đẩy cậu ta ra. Cậu ta dường như đã sớm được tôi định làm gì, nhanh tay bắt lấy tay tôi, lật người đè tôi xuống giường. Nhận ra tình trạng này rất rất không ổn, tôi giãy giụa quay đầu đi, cắn chặt răng không để đầu lưỡi cậu ta tiến vào.

Thử vài lần không được, cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi, giọng nói khàn khàn rầu rĩ, "Một lần cũng không được sao?"

"Không được!" Tôi trả lời chắc như đinh đóng cột, đẩy cậu ta ra dịch sang một bên lấy mu bàn tay lau môi. Hóa ra cậu ta cũng có lúc giả vờ, sau này phải đề cao cảnh giác, quả đúng là đã xem thường cậu ta rồi!

Cậu ta nhìn tôi đắm đắm, rồi sau đó quyến rũ liếm môi, liếm đi vẻ mờ ám không đứng đắn nói, "Cuối cùng rồi cũng có ngày nàng đồng ý, ta sẽ làm nàng lại mang thai cốt nhục của ta." Nói xong, đuôi lông mày hơi nhướng lên, vui vẻ nhảy xuống giường, đứng trước giường vờn vai.

"Bùm" một tiếng, núi lửa trong đầu phun trào, mặt tôi lại nóng bừng lên, ngọt ngào khó thở, nhảy dựng lên như nuốt phải thuốc nổ chỉ vào bóng lưng cậu ta mắng, "Cậu đúng là không biết xấu hổ, ai nói hai đứa con gái là tôi sinh?"

Cậu ta quay đầu nhìn tôi cười hừ hỏm, bỏ lại một câu "Nàng cứ chờ xem" rồi sung sướng rời khỏi phòng

Tôi trừng mắt nhìn cửa phòng rộng mở suýt nữa thở không nổi, đứng ở trên giường dùng sức dậm chân, xấu hổ. "Nàng cứ chờ xem" là ý gì hả? Phi phi phi! Liệt Minh Dĩ đáng ghét, xem cái dáng tuyên thệ chắc nịch của cậu ta kìa. Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ!

Tháng ba mùa xuân, xuân về hoa nở. Vốn là thời tiết cây cỏ sinh sôi nảy nở, lại bị bi thương trùm, không thấy được màu xanh tràn trề sức sống.

Mục Cửu Sơn chết bệnh....

Cả Mục phủ chìm trong bi thương vô hạn, Mục Liễu Như khóc ngất trước quan tài, mất đi người thân cũng làm Trang phi cũng bi thương khóc nức nở. Quan viên đến phúng viếng đếm không xuể, Hoàng thượng cũng tự mình giá lâm.

"Trẫm sẽ an táng trọng thể cho Mục ái khanh, truy phong ông ấy làm ‘Trung Nghĩa Công’[*] ! Ái phi, đừng khóc, tim trẫm cũng bị nàng khóc nát rồi...." Hoàng thượng ôm lấy Trang phi quỳ gối trước quan tài kéo vào trong lòng, vẻ mặt đau lòng, không tiếc lấy hậu táng và phong thưởng dỗ cô ấy nín khóc.

[*] Công: Tước đầu trong năm tước phong kiến

Trang phi khóc không thành tiếng, vùi đầu trước ngực anh ta không tìm được nước mắt.

Tôi và Liệt Minh Dã quỳ trước quan tài dập đầu ba cái mới lùi sang một bên. Vẻ mặt Liệt Minh Dã có chút hoảng hốt, lão đạo sĩ tiên đoán rất đúng, Mục Cửu Sơn là vị trưởng bối duy nhất còn lại bên cạnh cậu ta, giờ cũng đã đi rồi.

Phúng viếng Mục Cửu Sơn, Hoàng thượng lệnh cho những ai không có nhiệm vụ đi hết, để lại Mục phủ thanh tĩnh.

Tôi và Liệt Minh Dã khấu từ Hoàng thượng rồi cùng nhau quay về. Dọc đường cậu ta chẳng nói chẳng rằng, ngay cả hô hấp cũng có vẻ yếu ớt. Tôi nắm tay cậu ta nhưng không nói gì, đôi mắt ướt át, trong lòng cũng không chịu nổi. Mặc dù tôi chỉ gặp Mục Cửu Sơn một lần, nhưng trong trí nhớ khuôn mặt ông ấy ngay thẳng, nụ cười ôn hòa, vậy tính tình chắc cũng vô cùng ngay thẳng. Chỉ mới hơn năm mươi mà đã đi rồi....

Sắp xếp xong tang sự, kiêng hết tang kỳ, Mục Liễu Như cũng gầy đi trông thấy, tinh thần cũng không tốt. Một tháng trôi qua mà vẫn chưa vực dậy được.

Trang phi cũng không khác cô ấy là bao, Hoàng thượng vì muốn cô ấy vui nên quyết định cải trang vi hành, điểm đến là Triều Dương cách Hoàng Thành gần nhất. Hoàng thượng lần này lệnh Mục Liễu Như, Đức Thân Vương, Liệt Minh Dã đi theo, Trang phi cũng chỉ đích danh muốn tôi đi cùng. Hoàng thượng yêu cầu Mục Liễu Như đi là để giải sầu, yêu cầu Đức Thân Vương là sợ lúc anh ta đi trong triều sẽ xảy ra biến cố, còn Liệt Minh Dã đảm đương trọng trách hộ giá.

Trời âm u, không gió, không mây, bầu trời màu xám nhạt làm lòng người cảm thấy nặng nề. Tôi ngồi trên chiếc bè gỗ rộng rãi đi dọc theo Sùng

Giang. Từng nghe non nước Sùng Giang nổi tiếng thiên hạ, hôm nay được tận mắt nhìn quả nhiên không giả.

Nước Sùng Giang lặng lẽ, làm người ta không nhìn thấy dòng chảy. Sùng Giang xanh nhạt, giống như một miếng ngọc bích không tỳ vết. Sùng Lâm xanh mướt giống như bức bình phong xanh biếc, phản chiếu xuống mặt sông. Sùng Lâm thế núi hiểm trở, dốc núi dựng đứng, quái thạch lởm ch

Ngư dân chống sào đẩy bè, khê khuấy đảo khiến nước sông gợn lên những vòng sóng. Nếu không có những gợn sóng này tuyệt đối sẽ không nhận ra bè đang trôi. Phía sau, binh sĩ mặc thường phục chèo bè đi theo, đội ngũ đông đảo.

Núi hai bờ sông dần lùi về sau lưng, phóng mắt nhìn chỉ thấy một màu xanh ngắt trải rộng mênh mông, quả đúng là đủ cả nước, trời, núi, cùng màu.

"Sùng Lâm sơn thủy giáp thiên hạ, Dương Sóc kham xưng giáp Sùng Lâm, quần phong đảo ảnh sơn phù thủy, vô thủy vô sơn bất nhập thần. [*]"
Hoàng thượng đánh vỡ sự im lặng. Anh ta ôm lấy đầu vai Trang phi, nói tiếp, "Ái phi hãy xem, giang sơn Long Triều của trăm tú lệ hùng tráng đến nhường nào!"

[*] Non nước Sùng Lâm đẹp nhất thiên hạ, đứng đầu Sùng Lâm là Dương Sóc. Đất trời nhiều sông núi đến vậy. Không núi không sông thì chẳng còn gì.

Trang phi nhìn sông nước trước mắt cười nhẹ, gật đầu nhưng không nói gì.

"Ái phi, trăm chờ sau lần vi hành này nàng có thể nở nụ cười một lần nữa, khổ tâm của trăm nàng có hiểu không?" Hoàng thượng cúi đầu nhìn đôi mắt xinh đẹp chứa đầy bi thương, nhú mày.

Nghe vậy, thân thể mềm mại của Trang phi run lên, ".... Hoàng thượng...." Cô ấy xúc động gọi, đắm đuối đưa tình nhìn anh ta, cũng vòng tay ôm eo anh ta, vùi khuôn mặt xinh đẹp vào trong lồng ngực Hoàng thượng.

"Ái phi...." Hoàng thượng ôm chặt cô ấy, lộ ra sự yêu thương hết mực.

Tôi than nhẹ trong lòng, chuyển tầm mắt sang bên cạnh. Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Hoàng thượng cũng không ngoại lệ. Anh ta vì Trang phi mà làm đến mức này cũng thật hiếm có. Tôi chuyển tầm mắt lại bất giác chạm phải ánh mắt Đức Thân Vương. Hắn ta đang như cười như không nhìn tôi, ai cũng chăm chú ngắm nhìn Sùng Lâm, chỉ riêng hắn ta thì không. Tôi không cười đáp lễ như xưa nữa mà quay thẳng mặt đi, sự tàn nhẫn của hắn làm người ta lạnh cả lòng.

Bè gỗ lững lờ trôi, ngư dân chèo bè ra xa dần, giờ đã không còn nhìn thấy được bờ sông nữa. Đến giữa lòng sông, nước sông từ rộng lớn dần dần thu hẹp lại, cứ hẹp dần hẹp dần cho đến một khe núi hẹp dài.

Ngư dân ngừng chèo, tôi biết du sông sẽ dừng ở đây bởi khe núi đứng rất sát nhau, một khi chèo vào sẽ bị dòng nước cuốn về phía hạ du. Nghe nói, trên sông này có một khúc nước chảy xiết, còn có một thác nước rất cao, có rừng rậm núi thẳm, trong núi còn thường xuyên xuất hiện dã thú, dân chúng địa phương hoặc du khách đều không dám tới gần, sợ gặp phải bất trắc.

Chúng tôi đứng trên bè ngắm nhìn khe núi dốc đứng hiểm trở, hôm nay âm u nên nơi này lại càng có vẻ u ám. Chẳng cần tự nghiệm, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta muốn rút lui rồi. Ở lại không lâu, ngư dân chống sào quay đầu bè. Khi bè gỗ quay đầu vắt ngang sông, dưới chân bỗng xảy ra biến cố. Một sức mạnh từ phía dưới đâm lên khiến bè gỗ bay lên khỏi mặt nước.

Tôi hoảng hốt, chuyện này xảy ra quá đột ngột khiến tôi không kịp chuẩn bị. Dưới tình huống bất ngờ như vậy mọi người chưa kịp la lên đã ngã

xuống nước, tiếng rơi xuống nước không ngừng vang lên, bọt nước bắn tung tóe.

Vừa rơi xuống, nước sông lập tức quấn lấy tôi. Nước chảy vào mắt, vào miệng vào mũi làm tôi bị nghẹn ho sặc sụa. Tôi không biết bơi, giây phút bẽ lạt tôi chỉ cảm thấy cá chết đang vẫy tay với mình. Quả đúng là vậy, bởi hai chân tôi bị người ta túm chặt lấy kéo xuống. Hai mắt tôi híp lại thành một đường thẳng, trong dòng nước cuộn cuộn tôi mơ hồ nhìn thấy rất nhiều bóng đen chuyển động dưới nước. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là những người này.... không phải là thích khách Tây Vực chứ?

Đã uống mấy ngụm nước sông khiến đầu óc tôi mơ hồ, lồng ngực trướng đau, bản năng sinh tồn làm tôi dùng sức vùng vẫy. Sức của kẻ kia hiển nhiên mạnh hơn tôi rất nhiều, hẳn không cho tôi cơ hội chạy trốn, túm chặt cổ chân tôi muốn kéo tôi vào chỗ chết.

Tôi không nhịn thở được nữa, cũng đã bị sặc mấy ngụm nước, tôi mất dần ý thức. Trong lúc ý thức hỗn độn, tôi mở miệng ra, nước sông ào ào chảy vào. Đúng vào giây phút nguy cấp một cánh tay ôm lấy eo tôi, tôi không nhìn thấy, không nghe thấy, chỉ biết nước sông bốn phía cuộn cuộn, sau đó trở nên kịch liệt điên cuồng.

Cánh tay đang ôm tôi dùng sức siết chặt, làm chúng tôi áp sát vào nhau. Tôi chỉ thấy đau lại lạnh như băng như thế bị nước lũ cuốn trôi, người đang ôm tôi cũng bị dòng nước chảy xiết cuốn đi càng xa. Đột nhiên, dòng nước xiết đẩy mạnh chúng tôi ra, ngâm trong nước lâu đột nhiên rời khỏi nước khiến thân thể nặng một cách kỳ lạ. Tôi bay lên không trong một chớp mắt, sau đó rơi mạnh xuống.

Lúc này tôi còn chút ý thức, có thể cảm thấy trong ngực khó chịu như bị đào vét, trạng thái này quả nhiên là do rơi từ trên cao xuống. Chỉ nghe "ầm" một tiếng, nước lạnh bắn lên mặt, lên người, cảm giác như bị đào vét kia càng trở nên kịch liệt, nhưng nó cũng chỉ kéo dài trong giây lát. Khi rơi vào

dòng nước lạnh như băng tôi cũng mất đi tri giác, chỉ có bốn chữ để hình dung cảm giác khi rơi vào trong nước đó là – sống không bằng chết!

Bóng đen và hoa mắt bao phủ tôi, trong lúc hỗn loạn hình như có vật gì đè lên chỗ dạ dày tôi, ngay sau đó một dòng nước ấm áp từ thực quản trào ra. Sau khi phun ra mấy ngụm nước, ý thức đã hơi khôi phục, trong lúc hoảng hốt dường như tôi nhìn thấy bầu trời.... Lại dường như thấy chạc cây.... Tôi chỉ kịp tỉnh táo trong chớp mắt, ngay sau đó bóng tối vô biên vô hạn lại nuốt chửng tôi.

Không biết hôn mê bao lâu, tiếng "âm ầm" thúc giục tôi tỉnh lại. Tôi ra sức mở mắt, không hiểu sao phía bên phải cơ thể lại cảm thấy ấm áp. Một gương mặt đập vào mắt, giọng nói hấp dẫn hơi khàn cũng vang lên, "Tỉnh rồi sao?"

Tâm nhìn mơ hồ, tôi cố gắng chớp mắt mấy cái, đợi khi thấy rõ người trước mắt tôi hóa đá. Một giây sau tôi vội đẩy hẳn ta ra, giật mình ngồi dậy, theo bản năng nhìn quanh.

"Đừng tìm, nơi này chỉ có hai chúng ta thôi." Dường như đọc được suy nghĩ của tôi, hẳn ta chống khuỷu tay lên đầu gối, một tay chống má buồn cười nhìn tôi.

Trong lòng tôi lạnh ngắt, tôi không thể không thừa nhận chỉ có hai chúng tôi ở đây, không thể không thừa nhận người cứu tôi là hẳn ta – Đức Thân Vương! Trong lòng có chút buồn bực, có chút oán hận, vì sao không phải Liệt Minh Dã cứu tôi? Cậu ta đâu? Tôi dùng hai tay che mặt, không thấy cậu ta khiến tôi thất vọng....

"Cô không hy vọng người cứu cô là Bốn vương." Giọng điệu chắc chắn của Đức Thân Vương truyền vào lỗ tai làm tôi giật mình, lúc này tôi mới nhận ta phản ứng sau khi tỉnh lại của tôi quá mức rõ ràng. Tôi vội điều chỉnh cảm xúc đè nén sự thất vọng, khi buông tay thì đã mỉm cười, khách khí nói,

"May mắn được thân vương cứu là phúc phận của dân nữ, dân nữ đâu dám không muốn."

"Cô đúng là gió chiều nào theo chiều nấy."

Chưa từng nghe hần nói trực tiếp như thế, tôi không khống chế được biểu cảm trên mặt, nụ tươi cười lập tức cứng đờ, khóe miệng cũng hơi giật

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha!" Thấy thế, hần ta ngửa đầu cười to, cười rất càn rỡ. Hần vươn tay nắm cằm tôi, kéo mặt tôi lại gần, trong đôi mắt phượng hẹp dài lấp lánh đủ loại ánh sáng, "Ta cứu cô hai lần, cô nên báo đáp thế nào?"

Nghe vậy, tôi cố gắng nở một nụ cười cứng ngắc, thử hỏi, "Thân vương muốn tôi báo đáp thế nào?"

"Ta rất có hứng thú với tôi." Giọng điệu không nặng không nhẹ, ngả ngớn không đứng đắn của hần ta làm tôi lạnh từ đầu đến chân, ánh mắt càn rỡ không hề kiêng kị làm tôi muốn bỏ chạy ngay lập tức. "Bốp" Tôi gạt phắt tay hần ra, đứng bật dậy lùi về phía sau, cố gắng che giấu sự hoảng loạn, "Dân nữ đê tiện, không...."

"Đừng khiếm tốn!" Hần ta ngắt lời tôi, cũng đứng lên, "Cô có giá trị thế nào trong lòng Bốn vương đã sớm biết."

Nghe vậy, tôi ghen hòng, trợn tròn mắt nhìn hần ta, hai tay siết chặt buồng thông bên sườn hơi hơi run rẩy.

"Tối nay ăn ngủ tại đây!" Hần ta vừa nói vừa xoay người nhặt một cành cây đang cháy từ trong đồng lửa, tiến lên vài bước đưa tới trước mặt tôi, "Bốn vương đi vào rừng săn thú, cô chờ ở đây!"

Ánh mắt tôi từ trên mặt hần ta chuyển xuống cành cây, nhìn nó thật lâu mới dờ dẩn cầm lấy.

Hắn ta xoay người đi vào trong rừng cây rậm rạp, lúc đi đến bìa rừng lại quay đầu mỉm cười nói với tôi, "Trong rừng thường có dã thú xuất hiện, đừng tới việc chạy trốn." Dứt lời, một mình vào rừng.

"A!" Tôi run lên, cành cây trong tay nóng như lửa đốt, lại lạnh như băng. Tôi giống như bị lửa làm bỏng, bị lạnh làm đau ném cành cây về trong đồng lửa, thở hỗn hển. Hắn ta như thể tinh thông Thuật Đọc Tâm nhìn thấy rõ tất cả suy nghĩ của tôi, thật đáng sợ!

Trong không gian không ngừng vang lên tiếng "ầm ầm" làm tôi cứng ngắc quay người nhìn lại. Một thác nước nguy nga sừng sững giữa đất trời, bọt nước trắng xóa cuộn cuộn, khí thế mạnh mẽ, nước từ trên cao đổ xuống tạo thành một tầng hơi nước mờ mịt.

Ngửa đầu nhìn mới phát hiện trời đã gần tối. Hai bờ sông có khoảng ba trượng bằng phẳng, tầm trượng là cây tùng thấp xanh nhạt và rừng rậm xanh thẫm. Bây giờ thì tôi đã hiểu, hai chúng tôi trong lúc hỗn loạn đã tiến nhầm vào khe núi rồi rơi tới hạ du.

Hai chữ "dã thú" quanh quẩn trong đầu làm lòng tôi run lên, vội trở lại nhặt một cành cây từ trong đồng lửa nắm chặt trong tay. Đức Thân Vương nói đúng, phải cẩn thận!

Ước chừng hai nén hương, Đức Thân Vương mang hai con thỏ xám hoang trở về. Lúc này quần áo hắn có vết rách, chắc do truy bắt thỏ hoang trong rừng rậm gây ra. Hắn ta rút từ trong tay áo ra một thanh kiếm ngắn, lột da, mổ bụng, móc nội tạng thỏ hoang, động tác liên tiếp có thể nói thành thạo, xem ra hắn ta không ít lần ăn ngủ dã ngoại.

Bữa tối không nói gì, đều tự mình ăn cho xong. Sau bữa cơm hai chúng tôi lấy nước dưới sông súc miệng, sau đó ngồi bên cạnh đồng lửa, quay mặt vào rừng rậm, lưng dựa về phía bờ sông để phòng có dã thú tới. Vào ban

ngày tiếng thác nước đã rất kinh người, giờ trong đêm yên tĩnh lại càng trở nên hung hãn hơn, tiếng "ầm ầm" kia có thể so với sấm

Đêm dài, hơi nước dần trở nên lạnh lẽo, tôi theo bản năng dịch tới gần đồng lửa, giữ cho cơ thể ấm áp hơn một ít. Mới dịch một cái đã thấy Đức Thân Vương ngẩng đầu nhìn về phía rừng rậm, vẻ mặt tập trung, lông mi hơi rũ xuống, dường như muốn nghe cái gì.

Thấy thế, đầu tiên tôi sửng sốt, thất thần sau đó biến sắc. Dáng vẻ này.... Chẳng lẽ là....

Anh ta rút từ trong đồng lửa mấy cành cây đang cháy nắm chặt trong tay, cũng hạ giọng khẽ nói với tôi, "Đứng lên, đứng ra sau lưng Bốn vương!"

Nghe vậy, tôi cũng chẳng kịp nghĩ xem hãn đáng sợ hay không, vội vàng làm theo lời hãn. Tôi theo bản năng nhìn ra đầm nước phía sau và bờ bên kia, không có gì khác thường, chỉ có đêm đen và hơi nước trắng xóa.

Bởi vì tiếng thác nước quá ồn, Đức Thân Vương phải cẩn thận lắng nghe phân biệt, tinh thần tập trung cao độ. Tôi không thể tỉnh táo hẳn cảm bằng hãn ta, ngoại trừ tối đen thì không nhìn thấy gì khác, càng không nghe được âm thanh kỳ lạ nào.

Thời gian dần trôi, trên trán tôi rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, thần kinh cũng căng thẳng. Rút cuộc rừng rậm trước mắt có có nguy hiểm không? Đang nghĩ đó, trong rừng rậm đột nhiên 'lạo xạo', ngay sau đó một bóng đen mờ nhạt lao về phía chúng tôi, đồng thời tiếng gầm kinh khủng cũng vang lên, "Gào! !!"

Giờ phút này, tôi ngừng thở, máu toàn thân cũng như ngừng chảy. Đức Thân Vương phản ứng cực nhanh, nhanh như chớp cầm nhánh cây rục cháy quét về phía bóng dáng khổng lồ k

Chương 51: Gặp nguy và quý nhân

Thấy lửa cái bóng khổng lồ kia giật mình, vội nghiêng mình giữa không trung thay đổi quỹ đạo cú vồ. Tứ chi vừa chạm đất, nó nâng chân trước lên dụi mắt trái, vừa dụi vừa khẽ gầm gừ, hơi nóng làm đau mắt nó rồi.

Khi tôi thấy rõ đó là gì thì lông tơ toàn thân dựng đứng cả lên, trên trán cũng nhanh chóng rịn ra một tầng mồ hôi. Ôi trời, đó là một con hổ trưởng thành cường tráng. Nhìn qua chiều dài của nó ít nhất phải hai mét năm.

Đức Thân Vương lại không hề hoảng sợ, hiển nhiên là vì đã quen gặp những tình huống nguy hiểm. Hắn chuyển nhánh cây bên tay phải sang tay trái, rút từ trong ống tay áo phải ra một thanh đoản kiếm.

Mãnh hổ dụi mắt xong hung tợn gầm gừ với chúng tôi, trong tiếng gầm kia lộ ra sự đói khát thèm thịt, lộ ra sự phẫn nộ với việc Đức Thân Vương dùng lửa hơ mắt nó.

Đức Thân Vương tiến lên một bước, tiện đà lạng lẽ dịch sang trái kéo giãn khoảng cách với tôi, kéo gần khoảng cách với mãnh hổ.

Mãnh hổ nằm rạp người xuống, làm tư thế chuẩn bị vồ mồi. Đức Thân Vương giang rộng hai chân, hai đầu gối hơi khụy xuống chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch.

Thấy thế, tôi căng thẳng, biết trận chiến tàn khốc giữa người và hổ sắp bắt đầu!

Mãnh hổ "Gào" một tiếng phi lên, há cái miệng to như bồn máu lao về phía Đức Thân Vương. Đức Thân Vương nghiêng mình né sang trái, phản ứng nhanh nhẹn, động tác chuẩn xác, một kẻ lao lên một kẻ tránh đã thành công dụ mãnh hổ rời đi.

Tôi biết hẳn làm vậy thứ nhất là vì mình, thứ hai là vì tôi. Chuyện tôi có thể làm lúc này đó là tự bảo vệ mình, không cản trở hẳn. Nghĩ đến đây, thừa dịp hẳn và hồ giăng co tôi dùng tốc độ nhanh nhất, nhẹ nhàng tới gần đồng lửa, rút ra mấy cành cây cầm trong tay đề phòng bất trắc.

Tôi chưa bao giờ thấy người và thú chém giết nhau, tối nay xem như được mở rộng tầm mắt. Người đàn ông tôn quý chỉ đứng sau Hoàng thượng và chúa tể muôn loài, bá chủ rừng rậm, cuộc chiến giữa một người một hổ này có thể nói là chấn động lòng người, ngập tràn nguy hiểm.

Nhìn mãnh hổ kia, răng nanh sắc nhọn, móng vuốt to dài, thân hình cường tráng, tản ra sự lãnh lẽo và khí phách của kẻ mạnh. Nhìn Đức Thân Vương ánh mắt sắc bén, thân thủ vững vàng, dáng người cao lớn, hiện nay hẳn hoàn toàn không còn vẻ ngả ngớn không đứng đắn mà khắp người đều tản ra sự sắc bén khiếp người.

Tôi cũng không biết người thú giao đấu lại có vẻ đẹp mạnh mẽ, hoang dại khó diễn tả được thành lời như vậy, thực làm người ta khiếp sợ.

Vì sợ lửa nóng, mãnh hổ thử nhiều lần vẫn không làm gì được Đức Thân Vương, không những thế còn bị lửa hơ vào mắt mấy lần, suýt nữa bị đoản kiếm chém trúng. Nó tức giận gầm lên, hòa với tiếng thác nước cùng nhau vang vọng đến chân trời Gà

Đức Thân Vương bay vọt lên ngọn cây, mãnh hổ vội vàng thu thế suýt nữa đâm trúng thân cây to lớn. Không bắt được người, nó tức giận đi vòng quanh thân cây, cái đuôi to tức giận vẫy vẫy.

Càng theo dõi trận chiến tôi càng cảm thấy đầu óc trống rỗng. Dường như tôi không hề quen Đức Thân Vương đứng ở trên ngọn cây nhìn mãnh hổ kia, đặc biệt là khí chất vương giả lạnh thấu xương tỏa ra từ hẳn. Có một chớp mắt, tôi đã nhìn nhầm hẳn thành Hoàng thượng. Không thể nào! Không thể nào!

Đức Thân Vương không xuống, mảnh hổ cũng đành bó tay, nó kiên dè đoản kiếm và cành cây cháy trong tay hẳn nên không dám mạo muội hành động, bực đến mức đi vòng quanh, vừa đi vừa thở hắt ra. Xoay qua xoay lại nó đột nhiên dừng, không chờ tôi có phản ứng, nó đột nhiên đổi hướng nhảy bổ về phía tôi.

Thân thể mạnh mẽ đột nhiên lao tới và mặt hổ làm tim tôi như ngừng đập, hô hấp tạm dừng trong chớp mắt. Tôi không né được, hai như cắm rễ trên mặt đất không thể động đậy.

Mặt hổ gần ngay trước mắt, trong miệng nó phả ra mùi tanh ấm nóng làm tôi buồn nôn. Giây phút như mảnh treo chuông, khi nó cách tôi chưa đến một thước lại bất ngờ xảy ra biến cố. Chỉ thấy nó gào một tiếng, thân thể từ trên không rơi mạnh xuống, bốn móng hạ xuống đất tạo ra tiếng vang nặng nề.

Không vào bụng hổ, trái tim ngừng đập và hô hấp của tôi dần phục hồi như cũ.

"Gào... gào..." Mảnh hổ rít gào như phát điên, xoay người lao về phía thân cây

Khi nó xoay người tôi phát hiện đoản kiếm trong tay Đức Thân Vương đã đâm vào đùi trái nó, máu tươi chảy xối xả.

Tôi theo bản năng thở hắt ra, trái tim đập như điên, thậm chí mạch máu trong đầu cũng đang giật giật. Đức Thân Vương lại cứu tôi một lần nữa, lần thứ ba!

"Bộp bộp bộp" mảnh hổ dùng sức đâm vào thân cây, lấy móng vào xé như điên. Mỗi lần nó vận động kịch liệt miệng vết thương trên chân sẽ chảy càng nhiều máu.

Tôi vốn tưởng rằng Đức Thân Vương sẽ ở trên cây kéo dài thời gian. Không ngờ hăn bất ngờ nhảy xuống, xoay người trên không bay về phía tôi. Mãnh hổ thấy hăn nhảy xuống, xoay người lao đến. Đức Thân Vương rút từ tay áo trái một thanh kiếm khác, ném cho tôi, tôi theo bản năng tiếp được. Hăn điểm mũi chân, lấy một cú xoay lộn ngược tiêu sái xinh đẹp đánh về phía mãnh hổ. Hăn bay qua mãnh hổ khi hạ xuống cũng tiện tay rút đoản kiếm cắm trên chân mãnh hổ ra. Hổ đau, nhe răng nhếch miệng, mùi tanh phả trên mặt tôi. Đức Thân Vương rút kiếm ra, con hổ quay người, thanh kiếm đã trở lại trong tay Đức Thân Vương. Mãnh hổ trốn sang một bên vừa gầm vừa đập, cơ bắp toàn thân run run vì đau.

Tôi cầm kiếm tròn tròn mắt, ánh mắt dính chặt lấy Đức Thân Vương. Từ lúc hăn nhảy xuống, động tác liên tiếp nhanh chóng như tia chớp xé ngang bầu trời, chỉ kịp nhìn thấy cái bóng, nhanh đến mức làm người ta không tin là thật. Sự chuẩn xác thần kỳ vượt xa người thường, đặc biệt là lúc hăn lộn ngược ra sau đối mặt với mãnh hổ. Hăn lại tự tin đến vậy, không hề lo lắng vì rút ngắn khoảng cách mà rơi vào miệng cọp, tính toán chuẩn xác bay qua đỉnh đầu mãnh hổ, nếu không có kinh nghiệm thực chiến tích lũy nhiều năm tuyệt đối không làm được như vậy.

"Gào.... Gào.... Gào...." Mãnh hổ tức giận, lại nhảy lên, lần này nó không chỉ công kích Đức Thân Vương mà còn tấn công cả

Lúc nó lao tới tôi mới đột nhiên hiểu vì sao Đức Thân Vương đưa đoản kiếm cho tôi, hóa ra hăn sớm đoán được mãnh hổ sẽ ‘chó cùng rút dậu’ Không kịp nghĩ nữa, tôi vung đoản kiếm và nhánh cây đang cháy về phía mãnh hổ. Đoản kiếm cửa qua da nó, máu tươi trào ra; lửa hơi nóng mắt nó, nó vội nhắm mắt lại.

Đúng lúc nó nhắm mắt, Đức Thân Vương từ phía sau nó lao lên, hai tay cầm đoản kiếm đâm mạnh xuống. Đức Thân Vương cười trên lưng hổ, kiếm đâm sâu vào đỉnh đầu nó, chỉ chừa lại chuôi kiếm ở ngoài. Mãnh hổ ngay cả cơ hội kêu rên cũng không có, tắt thở, ngã ầm ầm xuống đất.

Đức Thân Vương lật thân hổ, lấy lại đoản kiếm trong tay tôi cầm đi tới bên bờ. Tôi ngạc nhiên, chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh, thậm chí chưa kịp nhìn kỹ đã kết thúc.

Rửa sạch đoản kiếm xong bỏ vào trong tay áo, hăn kéo mảnh hổ đã chết tới bên bờ vứt xuống sông. Tiếng rơi xuống nước nặng nề làm tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy xác hổ từ từ chìm vào trong nước, trên mặt nước sủi lên bọt nước.

Hăn vốc nước rửa mặt dính máu, sau đó dùng chân hòa tan mùi máu vào nước. Sau khi vuốt những lọn tóc hỗn độn trước ngực về phía sau, hăn đi đến trước mặt tôi, nâng tay vỗ nhẹ mặt tôi, chế nhạo cười nói, "Hoàn hồn đi!"

Tôi sững sờ nhìn hăn, giờ hăn nào có còn khí thế sắc bén vương giả lúc trước, rõ ràng đã biến trở về bộ dáng ngả ngớn không đứng đắn.

Hăn không nói, đuôi lông mày khẽ nhướng lên, khóe miệng nở nụ cười xinh đẹp mê hoặc.

Cành cây trong tay tôi rơi 'bộp' xuống đất, tôi không biết ai mới thật là hăn, càng không rõ kết quả người thú giao đấu lúc trước là thật hay là mơ. Mọi chuyện xảy ra nhanh như vậy, giống như một khoảng cách mờ mịt.

Một đêm không ngủ, Đức Thân Vương cùng mảnh hổ giao đấu đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng tôi.

Trời vừa sáng, chúng tôi men theo bờ sông đi về phía hạ du. Con sông khi thẳng khi lại gấp khúc, càng xa thác nước càng có thể thấy hai bên bờ sông dần dần thu hẹp, cho đến khi chỉ còn khoảng một thước mới ngừng thay đổi.

Tôi nhú mày nhìn bóng lưng Đức Thân Vương, ở trong ấn tượng của tôi hăn kẻ lạnh lùng âm mưu quỷ kế, sự sắc bén và khí thế vương giả ngoài ý

muốn biểu lộ đêm qua lại càng khiến người ta bất an, kết hợp với sự gian xảo, khéo đưa đẩy và uy nghiêm, hẳn quả nhiên khiến người khác phải e ngại.

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Hoàng thượng phải kiêng kị hẳn ba phần, cho dù Dung phi mang cốt nhục của hẳn Hoàng thượng cũng không dám làm gì, bởi anh ta không chắc chắn có thể tóm gọn Đức Thân Vương, cho nên phải tạm thời nén giận, kéo dài thời gian.

Liệt Minh Dĩ một lòng muốn trả món thù máu cho phụ thân quá cố và sáu mươi vạn đại quân, dựa vào phát triển tiềm chất của cậu ta thì khá khả quan, nhưng cậu ta trưởng thành thì đồng thời Đức Thân Vương cũng càng ngày càng khôn khéo. Một thiếu niên đang trưởng thành liệu có thể đối đầu với Đức Thân Vương lão luyện sao? Lòng tôi rối như tơ vò, tôi không dám nghĩ lại càng không dám tự kết luận bừa bãi.

Lần này cải trang du hành gặp nạn, nếu thích khách thật sự là dư nghiệt nước Kim La, liệu Hoàng thượng có trách tội Liệt Minh Dĩ làm liên lụy mọi người? Làm vậy dường như không hợp lý. Lão tướng quân xông pha sa trường đều do ý chỉ của Hoàng thượng, nước Kim La diệt vong một phần cũng do anh ta.

Từ lần truy sát trước thích khách luôn âm thầm theo dõi Liệt Minh Dĩ hay là bên cạnh có gian tế? Hay là.... Đang nghĩ tới đó, người đi trước bỗng ngừng lại, tôi đập "bộp" lên một bức thịt tường." A...." Lúc này tôi mới hoàn hồn, ôm trán kêu rên.

Một cánh tay đỡ lấy thân thể hơi đổ về phía sau của tôi, giọng nói hơi khàn bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu, "Cô thật nhiều tâm tư quá đấy."

Tôi ngẩng đầu, vừa nhìn thấy ánh mắt như cười như không của Đức Thân Vương liền rùng mình, đẩy cánh tay hẳn ra lùi về phía sau một bước. Trách

tôi nghĩ quá tập trung, ngay cả hẵn dừng bước lúc nào cũng không biết, còn bị hẵn phát hiện tâm sự.

Hẵn không nói gì, cười nhẹ xoay người tiếp tục đi trước. Lúc này tôi mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào con sông đã có thay đổi, ba nhánh sông kéo dài về hướng bắc đổ ra biển. Hẵn đi phía trước, tôi theo sát phía sau, tạm thời bỏ qua những chuyện chưa nghĩ xong để phòng lại bị hẵn nhìn ra.

Ước chừng hai nén hương, hẵn dừng lại. Nhánh sông vẫn còn, nhưng lại có thêm một khe suối hẹp dài. Nước suối trong suốt thấy đáy, dưới đáy là đá cuội đủ loại đủ màu sắc hình dạng, đàn cá tôm nhàn nhã bơi lượn giữa các hòn đá cao thấp không giống nhau.

Nước trong quá! Một ngọn núi nếu có nước tức là có linh khí, huống chi trong nước có cá, tôm, thực làm người ta vui mừng. Hứng thú nổi lên, tôi ngồi xổm bên dòng suối nhìn một con cá chép màu đỏ ăn vi sinh vật dính ở trên đá, đuôi cá khê quẫy, vây trước lúc thì nhẹ nhàng đập lúc thì bất động. Tôi nở nụ cười, ở thành phố như tôi rất hiếm khi có thể nhìn thấy cảnh đẹp

Đang nhìn đến say mê, nước suối đột nhiên dao động, một thanh đoản kiếm nhanh như chớp cắm vào thân thể con cá, con cá há to miệng, máu tươi trào ra. Tôi hít một hơi khí lạnh, trừng mắt nhìn con cá tắt thở sau một lúc lâu vẫn không có phản ứng.

Một cánh tay trần vươn tới tầm nhìn, nắm chuôi kiếm dứt con cá ra. Tôi dời mắt khỏi mặt nước, ngửa nhìn lên chỉ thấy Đức Thân Vương dứt con cá khỏi thanh kiếm quăng lên trên bờ, trên bờ đặt tất và giày của hẵn.

Tôi đang nhìn cá ăn, hẵn lại phá hủy hứng thú hiếm có của tôi. Trong lòng tôi cực kỳ khó chịu, đột nhiên rất muốn cãi nhau với hẵn một trận. Hẵn đối xử với sinh mệnh đều hời hợt như vậy sao? Dù là con cá cũng tàn nhẫn như vậy!

"Cô đau lòng thì thôi ăn trưa nhé." Hắc nhìn thấu ý nghĩ của tôi, buồn cười nhìn tôi.

Tôi há miệng lại chẳng nói được gì, đứng dậy đi cách bờ suối bờ mấy bước mới ngồi xuống, nhìn về phía trước. Cãi nhau thì làm được gì? Theo ý hắc chẳng qua là cá lớn nuốt cá bé, người đói bụng đương nhiên cần lấp đầy bụng, nếu hắc có chút thương xót như tôi sợ là đã sớm chết không có chỗ chôn!

Hắc ở dưới suối bắt cá, bắt được năm con mới lên bờ, tìm nhánh cây cùng đá đánh lửa làm giá nướng. Khả năng sinh tồn dã ngoại của hắc quả nhiên làm người ta khâm phục.

Cá nướng rất thơm, tôi lại ăn không thấy ngon, ăn một miếng rồi lại không ăn nổi nữa. Rõ ràng vẫn đói, nhưng lại không muốn ăn. Dáng vẻ nhẹ nhàng của con cá khi còn sống cứ như chẹn ngang họng tôi, trong lòng thấy

Đức Thân Vương lại ăn rất ngon miệng, sau khi ăn hết bốn con cá lấy nước suối súc miệng, nằm trên mặt đất nhắm mắt dưỡng thần.

Tôi kinh ngạc nhìn suối mặt loang loáng, trong đầu trống trơn, ngồi yên được một lát ma xui quỷ khiến thế nào lại quay về suối bờ. Không hiểu vì sao lại quay về đây, đầu giống bị ma chú thúc giục mờ mịt nhìn đàn cá bơi qua bơi lại trong nước.

Lúc lơ đãng thoáng nhìn qua bên phải cách đó một đoạn tôi thấy rất nhiều màu đỏ xúm lại Tôi tò mò đến gần, chỉ thấy có mấy con cá đang cắn nhau. Hả? Tôi bất ngờ, cá cũng sẽ đánh nhau sao?

Đám cá màu đỏ chen chúc, tranh cướp vô cùng kịch liệt, có thể mơ hồ thấy được một chút màu vàng giữa đám cá chen lấn. Vật này có gì hấp dẫn mà khiến bọn cá hiền hòa phải tranh nhau vậy? Tôi vừa nghĩ vừa xắn tay áo lên thò tay vào trong nước. Tôi vừa thò tay xuống, bọn cá lập tức vây đuôi bơi đi. Đàn cá biến mất, vật màu vàng kia liền hiện ra, đó là một tấm kim bài!

Tôi khó hiểu, không chút suy nghĩ liền cầm kim bài lên. Tấm kim bài này có lẽ đã bị ngâm trong nước lâu lắm rồi, thế cho nên sơn vàng đã tróc gần hết, dây tơ hồng bị ăn mòn mềm đến sắp nát rồi. Chính giữa kim bài có khắc một chữ "Cấm" rất to, mặt sau tấm kim bài lại làm tôi trợn tròn mắt. Đó là một con thỏ điêu khắc trông rất sống động đã nhìn một lần thì không thể quên được!

Con thỏ trên tấm kim bài này và thỏ ngọc lần trước giống nhau như đúc! Đây.... Đây.... Tôi ngạc nhiên lật qua lật lại kiểm tra cẩn thận tấm kim bài mong tìm được đầu mối mới. Chỉ tiếc đã qua nhiều năm tháng, trên kim bài chỉ còn chữ "Cấm" và con thỏ là còn rõ, tất cả những thứ còn lại đều rất mờ.

Tấm kim bài này hiển nhiên không phải đồ của dân chúng tầm thường. Chữ "Cấm" có ý gì? Chẳng lẽ là chỉ cấm vệ quân? Thỏ ngọc chẳng lẽ là dấu hiệu của một quốc gia? Lăng Tiêu Lạc chẳng lẽ là hoàng thân quốc thích lưu lạc? Ba ý nghĩ này lần lượt hiện lên trong đầu, trong lòng bàn tay tôi chảy ra một tầng mồ hôi nóng. Không.... Không thể nào....

Đang kinh ngạc vì ý nghĩ của chính mình, trong tay đột nhiên trống rỗng, tôi vội ngửa đầu nhìn, chỉ thấy Đức Thân Vương cầm kim bài trong tay ngăm ngửa. Tôi đứng đối diện với ánh mặt trời còn hắt đứng ngược nắng, trong chớp mắt tôi quay đầu vì chói mắt dường như tôi đã thấy được sự kinh ngạc trên mặt hắn. Nhưng khi tôi nghiêng người tránh ánh nắng nhìn lại thì đã không còn thấy gì nữa, hắn vẫn giữ dáng vẻ như cười như không lúc bình thường. Tôi dụi mắt theo bản năng, chẳng lẽ là tôi hoa mắt nhìn nhầm?

Đức Thân Vương xem xong kim bài không trả lại cho tôi mà nhét nó vào trong vạt áo. Thấy thế, tôi quỳnh lên, vội ngăn cản, "Trả lại cho tôi!"

Nghe vậy, hắn ngừng tay sau đó rút kim bài ra, xoa cằm hỏi tôi, "Lăng cô nương có hứng thú sao?"

Hắn thản nhiên như vậy lại khiến tôi giật mình, chợt nhận ra mình phản ứng quá khác thường! Tôi vừa muốn lấy lại kim bài vừa không muốn bị hắn bắt được nhược điểm, nếu không tôi sẽ thấy bứt rứt trong lòng. Tôi khẽ cau mày, âm thầm căn môi, phân vân một lúc mới từ bỏ, cố nặn ra một nụ cười yếu ớt, trả lời, "Dân nữ chỉ cảm thấy tò mò thôi." Nói xong, tôi đứng dậy cố để biểu cảm trên mặt nhìn bình thản một chút.

Hắn chợt nhúu mày, che giấu cảm xúc, quay lên bờ đi tắt giày vào.

Thấy thế, tôi dè nén nổi kích động theo hắn tiếp tục đi dọc theo bờ sông. Khi ra khỏi rừng tôi quay đầu nhìn con suối, dòng suối thật dài như không có tận cùng. Kim bài đó là từ trên núi theo nước xuống hạ du sao? Dòng nước trong núi này thông với sông ở đâu à?

Đường ở hạ du rất dài, không nhìn thấy điểm cuối, ngoại trừ đêm đầu tiên ngủ ngoài trời gặp mãnh hổ thì không còn thấy mãnh thú nào khác. Hai ngày sau Liệt Minh Dã chỉ huy một đám tùy tùng tìm được chúng tôi.

Trở lại nơi cắm trại, xa xa đã nhìn thấy Liệt Minh Dã khoanh tay đứng ngóng nhìn về phía tôi. Tôi vừa đi, vừa nhìn từ đầu tới chân cậu ta một lượt, cậu ta không bị thương, hoàn toàn khỏe mạnh.

Nhìn thấy tôi, trong mắt cậu ta lóe lên vẻ mừng rỡ, mặc dù chỉ lướt qua rồi biến mất nhanh chóng nhưng đủ để tôi cảm nhận được tâm trạng của cậu ta. Tôi khẽ cười, không nói gì. Đợi chúng tôi đến gần cậu ta hành lễ với Đức Thân Vương, Đức Thân Vương mỉm cười gật đầu rồi đi thẳng vào Long trướng, tôi theo sau, Liệt Minh Dã vẫn đứng bất động tại chỗ, tiếp tục giữ vững cương vị.

Trong trướng, Hoàng thượng đang ngồi trên sập nhúu chặt mày, Trang phi đang ấn huyết thái dương cho anh ta. Nghe tiếng, hai người họ cùng nhìn ra, thấy tôi và Đức Thân Vương lập tức vui mừng ra mặt. Hoàng thượng đứng dậy gọi to, "Thất đệ!"

Đức Thân Vương mỉm cười đi lên phía trước hành lễ, "Thần đệ tham kiến hoàng huynh!"

Hoàng thượng nhanh chóng tiến lên, nắm hai bờ vai hắn nhìn một lượt, vừa nhìn vừa cười gật đầu.

Trang phi đi tới bên cạnh tôi nắm tay tôi, tôi hiểu ý cũng để tùy cô ấy dắt đi. Cô ấy dẫn tôi đi ngược hướng với Liệt Minh Dã, đi được khoảng bốn thước mới dừng lại, lo lắng hỏi tôi tình hình hai ngày qua. Tôi kể lại từ đầu chí cuối, chỉ không nhắc đến tấm kim bài kia. Nghe xong, cô ấy ngạc nhiên ra mặt, khẽ tưởng, "Đức Thân Vương không hổ là Đệ Nhất Dũng Sĩ của Long triều!"

Tôi dạ một tiếng, không nói thêm gì. Im lặng một lát, cô ấy chợt chuyển đề tài, "Mười lăm tháng sau là sinh nhật Hoàng thượng, bản cung muốn hiến vũ, không biết nên mặc thế nào mới thích hợp."

Nghe vậy, tôi không lưỡng lự trả lời, "Nương nương thiên sinh lệ chất, dù mặc gì cũng đều nổi bật."

Cô ấy đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó cười, dùng ngón tay ngọc điểm nhẹ lên môi tôi, nói: "Cái miệng này của cô càng ngày càng ngọt."

"Dân nữ chỉ ăn ngay nói thật, không phải tâng bốc." Cô ấy đẹp như thiên tiên, vô cùng mê người, cho dù mặc quần áo ăn xin cũng vẫn quyết rũ.

"Bản cung muốn giữ trái tim của Hoàng thượng, cô hiểu ý của bản cung chứ?"

Một câu ngắn gọn lại làm lòng tôi run sợ, nghĩ cuối cùng cô ta cũng đã nói ra mục đích thật sự. Tôi không nói gì, hàng lông mi khẽ rũ xuống không nhìn vào đôi mắt tính toán tỉ mỉ của cô ta. Cô ta muốn Hoàng thượng chỉ độc sủng mình mình, muốn sinh long tử, càng muốn làm mẫu nghi thiên hạ, sao tôi lại không hiểu!

Sau một lúc lâu, tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của cô ta, hoang mang hỏi, "Vì sao lại là dân nữ?" Trong cung có thợ may chuyên môn may quần áo cho tần phi, nói với tôi thì có tác dụng gì?

Cô ta cầm tay tôi đặt vào lòng bàn tay, vừa vỗ vừa mỉm cười nói, "Bản cung đã mời người tính ngày sinh tháng đẻ của cô, cô quý nhân của bản cung." Cô ta nói nhẹ như lông hồng, không hề cảm thấy âm thầm điều tra người khác có gì không ổn.

Cô ta đã quyết định rồi, cả người tôi lạnh như băng, trái tim cũng hóa đá. Trong lòng kinh ngạc, trên mặt lại chỉ dám lộ ra vẻ ngờ nghệch. Thầm mắng, được lắm Trang phi, tôi đối xử với cô ta không tệ, cô ta lại thầm kéo tôi xuống nước. Chê cuộc sống của tôi chưa đủ loạn sao?

"Nhìn vẻ mặt ngờ nghệch của cô kia, không muốn trở thành quý nhân của bản cung sao?" Cô ta chọc nhẹ lên trán tôi, cười thật ngọt ngào nhưng lời nói lại khiến người ta thất vọng đau khổ.

"Không, không phải.... Dân nữ chỉ quá ngạc nhiên...." Tôi mấp má môi khẽ nói, giọng nói dường như đã không còn là của mình nữa.

"Ha ha, còn một tháng nữa là đến sinh nhật Hoàng thượng, cô hãy nghĩ quần áo cho bản cung, bản cung muốn thật khác biệt, thật nổi bật."

Tôi dờ dẫm gật đầu, trong lòng lạnh như băng. Đó là một hố lửa, nếu thành công giành được chuyên sủng của Hoàng thượng đương nhiên không thể bỏ qua công lao của tôi. Nhưng nếu mọi chuyện không như ý thì sao? Kết cục của tôi sẽ ra sao?

Khuôn mặt tuyệt sắc của Trang phi trong mắt tôi lúc này trở nên thật xấu xí, ngay cả nụ cười của cô ta cũng vậy. Bốn chữ "mỹ nhân rắn rết" chợt hiện lên trong đầu tôi!

Sau đó cô ta nói gì tôi hoàn toàn không rõ, tôi cũng không nhớ mình trả lời như thế nào, chỉ biết cô ta bảo tôi đi thăm Mục Liễu Như, tôi liền vội vàng rời đi.

Đứng trước lều của Mục Liễu Như tôi dùng sức lắc đầu đuổi giọng nói như ma quỷ của Trang phi đi, điều chỉnh tâm trạng xong mới vén màn trướng vào. Mục Liễu Như nằm nghiêng trên sạp, quay lưng về phía tôi. Nghe thấy tiếng bước chân, cô ấy quay đầu lại nhìn, khi thấy tôi đầu tiên là sửng sốt rồi sau đó bật dậy, vui mừng gọi to, "Tiêu Lạc!"

"Mục tỷ tỷ!" Tôi mỉm cười, đi tới ngồi xuống bên sạp.

Cô ấy cầm tay tôi, cẩn thận nhìn tôi một lượt, nhìn xong cô ấy cũng hỏi vấn đề giống hệt Trang phi, "Hai ngày nay muội đi đâu?"

Tôi kể lại đầu đuôi, khi tôi nhắc đến Đức Thân Vương trong mắt cô ấy rõ ràng hiện ra sự đau đớn và thù hận, tay nắm tay của tôi cũng kiềm chế được run lấy bầy.

Tôi nắm tay cô ấy, đau lòng nói, "Khống chế cảm xúc của mình, những ngày này còn rất dài, đừng tra tấn bản thân." Tôi không thể khuyên cô ấy nén bi thương, bởi vì Đức Thân Vương mà cô ấy mất tướng công và đứa con trong bụng. Vết thương đau đớn và oán hận kia không thể nguôi ngoai nhanh chóng được, vết thương nào cũng cần có thời gian.

Cô ấy không nói gì, hốc mắt đỏ ửng, rũ mắt xuống quay mặt đi, cánh môi run rẩy.

"Mau nằm xuống nghỉ ngơi, phải khỏe mạnh mới là thượng sách." Tôi đỡ hai vai nhẹ nhàng đẩy cô ấy nằm lên sạp, kéo chăn mỏng đắp ngang ngực cô ấy.

Cô ấy nhắm mắt gật đầu, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống khóe mắt. Tôi vươn tay lau đi, nhìn đầu ngón tay ướt át tôi thở dài. Tiểu Thương

Sí vẫn khỏe mạnh ngoan ngoãn, so cô ấy mất đi cốt nhục tôi quả thực may mắn hơn nhiều.

Chương 52: Vương mắc tình cảm giữa ba người

Tôi nằm trên sạp lăn lộn khó ngủ, dường như những chuyện xảy ra trong hai ngày qua cứ liên tục hiện lên. Trong lòng buồn phiền, tôi có chút bức bối, xốc chăn mỏng lên để lộ cơ thể ra ngoài. Ánh nến cháy trên bàn cạnh sạp khiến tầm nhìn khẽ lay động, tôi hít sâu, bật hơi, cố gắng tĩnh tâm.

Màn trướng bị vén lên, Liệt Minh Dĩ đi vào. Thấy thế, tôi ngồi dậy, nhìn cậu ta đi đến ngồi xuống bên mép sạp, nhìn thẳng vào tôi.

Bị cậu ta nhìn đến mức mất tự nhiên, tôi đẩy nhẹ tay cậu ta khẽ thử hỏi, "Cậu làm sao vậy?"

Bỗng dừng cậu ta bắt lấy tay tôi, ánh mắt thẳng thắn, nhưng lời nói lại chứa đầy sự ghen tuông, "Nàng và Đức Thân Vương hai ngày qua đã làm gì?"

Nghe vậy, lông mày tôi nhíu lại, nhanh chóng rút tay lại giận dữ nói, "Giết hổ, nướng cá, tìm đường ra, còn có thể làm gì nữa!" Thăng nhóc chết tiệt, sao cứ lo tôi cấu kết với người đàn ông khác vậy nhỉ? Tôi nhìn không đoan chính đến vậy sao?

Thấy tôi trả lời chắc chắn, giọng điệu tức giận, cậu ta nở nụ cười, ôm lấy eo tôi. Tôi hất tay cậu ta ra, cậu ta ngăn ra, giật mình xong không thêm thanh minh đã kéo tôi vào lòng, cái hôn áp

Tôi vốn muốn giãy ra, nhưng khi đối diện với đôi mắt dịu dàng như nước của cậu ta thì không những không cự tuyệt mà còn thất thần ngã vào sự dịu

dàng của cậu ta.

"Nàng bình an trở về thật tốt." Cậu ta khẽ thì thào, ngón tay vuốt nhẹ lên gương mặt tôi, hơi thở ấm nóng phả trên mặt tôi, khiến tôi hơi hoảng hốt.

Từ trong mắt có thể nhận ra cậu ta thật sự lo lắng cho tôi. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nó sẽ không nói dối. Tôi im lặng, một lát sau nắm lấy tay cậu ta nói xin lỗi, "Xin lỗi đã để cậu lo lắng, tôi không ngờ sẽ bị dòng nước xiết cuốn xuống hạ du." Có thể sống gặp lại cậu ta, thật sự là nên cảm ơn Đức Thân Vương.

Cậu ta khẽ kéo giãn khoảng cách giữa hai chúng tôi, trong đôi mắt sâu thăm ngoài sự dịu dàng còn có làn nước mùa xuân đang dập dờn, đó là sự quý trọng, sợ hãi mất tôi.

Giờ phút này tim tôi đập lờ nhịp, đối mặt với sự dịu dàng của cậu ta cả người tôi như thiếu nước, gò má cũng nóng lên, vội đẩy vào ngực cậu ta kéo giãn khoảng cách, chuyển đề tài, hỏi, "Thích khách là dư nghiệt Kim La sao?"

Nghe vậy, cậu ta thu lại sự dịu dàng, nụ cười chợt tắt, nhíu chặt hai hàng lông mày. Thấy thế, tôi rùng mình, vừa khẽ vuốt gò má vừa hỏi, "Đúng không?"

Cậu ta gật đầu, giọng nói trầm thấp trả lời, "Dư nghiệt chỉ bắt được một tên, tên này rất kín miệng, dù bức cung, dụ dỗ hay nghiêm hình tra tấn đều không cạy được miệng hắn.

Tôi buông tay ôm gò má xuống chống trên sạp, nhíu mày lo lắng nhìn cậu ta. Chừng nào còn chưa cạy được miệng thích khách sẽ không biết được tin tức liên quan đến dư nghiệt, đây là việc rất khó giải quyết. Định trong tối, ta ngoài sáng, vô cùng nguy hiểm. Hoàng thượng nói thế nào? Sau một lúc lâu, tôi hỏi tiếp.

"Dư nghiệt kia tự sát không thành, giờ cắt cử ba người lần lượt thay phiên trông coi. Ta thấy Hoàng thượng không dò được tin tức từ trong miệng hẳn sẽ quyết không bỏ qua." Lòng mảy mẩy cậu ta nhú lại, cánh môi khiêu gợi mím chặt.

Tôi cúi đầu không nói, không đưa ra được ý kiến hay giúp đỡ gì có ích cho cậu ta. Đã dùng mọi cách đều không cạy được miệng thích khách, xem ra dư nghiệt Kim La quyết tâm báo thù cho Kim La Vương.

Hai chúng tôi đều im lặng, rũ lông mi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim. Thật lâu sau, cậu ta ngẩng đầu thở dài một tiếng, giơ hai tay lên nói với tôi, "Cởi áo!"

Biết cậu ta muốn ngủ, tôi đưa tay cởi quần áo của cậu ta. Lúc đang cởi áo khoác tôi bỗng nhiên dừng lại, nhanh chóng nhìn về phía giường êm dưới thân, lại nhìn cậu ta. Giờ đang đi vi hành, không phải Liệt phủ, một gian lều trại, một cái sạp, hai chúng tôi ngủ thế nào đây?

Nhìn ra tâm tư của tôi, khóe miệng cậu ta nhếch lên thành một độ cong không đứng đắn, tự mình cởi giày trèo lên sạp. Thấy thế, tôi không thể đuổi cậu ta xuống sạp, cũng không thể để cậu ta ngủ lại, chán nản ngồi nhìn cậu ta.

"Đâu phải chưa từng ngủ cùng nhau, nằm xuống!" Cậu ta nằm trên sạp, nghiêng người một tay đỡ trán, còn một tay vỗ lên sạp, nở nụ cười

Tôi không động dậy, nhếch môi. Ngủ chung thì ngủ chung rồi, nhưng chỉ giới hạn lúc cậu ta bị mộng du, giờ hai chúng tôi đều tỉnh táo, ngủ thế nào?

Thấy tôi bất động, cậu ta duỗi tay ra bắt lấy tay tôi đặt lên gối, dùng lực kéo tôi về phía cậu ta. Tôi kinh hãi hét lên, lao thẳng vào lòng cậu ta. Sợ tôi chạy, tôi vừa ngã vào cậu ta lập tức ôm lấy eo tôi, cũng nâng một chân gác lên người tôi.

Tư thế hiện giờ chỉ có thể dùng từ "mập mờ" để hình dung, khuôn mặt tuấn tú của cậu ta gần ngay trước mắt làm tôi xấu hổ, vội hét lên, "Cậu muốn làm gì?"

"Ngủ!" Cậu ta chỉ nói đúng một chữ rồi nhắm mắt lại.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta há miệng mà không nói được gì. Tôi muốn xoay người cậu ta cũng không cho, không chỉ siết chặt cánh tay, ngay cả cái chân gác trên người tôi cũng nặng hơn vài phần. Tôi không tránh được, đành dịch đầu về phía sau kéo ra chút khoảng cách để thở. Tôi không dám nhắm mắt, nhớ tới lần trước cậu ta giả vờ tôi biết cậu ta cũng có một mặt gian xảo. Tôi cảnh giác quan sát, chỉ sợ thả lỏng để phòng một chút cậu ta sẽ chặn miệng tôi lại.

Cậu ta không căng thẳng như tôi, hơi thở dần dần đều đều vững vàng, đến khi cánh tay và chân vì đi vào giấc ngủ mới giảm bớt sức lực.

Thấy thế, tôi mới khẽ thở ra, tức giận duỗi ngón tay chọc chọc lên lồng ngực cậu ta. Thần kinh thả lỏng, bối rối cũng biến mất. Tôi ngáp một cái, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, không bao lâu tiến vào mộng đẹp....

Đang ngủ say, thần kinh được thả lỏng chợt căng lên, không biết tại sao tôi cảm thấy thật nóng, dường như có cái gì đang leo lên người mình, dần dần khiến nhiệt độ cơ thể tăng lên. Đang mơ mơ màng màng tôi ưm một tiếng, không tự chủ được xoay người thoát khỏi nguồn nhiệt kia. Nhưng nguồn nhiệt này dường như có mắt theo sát không tha, không cho tôi nửa phút tự do.

Nóng quá! Thật sự không chịu nổi nhiệt độ bức rứt này, tôi tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt. Trong lều hơi tối, nhìn cái gì cũng mờ mờ ảo ảo, hình như có một vật màu đen nằm trước ngực tôi. Tôi theo bản năng sờ soạng, vừa chạm vào tôi liền thở gấp rên rĩ, "A...." Tôi biết vì sao cảm thấy nóng rồi, đó là Liệt Minh Dĩ đang quấy rối, cậu ta không ngủ lại nằm lên người

tôi phá rồi. "Cậu, sao cậu có thể làm vậy?" Tôi lớn tiếng chất vấn, giọng nói lại mềm nhũn không có sức, ngay cả sức hai tay đẩy ra cũng không đủ.

Cậu ta không để ý đến lời chất vấn của tôi, đè hai tay tôi lên sạp, miệng lưỡi vẫn tiếp tục.

"A...." Cả người tôi tê dại như bị điện giật, cảm giác khô nóng đột nhiên bùng lên. Liệt Minh Dĩ, cậu dừng lại cho tôi! Vừa xấu hổ run rẩy quát, vừa nhắc chân đá cậu ta. Cậu ta dùng hai đùi kẹp lấy tôi không cho tôi cơ hội, ngậm chặt vành tai của tôi.

"Ừm...." Tôi khép hờ hai mắt, đầu óc cũng vì hành động này và hơi thở nóng bỏng của cậu ta mà trống rỗng.

Cậu ta càng ngày càng làm càn. Lúc cậu ta vuốt ve cơ thể tôi, tôi lập tức tỉnh táo lại. Da thịt chậm rãi ma sát với lòng bàn tay đầy vết chai của cậu ta khiến tôi run rẩy, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập. Biết cậu ta giả vờ để lừa tôi, tôi dùng sức giãy giụa, thậm chí hạ giọng mắng âm lên, "Liệt Minh Dĩ, cậu là đồ khốn kiếp!"

Cậu ta thở hỗn hển chặn miệng tôi lại, thừa dịp tôi mở miệng đưa lưỡi tiến vào thăm dò. Tôi nhanh chóng cắn chặt răng, chặn cái lưỡi nóng của cậu ta ở ngoài.

Không thể tiến vào, cậu ta hôn môi tôi, tiện đà triển miên hôn lên cổ tôi, cắn vành tai tôi, giọng nói khàn khàn hơi thở bất ổn, "Lăng Tiêu Lạc, ta muốn nàng, ta nhìn rất lâu rồi...."

Vì câu nói này mà cơ thể tôi run lên, kinh ngạc mở to mắt, trái tim đập nhanh hơn, nhiệt độ trên mặt bắt đầu tăng vọt. Sau chớp mắt ngạc nhiên, tôi đột nhiên thất thanh hét lớn, "Tôi không muốn!"

"Ta muốn nàng.... Ta muốn nàng...." Cậu ta cọ cọ vào mặt tôi, vào cổ tôi, trong giọng nói khàn khàn ẩn chứa sự đè nén, khát vọng.

Tôi sắp bị cậu ta ép đến điên rồi, dùng sức lắc đầu, vội vàng ngăn lại, "Tôi không có nhu cầu ở phương diện này, cậu.... A...." Nói đến đây thì không thể tiếp tục được nữa vì cậu ta đã chặn môi tôi lại. Lần này tôi không kịp ngậm miệng khiến cậu ta đưa lưỡi vào.

Khi lưỡi và lưỡi quần quýt lấy nhau, đầu tôi trống rỗng, hô hấp như ngừng lại, trợn tròn hai mắt. Tôi quên cả ngậm miệng, cứ để cậu ta công chiếm như vậy.

Cậu ta bắt được sơ hở của tôi, càng nhiệt tình châm lửa. Tôi vốn muốn cự tuyệt, nhưng dần dần lại bị quấn vào vòng xoáy, thân thể tôi phản bội....

Trong lúc triền miên cậu ta chiếm hữu tôi, sau khi phóng thích kích tình trong người thì sung sướng ôm tôi ngủ. Tôi ngơ ngác nhìn gương mặt thỏa mãn của cậu ta gần trong gang tấc, không thể tin được mình cự tuyệt hoan ái mười một tháng nhưng lại bị một lần triền miên vừa rồi đánh sụp

Tôi ôm đầu, lù ra khỏi vòng ôm của cậu ta. Tôi nên cự tuyệt, vì sao cuối cùng lại phản bội ý nghĩ ban đầu? Tôi nên tức giận, nên oán hận cậu ta cưỡng bức tôi, nhưng vì sao rõ ràng có ý nghĩ này nhưng lại không thể hận được? Tôi hối hận mình không thể kiên trì đến cùng, càng hối hận để cậu ta có lý do danh chính ngôn thuận, vì sao hối hận lại còn lẫn cảm xúc khác vào? Vì sao trong cảm xúc kia lại khiến tôi nếm được một chút ngọt ngào?

Ngọt ngào? Sao tôi lại có ý nghĩ này, tôi dùng sức vỗ "bốp, bốp, bốp" vào đầu. Trời ơi, nhất định là tôi điên rồi, điên rồi! Cảm giác khô nóng xốn xang làm tôi thở gấp, một tay nắm lại dấm lên ngực, đề phòng trái tim kia đập mạnh lại phá vỡ ngực tôi.

Phía sau là tiếng thở đều đều với nhiệt độ cơ thể ấm áp của Liệt Minh Dĩ, đó là chứng cứ tôi đã bị ăn sạch sành sanh, là chuyện thật không cãi lại được! Tôi cắn môi, bịt chặt hai mắt, trái tim không ngừng run rẩy.

Hôm sau, tôi giả vờ chưa tỉnh, nghe thấy tiếng Liệt Minh Dã tự mình dậy mặc đồ vào. Tôi không mở mắt ra được, không dám đối mặt với cậu ta sau khi triền miên, lại càng không dám nhìn vào mắt cậu ta nữa.

Cậu ta vuốt ve gương mặt tôi, sau khi đặt lên trán tôi một nụ hôn thì cười nhẹ rồi khỏi lều trại. Chờ tiếng bước chân đi xa, lông mi tôi run run mở mắt, theo bản năng xoa lên chỗ cậu ta hôn, ấm áp, nóng nóng, để lại mùi hương của cậu ta....

Nhận ra được bản thân lại thất thần, tôi ngồi bật dậy. Chăn mỏng trượt xuống, hơi lạnh sáng sớm làm cơ thể tôi đột nhiên run lên. Cúi đầu nhìn cơ thể mình, dấu hôn đậm nhạt trên da thịt kia thật là bắt mắt. Mặt tôi đỏ bừng, vội kéo chăn mỏng che thân thể. Cảnh mây mưa đêm qua hiện lên rõ ràng trong đầu, làm tôi xấu hổ đỏ người xuống sập, kéo chăn trùm đầu. Đêm qua Liệt Minh Dã vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ, tuy đã lâu không làm chuyện đó làm tôi hơi đau, nhưng cậu ta cũng không vội. So với sự thô bạo của mười một tháng trước quả thực như hai người khác nhau.

Cậu ta.... Rút cuộc trong lòng cậu ta nghĩ thế nào? Người cậu ta chiếm hữu là tôi sao? Hay vẫn là Lăng Tiêu Lạc đã ở bên cậu ta mười mấy năm? Bất tri bất giác tôi lại suy nghĩ linh tinh, nhắc chăn mỏng lên lộ đầu ra. Tôi không hiểu suy nghĩ của cậu ta, lại càng không hiểu mình. Vì sao tôi phải để ý người cậu ta muốn là ai? Chuyện này quan trọng với tôi sao?

Tôi chờ dẫn ngấn ngơ nhìn đỉnh màn, có người đi vào cũng không biết, cho đến khi giường hơi lún xuống, cho đến khi có tiếng cười vang lên tôi mới hoàn hồn. Nhìn về phía phát ra tiếng cười, chỉ thấy Mục Liễu Như che miệng cười, cũng vươn ngón trỏ chọc nhẹ lên đầu vai trần của tôi, xấu xa trêu ghẹo, "Minh Dã thật sự chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả, dấu hôn sâu như vậy sợ là phải mất mấy ngày mới tan hết được."

Nghe vậy, mặt tôi đỏ lên, xấu hổ lúng túng không chịu nổi, vội dùng chăn mỏng che kín đầu. Bị cô ấy nhìn thấy chứng cứ hoan ái, tôi không còn mặt

mũi đi gặp người khác nữa.

Cô ấy kéo chăn mỏng để tôi lộ mặt ra, lấy đầu ngón tay điểm nhẹ mũi tôi, cười nói, "Nam nữ hoan ái là chuyện thường tình, hơn nữa Thương Sí cũng sắp một tuổi rồi...." Nói đến đây thì ngừng, chỉ cười càn làm tôi ngượng hơn.

"Mục tử tử!" Tôi khẽ oán trách.

"Được được được, tử không nói nữa, mau dậy mặc quần áo đi, đến giờ dùng bữa rồi." Cô ấy không cười nữa, nói với vẻ nghiêm túc, nói xong lại bật cười, đứng dậy chạy ra khỏi lều. Ngoài lều, dường như còn có thể nghe thấy tiếng cô ấy cười.

Tôi tức giận hừ một tiếng, vén chăn lên mặc áo, vừa mặc lăm lăm, tôi bị người khác trêu tất cả đều là lỗi của Liệt Minh Dã!

Dùng cơm xong, tôi và Mục Liễu Như tản bộ trong bìa rừng thưa gần đấy, Hoàng thượng và Trang phi ở trong bụi hoa ngoài rừng chơi đùa bắt bướm, tướng sĩ canh giữ bảo vệ an toàn.

Tôi quay sang nhìn Mục Liễu Như, có một nghi vấn không biết có nên hỏi hay không cứ luôn luôn quẩn quanh trong lòng, mỗi khi muốn nói thì lại thôi.

"Muốn nói gì sao?" Cô ấy dừng bước nhìn thẳng vào tôi.

"Muội...." Do dự một chút, cuối cùng tôi vẫn hỏi, "Mục tử tử, quan hệ giữa tử và nương nương không tốt sao?"

Nghe vậy, cô ấy ngẩn ra, sắc mặt thoáng thay đổi, "Sao lại hỏi như vậy?"

"Số lần tử vào cung rất ít, khi nương nương mất tiểu hoàng tử bệnh nặng cũng không thấy tử vào cung thăm." Tôi nhìn mắt cô ấy nói ra nghi vấn đã

lâu trong lòng, theo lý thuyết dù Trang phi vào cung thì cũng không nên có khoảng cách với người thân như thế. Nếu không có chuyện Trang phi bệnh nặng mà cô ấy không đi thăm, tôi cũng sẽ không cho rằng chị em cô ấy không hợp nhau.

Câu hỏi của tôi dường như đâm trúng chỗ hiểm, chỉ thấy ánh mắt cô ấy ảm đạm, lặng lẽ đi lên trước, tôi lẳng lặng theo sau không hỏi nữa. Hai chúng tôi yên lặng thong thả đi, một lúc lâu sau cô ấy mới trả lời, "Không phải tình cảm không tốt, chỉ là nhìn nương nương thì lại như nhìn thấy Đức Thân Vương, tỳ không muốn gặp."

Cô ấy vừa dứt lời tôi liền khựng lại, khoảng hai giây sau mới hoang mang nói, "Muội không hiểu ý của tỳ."

Cô ấy vừa đi vừa thở dài bi thương, yếu ớt nói, "Nương nương và Đức Thân Vương là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, ai cũng cho rằng họ là một đôi được trời đất tạo thành, cho rằng họ sẽ kết thành liên cảnh. Ai ngờ nương nương không thể làm Vương phi như mong muốn mà lại bị tuyển vào cung trở thành phi tử của Hoàng thượng. Trong mắt tỳ nương nương và Đức Thân Vương đã sớm hợp làm một thể tuy hai mà một, nếu không có sự tàn nhẫn của Đức Thân Vương, làm sao tỳ lại hờ hững với tình cảm chị em?" Nói xong, cô ấy dừng bước, ngửa đầu nhìn trời, ghen ngào.

Cô ấy nói xong, tôi đứng đơ ra như bị sét đánh. Tôi quả thực vô cùng khiếp sợ, không ngờ nghi ngờ trong lòng lại dẫn ra chuyện tình rắc rối này. Đức Thân Vương và Trang phi từng là một đôi, Hoàng thượng cướp người con gái Đức Thân Vương yêu thương. Trời ạ, nhìn ba người họ thì có ai ngờ! Ba người họ sắm vai quân, thần, phi, che giấu thật quá tốt! "Thế.... Nương nương tự nguyện vào cung sao? Đức Thân Vương, ngài ấy...." Tôi tiến lên một bước hỏi tiếp.

"Nương nương tự sát không thành, khi Đức Thân Vương biết nương nương phải vào cung thì hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại lại cười chấp tay dâng

nường nường cho Hoàng thượng...."

Cảm giác lạnh lẽo lan ra khắp người tôi, tôi không nói được gì chỉ có thể tròn tròn mắt, trong đầu khi trắng khi đen.

Từ xưa có không ít đế vương hoành đảo đoạt ái, còn thần tử thì chỉ có thể tro mắt ra nhìn người phụ nữ mình yêu trở thành một giọt nước trong hồ nước xa vời trong cung. Có thể làm được gì? Chẳng lẽ nên vì tư tình nhi nữ mà không để ý đến tính mạng của người trong tộc? Nếu theo tính cách của Đức Thân Vương hẳn ta chắc chắn sẽ không làm như vậy!

"Nường nường mưởi b vào cung, cuộc sống năm năm trong cung đình đã thay đổi muội ấy, muội ấy đã không còn là thiếu nữ hồn nhiên rực rỡ, vô sầu vô lo trước kia nữa rồi." Nói đến đây, Mục Liễu Như xoay người bi thương nhìn tôi, nói tiếp, "Khi nường nường mang long chủng từng hai lần bị giết hại. Một lần may mắn nhờ muội cứu mới giữ được tính mạng và thai nhi trong bụng. Nhưng hậu cung khắc nghiệt, so với bị phi tử khác làm hại không bằng tự mình ra tay. Cho nên, nường nường vì muốn làm Hoàng thượng hồ thẹn, sủng ái mình gấp bội mà cố ý tự tay hại chết đứa con của mình!" Nói đến đây, cô ấy đau buồn rơi nước mắt, hai mắt nhắm lại, cánh môi không ngừng run run.

Trong lòng tôi rung động, nhưng biểu cảm trên mặt lại cứng ngắc. Hành động của Trang phi làm tôi nhớ đến Võ Tắc Thiên, vị nữ hoàng đế duy nhất trong lịch sử Trung Quốc. Bà cũng tự tay hại chết con của mình để giành lấy thánh sủng. Dù trong lịch sử thật hay lịch sử mất quyền lực, hai người phụ nữ này cũng giống nhau.

Võ Tắc Thiên bưng bưng dã tâm đã thành nghiệp lớn, vậy Trang phi thì sao? Cô ta trăm phương nghìn kế chẳng lẽ chỉ đơn giản vì muốn làm mẫu nghi thiên hạ? Từ trong thành đục, Trang phi rõ ràng là một ví dụ rõ nét. Hậu cung giống như thùng nhuộm, trong thùng chỉ có màu đen, thì sao có thể đỏ được?

Đức Thân Vương mà có thể ngắt xiu thực rất khó tin. Hắn có tình cảm sâu sắc với Trang phi là thật sao? Hay là ra vẻ cho Hoàng thượng xem? Tôi không phải là hắn ta, chỉ có thể đoán bừa, không thể biết được sự thực.

Mục Liễu Như nhắm mắt một lúc lâu rồi lại mở mắt ra, trong mắt đọng đầy nước mắt. Cô ấy xoay người lau nước mắt, bước lên phía trước. Tôi không nói gì, cúi đầu xuống, mang trong lòng tâm trạng nặng nề bước theo sau. Trong rừng chìm vào yên lặng....

Gần trưa hai chúng tôi ra khỏi cánh rừng, tiếng cười vui vẻ của Trang phi truyền vào tai. Nhìn lại, chỉ thấy cô ấy đang chơi đùa với một con bướm trắng đậu trên ngón tay. Nụ cười của cô ấy vẫn ngọt ngào như vậy, thật khó tưởng tượng được sau nụ cười kia lại che giấu một trái tim đã chết.

Hoàng thượng cười to ôm eo cô ấy, cúi đầu hôn môi cô ấy, bướm trắng xấu hổ vỗ cánh bay xa khỏi ngón tay như ngọc của Trang phi.

Nhìn vậy, tôi đột nhiên cảm thấy Hoàng thượng và Trang phi đều thật đáng thương. Có được ắt có mất, hóa ra trong thế giới này cũng có nhiều chuyện như thế, buồn vui lẫn lộn, không ai có thể vui vẻ hoàn toàn, càng không ai có thể cười đến cuối cùng....

Có tiếng bước chân tới gần, tôi quay đầu nhìn lại, Liệt Minh Dĩ và Đức Thân Vương ra ngoài tuần tra đã trở về. Mắt tôi đảo qua Đức Thân Vương trước, hắn ta dường như không thấy Hoàng thượng và Trang phi hôn môi, khóe miệng như cười như không quen thuộc. Sau đấy ánh mắt tôi và Liệt Minh Dĩ chạm nhau, tôi nhìn thấy ý cười dịu dàng ấm áp trong mắt cậu ta. Mặt tôi đỏ lên, vội rũ lông mi xuống ngăn tầm mắt lại.

Hoàng thượng, Trang phi bên trái, Liệt Minh Dĩ, Đức Thân Vương bên phải, tôi với Mục Liễu Như bị kẹp ở giữa. Giữa mùa xuân hoa tươi khoe sắc, những nhân vật quan trọng nhất trong câu chuyện đều đã đến đủ.

Chương 53: Kỳ phùng địch thủ! !

Tôi và Đức Thân Vương về doanh đã được ba ngày, Mục Liễu Như cũng đã khỏe lại, chỉ có dư nghiệt Kim La thà chết không mở miệng, khiến hành trình bị kéo dài.

Giờ H(khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm) , giao ban tuần tra xong Liệt Minh Đã trở về lều, rửa mặt xong liền nằm ngửa trên sạp nhìn đỉnh lều cau mày, hai mắt khép hờ, vẫn lo lắng vì không cạy được miệng thích khách.

Tôi lau mặt, vắt khô khăn vải treo lên giá, vừa cởi áo khoác vừa trèo lên giường, ngồi bên cạnh đùi cậu ta. Nhìn cậu ta rầu rĩ không vui trong lòng tôi cũng buồn bã, vỗ vỗ đùi cậu ta, gọi, "Thiếu gia!"

"Ừ?" Cậu ta đáp một tiếng nhưng mắt vẫn dính chặt vào đỉnh lều.

"Tôi có cách có thể khiến dư nghiệt mở miệng." Tôi vừa dứt lời, cậu ta run lên, lập tức bật dậy nhìn về phía tôi, hai mắt lóe lên vẻ vui mừng, "Nói mau!"

"Ngày mai cậu đi tìm ‘cỏ đuôi cá’. Loại cỏ này thích ánh sáng, màu xanh, phát triển vào đầu mùa xuân, đầu hạ khô héo, hiện giờ đúng là lúc nó phát triển mạnh nhất. Cỏ đuôi cá sinh trưởng ở triền núi hoặc trong núi, ở Triều Dương chỗ nào cũng có. Cậu lấy nó về nghiền nát, hòa dịch này vào nước cho dư nghiệt uống. Người uống nước cỏ này sẽ sinh ra ảo giác với người cho mình uống, ảo giác sẽ làm hăn tưởng cậu là người hăn muốn bảo vệ nhất. Tôi nghĩ người hăn muốn bảo vệ nhất chắc chắn là kẻ cầm đầu tổ chức dư nghiệt!" Tôi nói một mạch rất nhiều, càng nói ánh mắt cậu ta càng trợn to, trên mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, sau khi nghe xong không thấy cậu ta có phản ứng gì. Thấy thế, tôi đẩy đẩy đùi cậu ta, hỏi, "Nghe rõ chưa?"

Cậu ta không nói tiếng nào, gật đầu, trong mắt hơi hơi lóe lên vẻ ngạc nhiên.

"Đừng buồn nữa, ngày mai làm như lời tôi nói, bảo đảm cậu sẽ lấy được tin tức đáng tin nhất cho Hoàng thượng." Tôi vừa nói vừa cời dây xõa tóc ra, cỏ đuôi cá là tôi đọc trong sách thuốc của Thảo Hồ, lúc đọc bị tên nó hấp dẫn nên đã đọc hết những tư liệu có liên quan đến nó, còn khen hiệu quả gây ảo giác kỳ lạ của nó với Thảo Hồ. Vốn chỉ đột nhiên hứng thú lật xem sách thuốc, không ngờ hôm nay lại có tác dụng.

Tôi nằm xuống, cậu ta vẫn đang nhìn tôi. Thấy vậy tôi lại ngồi dậy, không hiểu hỏi, "Còn không ngủ đi?"

"Nàng là cô gái đặc biệt nhất ta từng gặp, sự hiểu biết của nàng hơn hẳn những cô gái khác, thậm chí còn hơn cả đàn ông." Cậu ta nhìn tôi một lúc lâu sau đột nhiên thốt ra một câu. Tôi nghe vậy chỉ bật cười không giải thích nhiều, nằm xuống.

Cậu ta cúi người đè lên người tôi, thấy thế tôi vội lăn vào trong, mắng, "Không được chạm vào tôi, bằng không cậu đi ra ngoài ngủ!"

Thấy thế, khóe miệng cậu ta hơi giật giật, lập tức nằm vào chỗ tôi vừa nằm nhìn tôi, u oán hỏi, "Ôm ngủ cũng không được sao?"

"Không được! Tự ngủ đi!" Tôi trả lời chắc như đinh đóng cột, để cậu ta ôm không chừng lại bị ăn sạch sành sanh, tôi còn lâu mới ngốc như vậy. Huống hồ, dấu hôn cậu ta để lại trên người tôi đến nay vẫn chưa tan.

Thấy tôi kiên quyết như vậy, cậu ta bĩu môi, rầu rĩ hừ một tiếng, quay lưng lại không nói nữa.

"Cậu...." Tôi muốn nói lại thôi, cậu ta như vậy đột nhiên làm tôi có cảm giác tội lỗi, giống như không để cậu ta ôm ngủ là phạm vào sai lầm vô cùng to lớn. Cảm giác này làm người ta cảm thấy thật khó hiểu, thật vô lý!

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi kiên quyết không vứt bỏ lập trường, đặt gối đầu ở giữa, nằm nghiêng gối đầu lên cánh tay. Thầm nghĩ, khoan dung với cậu ta một lần đó là phóng túng một phần, đồ ngốc mới làm!

Vốn tưởng rằng "Nước giếng không phạm nước sông", không ngờ hôm sau tỉnh lại lại nằm trong vòng tay ấm áp của cậu ta, cái gối đầu để ở giữa đã không cánh mà bay. Gối đầu chỉ dùng để đề phòng quân tử, mà cậu ta hiển nhiên không phải....

Buổi chiều, tôi tỉnh ngủ vừa dụi mắt ngồi dậy vừa vươn vai kéo lưng, lười biếng không muốn dậy.

Tiếng bước chân dồn dập vui sướng từ xa lại gần, tôi nằm trên giường lật người nhìn ra cửa. Màn được vén lên, Liệt Minh Dĩ tươi cười bước vào, nhìn thấy tôi, cậu ta bước nhanh tới, ngồi xuống bên sạp, nói, "Cỏ đuôi cá kia rất hiệu quả, dư nghiệt kia đã khai hết! Đúng như nàng nói, hẳn coi ta là người muốn bảo vệ nhất! Bọn chúng có tất cả hai trăm sáu mươi tám người, do hoàng tử Kim La cầm đầu, mục đích là ám sát ta và Hoàng thượng, báo thù diệt quốc! Hơn nữa, ta còn moi được tin tức ngoài ý muốn từ trong miệng hắn! Nàng biết không, hóa ra bọn chúng đã sớm nương nhờ vào nước Ô!"

Những lời khai này nằm trong dự đoán của tôi, nhưng nương nhờ nước Ô quả đúng là một tin tức bất ngờ. Tôi ngồi dậy, vừa mừng vừa lo nói, "Như thế rất tốt, chúng ta có thể chuẩn bị trước!"

"Không sai!" Cậu ta gật đầu, ôm tôi vào lòng, khó nén được sự vui sướng, động tình nói, "Lăng Tiêu Lạc, nếu không có ý tưởng kỳ diệu của nàng, không biết ta còn phải phiền não bao lâu nữa." Nói xong, cậu ta vui vẻ hôn lên trán tôi một cái.

Tôi hô nhỏ đẩy cậu ta ra, đỏ mặt nói, "Đây không phải suy nghĩ kỳ diệu gì, tôi chỉ là...." Nói đến đây tôi dừng lại, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý t

"Chỉ là cái gì?" Cậu ta không hiểu, hỏi.

"Tôi chỉ đọc từ sách thuốc của Thảo Hồ biết được cỏ đuôi cá có tác dụng gây ảo giác, có thể đối phó được với dư nghiệt." Đó là một cơ hội tốt, tôi muốn dùng để dao động sự bài xích của cậu ta với Thảo Hồ.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt cậu ta lập tức cứng đờ, dần dần thu lại vẻ vui mừng, cho đến khi mặt đen lên, khóe miệng rũ xuống, ánh mắt kia dường như đang trách tôi vì sao không nói sớm.

"Quen nhau lâu như vậy cậu cũng nên thay đổi cách nhìn với Thảo Hồ, tôi và huynh ấy là bạn, còn đọc được những điều có ích cho cậu từ sách thuốc của huynh ấy, đây không phải là một chuyện tốt sao? Huynh ấy từ nhỏ ngao du sông núi, kiến thức phong phú, làm bạn với huynh ấy trăm lợi mà không có một hại. Người sống trên đời thêm một người bạn tốt hơn thêm một kẻ thù, ai cũng có lúc cần người khác giúp đỡ, cậu thấy đúng không?" Tôi nói một cách công bằng, chân thành, sau đó dùng ánh mắt ôn hòa nhìn cậu ta, mong cậu ta đừng tiếp tục để tâm vào chuyện vụn vặt.

Cậu ta bình tĩnh nhìn tôi, mím môi không nói, ánh mắt sâu thẳm tối lại. Nhìn một lát, cậu ta không nói một lời rời khỏi lều trại.

Nhìn màn hình trống phất phơ, tôi chán nản đổ người lên sạp. Thật thất vọng, nên nói đều đã nói vậy mà vẫn không được sao?

Sáng sớm, Liệt Minh Dã rửa mặt xong liền túm lấy tôi, muốn nói lại thôi. Thấy thế, tôi đứng thẳng lên không hiểu nói, "Muốn nói cái gì sao?"

"Ta...." Cậu ta hơi rũ mi, có chút xấu hổ, thả tay đang túm chặt tay tôi ra. Sau từ "Ta" thì không nói nữa, chỉ gật đầu với tôi cộng thêm một từ "Ừ" rồi ra khỏi lều trại.

Mới sáng tinh mơ đã hành động kỳ lạ làm người ta khó hiểu. Tôi nắm chặt khăn vải đuổi theo ra ngoài, nhìn bóng lưng cậu ta đi xa giống như nhìn

quái vật, buột miệng buồn bực nói, "Bị bệnh sao, rút cuộc là muốn nói cái gì?"

Tôi mang theo cảm xúc khó hiểu rửa mặt dùng bữa, ăn xong một ánh sáng chợt lóe lên trong đầu làm tôi sửng sốt. Tôi hiểu hành động quái dị của Liệt Minh Dĩ có ý gì rồi, cậu ta đã chấp nhận Thảo Hồ, chẳng qua là ngại nói thẳng trước mặt tôi nên mới lấy "Ừ" để trả lời.

Ôi trời, câu trả lời của cậu ta thật quá cao siêu, tưởng tôi là thần tiên chuyện gì cũng biết sao? Nếu tôi không nghĩ tới chuyện này thì sao? Cậu ta sẽ phủ nhận sau đó lật lọng sao? Nghĩ đến đây, tôi rời khỏi thiện trường chạy tới phía cậu ta đang nhổ trại, đứng trước mặt cậu ta học cậu ta gật đầu, cũng "Ừ" một tiếng thể hiện rằng mình đã hiểu.

Thấy tôi đã hiểu, cậu ta có chút kỳ lạ quay mặt, khẽ thúc giục, "Nhanh đi chuẩn bị đi, sắp vào thành rồi."

"Ừ!" Tôi cười đáp, đi tới trước mặt cậu ta nhìn vào mắt cậu ta. Trong mắt cậu ta không còn bài xích, mà là giải thoát sau khi nghĩ thông suốt, thật tốt!

Mọi được tin tức, hủy thi diệt tích, chúng tôi rời khỏi ngoại ô Triều Dương xuất phát vào thành. Liệt Minh Dĩ, Đức Thân Vương cười ngựa bảo vệ hai bên xe; tôi, Mục Liễu Như, Hoàng thượng, Trang phi ngồi ở trong xe. Hoàng thượng và Trang phi tình tứ làm tôi và Mục Liễu Như xấu hổ, mất tự nhiên, đành lấy cớ ngắm cảnh lui ra ngoài ngồi.

Ngồi ở ngoài xe, hít thở không khí tươi mát, mùi hoa theo gió xông vào mũi, xua đi sự mất tự nhiên chỉ còn lại sự thoải mái. Đường rộng lớn, dòng người tấp nập, bạch dương hai bên đường mọc thẳng như cây bút, xuyên qua tán bạch dương có thể thấy được vườn hoa cải dầu mênh mông phía sau. Hoa nhỏ màu vàng đắm chìm trong nắng ấm nở rộ chói mắt, giống như thiếu nữ xinh đẹp bay múa theo gió.

Vườn hoa cải dầu mênh mông vô bờ kia làm tôi nhớ lại lần đi du lịch Tứ Xuyên, lần du lịch đó thật vui vẻ, chỉ không ngờ trở về chưa được hai tháng đã chết thảm trong trận động đất 5.12 độ richter! Tại thời không này hôm nay là 20 tháng 4, không biết có cùng ngày với tương lai xa xôi hay không? Nếu phải, vậy chẳng bao lâu nữa là kỷ niệm một năm ngày động đất rồi.... Nghĩ đến đây, trong lòng khó tránh khỏi sầu bi, thảm cảnh chiếu trên TV chợt hiện lên trong đầu.

Thời gian qua thật nhanh, bất tri bất giác tôi đã tới cổ đại gần một năm rồi. Thời gian trôi qua trong nháy mắt, cuối cùng tôi đã được tự mình trải nghiệm qua chuyện lạ.

Đỉnh đầu có gì đó khiến tôi hoàn hồn, tôi vừa xoa đỉnh đầu vừa quay đầu nhìn sang phía bên phải, chỉ thấy Liệt Minh Dĩ ngồi thẳng người ngay ngắn nhìn tôi. Từ xúc cảm hình như là một đóa hoa, tôi ngạc nhiên lấy nó xuống đặt trong lòng bàn tay. Một chuỗi hoa trắng nõn đập vào mắt, tôi hơi sững sờ nhìn về phía hai bên đường. Hóa ra trong lúc tôi đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình thì chúng tôi đã đi hết con đường bạch dương, thay vào đó là cây hòe. Hoa hòe xâu chuỗi nhìn như những chùm nho chín béo mạp, trắng như tuyết, thơm ngát.

"Thật xinh đẹp!" Bên trái truyền đến tiếng Mục Liễu Như khẽ khen, tôi không dời mắt được khỏi chuỗi hoa, phụ họa nói, "Đúng vậy, đã đến mùa hòe rồi!"

Vừa dứt lời lại nghe thấy Mục Liễu Như

Tôi nghi hoặc nhìn về phía cô ấy, không hiểu nói, "Mục tử tử, tử cười cái gì?"

"Đồ ngốc, tử nói như vậy rất xinh đẹp!" Nói xong, cô ấy cầm lấy chuỗi hoa hòe từ trong tay tôi cài lên tóc tôi, đúng vào chỗ Liệt Minh Dĩ cài vừa nãy.

"Tỷ...." Hóa ra cô ấy đang khen tôi! Tôi có chút xấu hổ, theo bản năng nhìn về phía Liệt Minh Dĩ. Cậu ta xì mặt quay đầu đi, bộ dáng kia rõ ràng là đang oán trách tôi phụ tấm lòng của cậu ta.

Thấy thế, gò má tôi nóng lên, cúi đầu không nói. Tiếng cười của Mục Liễu Như quanh quẩn ở bên tai, tôi gập hai chân vùi mặt vào khuỷu tay, trong lòng mắng Liệt Minh Dĩ không biết dây thần kinh nào bị chập lại cài một chuỗi hoa hòe cho tôi, hại tôi lại bị Mục Liễu Như giễu cợt.

Vào thành, chúng tôi dừng chân tại một khách sạn xa hoa từ trong ra ngoài. Thấy chúng tôi người đông thế mạnh, ăn mặc không tầm thường, chương quỳ tự mình ra cửa nghênh đón. Sau khi tiếp đón còn dẫn đầu giới thiệu tình hình trong khách sạn, "Các vị gia, tiểu điểm chỉ còn lại ba gian thượng phòng, ba gian hạ phòng, chỉ sợ không chứa được nhiều người như vậy." Ông ta vừa nói vừa rướn cổ nhìn ra cửa đếm.

Đúng lúc này, lại có thêm một đám nhân mã nữa, dường như cũng muốn ở trọ. Chương quỳ cũng nói với họ y như vậy, khó xử nhìn chúng tôi.

Đức Thân Vương nhận một túi tiền từ trong tay tướng sĩ, vừa ước chừng để chương quỳ nghe thấy tiếng ngân lượng va chạm vừa nói, "Nơi này có một trăm lượng vàng, chúng ta bao khách sạn của ông, bảo khách bên trong chuyển hết sang nơi khác.

Chương quỳ nghe thấy chữ "vàng" hai mắt liền phát sáng. Phải biết rằng ở cổ đại vàng quý hơn bạc trắng nhiều, một lượng vàng có thể đổi mười lượng bạc, một trăm lượng vàng là một nghìn lượng bạc, đây đúng là số tiền khiến ai cũng thêm nhỏ dãi.

Chương quỳ thêm thuồng một trăm lượng vàng, lại e ngại thứ tự trước sau ngượng ngùng mở miệng. Nhìn cái vẻ thấy tiền sáng mắt của ông ta, Đức Thân Vương cười nhẹ lại cầm thêm một túi tiền, nói, "Thêm một túi vàng lá, thế nào?"

"Được được được, không thành vấn đề, tiểu nhân lập tức mời những vị khách khác đổi chỗ!" Chưởng quầy bị hai túi vàng đánh bại, vội vàng gật đầu như giã tỏi, nín nọt xoa xoa tay xoay người định đi.

"Khoan đã!" Một giọng nói kiêu ngạo đột nhiên vang lên, chưởng quầy lập tức dừng lại.

Chúng tôi quay về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy người nói là một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi cầm đầu tám người tiến đến tìm nơi ngủ trọ. Anh ta cao khoảng 1m78, dáng người gầy gò, là mỹ nam âm nhu điển hình. Từ đầu tới chân tỏa ra vẻ vô lại, trong vô lại lại mang theo cảm giác cao quý và bất kham. Ánh mắt anh ta vô cùng đặc biệt, sáng mà có thần, giống như ngôi sao lấp lánh, vĩnh viễn không bao giờ tắt.

Anh ta cũng giống Đức Thân Vương, bắt đầu ước lượng tiền trong túi, khoe miệng nhếch lên nói, "Ta ra giá gấp đôi hân, ta muốn bao khách sạn này!"

Thấy thế, chưởng quầy lú lẫm, rồi sau đó tiến lên mở túi tiền trong tay thiếu niên ra so sánh, so xong da mặt ông ta hơi co rúm, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa thiếu niên và chúng tôi. Hai phe đều là những kẻ giàu có, ông ta không thể đắc tội với bất cứ bên n

Hoàng thượng không để ý tới ai nhiều tiền hơn, ai ít tiền hơn, dẫn Trang phi bước vào khách sạn, ngồi vào một bàn trống. Chưởng quầy không dám chậm trễ, vội phân phó tiểu nhị dâng trà.

Ý của Hoàng thượng đã hết sức rõ ràng, không có lý nào mà Thiên tử đương triều như anh ta phải nhân nhượng!

Một đám tướng sĩ tiến vào khách sạn đuổi hết khách bên trong đi. Mắt thấy tài nguyên sắp bị đuổi đi hết, chưởng quầy đau lòng lại không thể làm gì, đành đáng thương tội nghiệp nhìn chúng tôi, hy vọng chúng tôi có thể thương lượng với nhau.

Thiếu niên cũng theo chân Hoàng thượng vào khách sạn, ngồi vào bàn đối diện Hoàng thượng, nhìn bộ dáng có vẻ cũng nhất quyết không chịu nhường.

Hoàng thượng uống trà, thờ ơ lạnh nhạt nhìn tình thế phát triển. Trang phi có vẻ rất hứng thú với tình thế lúc này, nhìn chúng tôi mím môi cười khẽ.

Kế tiếp đó là so đấu tài lực, song phương đều ném từng túi từng túi vàng bạc trắng lên bàn, từng túi đập lên giống như núi tiền. Chương quỳ dụi mắt, trợn mắt há hốc mồm, sợ là từ khi mở tiệm tới nay chưa bao giờ thấy nhiều vàng như vậy.

Tài lực song phương bất phân thắng bại, có so nữa cũng phí công, Đức Thân Vương xùy một tiếng, buông tay mặc kệ, ngồi xuống uống trà.

Thấy thế, Liệt Minh Dĩ nhìn về phía Hoàng thượng, nhận được sự tàn khốc trong mắt anh ta thì gật đầu, phân phó tướng sĩ thu hồi toàn bộ vàngòn mình thì dùng sức đập song giản lên bàn, ánh mắt lạnh lùng nói, "Một khách sạn không thể có hai chủ, ta tuyệt đối không để chủ tử mất mặt!"

Nghe vậy, lập tức có người phía sau thiếu niên cầm kiếm tiến lên. Thiếu niên ngăn người đó lại, hứng thú nhìn Liệt Minh Dĩ, nhìn xong anh ta vươn tay về phía tùy tùng.

"Chủ tử!" Tùy tùng hoảng hốt, vội gọi.

Thiếu niên cong khóe môi, vẫn không thu tay. Tùy tùng nhú mày, vài giây sau dâng một đôi roi gai lên. Thiếu niên nhận lấy, tách roi gai cầm trong tay, đứng lên.

Liệt Minh Dĩ và thiếu niên kia đi đến chỗ trống trước quầy, chương quỳ sợ xảy ra chuyện, vội sai tiểu nhị đóng cửa trốn sang một bên.

Một người cầm song giản, một người cầm song tiên, đều là người sử dụng binh khí đôi, không cần nói một lời lập tức động thủ, lấy thực lực quyết định thắng thua.

Hiệp thứ nhất là so chiêu, không thấy có gì không ổn, nhưng tiếp tục vài hiệp tôi liền phát hiện điểm khác thường! Nhìn thiếu niên gầy gò, nhưng sức lại lớn kinh khủng, vài lần áp chế song giản của Liệt Minh Dã khiến cậu ta không thể không xoay người. "Keng" một tiếng, song giản của Liệt Minh Dã rung lên suýt nữa rơi khỏi tay, may mà cậu ta phản ứng nhanh nhạy mới không để thiếu niên kia đắc thủ.

Một chiêu này của thiếu niên sợ là đã thêm vài phần sức lực. Thấy song giản rời khỏi tay Liệt Minh Dã lại bị Liệt Minh Dã bắt được, anh ta nhướng mày, dường như thấy càng thú vị hơn, bộ dáng rất giống gặp được kỳ phùng địch thủ.

Trong khách sạn rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng binh khí va chạm vào nhau thì không còn bất cứ âm thanh nào khác. Đức Thân Vương ngừng uống trà, chống má nhìn cuộc chiến, khéo miệng như cười như không, như có đăm chiêu. Hoàng thượng lúc uống trà lúc ngược mắt lên nhìn tình hình chiến đấu; Trang phi từ đầu tới cuối đều tỏ vẻ hứng thú, chỉ vào Liệt Minh Dã và thiếu niên kề tai nói nhỏ với Hoàng thượng.

Thấy thế, tôi tức giận, cảm thấy đám người quý nhân này vô cùng đáng ghét. Bọn họ coi Liệt Minh Dã như binh sĩ, để cậu ấy đi chém giết còn mình ngồi mát ăn bát vàng.

"Keng, keng, keng" Tiếng binh khí va chạm khi nhẹ, khi nặng, khi nhanh, khi chậm. Mặc dù sức của Liệt Minh Dã không bằng thiếu niên kia nhưng bằng nền tảng vững chắc và hàng ngày khắc khổ luyện tập nên vẫn có thể giằng co đánh lâu dài với thiếu niên, trên trán hai người đều đã chảy ra một tầng mồ hôi.

"Cậu là người đầu tiên có thể đấu với ta ba mươi hiệp đấy!" Thiếu niên bay lên, lộn mèo vung roi đánh xuống. Liệt Minh Dã không nói lời nào, đỡ được song tiên nhưng thân thể chịu áp lực nghiêng về phía sau, cong thành một hình vòm.

Thần kinh tôi căng lên, lòng bàn tay đã sớm ướt đầm mồ hôi, cánh môi khi mở khi mím chặt, khi quay sang nhìn Mục Liễu Như mới phát hiện cả hai chúng tôi đã chảy mồ hôi đầm đìa cả mặt.

Không thể đẩy song tiên của thiếu niên ra, Liệt Minh Dã đột ngột thu lực, hai chân nhanh như chớp lùi về bên phải né tránh. Rầm một tiếng, roi gai đánh vỡ nền nhà bằng đất.

Tôi hít vào một hơi khí lạnh, lo sốt vó, nếu không phải Liệt Minh Dã tránh kịp, trúng một roi kia chắc chắn không nhẹ. Mục Liễu Như túm chặt tay tôi, thể hiện sự lo lắng sốt ruột

Nửa canh giờ trôi qua vẫn chưa phân thắng bại, Liệt Minh Dã và thiếu niên đều đã chảy mồ hôi ròng ròng. Liệt Minh Dã thân thủ nhanh nhẹn, phản ứng linh hoạt, khi tự biết sức không bằng người tuyệt đối không đánh bừa. Thiếu niên võ công rất khá, sức mạnh lại lớn kinh người, cũng không nhượng bộ chút nào.

Võ công của Liệt Minh Dã mạnh mẽ thần tốc, dù trong triều hay trong giang hồ ngoại trừ Đức Thân Vương thì không ai bằng. Cậu ta kiêu ngạo lợi hại, nhưng hôm nay gặp kỳ phùng địch thủ khiến cậu ta nhúu mày.

Có đánh tiếp cũng không phân được thắng bại, Hoàng thượng không muốn xem nữa, đặt chung trà xuống lạnh lùng nói, "Đủ, dừng tay lại, khách sạn này chia đôi." Dứt lời, phất tay áo lên tăng.

Dứt lời, Liệt Minh Dã và thiếu niên cùng thu thế, hơi thở bất ổn. Mặc dù không đánh nhau chết đi sống lại nữa nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm đối phương.

Đánh xong, Trang phi còn chưa hết hứng đi theo Hoàng thượng, Đức Thân Vương ngáp một cái cũng lên tầng.

Tôi và Mục Liễu Như thờ phào nhẹ nhõm. Tôi vội bước tới kéo Liệt Minh Dĩ đi lên tầng. Hoàng thượng không hài lòng với biểu hiện của cậu ta, có nhìn nữa cũng chẳng làm được gì!

Chương 54: Sóng

Mở cửa gian phòng hảo hạng bên ngoài cùng tầng ba, đẩy Liệt Minh Dĩ vào, tôi lấy song giản trong tay cậu ta đặt lên trên bàn, cầm tay cậu ta nhìn.... Gan bàn tay đã bị thiếu niên đánh rách tả tơi, rơm rớm tơ máu. Cả bàn tay đỏ ửng, cuộn tay áo lên, trên cánh tay cũng đỏ bừng. Tay cậu ta hơi run run, tim tôi siết lại, đau quá!

"Tê rồi đúng không?" Tôi vuốt lòng bàn tay đỏ rực của cậu ta, ngẩng đầu cắn môi hỏi. Rút cuộc thiếu niên kia dùng bao nhiêu sức? Sao có thể khiến cậu ta bị thương đến mức này?

Cậu ta không nói tiếng nào, lạnh mặt rút tay nhìn sang bên cạnh. Mặc dù cậu ta không nói nhưng hai tay lúc này nhất định không dễ chịu! Tôi buông tay cậu ta ra, đi gọi tiểu nhị bảo họ mang nước ấm tới, lấy thuốc trị thương ra. Tôi thấm ướt khăn vải lau cánh tay và lòng bàn tay cho Liệt Minh Dĩ, sau đó rắc thuốc bột lên gan bàn tay nứt nẻ xước xát. Tôi đổ một ít rượu thuốc ra lòng bàn tay xoa xoa, xoa bóp lưu thông máu giúp cậu ta.

Từ đầu đến cuối cậu ta nắm tay không nói gì. Chờ tôi xoa bóp xong liền tự buông tay áo, đứng dậy đi ra cửa. Thấy thế, tôi kéo áo cậu ta hạ giọng hỏi, "Cậu làm gì vậy?"

"Đi tạ tội với Hoàng thượng." Bỏ lại sáu chữ, cậu ta mở cửa phòng quẹo trái. Đứng trước gian phòng hảo hạng trong cùng cậu ta nâng tay khẽ gõ

cửa phòng, kính cần gọi, "Chủ tử!"

Trong phòng không tiếng động, cậu ta gọi lần thứ hai, vẫn không có ai đáp. Sau lần thứ ba, cậu ta trực tiếp vén vạt áo quỳ trên sàn gỗ.

Thấy thế, tôi che miệng lại giật lùi về phòng, dựa vào vách tường cố gắng nín khóc. Giây phút cậu ta quỳ xuống như bị cái gì đó đâm vào, vô cùng đau đớn! Cậu ta biết không thể đánh bại thiếu niên là phụ thánh ý, nhưng cậu ta đã dốc hết sức rồi. Dù Hoàng thượng giận cậu ta không đuổi được thiếu niên ra khỏi khách sạn này, thì cũng không nên hờ hững khi cậu ta chủ động thỉnh tội chứ! Làm vậy thật khiến người ta đau lòng!

Tôi cố gắng kiềm chế, nhưng dù cố đến mức nào tôi cũng không nhịn được nước nở một tiếng rơi nước mắt. Đúng rồi, đây chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi, để vương sao có thể như vậy? Để vương chỉ phân biệt rõ ràng công và tội. Nhiều công đương nhiên được thưởng, nhưng nếu phạm phải một sai lầm lớn thì cho dù có nhiều công lao đến mức nào cũng chỉ uổng phí mà thôi.

Hiện giờ đúng là lúc biên cương căng thẳng cần dùng người, tôi không tin Hoàng thượng sẽ trừng phạt Liệt Minh Dã quá nặng. Liệt gia đời đời trung liệt, ai có mắt đều thấy. Nhưng vô lý như vậy quả thực làm tổn thương Liệt Minh Dã!

Tôi ló đầu nhìn về phía Liệt Minh Dã, cậu ta cúi đầu lặng lẽ quỳ. Nước mắt thi nhau chảy ra, tôi che miệng lại rút đầu về. Ít nhất một nén hương qua đi mới có động tĩnh. Cửa mở, ngay sau đó giọng nói êm ái của Trang phi truyền vào tai, "Đứng lên đi nghỉ đi, chủ tử mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi."

Dứt lời xung quanh lặng ngắt như tờ, cửa phòng khép lại. Khoảng một phút sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân Liệt Minh Dã đứng dậy trở về. Tôi vội lau nước mắt trên mặt, khịt mũi. Cậu ta trở về phòng nằm trên giường không buồn hé răng, tôi đóng cửa phòng đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu ta,

khẽ đẩy cánh tay cậu ta dịu dàng khuyên nhủ, "Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên [*] , hôm nay bất phân thắng bại đổi lại nền tảng kiên cố cho cậu sau này."

[*] Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tà

Nghe vậy, thân thể cậu ta run lên một chút, sau đó cúi đầu thấp, lí nhí hỏi, "Nàng có xem thường ta không?"

Câu hỏi của cậu ta càng khiến tôi đau lòng hơn. Cậu ta luôn cao ngạo đã bao giờ bị đánh bại, vừa rồi đánh hòa và bị Hoàng thượng thờ ơ đã khiến cậu ta không dễ chịu, thế nên mới có thể hỏi những lời vô nghĩa như vậy.

Tôi nâng mặt cậu ta lên, nói, "Không có xem thường hay không xem thường gì hết. Tôi chỉ biết quá khứ tương lai ngoại trừ cậu không có ai mười bốn tuổi đã làm Phó soái quân doanh, chỉ huy ba nghìn quân! Mặc kệ người ta lợi hại đến mức nào, cậu chỉ cần nhớ kỹ, chịu được cái khổ cùng cực mới là kẻ vượt trên mọi người, đại trượng phu có được giãn được, đừng vì thất bại nhất thời mà đánh mất hùng tâm tráng chí của mình! Muốn đứng trên người nhất định phải chịu đựng gian khổ, hiểu không?" Nói xong, tôi nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Cậu ta bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt lóe lên một tia sáng chói lòa, tất cả chán nản đã được gột sạch. Một lát sau cậu ta nở cười yếu ớt, nắm tay tôi lấy gò má cọ xát, khàn khàn thì thào nói, "Lăng Tiêu Lạc, nàng thật tốt...."

Nghe vậy, tôi sửng sốt, lập tức tức giận lườm cậu ta một cái, bữu môi, trong lòng thầm mắng ‘Oắt con, giờ mới biết tôi tốt! ’ Tôi rút tay về, cởi quần áo cho cậu ta, "Hoàng thượng đã nghỉ, cậu cũng ngủ một giấc đi. Ba mươi hiệp vừa rồi khiến cậu tiêu hao không ít thể lực. Máy ngày gần đây cậu vì dư nghiệt và tuần tra cũng đã không ngủ ngon rồi." Tôi vừa cởi áo ngoài

vừa nói. Nói xong lại cởi tất và giày cho cậu ta, "Tôi đi bảo tiểu nhị mang bồn nước tới cho cậu rửa chân."

Tôi xoay người định ra ngoài, cậu ta lại giữ chặt tay tôi dùng lực kéo tôi vào trong lòng, cũng vui mặt vào cổ tôi, cười nhẹ nói, "Ngủ với ta!"

Nghe vậy, tôi vội đẩy cậu ta ra, trách mắng: "Lúc trước ngủ trong lều không có cách nào khác mới phải ngủ cùng giường. Bây giờ khách sạn có rất nhiều phòng, sao còn phải ngủ chung?" Cậu ta quả đúng là được một tắc lại muốn tiến một thước, trèo lên đầu lên cổ tôi.

"Vậy ta không rửa chân, cũng không ngủ!" Cậu ta buông tôi ra, biến sắc còn nhanh hơn lật sách. Mà lật sách có thể thấy tiếng, cậu ta lại lặng lẽ xì mặt.

Tôi suýt nữa tức chết, ghen hòng nhìn trần trối. Cậu ta còn dám đe dọa tôi! Mới bao lâu mà cậu ta không chỉ học được giả vờ, còn biết cả đe dọa! Đáng chết, học ai thế hả?

Thấy tôi bất động không nói, cậu ta xuống giường, chân trần đi tới bên bàn ngồi xuống, âm khí nặng nề tự rót trà.

Tôi biết rõ không nên dung túng, nhưng nhìn thấy cánh tay cậu ta còn đỏ thì lại mềm lòng. Tôi cắn môi, đi đến bên cạnh cậu ta, giật chung trà trong tay cậu ta dùng sức đập lên bàn khiến nước trà bắn tung tóe. Kéo cậu ta dậy đẩy lên giường, oán hận nói, "Ngốc không được nhúc nhích, tôi ngủ cùng là được chứ gì!" Nói xong, tôi căm tức xoay người ra khỏi phòng, phân phó tiểu nhị nấu nước.

Lau mặt, rửa sạch chân, Liệt Minh Dĩ nằm ở trên giường vẫy tay với tôi, vừa vẫy vười cười hớn hở.

Tôi cài then cửa, cởi áo khoác, từ cuối giường trèo lên giường, không chút do dự nhét gối đầu vào giữa, cảnh cáo cậu ta, "Không được hất gối đầu ra,

ngủ đi!"

Thấy thế, nụ cười của cậu ta cứng đờ, đôi mắt cong cong dần biến trở về như lúc không cười. Không để ý tới cậu ta tỏ vẻ không vui, tôi gối tay nằm xuống, quay lưng về phía cậu ta.

Cậu ta chưa nằm, ánh mắt chú nhìn chăm chăm vào lưng tôi như keo dán, nhìn đến mức toàn thân tôi bắt đầu nóng lên. Không chịu nổi ánh mắt trần trụi của cậu ta, tôi bật dậy, cầm gối đập lên đầu cậu ta. Vừa đập vừa mắng, "Còn không ngủ là tôi đi đây!"

Cậu ta không hé răng, cào cào mái tóc bị tôi đập rối rồi nằm xuống, hai tay gối lên sau đầu, nhắm mắt. Tôi đặt gối đầu về chỗ cũ, kéo chăn mỏng đắp cho cả hai rồi mới nằm xuống.

Biết rõ gối đầu không có tác dụng với cậu ta, lại vẫn cố giãy giụa. Quả nhiên, lúc ngủ dậy tôi lại đang nằm trong vòng tay ấm áp của cậu ta....

Cậu ta còn tại ngủ, hô hấp khe khẽ đều đều lọt vào tai." Ai...." Tôi nhìn cậu ta ngủ say thở dài, không nhin được vuốt ve khuôn mặt tuần tú của cậu ta. Cậu ta làm như thế, càng ngày càng ỷ lại tôi, thậm chí càng ngày càng không buông tay được, tôi nên làm gì với cậu ta bây giờ?

Bữa tối, chúng tôi xuống tầng một dùng bữa. Hoàng thượng, Trang phi, Đức Thân Vương ngồi một bàn, tôi cùng với Liệt Minh Dã, Mục Liễu Như một bàn khác, tướng sĩ ngồi kín những bàn còn lại, chỉ để lại đúng một bàn.

Chưởng quầy không dám chạm trể, rượu và thức ăn đưa lên đều là những thứ tốt nhất trong tiệm. Ông ta cầm một túi vàng và một túi vàng lá, đương nhiên không dám qua loa.

Thiếu niên và tùy tùng đi theo ngay sau lưng chúng tôi. Bọn họ ít người, một bàn có thể ngồi năm người.

Thiếu niên ăn vài miếng thức ăn, vài miếng cơm, cầm bầu rượu rót đầy chén, sau đó nâng chén đi về phía chúng tôi.... Tới bên cạnh Liệt Minh Dã, anh ta chống một tay lên bàn cúi người, cười nói, "Nhóc, ta thường thức cậu!" Nói xong, đưa chén rượu đến trước mặt Liệt Minh Dã.

Thấy thế, tôi và Mục Liễu Như lập tức ngừng ăn cơm. Tôi lén liếc về phía Hoàng thượng, anh ta và Trang phi, Đức Thân Vương đều ngừng ăn nhìn về phía này. Trong lòng tôi căng thẳng, chuyển tầm mắt nhìn về phía Liệt Minh Dã, không biết cậu ta sẽ ứng đối như thế nào.

Liệt Minh Dã ăn một nửa liền dừng lại, mày rõ ràng nhăn lại. Cậu ta không nhìn Hoàng thượng, càng không nhìn thiếu niên kia, ba giây sau lại tiếp tục ăn, làm như thiếu niên hoàn toàn không tồn tại.

Thiếu niên nướng mày, ngồi xuống bên phải cậu ta, đặt chung rượu trên bàn, chống má nói, "Cậu như thế lạnh lùng là sợ chủ tử cậu tức giận sao?" Anh ta vừa nói vừa liếc về phía Hoàng thượng.

Anh ta vừa dứt lời ngay cả các tướng sĩ đang ăn cơm cũng dừng lại, không biết ai đó còn phát ra tiếng hít vào rất nhỏ.

Lời này của thiếu niên làm tôi sợ hãi, rõ ràng anh ta cố ý nói như vậy. Biết Liệt Minh Dã không thể đánh thẳng anh ta đã làm Hoàng thượng không vui, giờ còn dồn Liệt Minh Dã vào thế khó xử. Tôi muốn nói đỡ, lại kìm xuống, xem Liệt Minh Dã phản ứng ra sao.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Liệt Minh Dã. Cậu ta nuốt đồ ăn trong miệng nhưng không ăn nữa. Nhìn đồ ăn trước mặt không nói không động, mày càng nhíu chặt hơn. Thiếu niên không lùi, Liệt Minh Dã không tiến, sắc mặt Hoàng thượng càng khó coi. Anh ta là quân vương, khi vi hành lại bị thần tử lấn lướt. Chắc chắn trong lòng anh ta đang rất tức giận, khiến quân thần hai người vốn hòa hợp lại sinh ra khúc mắc.

Bỗng dừng, một luồng sáng lóe lên trong đầu, tôi giật mình, hay đó cũng là ý đồ của thiếu niên kia? Có ý nghĩ này dẫn đầu những suy đoán khác liên thi nhau hiện lên... Hay thiếu niên đó là hoàng tử Kim La, giả vờ nghỉ cùng một khách sạn để chiêm ngòi ly gián?

Tôi không biết suy nghĩ của mình chính xác hay không, nhưng gần đây nhiều chuyện chồng chất với nhau làm tôi buộc lòng phải nghĩ đến điều này.

Hai bên giằng co thật lâu mà không ai tiến hành bước tiếp theo, không khí càng lúc càng nặng nề khiến người ta hô hấp không thoải. Tôi nghĩ sở dĩ Liệt Minh Dã không nói không động là muốn để thiếu niên biết khó mà lui, không hứng thú với cậu ta nữa. Nhưng mặt thiếu niên kia cũng thật dày, không đạt mục đích quyết không bỏ qua.

Tiếp tục giằng co nữa chỉ khiến sắc mặt Hoàng thượng càng khó coi. Liệt Minh Dã đột nhiên đứng lên, nhìn thiếu niên nói, "Một khách sạn hai chủ đã là rất bất kính với chủ tử ta, chén rượu này tôi tuyệt đối sẽ không uống!" Dứt lời, cậu ta đi thẳng về phía Hoàng thượng, quỳ xuống đất dập đầu thật mạnh. Cậu ta giữ nguyên tư thế đó một lúc lâu mới từ từ đứng thẳng lên, xoay người kiên định bước lên tầng.

Hành động này của cậu ta hết sức rõ ràng, thứ nhất là tạ tội với Hoàng thượng, thứ hai cho thấy lòng trung thành, ba là tự tìm lối thoát không để không khí xảy ra dị biến. Cậu ta làm gì cũng vì nghĩ cho Hoàng thượng. Sắc mặt khó coi của Hoàng thượng đã bớt đi nhiều, trong mắt không còn vẻ khó chịu nữa.

Thiếu niên nhìn bóng lưng Liệt Minh Dã lên tầng giận quá hóa cười, khoe miệng cong lên thành một độ co ý vị sâu xa. Anh ta bưng chung rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó quay đầu nhìn tôi một cái. Nhìn thấy ánh mắt của anh ta, tôi ngớ ra, đây là.... ý gì?

"Chủ tử việc gì phải phí sức hao tổn tinh thần vì thằng oắt không biết tốt xấu kia." Một chàng trai trẻ tuổi nhất trong đám tùy tùng của thiếu niên rót đầy rượu cho anh ta, khi buồng chung rượu còn nửa kia xuống mới nửa bất bình nửa khó hiểu hỏi chủ tử.

"Bốp" một tiếng, thiếu niên dùng đũa đánh vào mu bàn tay cậu ta, nói như lưu manh, "Người biết cái gì, gia thưởng thức tài ba phi phạm của cậu ta, còn nhỏ đã lợi hại như vậy, các người ai có thể?" Nghe giọng điệu biểu cảm của anh ta thì hình như không hề coi bốn gã tùy tùng là hạ nhân, mà hơi giống bạn bè cùng chơi đùa với nhau ở đầu đường phố từ nhỏ đến lớn.

Anh ta dứt lời, chàng trai kia bấu môi không nói nữa, bộ dáng ghen lại của cậu ta khiến ba người kia cười vang.

Cuộc nói chuyện của thiếu niên làm sắc mặt tối tăm của Hoàng thượng trở nên đặc ý, tiếp tục ăn cơm.

Sóng ngầm làm lòng bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi, muốn về phòng xem Liệt Minh Dã lại thấy không ổn. Tôi có ngồi thêm một lát, chờ không khí ổn định mới đứng dậy nhún người hành lễ với Hoàng thượng, lên tầng.

Vào phòng, chỉ thấy Liệt Minh Dã ngồi ở bên bàn đấm chiêu. Tôi khẽ đóng cửa rồi đi về phía cậu ta, ngồi xuống ở bên cạnh. Không chờ tôi mở miệng, cậu ta đã khẽ hỏi, "Nàng có biết vì sao ta không nhận chén rượu đó không?"

Nghe vậy, tôi sửng sốt, nghiêng đầu suy tư, sau đó dùng âm lượng chỉ hai chúng tôi có thể nghe thấy trả lời, "Không phải vì

"Đây là một lý do." Ánh mắt thâm trầm của cậu ta nhìn thẳng vào mắt, dừng một chút mới nói tiếp, "Thứ hai, roi Trì Kinh thiếu niên kia dùng không phải của Long Triều. Nếu ta phán đoán không lầm, có lẽ là ở địa khu 'Kim Cương Mặc Thạch' phía Tây Bắc, Đông Nam, Đông Bắc!" Nói xong, cậu ta nheo mắt lại.

Bốn Tây Bắc, Đông Nam, Đông Bắc, Tây Nam, do bốn chủng tộc là: người Ô, người Oa Tắc, người Ngọc Chân, người Kim La. Trong đó, Ngọc Chân và Kim La đều bị Long Triều tiêu diệt, Ngọc Chân diệt vong trước.

"Nói như vậy.... thiếu niên kia là người phiên bang? Người Ô hay người Oa Tắc? Thậm chí là Kim La?" Sắc mặt tôi chợt thay đổi, vội hỏi.

"Không phải Kim La, võ công không giống!" Liệt Minh Dã vô cùng khẳng định loại bỏ Kim La, "Về phần là người Ô hay người Oa Tắc.... Ta không chắc lắm, ta chưa giao đấu với họ bao giờ."

Nói đến đây tôi đã hiểu lý do thứ hai của cậu ta, đó là do dự vì thân phận thiếu niên kia. Cậu ta được thiếu niên kia coi trọng. Nếu nói cho Hoàng thượng phán đoán của cậu ta, vậy Hoàng thượng chắc chắn sẽ đề phòng cậu ta. Cái này giống như một chuyện vốn chẳng quan trọng, bị người ta bàn tán nhiều sẽ trở thành sự thật. Huống hồ, đế vương vốn đa nghi, thà rằng giết lầm một vạn, chứ không bỏ sót một người. Liệt Minh Dã nghĩ đến điểm này mới không lên tiếng, để tránh rơi vào tội danh thông đồng với địch. Không thể không thừa nhận cậu ta mưu tính sâu xa, bây giờ gặp chuyện không lỗ mãng mà đã biết phân tích lợi – hại trong đó.

Nghĩ đến đây, tôi mở miệng muốn nói lại tôi, bởi khi Đức Thân Vương xem cuộc chiến dường như có đăm chiêu. Hay là hẳn ta cũng nhìn ra manh mối từ chiếc roi gai ấy? Không phải không có khả năng này. Tôi nắm tay Liệt Minh Dã lo lắng nói, "Đức Thân Vương có phải...." Tôi chỉ nói đến đây nhưng cậu ta vẫn hiểu ý

"Sẽ không!" Cậu ta quyết đoán lắc đầu, không hề do dự.

Tôi vỗ ngực, nghĩ mình thật ngốc! Đức Thân Vương là con hồ ly gian xảo, hẳn ta đương nhiên sẽ không, dù biết được cũng sẽ giả vờ như không biết. Đột nhiên, tôi cảm thấy tình thế đã phát triển vượt qua sức tưởng tượng,

vốn cho rằng đây là cuộc chiến vì giang sơn, không ngờ có thể thấy được những âm mưu khác, đâu đâu cũng là những kẻ lòng dạ khó lường.

"Thiếu gia, hãy tự bảo vệ mình, đừng quá trung thành mù quáng!" Tôi nắm chặt tay Liệt Minh Dã, đây là lời khuyên duy nhất tôi có thể nói với cậu ta.

Cậu ta nắm chặt tay tôi, dùng sức gật đầu, đôi mắt sâu xa, sắc bén.

Hành động tạ tội và lòng trung thành của Liệt Minh Dã làm Hoàng thượng cực kỳ vui mừng. Đến lúc này tôi mới biết người vui buồn thất thường không phải cậu ta, mà là vị đế vương này. Nếu không có chuyến đi lần này, tôi sẽ không phát hiện lòng dạ đế vương khó nắm lấy nhất, người xưa nói quả không sai "Gần vua như gần cọp".

Lệ Hồ Triều Dương chính là điểm ngắm cảnh thứ hai của chúng tôi. Triều Dương vốn có được gọi là 'Thiên đường của nhân gian', Lệ Hồ chính là một viên minh châu lộng lẫy khảm giữa thiên đường.

Vọng mắt trông về phía xa, ba phía nam, bắc, tây Lệ Hồ là tầng tầng lớp lớp đồi núi nhấp nhô chập chùng. Núi xanh nhạt đậm khác nhau như một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp. Mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương khổng lồ, một đàn cò trắng bay qua mặt hồ, dưới ánh mặt trời chớp lóe, trông rất đẹp mắt

Bên hồ liễu rủ như những dây lụa màu xanh dịu dàng quấn quanh Lệ Hồ. Giữa hồ là một hòn đảo, ba đình, hai nhà gỗ, thuyền như những chấm nhỏ bập bềnh trên mặt hồ trong vắt, làm cho cảnh tượng xinh đẹp tuyệt trần này càng thêm quyến rũ.

Ngồi ở mũi thuyền phóng mắt nhìn non sông tươi đẹp Long Triều, tôi không nhịn được ngâm bốn câu thơ, "Thủy quang liễm diễm tình phương hảo, sơn sắc không mông vũ diệp kỳ. Dục bả lệ hồ bỉ Chiêu Phượng, nồng trang đậm mật tổng tương nghi [1]." Khóe môi khẽ cười, Chiêu Phượng là

một cô gái tài sắc vẹn toàn nổi tiếng tại cổ đại không có trong lịch sử này. Tôi đã dùng tên cô ấy thay cho ‘Tây Tử’ trong câu thơ này.

[1] Tây Tử: Tây Thi. Bài thơ trên được sửa từ bài "Ấm hồ thượng sơ tình hậu vũ" (Uống rượu ở Tây Hồ lúc đầu trời tạnh, sau mưa) – Tô Đông Pha

"Sơn ngoại thanh sơn trọng ngoại trọng, lệ hồ ca vũ kỷ thì hưu, noãn phong huân đặc du nhân túy, trực bả Triều Dương tác thiên đường. [2]" Mục Liễu Như cảm xúc dâng trào, cũng theo tôi ngâm một bài.

[2] Sửa từ bài "Đề Lâm An đề" (Đề nhà trạm Lâm An) – Lâm Thăng

Hai chúng tôi ngâm xong đều quay đầu nhìn về phía Liệt Minh Dã. Vẻ mặt cậu ta, môi khẽ cười, nhẹ nhàng đưa mái chèo chậm chậm đi về phía trước. Thấy thế, tôi chúng tôi nhìn nhau cười, trăm miệng một lời nói với cậu ta, "Đến lượt cậu rồi!"

Ý cười trên môi cậu ta càng rõ hơn, vừa chèo vừa ngâm, "Vị năng phao đắc triều dương khứ, nhất bán câu lưu thị Lệ Hồ." [3]Chỉ hai câu ngắn gọn, lại bộc lộ trọn vẹn sự quyến luyến với Lệ Hồ. Hai câu đã hơn hẳn hai bài thơ mà tôi và Mục Liễu Như ngâm lúc trước.

[3] Sửa từ hai câu cuối bài "Xuân đề hồ thượng" (Đề thơ xuân trên hồ) – Bạch Cư Dị

Tôi quay đầu nhìn phía trước, hai chân đưa ra ngoài đầu đung đưa, nở nụ cười. Lần này đi chơi khiến tôi khám phá ra một mặt khác của cậu ta. Cậu ta như vậy khiến tôi cảm thấy vui từ tận đáy lòng!

Tôi chuyển mắt nhìn về phía chiếc thuyền đi đầu. Hoàng thượng và Trang phi ngồi ở mũi thuyền thoải mái cười nói, Đức Thân Vương đứng ở đuôi thuyền khua mái chèo. Bởi vì vị trí Trang phi và Đức Thân Vương đều đưa lưng về phía tôi, chỉ có thể thấy được một ít mặt. Dường như tôi thấy được Trang phi đang cười, còn Đức Thân Vương thì không rõ. Nhưng vẻ mặt

tươi cười của Hoàng thượng thì rất rõ ràng. Anh ta ngồi ôm người con gái em trai mình yêu vừa cười vừa nói, lại sai em trai chèo thuyền, quả là độc ác, tàn nhẫn!

Bỗng có tiếng đàn du dương dễ nghe truyền tới, hấp dẫn sự chú ý của tôi. Tôi nhìn sang trái.... Chỉ thấy một chàng trai trẻ tuổi ngồi ở đầu thuyền cách đó không xa, phía trước đặt một cây đàn cổ, tiếng đàn kia bay ra từ mười đầu ngón tay anh ta! Không chỉ tôi, ngay cả du khách xung quanh dường như cũng bị hấp dẫn. Liệt Minh Dã đành ngừng chèo, thuyền dừng lại.

Tôi không biết tên khúc này, chỉ biết chàng trai kia đã truyền sức mạnh dồi dào ngoan cường vào khúc nhạc, giống như một cây xanh cao lớn đang không ngừng vươn lên. Tiếng nhạc linh động khiến nhiệt huyết sôi trào, chí khí trào dâng, khi cao khi thấp, dạt dào bổng bổng! Hết một khúc, xung quanh vẫn lặng ngắt như tờ, thật lâu sau mới nghe thấy tiếng vỗ tay rào rào vang lên.

Chàng trai ngẩng đầu lên, gió nhẹ lướt qua khiến mái tóc dài đen như tơ của anh ta khẽ tung bay dưới ánh mặt trời hơi lấp lánh. Anh ta có khuôn mặt dịu dàng như ngọc, mặc dù không quá tuấn tú, lại làm cho người ta có cảm giác tiên phong đạo cốt. Hai hàng lông mày dày mỏng vừa phải, mắt sáng như sao, môi đỏ mọng khẽ cười lộ ra hàm răng trắng nõn. Làm người ta không thể không khen ngợi, quả đúng là một vị công tử phóng khoáng nho nhã!

"Đàn rất hay, hay cho một khúc 'Phượng đề ngâm' khí thế hào hùng!" Một câu khen ngợi từ phía sau vang lên, cắt đứt sự tán thưởng trong lòng tôi. Giọng nói này làm lông tơ trên người tôi dựng đứng, vội quay đầu. Người nói quả nhiên là thiếu niên dùng roi kia.

Hắn là người như vậy. Khi không thèm để ý, ngay cả một cái liếc mắt hắn cũng không muốn cho người. Đến khi để ý, dù đào tâm đào phế vẫn sợ

chưa cho người được thứ tốt nhất.

[1] Bài "Ấm hồ thượng sơ tình hậu vũ" (Uống rượu ở Tây Hồ lúc đầu trời tạnh, sau mưa) – Tô Đông Pha

Thủy quang liễm diễm tình phương hảo,

Sơn sắc không mông vũ diệc kỳ.

Dục bả Tây hồ tỷ Tây Tử,

Đạm trang nùng mật tổng tương nghi.

Dịch:

Dưới nắng long lanh màu nước biếc

Trong mưa huyền ảo vẻ non tươi

Tây hồ khá sánh cùng Tây tử (trong truyện thay bằng Chiêu Phượng)

Nhật phấn nồng son thắm tuyệt vời

[2] "Đề Lâm An đề" (Đề nhà trạm Lâm An) – Lâm Thăng

Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu,

Tây Hồ ca vũ kỷ thời hưu?

Noãn phong huân đặc du nhân túy,

Trực bả Hàng Châu tác Biện Châu.

Dịch

Lớp lớp non xanh, lớp lớp lâu

Tây Hồ múa hát đến bao lâu?

Gió êm đã ngấm say lòng khách

Dám bảo Hàng Châu cũng Biện Châu

[3] "Xuân đề hồ thượng" (Đề thơ xuân trên hồ) – Bạch Cư Dị

Xuân đề hồ thượng

Hồ thượng xuân lai tự hoạ đồ,

Loạn phong vi nhiều thủy bình phô

Tùng bài sơn diện thiên trùng thúy

Nguyệt điểm ba tâm nhất khoả châu

Bích thảm tuyến đầu trùu tảo đạo,

Thanh la quần đới triển tân bồ.

Vị năng phao đắc Hàng Châu khứ,

Nhất bán câu lưu thị thử hồ.

Dịch

Xuân đến mặt hồ tựa bức tranh,

Nước trong lặng lẽ núi vây quanh

Thông đan lưng núi, nghìn trùng thẳm,

Trắng rọi mặt hồ, hạt ngọc xanh.

Lúa sớm đầu đường như trái thắm,

Cỏ non cuối bãi tựa dăng mảnh.

Vì chưa dứt bỏ Hàng Châu được,

Một nửa hồ đây đi chẳng đành. >

Chương 55: Con đường tương lai của Thương Sí

Thuyền nhỏ chầm chậm tiến đến, thiếu niên đứng trên đầu thuyền, vạt áo khép hờ lộ ra một phần xương quai xanh và ngực, dưới ánh mặt trời lấp lánh màu lúa mạch sáng bóng.

"Công tử cũng thích âm luật?" Đợi anh ta đến gần, chàng trai trẻ tuổi nhã nhặn hỏi, giọng nói trong như thiên nhiên.

Một giọng nói thật trong trẻo! Tôi không nhận được lại thâm tán thưởng trong lòng.

"Cầm kỳ thi họa hun đúc tình cảm, sao lại không thích?" Khi nói chuyện thì thuyền cũng ngừng, đầu thuyền chạm nhẹ vào đầu thuyền của chàng trai, thiếu niên nhắc chân bước lên ván.

"Ha ha, công tử quả là người tri âm." Chàng trai cười khẽ, người cũng nghề không nên nhiều lời, anh ta so dây đàn làm tư thế 'mời', sau đấy đứng dậy lùi sang một bên. Dáng người anh ta lúc đứng dậy nhỏ gầy thon dài, cao xấp xỉ bằng thiếu niên kia.

Thiếu niên bước qua tấm ván thuyền lên thuyền anh ta, ngồi xuống vị trí ban nãy. Thiếu niên nhìn đàn cổ có chút suy tư, ngón tay đặt lên dây đàn khẽ gảy.

Nể truyền cho khúc nhạc sự sống, thì thiếu niên lại khiến khúc nhạc vang mãi không ngừng. Không ngờ bộ dạng anh ta lưu manh vô lại mà lại có tay đánh đàn hay như vậy, thật sự khiến người ta phải ngạc nhiên thán phục!

Thiếu niên thể hiện tài năng, bốn vị tùy tùng đi theo cũng tỏ vẻ vui mừng, cảm thấy kiêu ngạo vì mình đi theo chủ tử văn võ song toàn như thế.

Tôi liếc mắt nhìn về phía Liệt Minh Dã, cậu ta rũ lông mi như nghe như không. Không nhìn thấy đôi mắt, tôi không biết cậu ta đang nghĩ gì.

Hai vị tinh thông âm luật lần lượt tấu đàn, khiến du khách trên Lệ Hồ ào ào tề tựu, thoáng chốc đã chật như nêm như cối.

Đánh xong một khúc, ngón tay thiếu niên khẽ kìm trên dây đàn, ngẩng đầu nhìn sang trái, cười hỏi chàng trai, "Thế nào?"

"‘Thanh Sơn Tụng’, đàn hay lắm!" Chàng trai cười gật đầu, chân thành khen ngợi, trong đôi mắt hiện lên sự thưởng thức."

Tiếng đàn dừng lại, xung quanh trầm trồ khen ngợi không dứt, nhao nhao khen ngợi còn hơn cả chàng trai tấu ban nãy. Chàng trai không tức giận chút nào, quả là sự độ lượng không tầm thường.

Thiếu niên dời ngón tay khỏi dây đàn, một tay chống đầu gối đứng dậy, mỉm cười nhìn Liệt Minh Dã một lát rồi chuyển hướng sang Hoàng thượng.

Khiêu khích rõ ràng, Trang phi khẽ đẩy Hoàng thượng rời khỏi vòng ôm của anh ta, nhẹ nhàng đứng dậy dịu dàng mỉm cười nói, "Tiểu nữ kém cỏi." Dứt lời, lập tức có tướng sang đàn từ thuyền của chàng trai đặt trước mặt cô ta. Cô ta nhẹ nhàng cúi người ngồi xuống, ngón tay ngọc ngà trắng nõn vuốt ve dây đàn, một khúc nhạc hào hùng khí khái không kém gì đấng mày râu vang lên.

Nhạc tấu lên, du khách xung quanh đều im thin thít, vẻ mặt ngạc nhiên, trong mắt lộ ra sự kinh sợ, biểu cảm rất chân thật.

Tôi cũng kinh ngạc, đây là lần đầu nghe Trang phi đánh đàn, dáng người cô ta nhỏ bé nhưng nội tâm lại tỏa ra lý tưởng hào hùng không thể coi thường. Dù trình độ tấu nhạc của cô ấy không bằng thiếu niên, không tinh xảo như chàng trai, nhưng cũng rất cao siêu, làm người ta được mở mang tầm mắt.

Rung động vang vọng tận trong tim, Trang phi dừng tay, ngón giữa áp nhẹ lên dây đàn, từ từ ngẩng đầu, mỉm cười ngó nhìn đám du khách.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, ngay cả thiếu niên lúc trước khiêu khích cũng yên lặng đến mức kỳ lạ, chàng trai kia thì lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau một lúc lâu, thiếu niên dẫn đầu vỗ tay hoan hô: "Đàn hay! Tài gảy đàn của cô nương thật cao siêu, thật sự là phụ nữ không thua đấng mày râu!"

"Rất hay!" Chàng trai cũng tán thưởng theo.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha" Hoàng thượng ngửa đầu cười to, trên mặt dào dạt ý cười, sự sủng ái dành cho Trang phi trong mắt càng tăng lên.

Tôi rung động gật đầu, cuối cùng cũng hiểu vì sao Hoàng thượng cực kỳ sủng ái Trang phi. Bên trong, Trang phi dịu dàng quan tâm đến Hoàng thượng, khéo hiểu người, không tranh đoạt ghen tuông, hết lòng hầu hạ. Bên ngoài, cô ấy đứng trên sảnh đường, giành được vẻ vang cho Hoàng thượng. Năm năm liên tục được sủng ái không giảm, đây không phải điều vị tần phi nào cũng có thể làm được, học được.

Tiếng trầm trồ khen ngợi nối liền không dứt, vỗ tay như sấm, đưa không khí lên tới đỉnh sôi nổi.

Chờ xôn xao lắng xuống, Trang phi đứng dậy cười cảm ơn, lông mi xinh đẹp khép hờ, môi hồng khẽ mím. Trong ba người đánh đàn chỉ có cô ấy là

nổi bật nhất, là tiêu điểm trong mọi người. Nhưng khi cô ấy vừa đứng thẳng dậy thì xảy ra chuyện. Chỉ thấy cô ấy hốt hoảng, lảo đảo, giẫm vào khoảng không, nghiêng người rơi ùm xuống nước.

Sự việc xảy ra bất ngờ, không ai phản ứng kịp, cho đến tiếng "tùm" thứ hai lọt vào tai thì mọi người mới sực tỉnh, trên mặt hồ kia chỉ còn bọt nước.

"Ân Húc!" Hoàng thượng sợ hãi hét to. Lúc này tôi mới biết tên Trang phi là Ân Húc, Mục Ân Húc.

"Muội muội!" Mục Liễu Nhứ cũng sốt ruột chẳng kém Hoàng thượng.

Trang phi rơi xuống nước, người vừa nhảy xuống là ai? Nghĩ đến đây, tôi theo bản năng nhìn về phía Đức Thân Vương ở đuôi thuyền.... Trống không! Đáp án vừa nhìn là hiểu ngay.

Mặt hồ trong veo nổi bọt nước, Đức Thân Vương ôm lấy Trang phi trôi lên, vươn bám lên mép thuyền.

Hoàng thượng là người đầu tiên giành lấy ôm Trang phi đưa lên thuyền, vội vàng "Ân Húc! Ân Húc!" Vẻ mặt lo lắng, e sợ cô ấy có sơ xuất gì.

Đức Thân Vương bơi tới sườn thuyền chống người nhảy lên khiến nước hồ đập thùm thụp vào mạn thuyền. Khi đi lên anh ta không có biểu cảm gì đặc biệt, vớt nước trên mặt, gạt ra những lọn tóc ướt.

Trang phi rơi xuống nước, phản ứng đầu tiên của hắn ta là nhảy xuống cứu, chuyện này chứng tỏ điều gì? Có phải chứng tỏ hắn ta vẫn còn tình cảm với Trang phi hay không?

Trang phi uống mấy ngụm nước, yếu ớt nằm trong lòng Hoàng thượng ho khan không ngừng, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé tái nhợt nắm chặt vạt áo Hoàng thượng, khẽ gọi, "Chủ tử...."

"Về khách điểm! Về khách điểm! Lập tức! Ngay lập tức!" Hoàng thượng ôm chặt cô ta hét lên với Đức Thân Vương, trong đôi mắt kia chợt lóe lên sự oán giận, căm hận và sát khí.

Ba loại tình cảm này liên tục hiện lên làm máu trong người tôi ngừng chảy, lạnh buốt kinh hãi. Hóa ra, Hoàng thượng vẫn luôn bận tâm chuyện Trang phi và Đức Thân Vương từng là một đôi.

Đức Thân Vương không lên tiếng, xuôi mái chèo trở về, tốc độ cực nhanh như Hoàng thượng yêu cầu.

Dạo hồ đương nhiên không thể tiếp tục được nữa, tôi đi theo mọi người về khách sạn.

Trong phòng, đại phu bắt mạch cho Trang phi, tôi cũng chờ ở bên ngoài, nếu như Trang phi có sơ xuất gì sợ là Hoàng thượng sẽ lấy chúng tôi ra trút giận mất. Đức Thân Vương thay quần áoong cũng đi ra.

Khoảng mười phút sau, tiếng nói vui mừng của Hoàng thượng truyền ra từ trong phòng, "Thật sao?" Tiếng nói này khiến trái tim đang hốt hoảng của tôi trở nên bình tĩnh, có thể phát ra giọng vui vẻ như vậy, Trang phi chắc chắn không có chuyện gì!

"Ha ha, Ân Húc, Ân Húc, chúng ta lại có con rồi!" Câu thứ hai của Hoàng thượng còn cao hơn lúc trước, càng vui vẻ hơn, tiếng nói run run có vẻ hết sức kích động.

Nghe vậy, tôi bỗng hiểu ra, chẳng trách Trang phi lại bỗng nhiên choáng váng hoa mắt, hóa ra là có thai!

Cửa phòng mở ra, đại phu râu bạc cười tí mắt đi ra, xem dáng vẻ này của ông ấy chắc là được thưởng không ít bạc rồi.

Nhìn qua cửa phòng mở rộng, tôi thấy Hoàng thượng vui mừng ôm lấy Trang phi, cười không ngừng. Gương mặt xinh đẹp của Trang phi đỏ bừng nằm trước ngực anh ta, đôi bàn tay trắng như phấn đầm nhẹ.

"Không cần ở đây nữa, để lại một đội canh giữ, những người còn lại cứ đi tự do, thỏa thích ngắm cảnh đi!" Hoàng thượng quay đầu nhìn tôi đang chờ hỉ lệnh, đỡ Trang phi nằm xuống, kéo chăn mỏng cẩn thận đắp lên cho cô ta.

Anh ta âm trầm đảo mắt, sắc mặt thay đổi với tốc độ cực như diễn viên vậy. Sự tương phản quá lớn làm tôi đột nhiên có chút sợ hãi, thất thần rồi sau đó tuôn chỉ.

Tôi với Liệt Minh Dã lại tiếp tục du ngoạn trên Lệ Hồ. Lúc chúng tôi quay lại, du khách tập trung trên hồ đã sớm giải tán.

Tôi đứng ở mũi thuyền hí hóp mắt nhìn ra xa, tìm kiếm bóng dáng chàng trai trên hồ nước gợn sóng trong vắt. Tôi đột nhiên có ý nghĩ, chàng trai đó gảy đàn rất điêu luyện, vì sao lại không mời anh ta đến chơi đàn cho phi tâu ca múa ? Dù bây giờ Trang phi đã được chẩn đoán chính xác là mang thai, nhưng cô ta luôn muốn giữ chặt trái tim Hoàng thượng nên chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tiệc sinh nhật lần này. Nếu tôi có thể mời chàng trai này làm người chơi nhạc, tin chắc rằng cô ta sẽ đồng ý, không trách móc gì tôi.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi càng tìm kiếm cẩn thận hơn. Chúng tôi đi chưa lâu, chàng trai chắc chắn chưa đi xa! Quả nhiên, anh ta chưa đi xa. Tôi phát hiện bóng dáng anh ta trong cái đình giữa hồ! Không chỉ có anh ta, thiếu niên cũng ở đây!

"Thiếu gia, nhanh lên, chèo tới cái đình đó!" Tôi chỉ vào cái đình giữa hồ thúc giục.

Liệt Minh Dã hiểu ý tôi, nhanh chóng chèo thuyền tới đình. Khi cách đình còn khoảng một trăm thước thì thiếu niên phát hiện ra chúng tôi, buông

chén rượu đứng lên vẫy tay với hai chúng tôi.

Chèo đến sát đình, Liệt Minh Dã bước lên thềm đá trước, rồi sau đó dìu tôi xuống thuyền.

"Nhóc!" Thiếu niên cười nhẹ nhàng, duỗi tay ra ôm lấy vai cậu ta, dáng vẻ thân thiết như quen biết đã lâu.

Liệt Minh Dã không cảm kích, lạnh lùng đẩy anh ta ra không đáp lại.

Hành động này của cậu ta khiến bốn vị tùy tùng của thiếu niên bất mãn, ai nấy đều mặt. Thiếu niên xua tay với bốn người họ, lúc này mới khiến sắc mặt họ giãn ra.

Tôi thay Liệt Minh Dã mỉm cười hành lễ với chàng trai và thiếu niên, lần lượt ngồi xuống.

Rượu và thức ăn trên bàn chưa được động đũa. Thiếu niên vẫy tay, tùy tùng lập tức dâng lên hai bộ bát đũa và chén rượu mới, dường như đã sớm đoán được hai chúng tôi sẽ đến.

Tôi không vội nói chuyện với chàng trai mà vừa ăn cơm vừa nghe thiếu niên nói chuyện. Chỉ thấy thiếu niên nói với chàng trai, "Vân huynh, lần du sơn ngoạn thủy này không biết sẽ ở lại Lệ Hồ mấy ngày? Tri âm khó gặp, tiểu đệ muốn thảo luận âm luật với Vân huynh." Nói xong, thiếu niên giơ chén rượu lên.

Chàng trai chạm chén đối ẩm với thiếu niên, cười yếu ớt trả lời, "Hôm sau ta định lên đường đến Hoàng Thành, nghe nói ở đó có ‘Hoài Giác Tự’ và ‘núi Vân Tích’ nổi tiếng khắp cả nước."

Nghe vậy, gương mặt thiếu niên hiện lên vẻ tiếc nuối, nói, "Mai Vân huynh đã lên đường rồi, thật nhanh quá, tiểu đệ muốn ở lại Lệ Hồ lâu hơn."

"Ha ha, không sao, qua Hoàng Thành xong ta sẽ ngao du ở vùng thảo nguyên biên cương, nơi đó trời xanh, mây cao, gió nhẹ, thúc ngựa chạy băng băng rất thoải mái." Chàng trai vừa dứt lời, thiếu niên vỗ bàn, nói to, "Được! Thế thì đệ xin đợi Vân huynh ở thảo nguyên!"

Hai người họ vừa nói chuyện vừa uống thêm vài chén rượu. Tuy quen biết chưa lâu, nhưng họ lại làm cho người ta có cảm giác chỉ hận không được gặp nhau sớm hơn. Thiếu niên và chàng trai sánh coi nhau như tri âm, nhưng đề tài nói chuyện rất rộng, từ xưa đến nay cái gì cần có đều có.

Tôi và Liệt Minh Dĩ không xen vào, chỉ vừa ăn vừa nghe họ nói chuyện. Từ cuộc nói chuyện của hai người tôi biết được chàng trai họ Vân tên Phong, thiếu niên họ Lưu tên Hán Thanh.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, thấy hai người họ sắp ngừng nói, tôi mới hạ đĩa xuống mỉm cười với Vân Phong hỏi, "Tiểu nữ có việc muốn xin Vân công tử chỉ bảo, không biết có thể kiếm chỗ nói chuyện được không?"

Nghe vậy, chàng trai hơi ngẩn ra, giật mình rồi gật đầu.

Hai chúng tôi rời bàn đi xuống dưới bậc thềm đình. Tôi đi thẳng vào vấn đề, "Tiểu nữ là người trong Hoàng Thành, gia đình giàu có, mười lăm tháng sau là sinh nhật chủ tử nhà tiểu nữ, tiểu nữ muốn dàn dựng bài múa để mừng sinh nhật, có ý mời công tử làm nhạc sư giúp tiểu nữ hoàn thành tiệc mừng sinh nhật." Nói xong, tôi chân thành nhìn anh ta.

Anh ta rõ ràng hơi kinh ngạc, sau đó khép mắt suy nghĩ.

Vì muốn anh ta đồng ý với lời thỉnh cầu, tôi cười khẽ, nói tiếp, "Công tử lần này đi lên phía bắc đường sá xa xôi, ít nhất cũng phải hơn nửa tháng, nếu như không đi xe ngựa thì rất khó đến nơi. Công tử giúp tôi hoàn thành tiệc sinh nhật xong, nhất định tôi sẽ tặng công tử xe ngựa, ngân lượng, đồ ăn để báo đáp, giúp công tử tới phương bắc thúc ngựa du ngoạn."

Tôi nói vậy làm anh ta bật cười, một lát sau thì gật đầu đồng ý, "Cũng được, dù sao ta cũng muốn tới Hoàng Thành, cứ theo lời cô đi."

"Đa tạ công tử!" Tôi mừng rỡ, nở nụ cười, vội cúi người đa tạ. Anh ta cười xua tay, ý bảo không nên đa lễ.

Hai chúng tôi xoay người định quay về bàn đá, nhưng mới bước được một bước liền dừng lại bởi tôi nhìn thấy Liệt Minh Dĩ với Lưu Hán Thanh đang mắt to trừng mắt nhỏ. Về mặt Lưu Hán Thanh vô lại, sắc mặt Liệt Minh Dĩ xanh mét, cơ mặt như đang nhăn nhúm lại.

Không chờ hai chúng tôi phản ứng lại Liệt Minh Dĩ đứng bật dậy, bước nhanh đến trước mặt tôi tóm lấy cổ tay tôi kéo ra đầu đình, thô lỗ nhét tôi lên thuyền, tay khua mái chèo, ngay lập tức chèo ra xa.

Tôi ngã dập mông lên sàn thuyền, lúc ngã mới nhớ ra tôi chưa báo cho Vân Phong biết mình trọ ở đâu, vội ló đầu về phía đình vẫy tay với anh ta, nói, "Tôi ở khách sạn Thái Phong, bảo huynh ấy dẫn công tử đến, huynh ấy cũng ở đó!" Dứt lời tôi chỉ tay vào Lưu Hán Thanh đang ngồi bên bàn đá. Anh ta nhìn cười ha ha, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha! Nhóc, ta rất thích cậu." Lưu Hán Thanh đứng lên, hai tay thả lỏng phía sau hét to với bóng lưng Liệt Minh Dĩ.

Liệt Minh Dĩ bữu môi, thuyền càng tăng tốc.

Tôi nhìn gương mặt vui vẻ của Lưu Hán Thanh, lại nhìn gương mặt đen sì của Liệt Minh Dĩ, thái độ của họ sao mà khác nhau thế? Tôi muốn hỏi Liệt Minh Dĩ vì sao lại biến sắc, nhưng e ngại sắc mặt sa sầm của cậu ta nên nuốt câu hỏi lại, sờ sờ mũi lùi vào trong thuyền.

Sau bữa tối, tôi tránh Hoàng thượng nói với Trang phi, "Dân nữ đã mời vị cao thủ đánh đàn lúc ban sáng kia làm nhạc công c nường nường múa vào

ngày mười lăm tháng sau. Anh ta tinh thông cầm nghệ chắc chắn sẽ càng làm cho nương nương nổi bật!"

Nghe vậy, Trang phi lập tức mở đôi mắt đẹp, bỗng dưng bắt lấy tay tôi, ngạc nhiên vui mừng đan xen, "Người hiền ta chính là Tiêu Lạc! Vị đại sư kia nói tuyệt không sai, cô quả nhiên là quý nhân của bản cung! Đại quý nhân!" Cô ta không chỉ bắt lấy tay tôi mà còn dùng sức mà nắm chặt, hận không thể hút phú quý trên người tôi nhập vào thân thể của cô ta.

"Nương nương quá lời rồi!" Tôi mím môi cười, không nói nhiều. Trong lòng thầm nói, tôi làm tốt đương nhiên là quý nhân, nếu làm không tốt liệu cô ta có đối xử như vậy với tôi không? Đáp án đương nhiên là không rồi!

Trang phi mang thai một lần nữa, Hoàng thượng vội vàng cho kết thúc chuyến du ngoạn, Vân Phong từ đầu đến cuối đều bị lừa chẳng biết gì mơ màng vào cung. Sau khi anh ta vào cung đã có Trang phi sắp xếp sẵn, tôi không cần phải quan tâm, vấn đề cần nghĩ bây giờ là may bộ quần áo thích hợp nhất với Trang phi!

Vật trong cung thì không đặc biệt, đồ ngoài dân gian lại không lọt được vào mắt xanh của đế vương, đồ trang sức và quần áo nước ngoài lại càng không hợp với tiệc sinh nhật! Đúng là khổ chết tôi, làm thiết kế thời trang hơn ba năm nhưng đây là lần đầu tiên tôi đau đầu vì một bộ quần áo.

Ngày nào cũng phải lo nghĩ khiến tôi bất an, đến khi đầu óc trống rỗng tôi mới chợt nhận ra mình đã tự ép bản thân đến cực hạn. Tôi là con người của thế giới tương lai, không phải người cổ đại, tôi nên nhìn về tương lai chứ không phải quá khứ. Trang phi yêu cầu độc đáo, phải cố gắng tạo ra sự khác biệt, vậy tôi chỉ cần thỏa mãn đúng tâm nguyện của cô ta, không cần vất hết óc quanh co làm gì. Nghĩ đến đây, tôi xóa bỏ tư tưởng cứng nhắc ban đầu, bắt đầu xâu chuỗi văn hóa dân tộc Trung Hoa từ xưa đến nay....

Đột nhiên, một điệu múa lóe lên trong đầu làm mắt tôi sáng lên. Tôi không chỉ nghĩ đến bộ quần áo mà còn có bộ trang sức đặc biệt xinh đẹp đồng bộ kia. Thật tốt quá! Tôi vỗ tay, "Khổng Tước Vũ" kiều diễm linh động là sự lựa chọn tốt nhất!

Nghĩ là làm, bây giờ là cuối tháng tư, cách sinh nhật của Hoàng thượng còn có nửa tháng, cũng đủ để tôi may nhanh bộ vũ phục này.

Hôm sau, tôi vào cung báo ý nghĩ này của mình cho Trang phi biết, cũng tự mình múa ‘Khổng Tước Vũ’ cho cô ta xem. Xem xong, cô ta vô cùng kinh ngạc, tỏ vẻ kích động và rất nhiệt tình với điệu Khổng Tước Vũ. Cô ta thiên sinh lệ chất, dù dung mạo hay dáng người đều hơn tôi, tôi tin thông qua luyện tập cộng thêm bộ vũ phục này cô ta sẽ giữ chặt được trái tim Hoàng thượng.

Nhận được sự đồng ý của cô ta, tôi bắt tay vào làm, không quan tâm đến chuyện gì khác chỉ tập trung hết tinh thần vào may áo. Không phụ sự cố gắng của tôi, đến sáng ngày thứ năm vũ phục đã được đưa vào cung.

Trang phi mặc bộ trang phục Khổng Tước vào đẹp đến mức không lời nào tả xiết, màu trắng điểm tuyết màu lam khiến cô ấy giống như Tước vương thánh khiết cao quý, linh khí bức người.

Nhìn mình ở trong gương, cô ta kinh ngạc không chớp mắt, đôi môi đỏ mọng cong lên say lòng người khiến cho người ta thấy điên cuồng!

Nhìn cô ta vừa thoát tục vừa vừa lòng, tôi thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày nay tôi mệt sắp chết rồi, chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi....

"Tiêu Lạc...." Trang phi xoay người muốn nói, tôi buồn ngủ thì không nói nữa.

Thấy thế, tôi vội xốc lại tinh thần.

"Thấy cô mệt đến mức này xem ra mấy ngày nay vất vả cho cô rồi." Cô ta vừa nói vừa cởi vũ phục ra thay cung y vào, cất bộ vũ phục rồi sai gọi cung nữ, "Đưa Tiêu Lạc đi tắm rửa thay quần áo, hầu hạ chu đáo."

"Vâng!" Cung nữ nhận lệnh, tôi tạ ơn Trang phi, kéo cơ thể mệt mỏi đi theo cung nữ.

Sau khi tắm rửa thay quần áo, vì quá mệt mỏi nên tôi ngủ rất say, khi tỉnh lại thì sắc trời đã tối, hoàng hôn đã buông xuống.

Cung nữ đưa tôi đến chính cung Minh Hi, tới nơi thì thấy đèn đuốc sáng trưng, ở giữa chính cung có một cái bàn tròn khắc hoa, trên bàn bày rượu lê. Ngồi quanh bàn là Hoàng thượng, Trang phi, Liệt Minh Dã, Mục Liễu Như. Khi tôi thấy Mục Liễu Như ôm Tiểu Thương Sí thì hơi mơ màng, thầm nghĩ sao lại ôm bé con vào cung?

"Tiêu Lạc mau tới đây, đang chờ cô đấy!" Trang phi cười vẫy tay với tôi, làm tôi vừa mừng vừa sợ, vội vàng hành lễ với cô ấy và Hoàng thượng.

"Miễn lễ, ngồi đi, hôm nay trẫm đặc biệt mở tiệc mừng Thương Sí một tuổi." Hoàng thượng cười tủm tỉm ý bảo tôi ngồi xuống.

Nghe vậy, lúc này tôi mới nhớ ra Tiểu Thương Sí đã được một tuổi, ngày quan trọng như vậy mà tôi lại quên mất. Tôi hành lễ tạ ơn với Hoàng thượng rồi mới ngồi xuống cạnh Liệt Minh Dã và

"Nha! Nha!" Tôi vừa ngồi xuống, Tiểu Thương Sí lập tức vươn cái tay nhỏ đến chỗ tôi. Tôi cười cưng chiều, đón lấy thằng bé ôm vào trong ngực.

Trong tiệc rượu tôi không nói gì chỉ nghe Trang phi, Hoàng thượng và Liệt Minh Dã nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng mới đáp lại Mục Liễu Như mấy câu.

Tiểu Thương Sí ở trong lòng tôi hết bật rồi lại nhảy, hình như biết được đây tiệc sinh nhật của mình nên thẳng bé vui mãi không thôi. Vuốt ve hai cái má mềm mịn của bé con, trong lòng tôi vô cùng xúc động. Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt bé con đã một tuổi, mà tôi cũng đến thế giới xa lạ này được một năm rồi....

Sau bữa cơm, các cung nữ dọn đồ dùng cơm, thay khăn trải bàn mới, mang tranh mỹ nhân, lệnh bài, đồng vàng, tứ bảo văn phòng [*] , tơ lụa đặt lên bàn.

*Tứ bảo văn phòng bao gồm : bút, mực, giấy, nghiên.

Tôi biết đây là muốn cho Tiểu Thương Sí đầy tuổi chọn đồ vật đoán tương lai, bắt được cái gì sẽ thể hiện con đường đời sau này của bé con.

Tôi hồi hộp đặt Tiểu Thương Sí lên bàn, không biết bé con có kế thừa sự nghiệp của cha không hay là tự mở cho mình một thế giới khác.

Tôi dán chặt mắt lên người bé con, đầu tiên bé con chỉ nhìn chúng tôi rồi sau đó nhìn từng món đồ được bày trên bàn, đôi mắt đen láy đảo qua đảo lại, cái miệng nhỏ cười toe toét "Ha ha" , cái mũi nhỏ mồm mĩmng lên. Bé con vươn tay chớp lấy lệnh bài, nắm chặt trong tay rồi khua cao lên với tôi, vừa khua vừa cười, "Ha ha."

"Được, có tiền đồ!" Hoàng thượng tán thưởng, mỉm cười gật đầu.

Chỉ bắt được lệnh bài thì không nói làm gì, Tiểu Thương còn đưa tay trái trống không đến chỗ đồng vàng, cầm lấy rồi lại khua với chúng tôi lần nữa, vừa khua vừa vung vàng đứng lên đi về phía trước vài bước, đặt mũi ngồi lên bức tranh mỹ nhân rồi không động dậy nữa. Bé con vừa cười ha ha, vừa ngắm nghía lệnh bài và vàng, gõ hai vật đấy vào nhau, phát ra âm thanh lanh lảnh.

"Liệt Minh Dĩ, người sinh được đứa con rất giỏi, tương lai thằng bé chắc chắn sẽ là tướng tài của Long Triều ta!" Vẻ mặt Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, đưa tay đập "bốp" một phát lên đầu vai Liệt Minh Dĩ.

"Tạ ơn hoàng thượng!" Liệt Minh Dĩ khiêm tốn gật đầu, khước miệng cong lên, trong đôi mắt chứa đầy vẻ tự đắc.

Tôi che miệng lại xúc động suýt rơi nước mắt. Tiểu Thương Sí rất giỏi, ba việc quyền lực, tiền tài, mỹ nhân đều muốn, thật tuyệt quá!

Thằng bé đang chơi với lệnh bài và vàng không biết vì sao tôi lại vừa cười vừa khóc, nghiêng đầu nhìn một lát rồi không để ý đến tôi nữa, tự mình vui đùa với đường đời tương lai của nó.

Chương 56: Hứa h

Sau khi cáo biệt Hoàng thượng và Trang phi, tôi cùng Liệt Minh Dĩ, Mục Liễu Như trở về Liệt phủ.

Mục Liễu Như ôm Tiểu Thương Sí đi nghỉ ngơi, Liệt Minh Dĩ kéo tôi băng qua vườn về Lan Uyển. Vừa mới ngừng chân, tôi đã bị cậu ta ôm vào trong lòng từ phía sau.

"Thiếu gia?" Tôi hỏi, không hiểu cậu ta lần này có ý gì.

Cậu ta không lên tiếng, cứ lẳng lặng ôm tôi, gò má áp vào tai trái của tôi. Tựa vào trong vòng tay ấm áp của cậu ta, cảm nhận hơi thở ấm nóng của cậu ta, tôi không hỏi nữa, đột nhiên rất muốn khóc. Tôi vội nhắm mắt lại, ngăn cho nước mắt trào ra.

Sau một lúc lâu, cậu ta mới buông lỏng, nhẹ nhàng xoay người tôi đối mặt với cậu ta. Bốn mắt nhìn nhau, tôi nhìn thấy đau lòng và thương tiếc trong

mắt cậu ta. Nàng gầy đi, sắc mặt cũng rất khó coi. Cậu ta khẽ nói, vuốt ve khuôn mặt có vẻ tái nhợt vì ngày đêm không ngủ của tôi.

Cậu ta nói như vậy là muốn khiến tôi đau lòng đúng không? Nước mắt vừa kìm nén lại trào lên, tôi vội rũ mi che giấu, nắm tay cậu ta lắc đầu. Gầy thì gầy, sắc mặt không tốt cũng chẳng sao, chỉ cần không gây mang phiền toái đến đã là may mắn lắm rồi.

Cậu ta nắm lấy cằm tôi nâng mặt tôi lên, một giọt nước mắt chọt lăn xuống. Thấy thế, cậu ta nhú mày, một giây sau đột nhiên bế ngang tôi lên.

"Thiếu gia!" Tôi kinh hãi, theo bản năng ôm lấy cổ cậu ta, "Cậu làm gì vậy?!"

Cậu ta không nói gì, ôm tôi xoay người đi vào Trúc Uyển. Thấy thế, chuông báo động trong đầu tôi kêu điên cuồng. Tôi hoảng hốt, vội giãy giụa muốn nhảy xuống.

Cậu ta không cho tôi cơ hội, nhất quyết ôm tôi đá mở cửa phòng, đặt tôi lên giường.

"Cậu...." Tôi mới chỉ kịp nói đúng một chữ thì bị chặn lại, cậu ta ấn tôi ngã lên giường, nói, "Ta không chạm vào nàng, nằm yên đừng nhúc nhích!"

Thấy vẻ mặt cậu ta chắc chắn, lúc này tôi mới ngừng giãy giụa, kinh ngạc nhìn cậu ta. Cậu ta.... làm sao vậy?

Cậu ta đứng dậy đóng cửa, tháo giày trèo lên giường. Đang lúc tôi còn chưa hiểu gì cậu tôi vươn tay ra xoa bóp vai và cánh tay tôi.

Hành động này làm tôi sửng sốt, nhìn cậu ta như quái vật. Ánh mắt cứ đảo qua đảo lại giữa tay và mặt cậu ta, đôi mắt vì ngạc nhiên mà mở càng lúc càng to.

"Nàng chăm sóc ta mười năm, hôm nay đến lượt ta chăm sóc nàng." Cậu ta dịu dàng nói, nâng cánh tay tôi lên nhẹ nhàng xoa bóp.

Trái tim tôi đập như điên, mắt mở đến mức to nhất nhìn chăm chăm vào gương mặt tuần tú bắt đầu hơi ửng đỏ của cậu ta. 'Nàng chăm sóc ta mười năm, hôm nay đến lượt ta chăm sóc nàng.' Trời ạ, câu này thật sự thốt ra từ miệng cậu ta sao? ! Sao tôi lại cảm thấy như đang nằm mơ vậy!

Cậu ta nhướng mày nhìn tôi, thấy mặt tôi tràn đầy vẻ khiếp sợ khó tin, lúc này mới cúi xuống khẽ lặp lại, "Nàng chăm sóc ta mười năm, hôm nay đến lượt ta chăm sóc nàng."

Tôi nghe rõ rồi! Thật sự là cậu ta nói! Tôi vội quay mặt ra ngoài giường lấy tay che miệng lại, nước mắt bỗng chốc trào ra. Ở thời cổ đại nam tôn nữ ti, từ trước đến nay chỉ có phụ nữ hầu hạ đàn ông, đã từng có người đàn ông nào làm trái đạo lý này chưa? Hành động này của cậu ta khiến nước mắt tôi luôn cố gắng nhịn xuống ào ào rơi xuống như mưa.

Nghe tôi nức nở, cậu ta không nói gì, cũng không khuyên can, chỉ cẩn thận mát xa cơ thể giảm bớt mệt mỏi cho tôi.

Nước mắt làm tầm mắt tôi mơ hồ nhìn không rõ, đến cả hình dáng cơ bản nhất của bình hoa trên giá cũng rất mờ nhạt. Sống hơn hai mươi năm, lần đầu tôi nếm trải cảm giác được người khác hầu hạ, mà đối tượng lại là cậu ta.

"Thiếu gia.... Cậu không.... cần phải làm như vậy đâu...." Tôi ghen ngào quay đầu nhìn về phía cậu ta, nói đứt quãng không nổi một câu hoàn chỉnh. Có nằm mơ tôi cũng không ngờ cậu ta sẽ đối với tôi như vậy!

Cậu ta im lặng thay thế cho câu trả lời, mát xa xong cánh tay của tôi thì chuyển xuống hai chân.

Cậu ta càng không nói tôi càng muốn khóc, cảm thấy mình giống như được làm bằng nước, rất dễ chỉ vì một câu nói hoặc một vài hành động của cậu ta mà nước mắt không ngừng rơi. Mặc dù tôi không phải là người vô cùng kiên cường nhưng cũng không thích khóc, nhưng từ khi đến thời cổ đại này nước mắt cứ rủ nhau đến, tôi không còn giống như tôi trước kia nữa

Vừa khóc vừa hưởng thụ cảm giác được cậu ta mát xa cơ bắp thả lỏng, căng thẳng cũng dần trôi đi, mỗi một lần dần dần bị cơn buồn ngủ thay thế. Bất tri bất giác, tôi mang theo gương mặt đắm nước mắt đi vào mộng đẹp....

Không ngờ hôm nay tôi ngủ rất ngon, chưa bao giờ tôi có cảm thấy thoải mái như vậy!

"Ủm...." Ủm một tiếng, tôi đuổi Chu Công đi mở mắt ra. Bên cạnh trống không, Liệt Minh Dã đã đến quân doanh. Tôi ngồi dậy, gân cốt toàn thân nhẹ nhàng thoải mái, may mà tối qua có cậu ta mát xa cho tôi.

Tôi không kìm lòng nổi bật cười, theo bản năng vỗ cánh tay và hai chân, trong lòng ngọt ngào, có cảm giác như được che chở trong lòng bàn tay....

Sau một lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, tôi lập tức vui đầu vào vôi vàng hướng dẫn Trang phi luyện tập Khổng Tước Vũ. Ăn sáng xong liền vào cung, khi hoàng hôn mới rời đi. Tập luyện ngày ngày cô ta tiến bộ rất nhanh. Mặc dù đã có thai nhưng Trang phi vẫn ‘nhẹ như yến’, kỹ thuật múa tuyệt vời, tao nhã động lòng người.

Sau khi Vân Phong vào cung chỉ oán trách tôi đúng một câu "Cô nên báo trước cho tôi biết" rồi thôi. Sau đó anh ta cũng vui đầu học khúc nhạc tôi chỉ, dốc lòng đánh đàn cho Trang phi.

Dù là kiểu tóc, đồ trang sức, trang phục, sơn vẽ móng tay đều do tôi tự tay làm cho Trang phi. Đến ngày 12 tháng 5 tất cả ‘đại công cáo thành’. Hai ngày còn lại thì cô ấy tự mình luyện múa, tôi không hướng dẫn nữa.

Sinh nhật Hoàng thượng là ngày 15 tháng 5, trùng vào ngày giỗ của lão tướng quân. Sáng sớm ngày mười ba, tôi xuất phát đến chiến trường Tây Nam trước kia....

Càng đến gần Tây Nam tôi càng cảm thấy Liệt Minh Dã yên lặng hơn. Suốt dọc đường cậu ta không nói gì, ánh mắt cũng âm u như tro tan. Tôi cũng yên lặng, giục ngựa chạy băng băng. Sáng ngày mười lăm chúng tôi đã đến ngoại thành Tây Nam. Buộc con ngựa vào chỗ có cỏ, hai chúng tôi mang theo hộp đựng thức ăn đi vào chiến trường.

Tôi từng nghĩ chiến trường lạnh lẽo, nhưng thực sự đến nơi rồi mới biết, nơi này không chỉ lạnh lẽo mà còn hoang vu đến mức không có lấy một ngọn cỏ. Đất vàng kia thô lương vô cùng vô tận, đã hơn ba năm mà hơi thở của sự chết chóc vẫn dày đặc như thế. Ở đây có quá nhiều oan hồn.

Chúng tôi dừng chân giữa chiến trường, cậu ta đặt hộp đựng thức ăn lên mặt đất, dùng giọng điệu rất kỳ lạ nói, "Năm nào ta cũng tới đây báo với phụ thân những gì đã học được trong một năm." Nói xong, cậu ta nắm chặt song giản tiến lên mười bước.

Tôi nhìn bóng dáng múa võ bi thương của cậu ta trong lòng vô cùng khó chịu, cảm giác như có ai đang cào xé trái tim tôi, vừa đau vừa tê dại.

Đây cũng là nơi lão tướng quân đã bỏ mình, thân xác của ông ấy và sáu mươi vạn đại quân chôn sâu dưới nền đất....

Ánh mắt âm trầm màu tro tàn của Liệt Minh Dã giống như một cái hố đen không đáy. Đó là nỗi hận của cậu ta, mỗi hận mãnh liệt không thể xóa được!

Cậu ta vừa múa võ vừa kể với lão tướng quân những chuyện đã xảy ra một năm qua. Tiểu Thương Sí ra đời; đánh chết nha đầu; hút sữa của tôi; Tiểu Thương Sí đầy tháng; vào quân doanh của Nhiếp Quang; bày Long Môn Trận cho Hoàng thượng; mừng Trang phi mang thai dư nghiệt Kim La ám

sát; cãi nhau với tôi suýt nữa bóp chết tôi; tôi chơi đu với cậu ta, hát cho cậu ta nghe; lĩnh mệnh cùng Đức Thân Vương đánh tập trận, dù bại trận nhưng vẫn được Hoàng thượng cho lên chức Phó soái doanh trại dẫn ba nghìn quân; Tiểu Thương Sí mắc bệnh đậu mùa tìm được đường sống trong chỗ chết; Dung phi thông dâm với Đức Thân Vương, Dung phi và nghiệt chủng đều bị Hoàng thượng xử tử; tiền Nhiếp Quang đến thành Tây Bắc xa xôi, bị ám sát lần nữa phải trốn vào rừng tuyết núi sâu; theo Hoàng thượng đi du ngoạn lại gặp phải lưu manh Lưu Hán Thanh.

Cậu ta kể lần lượt từ đầu tới cuối, càng nghe nước mắt tôi càng không khống chế được mà rơi xuống. Hóa ra một năm qua đã xảy ra nhiều chuyện như vậy!

Múa võ xong, kể xong, cậu ta thu thế dừng lại, hai chân khụy xuống quỳ xuống đất. Song giản rơi khỏi tay, cậu ta giơ hai tay lên trời hét to "Cha". Trong tiếng gọi ấy chứa biết bao nỗi nhớ nhưng đau khổ, cũng bao hàm sự đấu tranh vô tận.

Không nỡ để cậu ta hét khàn cả giọng, tôi xông lên ôm lấy cơ thể không ngừng run rẩy của cậu ta. Người ta thường nói "Chết tử tế không bằng sống", nhưng có lẽ cậu ta chỉ hi vọng năm đó có thể được chết cùng với lão tướng quân và sáu mươi vạn đại quân chứ không phải sống đến giờ.

"Thiếu gia, đừng hét, đừng hét nữa...." Tôi che miệng cậu ta lại, nước mắt theo nỗi đau của cậu ta mà chảy ra.

Cậu ta thở dốc ôm lấy tôi, dựa vào lòng tôi rên rỉ bị thương. Ba năm đã qua, cậu ta vẫn không thoát khỏi cảnh máu tanh mưa máu, có lẽ nó sẽ ám ảnh cậu ta cả đời cả kiếp!

Tôi ngửa đầu nhìn trời, bầu trời tháng năm vốn trong xanh, những đám mây thật trắng lững lờ trôi, cơn gió cũng hiền hòa. Nhưng sa trường đầy máu này không có ánh mặt trời, không có mây trắng, bầu trời âm u nặng nề, đến

cả cơn gió cũng lạnh buốt da buốt thịt. Phải mất bao lâu nữa nơi này mới hết bi thương? Bao lâu nữa những người chết oan mới có thể được đầu thai? Tôi bật khóc thành tiếng, rất hận Đức Thân Vương, rất hận! Hận hằn ta hại chết nhiều sinh mạng như vậy, hận hằn ta khiến Liệt Minh Dã đau khổ. Sinh mạng là công bằng, không ai được phép cướp đoạt quyền sống của người khác.

Hai chúng tôi ôm nhau khóc, khóc đến khi không còn sức tiếng khóc hóa thành nước nỡ. Hai mắt tôi đầm nước mắt, lung tung vuốt ve mái tóc của cậu ta. Ba năm qua cậu ta luôn một mình đến đây cúng tế, khi cậu ta đau buồn rơi nước mắt cũng không có ai để dựa dẫm.... Tim tôi đau nhói, nếu có thể, tôi nguyện năm nào cũng đến đây cúng tế với cậu ta, tôi nguyện cho cậu ta mượn bờ vai để dựa vào, cho cậu ta một phần sức mạnh, chỉ mong cậu ta đừng tra tấn bản thân mình như vậy nữa!

Cậu ta ôm tôi, vùi mặt vào cổ tôi, hơi thở ấm nóng phả trên cổ, bên tai tôi. Tôi vỗ vỗ lưng cậu ta, khàn khàn dịu dàng an ủi, "Người đã mất không thể sống lại, cậu phải sống, sống cả phần của lão tướng quân và sáu mươi vạn đại quân. Chỉ có sống dũng cảm, không sợ gian nguy mới không phụ họ đã uống mạng."

Cậu ta khịt mũi, yên lặng gật đầu, cọ cọ vào da thịt tôi như một đứa bé. Tôi nâng mặt cậu ta lên, lau đi giọt nước mắt đau buồn trên mặt cậu ta, mỉm cười an ủi xóa đi tâm trạng đau buồn của cậu ta.

Cậu ta nhắm hai mắt lại đè trán mình lên trán tôi, tôi cũng nhắm mắt, ôm chặt cổ cậu ta. Vết sẹo sẽ có ngày nhạt đi, tôi không dám hy vọng xa vời rằng ngày này sẽ đến sớm, chỉ mong cậu ta càng kiên cường hơn. Loạn thế xuất anh hùng, tôi tin cậu ta sẽ vượt qua lão tướng quân, vượt qua bản thân mình, càng tin cậu ta là anh hùng, có thể xây dựng lên thần thoại!

Kề trán một lúc lâu, cậu ta kéo giãn khoảng cách ra. Tôi mở mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đầy nước mắt của cậu ta. Cậu ta đặt một nụ hôn lên trán tôi,

hôn dần xuống cánh môi.

"Đồ ngốc, đừng miễn cưỡng...." Tôi đau lòng vuốt ve gương mặt cậu ta. Cậu ta cúi đầu xuống lại hôn lên trán tôi lần nữa, hôn lên mũi, gò má, cằm, cổ, khoe miệng tôi, cuối cùng là hôn môi tôi....

Sự bất an và căng thẳng của cậu ta thông qua đôi môi hôn sâu đang run rẩy truyền đến cho tôi. Tôi không đẩy cậu ta ra, bởi tôi không muốn xát muối lên vết thương của cậu ta nữa. Tôi không kháng cự như bình thường dường như đã cho cậu ta sự cố vũ rất lớn, nụ hôn từ thăm dò dần trở nên nhiệt tình, từ nông đến sâu.

Tôi cũng không biết thì ra hôn người khác phái lại làm người ta say mê đến vậy. Nó như một ly rượu nho, càng ủ càng tinh khiết, càng tinh khiết càng làm người ta chìm vào vị thơm ngọt của nó. Không kìm lòng nổi, tôi mang theo ngượng ngùng, e dè đáp lại cậu ta. Không ngờ làm vậy lại khơi dậy kích tình, cậu ta như phát điên ôm tôi quay cuồng trên mặt đất, hôn rất kịch liệt, dường như muốn đòi về một năm không được hôn. Tôi không theo kịp tiết tấu của cậu ta, hô hấp dồn dập mà hỗn loạn, trong đầu trống rỗng, chỉ biết môi lưỡi dây dưa càng ngày càng nóng bỏng!

Thật lâu sau, nụ hôn ngừng lại, hai chúng tôi ra sức thở dốc. Hôn quá kịch liệt, làm chúng tôi suýt hụt hơi. Hô hấp dồn dập, tim đập kịch liệt, song tiếng hít thở đan vào nhau lại làm không khí trở nên ám mùi sắc dục. Tôi túm áo trước ngực cậu ta vùi đầu vào trong ngực, toàn thân run rẩy. Thực không ngờ tôi lại đáp lại nụ hôn của cậu ta, còn hôn đến chết đi sống lại với cậu ta. Không hiểu là cậu ta điên hay là tôi điên nữa?

Tay trái cậu ta chống người, tay phải ôm lấy tôi, má áp chặt lên trán tôi. Hô hấp dần dần ổn định, nhưng tim lại vẫn đập thành thịch. Cậu ta ôm tôi ngời dậy, nắm cằm tôi nâng đầu tôi lên. Tôi không dám nhìn vào mắt cậu ta, đỏ mặt rũ rầm mắt xuống.

"Dù xảy ra chuyện gì cũng đừng rời khỏi ta, được không?" Ánh mắt cậu ta dán chặt vào tôi, gần hời từng tiếng, ngay cả ngón tay đang nắm cầm tôi cũng run rẩy.

Tôi không dám nhìn lại không thể điều khiển được cơ thể quay ra nhìn. Trong mắt cậu ta hiện lên khát vọng nồng nhiệt, dường như cả thế gian này chỉ còn một mình tôi để cậu ta dựa vào. Tôi không biết mình đang nghĩ gì, lại càng không biết vì sao đầu óc không thể điều khiển được đầu lưỡi, chỉ nghe thấy mình đáp lại cậu ta, "Dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa tôi sẽ vĩnh viễn ở bên cậu."

Cậu ta mỉm cười, nụ cười xuất phát từ nội tâm, dùng sức hôn môi tôi, ôm chặt tôi vào lòng, vui mừng mà nói, "Lăng Tiêu Lạc, ta rất vui!"

Tôi nằm trong ngực cậu ta, mặt tôi nóng bừng, xấu hổ nhắm chặt hai mắt, không thể tin được mình mới vừa hứa hẹn cả đời với cậu ta.

Ôm ấp một lúc lâu mới tách ra, nhìn xung quanh mới phát hiện ra khi hôn hộp thức ăn đã lăn ra xa rồi. Chúng tôi nhìn nhau đỏ mặt, vội đứng lên nhanh chóng trở về. Tôi ngồi cạnh hộp đựng thức ăn, cậu ta nhặt song giản lên rồi ngồi xuống cạnh tôi, giản đặt cạnh chân. Mở hộp đựng thức ăn ra, chúng tôi mời lão tướng quân và sáu mươi vạn đại quân dùng bữa, vậy một chén rượu lên vùng đất nhiễm đầy máu này.

Sau bữa cơm, tôi theo cậu ta bước từng bước đi qua nơi đã từng là núi xác, cảnh tượng máu tanh oanh liệt kia không ngừng lấp loáng trước mắt. Dù tôi không tự mình trải qua, nhưng dường như tôi có thể xuyên qua ký ức của mảnh đất này nhìn thấy cảnh chém giết năm ấy, thấy một tướng sĩ xé da thịt quân địch nuốt vào bụng, thấy một tướng sĩ ngã vào vũng máu, thấy... xương cốt không còn. Tôi nhắm mắt, nắm chặt tay Liệt Minh Dã.

Ban đêm, hai chúng tôi ngồi dựa lưng vào nhau nhìn lên trời. Bầu trời đêm như khoác lên một dải lụa mỏng đen rộng đến vô cùng, sao ít đến đáng

thương, ánh sáng cũng âm đạm. Hai chúng tôi không nói tiếng nào, yên lặng làm bạn với mấy chục vạn linh hồn chết

Đêm tháng năm cũng không lạnh, cơn gió nhẹ thổi qua da thịt mát rượi, dường như cũng khiến người ta nằm được một tia sáng.

Một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau chúng tôi từ biệt chiến trường Tây Nam....

Chạng vạng hai ngày sau chúng tôi trở về Hoàng Thành. Một chiếc ngựa đứng trước cửa Liệt phủ, một chàng trai đi xuống. Nhìn kỹ lại hóa ra là Vân Phong!

"Vân công tử? !" Tôi thật sự kinh ngạc.

"Thảo dân bá kiến Phó soái!" Hai tay anh ta ôm quyền, mỉm cười hành lễ với Liệt Minh Dã, rồi cười khẽ với tôi.

Liệt Minh Dã xua tay ý bảo bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa, ôm tôi xuống ngựa. Hạ nhân nhận lấy dây cương trong tay cậu ta dẫn ngựa đi.

"Lăng cô nương, Trang phi nương nương nhờ tôi tặng đồ cho cô." Nói xong, Vân Phong xốc màn xe lên, tư lự, rường trang sức bên trong xe lập tức đập vào mắt.

Thấy thế, tôi thầm hiểu rõ, Trang phi đã nằm được thánh tâm rồi, nếu không cô ta tội gì phải cảm ơn tôi? Đối với những vật ngoài thân này tôi chỉ cười cho qua, "Đã phiền công tử đưa đến, công tử phải đi ngay

Anh ta gật đầu, trả lời, "Đúng vậy, tiệc sinh nhật đã xong, tôi muốn đi du ngoạn thảo nguyên. Nương nương ban thưởng cho tôi xe ngựa, ngân lượng và đồ ăn cũng đủ để tôi không lo cả đường."

Tôi nghe vậy gật đầu, quay đầu nhìn về phía Liệt Minh Dã, cậu ta nhìn chúng tôi một lượt rồi cất bước vào phủ.

Tôi che miệng cười khẽ, cậu ta biết ý tôi, không nói gì tức là đã ‘ân chuẩn’. Sắc trời đã tối, công tử không ngại ngủ lại trong phủ một đêm chứ, ngày mai lên đường cũng không muộn.

Nghe vậy, anh ta do dự, "Việc này...."

"Công tử đừng ngại, bây giờ ra khỏi thành cũng phải ở trọ để nghỉ."

"Một khi đã vậy, ta đành quấy rầy." Anh ta không do dự nữa, mỉm cười gật đầu.

Tôi phân phó hạ nhân đưa xe ngựa vào, mời Vân Phong vào phủ.

Trang phi đạt được mục đích, ban thưởng cho tôi lựa là trang sức để cảm ơn vốn là chuyện tốt, nhưng tôi lại không biết đó cũng là một mối nguy hiểm. Lần này giúp cô ta học múa, may quần áo, đoạt thánh sủng đã thành tử kiếp đầu tiên trong đời tôi.

Hôm sau Vân Phong cáo từ ra khỏi thành đi thẳng đến vùng thảo nguyên biên cương xa xôi. Mà Đức Thân Vương ngày hôm sau Hoàng thượng phái đi đóng quân ở biên giới Đông Nam. Ngăn ngủi mấy tháng cả Nhiếp Quang và Đức Thân Vương đều đi rồi, trong triều chỉ còn lại Liệt Minh Dã và một Phó soái thủ hạ của Đức Thân Vương ở lại.

Tôi không hiểu hành động lần này của Hoàng thượng có ý gì, tiền bước Đức Thân Vương nhưng lại giữ Phó soái của anh ta lại. Mà Hoàng thượng định sắp xếp cho Liệt Minh Dã thế nào đây? Liệt Minh Dã còn có thể ở lại thành được mấy ngày? Lòng đế vương sâu không lường được, tôi không đoán nổi, nghĩ không ra nên đành thôi.

Đức Thân Vương đi rồi, tôi có thể tùy tiện ra vào Sướng Viên, nếu hắn ta còn ở đây, tôi sẽ không bước vào nửa bước. Tôi chậm rãi đi dạo trong vườn, hoa cỏ đương lúc nở rộ, ý xuân dạt dào. Mùi hoa xông vào mũi, cỏ xanh điểm xuyết, cây cối sum xuê, vườn hoa này của vương phủ còn đẹp hơn công viên nhân tạo ở thế giới tương lai gấp mấy lần.

Từ xa tôi đã nhìn thấy Thảo Hồ mặc đồ xanh lưng đeo giỏ trúc, cầm trong tay một cái xẻng nhỏ. Thấy thế, tôi bật cười ra tiếng, giơ tay vẫy vẫy anh ta, "Thảo Hồ!"

Nghe vậy, anh ta ngẩng đầu nhìn về phía tôi, lúc nhìn thấy tôi thì dừng bước, ngạc nhiên thốt lên, "Lăng cô nương?"

Tôi chạy chậm đến chỗ anh ta, chỉ vào cái xẻng trong tay anh ta cười hỏi, "Lần này lại đi lấy gì thế?"

"Cô, sao cô lại đến đây?" Anh ta vừa mừng vừa sợ, mắt đảo qua đảo lại trên người tôi, vòng vo một hồi lâu mới thốt ra một câu, "Phó soái cho phép cô đến à?"

"Thiếu gia nhà tôi đã nghĩ thông suốt rồi, sẽ không coi huynh là ‘cái đinh trong mắt’, ‘cái gai trong thịt’ nữa." Tôi cười gật đầu

"Ha, vậy thật tốt quá! Phó soái vốn chuyện bé xé ra to thôi! Cô chờ ta một lát!" Anh ta cười dùng cái xẻng gõ vào lòng bàn tay trái, nói xong nhét cái xẻng vào trong tay tôi chạy về đường cũ. Không bao lâu sao, anh ta cầm ra thêm một cái xẻng khác, rồi nói với tôi, "Đi thôi, ta đưa cô đi đào măng non!"

"Được! Đi núi nào đây?" Tôi đuổi theo bước chân của anh ta.

"Núi Đông Bắc!"

Hai chúng tôi đi bộ lên núi lấy măng, măng mọc lên như nấm, phóng mắt nhìn thấy chật kín cả một vùng, còn có rất nhiều nấm mọc lên sau cơn mưa, nhiều đến đáng sợ.

Sau khi nếm thử hương vị canh nấm trắng đông đã tôi thường xuyên thấy thêm, giờ vừa có măng vừa nấm, ha ha, lại tiếp tục có lộc ăn rồi!

Măng, nấm trong giỏ ngày càng nhiều, tôi cũng học được tính tham lam của Thảo Hồ, bắt được một cây liên không buông, hận không thể mọc thêm mấy cái tay nữa để đào. Đang đào hăng say, chợt nghe dưới chân núi có tiếng hô. Nghe tiếng, chúng tôi cùng dừng lại, dựng thẳng tai lên nghe.

Tiếng hô càng ngày càng vội vàng, càng ngày càng sốt ruột. Nghe vài tiếng chúng tôi chợt nhận ra có người đang gọi tôi và Thảo Hồ. Chúng tôi vội đứng lên, vừa đi xuống dưới vừa đáp lại.

Quản gia xuyên qua rừng cây, chạy tới trước mặt chúng tôi không kịp thở liền vội nói, "Thiếu gia xảy ra chuyện rồi! !!

Chương 57: Phạm Trùng – Gọi mẹ

Nghe vậy, tai tôi ù đi, vội hỏi, "Ông nói rõ xem đã xảy ra chuyện gì?"

"Thiếu gia không ngừng nôn ra máu, được các huynh đệ trong quân doanh đưa về phủ!"

Không chẳng nghĩ được gì, chỉ mấy chữ "không ngừng nôn ra máu" thôi đã khiến tôi choáng váng đầu óc rồi, đại não như muốn vỡ ra vậy. May mà lúc đó có Thảo Hồ kịp thời đỡ lấy tôi mới không ngã xuống đất.

"Ngoại trừ nôn ra máu, còn có triệu chứng nào khác không?" Thảo Hồ vội hỏi, từng câu từng chữ đều ẩn chứa sự lo lắng vô cùng và sự suy đoán.

"Còn có sâu nữa! To bằng ngón tay cái, đầu nhọn, toàn thân đen như mực! Mỗi lần thiếu gia phun ra một ngụm máu, thì chỗ máu ấy luôn có lẫn mấy con sâu đen sì!" Nói đến đây, sắc mặt quản gia đã trắng bệch, run rẩy nói không nên lời: "Y sư Thảo Hồ, mau cứu thiếu gia nhà ta! Cậu ấy không thể chết được!" Vừa dứt lời, trong mắt ông đã ầng ậ nước mắt.

"Đừng hoảng hốt, làm theo lời ta nói! Bây giờ ông lập tức trở về, tìm một tảng đá lớn đè lên ngực Phó soái, có tảng đá ép xuống sẽ không học máu nữa. Trước khi ta đến thì không được dùng bất kỳ biện pháp cứu chữa nào cả, càng không được di chuyển! Còn nữa đun mười thùng nước sôi chờ ta!" Lúc này quyết đoán, vừa nói vừa dùng hai tay ước lượng kích thước tảng đá. Quản gia không kịp gật đầu, vội vã chạy như bay xuống núi.

"Lăng cô nương, chúng ta phải nhanh lên, nếu còn chậm trễ, sợ là Phó soái khó giữ được tính mạng!" Ném giỏ, vứt xẻng, Thảo Hồ nắm chặt lấy cổ tay tôi, kéo tôi chạy theo quản gia.

Tôi không biết mình trở về Sương Viên bằng cách nào, chỉ biết rằng Thảo Hồ bỏ rất nhiều chai chai lọ lọ vào hòm thuốc, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất kéo tôi trở về Liệt phủ. Trái tim tôi đập nhanh bất thường, sợ đến mức không nói được gì. "Học máu không ngừng" quá mức kinh khủng! Con người có bao nhiêu máu để nôn ra cơ chứ? Cứ học máu như vậy chứng tỏ là nội tạng bị tổn thương sao?

Thảo Hồ xuất hiện, những người trong phủ sôi trào như nhìn thấy ánh sáng, mọi người tập trung bên ngoài phòng Liệt Minh Dĩ chờ sai khiến.

Chưa vào phòng đã ngửi thấy mùi tanh, càng lại gần cái mùi khó ngửi ấy lại càng nồng nặc, trong mùi thối rửa ấy còn mang theo khí nóng. Trong phòng máu đen lênh láng, trong mỗi một vũng máu đều có mấy con sâu màu đen gớm ghiếc đang ngo ngoe. Máu ở trên giường cũng không ít hơn trên mặt đất, máu đen đập vào mắt làm tim tôi đau nhói, cả người lạnh như băng.

Da thịt toàn thân Liệt Minh Dĩ nhuộm màu xanh đen, máu và nước bọt hoà lẫn làm ướt cằm, cổ và cả ngực cậu ấy. Một tay tôi đè lên ngực, cảm thấy thật sự rất khó thở. Tôi thở dốc, mồ hôi nóng chảy ròng ròng, ngay cả mạch máu trong đầu cũng giật giật điên cuồng.

"Tiêu Lạc!" Mục Liễu Như nhìn thấy tôi lập tức khóc òa lên, vẻ mặt sợ hãi, nắm tay tôi, không ngừng run rẩy.

Tôi siết chặt tay cô ấy, mấp máy môi muốn nói nhưng không thể phát ra âm thanh được, tầm mắt đã bị máu me và đám sâu phủ kín.

Thảo Hồ giao hòm thuốc cho quản gia đang đứng bên cạnh giường, mở nắp hòm thuốc ra lấy một cái bình nhỏ, đổ năm viên thuốc nuốt vào rồi đặt cái bình trở về vị trí cũ. Sau đó anh ta lại lấy một cái bình khác, đi tới chỗ năm thùng nước nóng, đổ chút bột thuốc màu trắng vào đó rồi cũng để bình về vị trí cũ. Xong xuôi anh ta mới lấy tảng đá lớn đặt trên ngực Liệt Minh Dĩ xuống. Tảng đá vừa được nhắc lên, Liệt Minh Dĩ lập tức nôn ra một ngụm máu đen mang theo một đám sâu. Thảo Hồ nghiêng người né được, nhanh chóng lấy cán dao đập vào gáy Liệt Minh Dĩ cho cậu ta bất tỉnh. Tiếp đó anh ta nhanh chóng cởi quần áo trên người cậu ta, ôm cậu ta ra khỏi phòng, bỏ vào cái thùng gỗ thứ nhất.

Thuốc bột lập tức có phản ứng với cơ thể của Liệt Minh Dĩ, chỉ thấy làn khói trắng giống như sương mù bốc lên ngùn ngụt, bao phủ hoàn toàn cơ thể cậu ta. Mọi người sợ hãi nhìn cảnh tượng kỳ lạ này, tôi và Mục Liễu Như càng nắm tay nhau chặt hơn.

Ước chừng khoảng năm phút, làn khói trắng dần dần biến mất, lộ ra cơ thể Liệt Minh Dĩ, màu đen trên da thịt đã mờ hơn một chút.

"Rất tốt!" Thảo Hồ lẩm bẩm, tiến lên ôm Liệt Minh Dĩ chuyển tới cái thùng thứ hai, lúc này cũng xảy ra hiện tượng giống lần thứ nhất.

Tôi buông tay Mục Liễu Như ra tiến lên mấy bước, đứng bên cái thùng thứ nhất nhìn vào bên trong.... Không nhìn thì thôi, vừa thấy tôi liền biến sắc, hét lên sau đó quay mặt chạy về một góc nôn mưa. Trong cái thùng ấy nổi lên phềnh chi chút một đám sâu đen như mực, bọn chúng nằm ngửa bụng lên, hiển nhiên tất cả đều đã chết hết rồi.

"A! !!" Tiếng hét thứ hai phát ra từ Mục Liễu Như, cô ấy cũng chạy đến bên cạnh tôi nôn mưa, hẳn cũng bị đàn sâughìn ghệt ấy dọa rồi.

Sau đó, lại xuất hiện rất nhiều tiếng hét và tiếng nôn mưa, hẳn là do có nhiều người cũng đã chạy đến xem những thứ kinh khủng trong chiếc thùng ấy.

Tôi không thể tin được trên đời này lại có chuyện tàn nhẫn đến như vậy, chỉ ngâm thùng đầu tiên mà đã ép từ trong cơ thể Liệt Minh Dã ra nhiều sâu như vậy. Thảo Hồ dặn quản gia chuẩn bị mười thùng, vậy sẽ ép ra bao nhiêu sâu đây? Tôi không thể tin được, trong dạ dày lại nhộn nhạo.

Thời gian trôi qua, mười thùng nước cũng đã được chuẩn bị đầy đủ, tiếp tục đổ thuốc vào, Thảo Hồ ôm Liệt Minh Dã đổi hết thùng này đến thùng khác. Những thùng đã ngâm anh ta không bảo đổ, mà vẫn để nguyên đó. Màu sắc da thịt Liệt Minh Dã từ xanh đen cũng đã trở lại bình thường, nước trong thùng cũng trở nên nhạt dần, mà đám sâu kia cũng ít dần. Sau hai nén hương, khi chuyển Liệt Minh Dã qua hết mười thùng nước, Thảo Hồ mới ôm cậu ta ra, nói với người làm đứng gần đó, "Ta cần một chỗ sạch sẽ để chữa trị cho Phó soái!"

Nghe vậy, tôi vội nói, "Đi vào phòng tôi!" Nói xong, tôi nhanh chóng dẫn đường, lúc đi qua thùng gỗ thứ mười tôi liếc nhìn vào, nước trong thùng sạch sẽ như mới vậy.

Thảo Hồ đặt Liệt Minh Dã lên giường của tôi, cầm lấy hòm thuốc quản gia đưa cho, lấy ra ba viên thuốc màu xanh lá cây bỏ vào miệng Liệt Minh Dã.

Sau khi lau mồ hôi trên trán cậu ta, Thảo Hồ dùng hai cây châm bạc đâm vào đỉnh đầu và nhân trung của Liệt Minh Dã. Châm xong anh ta cầm một cái khăn che miệng Liệt Minh Dã lại. Chưa đến mười giây, Liệt Minh Dã nôn ra một ngụm máu. Máu này không còn đen nhánh nữa mà đã trở lại bình thường, cũng không có sâu trong đó. Nhìn vũng máu trên chiếc khăn vải, vẻ mặt căng thẳng của Thảo Hồ cuối cùng cũng giãn ra, vứt cái khăn vải đi, rút ngân châm rồi lấy một lọ cao trong suốt bôi lên toàn thân Liệt Minh Dã. Bôi xong anh ta lại bắt mạch lần nữa, làm xong tất cả mới thả lòng thở ra một hơi, "Phù...."

Thấy thế, tôi vội hỏi, "Tình huống thế nào rồi?"

"Không sao, thật may là quán gia thông báo kịp thời, nếu không tính mạng Phó soái sợ là không giữ được." Anh ta lấy tay áo lau mồ hôi, lau không biết bao nhiêu lần.

Nghe vậy, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như mình vừa trở về từ địa ngục vậy. Thân thể tôi lão đảo, hai chân mềm nhũn suýt ngã. Đôi môi tôi lúc khép lúc mở, vừa muốn khóc vừa muốn cười, nước mắt cứ như vậy trào ra. Liệt Minh Dã không sao! Cậu ta không sao!

Mục Liễu Như cũng vui mừng mà khóc, ôm tôi vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng tôi. Quán gia ghen ngào, vừa lau nước mắt ở khóe mắt vừa nở nụ cười mừng rỡ.

"Tại sao thiếu gia lại nôn ra nhiều sâu như thế?" Tôi run rẩy hỏi.

Thảo Hồ rửa mặt, rửa tay sạch sẽ, nha hoàn bưng chậu rửa lui ra, đem tin mừng Liệt Minh Dã thoát khỏi nguy hiểm báo cho mọi người.

"Con sâu đen như mực này tên Phạn Trùng, là một loại độc vật cực mạnh chỉ có ở Tây Vực. Loại độc này thật sự rất thần kỳ, sau khi ký sinh trong cơ thể người nửa tháng mới phát tác. Tất cả sâu kí sinh trong cơ thể đồng loạt gặm cắn, độc tính bộc phát sẽ làm cho con người ta cảm thấy lục phủ ngũ

tạng bị đốt cháy, người bị trúng độc sẽ không ngừng nôn ra máu, cho đến khi hết sạch máu trong cơ thể rồi mất mạng! Quá trình diễn ra tròn một canh giờ!" Nói xong, trong mắt Thảo Hồ hiện lên sự may mắn cùng sợ hãi.

"A!" Tôi hút một ngụm khí lạnh, khó tin trợn tròn mắt. Loại độc này so với "Nhất khắc xuyên tâm tán" chỉ chứ không kém.

"Nhưng ta không biết nên nói người hạ độc này ngu ngốc hay là thông minh nữa." Anh ta bỗng nói.

"Nói rõ hơn đi?" Tôi vẫn không hiểu cho lắm.

"Phó soái trúng độc hai lần, độc đều xuất phát từ Tây Vực. Hai loại độc này hạ trên cùng một người sẽ sinh ra kháng thể, từ đó về sau người này dù trúng độc gì cũng không ngại, có thể coi là bách độc bất xâm!" Dứt lời, anh ta chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

Nghe vậy, tôi không biết nên cười hay nên khóc nữa, điều này có thể coi là trong họa có phúc không? Từ nay về sau không cần lo lắng Liệt Minh Dã sẽ bị kịch độc làm hại nữa?

"Y sư Thảo Hồ, cậu vừa mới nói ‘Phạm Trùng’ ủ bệnh trên cơ thể người ít nhất nửa tháng, chuyện này là thật sao?" Giọng nói trầm thấp của quản gia truyền vào tai, thật giống như đang cảnh tỉnh tôi.

"Là thật! Ta là thầy thuốc, sẽ không bóp méo sự thật. Chắc chắn Phó soái đã trúng độc từ nửa tháng trước, tính theo canh giờ có thể chắc chắn là sau chạng vạng." Thảo Hồ nói, vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Chạng vạng...." Quản gia nghiền ngẫm hai chữ này nhú mày, không chỉ ông ấy mà cả tôi cũng thế, bởi buổi tối nửa tháng trước cũng là lúc tôi mời Vân Phong ở lại dùng bữa.

"Là hẩn!" Tôi hoảng hốt, sắc mặt thay đổi, cơn lạnh từ bàn chân chạy dọc lên g

Mục Liễu Như hít một hơi, có lẽ cũng nghĩ giống như tôi. Quản gia không nói gì cả, bày tỏ sự đồng ý.

Thân thể tôi lao đảo, tự đâm lên đầu mình.

"Tiêu Lạc!" Mục Liễu Như kêu lên, vội vàng giữ tay tôi.

"Mục tử tử, là Vân Phong hạ độc thiếu gia! Muội không nên giữ hẩn lại, muội đúng là ngốc quá mà, là muội hại thiếu gia!" Tôi dùng sức vùng ra, điên cuồng đập vào đầu mình, trong lòng quặn đau. Lục phủ ngũ tạng như bị đốt cháy, bị sâu gặm cắn sẽ đau đến nhường nào? Sao lúc ấy tôi lại tốt bụng mời Vân Phong ở lại dùng bữa làm gì cơ chứ? Chẳng khác nào công rắn cắn gà nhà mà, đẩy Minh Dĩ vào chỗ chết.

"Không phải lỗi của muội, là do lòng dạ Vân Phong quá ác độc!" Mục Liễu Như ôm chặt tôi vào lòng, ghì chặt cánh tay tôi không để cho tôi tự đánh mình nữa.

Tôi không nghe, vừa khóc vừa la, "Là lỗi của muội! Muội không hề có lòng đề phòng người khác! Hẩn là dư nghiệt Kim La! Dư nghiệt Kim La!" Tôi rất hối hận, nếu không phải tôi nhiều chuyện Liệt Minh Dĩ sẽ không phải chịu sự đau đớn này. Thì ra là Vân Phong đã sớm đặt bẫy, đánh đàn trên Lệ Hồ vốn là âm mưu của hẩn. Tất cả đều là giả! Là giả!

Tôi kêu gào làm cả căn phòng lặng ngắt, chỉ có thể nghe thấy tiếng khóc hối hận của tôi. Một hồi lâu, Thảo Hồ bỗng nói, "Cô nên cảm thấy may mắn vì Vân Phong không dùng ‘Chu Trùng’ luyện độc, nếu không Phó soái chắc chắn không giữ được mạng, may là người tính không bằng trời tính.

Nghe vậy, tôi đột nhiên quay đầu nhìn về anh ta, cánh môi run rẩy kinh ngạc lặp lại, "Chu Trùng?"

"Đúng!" Anh ta gật đầu: "Phạn Trùng phân thành ba cấp, xanh, đen, đỏ. Đỏ rất hiếm, rất khó tìm thấy, xanh là phổ biến nhất." Nói đến đây anh ta dừng lại, không cần giải thích thêm nữa.

Sau khi nghe xong, nước mắt tôi càng trào ra nhiều hơn, trong lòng hò hét, may mà không phải 'Chu Trùng'! May mà không phải 'Chu Trùng'!

"Ai...." Quản gia thở dài, vừa lắc đầu vừa rời đi.

Mục Liễu Như đã ngừng khóc đỡ tôi ngồi dậy, khẽ nói, "Tỷ đi thăm Thương Sí một chút."

Tôi không để ý đến cô ấy, gục xuống bàn khóc thút thít, trong lòng có lo lắng, có hải hùng, có tự trách, còn có sự vui sướng không kiềm chế được. Những cảm giác này kích động tuyến lệ của tôi khiến tôi không ngừng rơi lệ.

"Lăng cô nương, đừng khóc nữa, Phó soái cần yên tĩnh, cô còn khóc nữa cậu ấy sẽ lại nôn ra máu bây giờ." Thảo Hồ một tay vỗ nhẹ đầu vai tôi, nửa là bắt đắc dĩ nửa là ra lệnh.

Nghe vậy tôi lập tức che miệng lại, nhanh chóng nhìn về phía Liệt Minh Dĩ đang hôn mê. Một giây sau tôi liền lao ra khỏi phòng đứng ở trong viện nước nở. Nếu cậu ấy vì vậy mà chết, tôi sẽ.... Tôi sẽ....

Khóc hồi lâu mới cầm được nước mắt, sức lực trong cơ thể như bị rút tôi chán nản ngồi bệt xuống đất, hai mắt nhìn chăm chăm vào cổng vòm.

Thảo Hồ đỡ tôi dậy, dìu tôi ngồi xuống bên cạnh bàn, khẽ dặn dò, "Nhớ đừng lớn tiếng, Phó soái cần yên tĩnh."

"...." Tôi im lặng, thần thờ.

"Ta đi xử lý mười thùng nước trong viện, cô cứ ngồi đây đi!" Nói xong, anh ta buông tay ra rời khỏi đây.

Tôi thần thờ đứng lên, lê bước đi về phía giường, ngồi xuống, nhìn sắc mặt tái nhợt không có chút máu của Liệt Minh Dĩ. Tôi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cậu ấy, cố gắng không khóc tránh làm ồn. Cậu ấy ngủ rất yên tĩnh, giống như một con búp bê pha lê khẽ chạm vào sẽ vỡ. Cậu ấy sẽ không trách tôi hại cậu ấy chứ? Nghĩ đến đây, tôi đưa tay xoa mi tâm mình, nhắm mắt, không phải tôi cố ý....

Cửa phòng mở rồi lại đóng, Thảo Hồ vẫn chưa trở về. Tôi ngồi yên lặng bên giường nhìn Liệt Minh Dĩ, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được gì cả.

Gần tối, Thảo Hồ vào phòng cho Liệt Minh Dĩ uống ba viên thuốc màu xanh lá cây rồi nói với tôi: "Bữa tối đặt trên bàn, cô ăn một chút đi, trưa cô cũng không ăn rồi."

Tôi khoát khoát tay, khàn khàn trả lời, "Tôi không đói, cứ để đó đi!" Tôi không muốn ăn gì cả, cảm giác thèm ăn đã theo những ngum máu lúc nãy nôn ra hết rồi.

"Cô cứ như vậy thân thể sẽ không chịu nổi đâu!" Thảo Hồ nhíu lông mày, giọng điệu có chút trách c

Tôi vẫn lắc đầu. Thấy tôi không chịu hợp tác, anh ta rời khỏi phòng, không lâu sau lại trở về, đưa mấy viên thuốc trong tay ra cho tôi, "Không ăn cơm thì uống cái này vào đi."

Tôi nhìn mấy viên thuốc một lát rồi cho vào miệng, coi như bổ sung dinh dưỡng. Thấy tôi uống vào rồi, anh ta cũng không nhiều lời nữa lại rời khỏi phòng.

Nhưng tôi đoán sai rồi, anh ta đâu có đưa cho tôi thuốc bổ sung dinh dưỡng, rõ ràng là "thuốc ngủ" thì có. Sau khi ăn vào không bao lâu liền thấy mí mắt nặng trĩu, tứ chi vô lực, tôi lắc đầu vài cái trước mắt bỗng tối sầm.

Giống như đã ngủ một thế kỷ vậy, lúc mở mắt ra liền đối diện với đôi mắt đầy dịu dàng như nước của ai đó. Tôi ngẩn ra, giật mình sau đó vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, sau lưng tựa như gắn lò xo bật dậy, nhỏ giọng hô, "Thiếu gia, cậu đã tỉnh rồi?"

Liệt Minh Dĩ mỉm cười, vươn tay về phía tôi. Tôi vội vàng cầm lấy, mừng rỡ nhìn cậu ta từ đầu đến chân. Sắc mặt cậu ta đã tốt hơn nhiều rồi, mặc dù còn hơi tái nhưng cũng khôi phục không ít, ngay cả bàn tay cũng hơi ấm lên rồi.

"Thật tốt quá! Để tôi đi gọi Thảo Hồ!" Nói xong, tôi buông tay cậu ta ra, xuống giường.

Cậu ta duỗi tay ra ôm lấy eo tôi, kéo tôi vào trong ngực cậu, nhẹ nhàng nói, "Thảo Hồ đã tới rồi, không có chuyện gì. Ta còn hai đứa con gái chưa ra đời, sao có thể chết dễ dàng như vậy được, nàng không biết suy nghĩ một tý à?" Cậu ta buồn cười nhìn tôi, trong mắt có nhu tình, cũng có trêu

Nghe vậy, tôi đỏ mặt, cực kỳ tức giận ngồi dậy trách, "Cậu có thể nghiêm chỉnh một chút được không?"

Cậu ta vô lại nhún nhún vai, làm như không nghe thấy.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, tức giận nói, "Tôi ngủ bao lâu rồi?"

"Hai ngày hai đêm."

"Còn cậu, tỉnh bao lâu rồi?"

"Sau giữa trưa."

Nghe vậy, tôi liền nhìn ra cửa sổ, bên ngoài mặt trời đã ngả về tây rồi, chỉ để lại một vùng sáng vàng rực. Hóa ra thuốc của Thảo Hồ làm tôi ngủ lâu như vậy, hóa ra cậu ta cũng vừa tỉnh không lâu.

"Xin lỗi, tôi...." Tôi quay đầu xin lỗi cậu ta, mới nói đến đó đã bị cậu ta bịt kín miệng.

"Không phải nàng hại ta, lại càng không cần nói xin lỗi. Hiện giờ ta đã bách độc bất xâm, về sau sẽ không có bất kỳ loại độc nào có thể làm hại ta được nữa." Cậu ta nói rất dịu dàng, trong ánh mắt không có chút trách móc nào.

Tôi cầm tay cậu ta vỗ vỗ, rũ lông mi xuống, "Nhưng tôi lại tự trách mình."

"Đồ ngốc, đừng suy nghĩ nữa. Vân Phong lừa nàng, còn khiến ta trúng độc, món nợ này ta nhất định sẽ bắt hắn phải trả!" Cậu ta vỗ nhẹ đầu vai tôi trấn an, kéo dài khoảng cách giữa hai chúng tôi một chút rồi nói tiếp: "Hoàng thượng hạ chỉ, lệnh ta điều dưỡng thân thể xong lập tức đến biên cảnh Đông Nam."

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc, vội chống người dậy một chút, hỏi lại, "Vì sao không phải là Tây Bắc?"

"Hoàng thượng không yên lòng về Đức Thân Vương, lần này mặc dù lấy danh nghĩa là trợ giúp, thực chất là lệnh ta bí mật theo dõi." Cậu hạ giọng, chỉ để hai người có thể nghe thấy mà thôi.

Tôi hít vào một hơi, trợn tròn mắt, Đế vương không hổ là Đế vương!

"Mặt khác, Thảo Hồ sẽ cùng đi với chúng ta. Anh ta vốn chuẩn bị rất nhiều đan dược chuẩn bị tới Đông Nam. Giờ Hoàng thượng hạ chỉ, vừa đúng khéo đi cùng nhau."

"Anh ta đâu?"

"Ta đã không sao, anh ta cũng trở về Sướng Viên chuẩn bị đan dược, năm ngày sau gặp nhau tại cổng thành."

Tôi vừa nghe vừa gật đầu, sau khi nghe thấy hai chữ ‘chúng ta’ lại không hiểu gì cả, "chúng ta là những ai?"

"Nàng, ta, Thương Sí, Mục tử tử, Thảo Hồ."

"Cậu.... Ngay cả Thương Sí và Mục tử tử cậu cũng muốn mang đi à?" Tôi lắp bắp, cái này có khác gì vương bận gia đình.

"Không sai, để hai người ở lại Hoàng Thành, ta sẽ càng không yên lòng." Cậu ta gật đầu, con mắt tối đi một chút.

Tôi cúi đầu không nói, cân nhắc thiệt hơn. Một lát sau tôi cũng hiểu, quả thực đúng như cậu ta nói, ở lại càng làm cho người ta lo lắng hơn.

Năm ngày sau mọi người lên đường, Liệt Minh Dã suất lĩnh ba nghìn tướng sĩ, Thảo Hồ mang theo đan dược bảo bối của anh ta. Đội ngũ ba nghìn tướng sĩ vô cùng hùng hậu, lại còn ba xe lớn chở chai lọ, quần áo và lương thảo của Thảo Hồ càng có vẻ dọa người hơn. Nói đi Đông Nam trợ giúp, không bằng nói chạy trốn thì đúng hơn.

Các tướng sĩ có cưỡi ngựa, có đi bộ, còn chúng tôi ngồi trong xe ngựa.

Tiểu Thương Sí lần đầu đi xa nhà nên có vẻ rất hưng phấn, mở cửa sổ xe nhìn ra ngoài, đôi mắt to sáng hiếu kỳ với thế giới rộng lớn bên ngoài. Tôi ôm lấy thằng bé cười không khép miệng lại được.

"Nha nha! Nha nha!" Thằng bé chỉ ra bên ngoài cười vỗ tay, thấy thế, tôi thò đầu ra nhìn, chỉ thấy lá cây đang đung đưa theo gió phát ra tiếng ‘xào

xạc'. Bảo bối, đó là lá cây, lá cây." Tôi chọc nhẹ khuôn mặt của thằng bé dạy thằng bé nói.

Miệng thằng bé phát ra mấy tiếng, chỉ phát âm không nói rõ ràng được, không hiểu là đang nói gì nữa.

"Lá cây, lá cây." Tôi cười híp mắt lặp lại, được một lát cậu nhóc lại nhào vào lòng tôi, dụi dụi đầu vào áo tôi, thốt ra một chữ, "Mẹ!"

Nghe vậy, tôi tròn tròn mắt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé lên, vui vẻ nói, "Con vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

Thằng bé nghiêng đầu nhìn tôi, một lát sau nở nụ cười, chui vào trong lòng tôi lặp lại, "Mẹ!"

Nghe vậy tôi kích động không dám tin là thật, trong hốc mắt đã ngấn đầy nước mắt, run rẩy nói với Liệt Minh Dĩ, Mục Liễu Như, Thảo Hồ, "Có nghe thấy không, bảo bối gọi mẹ! Bảo bối biết nói rồi!"

Ba người đều vui mừng. Liệt Minh Dĩ lập tức xán đến bên Tiểu Thương Sí, bế thằng bé, vội vàng nói, "Ta là cha con, gọi cha đi!" Trong mắt lóe lên vẻ chờ mong.

Tiểu Thương Sí không để ý tới vẻ vui mừng của cậu ta, chỉ túm lấy tóc cậu ta kéo kéo giật giật, nghiêng người về phía tôi cười nói, "Mẹ, nha nha...."

Thấy thế, tôi, Mục Liễu Như, Thảo Hồ đều sững sờ, sau đó ôm bụng cười lăn lộn, "Ha ha ha ha ha ha ha...."

Tiểu Thương Sí dường như đang bảo tôi xem nó bắt nạt cha nó thế nào. Lại thêm hai cái răng cửa trắng nõn, càng làm lộ ra khí chất bất hảo của thằng bé.

Chúng tôi cười, sắc mặt Liệt Minh Dĩ lại trở nên cực kỳ khó coi, xoay mặt Tiểu Thương Sí mình, không cam lòng nói, "Gọi cha đi! Cha! Cha!"

Bộ dạng này của Liệt Minh Dĩ làm người ta buồn cười muốn chết mà. Đâu có giống cậu ta dạy Tiểu Thương Sí gọi cha, rõ ràng làm cho người ta cảm thấy cậu đang gọi Tiểu Thương Sí là cha thì có! Ha ha ha ha ha ha ha ha, làm tôi cười chết mất!

Tiểu Thương Sí không thèm để ý tới tâm tình của cậu ta, chỉ chăm chú kéo tóc cậu ta, một cái tay nhỏ đưa về phía tôi, kêu lên, "Mẹ! Mẹ!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha!" Tôi không thèm quan tâm đến hình tượng, vừa ôm bụng cười vừa dậm chân, cười đến sắp tắt thở. Mục Liễu Nhứ và Thảo Hồ cũng không khá hơn chút nào, cười chảy cả nước mắt.

Không nghe thấy con trai gọi cha, lại còn trở thành đối tượng giễu cợt của mọi người, sắc mặt Liệt Minh Dĩ nhanh chóng trở nên đen sì, thô lỗ ném Tiểu Thương Sí về trong lòng tôi, nghiêng lợi nghiêng răng hận không thể đem nuốt tôi vào trong bụng.

Tôi ôm Tiểu Thương Sí cười không ngừng, hết nhìn Liệt Minh Dĩ lại nhìn Tiểu Thương Sí, hai cha con này đúng là dở hơi!

"Hừ!" Liệt Minh Dĩ hừ lạnh, giận dữ vén rèm xe lên chui ra bên ngoài, đặt mông ngồi xuống thật mạnh làm xe rung lên bần bật.

Thấy thế, tôi đưa Tiểu Thương Sí cho Mục Liễu Nhứ, cũng chui ra ngoài, ngồi bên cạnh cậu ta, khẽ đẩy bả vai cậu ta cười nói, "Sao vậy, giận thật à?"

"Ta với thằng oắt kia xung khắc bất tự!" Cậu ta cúi kính quay đầu đi, vể mặt nhăn nhó.

"Trẻ con đang tuổi học nói, cậu chỉ cần nói chuyện nhiều với con là được, phải có kiên nhẫn, không được nóng vội, biết không?" Tôi nói xong lại cảm

thấy mình giống như một bà già vậy.

Cậu ta nhìn tôi một cái, đôi môi hơi cong lên, hừ lạnh lại quay mặt đi.

"Ha...." Tôi một không nhịn được bật cười, nhìn cậu ta bĩu môi kìa, có chỗ nào giống Phó soái thống lĩnh ba nghìn quân không vậy trời, rõ ràng là một thằng nhóc không được ăn kẹo thì có....

Tôi tận tình khuyên bảo cậu ta, khuyên một lúc lâu mới khiến cậu ta hết dỗi, khiến cho tướng sĩ ở bên cạnh che miệng cười trộm. Tôi khẽ đẩy cậu ta chỉ vào tướng sĩ, tức giận trách mắng, "Còn không mau vào trong xe, để người ta nhìn thấy lại chê cười." Dứt lời, tự động chui về xe trước. Chân trước mới vừa vào, chân sau cậu ta đã đổ mặt theo vào.

Tôi cười lắc đầu, cậu ta ấy à, gặp phải chuyện lớn sẽ trở nên mạnh mẽ, đáng tin, nhưng hễ cứ gặp phải chuyện nhỏ trong nhà lại trở nên vô cùng trẻ con, thật là hết nói nổi mà.

Chương 58: Ngòi nổ phản bội

Mặt trời chiều ngả về tây, chúng tôi dừng chân tạm nghỉ. Bên trái là những dãy núi chập chùng, bên phải là một khu rừng, trước đó không xa là ngã ba đường, tầm nhìn đều được nắng chiều bao phủ. Tối nay chúng tôi nghỉ chân ở nơi hoang vắng này.

Tiểu Thương Sí chơi đùa cả ngày đã mệt lả. Tôi cẩn thận đặt thằng bé nằm lên giường nhỏ trong xe, đắp kín chăn cho nó, lấy quạt quạt nhẹ xua cái nóng và đề phòng bị côn trùng đốt nữa.

Một nhóm tướng sĩ đi nghỉ, một nhóm vào núi săn thú, một nhóm cùng Thảo Hồ, Mục Liễu Như đi nhóm lửa. Liệt Minh Dĩ đứng ở ngoài xe quan sát động tĩnh xung quanh, phân công rõ ràng cho từng người.

Khoảng hai nén hương, mùi cơm ngòn ngon lượn lờ trong không khí, bay qua cửa sổ xuyên vào màn xe, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy đói.

Tôi vén rèm xe lên thò đầu ra, chỉ thấy họ đang nấu mấy nồi cháo lớn, màu trắng trong chạng vạng tối có vẻ rất bắt mắt, để lại trên mặt cháo một tầng sáng mờ.

Tướng sĩ lên núi săn thú làm đồ ăn lần lượt trở về, đa số là thỏ với gà rừng, còn có vài con chim tước hoang trên núi. Các tướng sĩ tay chân nhanh nhẹn, động tác thành thạo, không bao lâu sau đã xử lý xong đồng thú, lấy nhánh cây xuyên qua bắc lên giá nướng.

Mùi thịt thơm phức và hương cháo quyện vào cùng tấn công cái bụng đói. Tôi chỉ thấy nước bọt tự động trào lên rồi lại bị nuốt xuống ừng ực.

"Cơm xong rồi!" Liệt Minh Dĩ xốc màn xe lên gọi, tôi buông cửa sổ xuống, lấy cây quạt trong xe quạt một lát để phòng còn có muỗi rồi mới để quạt xuống, xuống xe.

Uống cháo, ăn thịt thú hoang, kèm dưa muối, bỗng nhiên tôi cảm thấy ngã ngoại như thế này cũng không tồi. Ăn những đồ ăn hàng ngày chán rồi, thỉnh thoảng nếm chút món ăn hoang dã thế này cũng tốt.

Đi cả một ngày, các tướng sĩ đều mệt mỏi, ba nghìn quân sĩ thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Tôi với Mục Liễu Như dùng nước suối rửa sạch chân trước, rồi đến lượt Liệt Minh Dĩ và Thảo Hồ. Khi Thảo Hồ cởi tất và giày lộ ra lòng bàn chân, tôi lập tức oa một tiếng, chỉ vào gan bàn chân anh ta kinh ngạc nói, "To thật! Tròn thật!" Một vết bớt ở ngay chính giữa có kích thước to bằng một quả trứng gà, nhìn dưới ánh lửa còn thấy là màu đỏ.

Anh ta giơ chân lên nhìn vào lòng bàn chân mình, nhìn xong còn ôm đùi phải quét ngang một vòng về phía chúng tôi, quét xong lại đặt vào trong

bồn nước, nói, "Từ nhỏ ta đã có vết bớt này rồi, mới đầu ta cũng sợ vì chưa bao giờ thấy vết bớt to như thế, lại còn ở lòng bàn chân."

"Đúng, đúng, tôi cũng chưa thấy! Lại còn tròn như thế!" Tôi gật đầu phụ họa, đừng nói là nhìn thấy, nghe cũng chưa hề nghe thấy luôn.

"Vì vết bớt này ta còn đi hỏi sư phụ, lúc ta còn rất nhỏ ông ấy đã tính mệnh cho ta, nói cả đời ta không đại họa không đại nạn nhưng lại liên tục có họa nhỏ. Có thể sống đến chín mươi chín tuổi, đều do vết bớt này quyết định." Anh ta vừa nói, tay vừa đỡ cằm nhớ lại.

"Sao lại.... thần kỳ thế được?" Tôi chớp mắt hai cái liền, không tự chủ được nhìn xuống chân anh ta.

"Sư phụ của ta là thế ngoại cao nhân, ông nói chuẩn không sai đâu!" Anh ta thả tay xuống, nở nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái, trong mắt lóe lên sự tin cậy và kính trọng ông lão

"Nghe huynh nhắc tới sư phụ, vậy ông ấy đang ở đâu vậy?"

Nghe vậy, Thảo Hồ sụp đầu vai xuống, cúi gằm mặt thở dài một tiếng, ừ ừ nói, "Năm ta mười lăm tuổi sư phụ đi vân du tứ hải, đến nay đã ba năm rồi vẫn chưa gặp lại nhau."

"Ờ...." Tôi ghen lời, không biết nên nói gì nữa.

"Có duyên thì sẽ gặp lại." Liệt Minh Dĩ đột nhiên nói.

"Đúng, có duyên thì sẽ gặp lại!" Tôi vội phụ họa.

Thảo Hồ ngẩng đầu, hai lúm đồng tiền bên quai hàm vừa sâu vừa đáng yêu, không ừ ừ như lúc trước nữa, vui vẻ nói, "Sư phụ sống lâu, ta còn trẻ, sẽ có cơ hội gặp lại thôi!"

"Ừ!" Tôi gật đầu, cười theo anh ta.

Nghe Thảo Hồ khen sư phụ anh ta trên thông thiên văn, dưới rành địa lý; hiểu rõ cổ kim; biết cả những chuyện kỳ bí, biết xem bói, là vị đạo sĩ kỳ lạ tài năng hiếm có. Không biết tôi có cơ hội được nhìn thấy phong thái của ông ấy không nữa?

Hôm sau, tiếng nói chuyện khe khẽ ngoài xe làm tôi mơ màng mở mắt. Bên trong xe chỉ có một mình tôi, giọng Tiểu Thương Sí truyền vào từ bên ngoài mới khiến tôi nhận ra mình đang ngủ nướng, kéo chân

Tôi sửa sang lại quần áo, vén rèm lên chui ra khỏi xe ngựa, chỉ thấy rất nhiều tướng sĩ vây quanh đồng lửa, Liệt Minh Dã, Mục Liễu Như, Tiểu Thương Sí, Thảo Hồ cũng ngồi trong vòng tròn đó. Mọi người nhìn chăm chăm vào một gốc cây bàn tán ồn ào. Thấy thế, tôi đi đến cất giọng gọi, "Thiếu gia!"

Liệt Minh Dã nhìn thấy tôi đến, vẫy tay nói, "Qua đây!" Nói xong, các tướng sĩ lập tức tránh ra hai bên nhường đường cho tôi.

Đi vào trong vòng tròn, tôi tò mò nhìn lên cây, chỉ thấy trên cây có khắc mấy hình vẽ với ký hiệu kỳ lạ.

"Mẹ!" Tiểu Thương Sí một tay ôm cổ Mục Liễu Như, một tay vươn ra với tôi. Tôi nắm lấy cái tay béo mập của bé con hôn xuống làm thằng bé cười khanh khách.

Thảo Hồ một tay vuốt cằm nhíu mày suy tư, vừa suy nghĩ vừa lặng lẽ lẩm bẩm. Một lúc lâu sau anh ta dùng tay phải đập vào lòng bàn tay trái, hét lên, "Ta hiểu rồi!"

"Là ý gì?" Lúc này Liệt Minh Dã mới hỏi.

"Các vị nhìn xem!" Thảo Hồ vươn ngón trỏ chỉ vào hình vẽ thứ nhất, "Đây là hai cái xích, đây là một giọt máu, đây là ngã ba đường, đây là hai chữ cổ, xâu chuỗi những thứ này vào thì đó là: ‘Ngã rẽ phía trước có mãnh thú,

nguy hiểm! "' Từ hình vẽ đầu tiên chỉ lên trên, chỉ tới hình thứ ba thì dừng lại. Dứt lời hít một hơi, nói, "Hình vẽ và các chữ này chính là đánh dấu của người Oa Tắc nhắn cho nhau. Họ sống nhờ vào săn bắn, đây là kinh nghiệm mà họ tích góp qua nhiều đời!"

Anh ta vừa dứt lời đám tướng sĩ lập tức châu đầu ghé tai nhau, không ai ngờ sau khi giải ra lại có liên quan đến người Oa Tắc.

"Trong ba ngã rẽ, đâu mới là đường an toàn nhất?" Liệt Minh Dĩ nhướng mày, hỏi.

"Đường này!" Thảo Hồ chỉ vào một chỗ rẽ ngoài cùng bên trái, chỗ này được khắc lên rất nhiều lần, mà hai hướng khác đều được khắc chữ "Nghệ" lên.

"Huynh chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn! Tôi với sư phụ từng ở Oa Tắc ba năm, sư phụ đã dạy tiếng nói chữ viết và thói quen của họ cho tôi, không sai đâu!" Thảo Hồ vô cùng chắc chắn gật đầu, thu tay lại.

Liệt Minh Dĩ trầm ngâm, một lát sau nói với đám tướng sĩ, "Đi theo lối rẽ bên trái, xuất phát!" Dứt lời, dẫn đầu đi vào xe ngựa.

Tôi, Mục Liễu Như, Tiểu Thương Sí, Thảo Hồ cũng đi vào xe, đoàn người bắt đầu lên đường.

Liệt Minh Dĩ ngồi trên giường nhỏ nhúu mày như có đăm chiêu. Tôi suy nghĩ một chút sau đó tới gần tai cậu ta, khẽ hạ giọng chỉ để hai chúng tôi nghe được hỏi, "Cậu đang nghĩ về Đức Thân Vương và Vân Phong sao?"

Cậu ta không nói gì, khẽ gật đầu. Tôi ngồi thẳng người không hỏi nữa, chỉ mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Vân Phong và Đức Thân Vương đều phải đi qua con đường này thì mới có thể tới được thảo nguyên Đông Nam, phía

trước thường xuất hiện mãnh thú, như vậy bọn họ.... Đức Thân Vương thì thôi đi, hãn ta khôn như con hồ ly, dù mọi người có chết hết hãn cũng vẫn sống khỏe! Mà Vân Phong, tôi hận không thể để hãn ta chết luôn trong núi này với mãnh thú, để trả mối hận Phạn Trùng học máu của Liệt Minh Dã!

Đội ngũ rẽ sang bên trái, hai bên đều là núi, bên trái cao vút, bên phải lại chỉ thấp bằng bên trái. Không đi đường thẳng, vậy có nghĩa là chúng tôi phải đi vòng rất dài mới có thể quay về đường chính được.

Càng đi núi hai bên càng dày, đường càng hẹp, may là xe ngựa qua được, nếu để mắc kẹt ở đây thì đúng là tiến thoái lưỡng nan. Được một quãng bằng phẳng rồi lại đến một quãng dốc cao, sau lại đi qua sườn núi. Ngồi trong xe ngựa rất không thoải mái, tôi muốn xuống xe đi bộ, Tiểu Thương Sí được Liệt Minh Dã ôm.

Khi đi đến chỗ cao nhất, chúng tôi nhìn xuống con đường thẳng ban nãy thì chỉ thấy xương trắng rải rác đầy đường. Có hoàn chỉnh, có tan tác, máu tươi đầy đất đã khô sẫm lại, trong đó còn có xương của hai con ngựa, số xương trắng này không ít, làm người ta nhìn mà rợn sống lưng.

May mà Thảo Hồ hiểu tiếng Oa Tắc, bằng không không biết bao nhiêu người trong chúng tôi phải chết hoặc bị thương ở đây.

Vì phải đi đường vòng xa nên chúng tôi đến muộn hơn dự kiến. Khi chúng tôi ra khỏi dãy núi hiểm trở trùng điệp đến gần thành thì xa xa đã nhìn thấy một đội tướng sĩ chỉnh tề đứng trước cửa thành. Một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo giáp ngồi ngay ngắn trên con ngựa cao to nhìn về phía chúng tôi. Thấy thế, tôi lùi lại quay đầu nói với Liệt Minh Dã, "Có người đón chúng ta đây!"

Nghe vậy, cậu ta nhướng mày, thò đầu ra, xem xong thì lùi lại, đứng dậy vén rèm chui ra khỏi xe ngựa đứng ở ngoài x

Tôi xốc màn xe lên nhìn về phía trước, chờ chúng tôi đến gần người đàn ông kia mới giục ngựa tiến lên vài bước rồi dừng lại, hai tay ôm quyền, cao giọng nói, "Mặt tướng Tổng Tiên, phụng mệnh Đức Thân Vương ở đây cung nghênh Liệt Phó soái. Trong doanh trại đã chuẩn bị sẵn rượu cho Phó soái và các chúng huynh đệ đón gió tẩy trần!"

"Làm phiền rồi!" Liệt Minh Dã nở nụ cười, ôm quyền đáp lễ.

Lôi Minh ghìim ngựa hướng sang cửa thành, hô lớn một tiếng, dẫn đầu một hàng tướng sĩ đi trước.

Liệt Minh Dã ngồi vào xe, nụ cười trên mặt lập tức biến mất. Tôi biết cậu ta đang giả vờ, biết cậu ta hận Đức Thân Vương mà vẫn phải tươi cười.

Biên cảnh không thể so với Hoàng Thành được, đã nhìn quen cảnh phồn vinh ồn ào trong Hoàng Thành, bây giờ ở biên giới chỉ làm người ta cảm thấy lạnh lẽo. Nhà cửa ở đây thấp hơn Hoàng Thành, dân chúng cũng ăn mặc rất giản dị.

Quân doanh không khác trong phim truyền hình lắm, hàng rào bằng gỗ nhọn, hai bên vọng đài nhìn ra xa, mỗi lều trại đều được dựng chính tề theo hàng lối có quy luật. Tướng sĩ trong doanh trại tinh thần hăng hái, thể lực cường tráng, rõ ràng Đức Thân Vương đã mất khá nhiều công sức để huấn luyện bọn họ.

Đi qua một hàng lều lớn nhỏ là tới sân huấn luyện rộng lớn, trên sân đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu. Mọi người lần lượt ngồi theo cấp bậc, Lôi Minh hàn huyên mời rượu, Liệt Minh Dã cũng uống vài chén, khi nói chuyện có lúc đáp có lúc

Nói dễ nghe thì là đón gió tẩy trần, thực tế vốn không có chuyện như vậy. Vì sao Liệt Minh Dã tới đây trong lòng mọi người ai cũng biết rõ, chẳng qua là làm ra vẻ bên ngoài thôi. Còn nữa, Đức Thân Vương từ đầu đến cuối vẫn không hề lộ diện, điều này rõ ràng là đang ra oai phủ đầu với Liệt Minh

Dã, muốn cậu ta biết rõ trong doanh trại Đông Nam này hẳn ta mới là đại soái, mà Liệt Minh Dã chỉ là con tốt mà thôi. Khác biệt rõ rệt lúc này với khi ở Hoàng Thành làm trong lòng tôi tức nghẹn, cảm thấy không đáng hộ cho Liệt Minh Dã.

Sau bữa cơm, thu xếp hạ trại xong đã đến giờ lên đèn. Liệt Minh Dã hơi mệt, ngồi trên giường nhỏ vắn vắn cổ.

Tôi lấy nước lau mặt cho cậu ta, đang lau thì có một tiếng gọi vang lên từ bên ngoài, "Phó soái!"

Tôi rút tay đang định cởi áo cho cậu ta. Cậu ta khoanh tay, nhìn cửa lều đáp, "Vào đi!"

Rèm được vén lên, người đi vào là một vị tướng sĩ. Tôi biết anh ta, anh ta tên Lâm Tiêu, là một tướng sĩ trong đội quân của Liệt Minh Dã.

Lâm Tiêu tiến lên vài bước đến trước mặt Liệt Minh Dã mới quỳ một gối xuống đất, hai tay ôm quyền.

Thấy thế, tôi vô cùng sửng sốt, không hiểu anh ta định làm trò gì nữa. Liệt Minh Dã không biến sắc, yên lặng nhìn, đợi anh ta tự nói ra ý đồ đến đây.

"Phó soái, mặt tướng có một chuyện bẩm báo!" Tiếng của Lâm Tiêu không lớn, nhưng đủ để ba người chúng

Hành động lần này làm tôi hiểu ra, vội bước nhanh tới cửa lều nhấc màn lên xem xét bên ngoài. Khi xác định không có gì khác thường mới quay lại gật đầu với Liệt Minh Dã.

"Nói đi!" Mặt Liệt Minh Dã nhả lại, từ trên cao nhìn xuống.

"Trước khi đi Hoàng thượng đã cho truyền mặt tướng vào cung, lệnh cho mặt tướng phải báo cáo lại tất cả mọi chuyện Phó soái làm ở đây."

Anh ta vừa dứt lời, tôi trợn mắt, khó tin nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lâm Tiêu.

Sắc mặt Liệt Minh Dĩ hơi thay đổi, nhưng đã nhanh chóng khôi phục lại như cũ, chưa đợi Lâm Tiêu nói tiếp, đã lạnh lùng hỏi lại, "Người có thể chứng minh lời người nói là thật không? Làm thế nào để bốn soái tin người không có ý đồ ly gián tình quân thần của ta với Hoàng thượng?"

Đến lượt Lâm Tiêu giật mình, chỉ thấy anh ta đứng bật dậy, kích động, "Cha mặt tướng là Lâm Sơn quân cầm cờ dưới quyền lão tướng quân. Khi giao chiến với quân địch đã mất một cánh tay, nhờ lão tướng quân cứu giúp mới giữ được tính mạng xuất ngũ về quê. Nhiều năm rồi cha mặt tướng vẫn luôn nhớ đến ơn cứu mạng của lão tướng quân, nên đã lệnh cho mặt tướng đi lính phải vào doanh trại của Vu Phó soái, đền ơn cứu mạng năm đó của lão tướng quân. Mặt tướng không thể chứng minh được lời nói của mình, chỉ có tấm lòng muốn đền ơn. Nếu Phó soái không tin, cùng lắm hãy chém đầu mặt tướng đi, trên mặt tướng có một anh trai, một chị gái, không lo Lâm gia tuyệt hậu!" Dứt lời, anh ta ưỡn ngực thấy chết không sờn, vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

Buổi nói chuyện làm tôi rất cảm động, Liệt Minh Dĩ nhìn chăm chăm anh ta, mà phản ứng của anh ta đã đủ chứng minh mình không phải là người có ý muốn châm ngòi ly gián, nếu anh ta có thể được mới là có vấn đề. Nhìn dáng vẻ anh ta chắc chưa quá mười sáu mười bảy tuổi, can đảm như thế thật hiếm thấy!

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha!" Liệt Minh Dĩ ngửa đầu cười to, tiến lên ba bước vỗ "bộp bộp" lên vai Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu bị thái độ thay đổi đột ngột của cậu ta làm cho mơ hồ, gãi đầu không hiểu, "Phó soái?"

"Ta tin người!" Liệt Minh Dĩ gật đầu, hỏi thăm, "Trong nhà thế nào?"

Lâm Tiêu mừng rỡ, cung kính trả lời, "Đều mạnh khỏe, cha dù tuổi tác dù đã cao nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh, tinh thần sáng sủa. Anh trai đã lấy vợ sinh con, chị gái vẫn chưa xuất giá."

"Được! Được!" Liệt Minh Dĩ nói liền hai chữ được, "Bốn soái cảm tạ lòng thành của người! Người cũng không cần lo lắng vì mệnh lệnh của Hoàng thượng, chỉ cần hằng ngày báo từng hành động của bốn soái là được, bốn soái ngay thẳng không sợ Hoàng thượng nghi ngờ."

"Chuyện này...." Lâm Tiêu hơi do dự.

"Cứ nói đi, không sao cả!" Liệt Minh Dĩ vỗ mạnh lên đầu vai anh ta, giọng điệu không cho phép từ chối.

"Vâng, mặt tướng tuân mệnh!" Hai tay Lâm Tiêu ôm quyền.

"Sau này người theo ta, có bằng lòng hay không?" Hai mắt Liệt Minh Dĩ cong lên, nở một nụ cười xuất phát từ nội tâm, tuyệt đối không có vẻ giả dối.

Lâm Tiêu như bị kích động, hai mắt mở to không nói được gì, thật lâu sau mới quỳ một gối xuống tạ ơn, "Tạ ơn Phó soái đã đề bạt!"

"Đứng lên đi!" Liệt Minh Dĩ nâng anh ta lên, "Đi hơn nửa tháng rồi, đi tắm rửa rồi ngủ đi, ngày mai cùng ta đi gặp Đức Thân Vương."

"Vâng!" Lâm Tiêu đáp lại, lui ra. Lúc đi ra vẻ vui sướng thật sự vẫn đang hiện rõ trên mặt.

Anh ta vừa đi ra, Liệt Minh Dĩ không cười nữa, gương mặt tuấn tú xanh mét, hai tay siết lại nghe thấy cả tiếng xương kêu "răng rắc", nghiêng răng.

Tim tôi siết lại, quả không dễ chịu gì. Muốn cậu ta trung thành với đất nước, Hoàng Thượng lại nghi ngờ cậu ta, thậm chí còn phái người giám sát.

Hoàng Thượng thật sự khiến lòng người lạnh lẽo, một bên lệnh cho cậu ta giám sát Đức Thân Vương, một bên lại sai Lâm Tiêu giám sát cậu ta. Cổ nhân có câu ‘nghe người thì không dùng người, dùng người thì không nghe người’, Hoàng Thượng định mưu tính gì đây?

Liệt Minh Dĩ giận dữ xoay người ngồi xuống giường, vẻ mặt khó chịu.

Tôi đi lên phía trước, nắm bờ vai cậu ta ôm cậu ta vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu ta, "Thiếu gia, thân chính không sợ ảnh tà, dùng hành động để chứng minh, Hoàng thượng không cảnh giác với cậu nữa."

Cậu ta không nói gì, ôm lấy eo tôi, thân thể có vẻ cứng ngắt siết chặt vì

Thật ra tôi thật sự rất muốn nói ‘Hoàng thượng bất nhân’, nhưng không đành lòng dội nước lạnh lên cậu ta nữa đành cố nuốt xuống những lời muốn nói, tiếp tục an ủi cậu ta. Cậu ta đã đến đây để thể hiện lòng trung thành, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự nghi ngờ, càng không thể dẹp yên được nỗi nghi kỵ trong lòng Hoàng thượng. Ôm chặt cậu ta, tôi thật sự thấy không đáng cho cậu ta. Ông trời ghen với anh tài, vì sao lại để cậu ta cống hiến cho tên Hoàng Thượng bất nhân kia chứ!

Hôm sau, Liệt Minh Dĩ cùng Lâm Tiêu đi vào lều lớn tham kiến Đức Thân Vương. Thảo Hồ bận phân loại dược phẩm. Tôi với Mục Liễu Như đưa Tiểu Thương Sí đi bộ trên thảo nguyên Tây Nam mệnh mệnh bên ngoài quân doanh.

Lần đầu tiên trong đời lần đầu tiên được nhìn thấy thảo nguyên thật sự, phóng mắt nhìn chỉ thấy xanh mướt một màu, làn cỏ xanh lẫn lẫn giống như biển cả mệnh mệnh vô bờ. Nhìn trâu, dê, ngựa thích thú ăn cỏ, khi thì hơi rũ tai xuống, khi thì vung vẩy đuôi. Tiếng sáo mục đồng lanh lảnh quanh quẩn trong không khí, mềm mại thanh thoát bay lên trời.

Trời thăm thăm, đất mệnh mệnh, gió thổi cỏ rạp xuống thấy bò dê [*] !
Thảo nguyên xinh đẹp dạt dào sức sống, làm người ta thật sự muốn tán

thường.

[*] Thiên thương thương, đã mang mang, phong xuy thảo đề kiến ngư dương: là một câu trong bài "Sắc Lặc Ca" tả cảnh sinh hoạt của dân du mục, do Học Luật Kim sáng tác nhằm ổn định lòng dân trong trận Ngọc Bích.

Tiểu Thương Sí lão đảo tập đi, khi thì xoay người ngắt cỏ đưa lên mũi ngửi, khi thì ngắm nghía, rồi quay đầu cầm cỏ vẫy vẫy với chúng tôi, hét "Cỏ cỏ! Cỏ cỏ!

Hai chúng tôi nhìn nhau mà cười, cùng giơ ngón trỏ lên chọc chọc thẳng bé. Thằng con càng ngày càng học được nhiều từ, dù chỉ lặp một từ đơn nhưng lại làm tôi cực kỳ vui mừng, hy vọng bé con có thể mau nói được một câu hoàn chỉnh.

Mục Liễu Như ngồi xổm xuống chơi cùng bé con, tôi đưa tay lên trên lông mày làm mái che nắng nhìn ra xa. Ánh mặt trời chiếu xuống, khiến biển cỏ xanh lấp lánh trong vắt. Lúc lơ đãng tôi thoáng nhìn thấy một bóng dáng đang giục ngựa đến đây, bóng dáng kia.... có hơi quen!

Làn da màu lúa mạch, tóc bay phấp phới, mắt sáng lấp lánh, vẻ ngoài vừa ngả ngớn vừa cao quý, trong số những người tôi quen biết chỉ thấy đúng một người như vậy, đó là anh chàng vô cùng thích Liệt Minh Dĩ – Lưu Hán Thanh!

Nhìn thấy anh ta, tôi lập tức nhớ đến câu nói của Lâm Tiêu đêm qua. Nếu không có anh ta, Liệt Minh Dĩ sẽ không bị Hoàng thượng nghi ngờ. Trong lòng tôi có oán, cho nên sắc mặt không được tốt cho lắm.

Lưu Hán Thanh giục ngựa dừng phía trước, nhướn mày nói với tôi, "A, vẻ mặt đấy là sao? Chẳng lẽ ta trêu chọc gì cô nương à?"

Tôi hừ lạnh, hỏi một đằng trả lời một nẻo, "Huynh tâm sự với Vân công tử thế nào rồi?" Nghĩ anh ta và Vân Phong có thể là cùng một loại người, sắc mặt tôi càng khó coi hơn. Không thấy xe ngựa trên núi, tôi nghĩ Vân Phong vẫn còn sống.

"Vân huynh đã đi từ ba ngày trước rồi, hai chúng tôi chỉ nói chuyện về âm luật, chẳng nói gì khác nữa." Anh ta xoay người xuống ngựa, đôi mắt sáng rực thành thật không nói dối. Dứt lời anh ta nói tiếp "Ta kết bạn đương nhiên là có chừng mực.

Anh ta nói thế hóa ra là tôi không đúng, tôi nheo mắt lại, sao lại cảm thấy trong câu nói của anh ta có ý gì đó?

"Thằng nhóc kia không đi cùng cô à?" Anh ta nhìn xung quanh tôi.

"Thiếu gia có việc, không rảnh!" Tôi thờ ơ nói, vừa dứt lời thì bắp chân bị ôm lấy. Cúi mặt nhìn xuống, chỉ thấy Tiểu Thương Sí đang ngửa đầu nhìn hai chúng tôi.

Thấy thế, chưa đợi tôi phản ứng, Lưu Hán Thanh đã ngồi xổm xuống, vươn ngón trỏ chạm nhẹ vào đầu mũi Tiểu Thương Sí, "Giống cha nó lắm!" Giọng điệu anh ta rất khẳng định, cho dù tôi có muốn nói dối cũng không thể, hơn nữa Tiểu Thương Sí quả thật càng lớn càng giống Liệt Minh Dã.

Mắt Tiểu Thương Sí chớp chớp lấp lánh nhìn anh ta, vươn tay giữ lấy năm tóc bị gió thổi trước ngực anh ta, cười ha ha lộ ra hai cái răng cửa nói, "Lông lông!"

Nghe vậy, Lưu Hán Thanh thất thần, thất thần xong rồi cười mắt híp lại, nắm lấy cái tay đầy thịt của bé con, "Sai, không phải là lông, là tóc!"

Tiểu Thương Sí nghiêng đầu, hỏi lại, "Tóc?"

"Đúng, tóc!"

"Tóc.... Tóc?" Tiểu Thương Sí đọc hai chữ ‘tóc’ liên tục, phát âm rất c

"Ha ha, thật thông minh!" Lưu Hán Thanh xoa cái đầu nhỏ của thằng bé khen ngợi, làm thằng bé nhếch miệng cười, "A..."

Thấy hai người họ có hỏi có đáp, Lưu Hán Thanh tiếp tục dạy tiểu Thương Sí nói chuyện, tôi không khỏi trợn tròn mắt. Cuối cùng lại là thằng bé hóa giải không khí bất hòa lúc trước.

Tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, nhìn lại, chỉ thấy bốn người tùy tùng của Lưu Hán Thanh đang chạy tới, ghìm cương dừng ngựa.

Lưu Hán Thanh nhẹ nhàng tách cái tay nhỏ của Tiểu Thương Sí đang nắm tóc anh ta ra, đứng lên nói với tôi, "Thằng nhóc kia tên là gì?"

Tôi vừa ôm lấy Tiểu Thương Sí, vừa tránh câu hỏi, "Để chính cậu ấy nói với anh đi!" Nói xong xoay người đi.

"Chờ đã!" Anh ta ngăn lại, bật cười, "Cô nương không ngại nói họ tên mình chứ."

Nghe vậy, tôi cúi đầu suy nghĩ, một lát sau trả lời thành thật, "Lăng Tiêu Lạc." Dứt lời tôi ôm tiểu Thương Sí cùng Mục Liễu Như đi khỏi đấy, phía sau vang lên tiếng Lưu Hán Thanh xoay người lên ngựa và tiếng vó ngựa chạy xa dần.

Tôi không biết lần lộn lộ đường xa từ Hoàng Thành đến biên giới Đông Nam này đã trở thành ngòi nổ trở mặt giữa Liệt Minh Dã và Hoàng thượng. Lại càng không biết Lưu Hán Thanh từ kinh địch trở thành bạn thân cả đời của Liệt Minh Dã. Lại càng không biết Lưu Hán Thanh là.... Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong bất ngờ

Chương 59: Chà đạp vũ nhục

Trở lại doanh trường thì đã gần giữa trưa, tôi lau mặt, lúc đang vắt khăn vải thì tấm rèm bị vén lên phát ra tiếng. Tôi dừng tay nghiêng đầu sang nhìn thì thấy Liệt Minh Dã đi vào với sắc mặt rất khó coi. Cậu ta đi thẳng tới trước giường ngồi xuống, sắc mặt còn tệ hơn hôm qua lúc nghe nói Hoàng thượng nghi ngờ.

Thấy thế, tôi lại thấm ướt khăn vải, vắt bớt nước rồi đi về phía cậu ta, phủ lên khuôn mặt đang nhăn nhó của cậu ta, lau nhẹ. Cậu ta không nói không động, mặc cho tôi vừa chà vừa lau. Lau xong, tôi lấy khăn vải ra rồi nhẹ giọng hỏi, "Làm sao vậy?"

Cậu ta mím môi không lập tức trả lời, buồn bực một hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Đức Thân Vương lệnh cho ta cùng với ba nghìn tướng sĩ rèn binh khí!" Dứt lời, một luồng khí tức giận phun ra từ hai lỗ mũi, hai tay nắm thành nắm đấm kêu răng rắc.

Nghe vậy, tôi trợn tròn mắt, đứng bật dậy, lửa giận trong lòng sôi sùng sục, tức giận mắng, "Hắn thật quá đáng! Đây không phải là cố ý làm nhục cậu sao?" Liệt Minh Dã dù nói thế nào cũng là Phó soái dưới trướng Nhiếp Quang, cậu ta lấy được danh hiệu này cũng là nhờ thực lực. Hoàng thượng phái cậu ta tới đây giám thị đã quá phí phạm nhân tài rồi. Bây giờ còn hay hơn, Đức Thân Vương giờ thủ đoạn như vậy chẳng khác nào muốn giẫm đạp Liệt Minh Dã dưới chân sao? Hai người đàn ông tôn quý nhất Long Triều này tại sao lại giống nhau như vậy? Thật đúng với câu ngạn ngữ, không phải người một nhà không vào cửa một nhà!

Tôi vừa dứt lời, từng cơ thịt trên mặt Liệt Minh Dã co rút kịch liệt. Lúc này tôi mới nhận ra mình nói thẳng như vậy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Tôi vội ổn định cảm xúc của mình, một tay nắm lấy bàn tay đang siết chặt thành quyền trên đùi cậu ta, một tay nắm chặt khăn vải nói, "Thiếu gia đừng nổi giận, rèn binh khí có gì khó khăn. Đức Thân Vương muốn xem chúng ta xấu mặt, chúng ta không cho hắn xem! Hắn càng đả kích cậu, cậu càng phải thẳng lưng làm người, để cho hắn biết Liệt Minh Dã cậu không

phải là người chỉ vì vài ba lời hoặc mấy thủ đoạn của hắn ta là có thể bị đánh ngã, sỉ nhục!"

Lời nói của tôi làm đôi mắt cậu ta bùng lên ý chí chiến đấu, tay nắm chặt, cơn tức giận lúc trước đã tan đi không ít, thay vào đó là ý chí chiến đấu.

"Rèn vũ khí cũng có chỗ tốt của nó. Chúng ta ‘gần quan được ban lộc’, chế tạo binh khí của bọn họ đồng thời không để tướng sĩ của mình chịu thiệt. Tướng sĩ chúng ta mang vũ khí tốt nhất, tương đương với tăng thêm mấy phần thắng khi đánh giặc!" Tôi nắm chặt tay cậu ta, hy vọng có thể giảm bớt vài phần uất ức trong lòng cậu ta.

Cậu ta cầm lại tay tôi, nắm thật chặt, trầm giọng nói, "Nàng nói không sai, gần quan được ban lộc, không thể để tướng sĩ của chúng ta bị thiệt!" Trong mắt cậu ta lóe lên tia lạnh lẽo quyết tâm. Đặc biệt là nụ cười âm u bên khóe miệng, đủ để sánh ngang Tu La!

Người không vùng lên trong nghịch cảnh thì chỉ có con đường chết, dù thế nào cũng không thể chọn cách sau.

Sau bữa trưa, Liệt Minh Dã rong ruổi ngựa trên thảo nguyên. Bóng dáng tuấn dật tiêu sái phi như bay trong tầm mắt. Tôi đứng yên ngắm nhìn cậu ta tự mình phát tiết, sau khi phát tiết tất cả phải dừng cảm bước tiếp.

Gi ngựa phi nước đại khoảng nén hương, cậu ta cho ngựa chạy chậm về phía tôi, khom lưng đưa tay ra với tôi. Tôi cười nhẹ, đặt tay vào lòng bàn tay cậu ta. Cậu ta dùng lực kéo tôi lên lưng ngựa ngồi trước cậu ta. Con ngựa thở ra hơi nóng, mang theo hai chúng tôi thong thả bước đi.

Hơi thở ấm nóng cậu ta phả trên đỉnh đầu tôi, trái tim đập mạnh mẽ như muốn phá tan lồng ngực nhảy vào thân thể tôi. Tôi bị hơi thở nam tính của cậu ta bao vây, hơi thở này khiến người ta muốn say, khiến tôi từ từ tiến gần vào trong ngực cậu ta.

Cánh tay trái cậu ta ôm eo tôi, tay phải siết cương ngựa. Chờ ngựa nghỉ ngơi đủ liền thúc vào bụng ngựa, con ngựa chạy chậm chở hai chúng tôi đi về phía trước.

"Đi đâu vậy?" Tôi ngửa đầu nhìn cậu ta, môi cậu ta tiến gần sát bên tai tôi khẽ nói, "Biên cảnh."

Nghe vậy, tôi gật đầu, không hỏi nhiều.

Cách biên cảnh khoảng một nghìn mét, cậu ta ghìm ngựa dừng lại, chỉ vào một vọng đài và hàng rào chắn nhọn bằng gỗ bao quanh một vùng đất rộng lớn, nói: "Hơn hai trăm dặm bên kia chính là lãnh thổ của người Oa Tắc. Người Oa Tắc đã chiếm cứ vùng Đông Nam rất lâu. Họ sống bằng nghề săn thú, mạnh mẽ, giỏi cưỡi ngựa bắn cung, dũng sĩ bọn họ cường tráng, sức lực vô cùng lớn. Bọn họ chú trọng đoàn kết hợp tác, sống hòa hợp. Mặc dù người Oa Tắc không giống người Ô nhiều lần xâm phạm Long Triều nhưng đã tâm huyết đối không thể coi thường. Nếu thật sự lấy quốc lực, tài lực, nhân lực ra đánh giá, người Oa Tắc còn hơn người Ô!" Cậu ta nói một hơi rất nhiều về đặc điểm của người Oa Tắc cho tôi.

Tôi gật đầu vừa nghe vừa ghi nhớ trong lòng. Chờ đến lúc cậu ta nói xong, tôi mới không chắc chắn hỏi: "Cậu nói xem.... Lưu Hán Thanh có khả năng là người Oa Tắc không?" Từ sức lực vô cùng lớn với cách sống chung với tùy tùng của anh ta dường như rất

"Ta cũng luôn suy nghĩ vấn đề này, nếu đúng, vậy ngày người Oa Tắc tấn công Long Triều cũng không còn xa!" Giọng cậu ta trầm mà nặng nề. Trải qua cuộc nói chuyện, tôi chợt nhớ ra mình chưa nói chuyện gặp lại Lưu Hán Thanh cho cậu ta biết, vội vỗ vỗ cánh tay cậu ta kể lại.

Sau khi nghe xong, cậu ta nhú mày, cánh môi hơi mím lại.

Cậu ta không nói tôi cũng im lặng, quay đầu nhìn về phía lãnh thổ ngoài biên cảnh không thuộc về Long Triều một lúc lâu mới nhìn lại cậu ta.

"Trở về thôi!" Cậu ta siết cương ngựa quay lại con đường lúc nãy, ngựa tung vó đưa hai chúng tôi trở về.

Tựa vào trong ngực cậu ta, tôi nhắm mắt suy tư. Long Triều, người Ô, người Oa Tắc đều có dã tâm mở rộng lãnh thổ, thống nhất thiên hạ. Hiện giờ ba nước đang ở thế chân vạc, đừng nói một khi khai chiến sẽ có bao nhiêu dân chúng chết oan, tính số lương thực cung cấp cho quân đội cũng đã là một con số khổng lồ. Thời thế loạn lạc vốn đã cấp bách, Liệt Minh Dã lại bị kẹp giữa Hoàng thượng, Đức Thân Vương và Lưu Hán Thanh. Tôi đã hứa sẽ mãi mãi ở bên cậu ta, vậy tôi phải cố gắng mạnh mẽ hơn, tuyệt đối không thể vướn chân cậu ta, làm cậu ta phân tâm. Nghĩ đến đây, tôi cầm lấy cánh tay đang đặt ngang eo mình, vô cùng kiên định nói, "Thiếu gia, từ ngày mai tôi muốn học cưỡi ngựa, bắn tên, học binh thư!"

Nghe vậy, cậu ta vội vàng ghì cương ngựa cho ngựa dừng lại.

Tôi nghiêng về phía trước, sau đó theo quán tính ngã vào trong ngực cậu ta. Tôi quay đầu nhìn, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của cậu ta. "Tôi hi vọng có thể trở thành cánh tay trái hoặc cánh tay phải của cậu mà không phải là g của cậu." Tôi thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Nàng...." Cậu ta kinh ngạc đến nỗi trợn tròn mắt, cứng họng không nói được gì.

"Tôi sẽ nghiêm túc học tập, cậu có thể dạy tôi không?" Tôi lo lắng nhìn cậu ta, không biết lời mình vừa nói có thể khiến cậu ta cho rằng tôi không tự lượng sức mình hay không.

Vẻ ngạc nhiên trên mặt cậu ta dần tan biến, trong mắt lộ rõ sự vui mừng, kích động ôm tôi. Áp gò má lên má tôi, cánh môi mềm mại lướt qua cổ rồi xuống bên tai, ở bên tai xúc động nỉ non, "Lăng Tiêu Lạc, vì sao nàng luôn đặc biệt như thế? Ta thật sự rất vui.... Lăng Tiêu Lạc.... Lăng Tiêu Lạc...."

Lời cậu ta có chút không được mạch lạc, hôn cổ tôi, khẽ cắn vành tai tôi, hôn mặt tôi, nâng đầu tôi lên rồi hôn môi tôi.

Tôi khép hai mắt, cậu ta cũng nhắm hai mắt say sưa hôn tôi, nụ hôn triền miên in dấu vào trong lòng tôi. Bàn tay ấm áp vuốt ve thân thể tôi, tôi có cảm giác nóng ran như thể đang ở trong tiết Tam phục [*]. Sau khi hôn xong, tôi tựa vào trong ngực cậu ta yêu kiều thở dốc. Tôi cũng chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng mình thôi, ai ngờ lại đổi lấy tình ý này của cậu ta "Ta sẽ dạy nàng.... Lăng Tiêu Lạc, cảm ơn nàng...." Giọng cậu ta khàn khàn trầm thấp, dứt lời vẫn chưa thỏa mãn ngậm lấy môi tôi mút vào, chọc cho toàn thân tôi run rẩy, khuôn mặt đỏ ửng, tim đập càng nhanh hơn.

[*] Tam phục: chỉ thời kì nóng nhất trong năm gồm sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu

Cậu ta buông môi tôi ra, vùi mặt vào cổ tôi. Con ngựa thông minh, không cần chủ nhân thúc giục cũng chậm chậm đưa chúng tôi trở về doanh

Sáng sớm rửa mặt xong, không nhìn thấy Mục Liễu Như dẫn Tiểu Thương Sí đi vào như bình thường, tôi buồn bực, chẳng lẽ hai người họ còn chưa rời giường?

Ra ngoài quẹo phải, sau khoảng mười bước chân là đến doanh trướng của Mục Liễu Như và Tiểu Thương Sí. Chưa kịp vén màn trướng, đã có người đi trước một bước.

Tiểu Thương Sí chui ra, đâm thẳng vào chân tôi. Thấy thế, tôi nhanh chóng vươn tay đỡ lấy thân thể đang nghiêng về phía sau của thằng bé tránh để thằng bé ngã xuống.

Nhìn thấy tôi, thằng bé lập tức lớn tiếng gào thét, "Dì! Dì! Nóng! Nóng!" Thằng bé vừa gào thét vừa nắm tay tôi kéo vào bên trong lều.

Theo Tiểu Thương Sí vào bên trong tôi mới nhìn thấy Mục Liễu Như đang nằm ngửa trên giường. Tôi sai bước về phía trước, dáng vẻ của cô ấy khiến tôi hít một hơi, sờ lên trán cô ấy. Nóng quá! Cô ấy ngã bệnh rồi!

"Con ngoan ngoãn ở đây không được đi đâu, mẹ đi tìm Thảo Hồ, biết không?" Tôi ôm Tiểu Thương Sí lên giường, nắm nhẹ bả vai thẳng bé cau mày dằn.

Thằng bé hiểu tính tôi, dùng sức gật đầu, bàn tay nhỏ bé túm lấy vạt áo Mục Liễu Như, đôi mắt sáng càng trở nên lấp lánh, giống như đang thúc giục tôi đi nhanh về nhanh.

Tôi vội vàng chạy tới doanh trường của Thảo Hồ nhưng không tìm được anh ta, gọi mấy tiếng cũng không thấy trả lời. Tôi lập tức thay đổi phương hướng đi tới lều Chủ soái. Mới tới đây bảy ngày nên tôi chưa quen thuộc địa hình, nếu muốn tìm Thảo Hồ chỉ có thể hỏi

Từ xa đã nhìn thấy căn lều lớn nhất, uy nghiêm nhất, bên ngoài có hai hàng tướng sĩ đang canh gác. Thấy tôi xông tới, một vị tướng sĩ đứng ngoài cùng ngăn tôi lại, quát, "Đứng lại!"

"Làm phiền thông báo với Đức Thân Vương, một nữ quyến dưới trướng Liệt Phó soái bị bệnh, xin thông báo cho Thảo Hồ." Tôi biết quân doanh có quy định nên đành kiềm chế sự sốt ruột, ăn nói thật nhỏ nhẹ. Không ngờ vừa dứt lời đã nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt tên lính kia, hơn nữa còn nghe thấy hắc cười lạnh nói, "Trong doanh có quân y, bệnh gì mà dám phiền y sư Thảo Hồ." Khinh bỉ như vậy làm tôi sững sờ, sau đó tôi tức đến mức phổi như muốn nổ tung. Hắc lại dám xem thường Liệt Minh Dã! Thảo Hồ ơi Thảo Hồ, không ngờ trong quân doanh này anh lại có địa vị cao như vậy!

"Tôi muốn tìm Thảo Hồ!" Ăn nói nhỏ nhẹ không được lại còn bị lời nói ác độc của tướng sĩ chọc giận, lực phủ ngũ tạng tôi như đang bốc lửa. "Tránh

ra!" Đẩy hẳn ra, tôi tức giận bước vào. Đây chính là lính tốt Đức Thân Vương dạy dỗ, chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng.

Chẳng lẽ tôi còn không biết trong doanh có quân y, nhưng nếu tôi hỏi thăm quân y ở đâu sẽ có người nói cho tôi biết sao? Nhìn tướng sĩ vừa rồi khinh bỉ đã đủ, nếu tìm quân y tôi còn sợ hẳn cho Mục Liễu Nhứ chén thuốc linh tinh cộng thêm đồ không sạch sẽ, tôi tin Thảo Hồ!

Tướng sĩ không ngờ tôi sẽ xông vào, ngơ ngác một lát mới ngăn tôi lại. Sức tôi không bằng hẳn, bị hẳn kéo giật lại.

Không vào được, tôi đành mở miệng kêu to, "Thảo Hồ, huynh ở bên trong sao?"

Mới gọi một tiếng còn chưa nghe tiếng đáp lại, đã b một cái. "Bộp" một tiếng, tôi lao đảo ngã xuống đất, mắt nổ đom đom, má trái đau rát.

Dường như ánh mặt trời trên đỉnh đầu bị che lại, ngay sau đó lại lộ ra, cũng nghe thấy một tiếng hét tức giận quen thuộc, "Dừng tay!"

Tôi bỏ tay ra nhìn lên, chỉ thấy Thảo Hồ giận dữ, trợn trừng mắt giữ chặt tướng sĩ đang định xuống tay lần nữa.

"Y... y sư Thảo Hồ?" Tướng sĩ hiển nhiên không hiểu vì sao anh ta bảo vệ tôi, cũng bị lửa giận trên mặt anh ta dọa sợ đến mức lắp bắp.

Thảo Hồ dùng sức hất hẳn ra, khom lưng đỡ tôi từ trên mặt đất đứng dậy, vừa đỡ tôi vừa chấp hai tay đối diện với cửa trưởng tức giận gọi Đức Thân Vương: "Thất gia!"

Vừa dứt lời, tướng sĩ vừa bạt tai tôi lập tức xoay người quỳ bộp xuống đất, trán rịn đầy mồ hôi lạnh.

Đức Thân Vương mắt phượng hẹp dài hơi cong lên như đang cười, nhưng lời nói ra lại rét lạnh như băng, "Là tay nào tát?"

Tướng sĩ hơi sững sốt, ngay sau đó hai vai bắt đầu run rẩy, "Thân Vương tha mạng! Thân Vương tha mạng! Mặt tướng sợ vị cô nương này quấy rầy ngài và y sư Thảo Hồ đánh cờ, cho nên không bẩm báo. Lần sau mặt tướng không dám phạm phải sai lầm như vậy nữa! Thân Vương tha mạng! Thân Vương tha mạng!"

Hắn lớn tiếng xin tha, Thảo Hồ đập một phát vào cái mũ hăn, vô cùng tức giận, "Mạng người quan trọng, nếu bệnh nhân có gì sơ xuất người có chịu trách nhiệm được không?"

Tôi không ôm má trái đang đau rát nữa mà oán hận trừng mắt nhìn Đức Thân Vương. Nghe mà xem, đánh cờ, nhàn hạ thảnh thơi thật đấy!

Đức Thân Vương không để ý tới tướng sĩ kêu gào, lười biếng nâng ngón út lên ngoáy lỗ tai, giống như chê hăn rất ồn ào. "Là tay nào tát?"

Thấy thế, tướng sĩ trắng mặt. Tiếng kêu gào cũng tắt lịm, run rẩy lắp bắp nói, "Tay.... Tay phải...." Hắn vừa nói vừa theo bản năng đưa tay phải vào trong ngực để bảo vệ.

Hành động này của hăn lọt vào mắt khiến Đức Thân Vương vô tình cười khê, thản nhiên như đàm luận thời tiết, "Chặt!"

Nghe vậy, hai nhóm tướng sĩ đồng loạt hít vào một hơi, sắc mặt mọi người nhanh chóng tái nhợt, sợ hãi nhìn chằm chằm tướng sĩ quỳ dưới đất.

Tướng sĩ quỳ dưới đất hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, tay phải không ngừng run rẩy, hồi hận trong mắt không thể che giấu nổi. Hiện giờ hăn mới hối hận thì đã muộn!

Tôi không bởi vì Đức Thân Vương xử phạt binh lính mà nguôi giận. Không nói đến việc tên lính này cho tôi một bạt tai, chỉ tính đến chuyện hấn xem thường Liệt Minh Dã đã đáng bầm tay rồi. Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, Liệt Minh Dã không đáng bị như vậy!

"Thảo Hồ, Mục tử tử sốt cao lắm, anh mau đi xem tử ấy một chút!" Tôi đẩy nhẹ Thảo Hồ đang che chở mình, giục anh ta nhanh đến doanh trường

"Cô thì sao?" Ánh mắt anh ta nhìn má trái của tôi, chân mày nhướng lên.

Tôi liếc mắt nhìn tướng sĩ đang quỳ trên đất, có ngụ ý nói, "Tôi về sau!" Tôi muốn thấy tận mắt tướng sĩ này tự chặt đứt tay mới bỏ qua!

Anh ta gật đầu, lại nhìn Đức Thân Vương rồi xoay người sai bước rồi đi. Nhìn bóng lưng anh ta rời đi, tôi cảm thấy mình rất may mắn vì có thể kết giao được với một người bạn thật lòng đối xử tốt với mình.

Đức Thân Vương lấy ngón út vừa ngoáy tai gảy nhẹ ở trong không khí, khoe miệng mỉm cười nhìn tướng sĩ quỳ dưới đất. "Đừng để Bốn vương lặp lại một lời ba lần."

Tướng sĩ chấp nhận số mệnh cúi đầu nhìn về phía tay phải của mình, tay trái run rẩy rút đao đeo bên hông. Lưỡi đao lạnh lẽo làm tôi nheo mắt lại. Tướng sĩ dùng sức nuốt nước bọt, vươn tay phải ra, nhắm mắt vung đao chặt xuống.

Nhìn máu tươi bắn tung toé thành vòng cung trong không khí, nhìn tay phải của hấn rơi xuống đất phun máu, tôi nheo híp mắt thành một đường thẳng, lần đầu không cảm thấy sợ hãi máu tanh, lần đầu cảm thấy hưng phấn vì máu tanh. Thì ra sâu trong cơ thể tôi cũng ẩn giấu chỉ số bạo lực.

Đức Thân Vương nhẹ nhàng chấp tay ra sau lưng, nói, "Đến doanh Hỏa Đầu trình diện!" Thản nhiên như chưa xảy ra chuyện gì.

"Tạ.... Tạ ơn Thân Vương tha mạng...." Tướng sĩ trắng bệch nghiêm mặt ôm cổ tay máu chảy không ngừng khó khăn đứng lom lưng tạ ơn xong lão đảo xoay người rời đi. Lúc đi qua tôi thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn tôi một cái.

Tức giận trong lòng đã giải, không cần phải ở lại nữa. Tôi lạnh nhạt che mặt hành lễ với Đức Thân Vương, xoay người rời đi.

"Đưa nàng ta tới đây!" Giọng Đức Thân Vương khàn khàn tràn đầy từ tính vang lên từ sau lưng. Không chờ tôi có phản ứng, hai cánh tay đã bị hai tướng sĩ nhắc lên, theo Đức Thân Vương đi vào.

Tướng sĩ buông tôi ra, cung kính lui ra ngoài, bên trong lều chỉ còn tôi và Đức Thân Vương. Tôi quét mắt nhìn khắp lều, đúng vừa tôn quý vừa xa hoa. Trên giường nhỏ kia có một cái bàn thấp, trên bàn bày một bàn cờ vây, cờ đen cờ trắng mỗi người chiếm lấy một nửa. Bàn cờ không hề có nước chết, xem ra tình hình hết sức kịch liệt. Thật nhìn không ra Thảo Hồ tâm tư đơn thuần lại có thể chơi với Đức Thân Vương hồ ly đến trình độ này.

Đức Thân Vương xoay người cười tủm tỉm nhìn tôi, sau đó tiến lên ba bước nắm lấy cằm tôi, nâng đầu tôi lên nhìn gò má trái.

Tôi đẩy tay hắn ra không nói tiếng nào. Hắn xoay người đi về phía tủ bên cạnh giường, lấy một lọ sứ từ trong ngăn kéo, quay lại đưa tới trước mặt tôi.

Thấy thế, tôi lùi về phía sau một bước kéo dài khoảng cách giữa tôi và hắn, "Dân nữ không nhận nổi, xin Thân Vương thu hồi!" Mèo khóc chuột, giả bộ từ bi cái gì? Nếu hắn thật có lòng cũng không nên vũ nhục Liệt Minh Dã làm cậu ta khó xử, hắn nếu thật có lòng nên quản giáo tướng sĩ của hắn thật tốt.

"Thế nào, không cảm kích sao?" Hắn nhướn lông mày, vẫn không thu tay lại.

Tôi định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại nhận lấy thì hơn, đừng để vì tôi mà lại khiến Liệt Minh Dã bị vũ nhục lần nữa. Nghĩ vậy, tôi tiến lên một bước đưa tay nhận lấy bình sứ, gật đầu nói, "Tạ ơn Thân Vương ban thưởng!"

Hắn lại nắm lấy cầm tôi làm tôi nhìn thẳng hắn, "Đẹp hơn rồi!" Trong mắt phượng hẹp dài của hắn ẩn chứa nụ cười sâu thẳm, đôi mắt thâm thúy thật giống như một khối nam châm hấp dẫn người khác.

Tôi run lên, không thể tránh né ánh mắt mê người của hắn, tay cầm bình sứ có chút cứng ngắc. Cho đến khi tiếng cười của hắn truyền đến tôi mới bình tĩnh, theo phản xạ gật tay hắn, cố để không nhăn mặt nhú mày nói, "Thân Vương đừng giấu cợt tướng mạo dân nữ, dân nữ tự biết mình bình thường, không hề ‘đẹp’." Hắn cứ phải làm nhục tôi mới chịu được à? Chẳng lẽ chỉ ưa nhìn thì phải chịu ánh mắt nhạo báng của người đời chắc?

Nghe vậy, hắn hơi giật mình rồi sau đó cười to, sâu xa nói, "Con gái không chỉ có gương mặt xinh đẹp mới có thể gọi là đẹp." Dứt lời, xoay người đi về phía giá sách bên trái.

Tôi không hiểu. Không phải là khuôn mặt, vậy hắn vừa nói đẹp là ý gì?

Hắn lấy một quyển sách trên tầng cao nhất của giá sách xuống, cách một khoảng ném về phía tôi. Tôi theo bản năng đón được, cầm sách nhìn.... Bìa xanh khung trắng, trên đó viết hai chữ ‘Sử ký’.

"Đọc nhiều sách mới có lợi cho cô." Hắn nói xong lại bước trở về giường hẹp ngồi xuống, chăm chú nhìn quân cờ trên bàn cờ,

Thấy thế, tôi cúi người hành lễ, "Dân nữ cáo lui!" Cầm bình sứ và sách rời khỏi lều Chủ soái.

Tôi chẳng có tâm tình suy nghĩ vì sao hắn lại đưa một quyển sử ký cho tôi. Tôi trở về lều cất bình thuốc và quyển sách rồi lập tức chui vào lều của Mục Liễu Như.

Thảo Hồ đang vắt khăn vải, Tiểu Thương Sí ngoan ngoãn ngồi ở trên giường không nghịch ngợm, nhìn thấy tôi mới đứng lên, với tay muốn tôi ôm lấy.

Tôi ôm lấy thằng bé, đợi Thảo Hồ đắp khăn vải lên trán Mục Liễu Như mới hỏi, "Mục tử tử làm sao vậy? Bị bệnh gì?"

Thảo Hồ lau tay ướt lên quần áo, nói, "Không có gì đáng ngại, không kịp thích ứng với khí hậu thảo nguyên mà thôi. Ta đã cho tử ấy uống thuốc rồi, hết sốt sẽ không sao."

"Phù...." Tôi thở phào nhẹ nhõm, thì ra chỉ là không hợp khí hậu thảo nguyên. Tiểu Thương Sí cũng cảm nhận được tôi thả lỏng, ôm cổ tôi nở nụ cười.

"Lăng cô nương, cô chớ hiểu lầm, ta với Thất gia thật sự đang đánh cờ chứ không phải ngài ấy không cho tướng sĩ thông báo đâu." Thảo Hồ nghiêm túc giải thích, không hy vọng tôi nghĩ oan cho Đức Thân Vương.

Tôi "Ừ" không nhiều lời, đưa mắt nhìn Mục Liễu Như, anh ta giải thích hay không cũng chẳng có gì khác.

"Để ta bôi thuốc cho cô." Anh ta mở hòm thuốc lấy ra một cái lấy một ít thuốc trong suốt nhẹ nhàng bôi lên mặt tôi.

Tôi khẽ chặc một tiếng, mí mắt không phát ra một tiếng nào, đợi bôi xong mới hỏi, "Chập tối dấu tay có tan không?"

"Yên tâm, lúc Phó soái về doanh mặt cô sẽ không khác gì bình thường." Anh ta hiểu tính tôi, gạt đầu, đặt nắp bình cất lại trong hòm thuốc.

"Vậy thì tốt!" Tôi khẽ lẩm bẩm. Nếu để Liệt Minh Dã biết tôi bị đánh không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tiểu Thương Sí nhìn gò má sưng đỏ trên mặt tôi, hàng mi dài chớp chớp, chu cái miệng nhỏ nhắn nói, "Đỏ, đỏ, đỏ."

"Không sao, Thảo Hồ bôi thuốc cao cho mẹ rồi, lát nữa sẽ không đỏ." Tôi xoa xoa trán thẳng bé, trong lòng ấm áp. Tuy thẳng bé còn nhỏ, nhưng đã biết tùy mặt gửi lời, biết yêu thương người khác.

Thẳng bé đưa bàn tay nhỏ bé vuốt vuốt gò má tôi, nhếch miệng cười, dùng cái trán nhẹ nhàng đụng vào tôi. Tôi sững sờ, ngay sau đó cũng nở nụ cười. Nhóc con, biết dỗ tôi vui đây này....

Chương 60: Ta không cho nàng chết

Bữa trưa, tôi làm canh trứng gà vừa mềm vừa thơm cho Tiểu Thương Sí, cẩn thận dứt từng thìa cho thẳng bé ăn. Nhìn thẳng bé ăn ngon lành tôi còn thấy vui vẻ hơn so với chính mình ăn. Cho thẳng bé ăn no rồi tôi mới cầm đũa bắt đầu dùng bữa.

Thẳng bé chơi một lúc liền mất hứng, đôi mắt to sáng trong khi thì ngó cửa lều, khi thì ngó tôi, ý đồ vô cùng rõ ràng.

Thấy thế, không đợi tôi lên tiếng Thảo Hồ đã đứng dậy ôm lấy thẳng bé, nói, "Mẹ đệ phải chăm sóc cho dì, ca ca đưa đệ ra ngoài chơi được không?"

Nghe vậy hai mắt Tiểu Thương Sí sáng rực, gật đầu như già tỏi.

"Đệ đó, không chịu ngồi yên được một khắc." Thảo Hồ duỗi ngón trỏ bóp nhẹ lên chóp mũi thẳng bé, sau đó nhìn tôi nói, "Ta dẫn thẳng bé ra ngoài đi dạo, trước khi trời tối sẽ dẫn về!"

"Ừ!" Tôi gật đầu, để anh ta dẫn Tiểu Thương Sí ra ngoài tôi rất yên tâm.

"Đi thôi." Anh ta bế Tiểu Thương Sí lên, nhấc hẳn lên trên không trung.

Tiểu Thương Sí dạng chân ngồi trên cổ anh ta, vừa ôm lấy đầu anh ta vừa cười uốn éo cái miệng.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, tôi mỉm cười. Tiểu Thương Sí hiểu động như vậy, xem ra đợi thằng bé lên năm, sáu tuổi là có thể cho nó tập võ được rồi.

Ăn cơm xong, dọn dẹp bát đĩa, tôi quay lại lều của Liệt Minh Dã cất bình sứ Đức Thân Vương tặng, vật ấy không thể để cho Liệt Minh Dã trông

Tôi mang theo quyển ‘Sử ký’ quay về bên cạnh giường Mục Liễu Như. Quyển ‘Sử ký’ này dường như đã được đọc qua rất nhiều lần, gáy sách đã sờn đôi chút. Mở trang đầu tiên, một tấm bản đồ đập vào mắt, ngay phía trên bản đồ có viết bốn chữ ‘Thiên Vận Long triều’ vừa to vừa đậm. Tôi lật xem lướt một lần rồi sau đó mới xem thật kỹ. Tôi tìm thấy Hoàng Thành trên bản đồ, đại khái tương đương với vị trí Thành Đô Trung Quốc thế kỷ 21.

Xem xong bản đồ, tôi nhân khoảng thời gian giữa trưa tới chạng vạng tối đọc hết quyển ‘Sử ký’ không dày không mỏng này. Quyển sách này ghi rất tỉ mỉ và cô đọng lịch sử Thiên Vận Long Triều từ lúc thành lập đến mười lăm năm trước. Trong đó chỉ ghi những chuyện lớn mà không ghi lại những chuyện vặt vãnh trong triều. Mặc dù vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy hết sức kinh hãi.

Thì ra lão tướng quân là nguyên lão tam triều, từ năm mười lăm tuổi ông ta đã bắt đầu dẫn binh đánh giặc, rất giống với Liệt Minh Dã hiện nay. Ông ấy đã giúp Thiên Vận Long Triều tiêu diệt rất nhiều nước nhỏ, giúp Long Triều không ngừng mở rộng lãnh thổ ra bốn phương tám hướng, từng năm lần chiến đấu anh dũng cứu hai đời Đế vương. Xem đến đây, tôi lật nhanh về trang đầu tiên xem bản đồ, phát hiện rõ ràng lãnh thổ Ngọc Chân đã bị

sát nhập thành lãnh thổ của Long Triều! Trời ạ, thì ra Ngọc Chân đã bị diệt vong từ mười lăm năm trước.

Tôi tiếp tục lật xem mười trang cuối, mười trang này giải thích lịch sử và biểu tượng vật tổ của các quốc gia. Thiên Vận Long Triều là rồng, x x là rắn, x x là hổ, x x là gấu.... Khi nhìn tới Ngọc Chân tôi đột nhiên trợn tròn mắt.... thỏ ngọc sinh động giống y như thật làm cho người ta nhìn một lần là không quên được khiến tôi hoa mắt chóng mặt. Vội vịn lấy mép giường để ổn định thân thể, tim đập thành thịch. Tôi khó tin nhìn chăm chăm vật tổ hình thỏ, trong đầu tự động hiện ra tấm lụa nhuộm máu, tượng thỏ ngọc trắng, kim bài bị ăn mòn. Cả ba thứ đồng loạt xuất hiện trong đầu làm mạch máu khắp người tôi giật giật theo nhịp tim

Tôi cố gắng thở đều, đột nhiên hiểu ra hàm ý câu nói kia của Đức Thân Vương. Hắc ném quyển ‘Sử ký’ cho tôi chính là muốn cho tôi xem tờ cuối cùng, nhìn thấy vật tổ của người ‘Ngọc Chân’ bị tiêu diệt từ mười lăm năm trước. Tôi siết chặt ‘Sử ký’ trong tay, đầu tiên Đức Thân Vương lấy đi kim bài, sau đó lại cho tôi xem ‘Sử ký’, chẳng lẽ hắc đã điều tra ra thân phận của tôi?

Tôi cảm thấy sợ hãi cực độ, nguyên do của nỗi sợ hãi này đều do Đức Thân Vương thâm tàng bất lộ. Những chuyện nhìn như không liên quan rơi vào tay hắc lại biến thành quan hệ, tiếp theo lại biến thành tấm lưới kiên cố bắt hết những người không biết vào bên trong đó.

Đầu óc tôi rối loạn, thực sự rất rối loạn!

Tim đang đập kịch liệt, tôi dùng sức gấp ‘Sử ký’ lại, sai bước ra khỏi lều của Mục Liễu Như quay về lều Liệt Minh Dã, mở tủ cất quần áo ra giấu sách và bình sứ ở dưới áo. Sau khi đóng cửa tủ, tôi hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra, cố gắng ép bản thân bình tĩnh lại. Liệt Minh Dã sắp về rồi, không thể để cho cậu ta phát hiện tôi khác thường. Mặt khác, xem ra tôi cần phải bớt chút thời gian đi hỏi Đức Thân Vương xem hắc đã điều tra ra được

gì. Không thể kiểm được tin tức về thân thể từ miệng Liệt Minh Dĩ, vậy chỉ có thể tìm hiểu từ miệng Đức Thân Vương. Nghĩ đến đây tôi không nhịn được run lên. Tôi không muốn giao tiếp với hồ ly, mà đó cũng không phải chuyên môn của tôi.

Vừa mới cất quyển ‘Sử ký’ một lúc, Liệt Minh Dĩ đã kéo cơ thể mỗi mét trở lại. Cậu ta vừa vào lều đã kéo vạt áo ra, ngồi xuống giường, đôi tay nằm lại thành quyền đặt trên đầu gối.

Tôi lấy khăn vải lau mồ hôi trên mặt cậu ta. Bảy ngày gần đây mỗi tối cậu ta về lều luôn trong bộ dạng này. Bây giờ đã đầu tháng bảy, nhiệt độ càng ngày càng cao, nơi rèn sắt lại vô cùng nóng rực, cứ tiếp tục như vậy cậu ta làm sao chịu được!

Giặt khăn vải mấy lần lau sạch mặt cậu ta, lại giúp cậu ta cởi áo ra lộ ra nửa người trên cường tráng. Trên người cậu ta rịn ra một tầng mồ hôi láng mịn, mỗi lần giúp cậu ta lau tôi đều cảm thấy đau lòng, cảm giác thật không dễ chịu.

Cậu ta bắt được tay tôi, hôn lên từng ngón tay tôi, ngay sau đó nở nụ cười yếu ớt với tôi. Vuốt ve gò má đỏ ửng của cậu ta, tôi cũng nở một nụ cười dịu dàng.

Thảo Hồ và Tiểu Thương Sí về sau Liệt Minh Dĩ một chút, vào lều rồi cùng nhau dùng bữa tối. Giao Tiểu Thương Sí cho Liệt Minh Dĩ, tôi vào lều Mục Liễu Như lấy mu bàn tay sờ trán cô ấy, cơn sốt đã lui rồi.

Thảo Hồ cho Mục Liễu Như ăn một viên thuốc sau đó mới trở về lều của mình. Anh ta đưa Tiểu Thương Sí ra ngoài chơi nhiều, vác nó chơi đùa cả một buổi chiều, bây giờ cũng mệt mỏi.

Hôm sau gần trưa Mục Liễu Như đã tỉnh táo, không có vấn đề gì nữa.

Nếu cuộc sống mà không có mục tiêu sống thì thật phí hoài. Cuộc sống không mục đích, vu vơ, băng quơ thực sự khô khan mà nhàm chán.

Lại một tháng mười ngày nữa trôi qua, Liệt Minh Dã đã dạy tôi học xong cưỡi ngựa, từ lên ngựa tới xuống ngựa, từ dắt ngựa đi rong đến chạy băng băng. Mặc dù không thể thành thạo bằng người từ nhỏ lớn lên trên lưng ngựa như cậu ta nhưng cũng có thể một mình giục ngựa chạy trên thảo nguyên không cần cậu ta bảo vệ.

Hai người chúng tôi một trước chạy băng băng trên thảo nguyên truy đuổi ráng chiều đẹp đẽ nơi chân trời. Ánh nắng hoàng hôn phủ cho thảo nguyên xanh một tầng sắc màu lung linh ấm áp.

"Lăng Tiêu Lạc, mau đuổi theo ta!" Liệt Minh Dã giục ngựa chạy lên trước, vừa chạy băng băng về phía trước vừa quay đầu gọi tôi.

"Thiếu gia, chờ tôi với, chạy chậm một chút...." Tôi nắm chặt cương ngựa, dùng sức thúc vào bụng ngựa, giục ngựa chạy nhanh.

Liệt Minh Dã quay lại không để ý tới tiếng tôi gào thét, thật giống như đang đùa giỡn cùng tôi. Mỗi khi tôi sắp đuổi theo cậu ta sẽ kéo dài khoảng cách để tôi không được như ý. "Thiếu gia, cậu cố ý!" Tôi sẵn giọng, quát lớn.... "Đi!"

Cậu ta chỉ cười không nói, thân thể anh tuấn tiêu sái dẫn dắt tôi gia tăng tốc độ.

Đuổi theo nhiều lần mới đuổi kịp cậu ta, cậu ta không chơi đùa nữa, thả chậm tốc độ cùng tôi cho ngựa chạy chậm. Tôi khẽ thở dốc, nghiêng đầu nhìn cậu ta, cậu ta cũng đang nhìn tôi. "Ha ha...." Chúng tôi nhìn nhau cười, thực sự rất vui vẻ.

"Cảm giác thế nào?" Cậu ta tóm lấy cương ngựa của tôi, rút ngắn khoảng cách giữa tôi và cậu ta.

"Rất tuyệt!" Tôi cúi đầu cười trả lời. Thì ra cười ngựa cũng không phải chuyện gì khủng bố. Trước kia tôi luôn muốn cười ngựa nhưng lại sợ ngã xuống gây cổ. Bây giờ học xong, ngẫm lại mới thấy trước kia suy nghĩ thái quá rồi.

"Ha ha...." Cậu ta cười quay đầu nhìn trước. Chân trời vẫn còn sót lại ít ánh sáng nhạt, hai chúng tôi cùng nhìn cho đến lúc tia nắng hoàn toàn biến mất.

Ngày trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt đã tới thảo nguyên được một tháng mười tám ngày rồi. Tôi không chỉ quen với cuộc sống nơi đây mà còn học được cười ngựa. Tôi không nhịn được cười ra tiếng, con người sẽ phải thích nghi, một khi quen thuộc rồi sẽ không cảm thấy xa lạ nữa.

Hai chúng tôi ghìm ngựa chạy chậm dần rồi ngừng hẳn, sóng vai đi trên thảo nguyên. Trời mùa hè tối muộn nên dù ánh nắng chiều không còn nhưng bầu trời vẫn sáng. Thỉnh thoảng chúng tôi nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại im lặng, tuy không nói nhiều lắm nhưng tôi thích cảm giác hài hòa như hiện nay. Hy vọng có thể mãi mãi như vậy, không có phiền não, không có gánh nặng...

Từ nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, tôi bừng tỉnh nheo mắt lại nhìn, đợi người tới gần mới kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Là Lưu Hán Thanh! Hơn một tháng đã qua, anh ta vẫn còn ở trên thảo nguyên?

Lưu Hán Thanh chạy tới trước mặt hai chúng tôi thì ghìm cương ngựa dừng lại, cười hưng phấn, không ngừng chớp mắt nhìn Liệt Minh Dĩ.

Sắc mặt Liệt Minh Dĩ đang tốt nhìn thấy phía anh ta một cái lại trở nên xanh mét, lúc này đang muốn quay đầu ngựa lại.

Lưu Hán Thanh nhanh chân ngáng đường, vô lại nói, "Chúng ta lại gặp nhau rồi, cậu còn muốn đi sao?"

"Có đi hay không là quyền của ta!" Liệt Minh Dĩ trừng mắt, giọng điệu không vu

Đối mặt với khuôn mặt đen sì của cậu ta Lưu Hán Thanh không để ý chút nào, quay đầu nhìn về phía tôi, nhướn mày nói, "Hôm đó ở đình giữa hồ ta từng nói ta và cậu ấy có duyên với nhau sẽ gặp lại, cậu ta còn cố tình không tin. Giờ thì thế nào, không phải đã lại gặp mặt rồi sao, không uống công ta chờ đợi."

Nghe vậy tôi càng thấy kinh ngạc hơn, bật thốt lên. "Anh ở đây là vì chờ thiếu gia?"

"Không sai!" Anh ta gật đầu, nhìn về phía Liệt Minh Dĩ, cười xấu xa, "Ta còn từng nói, nếu gặp mặt sẽ lại phân cao thấp với cậu ta lần nữa. Nếu ta thắng, cậu ta phải kết bái huynh đệ với ta." Nói xong, khóe miệng anh ta nhếch lên thành hình vòng cung.

Lâu như vậy cuối cùng tôi cũng biết lý do tại sao khi rời khỏi đình về mặt Liệt Minh Dĩ lại khó coi như vậy rồi, thì ra là có đánh cược trước.

"Đó là do người đơn phương, ta chưa bao giờ đồng ý!" Liệt Minh Dĩ mở miệng phản bác, mắt trừng còn lớn hơn lúc trước.

"Không nói tức là thừa nhận!" Lưu Hán Thanh tiếp lời cực nhanh, chọc cho cơ mặt Liệt Minh Dĩ co giật, cực kỳ tức giận mắng, "Người thật vô sỉ!"

Lưu Hán Thanh nhún vai, ngang như tên vô lại: "Ta không cảm thấy kết giao bằng hữu có gì là không đúng, khi cần vô sỉ một lần cũng có làm sao?" Anh ta nói vậy làm cho tôi và Liệt Minh Dĩ đều cứng lưỡi, trợn tròn mắt nhìn anh ta chăm chăm. Tôi thật sự hoài nghi có phải lỗi tại mình có vấn đề hay không, anh ta lại có thể mở miệng nói ra chuyện vô lý này một cách hợp lý như vậy! Bội phục! Bội phục!

"Ngươi.... ngươi không biết xấu hổ!" Liệt Minh Dĩ ngồi trên lưng ngựa chỉ vào mặt anh ta, tức giận thở hổn hển.

"Thế diện đương nhiên rất quan trọng, nhưng cũng có lúc phải ‘không đạt được mục đích thì không bỏ qua’!" Lưu Hán Thanh duỗi một ngón tay lắc lắc, hai mắt sáng lấp lánh.

"Dù mất bảy tám tầng thế diện ta cũng không đấu với ngươi!" Liệt Minh Dĩ giận đến nổi hai mắt bốc lửa, nói như đinh đóng cột.

"Sai! Người cương trực sợ kẻ dây dưa, ta không tin thằng nhóc bướng bỉnh như cậu có thể chịu được...." Anh ta càng nói càng kỳ cục, có vẻ giống như phụ nữ đang theo đàn ông vậy.

Tôi thật sự nghe không nổi nữa, thúc vào bụng ngựa cách xa bọn họ, để mặc hai người bọn họ tranh cãi chuyện đấu hay không. Tôi đi cách xa hai trăm mét rồi dừng lại, quay đầu nhìn về phía hai người bọn họ. Chỉ thấy Liệt Minh Dĩ đang định đuổi theo tôi, rồi lại bị Lưu Hán Thanh chặn đường không thể đi được. Lưu Hán Thanh đưa tay xoa đầu cậu ta, đáng tiếc còn chưa chạm đến đã bị hất ra, có vẻ Liệt Minh Dĩ đã sắp phát điên rồi.

Tôi ghen hòng nhìn hai người chăm chú, cuối cùng không nhịn được nữa, ngồi trên lưng ngựa cười lớn. Liệt Minh Dĩ thật sự đã gặp được đối thủ rồi. Lưu Hán Thanh vô lại, cậu ta lại thắng thắn, không biết ai mới là bên thắng cuối cùng. Lưu Hán Thanh là kẻ không đạt được mục đích thì không bỏ qua, có lẽ anh ta thực sự có thể dây dưa cậu ta đến chết.

Liệt Minh Dĩ tức sùi bọt mép, hùng hùng hổ hổ, Lưu Hán Thanh lại tươi cười hớn hở. Truy đánh tới cùng, Liệt Minh Dĩ sang trái, anh ta sang phải. Liệt Minh Dĩ sang phải, anh lại sang trái. Hai người giống như hai con bò chĩa sừng vào đối phương không ai nhường ai, cứ thế giằng co không ai chiếm được thượng

"Ha ha ha ha.... ha ha ha ha...." Tôi cười đến mức chảy cả nước mắt, bụng cũng đau. Bỏ qua thân phận cùng mục đích tiếp cận Liệt Minh Dã của Lưu Hán Thanh, chỉ dựa vào cá tính của anh ta quả thật có thể trở thành bạn với Liệt Minh Dã, có thể khiến Liệt Minh Dã cam chịu chấp nhận người bạn này.

Đang cười, chợt thấy ngựa run mạnh, ngay sau đó con ngựa hí dài tung vó, cắt đứt tiếng cười của tôi. Tôi đổ ra sau, vội vàng nắm lấy cương ngựa để tránh bị rơi xuống đất. Con ngựa hí dài vang dội cả chân trời, không cho tôi cơ hội đã chạy như bay. Mục tiêu là.... rừng cây phía trước.

"Lăng Tiêu Lạc...." Sau lưng truyền đến tiếng hét kinh hãi của Liệt Minh Dã.

"Thiếu gia...." Giọng tôi biến mất trong rừng cây. Con ngựa như nổi điên xuyên qua rừng cây rẽ đông quẹo tây. Tình cảnh này khiến tôi nhớ lại lần bị ám sát, con ngựa nhất định đã bị thương nên mới mất khống chế như thế.

Tôi học được cách cưỡi ngựa, nhưng không biết làm thế nào để khống chế con ngựa bị mất khống chế. Dù tôi hô ngừng như thế nào, ghìm cương như thế nào đều không có tác dụng. Lắc lư quá mạnh khiến cái mông tôi đau đốn, đầu óc cũng bắt đầu có hiện tượng choáng váng.

"Vút" một tiếng, vũ khí sắc bén xé ngang không khí. Tôi chỉ cảm thấy bóng tối ập đến với tốc độ cực nhanh, cực chuẩn xác. Tôi không kịp tránh né nữa!

"Phập" vũ khí sắc bén đâm vào ngực phải tôi.... Là một mũi tên. Đau đốn trước ngực khiến tôi buông cương ngựa, do đó bị rơi xuống lưng ngựa, một chân rời khỏi bàn đạp, một chân giắt ở bên trong

Đau nhức trước ngực và rơi xuống ngựa làm toàn bộ lông tơ trên người tôi dựng đứng. Con ngựa chạy bạt mạng, tôi dường như đã nhìn thấy tử thần.

Trong lòng tôi không ngừng gọi tên Liệt Minh Dĩ nhưng làm thế nào cũng không thể phát ra tiếng, mọi giác quan đều bị cơn đau chiếm lấy.

"Lăng Tiêu Lạc.... Lăng Tiêu Lạc...." Liệt Minh Dĩ điên cuồng gào thét làm đầu óc hỗn độn của tôi giữ được một chút tỉnh táo. Tôi rên rỉ yếu đuối, không biết cậu ta có thể nghe được hay không.

Không chỉ có tiếng gọi của cậu ta, còn có Lưu Hán Thanh. Tôi không nghe rõ Lưu Hán Thanh nói cái gì, chỉ biết đỉnh đầu có bóng đen xẹt qua, ngay sau đó ngựa chạy chậm dần, tôi cũng không bị kéo nữa. Lúc bị kéo chạy không cảm thấy đau, bây giờ dừng lại mới cảm thấy lưng đau đốn bồng rớt.

Chân được gỡ khỏi bàn đạp, một đôi tay mạnh mẽ mà căng thẳng ôm lấy tôi đang dần hôn mê, tiếng gọi khẩn thiết truyền tới bên tai, "Lăng Tiêu Lạc!" Tôi cố gắng mở mắt, sắc mặt Liệt Minh Dĩ tái nhợt, ánh mắt vô cùng sợ hãi.

"Thiếu gia.... Thiếu gia...." Tôi mệt mỏi không còn chút sức lực mấp máy môi lầm bầm gọi, muốn giơ tay lên nhưng không có lực.

"Nàng sẽ không sao đâu, ta lập tức đưa nàng đi tìm Thảo Hồ!" Nói xong cậu ta ôm tôi, xoay người lên ngựa, lao ra khỏi rừng cây.

Mỗi bước chân ngựa lại khiến ngực tôi đau đốn hơn, sức lực trên người cũng cạn kiệt, ý thức lại càng mơ hồ, trước mắt càng ngày càng tối. Tôi buồn ngủ quá, thật sự rất muốn ng

"Mở mắt, không được ngủ!" Liệt Minh Dĩ chột lắc người tôi, đau đốn ập đến xua tan cơn buồn ngủ của tôi.

"Ừm...." Toàn thân tôi co quắp, thở hỗn hển, mồ hôi lạnh chảy ra. Cuối cùng tôi cũng có thể cảm nhận được cảm giác trúng tên của Liệt Minh Dĩ, nhưng thật sự rất đau!

Vội vã quay về quân doanh, Liệt Minh Dĩ ôm tôi chạy hết tốc lực. Tôi nằm ở trên giường, nấn trong lều sáng rực làm mắt tôi hoa lên, tầm mắt mờ lung không rõ.

Tôi nghe thấy Liệt Minh Dĩ gào thét, Thảo Hồ ngạc nhiên, Mục Liễu Như và Tiểu Thương Sí khóc lóc. Hàng loạt âm thanh đan xen vào nhau làm tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Mặc dù cơ thể bị thương nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Trong thế giới này tôi vẫn có người thân và bạn bè thật lòng quan tâm mình...

Thảo Hồ cắt áo của tôi, cây kéo chạm phải cán tên, hại tôi đau đớn kêu thất thanh.

"Bàn tay lạnh lẽo của tôi được một bàn tay nóng rực nắm thật chặt. Tôi đau đớn quay đầu nhìn về phía ngoài giường, đôi mắt đỏ lừ của Liệt Minh Dĩ là thứ duy nhất tôi nhìn thấy.

Không biết Thảo Hồ đổ thứ gì lên vết thương của tôi, tôi đau đến nổi suýt hôn mê. Khổ sở rên rỉ, cảm thấy lực phủ ngũ tạng như đang quăn vào nhau. Đau, đau quá!

"Lăng Tiêu Lạc!" Liệt Minh Dĩ nắm tay tôi kéo đến bên môi. Tôi cố gắng hết sức mở mắt nhìn cậu ta, khuôn mặt cậu ta dần trở nên mơ hồ.

"Tên đâm quá sâu, bây giờ Thảo Hồ đang rút ra cho nàng, sẽ rất đau, nàng nhất định phải chịu đựng biết không?" Giọng cậu ta khàn khàn, run rẩy nói cho tôi biết sắp xảy ra chuyện gì. Tôi mấp máy môi không biết mình đang khóc hay đang cười. Tình cảnh trước mắt làm tôi nhớ lại năm tôi học năm đầu tiên trung học đã xem 'Hoàn Châu Cách Cách', sau khi Tử Vi đã đỡ một mũi tên cho Hoàng thượng cũng tương tự thế này, đại phu nói nếu sau khi rút tên không giữ được một hơi sẽ hết hi vọng.

"Nàng đã đồng ý sẽ vĩnh viễn ở bên ta, nàng không thể nuốt lời! Thương Sí không thể không có mẹ! Ta càng không thể không có nàng! Ta không cho

nàng chết, có nghe thấy không?" Cậu ta càng nói càng nắm chặt tay tôi, vừa uy hiếp vừa lo lắng như có lửa đốt trong lòng.

"Mẹ! Mẹ...." Đúng lúc này tiếng khóc của Tiểu Thương Sí thôi thúc nước mắt tôi. Trong đôi mắt mờ mờ tôi nhìn thấy hai cha con bọn họ, tất cả những gì đã trải qua đều hiện ra rõ mồn một trước mắt.

Nhìn lại một năm qua, những chuyện đã xảy ra chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống của tôi, còn nhiều thứ hơn, đặc sắc hơn đang chờ tôi.... Sao tôi có thể chết như vậy? Con người lúc còn sống không thể tránh khỏi ốm đau hành hạ, cái này cũng không đáng sợ, đáng sợ là từ bỏ dũng khí sống!

Tôi không bỏ được những gì đang có, cho dù là Liệt Minh Dĩ, Tiểu Thương Sí, Mục Liễu Như hay là Thảo Hồ, nếu buông tay sẽ không còn có bất cứ cơ hội nào khác. Ngay tại giây phút nguy cấp giữa làn ranh giới sống và chết, tôi mới hiểu ra những lời nói của lão đạo sĩ: ‘Quý trọng những gì đang có, đừng đợi đến lúc mất đi rồi mới biết hối hận’. Tôi nở nụ cười, kiên định dùng cảm dùng hết sức cầm tay Liệt Minh Dĩ, dùng sức gật đầu với cậu ta. Tất cả những gì tôi có đang ở trước mắt tôi, không thể buông tay! !!

Thấy tôi rõ ràng kiên quyết như thế, cậu ta mừng rỡ, một giọt nước mắt chảy ra từ hốc

"Phó soái, tránh ra một chút, ta phải rút tên ra cho Lăng cô nương ngay lập tức!" Thảo Hồ nghẹn giọng, Liệt Minh Dĩ không kịp lau giọt nước mắt trên mặt, lập tức buông tay tôi lui sang một bên.

Tuy ngực phải bị thương nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng quan tâm của cậu ta làm tôi cảm thấy vô cùng ấm áp. Cậu ấy khóc, khóc vì tôi....

Dưới sự nhắc nhở của Thảo Hồ, tôi hít một hơi thật sâu chuẩn bị sẵn sàng. Giây phút mũi tên được rút ra, tôi đau đớn kêu thảm thiết. Một giây trước khi bất tỉnh tôi đã giữ được một hơi kia, hơn nữa còn nghe thấy Liệt Minh

Dã, Tiểu Thương Sí, Mục Liễu Nhứ và Thảo Hồ la lên. Tôi cũng không buông tay....

Chương 61: Sự thật tàn nhẫn

Nơi này tối đen đưa tay không thấy được năm ngón, tôi lo sợ run rẩy đi trong bóng tối u ám, không biết khi nào sẽ xuất hiện điều gì khác thường. Không biết nơi này là nơi nào, không nhìn thấy, không nghe thấy, ngay cả lỗ chân lông cũng trở nên vô cảm, các giác quan hoàn toàn mất tác dụng.

Bóng tối vô biên, tôi bước thấp bước cao chậm rãi đi về phía trước, mỗi bước đi mồ hôi lạnh lại chảy ra ròng rọc. Đã có người từng nói, con người ở trong bóng tối vô tận sẽ vô cùng hoang mang sợ hãi, trước kia tôi không cho là đúng, hiện tại tôi tin rồi.

Đi bao lâu rồi? Tôi hoàn toàn không biết, vô thức di chuyển hai chân, một bước lâu như một năm, dài như mười năm.

Sau lưng chợt chợt xuất hiện một ánh sáng trắng chói mắt. Đôi mắt đã sớm quen với bóng tối, hiện giờ đột nhiên nhìn thấy ánh sáng làm mắt tôi đau rát. Theo phản xạ tôi nhắm mắt lại, đôi mắt chỉ có thể hình dung bằng một chữ ‘đau’. Quá đau, đau đến mức rơi nước mắt!

Thời gian yên tĩnh nhanh chóng trôi qua, thay vào đó là tiếng gào thét, tiếng khóc, có kêu đánh có kêu giết, có sợ hãi bất lực, có oán hận tuyệt tình. Rất nhiều tiếng nam nữ già trẻ hỗn tạp khiến đầu người ta đau muốn nứt. Tôi dùng tay bịt tai khom lưng, hai hàng lông mày nhú chặt, thật ồn ào, thật ồn ào!

Bước chân lộn xộn truyền từ sau đến, từ hư ảo có lúc ẩn có lúc hiện đến gần như thật. Tôi vừa ôm đầu vừa xoay người lại nhìn, chỉ thấy những

tướng sĩ người dính đầy máu tươi vọt ra từ trong luồng sáng trắng. Một người, hai người, ba người.... Hoa cả mắt, đếm không xuể.

Những người này đi xuyên qua thân thể tôi, đưa bi thương tiến sâu vào trong lòng tôi. Tôi đau quá, có cảm giác thở không ra hơi. Cố gắng cất bước, nhắc chân chạy về hướng lúc này, tôi bỏ tay đang bịt tai nhìn chăm chăm vào những tướng sĩ này, hiển nhiên bọn họ không phải là tướng sĩ Thiên Vận Long Triều.

Số tướng sĩ chạy ra từ ánh sáng trắng nhiều đếm không xuể. Khi bọn họ biến mất trong bóng tối, ánh sáng lại lóe lên, sau đó bùng lên tia sáng chói mắt.

"Chạy mau, nhất định phải đưa tiểu công chúa rời đi..." Cả hình ảnh lẫn âm thanh đột nhiên ập đến. Ba tướng sĩ vọt ra từ ánh sáng trắng, trong ngực đang ôm một bé gái chừng hơn một tuổi. Trên người trên mặt bé gái be bét máu me, hai mắt sáng trong đầy hoảng sợ, vẻ mặt đại ra, hiển nhiên đã bị máu tanh chém giết dọa

Trên mặt ba tướng sĩ cũng dính đầy máu tươi khiến người nhìn không rõ tướng mạo.

Ba người bọn họ chạy ra khỏi ánh sáng, theo sau có hai mươi tướng sĩ bảo vệ. Sau lưng bọn họ có một đám tướng sĩ đuổi theo, chiến giáp nhìn hết sức quen mắt, tất cả đều là lính của Long Triều.

Hai bên giết chóc, hai mươi tướng sĩ dần dần ngã xuống. Ngựa hí lên, bóng dáng lúc ẩn lúc hiện, một chiến mã khỏe mạnh đen nhánh bóng loáng đột nhiên đập vào mắt, một người đàn ông trung niên cưỡi ngựa vượt qua.

Người đàn ông đuổi theo ba tướng sĩ chạy phía trước. Ông ta giơ tay chém đứt đầu hai người, lúc một đao cuối cùng chém xuống, không biết ở đâu lại chạy ra một vị tướng sĩ khác ôm chặt lấy đao, cũng hô to đối với người bảo

vệ bé gái, "Đi mau, cho dù hi sinh cả tính mạng cũng phải giữ được huyết mạch duy nhất của hoàng thất...."

Tướng sĩ nước mắt lưng tròng, nghiêng răng ôm chặt bé gái chui vào bóng tối.

Người đàn ông trung niên giơ tay lập tức chém tướng sĩ ôm lấy đao thành hai khúc, nửa thân trên bay lên trong không khí rồi rơi xuống, nửa đoạn trước thuận thế ngã dưới chân tôi, một vật cứng cũng đụng vào bàn chân.

Tôi ngậy người, máu trong cơ thể như ngừng chảy khi nhìn thấy khúc người dưới. Cơ thể lạnh quá, tay chân cũng nặng như chì. Máu tươi phun trên mặt, trên người tôi, mùi máu tanh nồng nặc suýt chút nữa làm tôi không thể nào thở được.

Tôi chăm chăm người đàn ông trung niên, trái tim không nhận được run rẩy. Gương mặt đó làm tôi muốn hét lên thành tiếng. Người giống Liệt Minh Dã đến sáu, bảy phần, cũng cùng là đôi mắt sâu thẳm lạnh như băng đó. Dù hai người hơn kém nhau hai mươi, ba mươi tuổi tôi cũng đã nhận được. Đó là lão tướng quân! Phụ thân của Liệt Minh Dã!

Cảm giác nóng cháy ở bàn chân khiến tôi máy móc cúi đầu. Khi vật cứng kia đập vào mắt, sức lực toàn thân tôi như bị người khác vô tình rút đi, đó là một tấm kim bài.

Hai chân tôi mềm nhũn ngồi dưới đất, tôi run rẩy đưa tay nhặt kim bài lên quan sát. Càng nhìn càng cảm thấy trái tim rét lạnh, càng nhìn càng cảm thấy ngực đau đến thở không ra hơi. Kim bài này giống với cái Đức Thân Vương đã lấy đi như đúc, và lại còn rất mới, tôi nhìn rõ cả hai mặt.

Ngay mặt trước có một chữ 'Cấm' thật to bao quanh bởi khung vàng. Mặt trái giống như thỏ ngọc, hai chữ phía trên hai tai thỏ ngọc khiến tôi ghen ngào gào lên, "A....". Hai chữ Ngọc Chân quá rõ ràng, trước mắt còn xuất

hiện tình cảnh lão tướng quân tiêu diệt người Ngọc Chân mười lăm năm trước. Cô bé kia chẳng lẽ là tôi?

Phát hiện không ngờ này làm cho toàn thân tôi không ngừng run rẩy, hô hấp dồn dập rối loạn, hai lỗ tai càng ong ong không ngừng. Tôi hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn lão tướng quân, đâu còn người nữa? Rõ ràng đã không còn! Lúc này chỉ còn ánh sáng trắng lúc sáng lúc tối lóe ra....

Một giọt nước rơi trên mặt, tôi nâng ngón tay lạnh lẽo lau đi. Màu đỏ tươi đập vào mắt, mùi tanh gay mũi, là máu! Ngửa đầu nhìn lên cao, những nơi có ánh sáng trắng chiếu lên đang bắt đầu mưa, những giọt mưa đều là màu đỏ.

Tôi ngồi yên trên mặt đất nhìn mưa máu đầy trời, cơ thể lạnh lẽo như rơi vào hầm băng. Đầu óc tôi đã không thể suy nghĩ gì nữa, cứ giống như kẻ ngốc nhìn máu từ trên trời giá

Máu nhấn chìm chân của tôi.... eo tôi.... ngực tôi.... cổ tôi.... Khi ngập đến mũi thì tôi mới nhớ ra phải giãy giụa. Tôi bật dậy hai tay cầm kim bài giơ lên cao, lên tiếng hô to, "Tôi không muốn sống ở đây, cứu tôi.... Tôi muốn trở lại thực tế...." Tiếng hét tạo nên hồi âm mãnh liệt, làm màng nhĩ người ta đau nhói. Tôi khóc, nước mắt không cầm được cứ lăn xuống.

"Lăng Tiêu Lạc.... Lăng Tiêu Lạc...." Giọng nói sột ruột của Liệt Minh Dĩ truyền vào trong tai. Tôi nhìn lên bầu trời bao la tràn ngập màu máu, kêu gào, "Thiếu gia, mau cứu tôi...." Kim bài rời khỏi tay rơi vào trong máu, tôi che mặt khóc lớn.

Liệt Minh Dĩ la lên kéo tôi ra khỏi vũng máu. Tôi bỗng mở mắt, màn màu trắng sữa đập vào mắt, tôi đã trở về thực tế rồi! Tôi kinh sợ thở dốc, thì ra nơi không biết tên lúc này là cảnh trong mơ của tôi. Quá chân thực, thật giống như tôi đã tự mình chứng kiến cảnh chém giết mười lăm năm trước.

"Lăng Tiêu Lạc!" Giọng nói lo lắng làm tôi chớp mắt, cổ cứng ngắc nhìn về bên cạnh giường.... Vẻ mặt lo lắng của Liệt Minh Dĩ chồng lên gương mặt của lão tướng quân trong mơ. Tôi nghẹn ngào, òa khóc. Nức nở dồn dập động tới vết thương, tôi đau đến mức phải ôm người rên đứt quãng.

Biểu hiện khác thường của tôi làm cho Liệt Minh Dĩ hoảng sợ, cậu ta lao như bay ra khỏi lều la lên, "Thảo Hồ...."

Tiếng bước chân dồn dập trước sau vào lều, Thảo Hồ sai bước tới trước giường kiểm tra vết thương cho tôi, cũng đề hai vai tôi lại không để cho tôi cựa quậy.

Tôi cắn chặt môi đè nén cảm xúc của mình, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Tôi biết vết thương lại rách ra rồi.

Thảo Hồ rắc bột thuốc vào vết thương, nhú mày nói, "Không nên quá kích động, nếu không vết thương khó khép lại được!"

Tôi mở mắt gật đầu, buông cánh môi đang cắn chặt ra một chút.

Nghe tiếng, Mục Liễu Như ôm Tiểu Thương Sí mà đến. Tiểu Thương Sí giùng giảng nhảy khỏi lòng cô ấy, chạy về phía tôi, nhào lên trước giường gọi. "Mẹ!"

Tôi nâng bàn tay đang khẽ run rẩy vuốt ve gương mặt mềm mịn của thằng bé, yếu ớt nói, "Không sao đâu, mấy ngày nữa sẽ hết đau." Nói xong, ánh mắt chuyển ra sau lưng thằng bé, cười nhẹ với Mục Liễu Như đang lo lắng, "Mạng muội rất lớn, không chết được!"

"Không cho nàng nói bậy!" Liệt Minh Dĩ nhỏ giọng trách, tôi nhìn qua chỉ thấy đôi mắt của cậu ta tối lại, vẻ mặt cũng cứng ngắc.

Cậu ta gầy, quầng thâm dưới hai mắt rất rõ ràng, sắc mặt cũng vàng vọt tiêu tụy. Tim tôi đau nhói, vội đưa tay về phía cậu ta. Cậu ta nắm tay tôi ngồi ở

bên cạnh giường, dùng má cọ cọ lòng bàn tay tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, từ trong mắt cậu ta tôi nhìn thấy cả lo lắng lẫn dịu dàng, cũng nhìn thấy cả sắc mặt tái nhợt, bệnh tật của mình, thật khó coi!

Thảo Hồ, Mục Liễu Như, Tiểu Thương Sí lặng lẽ ra ngoài, để lại không gian cho hai chúng tôi.

Tôi và Liệt Minh Đã không ai nói lời nào, bình tĩnh nhìn nhau. Tôi cười, có cậu ta ở bên cạnh tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc. Phụ nữ không có yêu cầu gì nhiều, chỉ hy vọng bên cạnh có người chăm sóc mình, trò chuyện cùng mình là đủ rồi....

"Cám ơn nàng đã kiên cường chống đỡ, nếu không ta...." Cậu ta nói đến đó tiếng nói khàn khàn tắc nghẹn trong cổ họng. Cậu ta kéo tay tôi đến bên môi, hôn từng ngón tay tôi. Trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt cậu ta không thể nào chịu được nỗi khổ mất đi người bên cạnh một lần nữa.

Nơi bị cậu ta hôn nóng nóng, tê tê, cảm giác tê dại trên từng đầu ngón tay tràn đến đầu vai. Tôi đỏ mặt, nghiêng đầu nhìn vào bên trong giường.

Cậu ta vừa nắm tay tôi vừa cúi người hôn lên trán tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại cậu ta, chớp mũi kề chớp mũi, hơi thở hòa vào nhau. Tim tôi đập mạnh, nhiệt độ trên mặt dần tăng cao. "Cậu đừng như vậy, mau ngồi đằng hoàng...."

Cậu ta ngồi dậy theo lực đẩy của tôi, tiếng cười nhẹ làm mặt tôi đỏ tới tận mang tai.

"Lưu Hán Thanh thế nào rồi?" Tôi nói sang chuyện khác, ngày ấy người khổng chế con ngựa bị mất khổng chế đích thị là anh ta.

Nghe vậy nụ cười của cậu ta tắt ngúm, nói, "Không biết, ta chỉ lo cho nàng, không nhìn hăn."

Câu trả lời của cậu ta làm tôi vừa cảm động lại vừa cảm giác có gì không ổn. "Như vậy không được, trong khu rừng kia có bao nhiêu người mai phục. Cậu để anh ta lại một mình không chắc sẽ không xảy ra nguy hiểm." Cậu ta nên quay về xem thế nào, tôi nhớ hôm đó hai người họ đều không mang theo binh khí.

"...." Cậu ta không nói gì, bấu môi.

"Cậu...." Đang nói, ngoài lều bỗng vang lên tiếng gọi, "Phó soái!"

Phản ứng đầu tiên của Liệt Minh Dĩ là kéo chần cao đến tận cổ tôi, đáp lại, "Chuyện gì?" Động tác bảo vệ này lại khiến tôi đỏ mặt.

Người bên ngoài không trả lời mà trực tiếp vén rèm đi vào.

Thấy thế Liệt Minh Dĩ đứng bật dậy, đứng chắn trước mặt tôi, quát lớn, "To gan, ai cho người vào?"

Chỉ nghe thấy tiếng cậu ta quát chứ không nghe thấy tiếng người tới đáp, tôi buồn bực nhìn bóng lưng Liệt Minh Dĩ, chuyện này là sao vậy?

"Là người!" Liệt Minh Dĩ nhỏ giọng kêu, khó nén khỏi kinh ngạc.

"Nhóc, tính khí nóng nảy thật đấy...." Giọng điệu ngả ngớn làm tôi trợn mắt, kinh ngạc không kém gì Liệt Minh Dĩ.

Liệt Minh Dĩ tránh người không chắn trước tôi nữa. Người tới hiển nhiên là Lưu Hán Thanh mặc quân phục Long Triều. Ông trời ơi, lá gan của lớn, ngay cả quân doanh cũng dám xông vào!

Lưu Hán Thanh quét mắt nhìn tôi một cái rồi mới nhìn về phía Liệt Minh Dĩ, mỉm cười nói có chút xấu xa, "Nhìn cậu che Lãng cô nương kín như

thế, sợ bị người khác nhìn chứ gì?"

"Ai cần người lo?" Liệt Minh Dĩ trừng mắt, tôi lại lúng túng xấu hổ, một hỏi một đáp cũng không nghĩ đến cảm nhận của tôi.

Lưu Hán Thanh thò tay vào ngực lấy ra một khối kim bài, đưa tới trước mặt Liệt Minh Dĩ, "Trong rừng chỉ có hai kẻ mai phục, một kẻ chạy thoát, một kẻ cắn lưỡi tự sát, đây là đồ lục soát được trên người kẻ đã chết."

Nghe vậy, lòng tôi rét lạnh.

Liệt Minh Dĩ nhìn thấy kim bài, sắc mặt lập tức thay đổi, cơ thịt trên mặt hơi co rúm. Cậu ta siết chặt lấy kim bài, từng đốt ngón tay vang lên răng rắc.

"Cho tôi xem!" Tôi đưa tay ra, cậu ta buông kim bài ra đưa cho tôi. Tôi cầm lấy quan sát, trong lòng chỉ cảm thấy lạnh lẽo vô cùng! Đây là kim bài của cấm vệ quân trong cung! Loại trừ Trang phi, còn vị nương nương nào muốn giết tôi nữa sao? Là người từng hai lần hãm hại Trang phi sao? Vùng Đông Nam cách Hoàng Thành khá xa, vì giết tôi mà không tiếc phái cấm vệ quân đến. Xem ra người đó thực sự đã hận tôi thấu xương rồi!

"Lăng cô nương đắc tội vị quý nhân nào vậy?" Lưu Hán Thanh cười tủm tỉm nhìn tôi, trong đôi mắt lấp lánh có thần lóe lên một chút tò mò hứng thú.

Tia hứng thú đó làm tôi ngậm miệng không dám đưa trả kim bài cho Liệt Minh Dĩ.

Liệt Minh Dĩ nhận lấy, cất vào trong ngực. Nhét cánh tay tôi đang lộ ở bên ngoài vào trong chăn rồi ngồi thẳng dậy, nói với Lưu Hán Thanh, "Kim bài đã đưa đến người có thể đi rồi!"

Nghe vậy, Lưu Hán Thanh cường điệu tròn mắt, dùng ngón tay trỏ chỉ chóp mũi mình, "Đối xử với nhau thế à?"

"Thế người nghĩ thế nào?" Liệt Minh Dĩ liếc xéo anh ta, thờ ơ hỏi.

"Kết bái với ta!" Lưu Hán Thanh lập tức vô sỉ đòi hỏi, cũng chỉ đổi lấy câu mắng của Liệt Minh Dĩ, "Không biết xấu hổ! Nằm mơ!"

"Dừng, tôi là bệnh nhân, muốn cãi nhau thì ra ngoài mà cãi!" Sợ hai người bọn họ lớn tiếng ở trong lều, tôi mở miệng ngăn cản.

Lưu Hán Thanh đang mở miệng định nói thì cửa lều bị vén lên. Thấy thế, anh ta vội cúi đầu, khom người cung kính với Liệt Minh Dĩ.

Người đi vào làm đầu óc tôi trống rỗng trong giây lát, sau đó thì bật cười.

"Nhóc con chết tiệt này, thì ra là nhóc!" Lưu Hán Thanh khôi phục dáng vẻ lưu manh, đưa ngón trỏ ra điểm nhẹ trong không khí.

"A!" Tiểu Thương Sí dùng tay chỉ lỗ mũi hăn, ánh mắt lóe sáng, hiển nhiên là nhận ra anh ta là ai

"Bảo bối, tới đây!" Tôi ngoắc ngoắc Tiểu Thương Sí, thằng bé lộ ra hàm răng trắng nõn chạy về phía tôi. Chạy tới bên cạnh giường thằng bé nghiêng người tựa vào, chớp chớp mắt nhìn Lưu Hán Thanh.

Lưu Hán Thanh muốn nhéo mặt thằng bé, vừa đưa tay ra lại bị Liệt Minh Dĩ đánh. Anh ta xoa mu bàn tay, nhún nhún vai ra vẻ bị thương, "Haiz, qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ." Nói xong, ỉu xiu ảo não rời đi.

"Giả vờ!" Liệt Minh Dĩ nhìn về phía cửa lều đung đưa khinh thường cười lạnh, rồi nhìn Tiểu Thương Sí đang tựa vào giường, không vui nói, "Con đến đây làm gì?"

Tiểu Thương Sí chu môi, ôm lấy cánh tay tôi.

Thấy thế Liệt Minh Dĩ néo gương mặt xinh xắn của thằng bé, nghiêng rằng, "Ta với mẹ con có chuyện muốn nói, đi ra ngoài!"

"Con, có!" Tiểu Thương Sí không nghe theo, ôm chặt cánh tay tôi.

"Con có cái rắm ý! Chỉ biết nói có một chữ duy nhất mà còn nói không lưu loát, đi ra ngoài!" Liệt Minh Dĩ cố gắng nhẫn nại hạ lệnh đuổi khách.

"Con, có!"

"Có rắm!" Tính nhẫn nại đã hết, một tay cậu ta túm lấy cổ áo Tiểu Thương Sí nhắc bổng lên, vén cửa lều lên. Đúng lúc đó Mục Liễu Như cũng đuổi tới, cậu ta giơ tay không do dự ném vào trong lòng cô ấy.

Đầu tôi tức muốn bốc khói, dùng sức quay mặt vào bên trong giường. Tiểu Thương Sí muốn ở lại với tôi một lát cậu ta cũng không cho. Bá đạo! Thô lỗ! Không biết phải trái!

"Mẹ! Mẹ!" Bên ngoài lều truyền đến tiếng Tiểu Thương Sí gào thét, "Hư! Hư!" Trước là gọi tôi, sau là mắng Liệt Minh Dĩ.

Đúng, cha con chính là người xấu! Tôi phụ họa trong lòng, đỉnh đầu khói bốc dày đặc có cảm giác sắp cháy.

"Lăng Tiêu Lạc, ta chăm nàg ba ngày bốn đêm, nàg lại không để ý gì đến ta vậy sao?" Bên cạnh giường vang lên tiếng nói uất ức của Liệt Minh Dĩ.

Ba ngày bốn đêm? Tôi kinh ngạc, thì ra tôi lại hôn mê lâu như vậy? Tôi mềm lòng, lúc này muốn quay đầu nhưng nghĩ lại vẫn thấy không thể, tôi vẫn chưa nguôi giận chuyện cậu ta vứt Tiểu Thương Sí. Tôi hạ quyết tâm tức giận nhắm mắt lại.

Bên cạnh giường không còn động tĩnh gì, yên tĩnh khác thường. Thật lâu sau, tôi mở mắt nhìn Liệt Minh Dĩ, cậu ta cũng không đi mà dùng ánh mắt

u oán nhìn tôi chăm chăm. Cơn giận đã tan, tôi mềm lòng, thở dài nói, "Tiểu Thương Sí mà cậu cũng ghen được, thằng bé còn nhỏ mà?"

Cậu ta không nói, ánh mắt u oán ra vẻ như đó là chuyện đương nhiên phải làm. Thấy thế, tôi không giận nổi, bất đắc dĩ nói, "Được rồi, được rồi, tôi để ý đến cậu còn không được à." Thật hết cách với cậu ta, ghen tuông với cả đứa bé, cũng không ngại mất mặt.. height=6 width=29>****

Nhìn dáng vẻ Liệt Minh Dĩ múc cháo rồi thổi nguội cho tôi tôi liền muốn cười. Đã dứt cháo cho tôi bảy ngày rồi mà chân tay vẫn còn vụng về. Cậu ta trời sinh không phải là người chăm sóc người khác.

"Tự tôi ăn được!" Tôi đưa tay ra muốn cầm lấy cái bát trong tay cậu ta.

Cậu ta biết tôi chê cậu ta vụng về, dịch cái bát sang một bên không cho tôi đụng tới, tức giận nói, "Ngồi yên, ta không tin mình không chăm được nàng!"

Tôi dùng ngón trỏ và ngón giữa ấn huyết thái dương, nghĩ đến cảnh cậu ta đây cháo lên quần áo tôi liền cảm thấy nhức đầu. Cậu ta đâu có dứt cơm, đây rõ ràng là gieo cơm!

Cậu ta đã quyết tâm, tôi chỉ đành há miệng ăn cơm. Sự thật chứng minh, kỹ thuật của cậu ta thật sự rất kém cỏi, chưa gì đã lại có hai hạt cơm với vài giọt canh rơi lên người tôi, cậu ta lại giận dữ dùng tay áo lau đi.

Sau bữa ăn, cậu ta ôm tôi ra ngoài lều ngồi dưới tán cây hóng mát. Tôi rũ mắt nhìn nước canh trên ngực, dường như bảy ngày đổi bảy bộ quần áo, thật khiến cho người ta dở khóc dở cười. Tôi ngẩng đầu lên, dùng ngón tay nhéo nhéo gương mặt tuần tú của cậu ta, nhắc nhở, "Cậu đã bảy ngày không rèn sắt làm binh khí, không sợ các huynh đệ có ý kiến hả?"

"Ai dám?" Cậu ta hừ hừ hai tiếng, cong môi, "Thương thế của nàng chưa khỏi ta sẽ không đi đâu cả."

Ng thế tôi bật cười thành tiếng, dùng sức chọc chọc mặt cậu ta, "Mỗi ngày Thảo Hồ đều kiểm tra vết thương, rồi chẩn mạch cho tôi, thương thế của tôi càng ngày càng chuyển biến tốt. Ngày mai cậu đi làm binh khí với các huynh đệ đi. Nam nhi chí ở bốn phương, đâu có như cậu ngày ngày đều trông tôi, làm cho người ta chê cười."

Cậu ta rũ mắt nhìn vào mắt tôi, một lát sau ngược mắt lên nhìn về phía trước, một tay giữ chặt đầu tôi nhẹ nhàng ép vào trước ngực cậu ta. Một lúc lâu sau mới không nặng không nhẹ "Ừ" một tiếng.

"Không cho phép buổi trưa lén chạy trở về, tôi ở trong doanh sẽ không xảy ra chuyện gì." Sợ cậu ta nửa đường lại vòng về, tôi phải dặn dò trước.

Lần này cậu ta dừng một lúc lâu mới đáp lại lời tôi. Nhìn có vẻ như tôi đã nói trúng tâm sự của cậu ta, cậu ta thật sự có ý nghĩ này.

Hôm sau, sau khi Liệt Minh Dã rời đi tôi một mình đi về phía lều chính trong quân doanh. Tướng sĩ bảo vệ bên ngoài nhìn thấy tôi đã thông minh hơn lần trước, không chờ tôi nói đã đi vào bẩm báo.

Vén rèm đi vào, tôi quét mắt nhìn sự xa hoa tôn quý bên trong, Đức Thân Vương đang ngồi sau bàn bên trái. Cất bước đi lên, tôi dừng lại ở trước bàn cúi người hành lễ, "Dân nữ tham kiến Thân Vương!"

Hắn ngẩng đầu lên khỏi trận đồ, ngồi thẳng dậy như cười như không nhìn tôi từ đầu đến chân. Ánh mắt lướt qua một vòng rồi mới dừng lại ở trước ngực phải bị thương của tôi, hỏi, "Đã khá hơn chút nào chưa?"

"Nhờ hồng phúc của Thân Vương, đã tốt hơn nhiều!" Tôi gật đầu nói cảm ơn, hơi nghiêng người sang bên cạnh tránh ánh mắt hắn.

Hắn cười nhẹ, giọng nói khàn khàn đầy hấp dẫn khiến người ta có chút tê dại. Hắn bưng chung trà trên bàn lên uống, đợi tôi tự động lên tiếng.

"Dân nữ muốn nhờ Thân Vương chứng thực một chuyện." Tôi cắn môi dưới, quyết định vạch trần chân tướng.

"Nói!"

"Dân nữ đã xem qua bản ‘Sử ký’ kia, dân nữ muốn hỏi, mười lăm năm trước lúc người Ngọc Chân bị diệt vong phải chăng đã có một vị tiểu công chúa trốn thoát?"

"Phải!"

"Vị công chúa đó có thể là tôi hay không?"

"Không sai!"

Mấy câu hỏi đáp đi thẳng vào vấn đề như vậy khiến tôi nhắm chặt hai mắt lại, cánh môi không nhịn được run rẩy, trong lòng vô cùng kích động. Tất cả phỏng đoán đều trở thành sự thật, cơn ác mộng trở thành sự thật. Nhắm mắt hồi lâu tôi mới mở ra, cúi người hành lễ với Đức Thân Vương rồi lui ra khỏi lều.

Tại sao Lăng Tiêu Lạc thật sự lại dùng máu tươi viết ngày sinh của mình. Nh là vì cô ấy đã biết được thân thế của mình cho nên mới tuyệt vọng như thế. Cô ấy yêu Liệt Minh Dĩ, nhưng phụ thân Liệt Minh Dĩ lại giết đồng bào cô ấy, phá hủy gia đình cô ấy. Nước mất nhà tan, một thiếu nữ như cô ấy có thể làm được gì? Yêu hận đan xen làm cô ấy tan nát cõi lòng, phải lấy máu phát tiết.

Tôi nhặt được kim bài của tướng sĩ bảo vệ cô ấy trốn vào Long Triều ở dưới nước chứng tỏ tướng sĩ đó mất ở Long Triều, phải chăng tướng sĩ đó đã bị mãnh thú ăn thịt? Làm thế nào Lăng Tiêu Lạc đến được Liệt phủ, lại

còn trở thành nàng dâu nuôi từ bé của Liệt Minh Dã? Mệnh cách của cô ấy trước khi tôi nhập vào thân thể này ra sao? Tượng thờ ngọc là do cô ấy chôn ở sau núi sao?

Bí mật về thân thể dần được hé mở, nhưng bốn câu hỏi này như cái đuôi thật dài ở lại.

Liệt Minh Dã đã biết chân tướng từ lâu lại không chịu nói vì sợ tôi biết được sẽ rời khỏi cậu ta sao? Hay là sợ tôi sẽ thay thế Lăng Tiêu Lạc vì nước, vì nhà, vì dân trả món nợ máu này?

Tim tôi đau quá, vết thương cũng đau, tôi không thể nào tiếp tục suy nghĩ nữa. Nâng tay lên sờ vết thương và trái tim, tôi lao đảo bước đi, hô hấp dồn dập mà khó khăn. Tôi không thở nổi, trước mắt trở nên đen kịt....

Sự thật quả nhiên thật tàn nhẫn!

Chương 62: Triền miên – Bị bắt

Trong cơn đau nhức tôi mở mắt ra, ngẩn ngơ nhìn đỉnh lều, thân thể dường như không còn thuộc về mình nữa....

"Tiêu Lạc!" Tiếng gọi sốt ruột làm tôi chột hoàn hồn, cổ cứng ngắc quay sang nhìn bên cạnh giường, gương mặt lo lắng của Mục Liễu Như lập tức đập vào mắt. Tôi mấp máy cánh môi cười với cô ấy, khàn giọng gọi, "Mục tỷ tỷ...."

Thấy tôi tỉnh táo có thể nói chuyện được, lo lắng trên mặt cô ấy mới giảm bớt đi, vẻ mặt phức tạp muốn nói rồi lại thôi. "Muội...." Nói được một chữ thì cô ấy dừng lại, rũ hàng lông mi xuống, lát sau lại nâng lên, rồi nói, "Đức Thân Vương ôm muội về!"

Nghe vậy, tôi run lên, không nhịn được run cầm cập. Đừng nói cho thiếu gia biết.... Tôi không muốn Liệt Minh Dĩ nghĩ nhiều, càng không muốn cậu ta hiểu lầm.

"Tỷ không nói, nhưng rất nhiều tướng sĩ đều nhìn thấy...." Lông mày cô ấy nhăn lại, nói đến đây thì không tiếp tục nữa.

Tôi không phản bác được, đành nhắm mắt lại. Trong lòng oán Đức Thân Vương sao chẳng kiêng nể gì ôm tôi về doanh trại, chẳng lẽ hẳn ta không biết làm vậy sẽ gây ra mấy tin đồn thất thiệt sao?

"Muội.... Sao lại ngất xỉu ở ngoài lều của Đức Thân Vương?" Cô ấy hỏi trọng điểm, giọng điệu có chút u buồn.

"Mục tử tử, xin lỗi, để muội yên tĩnh một chút...." Tôi xoay đầu vào trong giường, run rẩy cầu xin.

Cô ấy chỉ khẽ thở dài một tiếng rồi đi ra khỏi lều.

Tôi mở hai mắt nhìn vải màn, trong lòng vừa mệt vừa đau. Trước khi biết được sự thật tôi dốc sức muốn biết, giờ biết rồi thì lại không ngừng hối hận. Tôi không phải là Lăng Tiêu Lạc, tôi vốn có thể không để ý tới những gì cô ấy từng trải qua trong quá khứ. Nhưng làm vậy rất ích kỷ, đây là suy nghĩ của tôi chứ không phải của cô ấy. Sau khi mất hết tất cả lại rơi vào tình cảnh phải làm nàng dâu nuôi từ bé thấp hèn, cô ấy có tâm trạng ra sao? Cô ấy muốn báo thù sao? Muốn rời khỏi Liệt phủ sao? Tôi không biết, chỉ biết cô ấy yêu Liệt Minh Dĩ là đau khổ, là tuyệt vọng. Cô ấy không vui vẻ, lại càng không hạnh phúc! Linh hồn của tôi chiếm mất thân thể của cô ấy, vậy cô ấy đâu? Đi đâu? Còn sống không?

Một người gánh vác vận mệnh của hai người, tới bây giờ tôi mới phát hiện ra linh hồn xuyên không là chuyện làm người ta rất khó chịu. Hốc mắt ươn ướt, tôi nên làm gì bây giờ? Trong lòng tôi đấu tranh gạt bỏ, lại không không

chế nổi bản thân cứ nghĩ đến Lăng Tiêu Lạc thật sự, trong lòng rối như tơ vò....

Tôi khịt mũi, nâng tay lên lau nước mắt trên mặt. Dù thế nào đi chăng nữa đến hoàng hôn Liệt Minh Dã trở về, tôi muốn nói chuyện thân thể của mình cho cậu ta biết. So với việc để cậu ta biết được chuyện này từ miệng người khác, chẳng thà tự tôi nói ra còn hơn. Huống hồ, tôi không muốn nảy sinh hiểu lầm không cần thiết với cậu ta.

Hạ quyết tâm, tôi lau sạch nước mắt trên mặt, vỗ vỗ gò má, trong lòng tự nhủ phải bình tĩnh, phải kiên cường, không có đường không đi được, chỉ có người không vượt qua được!

Sau bữa tối, tôi và Liệt Minh Dã đi dạo gần doanh trường, lúc về tôi gọi cậu ta cùng ngồi hóng mát dưới tàng cây. Dựa lên thân cây vững chắc, tôi nói tất cả mọi chuyện từ lúc phát hiện ra thổ ngọc đến bây giờ

Nghe vậy, sắc mặt cậu ta trắng bệch, sau đó lại chuyển sang xanh lét. Nỗi khiếp sợ không thể giấu được, đôi mắt co rút đảo qua đảo lại, môi mỏng hơi mở ra, cơ mặt nhả lại.

"Cơ thể này là Lăng Tiêu Lạc, nhưng linh hồn là của tôi. Tôi không thể thay thế cô ấy làm bất cứ chuyện gì được, cứ để chúng ta thuận theo tự nhiên đi, được không?" Tôi vừa vỗ ngực vừa nhìn thẳng vào mắt cậu ta. Thuận theo tự nhiên là cách duy nhất tôi có thể làm được.

Cậu ta không nói gì, nặng nề mà đau đớn khép hai mắt lại, lông mi, cánh môi đều run rẩy. Cậu ta kéo lấy tay tôi nắm lại đặt lên chân mình, trong lòng bàn tay của cậu ta chảy mồ hôi. Tuy tôi nói thuận theo tự nhiên nhưng vẫn khiến cậu ta lo lắng bất an.

Tôi lặng lẽ thở dài, nhìn lên bầu trời. Bầu trời phủ đầy những đám mây màu xám làm người ta cảm thấy áp lực. Vì sao thế giới phải có chiến tranh? Vì sao phải có quyền thế? Chẳng lẽ người với người vui vẻ chung sống với

nhau không tốt hơn sao? Chẳng lẽ phải tranh chấp anh chết tôi sống mới có thể thể hiện được giá trị của bản thân sao?

Trải qua một tháng điều dưỡng, cơ thể tôi đã hồi phục, gương mặt đã hồng hào lại rồi. Vết thương bên ngực phải đã tróc vảy, chỉ còn lại một vết sẹo nhỏ hồng hồng.

Thảo Hồ nhắc tôi lúc dưỡng thương không được vào nước, hại tôi giữa hè tháng tám chỉ được lấy khăn ướt lau người chẳng thoải mái gì cả. Hiện giờ thương thế đã tốt hơn, tôi vội vàng ngâm mình trong thùng nước lớn tắm rửa thoải mái. Cảm giác như lột được một lớp da chết, thay thế da mới, thật tuyệt!

"La la la la la la la la, la la la la la la la la la.... Tôi thích tắm làn da đẹp, oh oh oh...." Tâm trạng dễ chịu, sau tắm bình phong tôi sung sướng hát bài thiếu nhi của Phạm Hiếu Huyền. Vừa tắm vừa nghịch nước chơi đùa, nhìn cánh hoa mềm mại lững lờ trên mặt nước. Tôi giơ một cánh tay trắng nõn lên, có cánh hoa dán lên càng tôn thêm vẻ trắng hồng xinh đẹp.

Tôi vui vẻ tắm xong, đứng lên cầm cái gáo gỗ trôi trên mặt nước múc đầy nước rồi dội từ trên cổ xuống. Dòng nước chảy qua cơ thể rồi lại chảy xuống thùng.

"Chặc!" Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng hít không khí, cái gáo gỗ trong tay tôi rơi vào trong nước. Tôi quay phắt lại, là ai đứng sau lưng tôi thế hả? !

Khi nhìn thẳng vào đôi mắt đang bốc lửa kia tôi run bắn lên, sau đó giật mình hét to nấp xuống nước, "A! !! !! !" Vừa hét, hai tay vừa ôm ngực. Sao Liệt Minh Dã lại về lúc này? Không phải cậu ta đang cùng các huynh đệ chế tạo binh khí sao? Trời ơi, cậu ta đứng sau nhìn tôi bao lâu rồi?

Cậu ta giữ hai vai tôi nhấc tôi ra khỏi nước, tiện thể xoay người tôi đối mặt với cậu ta. Tôi há miệng muốn nói, môi lại bị ngậm lấy. Tôi giãy giụa, cánh tay cậu ta lại dùng sức ôm chặt lấy cơ thể tôi.

"Ừm.... Ừm...." Tôi không nói được, trợn tròn mắt, đôi tay không ngừng đánh lên cánh tay cậu ta. Bàn tay của cậu ta rẽ nước nâng hông tôi lên, cánh tay dùng sức nâng tôi ra khỏi thùng nước, ôm tôi đi về phía giường.

"Thiếu gia.... Đừng như vậy.... Ừm...." Tôi đẩy ngực cậu ta, ban ngày ban mặt làm chuyện này xấu hổ muốn chết, hơn nữa tôi vẫn chưa tắm xong, còn muốn ngâm thêm một lúc nữa.

Cậu ta không để ý đến sự chống cự của tôi, đôi môi nóng bỏng hôn lên da thịt tôi như châm lên từng ngọn lửa, bàn tay như có dòng điện làm tôi tê dại than nhẹ. Ừm.... Cậu ta đột nhiên trở về, cơ thể còn mang theo hơi nóng lúc đúc bình khí khiến tôi thở gấp rơi vào sự nóng bỏng ấy....

Trong lúc triền miên, cậu ta muốn tôi hai lần. Tôi nằm trên lồng ngực đầy mồ hôi của cậu ta thở dốc liên tục, gò má nóng ran, trái tim đập "thịch thịch" rối loạn. Cậu ta ôm lấy eo tôi, hơi thở nặng nề đuổi theo tôi liều chết dây dưa.

Cảm giác được bàn tay cậu ta không thành thật vuốt ve tấm lưng trần của tôi, tôi đẩy cậu ta ra xa. Cậu ta lại nhanh chân hơn xoay người đè tôi xuống, cúi đầu cắn vành tai tôi, giọng nói khàn khàn lẩm bẩm, "Ta đã hơn bốn tháng rồi chưa động vào nàng, trên đời này có người đàn ông nào giống ta không?" Nghe giống như đang lẩm bẩm một mình nhưng thật ra lại đang oán trách hai chúng tôi.... quá ít.

Tôi ghen lời, đỏ mặt, bởi với nam nữ bình thường mà nói hơn bốn tháng thật sự là quá lâu rồi. Nửa người dưới động vật.... Sau khi ghen lời một lúc lâu tôi mới thốt ra một câu.

Nghe vậy, cậu ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt mê mang của tôi, bật cười nói, "Thấy nàng khóa thân như thế này không có phản ứng, vậy thì ta không phải là đàn ông rồi."

Hai chữ 'khóa thân' nhắc nhở tôi, tôi xấu hổ dấm ngực cậu ta, sảng giọng, "Cậu không chế tạo binh khí mà chạy về đây làm gì?"

"Trang phi nương nương phái người đưa đồ tới cho nàng." Cậu ta bò dậy khỏi người tôi, nhặt quần áo rơi trên đất tự mình mặc

Nhiệt tình lúc hoan ái với cậu ta bỗng chốc tụt xuống hết, Trang phi ới là Trang phi, tôi đã rời xa Hoàng Thành thế rồi, sao cô vẫn không buông tha cho tôi? Cơ thể bị lạnh, tôi quần lấy cái chăn tơ, lục trong tủ ra một bộ quần áo. Sau khi ăn mặc chỉnh tề mới cùng Liệt Minh Dã đi ra khỏi lều.

Bên ngoài doanh trại, từ xa đã thấy một chiếc xe ngựa chất đầy thùng to thùng nhỏ, nhiều đến mức làm người ta hoa cả mắt. Người đến nhìn thấy chúng tôi lập tức nghênh bước đi lên, câu nói đầu tiên đó là, "Liệt Phó soái, Lãng cô nương, để nô tài chờ lâu quá!"

Người nói vô tâm, người nghe có ý, mặt tôi đỏ bừng, cúi đầu thấp hơn, cũng đập mạnh lên lưng Liệt Minh Dã, đều tại cậu ta!

"Lãng cô nương, Trang phi nương nương sai nô tài đưa tới cho cô thuốc bổ, quần áo tơ lụa, trang sức, son bột nước. Nương nương nói biên cảnh Đông Nam không thể bằng Hoàng Thành, khí hậu hanh khô dễ sinh bệnh, nương nương dặn cô nương nên quý trọng cơ thể mình!" Nụ cười giả dối, ăn nói với tôi như nói với chủ nhân của ông ta. Trang phi quả nhiên cho tôi không ít mặt mũi.

"Đã phiên quân gia lặn lội đường xa đưa đồ cho dân nữ, mời quân gia vào doanh trại nghỉ ngơi." Tôi cười khiêm tốn với ông ta, cánh tay làm thành tư thế "mời".

"Không dám, nô tài còn phải quay về phụng mệnh nương nương!" Ông ta cung kính cúi người, miệng nói như vậy nhưng ánh mắt lại nhìn lên thùng trên xe ngựa.

Ý của ông ta đã rất rõ ràng. Tôi mím môi cười, mở một cái rương nhỏ ra, trong rương đầy đồ trang sức ngọc Phi Thuý. Tôi chọn một đôi vòng và một sợi dây chuyền đưa tới trước mặt ông ta, nói, "Quân gia đi đường vất vả, xin vui lòng nhận cho!"

"A, thế này, thế này làm sao được...." Nói một đằng làm một nẻo. Ông ta vừa nói vừa cười túm tùm nhận lấy cất vào trong ngực.

Tướng sĩ theo chỉ dẫn của Liệt Minh Dã dắt một con ngựa đến giao cho ông ta. Ông ta cúi người hành lễ với hai chúng tôi, vui vẻ ra mặt giục ngựa đi. Người chết vì tiền, nhục vì miếng ăn, tôi càng cảm thấy câu nói của người xưa ẩn chứa nhiều đạo lý sâu sắc.

Nhìn cả xe đầy rương mà tôi đau cả đầu. Trang phi biết tôi bị thương, công khai lấy lý do này tặng quà cho tôi, khiến tôi nợ cô ta một ân tình, thật đúng là rất biết tính kế.

Dỡ xe, tôi mở từng nắp rương một. Vải vóc, trang sức, dược liệu, son bột nước hiện ra trước mắt, càng nhìn càng thấy đau đầu hơn. Tôi vừa bóp huyệt thái dương, vừa nói với Liệt Minh Dẫn, "Thiếu gia, tôi muốn tặng vải vóc, trang sức, son bột nước cho nữ quyến trong quân, được không?"

"Giữ lại những thứ nàng thích, lát nữa để Mục tỷ tỷ cũng chọn lấy mấy thứ, còn lại thì mang hết đi. Ta nhìn cũng đau đầu."

"Ừ" tôi gật đầu đồng ý, chọn một ít son màu sáng, một lọ dầu tắm mùi hương tinh khiết, một đôi khuyên tai ngọc trai tròn, còn lại thì bỏ hết.

Tôi để son, dầu tắm, khuyên tai vào hộp trang sức. Khi đặt nắp tôi lại chần chừ, bởi hộp son kia không thể đặt chặt vào được mà để lộ một khe hở. Tôi

cầm lên cố gắng đẩy lại, nhưng đẩy vào lại bật ra. Thấy thế, trong lòng tôi sinh nghi, bèn mở nắp hộp ra nhìn. Nhìn kỹ mới phát hiện ra phía dưới son có gì đó nên mới không đóng lại được. Nó được che giấu cẩn thận như vậy lại làm tôi căng. Tôi vội vàng mở hộp son ra nhìn xuống phía dưới.... Quả nhiên, bên trong là một tờ giấy!

Mở ra, chữ viết xinh đẹp của Trang phi làm tôi ngừng thở. Trên giấy viết: ‘Giúp Đức Thân Vương một tay’. Tuy chỉ có mấy chữ ngắn ngủn, nhưng cũng làm tôi cảm thấy bỏng tay, theo phản xạ ném tờ giấy xuống.

Liệt Minh Dĩ đưa tay đón lấy, sau khi nhìn mấy chữ đó sắc mặt cũng thay đổi, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn tôi, ánh sáng trong mắt liên tục lóe lên.

Tôi tiến lên một bước túm lấy tay cậu ta, nghẹn ngào nói, "Làm sao bây giờ? !"

Cậu ta không nói gì, nhẹ nhàng tách tay tôi ra, đưa thư mưu phản của Trang phi đến gần ngọn lửa đốt thành tro. Đốt xong cậu ta nắm lấy hai vai tôi, "Nàng chưa bao giờ nhận được phong thư này, hiểu không?"

".... Hiểu.... Hiểu rồi!" Tôi dùng sức gật đầu, lại ôm cậu ta. Cậu ta nói không sai, tôi cũng không biết Trang phi và Đức Thân Vương vẫn còn vương vấn nhau sau lưng Hoàng thượng! Cũng không biết Trang phi và Đức Thân Vương muốn làm phản! Không biết! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Phải bình tĩnh!

Đội Mục Liễu Như chọn vài món cô ấy thích xong, tôi đem toàn bộ vải vóc, trang sức, son bột nước đi tặng. Nữ quyến chưa từng thấy đồ thượng đẳng tinh xảo như thế bao giờ, ai ai cũng ngạc nhiên xen lẫn vui mừng nói cảm ơn tôi.

Dược liệu là thứ Thảo Hồ thích nhất, đương nhiên tôi đưa hết cho anh ta. Anh ta vô cùng vui sướng, nâng dược liệu lên hôn liên tục, yêu thích không buông tay

Liệt Minh Dĩ đã đốt thư mưu phản của Trang phi, nhưng hai chúng tôi lại không biết cô ta còn đưa một phong thư khác cho Đức Thân Vương. Sau này dù tôi không muốn thừa nhận cũng không được nữa rồi....

Liệt Minh Dĩ dạy cho tôi những kiến thức cơ bản về bắn tên. Tháng đầu tiên tôi thường tập đi tập lại cách kéo cung. Mỗi khi luyện tập cánh tay sẽ đau nhức, thậm chí tôi còn phát hiện trên cánh tay đã xuất hiện ít cơ bắp, đây là cái giá của việc luyện tập cơ tay.

Chớp mắt đã qua một tháng, xác suất tôi bắn trúng hồng tâm càng ngày càng cao. Cố gắng hai tháng, cuối cùng tôi đã đạt được thành quả, không uổng phí tôi đi sớm về khuya luyện tập.

Giờ đã là cuối tháng mười một, ở thảo nguyên lạnh sớm hơn, nhanh hơn Hoàng Thành, tôi cũng chuẩn bị quần áo dày chống rét.

Một buổi sáng luyện bắn, tôi nhổ mũi tên đang cắm trên bia ngắm cho vào túi đựng tên, đặt lên bãi cỏ khô vàng cạnh cái cung.

Tiểu Thương Sí mặc bộ quần áo tôi may đuổi theo Mục Liễu Như cầm cái trống bỏi chạy đằng trước, vừa chạy thẳng bé vừa vui vẻ hét to, "Dì, ha ha, muốn trống! Muốn trống!"

"Mau đuổi theo đi, đuổi theo được thì là của cháu!" Mục Liễu Như cố ý dừng bước lắc lắc cái trống chờ thẳng bé. Đợi thẳng bé chạy tới nơi thì lại chạy tiếp, khiến Tiểu Thương Sí vừa nhảy, vừa hét, càng phấn khởi chạy nhanh về phía trước

Tôi ngồi trên cỏ nhìn họ chơi đùa, bên môi nở nụ cười thỏa mãn hạnh phúc. Đây cũng là cuộc sống tôi muốn, thoải mái, vô ưu vô lo, tự do cả thể xác và tinh thần.

Tiểu Thương Sí đuổi theo Mục Liễu Như, nhào lên phía trước bắt lấy cái trống bỏi trong tay cô ấy. Tiếng cười trong trẻo vang vọng trên thảo nguyên cuối mùa thu có vẻ càng vang hơn.

Mục Liễu Như thẳng bé trở lại ngồi cạnh tôi. Thằng bé nhào vào lòng tôi, tôi bóp cái mũi nhỏ của thằng bé, cưng chiều cười nói, "Con đấy, không ngoan gì hết, chẳng chịu ngồi yên một phút."

Thằng bé cười híp mắt lộ ra cái răng nanh trắng nõn, bàn tay cầm cán trống lắc lắc phát ra tiếng "thùng thùng".

Tiếng vó ngựa từ xa lại gần. Tôi quay đầu sang phải nhìn lại, chỉ thấy một con ngựa cao to màu nâu nhạt phi như bay tới.

Tôi ôm Tiểu Thương Sí đứng lên, cùng sóng vai với Mục Liễu Như nhìn người đến. Tôi biết người này, đó là một trong những tùy tùng đi theo Lưu Hán Thanh.

Anh ta ghìim cương dừng ngựa, nhảy xuống hai tay ôm quyền, nói thẳng lý do đến đây, "Lăng cô nương, chủ nhân nhà ta mời cô đến dự tiệc."

Nghe vậy, tôi chau mày, hỏi, "Ở đâu?"

"Cô nương đi sẽ biết

Chỗ nào không có tên ắt có vấn đề, tôi lùi về phía sau một bước cảnh giác nói, "Tôi và chủ nhân của anh không có chuyện gì để nói cả. Nếu anh ta có chuyện gì thì xin mời tự đến gặp thiếu gia nhà tôi, thứ lỗi tôi cáo từ!" Nói xong, xoay người đi luôn. Còn chưa rõ thân phận Lưu Hán Thanh ra sao, tôi không thể tùy tiện được.

"Đắc tội rồi!" Vừa bước được một bước, phía sau liền truyền đến giọng nói trầm thấp. Gó lạnh đánh tới, tôi chưa kịp phản ứng sau gáy đã đau nhức, lập tức mất hết tri giác.

Tiếng nói tiếng cười khiến tôi tỉnh lại. Tôi mở mắt, theo bản năng xoa xoa gáy, đầu hơi choáng váng.

"Nhóc con, chọc mộng này!" Điệu cười xấu xa phóng túng làm tôi dừng lại, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói. Chỉ thấy Lưu Hán Thanh đang cầm một thanh kiếm gỗ chọc chọc tiểu Thương Sí.

Tiểu Thương Sí chạy chậm, cái mộng bị chọc, chân bị vấp ngã sắp xuống, cây kiếm gỗ nằm trong tay cũng rơi ra khoảng hai mươi cm. Thằng bé kêu rên, vểnh mộng lên bò về phía trước, lại cầm lấy kiếm gỗ. Thằng bé giờ kiếm lên cao, hùng hổ đánh về phía Lưu Hán Thanh, "A! !!" đánh trúng đầu Lưu Hán Thanh, làm anh ta lão đảo ngã xuống.

Cảnh tượng một lớn một nhỏ chơi đùa trước mắt làm tôi suýt nữa bật cười ra tiếng. Nhưng những gì trước khi hôn mê lại hiện lên trong đầu, xem ra tôi và Tiểu Thương Sí đều bị bắt rồi. Tôi ngồi dậy quan sát căn phòng, dưới thân là giường mềm mại rộng rãi, bài trí trong phòng mặc dù không xa hoa nhưng cũng tràn ngập dã tính khí phách, nhưng không có bất cứ món đồ nào là của

Lưu Hán Thanh mặc quần áo giống người Mông Cổ, mái tóc màu nâu dùng một sợi dây đuôi chồn buộc lại, mấy sợi tóc mềm mại sáng bóng rũ trước trán vì chơi đùa mà bung đưa.

Biên giới Đông Nam ngoài quân doanh của Đức Thân Vương thì cách đó hơn hai trăm dặm là Oa Tắc. Lưu Hán Thanh lại mặc dị phục, đáp án đã rất rõ ràng. Anh ta là người Oa Tắc? Nơi tôi và Tiểu Thương Sí đang đứng chẳng lẽ là quân doanh biên giới Oa Tắc?

Đang suy nghĩ, một thanh kiếm gỗ bay qua tầm mắt, rơi "bộp" xuống. Tôi hoàn hồn, quay lại nhìn một lớn một nhỏ kia.... Chỉ thấy Tiểu Thương Sí vung hai nắm tay trống trơn về phía Lưu Hán Thanh. Lưu Hán Thanh giả

vờ sợ hãi hai tay ôm đầu, làm Tiểu Thương Sí cười to hơn. Sau một lúc lâu, Lưu Hán Thanh nằm bất động dưới nắm đấm của Tiểu Thương Sí, mái tóc rối tung che mất khuôn mặt.

Thấy thế, tôi ôm đầu gối nghiêng đầu nhìn Tiểu Thương Sí đang ngẩn ra. Lưu Hán Thanh giả chết, để xem thằng bé sẽ làm gì?

Tiểu Thương Sí không ngờ Lưu Hán Thanh không đánh lại, bĩu môi. Thằng bé buông tay nhưng vẫn không trèo xuống khỏi người anh ta mà đẩy phần tóc che mất mặt anh ta ra. Hai mắt Lưu Hán Thanh nhắm chặt, nhìn thật sự giống như đã hi sinh.

Tôi cố nén cười, to đầu mà còn bày trò này với trẻ con. Giả vờ kiểu đó mà không thấy xấu hổ sao?

Tiểu Thương Sí vỗ lên mặt Lưu Hán Thanh, vỗ mấy cái không thấy có phản ứng gì thằng bé liền dùng cái tay bụ bẫm xoa cằm, dáng vẻ ông cụ non cực kỳ

Tôi bắt đầu tò mò, nhìn chăm chăm thằng bé, không biết thằng bé sẽ dùng cách gì để trừng trị cái tên giả chết kia.

"Ha ha...." Bỗng nhiên hai mắt Tiểu Thương Sí sáng lên, thò tay bịt mũi Lưu Hán Thanh.

Thấy thế, tôi sững sốt, lập tức che miệng lại để mình không bật cười. Con trai giỏi, chiêu này rất độc, không thờ được không tin tên Lưu Hán Thanh kia không chịu ‘xác chết sống lại’!

Quả nhiên, mặt Lưu Hán Thanh đang bình thường bắt đầu dần dần đỏ lên, cho đến khi bị ngạt thành màu gan heo thì mới bất đắc dĩ mở hai mắt, đẩy đầu Tiểu Thương Sí ra, thở dốc." Phù.... Phù.... Phù...."

"A ha! Ngốc! Ngốc! Ha ha ha ha!" Tiểu Thương Sí lăn khỏi người anh ta, vỗ tay khen hay, hai cái chân nhỏ hưng phấn đá đá.

"Ha ha ha ha!" Cuối cùng tôi cũng không nhịn được, ngã lên giường ôm bụng cười lăn lộn.

Nghe thấy tiếng của tôi, Tiểu Thương Sí nhìn tôi bò dậy, reo lên "Mẹ! !!" rồi nhào đến chỗ tôi.

Tôi ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của thằng bé. Hai mẹ con tôi cười ngã lên giường, nhìn cái tên tự chuốc khổ cho mình kia đang cố gắng hít thở không khí.

Chương 63: Ta nhất định phải có được cậu

"Nhóc con, suýt nữa hại chết ta!" Lưu Hán Thanh nhào người trên chăn ảo não, hô hấp đã thuận, sắc mặt cũng khôi phục bình thường. So với lúc trước tóc hơi bù xù một chút, quần áo cũng có vài nếp gấp.

"Trẻ con không dễ lừa." Tôi cực kỳ đặc ý, vừa nói vừa hôn lên cái mặt non nớt của Tiểu Thương Sí. Thằng bé mới một tuổi ba tháng cũng đã hiểu phải dùng trí để thắng, tương lai lớn lên nhất định thành tài.

Đang chơi, người tùy tùng đánh tôi ngất xỉu lúc trước đi vào, quỳ gối sau lưng Lưu Hán Thanh tháo búi tóc của anh ta xuống, lấy một cái lược sừng trâu từ trong ngực chải tóc sau đó buộc lại cho anh ta. Xử lý xong xuôi, người tùy tùng thu lược, vuốt vuốt lại nếp áo cho anh ta, hỏi, "Thái tử điện hạ, truyền lệnh chưa ạ?"

Nghe vậy, nụ cười trên môi tôi lập tức cứng đờ, vẻ mặt kinh ngạc. Thái tử điện hạ?

"Truyền lệnh, ta cùng Lăng cô nương và Thương Sí dùng bữa ở đây." Lưu Hán Thanh gật đầu, không còn vẻ vui đùa, thay vào đó là dáng vẻ lưu manh quen thuộc.

"Vâng!" Tùy tùng gật đầu, đứng dậy lui ra.

Thấy tôi kinh ngạc nhìn anh ta chăm chăm, Lưu Hán Thanh bật cười, phất tay nói, "Đừng có bày ra cái vẻ mặt đó, ta không muốn cô vì vậy mà câu nệ, thái tử cũng chỉ là một thân phận mà thôi. Trong quân doanh này ta cũng giống các tướng sĩ khác. Chúng ta ăn thịt giống nhau, uống rượu giống nhau, ngồi đệm giống nhau, ngủ giường giống nhau. NgOa Tắc ta không nghiêm trọng hóa tôn ti trật tự giống Long Triều các cô đâu.

Tôi thu lại vẻ kinh ngạc, gật đầu một cái. Từ cách chung sống của anh ta với bốn vị tùy tùng là có thể thấy được. Mặc dù tùy tùng cung kính gọi anh ta là chủ tử, nhưng thân phận chủ tớ không chênh lệch mà giống bằng hữu hơn. Thái tử điện hạ.... thật không thể tin được thân phận thật sự của anh ta lại tôn quý như thế!

Bữa trưa được mang lên, tôi ôm Tiểu Thương Sí ngồi trên đệm đối diện với Lưu Hán Thanh, ở giữa là một cái bàn ăn thấp. Trên bàn bày hai đũa dê nướng, ba đĩa thức ăn, hai bát cơm, còn có một bát giống như thạch hoa quả.

Lưu Hán Thanh đẩy bát thạch hoa quả tới trước mặt tôi, nói: "Đây là ‘canh trứng sữa’ chuẩn bị cho Thương Sí, đầu bếp chọn trứng gà cùng sữa tươi, ta cũng đã bảo cần vụ thêm rau với thịt nạc vào."

Nghe anh ta nói như vậy, tôi lấy thìa múc thử một ít canh trứng sữa lên. Mùi thơm lập tức xộc vào mũi, trong canh có rau và thịt nạc, mùi vị rất thơm. Ngay cả canh màu vàng nhạt cũng mềm và trơn.

Ngoài canh trứng sữa, đùi dê nướng với thức ăn đương nhiên cứng hơn, nhìn ra được Lưu Hán Thanh rất quan tâm chuẩn bị đồ ăn cho Tiểu Thương Sí.

Mùi thơm mê người làm cho Tiểu Thương Sí sốt ruột, chơi đùa một hồi lâu bây giờ thằng bé đã đói bụng, đập vào tay tôi giục tôi cho nó ăn.

"Chờ một chút, mẹ thối cho nguội rồi cho con ăn." Tôi kéo bàn tay nhỏ bé của nó lên hôn, dùng thìa vớt một lớp thịt bên trên, khí nóng bốc lên mang theo mùi thơm mê người.

Tiểu Thương Sí tham lam hít hít, đưa lưỡi liếm môi. Tôi thối nguội, múc một thìa cho vào miệng thằng bé. Thằng bé mới nhai được một ít liền vỗ lên bàn, lóng ngóng khen, "Thơm thơm!"

"Nhai từ từ kéo nghen!" Tôi vừa dặn dò vừa múc một thìa thứ hai đợi nó nuốt rồi lại dứt.

"Liệt Minh Dĩ thật có phúc, có thể lấy được một cô nương tốt như cô." Lưu Hán Thanh một tay chống cằm, vừa nói vừa cười vui vẻ.

Nghe vậy, động tác dứt canh hơi dừng lại, gương mặt đỏ bừng. Tôi muốn giải thích, cuối cùng lại nuốt trở về. "Lưu Hán Thanh là tên giả của anh đúng không?" Tôi dè nén xấu hổ, đổi chủ đề.

"Không sai, tên thật của ta là Y Tư Tạp." Anh ta giơ tay, cầm dao cắt thịt dê đặt ra giữa bàn trước mặt ba người, xong rồi nói: "Hôm nay ta mời cô tới là hy vọng cô giúp ta một việc."

"Giúp?" Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta, hết sức kinh ngạc. Tôi và anh ta không chung quốc gia, cũng không cùng một dân tộc, tôi có thể giúp anh ta làm gì?

"Ta hy vọng cô giúp ta thuyết phục Liệt Minh Dã, để cậu ta giúp ta trước khi khai chiến." Anh ta nói rất nghiêm túc, không hề mang vẻ lưu manh thường thấy. Nhưng tôi cười, xua tay. "Rất xin lỗi, tôi không giúp được anh. Thiếu gia có suy nghĩ của mình, tôi không thể tác động đến cậu ấy. Liệt thị là gia tộc trung thành, quyết sẽ không đổi đầu với triều đình, làm nhục tổ tông."

"Sai!" Anh ta đưa một ngón tay lên lắc lắc, quả quyết phản bác. "Trung thành là tốt, nhưng không thể ngu trung! Theo ta được biết, lão tướng quân đã chết Hoàng thượng Long Triều ba năm nay cũng chẳng quan tâm. Liệt Minh Dã trung thành nhưng hẳn ta vẫn luôn nghi ngờ Liệt Minh Dã, thậm chí bởi vì sự hâm mộ của ta mà trút giận lên Liệt Minh Dã. Chỉ bằng hai việc này đã chứng minh hẳn ta không phải là minh quân, hơn nữa còn chưa coi Liệt Minh Dã là tâm phúc. Hẳn ta chỉ coi Liệt Minh Dã như binh sĩ ném đi thăm dò. Một Hoàng thượng như vậy có đáng để cậu ta tiếp tục trung thành không? Liệt lão tướng quân cả đời trung liệt, cuối cùng lại bởi vì không có quân lương mà bị dồn vào chỗ chết, kết quả của ông ấy chẳng lẽ không phải là ví dụ tốt nhất sao?"

Anh ta nói một hơi rất dài, càng nói càng khiến tôi tròn tròn mắt, đợi đến khi anh ta nói xong mắt tôi cũng đã tròn hết cỡ rồi. Ôi trời, sao anh ta lại biết được hai chuyện này? Anh ta đã lên điều tra Liệt Minh Dã bao nhiêu?

Cho đến giờ phút này tôi mới hiểu ngoài mặt anh ta không nghiêm túc thực chất lại có suy nghĩ sâu xa. Tôi bị mấy câu nói của anh ta làm cho nghẹn họng không trả lời được.

"Ta không chỉ một lần nói hâm mộ Liệt Minh Dã, đối với cậu ta, ta có thể thề! Thứ nhất ta muốn thể hiện tình cảm, thứ hai là hi vọng cậu ta giúp ta đoạt thiên hạ thống nhất lãnh thổ. Chiến tranh nhiều năm liên tục không ngừng, dân chúng lầm than, cuộc sống như vậy cũng nên kết thúc rồi!" Anh ta không hề giấu giếm vì sao nhất định phải lôi kéo được Liệt Minh Dã mới thôi, anh ta tự tin quá mức.

"Đừng chắc chắn như vậy, Long Triều đất rộng giàu có, binh nhiều tướng mạnh, đâu phải anh muốn thống nhất là thống nhất được?" Tôi không đồng ý với suy nghĩ của anh ta. Nếu thật sự có thể giải quyết, vì sao nghiệp lớn thống nhất lại kéo dài hết năm này đến năm khác, thậm chí thay triều đổi đại vẫn không được như ý?

"Ha ha ha ha!" Nghe tôi nói vậy anh ta cười híp hết cả mắt, uống một ly rượu, tiếp tục nói, "Long Triều loạn trong giặc ngoài, quốc khố trống rỗng, Hoàng thượng ngoài mặt bình tĩnh nhưng thực chất đã bể đầu sút trán! Ba Vương thái ấp [*] đều cầm binh đề cao thân phận. Không đến Oa Tắc ta cùng người Ô ở Tây Bắc, riêng chuyện Ba Vương mưu phản cũng đủ khiến hoàng thượng các cô phải đánh trận thêm mấy năm!" Dứt lời, anh ta cắt miếng thịt dê bỏ vào trong miệng nhai.

[*] Thái ấp: trong xã hội nô lệ hoặc phong kiến vua chúa phong đất đai cho chư hầu, chư hầu lại cấp cho tầng lớp dưới.

"Anh...." Tôi khiếp sợ không nói nên lời, anh ta lại biết rõ tình hình Long Triều như thế! Ba Vương kia là ai? Ôi trời, tôi vốn còn không biết! Hay cho một tên Y Tư Tật! Hay cho một tên Oa Tắc! Vì thống nhất lãnh thổ, rốt cuộc bọn họ đã chuẩn bị trước bao lâu? Thực sự khiến người ta kinh hãi, vừa thấy lạnh cả lòng vừa kích động!

"Đối với Liệt Minh Dã mà nói cô là một người rất đặc biệt, cô nói chắc chắn cậu ta sẽ nghe!"

"Anh đề cao tôi quá rồi!" Tôi run rẩy chống chế, người trước mắt cơ trí không tương xứng với tuổi.

"Chiến sự xảy ra, ai cũng cần dựa vào một thế lực hậu thuẫn lớn để sống, cô và Liệt Minh Dã cũng không ngoại lệ." Nói đến đây, anh ta hơi ngừng, ngay sau đó bổ sung, "Cô có từng nghĩ tới, nếu cô rơi vào tay kẻ khác sẽ mang đến cái gì cho Liệt Minh Dã không?"

Nghe vậy tôi ngẩn ra, giật mình rồi kinh sợ, hít một hơi lạnh. Tôi hiểu ý của anh ta, nếu tôi rơi vào tay kẻ khác sẽ trở thành uy hiếp đối với Liệt Minh Dã! Không sai!

Nghe vua nói một buổi hơn đọc sách mười năm! Chỉ vài ba lời của Y Tư Táp đã lập tức phân tích rõ ràng thế cục, hơn nữa còn vạch ra nguy cơ tai họa ngầm. Đột nhiên tôi hơi sợ, không biết việc mình được Liệt Minh Dã coi trọng rốt cuộc là đúng hay sai. Nếu một người có điểm yếu, thành người bị kẻ khác điều khiển.

Nắm chặt cái thìa trong tay, tôi nhìn Y Tư Táp rót rượu. Anh ta bắt tôi tới đây chẳng lẽ là vì uy hiếp ép Liệt Minh Dã nghe theo? Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị tôi lập tức bác bỏ. Tôi cảm thấy anh ta tuyệt đối không phải là kẻ tiểu nhân hèn hạ như vậy. Cho dù muốn bắt Liệt Minh Dã cũng sẽ tự mình đánh một trận, thắng quang minh chính đại mới có thể khiến người khác phục!

Anh ta ngược mắt nhìn tôi, trong đôi mắt lấp lánh là nụ cười chân thành, anh ta không cần nói thêm gì nữa, tự mình ăn cơm.

"Mẹ!" Tiếng gọi của Tiểu Thương Sí khiến tôi hoàn hồn, lúc này mới nhớ tôi quên dứt cho thằng bé ăn. Vội nặn một nụ cười gượng với thằng bé, tôi múc canh trứng sữa dứt cho nó.

Sau bữa ăn, Tiểu Thương Sí chơi mệt rồi ngủ, tôi đi đi lại lại trước giường không thể bình tĩnh nổi. Lời của Y Tư Táp như tảng đá lớn ném vào mặt hồ, không những kích thích ngàn gợn sóng mà còn khuấy động cuộn cuộn mênh mông. Biết người biết mặt chẳng biết lòng, tôi chỉ cho rằng Y Tư Táp không đơn giản lại không ngờ anh ta là Thái tử Oa Tắc! Lại càng không ngờ anh ta là một người suy nghĩ sâu xa nhạy bén như vậy!

Lại một Đức Thân Vương nữa! Vừa nghĩ vậy, khuôn mặt tươi cười của hai người họ đều hiện lên trước mắt, rồi nụ cười ấy lại dần dần biến thành thiên

la địa vông. Nhưng cũng có điểm khác biệt. Y Tư Tật sẽ không mưu tính sau lưng người khác, mà Đức Thân Vương lại luôn ngấm ngấm tính kế người ta. Khách quan mà nói, Y Tư Tật làm cho người ta cảm thấy khá thoải mái, ít nhất anh ta muốn làm gì sẽ nói thẳng ra, không sợ người ta biết, lại càng không sợ người ta ngăn. Mà Đức Thân Vương lại.... vô cùng thâm trầm!

Những chữ ‘Giúp Đức Thân Vương một tay’ trong thư mưu phản của Trang phi tự động hiện lên trong đầu tôi, tôi dừng bước nhíu mày. sự không đơn giản, bề ngoài cô ta ngọt ngào nhưng lại che giấu nhiều không thua kém gì Đức Thân Vương. Thế lực trong triều hơn phân nửa đều ở trong tay Đức Thân Vương, mà sáu năm cô ta ở trong cung cũng lôi kéo được không ít vây cánh. Nếu cô ta vẫn còn vương vấn không dứt được với Đức Thân Vương, họ cùng nhau liên thủ, vậy triều đình sẽ biến thành cục diện thế nào? Tôi không dám nghĩ, thật không dám!

Còn nữa, Ba Vương cầm binh đề cao thân phận, chuyện này khiến tôi nhớ lại Ngô Tam Quế, Cảnh Tinh Trung và Thượng Khả Hỉ thời Khang Hi. Ba người bọn họ lấy Ngô Tam Quế cầm đầu, thế lực lớn nhất, có tặc tâm, có can đảm làm phản, nhưng kết cục lại....

Nhìn cục diện triều đình, có mấy người trung thành? Khoan hãy nói đến văn thần, võ tướng ngoài Liệt Minh Dã còn ai có thể giúp Hoàng thượng hóa giải ưu sầu? Vốn dĩ tôi tưởng rằng chiến tranh luôn diễn biến theo từng bước, càng ngày càng căng thẳng kịch liệt, lại không biết ngay từ lúc tôi còn chưa hiểu gì về thế cục thiên hạ, tình hình triều chính đã không còn cứu vãn được nữa rồi. Tên đã lấp vào cung, không bắn không được!

Chân mày nhíu chặt, bước chân chậm chạp mà nặng nề. Tôi và Tiểu Thương Sí rơi vào trong tay Y Tư Tật, chuyện này chắc chắn Mục Liễu Như đã báo cho Liệt Minh Dã từ lâu. Cậu ta tuyệt đối sẽ không tới doanh để cứu giữa ban ngày, chỉ có thể đợi đến lúc màn đêm buông xuống mới có thể hành động. Nhưng tôi có thể nghĩ ra, vậy Y Tư Tật càng có thể. Một

mặt tôi vừa mong Liệt Minh Dã sẽ sớm đưa tôi và Tiểu Thương Sí rời khỏi nơi đây, mặt khác lại sợ cậu ta rơi vào bẫy của Y Tư Tật. Đây đúng là việc quân cơ không ngại đối trá!

Đột nhiên tôi cảm thấy thật là phiền phức, dừng bước dùng sức ngồi xuống giường, hai tay kéo kéo lọn tóc. Tôi vừa gặp phải chuyện là lại không kiểm chế được suy nghĩ vẩn vơ, nghĩ tới nghĩ lui cũng có thể giải quyết được gì? Không phải là càng khiến mình nhìn rõ thực tế thôi sao? Tôi nằm xuống giường nhìn lên đỉnh lều, cả người có cảm giác mệt mỏi vô lực.

Suy nghĩ vẩn vơ cuối cùng vẫn Liệt Minh Dã. Hoàng thượng nghi ngờ cậu ta đã khiến quân thần sinh ra một tầng ngăn cách, tương lai còn có tầng hai, tầng ba sao? Nếu có, Liệt Minh Dã có dẫn binh làm phản hay không? Đặt mu bàn tay lên trán, nhắm hai mắt lại, tôi chỉ mong Hoàng thượng đừng tiếp tục phụ lòng Liệt Minh Dã, chỉ mong vĩnh viễn không có ngày quân thần trở mặt thành thù.

Sau bữa tối, màn đêm buông xuống.

Tiểu Thương Sí vung kiếm gõ chơi đùa trong lều, tôi ngồi trên đệm nỉ ngắm nhìn thẳng bé. Ánh nến lung linh kéo dài bóng người bé nhỏ đang múa kiếm. Thăng bé vui vẻ nở nụ cười làm hốc mắt tôi ươn ướt, nó ra đời không đúng lúc, lại chọn đúng thời loạn.

Thăng bé còn nhỏ như vậy đã phải chứng kiến sự xấu xí của thế gian. Liệu việc này có gây ảnh hưởng đến tâm lý sau này của thăng bé không? Có thể làm cho nó trở nên cuồng bạo giống như Liệt Minh Dã hay không? Nghĩ đến đây, trái tim tôi co rút đau thương....

Đầu bị đập bộp một cái, tôi bừng tỉnh, ngược mắt lên nhìn.... Chuôi kiếm gõ đập vào mắt, sau đó là vẻ mặt đáng đánh của Tiểu Thương Sí khi đánh lén thành công làm cho người ta cảm thấy vừa muốn tức vừa muốn cười.

"Mẹ vụng về!" Cái miệng nhỏ nhắn của thằng bé cười toe toét. Tôi vươn tay kéo thằng bé vào trong ngực đánh đòn, vừa đánh vừa nói: "Oắt con đáng ghét, nên phạt!" Ra vẻ như đang đánh nhưng thực chất tôi chỉ vỗ nhẹ.

Thằng bé lắc lắc cái mông cười ha ha, đôi tay nhỏ kéo kéo áo tôi rồi chui vào lòng tôi, ngồi trên đùi tôi, vụng vẩy hai

"Bảo bối, còn chưa ngủ sao?" Tôi vuốt ve mặt thằng bé dịu dàng hỏi. Bây giờ đã khuya lắm rồi, thường ngày vào lúc này thằng bé đã tiến vào mộng đẹp.

"Muốn chơi!" Thằng bé nhảy xuống khỏi người tôi. Nhìn thằng bé tập trung vung vẩy kiếm gỗ tự chơi đùa tôi bỗng nảy sinh suy nghĩ kỳ lạ. Tôi cảm thấy thằng bé cũng đang chờ Liệt Minh Dã đến giống tôi, nếu không vì sao quá giờ rồi mà vẫn chưa ngủ?

Tôi đứng dậy đi tới cửa vén màn lên, bên ngoài tối đen như mực, vài chiếc đèn trong doanh chấp chờn theo gió lóa ra vàng sáng lúc tối lúc sáng, trăng tối gió lớn. "Haiz...." Tôi thở dài, thả mình xuống xoay người. Chân trước chưa đặt xuống, một sức mạnh đã đẩy tôi nhào về phía trước, ngay sau đó lại ôm chặt lấy tôi.

Tôi kinh hãi định la lên, nhưng lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Tôi vui sướng đến nỗi che miệng lại, vội vàng xoay người về phía sau. Ngủ quan tuần mỹ kia lập tức đập vào mắt. "Thiếu gia...." Kìm nén niềm vui sướng, tôi khẽ gọi. Cuối cùng cậu ta cũng bí mật tiến vào!

Liệt Minh Dã không nói gì, dùng sức hôn lên trán tôi, ngay sau đó buông tôi ra đi về phía Tiểu Thương Sí. Tiểu Thương Sí đang chơi vui vẻ bị cậu ta dùng tay ngăn kiếm gỗ lại. Lúc thằng bé nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu ta chỉ kêu 'A' một tiếng.

Liệt Minh Dã liếc nhìn một vòng trong lều, sau đó nhìn chăm chú vào cây nến đang cháy bên cạnh giường nhỏ. Thấy thế tôi lập tức hiểu ý, cậu ta

muốn phóng hỏa nhân cơ hội rối loạn để chạy trốn.

Tôi hiểu nhưng Tiểu Thương Sí không hiểu. Liệt Minh Dĩ buông kiếm gõ ôm thẳng bé lên, rồi sau đó giơ giản đẩy cây nển. Thấy thế, hai mắt Tiểu Thương Sí sáng rực, lầm tưởng cậu ta muốn chơi đùa với mình cho nên vùng kiếm gõ đánh. Kiếm gõ đập lên thân giản khiến mũi giản quét trúng cây nển. Cây nển thuận thế ngã xuống, nển rơi trên giường.

Thấy thế tôi và Liệt Minh Dĩ cùng giật mình, nhìn nhau, phát hiện khoe miệng đối phương co rúm, muốn cười lại sợ binh lính Oa Tắc phát hiện.

Chuyện Liệt Minh Dĩ muốn làm được Tiểu Thương Sí đánh bậy đánh bạ hoàn thành. Nhưng thẳng bé hoàn thành không ngờ đến kết quả. Nhìn thấy lửa đốt đệm giường liền "A" một tiếng thật to, hoang mang nhìn tôi và Liệt Minh Dĩ, ánh mắt kia như đang hỏi, 'Tại sao lại như vậy? '

"Làm tốt lắm!" Liệt Minh Dĩ nhỏ giọng khen, dắt tôi vòng qua giường hẹp, lật một góc phía sau lều lén trốn ra ngoài. Tôi quay lại nhìn lều, ánh lửa bên trong đã lớn dần lên.

Liệt Minh Dĩ đông lượn quanh tây tránh, tránh khỏi lều chính chạy tới lều sát biên phòng. Trốn thuận lợi là do toàn bộ tướng sĩ ở biên phòng đang nằm bất động, xem ra là bị đánh ngất xỉu.

"Cháy rồi, mau dập lửa...."

"Mau đuổi theo, đừng để hai mẹ con họ chạy thoát...."

Hai tiếng gào thét một trước một sau chứng tỏ chuyện đã bại lộ. Liệt Minh Dĩ sải bước nhanh chóng dẫn chúng tôi chạy về phía biên phòng....

"Trốn đâu?" Tiếng quát chói tai với ánh lửa ập tới, phía trước đang đen như mực bỗng chốc sáng rực như ban ngày.

Liệt Minh Dã đột nhiên dừng bước, bắp thịt toàn thân nhanh chóng chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Cậu ta giao Tiểu Thương Sí cho tôi, hai tay cầm giản bảo vệ hai chúng tôi.

Tôi ôm chặt Tiểu Thương Sí, bóng đen bay qua đỉnh đầu, ngay sau đó trong ngực trống rỗng. Tôi kinh sợ, bật thốt kêu. "Thương Sí!"

"Liệt Minh Dã, cậu một thân một mình dám lén vào doanh trại Oa Tắc ta. Có dũng khí!" Y Tư Tạp ôm Tiểu Thương Sí trong ngực cười híp mắt gật gật đầu. Tiểu Thương Sí trong lòng anh ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghiêng đầu quét nhìn mọi người tại đây.

Tôi theo bản năng nắm lấy áo Liệt Minh Dã, trái tim như treo lên, bây giờ.... còn đi được sao?

"Lưu Hán Thanh, thả con trai ta ra!" Hai mắt Liệt Minh Dã lạnh lẽo thấu xương, hơi thở cũng âm u mà hung ác.

"Không thả, ta rất thích thằng nhóc này!" Y Tư Tạp vừa nói vừa vỗ vỗ cái mông tròn của Tiểu Thương Sí. Tiểu Thương Sí sờ sờ mông, sờ sờ đầu, quay đầu nhìn về phía tôi gọi, "Mẹ!"

Tôi mở miệng muốn nói, Y Tư Tạp đã trước một bước ôm nó lùi về sau, đồng thời lên tiếng. "Bắt lại!" Hàng trăm tướng sĩ tay cầm đuốc đồng loạt xông lên, bao vây quanh tôi và Liệt Minh Dã.

Tôi thầm nghĩ xong rồi, tôi không biết võ công, trong tay cũng không có binh khí, có tôi ở đây rõ ràng là vướng chân Liệt Minh Dã

Không có nhiều thời gian cho tôi suy nghĩ linh tinh, Liệt Minh Dã đã bắt đầu triển khai chiến đấu với trăm tên tướng sĩ. Giản, đao, người, lửa, bốn hình ảnh làm cho người ta hoa hết cả mắt. Tôi còn chưa kịp phản ứng gì đã bị cậu ta ôm lấy eo, cũng nghe thấy tiếng cậu ta quát, "Đá vào ngực hân!"

Không kịp suy nghĩ, tôi giờ hai chân đạp thật mạnh binh sĩ đang vung đao xông tới, nhanh như ‘Phật Sơn vô ảnh cước’ vậy. Tướng sĩ không địch lại được, kêu rên ngã ra ngoài theo lực đạp.

"Đứng vững!" Liệt Minh Dã vừa nói vừa đặt tôi xuống đất, nắm song giản đỡ công kích của hai người khác, cũng bay lên lấy chân đá hai người khác ngã sang bên cạnh.

Tôi ổn định thân thể không ngã, một tay vỗ ngực nuốt nước miếng, ‘Phật Sơn vô ảnh cước’ vừa nãy sao tôi làm được? Hoàn toàn không có ý thức!

"Ha ha ha ha, mẹ giỏi! Mẹ giỏi!" Tiếng cười của Tiểu Thương Sí làm tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy thằng bé vỗ tay nhảy nhót, không hề có chút ý thức nguy hiểm nào.

Y Tư Tập ôm bụng cười lăn lộn, chỉ vào tôi muốn nói lại bị tiếng cười át mất. Thấy thể khỏe miệng tôi co giật dữ dội.

Tiếng binh khí va chạm càng lúc càng kịch liệt, tôi bị kẹp giữa Liệt Minh Dã và tướng sĩ, lấy một địch trăm, tỷ lệ quá chênh lệch.

Eo bị ôm lần nữa, lúc này tôi thông minh, thuận theo lực của Liệt Minh Dã âm thầm vận sức, chuẩn xác đá vào ngay giữa sống mũi tướng sĩ. Thế vung mạnh không giảm, tôi lại liên tục đạp bay năm người. Khi có người xông tới, Liệt Minh Dã nhanh nhẹn k tôi lại để tránh cho tôi bị thương, cùng lúc ấy cậu ta sẽ thay phiên tôi nâng chân đá vào tướng sĩ, tướng sĩ bị đạp người ngã ngựa đổ.

Không biết đao của người nào rơi xuống đất, tôi nhanh chóng cầm lấy. Thấy tôi có binh khí, tướng sĩ gần đó không dám tùy tiện tiến lên, nhưng vẫn tấn công không ngừng.

Liệt Minh Dã vừa chém giết vừa bảo vệ cho tôi, tôi không muốn làm vướng chân cậu ta vung đao không để cho tướng sĩ đến gần. Hai chúng tôi dựa

lưng vào nhau, vai kề vai, đồng tâm hiệp lực, lần đầu tiên có cảm giác ‘Vợ chồng đồng tâm, nỗ lực đồng lòng’.

Một trăm người quả nhiên không dễ đánh, trên trán tôi mồ hôi chảy ra như mưa, căng thẳng, mạnh mẽ vùng đao. Liệt Minh Dã, căn bản không thể tìm thấy chút hốt hoảng nào trên mặt cậu ta. Cậu ta rất bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc, hai mắt lấp lánh có hồn giống như lúc này chỉ là một vụ náo loạn nhỏ chứ không phải là đao thật thương thật. Tôi thầm bội phục cậu ta, dùng lời nói Y Tư Tập nói lúc trước, thật sự rất khí phách!

Thời gian trôi qua, tôi vừa tự vệ, vừa giúp Liệt Minh Dã, ước chừng khoảng hai nén hương, một trăm tướng sĩ ương ngạnh như gián cuối cùng cũng không bò dậy nổi, ngã xuống đất kêu rên tựa như mấy con sâu ngo nguậy, xem ra bị thương không nhẹ.

Trải qua trận chiến dài, tôi chỉ cảm thấy tay chân như nhũn ra, tay cầm đao cũng không ngừng run rẩy. Liệt Minh Dã lại không như vậy, cậu ta tiêu sái lăm liết vùng tay áo, đặt song giản vào tay trái, tay phải thông thả đặt sau lưng. Tôi nhìn đến ngây người, đao nằm ở trong tay rơi ‘cách’ xuống mặt đất, cứ ngó ra như con ngốc: được, rất đẹp trai...

"Liệt Minh Dã, ta nhất định phải có được cậu!" Y Tư Tập dậm chân thề, hai mắt sáng ngời.

"Tiếp tục chứ?" Liệt Minh Dã mày kiếm khẽ giương lên, giọng điệu bình tĩnh.

Y Tư Tập lắc đầu, khom lưng vỗ vỗ đầu Tiểu Thương Sí, nói với thằng bé, "Cha nhóc đúng là anh hùng hào kiệt khó gặp, ra đây đi!"

Tiểu Thương Sí a một tiếng, chầm chậm chạy về phía tôi.

Y Tư Tập vùng tay lên, tướng sĩ chặn đường lập tức rẽ làm hai.

Tôi ôm lấy Tiểu Thương Sí, theo Liệt Minh Dã bước qua trăm tên tướng sĩ ngã xuống đất kêu rên. Trước khi đi qua biên phòng tôi có nghe thấy Y Tư Táp ở sau lưng nói, "Trở về nói với Chủ soái Thân Vương của các cậu biết, bảo hẳn chuẩn bị chiến tranh, Oa Tắc ta tuyệt đối không nường tay!"

"Hừ, chúng ta lúc nào cũng sẵn sàng!" Liệt Minh Dã không quay đầu lại, hừ lạnh thay mặt Đức Thân Vương nhận chiến thư.

Cách xa doanh trại Oa Tắc, Liệt Minh Dã huýt dài một tiếng gọi ngựa, ôm tôi nhảy lên.

Trên đường về, tôi nắm lấy tay cậu ta đang đặt ở eo tôi không ngừng cười, hơn nữa còn không kìm được lẩm bầm, "Thiếu gia, cậu thật giỏi...." Cậu ta chỉ mới mười lăm tuổi đã trưởng thành như vậy, tôi luyện thêm mấy năm nhất định không ai có thể địch nổi!

Tôi khen cậu ta khiến Tiểu Thương Sí ngửa đầu, trước ngó ngó tôi, sau đó nhìn Liệt Minh Dã, cuối cùng nhếch miệng cười nói, "A.... Cha thật giỏi!"

Vừa dứt lời, con ngựa đột nhiên ngừng lại, Liệt Minh Dã vội vàng ghì chặt cương ngựa, một tay nín lấy cổ áo Tiểu Thương Sí nhắc lên, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, "Con vừa nói cái gì?"

Tiểu Thương Sí chu môi không để ý tới cậu ta, nghiêng đầu ôm cổ tôi mè nheo, làm nũng, "Mẹ, ngủ ngủ!"

"Đợi lát nữa ngủ, con vừa mới gọi cha! Gọi lại lần nữa!" Tôi vỗ nhẹ mặt thằng bé không cho nó ngủ, trong lòng vui sướng không thua gì Liệt Minh Dã. Phải biết rằng ai thằng bé cũng gọi, chỉ duy có Liệt Minh Dã là không gọi, lúc này thằng bé gọi vậy làm cho người ta vui mừng khôn xiết!

Thằng bé cố gắng mở hai mắt, đưa bàn tay nhỏ bé vỗ vào lồng ngực Liệt Minh Dã, vừa đánh vừa bĩu môi, "Xấu, xấu, cướp mẹ, không cho!"

Nghe vậy, tôi á khẩu, nhanh chóng quay đầu nhìn Liệt Minh Dã. Vui mừng trên mặt cậu ta không còn, thay vào đó là sắc mặt xanh mét, cơ trên mặt có chút co rúm.

"Ngủ đi, tỉnh ngủ rồi gọi cũng không muộn!" Tôi vội đẩy tay Liệt Minh Dã ra bảo vệ Tiểu Thương Sí, tránh lúc cậu ta nổi điên sẽ vứt bỏ con trai mình.

Liệt Minh Dã tức giận đến nỗi cả người run rẩy, khí nóng phun ra từ trong mũi, quát khê một tiếng giục ngựa chạy.

Tôi nhìn Tiểu Thương Sí trong ngực dờ khóc dờ cười. Vốn tưởng rằng thằng bé không biết gọi, ai ngờ là do nó ghi thù Liệt Minh Dã ngang ngược nên mới vậy. Đ

Chương 64: Cậu ta có yêu tôi không?

Về doanh trại, Liệt Minh Dã thở phò phò vén rèm lên đi vào trong lều.

Tôi nhẹ nhàng giao Tiểu Thương Sí đang ngủ cho Mục Liễu Như, cười khố lắc đầu với cô ấy, "Hai đứa bé lại đổi nhau rồi!" Nói xong thì vào lều.

Liệt Minh Dã xị mặt ngồi trên giường, môi mỏng khi thì mím chặt khi thì hơi bĩu, quai hàm bạnh ra, hiển nhiên là đang bực vì Tiểu Thương Sí cố ý không gọi cha.

Tôi đi lên kéo cậu ta đứng dậy, vừa cởi quần áo cho cậu ta vừa nghiêm mặt răn dạy, "Cậu là cha, lời nói cử chỉ đều phải làm gương cho Thương Sí, cậu làm gì thì thằng bé sẽ bắt chước theo, biết không?"

Tôi vừa dứt lời, cậu ta lập tức cau mày quắc mắt, quát: "Ta có đáng ghét như nó à? !"

Nghe vậy, tôi ngừng cười áo, giương mắt lên nhìn cậu ta, hỏi lại, "Cậu tưởng số người bị cậu làm tức chết ít lắm chắc?"

"Ta...." Cậu ta thốt ra được một chữ rồi không nói được gì nữa, cái miệng mở ra rồi ngậm lại, gò má hơi đỏ lên, quay sang chỗ khác.

"Thượng bất chính hạ tắc loạn, muốn Thương Sí gọi cha thì cậu phải bỏ tật xấu của cậu đi. Con trai còn nhỏ thân với mẹ, lớn lên sẽ thân với cha, hiểu không?" Tôi tiếp tục cười áo cho cậu ta, rung đùi đắc ý lải nhải. Cậu ta hừ một tiếng, không nói gì, nhưng sắc mặt hơi dịu đi rồi.

Cởi quần áo rửa mặt, hầu hạ xong cho cậu ta, tôi mới làm việc của mình. Cậu ta trèo lên giường vén chăn bông ra chui vào chờ tôi, tôi buông mái tóc dài xuống, cởi khuyên tai ra, lấy lược chải tóc rồi cũng lên giường.

"Lưu Hán Thanh nói gì với nàng thế?" Cậu ta duỗi thẳng cánh tay trái để tôi gối đầu lên. Tôi nằm trong lòng cậu ta nói hết đầu đuôi chuyện trong quân doanh ở Oa Tắc. Tôi nói rất tỉ mỉ, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào dù chỉ là một ánh mắt của Y Tư Tập.

Nghe xong, cậu ta khiếp sợ tròn tròn mắt, trong đôi mắt lóe lên đủ loại sắc thái. Đầu tiên là ngạc nhiên vì Y Tư Tập điều tra mình, tiếp theo là đau đớn vì mất người thân, sau đó là thù hận với Đức Thân Vương. Sắc thái cuối cùng lại khiến tôi đắn đo, sắc thái này hơi đặc biệt, không thể nói cụ thể nó đại diện cho điều gì. Hẳn ta cũng không phải là kẻ đơn giản! Sau nghe xong Liệt Minh Dĩ yên lặng rất lâu rồi mới thốt ra, giọng điệu nặng nề mà chắc chắn.

"Cậu nói xem.... Có phải Y Tư Tập và Đức Thân Vương cấu kết với nhau từ lâu rồi không? Nếu không vì sao anh ta có thể tự do hành động ở biên cương Đông Nam?" Tôi nhìn thẳng vào mắt cậu ta nói ra suy nghĩ trong lòng. Đầu tiên cậu ta gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói, "Không loại trừ khả năng như nàng nói, nhưng Đức Thân Vương tuyệt đối sẽ không thật tình

liên kết với Oa Tắc. Phá tan thế chân vạc lúc này, để ba con hổ cắn xé nhau, chờ đến lúc sắp chết hẳn sẽ ra tay, như vậy mới có lợi cho hẳn nhất!"

Tôi nghe cậu ta phân tích không ngừng gật đầu, ta nói không sai, "Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi", "Ngồi yên xem hổ đấu", đây mới là thủ những kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm thường dùng.

"Vậy, theo ý cậu, nếu chiến tranh xảy ra thì Đức Thân Vương sẽ làm thế nào? Đánh hay không đánh?" Tôi xoay người nằm sấp trên giường cúi nhìn cậu ta.

Cậu ta không trả lời ngay lập tức mà hơi nhướng mày, hai mắt cũng hơi nheo lại, một lát sau mới nói, "Nếu ta không đoán sai, Đức Thân Vương sẽ làm ra vẻ tiêu diệt khí thế của người Oa Tắc trước, rồi lơ lửng phòng thủ để họ nhập cảnh."

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc, "Thế này không phải là mở cửa dẫn sói vào nhà sao?" Quá điên cuồng!

"Không sai, đây là một nước cờ hiểm!" Cậu ta gật đầu thật mạnh, nói tiếp, "So với Oa Tắc, dã tâm muốn xâm lược Long Triều của người Ô chỉ có hơn chứ không có kém. Người Ô nhất định sẽ nghĩ đủ mọi cách để phá được biên phòng của Nhiếp đại ca ở biên cương Tây Bắc. Chỉ khi tiến vào được Long Triều thì chúng mới có thể nâng cao khí thế đánh trận với quân đội của Long Triều! Mà người Oa Tắc nhất định cũng phải vượt qua được cửa ải này."

"Tuy nói như thế, nhưng.... nhưng làm vậy không phải mọi chuyện sẽ vượt qua tầm kiểm soát sao? Ngộ nhớ người Ô và người Oa Tắc cùng đánh vào Hoàng Thành, đến lúc ấy mọi thứ đã quá muộn rồi!"

"Không nhanh vậy đâu, chỉ riêng việc phá vỡ biên phòng thôi đã rất khó rồi, cái giá phải trả rất lớn. Nhiếp đại ca bày binh bố trận rất tài tình, huynh

ấy tuyệt đối sẽ không để bọn người Ô phá được biên cảnh một cách dễ dàng đâu! Chỉ là...."

Thấy rồi lại thôi, tôi vội hỏi, "Chỉ là cái gì? !"

"Chính là Ba Vương đều giữ quân đội riêng, dù họ tự mưu phản hay liên kết với Đức Thân Vương, người Ô hoặc người Oa Tắc, thì thiên hạ vẫn sẽ đại loạn, sẽ biến thành sự uy hiếp rất lớn với triều đình!" Cậu ta bổ sung, nói ra bản khoản trong lòng.

Nghe vậy, tôi mệt mỏi nằm vào lòng cậu ta, trong đầu trống rỗng, mắt nhìn cổ cậu ta, một lúc lâu sau vẫn không biết nói gì.

"Lúc tôi bị Y Tư Tạp bắt đi, cậu có sợ không?" Rất lâu sau, thật sự không muốn nói về tình hình quân sự nữa tôi bèn chuyển đề tài.

Cậu ta nắm lấy tay của tôi đặt lên ngực cậu ta, trả lời chắc chắn, "Mới đầu khi nghe Mục tử tử thì sợ thật, nhưng nghĩ lại Y Tư Tạp sẽ không làm hại nàng và Thương Sí, vì hắn có việc nhờ ta. Cho nên ta cũng bình tĩnh lại." Nói đến đây cậu ta dừng một chút rồi nói tiếp, "Nhưng nếu nàng rơi vào tay thủ hạ của hắn thì ta sẽ sợ, bởi vì ta không có tác dụng gì với bọn họ." Nói xong cậu ta ôm chặt lấy tôi, gò má áp vào trán tôi.

Mũi tôi đau xót, hốc mắt ẩm ướt, rút tay mình khỏi tay cậu ta rồi ôm lấy cổ cậu ta, vừa muốn khóc vừa muốn cười.

"Còn nàng, sợ không?" Cậu ta cọ cọ lên trán tôi, cẩn thận hỏi thử.

"Không ngờ cậu lại ôm tôi phá địch, lần đầu tiên thì sợ, nhưng khi tôi cầm lấy đao rơi trên đất kề vai chiến đấu với cậu thì không còn sợ nữa. Tôi tin cậu, nếu không chắc chắn, cậu tuyệt đối sẽ không mạo hiểm." Tôi nhẹ nhàng bật cười, bây giờ nhớ lại mới thấy thật mạo hiểm và kích thích. Ở bên cậu ta, cuộc sống luôn tràn ngập sự mới mẻ và thách thức, muốn rảnh rồi không ngồi yên được.

Cậu ta vừa dịch người ra sau vừa ngửa đầu, kéo giãn khoảng cách với tôi, trong sự ngạc nhiên còn mang theo mấy phần ý cười, vuốt ve mặt tôi nói, "Vì sao nàng luôn đặc biệt như vậy? Nếu đổi lại là người con gái khác thì đã khóc lóc, ngất xỉu từ lâu rồi."

"Khóc lóc, ngất xỉu có tác dụng gì, không phải càng liên lụy đến cậu hơn sao. Tôi cũng chẳng phải là người kiên cường dũng cảm gì, tôi sợ đau, sợ tổn thương, sợ đánh giặc, nhưng tôi biết có sợ cũng vô dụng. Nếu không đứng lên trước chúng ta sẽ bị kẻ khác bắt nạt, tôi không muốn làm một kẻ bị bắt nạt, chỉ hy vọng có thể giúp được cậu, cống hiến chút sức lực ít ỏi của tôi." Nói xong khuôn mặt tôi đã đỏ bừng, tuy là lời nói thật lòng nhưng lại có cảm giác mập mờ như đang thổ lộ vậy. Tôi chui vào lòng cậu ta không dám ngẩng đầu, gò má nóng bừng. Nếu là trước kia, tôi có chết cũng không nói mấy câu buồn nôn như thế. Đến cổ đại cái gì cũng thay đổi, tôi cũng không còn là chính mình nữa rồi.

"Lăng Tiêu Lạc!" Cậu ta xúc động gọi, ôm tôi thật chặt, hơi thở bỗng chốc trở nên dồn dập.

Cậu ta ôm rất chặt, tôi ngạt thở, giãy giụa. Thiếu gia, nhẹ một chút!

Cậu ta bỗng nhiên nói tay ra, nắm lấy hai vai tôi xoay người đè tôi ở trên giường rồi cúi đầu nhiệt tình hôn tôi, bàn tay bắt đầu ngao du.

Cơ thể tôi run lên, cảm giác khô nóng từ bên trong tỏa ra lan tới từng lỗ chân lông. Ngẩng đầu lên, từ cổ trào ra tiếng rên rỉ vô cùng nhỏ, "A...."

Sáng sớm hôm sau, Liệt Minh Dĩ rửa mặt xong thì đến lễu chính của Chủ soái chuyển chiến thư của Y Tư Tật đến Đức Thân Vương.

Sau giữa trưa, Đức Thân Vương triệu tập tất cả các Phó soái, Phó tướng, tiên phong trong doanh trại đến lễu chính nghị sự. Ngoài dự đoán của mọi người là lại có tên tôi!

Tôi đứng bên cạnh Liệt Minh Dã, cực kỳ mất tự nhiên, những ánh mắt tò mò nghi ngờ dường như muốn xuyên thủng tôi. Mỗi một ánh mắt đều nóng rực, nhiệt độ cao đè nén làm tôi hận không thể lao ra khỏi lều để gió lạnh thổi tới giảm nhiệt độ. Tôi luôn cúi đầu không ngẩng lên, để mặc người ta nhìn chòng chọc.

Một lát sau, màn được vén lên, Đức Thân Vương vào lều. Thấy thế, tất cả mọi người cùng hành lễ, "Tham kiến Thân vương!"

Đức Thân Vương đi đến vị trí cao nhất rồi xoay người lại, cười mỉm nói, "Miễn lễ!" Nói xong, lập tức có người mang bàn tới và trải rộng bản đồ địa hình thực thể ra.

"Nay Oa Tắc hạ chiến thư với Long Triều chúng ta, Bốn vương triều tập các vị đến đây để trao đổi về việc này." Nói xong, hắn ta vươn tay chỉ lên bản đồ địa hình, "Các vị có kế ngăn địch hay chủ trương phòng thủ gì không?"

Chúng tướng nghiên cứu bản đồ địa hình, sau một lúc lâu mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

Tôi vừa nghe đề nghị và ý kiến của họ vừa ngẩng đầu lên nhìn Đức Thân Vương một cái. Khóe miệng hắn ta mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh như đã định liệu trước tất cả, còn việc triều chúng tướng tới đây chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi. Khóe mắt tôi liếc nhìn về phía Liệt Minh Dã, cậu ta lẳng lặng nhìn bản đồ địa hình không phát biểu câu nào, chắc là trong lòng cũng đã có tính toán sẵn rồi.

Trừ hai người họ ra tôi còn chú ý tới vị tướng sĩ trẻ tuổi phụng mệnh Đức Thân Vương đón chúng tôi vào thành hôm đó cũng không nói nhiều lắm. Anh ta nhíu mày suy nghĩ, thỉnh thoảng cũng ngược lên nhìn Đức Thân Vương, nhưng không tham gia phát biểu ý kiến. Người này là Hữu Phó soái

dưới tay Đức Thân Vương, tên là Tổng Tiên, một lòng trung thành, được Đức Thân Vương vô cùng coi trọng.

Dưới tay Đức Thân Vương có một vị Phó soái, bốn vị Phó tướng, năm vị tiên phong, mà Liệt Minh Dã lại một thân một mình bị kẹt trong đám sai lang hổ báo này. Ở đây vị nào cũng đã ngoài hai mươi tuổi, vị nào cũng thân kinh bách chiến, mà Liệt Minh Dã mới mười lăm tuổi đã phải lên chiến trường đẫm máu giết địch. Trong lòng tôi bây giờ vừa không thoải mái lại vừa đau lòng.

Trong khoảng một nén hương, chờ từng người phát biểu ý kiến của mình xong, Đức Thân Vương cười gật đầu, rút ngón tay khỏi bản đồ địa hình, đứng lên. Mắt hắn nhìn quét qua chúng tướng một vòng rồi chỉ vào hai Phó tướng đứng trong đó, nói, "Hai người dẫn theo một vạn tinh binh chia nhau đóng ở hai bên trái phải biên phòng, bất cứ lúc nào cũng phải theo dõi người Oa Tắc để phòng bị đánh bất ngờ, mỗi đội năm nghìn binh thay phiên nhau." Dứt lời, lại quay sang hai Phó tướng khác, "Hai người dẫn hai vạn tinh binh đóng ở hai cửa thành Lạc Dương, chỉ được phép vào, không cho phép ra." Nói xong, hắn lại quay sang một vị tiên phong, "Người đưa ba nghìn tinh binh đến biên phòng trợ giúp theo dõi, một khi phát hiện ra hướng đi của Oa Tắc lập tức bẩm báo." Cuối cùng hắn quay sang Liệt Minh Dã và bốn tiên phong khác, "Liệt Minh Dã, Bốn vương phong cho người làm Nguyên soái tiên phong, chịu trách nhiệm đóng giữ chính phòng, bốn tiên phong này của Bốn vương tùy người điều khiển." Giao xong từng nhiệm vụ, hai tay hắn ta vỗ ra sau lưng, nhìn chúng tướng lần thứ hai, giọng nói hơi trầm, "Đã nghe rõ chưa?"

"Đã nghe rõ, mặt tướng tuân mệnh!" Chúng tướng ào ào ôm quyền hưởng

"Lập tức đưa toàn quân vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, đi chuẩn bị đi!"

"Vâng!"

Đức Thân Vương ra lệnh, chúng tướng lần lượt ra khỏi lều.

Nghe xong sắp xếp tôi định đi ra với Liệt Minh Dã, nhưng khi đi đến cửa thì lại nghe thấy tiếng gọi từ phía sau, "Lăng Tiêu Lạc, cô ở lại!"

Nghe vậy, tôi dừng bước, động tác vén rèm của Liệt Minh Dã cũng dừng lại, hai hàng lông nhú lại, liếc mắt nhìn tôi một cái rồi đi ra.

Nhìn màn đu đưa, lòng tôi căng thẳng, chầm chậm xoay người trở về bên bàn, cúi người hành lễ, hỏi, "Không biết Thân Vương còn có chuyện gì?"

Đức Thân Vương tiến lên một bước nắm lấy cằm tôi, nâng đầu tôi lên, đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp cong thành hình trăng khuyết, cười hỏi, "Cô tính giúp ta một tay thế nào đây?"

Nghe vậy, máu trong người tôi ngừng chảy, kinh ngạc mở to mắt.

"Cô nghĩ Trang phi nương nương chỉ gửi thư cho một mình cô sao?" Tiếng cười nhẹ của hãn ta nghe có vẻ yếu ớt, nhưng tôi chỉ cảm thấy lạnh lẽo đáng sợ

Được lắm Trang phi, cô ta đã dự đoán được trước rằng bức thư viết cho tôi sẽ bị đốt nên mới viết một phong thư khác cho Đức Thân Vương. Dù tôi có muốn trốn tránh cũng không được nữa rồi. Tôi thấy thật đáng sợ, lại càng thấy buồn cười. Trang phi tin tôi là quý nhân mang may mắn đến cho cô ta đến vậy sao?

"Dân nữ chưa từng nghĩ...." Tôi nghiêng đầu né tránh ngón tay hãn ta, lùi về phía sau một bước, nói năng cẩn trọng.

"Đại chiến sắp tới, quay về viết toàn bộ những gì cô biết rồi đưa cho Bốn vương. Bốn vương muốn xem cô có bản lĩnh gì mà lại có thể khiến nương nương kỳ vọng như vậy." Hãn ta cười nói, nhưng lại dùng giọng điệu ra lệnh, không cho phản kháng.

Hắn nói vậy làm tôi bỗng cảm thấy oán hận. Nghe mà xem, oai phong làm sao, cao cao tại thượng làm sao, giống như tôi sinh ra là để cho hắn ta sai khiến vậy. Hắn ta với Trang phi không an phận thủ thường muốn lật đổ triều đình, lại còn muốn kéo tôi theo.

Nghĩ đến đây, tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đang cười của hắn ta, to tiếng chất vấn, "Mưu phản thì hay lắm sao? Phải ức hiếp dân chúng, giết hại sinh linh mới có thể làm ngai và nường nường cảm thấy vinh quang và vui thích trong thắng lợi sao?" Tôi thật sự không hiểu tại sao quyền lực lại ảnh hưởng lớn đến đàn ông đến thế, dù là cổ đại hay tương lai, không có một người đàn ông nào có thể cưỡng lại được quyền lực. Mà phụ nữ có khi còn đáng sợ hơn cả đàn ông.

Nghe vậy, hắn ta ngửa đầu cười to như thể nghe được một truyện cười buồn cười nhất trên đời này, "Ha ha ha ha...." Hắn cười đến mức hai vai run rẩy, khuôn mặt anh tuấn ửng đỏ.

Tôi không hiểu vì sao hắn ta lại cười như vậy, nhúu mày hỏi lại, "Có gì đáng cười, đúng sao?" Kẻ mưu phản là hắn ta và Trang phi, sao lại cảm thấy người sai là tôi?

"Ha ha ha ha.... Ha ha ha ha! !! !! " Hắn ta bước từng bước đến gần tôi, điệu cười làm tôi lùi lại phía sau theo phản xạ. Trong mắt hắn ta chợt lóe lên sự căm hận làm tôi sợ hãi.

"Mưu phản? Ha ha ha ha, Lăng Tiêu Lạc, cô cho rằng đường kim hoàng thượng uy nghiêm cao quý lắm sao? Cô cho rằng hắn sinh ra để làm hoàng đế sao?" Hắn ta cười cực thâm trầm, làm người ta cảm thấy lạnh đến thấu xương.

"Chẳng.... Chẳng lẽ không đúng...." Giọng tôi bắt đầu run rẩy, lùi về sau nhanh hơn, trái tim đập điên cuồng không điều khiển được. Trong câu nói của hắn ta có ý khác.

Rầm một tiếng, lưng tôi va vào giá binh khí sau lưng khiến binh khí rung lên bần bật. Khuôn mặt tuấn tú của hãn ta gần trong gang tấc làm tôi ngừng thở, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hai mắt sợ hãi mở to.

"Việc đã đến nước này thì Bốn vương không ngại nói cho cô biết, khi tiên hoàng lâm chung để lại di chiếu truyền ngôi cho Bốn vương, nhưng hoàng thượng lại xuyên tạc chiếu thư cướp ngôi, rồi lấy cái danh hoàng đế ép Trang phi nương nương vào cung thị tẩm. Nếu không có hãn, nương nương vốn đã là vương phi của Bốn vương; nếu không có hãn, thiên hạ Long Triều này đã là của Bốn vương." Từ đầu tới cuối hãn vẫn vừa cười vừa nói, thậm chí còn không thấy có bất cứ dao động cảm xúc nào.

Tôi kinh hãi, đây là tin kinh người nhất tôi đã từng nghe. Tôi kinh ngạc bịt miệng, hận không thể mở to mắt ra. Trời ạ, đương kim hoàng thượng lại đoạt vị, đoạt thế?

"Bây giờ Bốn vương chẳng qua chỉ đang đoạt lại vương vị của mình, đoạt lại người con gái của mình, cái này có gì không đúng sao?" Mắt phượng của hãn ta đã cong thành hình trăng khuyết, thông thả cúi người, khuôn mặt tiến lại gần.

Tôi không động đậy được, che miệng nhìn thẳng vào mắt hãn ta, đầu óc còn đang tiêu hóa tin tức kinh người kia.

"Bốn vương thận trọng, tỉ mỉ bố trí, chịu nổi nhục mất ngôi, mất vợ là vì giờ phút này. Chiến tranh một khi đã bắt đầu thì không ai còn đường lui cả. Dù đối tượng là ai, chỉ cần ngăn đường Bốn vương, Bốn vương sẽ giết không tha!" Nói đến ba chữ cuối cùng giọng hãn ta cao lên, nụ cười trên mặt trong nháy mắt đã hóa thành băng đá lạnh lẽo làm hóa băng lòng người. Thâm cừ đại hận hãn ta chôn giấu cũng mạnh mẽ không thua gì mối hận của Liệt Minh Dĩ với hãn ta.

Hai chân tôi mềm nhũn, hai tay chống lên mặt đất không ngừng lắc đầu. Đoán già đoán non cũng không ngờ đến kết quả như vậy. Tôi vẫn luôn cho rằng Đức Thân Vương rắc tâm bất chính, nào ngờ được người mưu kế bất chính nhất lại là Hoàng thượng. Anh em tàn sát nhau đoạt vị trong lịch sử Trung Quốc lại thật sự diễn ra trong cổ đại của thời không này.

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao sau khi Đức Thân Vương hôn mê tỉnh lại lại cười đưa Trang phi vào cung, e là hai người họ đã lên kế hoạch về cuộc chiến ngày hôm nay từ lâu rồi. Hoàng thượng đăng cơ đã được mười một năm, hóa ra nỗi đau này đã dai dẳng sâu sắc đến vậy rồi. Không thể không bội phục Đức Thân Vương và Trang phi che giấu quá tốt, hai người họ lại có thể duy trì quan hệ thần – phi lâu như vậy. Nếu đổi lại là tôi, tôi tuyệt đối không làm được. Tôi không thể rời khỏi người tôi yêu, thậm chí không thể cười gượng được chứ chưa nói đến chuyện hàng đêm thừa hoan dưới thân người đàn ông khác. Đó không chỉ là sự si nhục với cơ thể, mà còn là giẫm đạp lên linh hồn!

Khi nghĩ đến chữ ‘yêu’ trong đầu tôi hiện lên gương mặt anh tuấn của Liệt Minh Dã. Tôi sợ hãi thở dốc, trong giây lát trái tim cũng đập loạn nhịp

Từ lúc nào mà tình cảm của tôi dành cho cậu ta đã không đơn thuần chỉ là tình chị em? Tôi không biết! Từ lúc nào mà tôi lại ‘yêu’ cậu ta? Tôi lại càng không hiểu!

Hai mắt tôi nhắm lại thật chặt, cơ thể không ngừng run rẩy. Tôi gục đầu xuống, nước mắt lăn rơi, thông qua tình yêu gian nan của Đức Thân Vương và Trang phi, tôi đã tự nhìn rõ lòng mình.

Trong lòng tôi có Liệt Minh Dã, tôi chứng kiến cậu ta từ một thiếu niên tàn bạo đóng cửa trái tim dần dần mở lòng đón nhận ánh sáng, học làm nũng, ghen tuông, cáu kỉnh, nở nụ cười, những điều đó tôi đều ghi nhớ trong lòng.

Cứ mỗi lần trải qua nguy hiểm chúng tôi lại càng tin tưởng nhau hơn, dần dần đặt đối phương vào trong tim. Đối với chuyện cậu ta cầu hoan, tôi từ cự tuyệt đến lực bất tòng tâm, cuối cùng lại không tự kiềm chế được. Tôi nảy sinh tình yêu với một đứa trẻ chưa trưởng thành, trời ơi, không phải là quá hoang đường sao?

Chúng tôi cách nhau mười hai tuổi, có tính là trái luân thường không? Nếu cậu ta biết tôi thực ra là một người phụ nữ đã hai mươi bảy tuổi liệu cậu ta có chán ghét tôi không? Có thấy tôi biến thái không? Có thấy ghê tởm tôi không?

Hai tay tôi ôm đầu đau khổ, nước mắt rơi xuống càng nhiều, càng rơi nhanh hơn, tại sao bây giờ tôi mới nghĩ đến vấn đề này? Tư tưởng của người cổ đại không thể tiến bộ hơn tương lai được, hơn kém mười hai tuổi, sao cậu ta có thể chấp nhận được?

Hai tay tôi bị Đức Thân Vương giữ lấy, kéo tôi đứng dậy, đôi mắt của hắn ta như nhìn thấy hết mọi thứ trong lòng tôi, tôi nghe thấy hắn ta cười nhẹ hỏi, "Cô hầu hạ Liệt Minh Dĩ mười năm, đến ở vẫn gọi cậu ta là ‘thiếu gia’, không thấy ảm ức sao?"

Một câu nói như lưỡi dao sắc cứa vào tim tôi, đau quá! "Im miệng, đừng nói nữa!" Tôi thất thanh hét to, dùng sức đẩy hắn ta ra, xoay người chạy ra khỏi lều Chủ soái. Vừa chạy vừa khóc, nước mắt làm mờ tầm mắt tôi, khiến tôi không nhìn thấy được gì.

Tôi và Liệt Minh Dĩ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, quan hệ cũng đã thân mật khăng khít hơn nhưng cậu ta lại chưa từng bảo tôi sửa lại xưng hô với cậu ta. Cậu ta biết tôi không phải là Lăng Tiêu Lạc thật, nhưng không hỏi tên thật của tôi là gì, lại càng không hỏi những chuyện liên quan tôi. Cậu ta coi tôi là gì? Thế thân của Lăng Tiêu Lạc sao? Sự ỷ lại của cậu ta đối với tôi là do bản năng chiếm hữu hay do những gì chúng tôi đã trải qua? Cậu ta đối với tôi.... có tình yêu sao?

Suy nghĩ rất nhiều, chỉ có nghi vấn cuối cùng làm tôi dừng bước đứng dựa vào thân cây. Thân thể từ từ trượt xuống, tôi vùi mặt vào khuỷu tay. Hóa ra tôi để ý nhiều như vậy, đau lòng nhiều như vậy!

Chương 65: Đức Thân Vương kiểm chuyện – Sống chết có nhau

Dẫn xuống xúc động muốn bật khóc, tôi dựa vào gốc cây một lúc buộc mình đừng khóc. Ngẩng đầu nhìn những bóng người đang bận rộn chuẩn bị chiến tranh khiến tôi cảm thấy mình rất kém cỏi. Đại chiến sắp tới, thế mà tôi vẫn còn lòng dạ nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ.

Khóc đến kiệt sức mới vịn cây đứng lên, tôi lau nước mắt trên mặt, hít mũi thật mạnh. Ngửa đầu nhìn lên bầu trời tiếp thêm nghị lực, hít thật sâu rồi thở phào một hơi, ra vẻ như không có chuyện gì trở về doanh trường.

Tôi đi mãi mà không về, Liệt Minh Dĩ sốt ruột đến nỗi đi qua đi lại trước trường, vừa thấy tôi liền sai bước tới, thoáng ngập ngừng rồi giữ chặt vai tôi trầm giọng nói, "Nàng khóc đấy à?"

Tôi cười lắc đầu, sờ sờ mắt nói dối, "Sắp khai chiến rồi, không biết sẽ chết thêm bao nhiêu sinh mạng khiến không thể kìm được nước mắt." Tôi không thể hỏi cậu ta có yêu tôi hay không vì hiện giờ không phải lúc. Quốc gia gặp nạn thất phu hữu trách [*], chuyện này tạm thời gác lại để nói sau, tôi không muốn khiến cậu ta phân tâm.

[*] Quốc gia gặp nạn, thất phu hữu trách: Khi nước nhà hưng gặp nạn thì dân thường cũng phải có trách nhiệm.

Tôi che giấu rất tốt nên cậu ta không nhận ra sự khác thường. Chỉ nghe câu ta thở phào trầm giọng nói, "Từ xưa đến nay, muốn làm việc lớn ắt phải có hy sinh. Chiến tranh nổ ra cũng chính là sự ra đời của một thế giới mới. Thay vì nhiều năm liên tục chinh chiến khiến dân chúng lầm than, chi bằng sớm quyết định thắng bại, cho thiên hạ một cuộc sống hòa bình."

"Ừ!" Tôi gật đầu đồng ý, những đạo lý này tôi hiểu. Chuyện trong thiên hạ xưa nay đều thế, triều đại nào cũng có hưng thịnh và suy bại, cải triều hoán đại là điều không thể tránh khỏi, không một triều đại nào có thể tồn tại mãi mãi.

"Đức Thân Vương giữ nàng lại nói gì?" Cậu ta vừa dò hỏi, vừa dắt tôi vào lều, tôi trả lời thành thật chi tiết. Nghe xong, cậu ta nhíu mày, mặt sa sầm xuống.

Tôi lắc đầu với cậu ta, nhếch môi cười yếu ớt, nói, "Giúp hãn chính là giúp cậu, không sao!"

Cậu ta nắm chặt tay tôi, nghiêm mặt kiên định nói, "Ta sẽ bảo vệ nàng!"

"Ừ!" Tôi rũ mắt gật đầu cười, tuy ngoài mặt vẫn cười nhưng trong lòng tôi không cười nổi. "Cậu mau đi truyền đạt lại nội dung nghị sự cho các huynh đệ ở doanh binh khí đi, để họ còn chuẩn bị tư tưởng."

Cậu ta gật đầu, buông tay tôi vén rèm ra khỏi lều.

Sau khi cậu ta đi, nụ cười trên môi tôi từ từ tắt hẳn. Lần đầu tiên tôi mới biết thì ra giả vờ cười là chuyện khó khăn đến thế. Ngồi trên giường nhìn cửa lều lay động mà đầu óc tôi trống rỗng.

Ngồi thờ người một lúc tôi mới đứng dậy đi mở cửa tủ lấy chiến bào trắng của Liệt Minh Dã ra, dùng nước lau chiến giáp và mũ giáp. Cậu ta chính là Nguyên soái tiên phong, đại diện cho cả Thiên Vận Long Triều, không thể

xem nhẹ hình tượng. Muốn chiến thắng đối thủ thì phải nắm giữ khí thế trước.

Tôi ngồi ở sau bàn suy nghĩ xem mình có kiến thức nào liên quan đến quân sự không, nghĩ đến đâu viết đến đó.

Tổng cộng có mười ba trận pháp, bao gồm: "Nhất tự trường xà trận" , "Nhị long xuất thủy trận" , "Thiên địa tam tài trận" , "Tứ môn đầu đố trận" , "Ngũ hổ quần dương trận" , "Lục đỉnh lục giáp trận" , "Thất tinh bắc đẩu trận" , "Bát môn kim tỏa trận" , "Cửu tử liên hoàn trận" , "Thập diện mai phục trận" , "Long môn trận" , "Tất tinh trận" , "Bát môn kim tỏa trận".

Tôi biết đến những trận pháp này đều là nhờ phim truyền hình. Nếu biết trước có ngày sẽ xuyên không thì tôi đã đọc thêm nhiều sách nói về quân sự để lúc này có thể dùng rồi.

Ở nơi cổ đại lạc hậu này, chỉ dựa vào kiêu dũng thiện chiến không đủ để trở thành mẫu chốt đạt được thắng lợi, chỉ có thể phối hợp với vũ khí có lực sát thương lớn mới có thể chiếm thượng phong. Tôi vốn định vẽ súng kíp nòng dài vào những năm cuối thời kỳ Thanh triều, nhưng tôi lại quên sạch kết cấu súng mất rồi.

Tôi bực dọc túm lấy tóc, "Đến lúc cần dùng đến sách vở mới hận tri thức mình còn thiếu" , Tôi hận mình tại sao chỉ lo vùi đầu vào thiết kế thời trang mà bỏ qua những thứ khác. Nếu như lúc chưa xuyên không tôi có nhiều sở thích hơn thì bây giờ đã không ngồi đây mặt ủ mày chau!

Không có duyên với súng kíp, tôi đứng dậy lắc mạnh đầu, cầm bút viết xuống giấy tuyên thành cách bày trận rồi tiến về đại trưởng của Chủ soái....

Đức Thân Vương xem qua từng trận pháp một lượt, mười loại trận pháp đầu tiên đều là cơ bản, chẳng có gì lạ. Nhưng khi hần xem tới loại thứ ba thì phải ứng hoàn toàn khác. Đối với "Long môn trận" , hần gật đầu lia lịa; đối với "Tất tinh trận" , hần cảm thấy khó hiểu; đối với "Bát môn kim tỏa

trận" thì cực kỳ ngạc nhiên, thậm chí còn ngẩng phắt đầu lên nhìn tôi chăm chăm, bật thốt lên: "Cô hiểu được 'Bát môn kim tỏa trận'?"

Phản ứng của hần làm tôi dở khóc dở cười, "Bát môn kim tỏa trận" rất nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc bởi biến hóa kỳ ảo khôn lường. Loại trận pháp này vẫn có cách giải, chỉ không ngờ ở cổ đại của thời không này lại trở thành pháp trận lợi hại.

"Đúng vậy, hiểu được!" Tôi vừa ngón tay, chỉ vào "Tát tinh trận" nói, "Đội hình trận này được bố trí theo các chòm sao, tạo thành một hàng. Đợi kẻ địch xông tới các tướng sĩ sẽ tản ra, khiến cho địch vô hạn. Đợi sau khi địch rút lui, tướng sĩ tản ra nhanh chóng tụ lại tấn công địch mãnh liệt, dùng đao kiếm tấn công chân ngựa. Người Oa Tắc giỏi cưỡi ngựa bắn cung, kiêu dũng thiện chiến, trận này sẽ giúp quân ta có lợi thế hơn! Phương pháp này chuyên dùng để đối phó với kỵ binh của Oa Tắc, có thể sử dụng nhiều lần." Dứt lời, tôi ngược mắt lên nhìn hần. Hần vừa nghe vừa gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh hoàn toàn không còn sự khó hiểu như vừa nãy. Sau khi nghe xong, hần không lập tức đánh giá "Tát tinh trận", mà lại hỏi, "'Bát môn kim tỏa trận' thì phải phá giải như thế nào?"

Nghe vậy, tôi rũ mắt xuống, nhìn thẳng vào mắt hần. Một lúc lâu sau mới không trốn tránh, mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói bừa, "Tôi chỉ biết bày trận, không biết phá trận."

Phản ứng của hần đối với "Bát môn kim tỏa trận" lớn như thế, cho dù tôi biết cũng không thể nói. Nếu có một ngày Liệt Minh Dã thoát ly quân doanh của hần, khó bảo đảm hần sẽ không dùng trận này đối phó với Liệt Minh Dã. Nói cho cùng, tôi vẫn có lòng riêng, trận pháp có thể nuốt thiên quân vạn mã này chỉ cần tôi và Liệt Minh Dã biết là đủ rồi, không cần người thứ ba.

"Khả năng nói dối của cô tiến bộ rồi đó." Hần cười, mắt phượng hẹp dài cong lên xinh đẹp, ánh sáng trong mắt lúc sáng lúc tối. Mặc dù sáng tối đối

lập không quá mạnh, nhưng cũng làm người ta có cảm giác có rùng mình.

"Dân nữ biết gì đều nói hết không dám giấu diếm, Thân Vương nghi ngờ như thế thật khiến dân nữ nản lòng." Chuyện đã đến nước này tôi cũng không cố kỵ với hãn nữ. Giống như Liệt Minh Dã từng nói, khi người khác muốn cầu cạnh mình, họ tuyệt đối sẽ không muốn mạng của mình, càng sẽ không trở mặt với mình.

"Tâm tư thật sâu, không thua nam nhi!" Hãn đặt tờ giấy tuyên thành tràn ngập trận pháp lên trên bàn, đuôi lông mày hơn nhướng lên, thu lại sát khí, cười xi lỗi, tán thưởng trong mắt cũng rất rõ ràng.

Tôi không thêm để ý, đổi chủ đề, "Xin Thân Vương liệt kê cho tôi tất cả các loại vũ khí hai quân sử dụng để giao chiến từ xưa đến nay, tôi muốn xem các vũ khí khiếm khuyết cái gì."

Tôi vừa dứt lời, đôi mắt cười của hãn lập tức mở lớn hơn, quan sát tôi từ đầu tới chân, như thể đang nói 'Có lẽ ta phải thay đổi cách nhìn về cô'.

Tôi không nói, để mặc cho hãn nhìn. Một lúc lâu sau hãn mới mở miệng liệt kê các loại vũ khí tác chiến.

Tôi vừa nghe vừa gật đầu. Theo như lời hãn nói thì vũ khí ở đây không khác gì với vũ khí ghi lại trong lịch sử Trung Quốc. Nơi này có, trong lịch sử đều có, mà lịch sử có nơi này lại không.

Sau khi nghe xong, ba loại vũ khí tác chiến cũng lập tức hiện lên trong đầu. Lúc này tôi mới nói, "Dân nữ có hai vũ khí cỡ lớn và một vũ khí loại nhỏ hiến tặng cho Thân Vương. Cho dân nữ trở về lều vẽ, đợi vẽ...." Tôi mới nói đến đó đã bị hãn cắt ngang "Không cần, nơi này của Bốn vương đã có sẵn bút mực." Dứt lời, hãn đưa một cây bút lông cho tôi.

Thấy thế, tôi cau mày, mím môi, nhìn chằm chằm cây bút lông không thể cự tuyệt, một lúc lâu sau mới đưa tay nhận lấy. Tôi khẽ cúi người, đứng sau

bàn, trải rộng trang giấy tuyên thành ra. Tôi nhắm mắt suy tư, hình dung trong đầu về hình dáng của ba vũ khí một lần sau đó mở mắt, bắt đầu đặt bút vẽ.

Hắn đứng ở bên cạnh nhìn tôi phác thảo, đợi tôi vẽ xong một vũ khí mới hỏi, "Đây là gì?"

Tôi không lập tức trả lời, mà vẽ một mũi tên bên cạnh vũ khí kia, vẽ xong mới giải thích, "Vật này gọi là 'nỏ', là một loại vũ khí bắn tên, chủ yếu do tay nỏ, cung nỏ, dây cung của nỏ tạo thành. Thời gian lắp tên thì lâu hơn cung, nhưng so về tầm bắn và lực sát thương thì mạnh hơn cung, tỉ lệ chính xác cao hơn. Và lại nó cũng có yêu cầu thấp đối với người sử dụng, cho dù là tân binh mới nhập ngũ cũng vẫn học được cách sử dụng rất nhanh. Nó là vũ khí có uy lực sát thương ở khoảng cách xa, tầm bắn của nỏ này có thể đạt tới sáu trăm thước." Tôi vừa nói vừa chỉ vào "nỏ" trên bản vẽ, tay phải thì ra dấu giải thích.

Hắn nghe hết sức chăm chú, tôi càng nói càng thấy rõ được nhiệt huyết sôi trào ở trong mắt hắn, đó là sự nóng lòng muốn thử vũ khí mới.

"Nhìn chỗ này...." Tôi giống như cô giáo dạy học gõ bút lông lên mặt bàn, dùng cây bút lông chỉ vào cái rãnh của nỏ, "Trong rãnh này có thể lắp năm mũi tên, mỗi lần bắn một mũi. Sau khi bắn xong mũi tên tiếp theo sẽ tự động trượt vào rãnh, kéo dây là có thể tiếp tục bắn. Tên nên làm bằng sắt, như vậy mới có thể phát huy tất cả uy lực." Liên hoàn nỏ mười mũi tên Gia Cát Lượng sáng tạo ra ở thời Tam quốc quá mức công kênh, một người không thể tự bắn được nên tôi giảm từ mười tên xuống còn năm tên.

Sau khi nghe xong hắn nắm bàn tay dùng sức đánh lên mặt bàn, thốt lên khen ngợi, "Hay!"

"Nỏ này chỉ là vũ khí có tính sát thương nhỏ, giờ tôi vẽ một cái nỏ khác to hơn cho ngài xem." Nói xong, tôi chấm mực tiếp tục vẽ. Vừa vẽ cấu tạo

vừa giảng giải, "Vật này là ‘xe nổ’...."

Bản vẽ của tôi khiến hai mắt hấn tỏa sáng, hận không thể thử nghiệm hiệu quả của nó ngay lập tức!

Giới thiệu vũ khí nổ lớn nhỏ, tôi vẽ vũ khí thứ ba trên giấy sau đó giảng giải. "Vật này là ‘máy bắn đá’, một người đặt tảng đá vào cái máng hình muỗng trong xe, người ở phía trước đề tẩm này xuống. Khi địch bắt đầu xông lên thì nhắm bắn ngay, khi đó chúng còn tập trung một chỗ, bắn ngay lúc có thể đánh chết và làm bị thương nhiều kẻ địch hơn." Ba vũ khí đều đã vẽ và giảng giải xong, tôi đặt bút lông xuống thở phào. Việc hấn giao cho tôi đã làm xong, còn chế tạo vũ khí là chuyện của hấn, chẳng liên quan tới tôi.

Tôi liếm môi, vừa nói quá nhiều, nên cảm giác hơi khát nước. Hấn vừa nhìn ba vũ khí vừa bưng chung trà ở trên bàn đưa cho tôi. Tôi không nghĩ gì, mở nắp uống liền mấy ngụm, vừa uống vừa nhìn hấn xem vũ khí.

Đang uống tôi chợt trừng mắt nhìn chung trà như bị kim đâm. Chung trà này là của Đức Thân Vương, giờ tôi và hấn lại dùng chung.... Chuyện, chuyện này.... Mặt tôi đỏ bừng, vội để chung trà xuống, lùi về phía sau một bước dùng sức lau môi. Bốn chữ "hôn môi gián tiếp" làm tôi hối hận không thôi.

Sự khác thường của tôi khiến cho Đức Thân Vương ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn qua tôi rồi nhìn chung trà, sau đó lại quay lại nhìn giấy tuyên thành khàn khàn cười khẽ, trong mắt chứa đầy vẻ không đứng đắn.

Thấy thế, nhiệt độ trên mặt tôi càng cao, để bàn tay lau môi xuống ngang hông hành lễ, "Dân nữ cáo lui!" Dứt lời xoay người đi ra. Tôi mới bước được một bước vòng eo đã bị một cánh tay ôm lại, thân thể theo đó nghiêng về phía sau đổ vào một lồng ngực rắn chắc.

"Bộ dáng đỏ mặt của cô thật xinh đẹp!" Hơi thở nóng ẩm phả lên mặt tôi, làm tôi khẽ run, lông tơ toàn thân cũng lập tức dựng thẳng.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, buông tôi ra!" Tôi hoảng hốt, giãy giụa. Hắn làm bộ mắt điếc tai ngơ trước những lời nói của tôi, không những không thả mà còn người tôi lại đối diện với hắn.

Tôi ngừng thở, theo phản xạ đẩy lồng ngực của hắn. Hắn cười nhẹ càng siết chặt cánh tay, làm bộ ngực mềm mại của tôi dính sát vào hắn.

Tư thế hiện giờ quá mức mập mờ, tôi xấu hổ vung quả đấm đánh hắn, tức giận mắng to, "Không biết xấu hổ! Buông tôi ra!"

Hắn tóm lấy tay trái của tôi bắt chéo hai tay ra sau lưng, gương mặt tuấn tú áp sát xuống cười gian tà nói, "Tính tình cô mạnh mẽ như vậy, thường ngày Liệt Minh Dĩ chịu đựng thế nào được?"

Nghe vậy, tôi suýt nữa muốn tắt khí, nhắc chân đá vào bắp chân của hắn, gầm lên, "Đó là chuyện của chúng tôi, không liên quan gì đến ngài!"

"Tính tình Liệt Minh Dĩ cuồng phóng tàn bạo, làm sao cô chịu được hắn?" Lời vừa dứt, mặt hắn đã áp tới gần, chóp mũi áp vào chóp mũi tôi. Hơi thở thuộc về hắn vòng quanh mũi thấm vào đầu óc, lan ra toàn thân.

Mặt tôi đỏ lên, tức giận đến toàn thân phát run. Khí thế của hắn quá bức người, tôi không chịu nổi, cũng không có cách nào tránh thoát. Tôi định nâng tay phải lên đẩy hắn ra, cổ tay lại bị tóm lấy, cánh tay phải tự do duy nhất cũng bị hắn bắt chéo ra sau lưng. "Không ai có thể đánh Bốn vương, cô cũng không ngoại lệ!" Hắn trầm giọng nói, cái mũi chằm chằm cọ lên mặt tôi, mỗi một chữ hơi thở kia càng rót vào thân thể tôi thêm một phần.

"Tôi đã nói tất cả những gì tôi biết cho ngài.... Rút cuộc ngài còn muốn như thế nào nữa?" Tôi thất thanh hét to, hắn muốn ép tôi phát điên mới bỏ qua sao

"Bốn vương chỉ càng lúc càng tò mò về cô thôi. Bốn vương thông thạo tất cả các loại vũ khí quân sự từ xưa đến nay, nhưng ba loại vũ khí cô vẽ ra thì mới nghe thấy lần đầu. Vũ khí có lực sát thương tuyệt diệu như thế, cô biết được từ đâu? ‘Bát môn kim tỏa trận’ đã thất truyền từ năm trăm năm trước, trong chiến tranh mấy trăm năm nay không ai biết cách bày trận, cách phá giải như thế nào. Vậy cô biết được từ đâu? Hả?" Con mắt sắc bén của hắn càng ngày càng tối lại, giống như cái động không đáy khiến người ta sợ hãi.

Tôi bỗng hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt thay đổi. Ôi trời, thì ra "Bát môn kim tỏa trận" ở thời không cổ đại này là trận pháp thất truyền, tôi nêu ra không phải tự chui đầu vào rọ, muốn chết sao?

"Ha ha, không giải thích được à?" Khóe miệng hắn nhếch lên, nụ cười bên môi càng sâu hơn, lấy lời trần thuật trả lời thay tôi.

Tôi muốn phản bác, lại không tìm ra lý do thích hợp, chỉ đành phải im lặng thừa nhận lời nói của hắn.

"Nương nương không nhìn lầm, cô quả thật đáng để ta lau mắt mà nhìn." Hắn nâng ngón trỏ nhẹ véo má tôi, "Bốn vương thật muốn mở đầu cô ra nhìn xem bên trong có vật kỳ diệu gì mà không muốn người khác biết." Ngón tay hắn dọc theo gương mặt của tôi nhẹ tiến về phía đỉnh đầu, ngón tay vuốt vuốt xoay quanh cây trâm cài trên đầu tôi.

"Thân Vương nói đùa!" Tôi run rẩy trả lời, nghiêng đầu né tránh hành động thân mật của hắn. Phần da thịt bị hắn chạm vào vừa lạnh vừa đau, giống như bị lưỡi dao cứa qua vẩy.

"Nếu như cô rơi vào tay người khác trở thành trợ thủ của người khác thì nên làm thế nào bây giờ?" Hắn đột nhiên nói, lấy ngón tay nhẹ nhàng chà xát lung tung lên gương mặt của tôi, nụ cười tuấn tú mê người giờ phút này lại giống như Tu La từ địa ngục bò lên nhân gian.

Con người của tôi co lại, nói thẳng ý nghĩa câu vừa rồi, "Ngài muốn giết tôi?"

"Sai!" Hắn lắc nhẹ ngón trỏ, hai mắt híp lại, "Giết cô thật đáng tiếc...."
Đoạn sau hắn không nói tiếp nữa.

Đúng lúc này, bên ngoài lều vang lên một tiếng, "Thân Vương!"

Nghe tiếng, máu toàn thân tôi ngừng chảy, đó là giọng của Liệt Minh Dã, cậu ta ở ngay bên ngoài. Tôi không dám mắng lớn tiếng chỉ liều mạng giãy giụa muốn thoát ra khỏi lồng ngực Đức Thân Vương. Nếu hoàn cảnh mập mờ như bây giờ bị Liệt Minh Dã nhìn thấy nhất định sẽ hiểu lầm!

Tôi đã hiểu rõ ý đồ của Đức Thân Vương. Hắn lạnh lẽo cười, không những không buông tôi ra, ngược lại còn giữ chặt gáy tôi, hôn lên môi tôi.

Giống như có sét đánh trúng đầu, cả người tôi nhanh chóng hóa đá, hai mắt trợn trừng, sự mềm mại trên môi giống như thuốc tê tiêm vào người.

Không chờ bên trong đáp lại, cửa lều đã bị nhấc lên, ánh mặt trời bên ngoài lập tức chiếu vào. Ngay sau đó, hai tiếng vang của vật thể rơi xuống đất truyền vào lỗ tai.

Trái tim tôi như rơi xuống vực, là Liệt Minh Dã tiến vào! Cậu ta đã nhìn thấy

Đức Thân Vương cười buông tôi ra, đẩy tôi sang một bên nhìn về phía cửa lều. Thân thể tôi lao đảo suýt nữa ngã, nước mắt trào ra.

"Đã chuẩn bị sẵn sàng khai chiến!" Giọng nói cứng nhắc của Liệt Minh Dã vang lên từ phía sau. Tôi che miệng chậm chạp xoay người nhìn cậu ta, khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cậu ta trái tim tôi như bị siết lại, cậu ta hiểu lầm rồi!

Đức Thân Vương cười nhẹ, liếc về phía tôi, nói, "Lui ra đi!"

Liệt Minh Dã khom lưng nhặt song giản trên mặt đất lên, hai quả đấm nắm chặt vang "khanh khách" , dưới đáy mắt bi thương lóe ra hận ý mãnh liệt.

Cậu ta xoay người đi ra ngoài, tôi vội vàng đuổi theo, túm lấy tay cậu ta dùng sức kéo cậu ta đi ra phía sau thân cây. Thân cây to lớn che khuất cho chúng tôi, tôi bắt lấy cánh tay cậu ta vội vàng giải thích, "Cậu hiểu lầm rồi, tôi chỉ đem những điều mình biết nói cho Đức Thân Vương, là hấn cường hôn tôi.... Tôi không có ý đó!" Vừa giải thích, tôi vừa rơi lệ. Tình tiết này tôi đã thấy nhiều trong tiểu thuyết, tôi sợ cậu ta không tin lời giải thích của tôi, sợ giữa tôi và cậu ta vì hiểu lầm mà sinh ra trở ngại và rạn nứt. Giải thích xong, tôi nhìn chăm chăm cậu ta.

Cậu ta không nói một lời, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, cứ chăm chú nhìn tôi, dường như không nghe thấy lời giải thích.

Tôi nước nở nghẹn ngào mà khóc, lắc lắc cánh tay của cậu ta khê hô, "Tôi đang nói chuyện với cậu đó!"

Cậu ta không trả lời, tôi cực kỳ khó chịu, buông cậu ta ra lui về phía sau hai lần đầu nói nhỏ, "Vì sao không tin tôi?" Tôi che miệng lại, sợ khóc lớn tiếng sẽ khiến người khác chú ý.

Thật không ngờ Đức Thân Vương hèn hạ như vậy, hấn cố ý hôn tôi để Liệt Minh Dã nhìn thấy, hấn đang chia rẽ quan hệ giữa hai chúng tôi. Hấn sợ tôi và Liệt Minh Dã tâm đầu ý hợp sẽ gây bất lợi cho hấn, hấn sợ tôi và Liệt Minh Dã một ngày kia sẽ phản bội trở thành trở ngại của hấn. Cho nên hấn muốn phá hoại quan hệ của chúng tôi.

Cho đến giây phút không nghe được câu trả lời của Liệt Minh Dã, tôi mới hiểu rõ quỷ kế âm hiểm của Đức Thân Vương. Lần này cũng vậy, lần trước cũng thế!

Tôi vừa khóc vừa dùng sức lau đôi môi, hận không thể lau nát đôi môi mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng. Tôi không muốn hằn để lại cảm giác trên môi tôi, nụ hôn lúc trước chỉ sẽ làm tôi chán ghét, buồn nôn!

Liệt Minh Dĩ vẫn không nhúc nhích nhìn tôi chăm chăm, thật giống như một pho tượng. Tôi vừa tức vừa uất ức, đánh đấm cậu ta, cậu ta không tin tôi khiến tôi thật đau lòng!

Tôi phát tiết như nổi điên. Đột nhiên, cậu ta có phản ứng, vứt bỏ song giản bắt lấy hai vai tôi, không cho tôi có cơ hội phản ứng xoay người đè tôi lên trên thân cây. Hôn, hôn điên cuồng!

"Ừm...." Hai mắt tôi kinh ngạc mở to, sau đó ôm cổ cậu ta.

Trong nụ hôn kịch liệt này cậu ta có thương, có đau, có hận; Tôi có vui, có buồn, có nước mắt. Hai chúng tôi cứ ôm chặt lấy nhau, nụ hôn lại làm cho người ta có cảm giác như sắp ngạt thở. Tâm trạng nặng nề, lại khó nén khát vọng mãnh liệt

Nụ hôn qua đi, chúng tôi ôm nhau thở dốc, hơi thở nóng bỏng làm cho người ta muốn say.

"Chỉ cần là nàng nói, ta đều tin!" Cậu ta dùng giọng khàn khàn kiên định nói bên tai tôi, "Đức Thân Vương tuyệt đối không chia rẽ được chúng ta!"

Nghe vậy, rốt cuộc tôi cũng không nhịn được nằm trong lòng cậu ta khóc nức nở, ghen ngào. Vốn tưởng rằng khi đó cậu ta không nói không rằng là vì không tin, không ngờ cậu ta cũng đang suy xét vấn đề, là tôi trách lầm cậu ta. "Cám ơn thiếu gia đã tin tưởng tôi!"

"Nàng là của ta, là của riêng mình ta! Bất cứ kẻ nào cũng đừng mong cướp nàng khỏi tay ta!" Cậu ta ôm tôi thật chặt, hận không thể đem tôi nhập vào thân thể của cậu ta mới có thể an tâm.

Giờ phút này, tôi không muốn nghĩ gì nữa. Tôi tin tưởng cậu ta yêu tôi, cho dù cậu ta coi tôi là ai cũng không sao cả. Tôi muốn đi theo cậu ta, ở bên cậu ta, chăm sóc cậu ta, vĩnh viễn không rời! Dù có chết cũng sẽ chết cùng nhau!

Cậu ta vuốt ve đôi môi sưng đỏ của tôi, hai mắt đỏ bừng mà ướm át. Thu lại sự điên cuồng, cậu ta dịu dàng hôn lên cánh môi tôi, cẩn thận quý trọng.

Lệ rơi đầy mặt, tôi buông bỏ nỗi băn khoăn trong lòng đáp lại cậu ta. Đức Thân Vương có tâm địa âm hiểm, thế nhưng hẳn không thể chia rẽ được tôi và Liệt Minh Dã, tuyệt đối không thể! !

Chương 66: Hoàng thượng uy hiếp - Minh Dã xuất chiến - Sinh ra từ máu

Không đắm chìm tuyệt vọng mà lại sống lại từ trong tuyệt vọng! Tôi và Liệt Minh Dã đều là bề tôi, lại cùng bị tính kế nên chúng tôi càng gắn bó hơn!

Tình cảm cháy bỏng suýt nữa thì không kìm nén được, tôi thở hổn hển đẩy cậu ta ra, không dám nhìn vào đôi mắt đỏ bừng của cậu ta. Tôi đỏ mặt kéo lại vạt áo vừa bị cậu ta làm xộc xệch, nụ hôn của cậu ta lại di chuyển xuống muốn chạm lên phần ngực mềm mại....

Hai tay cậu ta chống lên thân cây vây tôi trong khuỷu tay, tôi vừa sửa sang lại quần áo, vừa bị cậu ta hôn lên trán.

"Thù mới hận cũ, món nợ này một ngày nào đó chắc chắn ta sẽ tính sổ với Đức Thân Vương!" Cậu ta buông hai tay ra sau, màu đỏ trong mắt đã

không còn, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Tôi không nói gì, gật đầu. Thù mới là chỉ Đức Thân Vương hôn tôi, hận cũ là Đức Thân Vương hại chết cha cậu ấy và sáu mươi vạn đại quân. Đức Thân Vương có âm mưu quỷ kế của hắn ta, Liệt Minh Dã cũng có kế sách trì hoãn và nhẫn nhục của cậu ấy.

Hai chúng tôi rời khỏi sau thân cây, cùng sóng vai trở về doanh trại. Xa xa đã nhìn thấy một bóng người đi qua đi lại trước lều, thấy thế, tôi và Liệt Minh Dã cùng giật mình, sau đó s nhanh chóng đi đến chỗ người đó.

"Thiếu gia! Lãng cô nương!" Người đó nhìn thấy chúng tôi vội tiến lên đón chào.

"Quản gia, sao ông lại tới đây? Chẳng lẽ trong thành gặp chuyện sao?" Nhìn thấy ông ấy thật sự bất ngờ, làm tôi khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung.

"Lãng cô nương, thiếu gia...." Ông ấy nói đến đây thì hơi nghẹn ngào, dưới ánh mắt khó hiểu thúc giục của hai chúng tôi mới nói hoàn chỉnh hết câu, "Hoàng thượng phái người mang linh vị của lão gia và phu nhân đi rồi!"

Chỉ một câu nói thôi mà khiến đầu tôi trống rỗng, tôi khó tin trọn tròn mắt. Liệt Minh Dã cũng chấn động, lão đảo. Tôi vội đỡ lấy cậu ta, hỏi thay cậu ta, "Lấy đi lúc nào?"

"Nửa tháng trước, sau khi linh vị bị lấy đi tôi liền đến đây." Quản gia vừa trả lời vừa siết chặt quả đấm, trong mắt có oán hận cũng có không cam lòng.

Hai tay tôi đỡ lấy Liệt Minh Dã cũng siết chặt lại. Tôi biết ý đồ của Hoàng thượng, hắn muốn dùng bài vị uy hiếp Liệt Minh Dã, không cho cậu ta mưu phản. Trời ơi, cha mẹ Liệt Minh Dã đã mất rồi, sao lại không để họ được

yên nghỉ? Vì sao còn muốn quấy rầy họ? Vì sao còn phải lợi dụng họ trở thành sợi dây trói chân Liệt Minh Dã?

Trái tim tôi đau nhói, chỉ cảm thấy hít thở cũng lạnh. Nhiệt độ cơ thể Liệt Minh Dã lập tức hạ xuống, cậu ta khẽ đẩy tôi ra xoay người chạy về phía cái cây, hai nắm tay giơ lên ra sức dấm lên thân cây, làm lá vàng rơi xuống, trên thân cây to lớn kia cũng lốm xuống hai vết đ

"Sao phải ép ta như vậy? Chẳng lẽ lòng trung thành của ta còn chưa thể hiện đủ sao?" Cậu ta hét lên bi thương, liên tục dấm xuống. Đau đớn phát ra từ nội tâm kia càng khiến tôi oán hận Hoàng thượng hơn.

Hoàng thượng nghi ngờ hết lần này đến lần khác khiến người ta lạnh cả lòng. Bây giờ lại còn lấy bài vị người đã khuất để uy hiếp, hắt ta điên thật rồi! Hắt làm vậy là sỉ nhục người chết, chà đạp và không tôn trọng họ! Hắt không sợ sau này khi hi xuống Địa ngục vĩnh viễn không được siêu sinh sao?

Cổ nhân lấy hiếu làm đầu, Liệt Minh Dã quả thật sẽ bị Hoàng thượng uy hiếp, vâng lệnh hắt. Nhưng, ngược lại sẽ càng ép Liệt Minh Dã phản kháng. Cho dù vốn không có ý định làm phản cũng sẽ không nhịn được, chẳng lẽ Hoàng thượng không hiểu sao? Làm một vị quân vương như vậy, tôi có thể nói rằng hắt không hiểu lòng người, cũng thất bại trong việc điều khiển bề tôi. Khi lão tướng quân còn sống đã chinh chiến vì hắt, sau này lại chết thảm nơi sa trường. Vậy mà hắt lại không có chút tình cảm quân thần nào, hành động lần này thật sự khiến người ta tức giận. Hắt không có lòng nhân từ, bao dung, không xứng làm vua của một đất nước. Nghĩ đến đây, trong đầu hiện lên dáng vẻ vô lại của Y Tư Tập, nếu có thể, tôi lại hi vọng anh ta thống nhất thiên hạ tạo phúc cho lê dân bách tính.

Tiếng dấm nặng nề cùng những tơ máu loang lổ làm tôi hốt hoảng xông lên, ôm lấy tay Liệt Minh Dã, sống chết không để cậu ta dấm nữa, "Thiếu gia, đừng tra tấn tự bản thân mình như vậy!" Tay cậu ta rớm máu, máu tươi

nhuộm đỏ những chỗ lõm trên thân cây, từ từ chảy xuống theo đường vân vỏ cây.

"Quản gia, mau giúp tôi ngăn thiếu gia lại!" Tôi không ngăn được Liệt Minh Dĩ đang kích động, vội vàng nhờ giúp đỡ. Quản gia cũng vội tiến lên, cùng tôi cố gắng kéo Liệt Minh Dĩ vào lầu.

Q nước, tôi lấy thuốc trị thương, giữ hai tay bị thương của Liệt Minh Dĩ rửa sạch bằng bó, dòng máu đỏ thẫm chói mắt bóp nghẹt lấy trái tim tôi.

Liệt Minh Dĩ đau khổ khép hai mắt lại, nằm ngửa trên giường, sắc mặt tái nhợt không còn giọt máu, cánh môi run run.

"Quản gia, đừng về kinh thành nữa, ông ở lại giúp thiếu gia một tay!" Tôi dặn dò thay Liệt Minh Dĩ, quản gia ôm hận gật đầu, tôi bèn xua tay bảo ông ấy đi xuống trước. Đợi ông ấy đi rồi mới trèo lên giường nằm bên cạnh Liệt Minh Dĩ, vừa xoa gò má lạnh lẽo của cậu ấy, vừa nói, "Hoàng thượng bất nhân trước, đừng trách chúng ta bất nghĩa. Giờ cùng không phải là lúc trở mặt với hãn, thiếu gia, nhất định phải nhịn! Hoàng thượng còn cần cậu, cho nên hãn nhất định sẽ giữ bài vị của lão gia và phu nhân. Cậu phải nhịn, sau này nhân cơ hội lấy lại bài vị!" Trong lòng cậu ấy rất đau khổ, rõ ràng mình luôn làm chuyện ngay thẳng, lại bị người ta dùng gia đình để uy hiếp, trói buộc.

Cậu ta nuốt nước miếng. Đôi mắt cũng dần trở nên tỉnh táo, trong sâu thẳm lại lóe lên huyết lệ. Lòng trung thành chí kiên định đã mất, chính Hoàng thượng đã ép cậu ta vào đường cùng!

Tôi đã từng hi vọng vĩnh viễn không có ngày quân thần trở mặt, nhưng bây giờ tôi ủng hộ Liệt Minh Dĩ làm phản, nguyện trung thành với một đế vương vô tình vô nghĩa như thế để làm gì? Dù bây giờ không phản, tương lai giúp hãn thống nhất thiên hạ rồi hãn sẽ để yên cho cậu ta sao? Từ xưa trung thần đều không có kết cục tốt, đặc biệt là tướng quân công cao hơn

chủ, Hoàng thượng sẽ làm đủ mọi cách loại bỏ mối nguy này, không chết tuyệt đối không bỏ qua! Tôi không hi vọng Liệt Minh Dã cũng trở thành một trong những trung thần bị giết đó.

Cậu ta ngồi dậy, đôi mắt đỏ lừ híp lại, lóe lên ánh sáng lạnh, trong nháy mắt sự tàn nhẫn hung ác lập tức tràn ngập khắp doanh trại. Nỗi hận mạnh mẽ cắn rứt tận xương, phản loạn sắp bắt đầu rồi

Hôm sau, tờ mờ sáng....

"Người Oa Tắc tập kích! !! !! " Tiếng hét phá vỡ sự yên tĩnh, đánh thức tất cả mọi người khỏi giấc ngủ say.

Tôi giật bản mình tỉnh lại, mở mắt, bên cạnh đã không còn ai. Sau đó nấn trong lều sáng lên, Liệt Minh Dã vẻ mặt nghiêm túc mặc quần áo, tôi vội xoa người dậy chải đầu, mặc chiến giáp cho cậu ta.

Cậu ta cầm song giản, tôi cũng vội vàng sửa sang lại cho bản thân bằng tốc độ nhanh nhất. Lúc đi ra đã thấy Mục Liễu Như chạy đến. "Mục tỷ tỷ, trông Thương Sí hộ muội, hai người ở yên trong doanh trại, không được đi đâu hết!" Dặn dò xong, tôi vội đuổi theo sau Liệt Minh Dã.

"Người Oa Tắc tập kích.... Người Oa Tắc tập kích...." Những âm thanh vội vàng gấp gáp vang vọng trong quân doanh, tôi trèo lên lưng ngựa thúc ngựa ra khỏi quân doanh. Phía trước, Liệt Minh Dã đã dẫn binh lên vọng đài phòng ngự.

Trời còn chưa sáng hẳn, trên bầu trời vẫn lấm tấm vài ngôi sao ánh sáng mờ mịt. Tôi vừa giục ngựa chạy, vừa nheo mắt nhìn người Oa Tắc bên ngoài vòng phòng ngự. Quân số đông nghìn nghịt hòa với bóng đêm càng khiến đội ngũ trở nên hùng hậu hơn. Tôi chạy thẳng đến bên cạnh Liệt Minh Dã mới ghìm ngựa dừng lại.

Đại quân Oa Tắc chỉ đứng cách khoảng ba trăm mét, Y Tư Tập dẫn các tướng lĩnh đứng đầu, gió lạnh rít gào thổi cờ bay phấp phật. Một gã tướng người Oa Tắc cầm đại đao trong tay giục ngựa tiến lên, dừng lại cách đó một đoạn.

Thấy thế, không đợi tướng sĩ chờ lệnh, Liệt Minh Dã hơi híp mắt lại, dẫn đầu xuất chiến.

"Thiếu...." Tôi vươn tay định gọi nhưng không kịp, sát ý trong mắt cậu ta làm tôi sợ. Hôm qua vì Đức Thân Vương và Hoàng thượng, cậu ta vẫn giận chưa nguôi, giờ muốn lấy người Oa Tắc để trút giận.

"Người tới là ai, xưng tên ra!" Liệt Minh Dã đến cách tướng lĩnh Oa Tắc chừng năm mươi mét thì dừng lại, con ngựa dậm chân tại chỗ.

"Ta là Nguyên soái tiên phong dưới trướng Tả soái Phong Thiên Tá, Phỉ Nhĩ Xích! Người là ai?" Phỉ Nhĩ Xích vung trường đao bày ra tư thế chiến đấu.

"Ta là Nguyên soái tiên phong dưới trướng Chủ soái Đức Thân Vương, Liệt Minh Dã!" Giọng nói của Liệt Minh Dã hùng hậu, khí thế như nước lũ, đáng người cao lớn uy vũ làm người ta không rét mà run.

"Người là Liệt Minh Dã?" Phỉ Nhĩ Xích nhìn cậu ta từ trên xuống dưới, vừa tò mò vừa dò xét cậu ta. Nhớ đến sự tích anh dũng cậu ta xông vào quân doanh độ sức với trăm tên tướng sĩ lan truyền trong quân doanh Oa Tắc.

"Hãy bớt sàm ngôn đi!" Liệt Minh Dã không cho hấn cơ hội quan sát mình, thúc vào bụng ngựa cầm gươm tiến lên.

"Nhóc con, đừng có vênh váo!" Giọng Phỉ Nhĩ Xích trầm xuống, giục ngựa ứng chiến.

‘Keng’ một tiếng, Liệt Minh Dĩ và Phỉ Nhĩ Xích lướt qua nhau, song giản và trường đao lần đầu giao chiến. Hai bên ghìm ngựa quay đầu, Phỉ Nhĩ Xích vung đao chém xuống, Liệt Minh Dĩ nâng giản lên đỡ, binh khí chạm vào nhau phát ra tia lửa, tỏa sáng trong đêm.

Lần thứ hai giao đấu, hai bên kéo giãn khoảng cách, giục ngựa đi một vòng. Lần thứ ba giao chiến, tiếng binh khí va chạm không ngừng đập vào tai, Phỉ Nhĩ Xích vung đao chém ngang eo, Liệt Minh Dĩ nhanh chóng ngựa người áp sát xuống lưng ngựa, cùng lúc đẩy hai chân đạp xuống, nghiêng người nhảy lên cao. Thấy thế, Phỉ Nhĩ Xích ngựa đầu, trường đao lập tức đâm mạnh lên.

Tôi lại hít sâu một hơi, căng thẳng nắm chặt cương ngựa. Bây giờ Liệt Minh Dĩ đang ở trên đỉnh đầu Phỉ Nhĩ Xích, tư thế đầu xuống trước sẽ bị đao nhọn đâm vào đầu mắt.

Liệt Minh Dĩ lại bình tĩnh ứng phó nguy hiểm, chỉ thấy cây giản trong tay trái cậu ta gạt bay trường đao đang dựng thẳng lên của Phỉ Nhĩ Xích, hơn nữa cây giản còn nhắm chuẩn vào đầu hãn. Tiếng vũ khí đâm mạnh vào xương hòa với tiếng gió thổi rít, bay đến tận chân trời.

Tôi kinh ngạc, một tay ở trước ngực siết chặt lại, ngạc nhiên khen ngợi, "Quá tuyệt vời!"

Liệt Minh Dĩ đạp chân lên ngựa Phỉ Nhĩ Xích, rút giản ra, điểm nhẹ mũi chân, lộn vòng quay về ngồi lên ngựa của mình. Chỉ giao đấu ba lần đã giết được tướng địch, sự dũng mãnh của cậu ta lập tức nâng cao sĩ khí, tướng sĩ xung quanh tôi hò hét rung trời, chút bối rối còn sót lại trong phút chốc đã biến mất.

Hai mắt Phỉ Nhĩ Xích lồi ra, máu tươi từ trên trán hãn từ từ chảy xuống. Lúc trước còn quở mắng Liệt Minh Dĩ không nên vênh váo, giờ lại chết trong tay người đó, ngã xuống khỏi ngựa chết không nhắm

"Nhóc con, nộp mạng đi!" Tiếng hét phần nộ cắt ngang sự vui mừng của tôi, chỉ thấy một tướng Oa Tắc khác giục ngựa tiến lên. Người này cầm hai cây chùy, hai cây chùy thật to nhìn qua như nặng nghìn cân!

Tôi kiềm chế niềm vui sướng, căng thẳng theo dõi cuộc chiến. Tiếng binh khí va chạm còn to hơn cả lần trước, Liệt Minh Dã gác đôi giản thành hình chữ thập đỡ lấy hai cây chùy, cánh tay của cậu ta cũng không run như lần đầu nghênh chiến với Y Tư Tạt nữa. Hơn bốn tháng chế tạo vũ khí đã khiến sức lực của cậu ta tăng lên nhiều.

Hai người cùng vung vũ khí, ghìm ngựa thông thả bước đi.

"A! !! !" Tướng Oa Tắc đằng đằng sát khí, vung cây chùy tiến công mạnh mẽ. Liệt Minh Dã vừa phòng thủ, vừa kẹp chặt bụng ngựa. Con ngựa không chịu nổi công kích mạnh liệt như vậy liền lùi từng bước về phía sau, mũi thở hắt ra từng tiếng phì phì.

"Hãy xưng tên ra, bốn soái không giết kẻ vô danh tiểu tốt!" Liệt Minh Dã vung giản đâm tới, làm tướng Oa Tắc phải lấy chùy chặn lại, lập tức giục ngựa kéo giãn khoảng cách, hăn nói, "Ta là Nguyên soái tiên phong dưới trướng Tả soái Phong Thiên Tá, Ma Tát!" Dứt lời, lại giục ngựa lên chiến.

Tình hình chiến đấu vô cùng căng thẳng, hai quân lạng ngắt như tờ, chỉ có hai bóng người vung vũ khí giao chiến ở chính giữa. Một chùy của Ma Tát đánh trúng lên giản bên phải của Liệt Minh Dã, một chùy khác đánh đến sườn trái của cậu ta. Liệt Minh Dã nắm chặt cây giản bên trái xoay ngược lên đỡ lấy, chỉ nghe thấy ‘keng’ một tiếng. Ma Tát tấn công cả hai bên, Liệt Minh Dã dùng sức chống cự, hai bên bắt đầu giằng co.

Một tay tôi nắm tay áo đặtùi, nhìn chăm chăm vào hai người đang phân cao thấp. Trận đấu từ động chuyển sang tĩnh, không khí căng thẳng chẳng thua gì lúc giục ngựa giao chiến.

Đột nhiên, cổ tay trái của Liệt Minh Dã nhanh chóng xoay ngược lại, tôi chưa nhìn rõ ràng đã thấy cậu ta lấy thanh giản cuốn lấy dây chùy của Ma Tát, đâm nhanh về phía cổ họng. Thấy thế, Ma Tát kinh hãi, vội thu lại song chùy nghiêng người về phía sau. Chớp lấy thời cơ, Liệt Minh Dã đâm thẳng hai cây giản về phía hãn, không cho hãn cơ hội đứng dậy, ghim hãn dính vào lưng ngựa như miếng thịt. E rằng song giản đã đâm xuyên cơ thể Ma Tát rồi đâm vào lưng ngựa, con ngựa ưỡn cao đầu hí dài một tiếng. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, một giây trước khi con ngựa vùng bốn vó chạy đi, Liệt Minh Dã nhanh như chớp rút song giản về. Cây giản vừa được rút ra, con ngựa liền chạy như điên, hất Ma Tát ở trên lưng xuống. Ma Tát rơi thật mạnh xuống đất, bụi đất tung bay khiến bóng đêm còn chưa hạ xuống nhuộm màu đục ngầu.

Một mình đấu với hai viên tướng, tôi kích động suýt nữa thì giục ngựa lên ôm chầm lấy Liệt Minh Dã. Tôi biết cậu ta có bản lĩnh, nhưng thật sự không biết trên chiến trường cậu ta dũng mãnh quả cảm như thế, không cho đối thủ lấy một cơ hội phản kháng. Sự chuẩn xác và tàn nhẫn kia nếu không trải qua rất nhiều cuộc chiến quyết tử thì tuyệt đối sẽ không thể tôi luyện được. Đột nhiên tôi hiểu vì sao lão tướng quân lại cho Liệt Minh Dã lên chiến trường huấn luyện ngay từ khi còn nhỏ, bởi ông ấy biết con trai sẽ đi trên con đường giống mình, cho nên muốn để cậu ta quen với việc chém giết máu tanh trước.

Liệt Minh Dã cầm song giản sang bên tay trái, tay phải ghim cương ngựa quay một vòng trước đại quân Oa Tắc quát, "Còn ai muốn lên nữa?"

Tôi nhìn Y Tư Tạp đứng giữa, chỉ thấy anh ta nghiêng người thì thầm gì đó với viên tướng bên trái. Lúc này trời đã hửng sáng, tôi kinh ngạc phát hiện ra tướng quân hai bên trái phải anh ta lại có gương mặt giống hệt nhau. Hóa ra là sinh đôi!

Vị tướng lĩnh bên trái vừa nhìn Liệt Minh Dã, vừa nghe anh ta nói, gật đầu. Liên tục tổn thất hai tướng, trong mắt Y Tư Tạp ngoại trừ tiếc hận thì còn

có khát vọng mãnh liệt muốn có được Liệt Minh Dã. Anh ta ghìim cương quay đầu ngựa về, tướng lĩnh bên trái vung tay chỉ huy, cao giọng hét "Về doanh trại" rồi quay đầu ngựa. Bốn tướng sĩ cẩn thận tiến lên, khiêng thi thể lên lưng ngựa.

Liệt Minh Dã nhìn đại quân Oa Tắc lùi lại, đợi bọn họ đi xa mới quay đầu giục ngựa chạy chậm về. Tướng sĩ bên ta châu đầu ghé tai, trong mắt mỗi người đều toát lên sự kính nể đối với cậu ta.

Liệt Minh Dã đi tới bên cạnh tôi, tôi giơ ngón tay cái lên với cậu ta bày tỏ sự khen ngợi. Cậu ta cười nhẹ, dắt tay tôi đưa tôi về doanh trại. Đi theo cậu ta, tôi lại không nhận được nở nụ cười. Trận chiến vừa rồi không chỉ cổ vũ tinh thần binh sĩ mà càng làm ba chữ "Liệt Minh Dã" lan truyền trong hai quân. Ngẩng đầu, nhìn về phía cổng thành cao cao, Đức Thân Vương đứng từ trên cú đầu nhìn, khóe môi như cười như không.

Mục Liễu Như ôm Tiểu Thương Sí chờ trước lều, thấy tôi và Liệt Minh Dã trở về lập tức đi lên, hỏi, "Tình hình chiến đấu thế nào rồi?"

"Thiếu gia một mình đấu với hai viên tướng, đại thắng!" Tôi cười híp mắt, vừa theo Liệt Minh Dã vào lều, vừa trả lời. Tôi cời mũ trên đầu cậu ta xuống, đến khi định cời chiến giáp lại thấy Tiểu Thương Sí dùng ngón trỏ vẽ vẽ lên chiến giáp, đầu ngón tay dính máu tươi trên áo giáp.

Thấy thế, tôi kéo tay thẳng bé định lau đi, Liệt Minh Dã lại giữ cổ tay tôi lắc đầu. Tôi không hiểu, nhìn Mục Liễu Như, rồi lại lập tức nhìn về phía Tiểu Thương Sí.

Tiểu Thương Sí nghiêng đầu nhìn máu đỏ rồi tiện thể đưa ngón tay lên mũi ngửi. Người xong thẳng bé đưa bàn tay nhỏ vỗ bụp lên chiến giáp của Liệt Minh Dã, "Tuyệt quá

Liệt Minh Dã nắm lấy bàn tay nhỏ của thẳng bé kéo lại bên môi hôn nhẹ, cái hôn này làm đôi mắt Tiểu Thương Sí sáng lên, cái miệng nhỏ nhả cười

toe toét.

Thấy thế, tôi vui mừng nở nụ cười, từ phản ứng lúc này có thể nhận thẳng bé thích Liệt Minh Dã. Thằng nhóc này, chẳng những không sợ máu mà lại còn khích lệ cha mình đánh thẳng trận, thật đúng là quý sứ mà!

"Mục tử tử, lần sau giao chiến thì đưa Thương Sí lên công thành xem cuộc chiến." Liệt Minh Dã vừa dứt lời, Mục Liễu Như lập tức phản đối, "Không được, Thương Sí còn nhỏ quá!"

Liệt Minh Dã cười nhẹ, không trả lời cô ấy, mà gập ngón tay búng lên trán Thương Sí một cái, hỏi, "Muốn nhìn cha ra trận giết địch không?"

"Giết?" Giọng tiểu Thương Sí tò mò, giơ ngón trỏ nhuộm máu lên với Liệt Minh Dã, hưng phấn hỏi, "Đây?"

"Không sai!" Liệt Minh Dã gật đầu.

"Muốn! Muốn! Muốn xem!" Mắt tiểu Thương Sí sáng lên, nhìn cảnh giết địch khiến thằng bé có vẻ hưng phấn.

"Thương Sí?" Mục Liễu Như kinh ngạc nhìn thẳng bé, Liệt Minh Dã xoa đầu tiểu Thương Sí nói với cô ấy, "Không sao đâu, đệ vừa sinh ra đã nhìn thấy chết chóc. Thương Sí còn tốt hơn đệ." Ậu ta vừa dứt lời, sự ngạc nhiên trên mặt Mục Liễu Như lập tức biến mất. Liệt Minh Dã cũng im lặng, nỗi đau đớn lóe lên trong đáy mắt. Mục Liễu Như rũ mắt xuống, mím môi, ôm Tiểu Thương Sí ra khỏi lều. Tiểu Thương Sí không hiểu vì sao, chớp mắt tò mò nhìn Liệt Minh Dã.

Tôi không hiểu Liệt Minh Dã và Mục Liễu Như, đặc biệt là đau đớn trong mắt cậu ta." Thiếu gia...." Nắm lấy tay cậu ta, tôi không biết có nên hỏi hay không.

Cậu ta nắm tay tôi xoay người đi về phía giường, sau khi ngồi xuống một lúc lâu mới run rẩy nói, "Mẫu thân sinh ta trên chiến trường, ta vừa sinh ra đã nằm ngay bên cạnh thi thể của bà ấy. Mười mấy năm, mỗi khi gặp ác mộng đều sẽ thấy tình cảnh lúc mình sinh ra, trong tầm mắt là máu chảy thành sông, những thứ ta nhìn thấy chỉ có thi thể, không còn gì khác."

Tôi không thể nào ngờ được cậu ta lại sinh ra trong hoàn cảnh đó, tôi ngây người, máu trong cơ thể đột nhiên như đông lại, thân thể lạnh lẽo như rơi xuống vực. Trẻ con nhà ai khi chào đời cũng đều được nằm trong vòng tay bà đỡ và nước ấm, vậy nhưng cậu ta lại ra đời trong máu tươi và sự tàn khốc.

Mọi người từng nói điều đứa trẻ chứng kiến khi mới sinh sẽ khắc sâu trong tâm trí cho đến khi chết. Dù tôi không tin trẻ con có thể nhớ được, nhưng bây giờ không thể không thừa nhận có một số việc sẽ để lại ám ảnh, cho dù là trong mơ cũng sẽ không buông tha.

Tim tôi như bị bóp nghẹt, co giật từng đợt, tôi giang tay ôm chặt lấy cậu ta. Tôi muốn khóc, lại cố gắng kiềm chế, sợ mình khóc sẽ lại làm cậu ta càng đau lòng khổ sở hơn. Cậu ta dựa vào tôi, cánh môi chạm lên đầu vai tôi, nỗi bi thương thông qua đôi môi đang run rẩy chuyển sang người tôi.

Tôi đã được biết hết những chuyện về cha mẹ cậu ta, nhưng lại chẳng vui vẻ gì mà chỉ thấy đau đến mức muốn gào thét. Nhịn, nhịn, nhịn, nhưng vẫn không th nhịn được, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Tôi có cha, có mẹ, có người thân, có bạn bè. So với cậu ta, tôi thật sự rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc!

Chương 67: Thập hoàng tử là anh ta! - Con của chúng ta!

Liệt Minh Dã ngủ thiếp đi, tôi ngắm nhìn dáng vẻ say ngủ của cậu ta rồi khẽ thở dài. Tôi nhận thấy được tình cảm mình dành cho cậu ta ngoại trừ tình cảm của một người phụ nữ dành cho một người đàn ông, còn có cả tình cảm của một người mẹ nữa. Thứ tình cảm này càng khiến cho tôi thương yêu cậu ta hơn, hi vọng cậu ta chịu ít tổn thương hết mức có thể.

Lau đi vệt nước mắt trên mặt Liệt Minh Dã, tôi thầm nghĩ, không biết đến bao giờ cậu ta mới có thể quên được quá khứ đau khổ ấy, để mỗi lần nhớ lại, cậu ta sẽ không phải khóc trong đau đớn như thế này nữa. Cổ ngữ có câu "Nước mắt đàn ông không dễ rơi", nhưng tôi lại không tán thành suy nghĩ cho rằng một người đàn ông rơi nước mắt là biểu hiện của sự yếu đuối. Ngược lại, nước mắt là phương thức biểu hiện tình cảm chân thật nhất của con người. Phàm là thân thể bằng xương bằng thịt không thể nào không có nước mắt.

Tôi lặng lẽ ngồi trên giường vỗ về cậu ta, sắc trời bên ngoài sáng dần, ánh nắng buổi bình minh xuyên qua khe hở chiếu vào bên trong lều. Khóe môi tôi nở nụ cười yếu ớt, tôi thích bình minh, ánh bình minh đại biểu một ngày mới bắt đầu, thay thế ngày cũ đã qua. Con người không thể mãi nhìn về quá khứ, mà nên ngẩng cao đầu hướng đến tương lai.

Nửa canh giờ sau, Liệt Minh Dã thức giấc, dụi dụi mắt ngồi dậy. Tôi tính toán đúng thời gian bưng nước nóng vào, thấm ướt khăn mặt đưa tới cho cậu ta, dịu dàng nói: "Thiếu gia, lau mặt đi!"

Cậu ta buông bàn tay đang dụi mắt xuống, ngẩng đầu nhìn lên, không cầm lấy khăn mặt mà lại kéo tôi vào trong lòng, rồi hôn lên môi tôi. Tiếng kêu của tôi bị cậu ta nuốt hết, lưỡi cậu ta trượt vào trong miệng tôi, dây dưa quấn quýt. Tôi mặt đỏ tim đập, chiếc khăn mặt trên tay rơi xuống, ngay lúc cánh tay tôi vừa vòng qua cổ cậu ta thì chợt nghe thấy một tiếng gọi non nớt: "Mẹ!"

Tiếng gọi này lập tức làm tôi bừng tỉnh, vội vàng đẩy cậu ta ra, quay đầu lại nhìn về phía phát ra tiếng gọi liền thấy Tiểu Thương Sí đang đứng ở cửa lều, khuôn miệng méo xệch, đôi mắt thuần khiết tỏ vẻ tò mò.

Thấy thế, tôi chưa kịp nghĩ đã cong ngón tay dùng sức gõ lên đầu Liệt Minh Dã, mặt khăn ướt rơi trên mặt đất nhét vào trong tay cậu ta, xấu hổ cúi thấp đầu xuống, "Tự mình lau mặt đi!" Đều do cậu ta cả, mới sáng sớm đã động dục, bây giờ bị con nhìn thấy cả rồi, thật mất mặt quá!

"Á.... !" Cậu ta ôm đầu ngã xuống giường, thân thể co rúm lại.

Tiểu Thương Sí không hiểu chuyện gì, nhìn cậu ta rồi lại quay sang nhìn tôi, sau đó chỉ ngón tay trỏ lên miệng của mình, nhắc đi nhắc lại: "Mẹ.... Cha.... Miệng dính miệng...."

"Dính cái rắm, đều tại con quấy rồi!" Liệt Minh Dã chửi thề, thoát cái từ trên giường xông tới, hai tay chống nạnh, quắc mắt trừng trừng nhìn Tiểu Thương Sí.

Tôi xấu hổ đến độ muốn chui xuống đất, hung dữ trừng mắt lườm cậu ta một cái, rồi bước tới bế Tiểu Thương Sí lên. Rõ ràng là cậu ta không đúng, còn hung dữ với con nhỏ,

"Lăng Tiêu Lạc...." Trong lều phía sau truyền ra tiếng quát, tôi không thèm để ý đi vào lều của Mục Liễu Như.

Tiểu Thương Sí giãy giụa nhảy từ trên người tôi xuống, chạy đến bên Mục Liễu Như, kéo góc áo của cô ấy, bi ba bi bô nói: "Dì à, mẹ, cha, miệng dính miệng!"

Nghe vậy tôi suýt chút nữa thì tắc thở, kinh ngạc nhìn Tiểu Thương Sí chăm chăm, nó lại dám kể oang oang chuyện riêng tư của tôi và Liệt Minh Dã.

Mục Liễu Như cũng không ngờ thẳng nhóc lại nói ra chuyện kinh người như vậy, hai tay đang cầm khăn lau mặt đột nhiên khựng lại, "A" một tiếng, sau đó quay sang nhìn tôi.

Nụ cười trong mắt cô ấy khiến tôi vội vã xoay người đi ra, nhóc con đáng ghét, nhóc con đáng ghét, bé nó tới đây đúng là một sai lầm!

Ngay lúc tôi vén màn lên liền đâm sầm vào lồng ngực Liệt Minh Dĩ đang đi ra. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy tóc cậu ta bù xù, tôi trách: "Đầu tóc chưa chải đã chạy ra ngoài còn ra thể thống gì nữa?" Vừa nói, tôi vừa đẩy cậu ta ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Làm như không để ý đến ánh mắt cậu ta đang nhìn tôi qua gương đồng, tôi nhanh tay chải đầu cho cậu ta, lúc đặt lược xuống bàn tay liền bị cậu ta bắt lấy. Ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt ẩn chứa ý cười sâu xa của cậu ta, tôi tức giận nói: "Cười cái gì?"

"Lần sau ta sẽ làm kín đáo, không để cho Tiểu Thương Sí nhìn thấy.

Nghe vậy mặt tôi liền đỏ lên như trứng tôm, dấm lên bả vai cậu ta. Cậu ta ôm lấy tôi định tiếp tục nụ hôn bị gián đoạn lúc này, tôi giơ tay chặn môi cậu ta lại, đỏ mặt nhắc nhở: "Đến giờ dùng bữa sáng rồi!"

Nghe thấy vậy, nụ cười trong mắt cậu ta liền biến mất, ủ rũ cúi đầu xuống, trong miệng cắn nhẩn cái gì đó có vẻ rất bất mãn.

Cho Tiểu Thương Sí ăn xong, tôi vừa ăn cơm vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn thẳng nhóc đang nghịch song giản của Liệt Minh Dĩ, chỉ sợ thẳng bé không cẩn thận làm mình bị thương.

"Hây.... Ha...." Hai tay thẳng bé cầm hai chuôi giản nhắc lên, trong miệng không ngừng phát ra tiếng.

Hành động này của thằng bé khiến ba người bọn tôi bật cười, Mục Liễu Như nói: "Kiếm gỗ còn chưa thành thạo đã đòi đụng đến giản thật, xem nó nôn nóng chưa kìa!"

Nghe thấy có người nhắc đến mình, Tiểu Thương Sí quay đầu ngó ba người bọn tôi, tiện đà cố gắng nhắc đôi giản lên. Chỉ tiếc, sức lực thằng nhóc còn quá yếu, không làm sao nâng lên được.

Liệt Minh Dĩ đặt bát đĩa xuống đi tới chỗ nó, một tay cầm giản, một tay nhắc thằng nhóc lên đặt lên đùi mình.

Thấy cậu ta làm nhẹ nhàng không tốn chút sức nào, Tiểu Thương Sí hưng phấn đến đỏ bừng hai má, vươn tay ra vuốt ve thân giản, vừa vuốt vừa cười, rồi quay đầu nói với Liệt Minh Dĩ: "Nặng quá, con không nh

"Cái gì cũng cần có bài bản, làm lần lượt. Đợi đến khi con dùng kiếm gỗ thành thạo, cha sẽ dạy con tập võ." Liệt Minh Dĩ dùng thái độ bậc làm cha vừa mang giản đặt lên đầu giường, vừa giảng giải.

Tiểu Thương Sí nghiêng đầu, con mắt đảo quanh, ôm chầm lấy cổ Liệt Minh Dĩ, lớn tiếng nói: "Cha, gậy, muốn học!"

Nghe thấy vậy, tôi vô cùng xúc động, như vậy chứng tỏ thằng nhóc đã coi Liệt Minh Dĩ là tấm gương để nó noi theo, ngưỡng mộ thực lực của cậu ta.

Liệt Minh Dĩ cười cười, vươn tay tóm lấy thằng nhóc đặt xuống đất, rồi trở lại bàn ăn cầm đĩa lên tiếp tục dùng cơm.

Sau bữa cơm, Mục Liễu Như đưa Tiểu Thương Sí ra ngoài chơi đùa, tôi ôm chiến giáp nhuộm đầy máu của Liệt Minh Dĩ đi rửa sạch. Vừa nhắc rèm lên đã thấy quản gia đi tới, ông ta nháy mắt ý bảo tôi quay trở lại lầu, thấy thế tôi liền theo ông ta đi vào.

"Thiếu gia, Lãng cô nương, lúc tôi rời khỏi Hoàng Thành đã nhận được ba tin tức. Thứ nhất, Nhiếp tướng quân đang đóng ở Tây Bắc đã giao chiến với tộc người Ô. Thứ hai, ba vị Vương gia đồng thời khởi binh mưu phản. Thứ ba, Hoàng thượng đang âm thầm tìm kiếm Thập hoàng tử lưu lạc trong dân gian, được biết Thập hoàng tử có một cái bớt màu đỏ bằng quả trứng gà dưới lòng bàn chân phải." Quản gia vừa nhìn mảnh cửa lều đang đung đưa, vừa khẽ bấm báo với hai người bạn tôi.

Hai bạn tôi không hề ngạc nhiên đối với hai tin tức trước. Đám người Oa Tắc vừa tuyên chiến, tộc người Ô lòng lang dạ thú như vậy nào có thể đợi thêm được nữa. Ba vị vương gia nắm binh quyền nhiều năm, mưu phản chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi tin tức thứ ba lại làm người ta khiếp sợ, chuyện Thập hoàng tử lưu lạc tôi và Liệt Minh Dã đã từng nghe nói đến, có điều miêu tả cái bớt dưới lòng bàn chân Thập hoàng tử như một tia sét đánh thẳng vào đầu, khiến đầu óc tôi trở nên trống rỗng, lỗ hai ong ong, đôi mắt trợn trừng không tin nổi.

Thấy phản ứng của hai người bạn tôi quá mãnh liệt, lão quản gia ngơ ngẩn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Ông khẳng định dưới lòng bàn chân phải của Thập hoàng tử có một cái bớt màu đỏ to bằng quả trứng gà?" Một lúc sau, Liệt Minh Dã bỗng dừng túm lấy hai vai của lão quản gia, vội vã hỏi lại.

"Khẳng định!" Lão quản gia gật đầu.

Liệt Minh Dã từ từ buông ông ta ra, trong đôi mắt chợt lóe. Đôi môi tôi mấp máy không nói nên lời. Trời ơi, thật không thể ngờ được, Thập hoàng tử mà Hoàng thượng ngày đêm cực khổ tìm kiếm lại là Tháo Hồ! Tháo Hồ ngay thẳng lương thiện lại là huynh đệ với lão Hoàng thượng bất nhân và tên Đức Thân Vương nham hiểm! Chuyện này quả thực khiến cho người ta kinh ngạc!

"Chuyện này chỉ được giữ trong lòng, không được phép nói cho bất kì ai khác, biết chưa?" Liệt Minh Dĩ nhìn thẳng lão quản gia trầm giọng nói. Lão quản gia cũng ý thức được điều gì, vội gật đầu.

"Ông lui ra trước đi!"

"Vâng!"

Lão quản gia tuân lệnh lui ra ngoài. Liệt Minh Dĩ chấp hai tay sau lưng đi lại trong lều. Tôi đè nén kinh ngạc trong lòng nhìn theo cậu ta, trong lòng cậu ta đang tính toán điều gì đó.

Dạo bước một hồi lâu cuối cùng cậu ta dừng lại, rồi quay bước định ra ngoài. Ra đến cửa lều lại chợt dừng bước, quay lại hỏi tôi: "Nếu ta dùng Thảo Hồ để củng cố lòng trung thành của ta với Hoàng thượng, có quá đáng lắm không?"

Hóa ra cậu ta cũng có ý đồ này. Tôi tiến lên, cầm bàn tay cậu ta, giọng điệu kiên định: "Thảo Hồ có đại ân với một nhà ba người chúng ta, bất luận thế nào cũng không được đẩy anh ta vào cuộc tranh giành quyền lợi này, càng không được để cho anh ta vùi thân nơi hiểm cảnh."

Nghe vậy, Liệt Minh Dĩ chậm rãi nhắm hai mắt lại, lông mày nhíu chặt. Một lúc lâu sau mới mở mắt ra, vươn tay vỗ vỗ vào lưng tôi, hàng lông mày cũng giãn ra, thấp giọng nói: "Coi như ta chưa nói gì đi, giờ ta phải đến doanh chế tạo vũ khí rồi."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, đưa mắt nhìn theo bóng lưng của cậu ta. Cậu ta không bị lợi ích làm cho mê muội, bỏ qua cơ hội lợi dụng Thảo Hồ, thật tốt quá!

Một giây trước vừa thở phào, một giây sau trong óc chợt lóe sáng, "A!" Tôi không tự chủ bật thốt lên, theo bản năng ôm chặt chiến giáp vào trong ngực. Rốt cuộc tôi đã hiểu được tại sao Đức Thân Vương lại đột nhiên té

xiu trong núi tuyết rồi. E rằng hần đã biết rõ lộ trình hái thuốc của Thảo Hồ cho nên mới cố ý té xiu ở trong núi để Thảo Hồ ra tay cứu hần, sau đó lấy cái danh ‘cứu mạng Thân Vương’ giữ anh ta lại bên người.

Hần đã tìm được Thảo Hồ bốn năm, nhưng lại không nói cho Hoàng thượng, là vì sao? Là muốn đợi đến thời điểm mấu chốt dùng Thảo Hồ để uy hiếp Hoàng thượng, bảo toàn tính mạng của mình? Hay là xuất phát suy nghĩ của bậc huynh trưởng không muốn Thảo Hồ lâm vào cuộc chiến tranh đoạt này? Tôi cho rằng cả hai khả năng này đều có thể xảy ra, có điều tôi không phải là Đức Thân vương không thể đoán ra được suy nghĩ của hần rốt cuộc là thế nào.

Chuyện Thảo Hồ là Thập hoàng tử cứ vậy được chôn giấu trong lòng, không ai nói ra. Đám người Oa Tắc ngay sau hậu sự của hai viên tướng một ngày liền khiêu chiến lẫn nữa, còn chỉ đích danh Liệt Minh Dã xuất chiến. Liệt Minh Dã nghe tin liền phát hỏa, không thèm để ý đến lời khiêu chiến của bọn chúng. Tôi và cậu ta đứng trên cổng thành cao nhìn xuống bên dưới, quần gia mặc áo giáp cầm thương xuất chiến.

Tôi dùng khước mắt nhìn Tiểu Thương Sí trong lòng Mục Liễu Như. Thằng nhóc đang rất hưng phấn, ánh mắt lóe sáng không chớp lấy một cái chăm chú nhìn cảnh giao chiến bên dưới, thỉnh thoảng lại huơ huơ quả đấm nhỏ, lúc thì nổi lông lúc lại túm chặt áo của Mục Liễu Như. Nhìn nó xem, mới một tuổi mà đã biết thế nào là sốt ruột rồi.

Quần gia theo lão tướng quân vào sinh ra tử, kinh nghiệm rất phong phú, mặc dù đã hơn ba mươi tuổi nhưng bảo đao chưa cùn, sức chiến đấu vẫn còn rất dũng mãnh. Trải qua mấy lần giao tranh mũi thương đã xuyên qua yết hầu của tướng lĩnh quân Oa Tắc.

Quân Oa Tắc mới đánh một trận đã rút lui khiến người ta có chút khó hiểu. Không biết tướng lĩnh của bọn chúng thực sự không thể đỡ được một kích kia, hay chỉ là đang dò xét thực lực phe ta.

Ngày hôm sau, quân Oa Tắc lại khiêu chiến lần thứ ba. Lần này là Lâm Tiêu ứng chiến. Trận giao tranh cũng không kéo dài, cây đao trên tay anh ta đã chém đầu tướng lĩnh quân Oa Tắc. Còn không để cho Lâm Tiêu có cơ hội thở phào, một tướng lĩnh khác của quân Oa Tắc liền thúc ngựa chạy lên giao chiến thay. Trận chiến này so với hai trận chiến trước rõ ràng đã tăng lên bậc cao hơn. Lâm Tiêu giao chiến không được thoải mái như trước, phải dùng hết sức lực, đặc biệt khi sức mạnh của đối phương hơn x

Hai tay Liệt Minh Dã đang thả lỏng đặt phía sau lưng khi nhìn tình hình chiến đấu diễn ra kịch liệt cũng đưa ra chống lên tường thành, chân mày nhíu chặt lại.

"Keng" một tiếng, cây đao trong tay Lâm Tiêu bị quân địch đánh rơi, anh ta vội vàng khom người lại, vũ khí của quân địch suýt chút nữa đã cửa qua cổ.

"Lâm Tiêu, quay lại!" Liệt Minh Dã đề khí lớn tiếng ra lệnh. Lâm Tiêu không dám ham chiến, vội vã thúc ngựa quay lại. Tướng lĩnh quân Oa Tắc dĩ nhiên không bỏ qua, vội giục ngựa đuổi theo. Quân gia nhảy bén phi trường thương trong tay ra, trường thương sắc nhọn xé gió lao thẳng về phía tướng lĩnh. Tướng lĩnh quân Oa Tắc thấy vậy mặt liền biến sắc, vội ngựa người ra sau né tránh, trường thương tạo với cơ thể hằn hai đường thẳng song song, rồi vút qua, 'phập' một tiếng cắm xuống đất. Tướng lĩnh quân Oa Tắc ngồi thẳng người dậy, quay ngựa trở lại, không đuổi theo Lâm Tiêu nữa.

Quay trở lại lều, Lâm Tiêu quỳ một chân trên đất nhận tội với Liệt Minh Dã. Liệt Minh Dã vội đỡ anh ta dậy, không trách mắng, ngược lại nói: "Bản lĩnh đối phương cao hơn người, người không nên tự trách bản thân. Tiếp

thu cái hay của đối phương, bổ sung vào yếu kém của mình mới là việc người có bản lĩnh nên làm."

"Nguyên soái...." Giọng nói của Lâm Tiêu có chút nghẹn ngào, anh ta vốn tưởng rằng Liệt Minh Dã sẽ trừng phạt mình vì bại trận, không ngờ....

"Người lần đầu xuất chiến đã tiêu diệt được một tướng lĩnh của người Oa Tắc, cũng coi như lập được một công." Liệt Minh Dã cười nhẹ vỗ vỗ bả vai Lâm Tiêu.

Tôi hiểu được ý của cậu ấy, cậu ấy muốn an ủi cũng là kích lệ Lâm Tiêu phải không ngừng cố gắng trau dồi bản lĩnh chứ không chỉ vì một lần thất bại mà làm mất một cánh tay đắc lực do chính mình bồi dưỡng.

"Tạ Nguyên soái!" Vẻ mặt Lâm Tiêu không còn vẻ đưa đám như trước nữa, ngược lại vì lời nói của Liệt Minh Dã mà dấy lên ý chí chiến đấu. Anh ta ôm quyền tạ ơn Liệt Minh Dã, rồi lui ra ngoài.

Lâm Tiêu vừa đi ra, tôi liền nhìn Liệt Minh Dã giơ ngón cái, thì ra cậu ta cũng biết thế nào là khống chế thuộc hạ, hay lắm!

Cậu ta nhìn tôi cười nhẹ một tiếng, không nói gì.

Năm ngày sau, lần đầu tiên kỵ binh Oa Tắc phát động tấn công. Phe ta đã sớm có chuẩn bị, Liệt Minh Dã chỉ huy ‘Tát tinh trận’ xông thẳng vào đội ngũ quân địch, vung đao chém đuôi ngựa. Ngựa ngã tướng ngã, phe ta tay vung đao chém giết không cho bất kì người nào sống.

Quân Oa Tắc chưa từng chứng kiến ‘Tát tinh trận’ cho nên liền bị uy lực của nó làm cho dao động, nhanh chóng rút lui, đến suốt một tháng sau đó cũng không dám phát binh xâm phạm nữa.

Một ngày nọ, tôi cùng Liệt Minh Dã đến doanh chế tạo vũ khí kiểm tra những mũi tên sắt đầu tiên. Từ khi hoàn thành bản vẽ đến nay đã là một

tháng mười bảy ngày, ngày đêm làm gấp rút tạo ra được hai vạn mũi tên, có thể nói là liều mạng.

Nhiệt độ trong doanh vũ khí khiến tôi cảm thấy rất khó chịu, không sao tưởng tượng được trước đây Liệt Minh Dĩ chịu đựng bằng cách nào. Một luồng khí nóng bất ngờ phả tới khiến tôi không kịp phòng bị mà hít vào một hơi khiến dạ dày tôi cuộn cuộn khó chịu. "A...." Tôi vội che miệng chạy ra ngoài, chống tay vào một gốc cây nôn thốc nôn tháo. "Oe.... Oeoàn bộ đồ ăn ban sáng đều bị tôi nôn ra hết.

"Lăng Tiêu Lạc!" Liệt Minh Dĩ sợ hãi, vội vàng chạy tới đỡ lấy thân thể ngã nghiêng của tôi.

"Tôi...." Tôi chỉ nói được một chữ, hết đồ ăn trong bụng lại thành nôn khan.

"Nàng.... Chẳng lẽ nàng.... ?" Liệt Minh Dĩ bỗng nhiên ôm chầm lấy tôi, ánh mắt lộ ra vẻ mừng rỡ vô cùng.

Tôi nôn đến choáng váng mặt mày nào có để ý đến hàm ý trong mắt cậu ta, chỉ tựa vào ngực cậu ta khổ sở thở dốc.

Cậu ta bế thốc tôi lên, bước nhanh về doanh trướng, đặt tôi nằm lên giường rồi vội vàng nói: "Ta đi tìm Thảo Hồ, nàng nằm yên ở đây, không được đi đâu cả!" Dứt lời liền hấp tấp chạy ra ngoài.

Tôi đặt mu bàn tay lên trán, cảm giác buồn nôn vẫn còn, chỉ là nôn không ra được. Tôi nhắm mắt lại thở dốc, trải qua lần nôn vừa rồi, sức lực toàn thân cũng như bị nôn ra hết, cả người vô lực mềm nhũn.

Tiếng bước chân dồn dập mang theo sự hưng phấn khó nén đi vào, tôi mở mắt nhìn ra phía cửa lều, "Nguyên soái, cậu bình tĩnh một chút đi. Đừng đấy, tôi.... tôi.... Ối.... !" Lời nói vừa lọt vào tai, lập tức thấy Thảo Hồ bị Liệt Minh Dĩ đẩy mạnh vào trong lều suýt nữa thì ngã ra đất, "Lăng cô

nường, cô nhìn Nguyên soái sốt ruột chưa kìa...." Anh ta vừa đứng thẳng người dậy, vừa chớp mắt nhìn tôi.

Tôi khẽ cong môi cười, đưa tay phải đang đặt trên trán ra phía mép gi

Anh ta ngồi xuống, bắt mạch cho tôi. Vừa chạm tay xuống hai mắt liền lộ ra vẻ vui mừng. Anh ta thả tay ra, lớn tiếng nói: "Lăng cô nường, cô đã có thai được hơn một tháng rồi!"

Vừa nghe thế tôi liền ngồi bật dậy như lò xo, hai tay giơ lên bịt chặt miệng, vừa mừng vừa sợ. Một mối vừa rồi vì hai chữ ‘mang thai’ mà biến mất hết.

"Lăng Tiêu Lạc, ta được làm cha, nàng được làm mẹ, chúng ta có con rồi!" Liệt Minh Dĩ còn kích động hơn cả tôi, vội vàng nắm chặt lấy tay tôi.

Nước mắt trào lên che mờ tầm mắt, tôi nức nở khóc. Tôi mang thai rồi! Đây là con của tôi và Liệt Minh Dĩ, không có ‘Lăng Tiêu Lạc’, mà chỉ có tôi và Liệt Minh Dĩ.

Cậu ta kéo tay tôi đặt lên vùng bụng bằng phẳng của tôi, trong mắt ánh lên nước mắt vui mừng.

Thấy hai người bọn tôi như vậy, Thảo Hồ bật cười, lắc lắc đầu rồi đi ra khỏi lều.

"Lăng Tiêu Lạc, con của chúng ta...." Liệt Minh Dĩ kích động ôm chặt tôi vào lòng, hôn lên hàng lông mày, hôn lên mắt, lên cánh môi tôi. Tôi khóc vì vui sướng, vòng tay qua cổ cậu ta, con gái của chúng tôi cuối cùng đã ở trong bụng tôi rồi.

"Cũng là do ta lợi hại, nàng vừa khỏe lại đã có thể mang thai rồi!" Ánh mắt phiếm nước mắt của cậu ta chăm chú nhìn tôi, trán cọ cọ lên trán tôi, hai tay cũng không đành hoàng mà vuốt ve cơ thể tôi

Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, đẩy lồng ngực cậu ta ra, tránh né bàn tay đang vuốt ve cơ thể mình, tức giận nói: "Cậu thật thiếu đứng đắn!"

"Lăng Tiêu Lạc.... Lăng Tiêu Lạc...." Cậu ta kích động vô cùng, cứ gọi tên tôi hết lần này đến lần khác, bàn tay đặt lên bụng tôi không ngừng vuốt ve.

Tôi nhẹ nhàng dựa vào ngực cậu ta, vừa khóc vừa cười, biết mình đang mang thai khiến tôi vui sướng vô cùng, trái tim không ngừng run rẩy. Một sinh mạng mới đang hình thành đã xua đi hoàn cảnh chiến tranh ác liệt, hạnh phúc mặn nồng vây quanh hai chúng tôi.

Kể từ khi tôi được chẩn đoán là đang mang thai, Liệt Minh Dĩ liền bá đạo bắt tôi không được làm gì cả. Những ngày đầu tôi còn cảm thấy ngọt ngào vì được che chở, nhưng một tháng sau thì chẳng ngọt nổi nữa. Tôi gần như sắp phát điên rồi, ngày nào cũng luẩn quẩn trong doanh trại nhỏ hẹp này khiến tôi sắp phát điên.

"Tôi muốn ra ngoài!" Không thể chịu thêm được nữa, tôi vỗ mạnh xuống giường, đứng dậy.

"Ăn canh gà đi! Ta đã nấu rất lâu đấy!" Liệt Minh Dĩ không thèm để ý đến lời kháng nghị của tôi, cười cười ôm eo tôi, đưa chén canh tới trước mặt tôi.

Vừa ngửi thấy mùi canh gà tôi liền bịt mũi lại, giận đến dậm chân, "Không ăn!" Ngày nào cũng ăn, ngán muốn chết!

"Ngoan nào! Ăn vào con gái mới lớn được chứ!" Cậu ta dùng giọng điệu mềm mỏng dụ dỗ tôi. Tôi quyết không ăn, đẩy tay cậu ta ra gào lên, "Không ăn! Không ăn! Nhất quyết không ăn! Ngửi thấy mùi đã cảm thấy buồn nôn rồi! Mau bưng đi!"

Thấy thái độ kiên quyết của tôi, khóe miệng cậu ta co rút một cái, ngay sau đó lại lẩm bẩm: "Tâm tình của phụ nữ mang thai đúng là bất ổn...."

"Cậu nói cái gì? Lặp lại lần nữa xem!" Dù cậu ta nói rất nhỏ, nhưng tai tôi rất thính, cậu ta nói gì đều nghe được hết.

"Ta có nói gì đâu! Ăn canh gà nào.... !" Vẻ mặt cậu ta vô lại sáp đến gần tôi, cánh tay lại một lần nữa đưa chén canh đến trước mặt tôi.

Tôi đẩy chén canh ra, quay đầu sang hướng khác, môi bặm chặt, đã nói không uống là không uống, lần này đừng hòng tôi nhượng bộ.

Thấy thái độ cực kỳ không hợp tác của tôi, động tác của cậu ta liền ngừng lại, nhìn tôi chăm chăm.

"Cậu.... Cậu muốn làm gì?" Tôi lắp bắp hỏi. Cái ánh mắt kia quả thật khiến người ta sờn gai ốc.

Cậu ta không nói gì, uống một ngụm canh gà rồi ép lên miệng tôi. Tôi giận dữ bấu chặt bả vai cậu ta, cắn chặt hàm răng.

Tìm đủ mọi cách không cậy được miệng tôi ra, cậu ta liền xoay người đặt tôi lên giường, hèn hạ công kích nơi mẫn cảm

Đối với sự vuốt ve cả cậu ta tôi luôn luôn không có cách nào chống cự lại được, hàm răng liền buông lỏng thoát ra những tiếng rên rỉ, canh gà liền theo đó mà từ miệng cậu ta chảy sang miệng tôi. Bị buộc nuốt xuống khiến tôi suýt chút nữa bị sặc, mặt đỏ lên, dùng sức đấm lên người cậu ta. Cậu ta lại dám làm như thế với tôi, thật đáng ghét!

"Ngoan nào, vì con gái của chúng ta, nàng ăn đi!" Giọng nói dịu dàng đến chảy nước, ánh mắt cũng mềm mại tựa làn nước mùa xuân khiến người ta muốn say. Vì để bắt tôi ăn canh gà cậu ta không tiếc phô bày 'nhan sắc' của mình, thật vô sỉ!

"Cậu thật đáng ghét!" Tôi mắng cậu ta, rõ ràng là tức giận, nhưng lời nói ra lại chẳng có chút uy hiếp nào cả.

Cậu ta lại ép miệng mình lên miệng tôi, vừa cho tôi ăn, đồng thời cũng quần lấy lưỡi tôi chơi đùa khiến cho thân thể tôi càng lúc càng mềm nhũn, cuối cùng lại để cho cậu ta tùy ý điều khiển.

Ăn một chén canh thôi mà khiến cậu ta cười đến híp cả mắt, đưa lưỡi ra liếm canh còn dính trên môi tôi, khàn giọng cười nói: "Ngoan lắm!"

Tức giận lườm cậu ta một cái, tôi quay đầu sang hướng ngược lại, trong lòng thầm mắng cậu ta tám trăm sáu mươi lần. Oắt con đáng ghét!

Phụ nữ có thai cảm giác thật không dễ chịu chút nào.

Đang giận dữ, chợt ngoài lều vang lên tiếng gọi: "Thiếu gia, Lãng cô nương!"

Là tiếng của quản gia! Tôi quay người đẩy Liệt Minh Dĩ đang nằm sát người mình ra, đổ mặt sữa sang lại quần áo tóc tai, xong xuôi mới lên tiếng đáp: "Mời vào!"

Quản gia đi vào, trong tay cầm một phong thư, giao cho Liệt Minh Dĩ rồi nói: "Thiếu gia, đây là ý chỉ Hoàng thượng giao cho cậu."

Nghe vậy thân thể tôi khẽ run lên, mọi cảm giác xấu hổ vừa rồi liền biến mất, lúc này Hoàng thượng hạ chỉ là có ý gì?

Liệt Minh Dĩ thu lại nụ cười trên miệng, đặt bát cháo qua một bên nhận lấy phong thư. Mở ra, vừa nhìn sắc mặt liền trầm xuống, rồi trở tay đưa phong thư cho tôi.

Tôi vội vàng nhận lấy đọc, vừa đọc trái tim liền lạnh đi một nửa. Nội dung trong thư rất rõ ràng, yêu cầu Liệt Minh Dĩ sau khi nhận tin lập tức dẫn dắt

ba nghìn tinh binh trở về Hoàng Thành. Tôi, Mục Liễu Như, Tiểu Thương Sí cũng đều phải trở về, không được để một người nào ở lại biên giới Đông Nam.

Bàn tay mềm nhũn rơi xuống đùi, tôi đọc thư mà giật mình, dụng ý của Hoàng thượng đã hết sức rõ ràng kẻ ngu cũng hiểu ra được.

"Thiếu gia, ý của Hoàng thượng...." Quản gia không biết trong thư viết cái gì, vừa định hỏi lại chợt dừng lại.

Tôi vô lực đưa phong thư cho ông ta, ông ta vừa nhìn sắc mặt cũng trầm xuống, nhưng ngay sau đó liền ngẩng đầu nhìn Liệt Minh Dĩ, hỏi: "Thiếu gia, làm sao bây giờ?"

"Ông lui ra trước đi, để ta suy nghĩ!"

"Vâng!" Quản gia trả phong thư lại cho cậu ta, vừa lui ra ngoài, vừa nhìn tôi. Đợi đến khi tôi gật đầu, ông ta mới xoay người rời đi.

Chân mày Liệt Minh Dĩ nhíu chặt lại, vẻ mặt nghiêm túc mà lạnh như băng, ánh mắt sâu thẳm cũng lóe lên ánh lửa cùng tàn nhẫn. Hai nắm tay cậu ta kêu răng rắc, cánh môi mím lại thành một đường thẳng tắp.

Tôi lẳng lặng nhìn, chờ đợi quyết định của cậu ta.

Chương 68: Xin lỗi, tôi không chờ được đến lúc cậu trở lại rồi

Quyết định của Liệt Minh Dĩ rất bất ngờ, cậu ta dẫn ba nghìn tinh binh, tôi, Mục Liễu Như, tiểu Thương Sí và quản gia rời khỏi doanh trại của Đức Thân Vương. Ra khỏi thành đi theo hướng mà tám tháng trước chúng tôi đã

đến. Cho đến khi hoàn toàn rời khỏi phạm vi quân doanh của Đức Thân Vương mới dừng lại.

"Quản gia, ông và Mục tử tử đưa Thương Sí đến Oa Tắc tìm Hoàng thái tử Y Tư Tạt giúp đỡ. Hãn đã từng gặp Mục tử tử và Thương Sí rồi, ông chỉ cần nói là ta cầu xin hãn, chắc chắn hãn sẽ để mọi người lại." Liệt Minh Dã nghiêm túc mà cẩn thận, đây cũng là quyết định của cậu ta, đánh cuộc Y Tư Tạt sẽ chăm sóc con cậu ta

"Thiếu gia yên tâm, chắc chắn tôi sẽ hộ tống Mục cô nương và tiểu thiếu gia tới doanh trại Oa Tắc!" Quản gia gật đầu mạnh.

"Đi đi, cẩn thận tránh tai mắt của Đức Thân Vương, đừng để bị phát hiện!" Liệt Minh Dã dặn dò, vừa nói xong đã xốc màn xe lên ra hiệu cho ba người họ đi xuống.

"Mẹ!" Sắp phải đi, Tiểu Thương Sí nắm chặt quần áo của tôi, đôi mắt trong veo rừng rừng nước mắt.

Tôi không nỡ, nắm lấy bàn tay nhỏ của bé con đỏ hốc mắt, nghẹn ngào nói, "Bảo bối ngoan, chỉ xa nhau mấy tháng thôi, đến sinh nhật con mẹ và cha nhất định sẽ về." Còn ba tháng nữa là thằng bé được hai tuổi, không biết có về được không nữa, đành phải an ủi như thế.

"Thật sao?" Bé con mở to mắt, giọng đầy nghi ngờ.

"Thật, mẹ nói được thì làm được, con chỉ cần ngoan ngoãn chờ ở chỗ Y Tư Tạt thôi, biết không?" Tôi vỗ hai má bóng loáng của bé con, một giọt nước mắt trượt xuống, trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn.

Nhận được lời hứa của tôi cũng không thấy đủ, bé con quay đầu nhìn Liệt Minh Dã. Thấy thế, Liệt Minh Dã cũng nắm lấy bàn tay nhỏ của bé con, lặp lại lời tôi vừa nói. Rồi hai người chúng tôi cùng hôn xuống hai bên trái phải trán bé con để tăng thêm độ tin cậy cho lời hứa.

Bé con sờ sờ má của tôi và Liệt Minh Dã, lau nước mắt trên mặt tôi đi, rứt hai tay lại rồi ôm cổ Mục Liễu Như, "Vâng" một tiếng với hai chúng tôi.

"Đi thôi, nghe lời dì và bác nhé!" Tôi đè nén cảm giác muốn khóc thấp giọng giục, nhìn ba người xuống xe, dần dần đi xa.

Tiểu Thương Sí cứ mãi nhìn tôi và Liệt Minh Dã, cho đến chỗ rẽ không nhìn thấy nữa mới thôi. Tôi quay mặt đi, chui vào lòng Liệt Minh Dã khóc nức nở. Lần này trở về Hoàng Thành dữ lạnh khó lường, trong lòng tôi bất an cực kỳ khó chịu!

"Đừng khóc, chỉ chia ly ngắn ngủi mà thôi, gia đình chúng ta sẽ sớm ngày đoàn tụ!" Cậu ta ôm tôi an ủi, giọng nói run rẩy.

Tôi vùi mặt trong ngực cậu ta yên lặng gật đầu, chúng tôi cũng đâu muốn chia lìa, chỉ là bất đắc dĩ mà thôi....

Có thai mà phải đi đường là chuyện khổ sở nhất. Đường xóc làm tôi khó chịu, không ngừng nôn ọe. Nôn xong toàn thân mềm oặt, dựa vào lòng Liệt Minh Dã thở hổn hển, mắt khép hờ.

Cậu ta cẩn thận ôm tôi, đau lòng cùng áy náy trong mắt cậu ta làm tôi mở hai mắt ra, xoa nhẽ lên hai gò má của cậu ta nhẹ nhàng nói, "Đừng tự trách mình, không phải là lỗi của cậu!"

Cậu ta nắm lấy tay hôn xuống, giọng nói run rẩy, "Ta muốn đối xử tốt với nàng gấp bội!" Kiên định, sắt son, không bao giờ đổi thay.

Tôi khóc vì cảm động, trái tim không ngừng run rẩy. Đủ rồi, có những lời này của cậu ta tôi chết cũng cam lòng.

Tình yêu của chúng tôi làm cảm động những tướng sĩ đồng hành, có thể nhìn thấy họ quay lưng đi lén lau nước mắt.

Liệt Minh Dĩ bế ngang tôi đi vào xe ngựa, tôi rúc vào trong lòng cậu ta mỉm cười ngọt ngào. Tôi đã từng cho rằng mình yêu chàng trai thành niên này là một tội lỗi, là hành vi biến thái, nhưng bây giờ đã hoàn toàn xóa bỏ ý nghĩ này. Vị thành niên thì sao? Cậu ta mười sáu tuổi còn biết thương vợ mình, quý trọng vợ mình hơn những người đàn ông hai mươi sáu tuổi. Tôi không hối hận vì đã yêu cậu ta, tuyệt đối không, ngược lại còn cảm thấy rất hạnh phúc!

Ngày 27 tháng 2, chúng tôi trở lại Hoàng Thành, bố trí cho ba nghìn tướng sĩ, tôi và Liệt Minh Dĩ vào cung, theo Lương Đức Dung đi đến trước cung Minh Hỉ.

"Mặt tướng tham kiến Hoàng thượng, Trang phi nương nương!"

"Dân nữ tham kiến Hoàng thượng, Trang phi nương nương!"

Hai chúng tôi quỳ xuống dập đầu hành lễ, Hoàng thượng không ban lệnh bình thân, mà lạnh lùng hỏi, "Thương Sí và Mục Liễu Như đâu?"

"Bẩm Hoàng thượng, con trai thần bị bệnh, Mục tử tử ở lại doanh chăm sóc, không thể trở về thành được." Liệt Minh Dĩ không ngẩng đầu, lưu loát nói dối, nghe rất chân thật.

"Vậy sao?" Giọng Hoàng thượng nghi ngờ, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn thấp, "Bệnh nặng không?"

"Khi mướng đi đã đỡ rồi, có thầy thuốc Thảo Hồ chăm sóc, chắc là không có gì đáng ngại."

Hoàng thượng không nói gì, nhưng tôi lại cảm nhận được sát khí như có như không đang lan ra trong chính cung. Vì phải cúi đầu nên tôi không nhìn thấy mặt hắn ta, nhưng chắc chắn là sẽ chẳng vui vẻ tẹo nào đâu. Hắn ta không tin lời Liệt Minh Dĩ, lần này Liệt Minh Dĩ ngang nhiên kháng chỉ không tuân theo, hắn ta sẽ nảy ra ý giết Liệt Minh Dĩ.

Lưng tôi lạnh run, hai tay chống dưới đất cứng đờ. Không khí trong chính cung lạnh như băng đầy áp lực, làm người ta nghẹt thở.

"Ái khanh, đi theo trẫm!" Thật lâu sau, Hoàng thượng đứng dậy đi qua bên cạnh Liệt Minh Dã đến cửa cung. Không có nhiều tình cảm lắm, nhưng cũng chưa tới mức quá căng thẳng.

"Vâng!" Liệt Minh Dã đáp, đứng dậy đi theo hắc tặc cùng rời khỏi cung Minh Hỉ.

"Tiêu Lạc, đến đây, nhìn tiểu hoàng tử của bản cung đi!" Trang phi đứng lên, một câu nói dịu dàng lại làm tôi thấy căng thẳng.

Tôi theo cô ta đến phòng ngủ, bên cạnh giường có một chiếc nôi, bên nôi có cung nữ chăm sóc. Cung nữ nhìn thấy Trang phi cúi người hành lễ, lui sang một bên.

Trang phi đi tới trước giường trẻ con thì dừng lại, mỉm cười nhìn tôi.

Tôi bước lên, dần nhìn thấy đứa bé nằm trong nôi. "Đứa bé thật đáng yêu!" Tôi tròn tròn mắt, thốt lên tán thưởng. Đứa bé cực kỳ giống Trang phi, tính ra thì chắc mới đầy tháng không lâu này là biết tương lai lớn lên có lẽ sẽ là một công tử tào nhĩ mê đảo chúng sinh.

"Ha ha...." Lời khen của tôi làm Trang phi che miệng cười, đôi mắt đẹp cong cong.

Tôi vừa nhìn con cô ta, vừa khẽ vuốt cái bụng bằng phẳng của mình. Con gái đã được ba tháng, năm sáu tháng nữa sẽ ra đời. Đây là đứa con gái đầu tiên của tôi và Liệt Minh Dã, trong lòng tràn ngập niềm vui sướng và chờ mong vô hạn.

Tôi ngồi tiếp chuyện cùng Trang phi. Toàn tán dóc về tình hình chiến đấu ở biên cảnh Đông Nam, dù cô ta chưa thẳng thừng thám thính tình hình của

Đức Thân Vương, nhưng vẫn thường nói bóng nói gió. Tôi không phải là đồ ngốc, cũng dùng cách nói bóng gió để cô ta biết.

Hàn huyên rất lâu, thời gian không còn sớm nữa, lúc chuẩn bị đi thì cô ta gọi nên tôi dừng chân, nghe thấy cô ta nói đầy ẩn ý, "Nếu không có việc gì thì ít vào cung, ít ra khỏi phủ thôi."

Nghe vậy, đầu tiên tôi chưa hiểu, sau đó mới chợt nhận ra. Về mặt tôi sợ hãi, tim đập thình thịch, cúi người hành lễ với cô ta rồi rời khỏi cung Minh Hi. Trong hoàng cung này luôn luôn có người hận tôi thấu xương, vậy mà tôi lại quên mất!

Lần này Hoàng thượng triệu Liệt Minh Dã về thành chỉ đơn giản là phái cậu ta đi dẹp Ba Vương mưu phản, lấy bảo vệ giang sơn làm đại cục. Nửa tháng trước vừa mới chia tay với Tiểu Thương Sí, giờ lại đến cậu ta, cảm xúc trong lòng tôi không từ nào có thể diễn tả nổi.

"Đừng lo lắng cho ta, ta sẽ không để mình bị thương, sẽ bình an trở về gặp nàng." Một tay cậu ta ôm lấy eo tôi, một tay vuốt ve gương mặt tôi, dịu dàng khuyên giải an ủi, ánh mắt tin tưởng nhưng vẫn mang theo quyền uy làm hắt mắt tôi đau xót.

Tôi cố gắng không khóc, gật đầu, không muốn trước khi xuất phát cậu ta lại phải lo lắng cho tôi. Nhìn thật sâu vào mắt cậu ta, tôi run run nói, "Tôi chờ cậu!"

Cậu ta nâng mặt tôi lên, hôn môi tôi, mạnh mẽ đòi hỏi, tôi cũng không hề kìm nén. Vuốt cánh môi sưng đỏ của mình, nhìn theo bóng lưng đi xa của cậu ta, tôi không cố nén nữa, nước mắt rơi như mưa....

Liệt Minh Dã đã đi được một tháng, ngoài Liệt phủ ra tôi không bước ra khỏi cửa nửa bước để phòng bất trắc. Tôi gầy đi, mang thai bốn tháng mà mặc quần áo vào vẫn không nhận ra, chỉ có khi cởi quần áo soi gương thì mới có thể phát hiện ra bụng đã nổi lên.

Sau bữa trưa, tôi nằm trên ghế phơi nắng dưới tàng cây. Tháng ba, xuân về hoa nở, là mùa dạt dào khởi sắc. Thời gian trôi qua thật nhanh, tính ra tôi xuyên không đến cổ đại đã là năm thứ hai rồi, đến ngày sinh nhật của Tiểu Thương Sí là sẽ tròn hai năm.

Nhắm mắt lại, hai tay nhẹ nhàng đặt lên bụng. Mọi chuyện xảy ra trong hai năm qua cứ dần hiện lên trong đầu. Nghĩ đến chuyện cảm động đau lòng tôi sẽ khóc, nghĩ đến chuyện vui vẻ thì sẽ cười to, nghĩ đến chuyện ấm áp hạnh phúc thì cười ngẩn ngơ. Đắng cay chua ngọt gì cũng có, cuộc sống hai năm qua khác xa thế kỷ 21, nhiều phần khích, mạo hiểm, kích thích hơn cả hai sáu năm trước cộng lại. Nghĩ quá nhập tâm, có người tới gần tôi cũng không biết, cứ hồn nhiên ngẩn người, cho đến khi cổ đột nhiên đau nhói, tôi không kịp nghĩ gì thì bóng đen đã ập đến.

Tôi bị cảm giác lạnh lẽo kích thích tỉnh lại, lập tức cảm nhận được nước lạnh chảy trên mặt. Tôi giật mình, mở hai mắt ra, một màu tím đập vào mắt, chưa kịp nhìn thấy đó là ai thì mặt đã đau xót. A.... Tôi rên lên, theo phản xạ ôm gò má, mới tỉnh dậy đầu óc vẫn đang choáng váng, giờ bị người ta tát lại càng hoa mắt hơn. Tôi lắc đầu, để ánh mắt từ mơ hồ trở nên rõ ràng, ngửa mặt lên thì thấy một cô gái rất đẹp mặc quần áo trong cung hung dữ trợn mắt nhìn tôi. Tôi nhớ đã từng gặp gương mặt này trong cung Minh Hỉ của Trang phi hai lần, cô ta là Ngọc phi! Cô Ngọc phi đó có giọng nói rất dịu dàng khiến người ta mềm nhũn cả xương.

"Tiện nhân!" Ngọc phi tức giận mắng, giọng nói nhẹ nhàng trở nên sắc bén, vẻ quyến rũ khiến người ta thần hồn điên đảo đã không còn nữa. Cô ta nâng cao tay lên tát tôi một phát nữa, kéo tôi từ bên trái ngã sang bên phải, quỳ trên mặt đất suýt nữa thì ngất đi. Trong miệng tôi nếm được vị ngai ngái, cô ta khỏe thật đấy!

Cung nữ Giáp, Ất túm chặt cánh tay tôi, cung nữ Bính kéo giạt tóc tôi về phía sau, ép tôi ngẩng đầu lên. A.... Da đầu đau rát, tôi không chịu được rên lên.

Cầm bị hai ngón tay ngọc ngà nòn nà nắm chặt, nổi cảm hận thông qua ngón tay truyền đến tôi. Nhìn Ngọc phi đang cau mày quắc mắt với vẻ đẹp không chút tí vết đó, tôi chợt hiểu ra, đây chính là phi tần luôn ghen tị, muốn hại Trang phi mà không ra tay được!

"Lăng Tiêu Lạc, bản cung hận người đến tận xương! Người không chỉ làm bản cung không thể trừ bỏ tiện nhân Trang phi độc chiếm thánh sủng kia, mà còn khiến điệu múa và đồ múa của bản cung trong bữa tiệc sinh nhật của Hoàng thượng bại dưới tay Trang phi. Hoàng thượng lưu luyến cung Minh Hỉ, không bước vào tẩm cung của bản cung nửa bước! Người nói xem bản cung nên tính món nợ này với người thế nào, tra tấn người thế nào mới làm bản cung hết hận?" Cô ta thông thả, nheo đôi mắt quyến rũ lại, miệng thốt ra những câu nói lạnh lẽo, từng chữ từng chữ đều đang nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể nuốt tôi vào bụng.

Sắc mặt tôi đột nhiên trắng bệch, không phải bởi vì cơn hận hay cảnh cáo của cô ta, mà là lo lắng cho đứa con gái bốn tháng trong bụng. Phụ nữ có thai không chịu nổi hành hạ, cho dù là chút khó chịu cũng sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Muốn bảo vệ bụng, nhưng tôi lại không làm như vậy, sợ làm sẽ giấu đầu hở đuôi khiến con gái chết

"Đè ả lên đất cho bản cung!" Ngọc phi hét lên, giọng lạc cả đi. Cung nữ Đinh, Mão đứng sau cô ta với cung nữ Giáp, Ất cùng ấn tôi xuống.

"Chọc ả! Chọc mạnh vào!" Khi Ngọc phi hét lên ra lệnh, cung nữ Bính ném một cái hộp sắt lên mặt đất, mở hộp ra, hai ngón tay lấy ra chiếc châm bạc dài như ngón giữa. Thấy thế, tôi hoảng sợ hét thất thanh, "Không! !!!"

"Không do người đâu!" Cung nữ Bính cười âm hiểm, đôi mắt tỏa ra sự độc ác, giờ châm bạc lên chọc vào lưng tôi rồi rút ra rất nhanh.

"A! !!!" Tôi ngẩng đầu lên hét thảm, cơn đau sau lưng làm tôi nhắm chặt hai mắt lại. Tôi biết bị châm đâm sẽ rất đau, nhưng lại không ngờ sẽ đau

như thế, quả thực còn đau hơn kim tiêm rút máu gấp mấy lần.

"Tiếp tục! Mạnh nữa lên!" Ngọc phi vừa hạ lệnh, vừa dậm chân, cung nữ Bính nghe theo lời cô ta, ra sức chọc, liều mạng chọc. Hai cây châm bạc không đủ, ả còn cầm hết số châm bạc trong hộp sắt ra, điên cuồng chọc vào lưng tôi.

"A! !! A! !! " Tôi đau đến mức toàn thân run rẩy, trán toát ra rất nhiều mồ hôi. Tôi muốn giãy, nhưng không thoát được. Tôi vừa kêu thảm thiết, vừa hít sâu, lưng rất đau, nóng rực đến mức không nói được thành lời.

"Ha ha ha ha, tiện nhân, dám đối đầu với bản cung thì người không có kết cục tốt đâu! Ha ha ha ha, ha ha ha ha!" Ngọc phi biến thái cười điên cuồng, cuối cùng cũng bắt được tôi mà thoải mái hành hạ.

Cung nữ Bí điên cuồng đâm tôi một lúc lâu, đến khi tôi chỉ có thể rên rỉ không còn sức nữa mới định bỏ qua.

"Kẹp đi!" Không cho tôi có cơ hội thở, Ngọc phi đã sai cung nữ Bính thi hành loại ngược đãi thứ hai.

Nghe vậy, tôi mở đôi mắt đang khép chặt ra, ngay khi nhìn thấy thanh nẹp đồng tử của tôi co rút lại, muốn chạy nhưng lại bị các cung nữ ấn xuống không nhúc nhích được.

Cung nữ Giáp, Ất đè chặt hai vai tôi, cung nữ Đinh, Mão và cung nữ Bính lồng thanh nẹp vào hai bàn tay tôi. Cung nữ Bính nhìn tôi cười tàn nhẫn, dùng hết sức kéo thanh nẹp.

"A...." Tiếng hét thê thảm chói tai của tôi vang vọng khắp phòng, tay đứt ruột xót, nổi đau đớn như kim châm muối xát làm tôi kêu gào thảm thiết. Cơn đau ở mười ngón tay lan ra cánh tay, tiếp đó truyền khắp toàn thân. Mặt tôi trắng bệch vì đau, mạch máu trong đầu cũng nhảy lên bần bật dường như sẽ xé toạc làn da bất cứ lúc nào.

"Bẻ gãy hai tay của ả cho bản cung! Phế hai tay của ả đi! Mạnh! Mạnh vào!" Ngọc phi ở bên khoa tay múa chân, hận không thể tự mình ra trận, tiếng hét làm người ta sồn tóc gáy.

"Vâng!" Cung nữ Bính gật đầu đáp lại, nháy mắt với cung nữ Đình, Mão, ba người hợp sức kéo thanh nẹp.

"A! !! !! ! A! !! !" Tôi cố gắng lao về phía trước, dùng sức vung tay, không để ý đến mười ngón tay đau đớn, giãy giụa muốn vùng thoát. Đừng kẹp nữa, kẹp nữa chắc chắn sẽ động thai, con tôi!

Ý người không bằng ý trời, cung nữ Bính thấy tôi giãy giụa liên tục liền đá mạnh một phát vào bụng tôi. Đá không đủ, còn lấy chân di di! Ngay lập tức, tôi run rẩy, nổi đau thấu xương từ bụng xông lên khắp người, tôi không phân biệt được mình đang hít sâu hay là rên đau, cơn đau thấu xương hòa với ngón tay đau làm tôi hôn mê!

Tôi hôn mê trong nỗi đau, tỉnh lại trong nỗi đau, nằm ngửa trên mặt đất lạnh lẽo mờ mịt nhìn, khắp người từ trên xuống dưới đều đau, không biết sau khi hôn mê bọn họ tra tấn tôi thế nào. Mùi máu tràn ngập trong không khí xông vào mũi, mùi máu này làm tôi tỉnh táo ngay tức khắc, hoảng sợ sờ bụng. Không có.... Cảm giác nổi lên nữa! Tôi chỉ thấy như sét đánh bên tai, tay sờ xuống phía dưới.... Ấm ướt! Dây thần kinh khắp người tôi như bị kéo đứt cùng một lúc, tiếng coong coong vang lên như thiên quân vạn mã!

"Không! !!" Tôi điên cuồng hét lên, nước mắt trào ra như mưa, con tôi không còn nữa! ! "A a a.... A a a...." Hai tay ôm đầu đau khổ co quắp, cơ thể đau cũng không bằng nỗi đau mất con! "Thiếu gia..... Thiếu gia..... Thiếu gia...." Tôi gào khóc như điên như dại, biết Liệt Minh Dĩ không nghe được nhưng vẫn cố hét lên, con gái của chúng ta, con gái đầu tiên của chúng ta! Không còn! Không còn nữa! ! "A a a.... A a a...." Tôi lăn lộn trên mặt đất, tim đau siết lại. Vì sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy? Tôi đã làm gì sai mà lại đối xử với tôi như vậy?

Tiếng gào khóc vang vọng trong không gian nhỏ kín mít, nỗi đau và bi thương thấm vào từng tiếng khóc. Hai tay ôm bụng, khóc không thành tiếng, cơ thể run rẩy. "Thiếu gia.... Thiếu gia.... Thiếu gia...." Tôi không ngừng gọi Liệt Minh Dĩ, nước mắt lẫn xuống, hóa ra mất đi cốt nhục của chúng tôi lại đau đớn đến thế! Tôi hận Trang phi, hận Hoàng thượng, hận Ngọc phi, hận hết hận hết, hận đến cả người đều đau! Cuộc sống của tôi vốn bình yên, là bọn họ kéo tôi vào cuộc tranh đấu chốn cung đình. Lần đầu tiên trong đời tôi nếm được mùi vị căm hận, nhưng lại phải đổi bằng tính mạng của đứa con!

"A a a.... A a a.... Hu hu hu.... Hu hu hu...." Tôi không biết mình đã khóc bao lâu, chỉ biết lại tiếp tục ngắt đi.

Cơn đau thấu xương khắp người làm tôi kêu thảm thiết, tỉnh lại lần nữa. Ngọc phi không phải là người, ả ta tàn nhẫn sai cung nữ lấy thanh trúc luôn vào khe mười móng tay tôi. Thịt non không chịu được sự tra tấn như thế, máu tươi chảy ra be bét. Trong cơn đau, tôi tỉnh rồi lại ngất, ngất rồi lại tỉnh, bị chúng hành hạ đến chết đi sống lại.

Thế còn chưa đủ, những ngày tiếp theo ngày nào chúng cũng tra tấn tôi, đâm châm, thanh nẹp, thanh trúc thay phiên nhau không ngừng nghỉ. Không đếm được đã qua bao nhiêu ngày đêm, lúc trước còn đau đớn giờ tôi chết lặng, tùy chúng có hành hạ tôi thế nào cũng không thấy đau. Lúc trước tôi kêu gào thảm thiết giờ thành rên rỉ, cuối cùng lặng lẽ ngẩn ngơ để chúng ngược đãi. Cơ thể này như thế đã không thuộc về tôi nữa, tay tôi vô cùng kinh khủng, nhìn thì sẽ buồn nôn, nửa đêm gặp ác mộng không ngủ nổi. Trên người không có vết thương, chỉ có chi chít lỗ kim. Mất đi đứa con và tra tấn dã man khiến tôi hấp hối. Cứ mỗi lần nhớ đến Liệt Minh Dĩ, tim lại đau, đau đến mức có thể giết người được. Tôi điên cuồng khát vọng muốn nhìn thấy cậu ta.

Ngọc phi hành hạ đủ, trả thù đủ, cuối cùng cũng dứt khoát cho tôi được kết thúc. Hôm nay, cô ta sai người khiêng đến một cái vạc lớn, nghe thấy cô ta

cười âm hiểm khoái trá nói, "Bản cung tốt bụng không tra tấn người nữa, trong vai này có rắn độc, tiện nhân nhà người chỉ xứng thành đồ ăn cho súc sinh!" Nói tới hai chữ "đồ ăn" cô ta vui sướng không tả nổi, nhìn tôi sắp phải chết, ác khí tỏa ra, cô ta vui vẻ còn không kịp nữa là.

Đôi mắt tôi lơ lơ nhìn khuôn mặt như đóa hoa xinh đẹp lại vô cùng độc ác của cô ta, da mặt cứng ngắc không thể cười khẩy với cô ta một cái. Cung nữ Giáp, Ất, Bính, Đinh nâng cơ thể bị tra tấn không còn ra hình người của tôi đến vai rắn....

‘Thiếu gia.... Xin lỗi, tôi không chờ được đến lúc cậu trở lại rồi.... ’ Tôi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, sắp chết, thật sự sắp chết rồi, mạng sống của tôi sắp kết thúc tại

Thân thể tôi nhẹ bẫng, các cung nữ ném tôi vào vạc rắn. Vừa rơi vào vạc ngay lập tức tôi cảm giác được có vật thể lạnh lẽo quấn lên người.

"Không.... " Một tiếng hét khàn khàn như muốn đâm thủng màng nhĩ khiến tôi phải mở đôi mắt mệt mỏi ra. Một khuôn mặt đường nét sâu vô cùng đàn ông đang hoảng loạn điên cuồng đập vào mắt. Tôi hoảng hốt! Hóa ra trước khi chết con người ta có thể nhìn thấy ảo giác đẹp nhất, khó quên nhất. Ảo giác này thật đẹp, ngay cả khi không thể sống chờ Liệt Minh Dĩ trở về, chỉ cần nhìn thấy cậu ta trong giấc mơ cũng đã là niềm an ủi cho tâm hồn tôi rồi.

Bị rắn độc cắn, ý thức của tôi mất dần. Tôi không thuộc về nơi này, sau khi chết tôi sẽ trở về thế kỷ 21 sao? Hay là tan biến vĩnh viễn? Tôi tự hỏi mình, từ từ nhắm đôi mắt đau đớn lại mang theo sự tiếc nuối với thế giới này....

Chương 69: Thổ lộ - Cả đời này chỉ muốn ở bên nàng!

Vẫn là màn đêm tối đen không thấy được năm ngón tay, chỉ có điều lúc này xung quanh lạnh buốt như băng. Tôi run rẩy bước đi, thân thể nhẹ băng như không có chút sức nặng nào. Bốn bề yên tĩnh không một tiếng động, chẳng lẽ nơi này vẫn đang là cảnh trong giấc mơ của tôi? Hai tay tôi ôm lấy người, chà xát hai cánh tay, trong lòng vô cùng sợ hãi. Lần trước là nhìn thấy Ngọc Chân diệt vong, lần này sẽ thấy gì đây?

Thân thể nhẹ băng cho nên tôi đi rất nhanh, nhưng hoàn toàn vô thức. Đột nhiên, một tia sáng đỏ từ bên trên chiếu thẳng xuống màn đêm tối tăm, ngay phía trước tôi. Tôi theo phản xạ che mắt, dừng bước, nhìn xuyên qua kẽ hở giữa các ngón tay. Không nhìn thì không sao, nhìn rồi lại sợ hãi đến buông cả hai tay xuống, đôi mắt tròn tròn, hô hấp cũng ngừng

"Dương thọ của người đã hết, mau theo bốn quân đến âm phủ trình diện." Diêm Vương mặt đen, áo đen, mũ đen, mặt mũi dữ tợn, so với hóa trang trong kịch truyền hình còn kinh khủng hơn rất nhiều lần.

Lời ông ta khiến tôi chấn động dữ dội, ảo giác do bị rắn độc cắn lúc trước lan lên não giống như muốn đánh vỡ đầu tôi ra vậy, "Thiếu gia!" Tôi nghẹn ngào hét lên, luống cuống nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Liệt Minh Dĩ.

"Có la hét cũng vô dụng. Âm dương cách biệt, hễ không thể nào tới đây được đâu." Lời nói lạnh như băng của Diêm Vương đâm thẳng vào lòng tôi. Tôi ra sức lắc đầu, la lớn phản bác: "Không!" Tôi nhất định sẽ không đến địa phủ, nếu đến đó sẽ không thể gặp lại Liệt Minh Dĩ được nữa.

"Không do người quyết định! Mau theo Bốn quân tới Địa phủ!" Diêm Vương hung tợn nhẹ nhàng tiến tới, túm chặt lấy cổ tay của tôi.

"A!" Tiếp xúc với làn da lạnh như băng của Diêm Vương khiến tôi không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Lăng Tiêu Lạc!" Một tiếng hét đầy hoảng sợ vang lên khiến bước chân của Diêm Vương chột khựng lại. Một giây sau, cổ tay trái của tôi bị một bàn

tay nóng rực nắm lấy thật chặt.

Quay đầu nhìn lại, tôi xúc động đến chảy nước mắt, vui sướng gọi: "Thiếu gia!"

"Theo ta trở về dương gian! Ta không cho phép nàng chết! Đời này kiếp này nàng phải ở lại bên ta!" Liệt Minh Dĩ khẩn thiết mà bá đạo, đôi mắt sâu đỏ vẫn tia má

"Tôi không đi đâu cả, tôi chỉ muốn mãi mãi ở bên cậu!" Trái tim tôi nảy lên bình bịch, toàn thân run rẩy, vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay của Diêm Vương.

"Theo Bốn quân tới Địa phủ!" Diêm Vương nhất quyết không buông, giữ chặt lấy cổ tay tôi.

"Á...." Bị đau khiến hai hàng lông mày tôi nhíu chặt lại, cổ tay đau như bị gãy.

"Buông nàng ấy ra! Nàng ấy là của ta, sống hay chết phải do ta quyết định!" Mặt Liệt Minh Dĩ vằn vẹo, mắt đỏ như màu máu, dáng vẻ như muốn ăn thịt người còn hung tợn hơn Diêm Vương cả trăm nghìn lần.

Nàng ấy là của ta.... Năm chữ này làm toàn thân tôi tràn đầy năng lượng, quyết tâm muốn sống đột nhiên tăng vọt. Tôi muốn sống, tuyệt đối không xuống địa phủ, tuyệt đối sẽ không để tôi và Liệt Minh Dĩ âm dương cách trở.

Sự kiên định và quyết tâm của hai chúng tôi như làm nên kì tích, một tia sáng trắng chói mắt chợt xuất hiện, bắn thẳng về phía Diêm Vương. Diêm Vương vội vàng buông bàn tay đang nắm chặt cổ tay tôi ra, nhảy sang một bên tránh. Vội nắm lấy cơ hội, Liệt Minh Dĩ ôm chặt tôi vào lòng, theo tia sáng trắng kia biến mất khỏi nơi đen tối này.

Một thứ gì đó mềm mại phủ lên môi tôi, chất lỏng ấm áp theo đó mà chảy vào. Tôi theo bản năng nuốt xuống, cố gắng mở mí mắt nặng trĩu lên, nhưng thử mấy lần vẫn không được, bên tai nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nữ có nam có. Tôi không hiểu bọn họ đang nói gì, chỉ biết chất lỏng kia lại một lần nữa được đưa vào miệng mình, lần nào vào miệng tôi cũng đều nuốt xuống. Ý thức ngán ngủ rồi lại rơi vào trạng thái hỗn độn, có điều lần này không còn thấy khung tối đen kia nữa, chỉ có cảm giác ấm áp đến say lòng người.

Ngủ một giấc như kéo dài cả một thế kỷ, thân thể tôi dần dần có được sức nặng, trạng thái vô tri vô giác dần biến mất. Cố nâng mí mắt nặng trĩu lên, ngay lập tức mắt chột cay xè, tầm mắt mơ hồ, phải một lúc sau tôi mới nhìn thấy được đỉnh màn trước mắt. Bên trong lều sáng sủa, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, thứ ánh sáng chỉ có ở nhân gian mà thôi, vậy là tôi không chết!

"Lăng Tiêu Lạc...." Một tiếng gọi khê khàng mà tràn đầy vui mừng vang lên bên tai. Tôi quay đầu nhìn sang hướng phát ra tiếng gọi liền thấy khuôn mặt tiều tụy của Liệt Minh Dĩ hiện ra ngay trước mắt. Tôi ngơ ngác nhìn cậu ta, cậu ta gầy quá, sắc mặt tái xám, hốc mắt hõm sâu, hai mắt đỏ bừng vẫn tơ máu. Chính cậu ta đã kiên quyết kéo tôi trở về từ bên bờ vực của cái chết, chính sự kiên định của cậu ta đã cho tôi cơ hội được sống lần nữa.

"Lăng Tiêu Lạc...." Cậu ta khàn giọng gọi, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của tôi, vui mừng đến độ đầu ngón tay run rẩy.

Bộ dạng cậu ta như vậy khiến trái tim tôi co thắt, người tìm được đường sống trong chỗ chết là tôi, nhưng sao trông cậu ta còn giống với người suýt chết hơn cả tôi thế này?

Tôi mấp máy môi, dùng giọng nói khàn khàn khó nghe của mình gọi cậu ấy: "Thiếu.... gia...." Vừa gọi vừa muốn giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt cậu ta, nhưng vừa mới động dậy, cánh tay đã truyền đến cảm giác đau thấu

xương, đau đến mức tôi không chịu đựng được mà hét lên một tiếng, toàn bộ tế bào trên cơ thể giống như cũng hưởng ứng mà đảo loạn, "A.... !"

"Đừng cử động! Trên người nàng có rất nhiều vết thương." Hai tay Liệt Minh Dã luống cuống ôm lấy mặt tôi, vội vã nói.

Cảm giác đau đớn này khiến tôi nhớ lại mình đã sảy thai, tôi liền thất thanh khóc, dùng đôi mắt đã bị nước mắt che mờ đau khổ nhìn cậu ta, khóc không thành tiếng: "Con gái của chúng ta.... không còn.... nữa rồi...."

Nghe vậy Liệt Minh Dã nhắm chặt hai mắt, ôm đầu tôi, những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng rơi lên mặt tôi, "Đừng kích động! Thân thể của nàng hiện giờ không nên kích động. Con mất rồi vẫn có thể có lại được, ta chỉ cần nàng khỏe mạnh trở lại là được rồi!" Mặc dù cậu ta nói như thế, nhưng vẫn không cách nào che giấu được sự đau buồn và ân hận. Cả hai chúng tôi đều mong chờ đứa bé này chào đời đến nhường nào, vậy mà nó đã mãi mãi không còn nữa.

Thân thể đau đớn, trong lòng đau đớn, tôi suýt chút nữa không thở được mà hôn mê. Tôi cố gắng nén cảm giác choáng váng và sự kích động muốn khóc của mình, dùng trán cọ cọ Liệt Minh Dã.

Cậu ta lại không khống chế được nước mắt đang chảy ra, dùng sức hít vào, nước mắt cũng theo đó mà bị ép vào trong. Cậu ta buông đầu tôi ra, đau lòng nhìn tôi, ánh lệ trong suốt trong đôi mắt đỏ lừ như lóe lên màu máu.

"Sao cậu tìm được tôi?" Tôi ghen ngào hỏi, không thể nào mới hơn một tháng đã kết thúc bình loạn được.

"Là do Y Tư Tập. Hắn vẫn luôn theo dõi hành động của chúng ta. Chính hắn đã tìm được chỗ nàng bị nhốt, cũng chính hắn đã phái người chạy về báo tin cho ta biết, nếu không nhờ có hắn, nếu như chậm thêm một chút nữa, ta đã vĩnh viễn mất nàng rồi." Cậu ta giơ một tay lên che mắt, bàn tay run rẩy dữ dội, đôi môi mấp máy kịch liệt, nước mắt từng giọt từng giọt

lặng lẽ rơi xuống, rơi lên xương quai xanh của tôi, làm đau da thịt của tôi, đập vào cõi lòng tan nát của tôi. Nước mắt tôi như nước lũ tràn đê, cứ thế đua nhau trào ra, tầm nhìn chỉ còn là một màn nước mờ

Tiếng Liệt Minh Dã hít vào nặng nề mà vang dội, rất lâu sau cậu ta mới hạ tay xuống, nước mắt đọng đầy trong hốc mắt. Cậu ta đứng dậy đi sang một bên, xuyên qua màn nước mắt tôi có thể nhìn thấy được doanh trường của Y Tư Tạt, như vậy có nghĩa là tôi đã được đưa từ Hoàng Thành về biên cảnh Đông Nam.

Hai linh vị cũng đập ngay vào tầm mắt, Liệt Minh Dã nghẹn ngào nói với tôi: "Linh vị cha mẹ ở trong cung Y Tư Tạt cũng đã giúp ta thoát lại. Sau này chúng ta sẽ không bao giờ trở về Hoàng Thành nữa." Khẩu khí kiên quyết không chút do dự khiến tôi hiểu được cậu ấy đã thực sự hạ quyết tâm làm phản.

"Thảo Hồ nói tuy nàng bị thương nặng, nhưng chỉ cần từ từ điều dưỡng sẽ khỏi hẳn thôi. Khả năng sinh con của nàng không bị tổn thương, sau này chúng ta vẫn có thể có con nữa." Cậu ấy để linh vị xuống, nói cho tôi biết tình trạng sức khỏe của mình.

Nghe vậy, tôi mừng đến phát khóc, trong lòng lại trào dâng hi vọng, gây đầu với Liệt Minh Dã. E rằng Thảo Hồ đã sớm bị Y Tư Tạt bắt từ trong quân doanh của Đức Thân Vương ra để phòng trường hợp tôi và Liệt Minh Dã xảy ra bất trắc. Y Tư Tạt không chỉ cứu tôi, mà còn lấy lại linh vị cha mẹ giúp Liệt Minh Dã nữa. Anh ta rất có lòng, cũng rất cố gắng. Quả thực, anh ta mới là người thông minh nhất, anh ta dùng hành động thực tiễn của mình để đổi lấy sự tin tưởng của Liệt Minh Dã, cuối cùng anh ta đã được như ý nguyện, chiếm được lòng tin của Liệt Minh Dã.

"Thương Sí đâu? Mục tỷ tỷ đâu? Quản gia đâu?" Tôi liên tiếp hỏi.

"Bọn họ đều đang ở trong quân doanh, nàng yên tâm, không thiếu ai cả." Nói đến đây, Liệt Minh Dĩ cố nặn ra một nụ cười an ủi tôi. Tôi vô cùng vui vẻ, nhắm mắt lại để nước mắt chảy xuống. Mọi người đều ở đây là tốt rồi, tất cả đều bình an vô sự là tốt rồi. Hoàng Thành, Hoàng thượng, Trang Phi biến hết đi.... Những thứ ấy đều không còn quan hệ gì với chúng tôi nữa rồi. Rời khỏi Hoàng Thành dơ bẩn ấy, chúng tôi đã tự do!

"Ngọc Phi và năm cung nữ ra tay độc ác với nàng, ta đã bắt về nhốt trong quân doanh, đợi thương tích của nàng tốt hơn, ta sẽ khiến bọn chúng trả giá đắt cho những gì chúng đã làm. Ta muốn khiến cho bọn chúng sống dở chết dở, ta muốn báo thù cho nàng." Những lời nói đầy căm hận của Liệt Minh Dĩ khiến tôi trợn tròn mắt, oán hận trong mắt mãnh liệt vô cùng. Tôi dùng sức gật đầu, trong lòng không có chút thương xót nào cả, chỉ có nỗi căm hận vì đứa con gái đã bị người hại chết. Thì ra, thù hận quả thực có thể khiến tâm tính con người ta thay đổi, có thể biến một người vốn không thích tranh đấu trở thành một người tàn nhẫn vô tình. Theo như lời Liệt Minh Dĩ nói thì tôi có thể đoán được mình không bị nhốt trong cung mà có lẽ là ở dinh thự bên ngoài của phi tần.

"Lăng Tiêu Lạc, ta thật may mắn vì không mất đi nàng!" Liệt Minh Dĩ cúi đầu, áp trán lên trán tôi, thâm tình nói, sau đó nhìn chăm chú vào mắt tôi, "Dáng vẻ hấp hối của nàng khiến ta vô cùng sợ hãi, trái tim đau đớn như không phải của mình nữa. Thân thể lạnh như băng của nàng khiến ta vô cùng hoang mang, ta đã mất đi rất nhiều người thân, nếu ngay cả nàng cũng rời bỏ ta, ta không biết mình có còn dũng khí để sống tiếp hay không nữa...." Cậu ta vừa nói, nước mắt vừa rơi xuống mặt tôi, hòa cùng nước mắt của tôi.

Tôi khóc, rồi lại cười, không hiểu được rốt cuộc bản thân mình muốn cười hay muốn khóc nữa. Khóc vì tình cảm sâu nặng Liệt Minh Dĩ dành cho mình, cười vì duyên phận của tôi và cậu ấy bền chặt, trăm lời muốn nói đến khóe miệng lại hóa thành một câu: "Em nhớ chàng...."

"Ta cũng rất nhớ nàng, không lúc nào ta không nhớ đến nàng." Cậu ấy vùi sâu vào cần cổ tôi, khóc như một đứa trẻ, "Mở mắt ra là nàng, nhắm mắt lại cũng là nàng, trong đầu, trong tim, đâu đâu cũng là hình bóng của nàng. Nàng đã sớm in dấu sâu trong tim ta, cả đời này ta chỉ muốn được ở bên nàng."

Đây là lần đầu tiên cậu ấy nói với tôi những lời chứa chan tình cảm như vậy. Tôi cảm động, vô cùng cảm động, xúc động giơ hai tay lên ôm eo cậu ấy, vậy nhưng hai cánh tay đập vào mắt lại chỉ chút băng gạc đầy cộp thắm đầy máu tanh.

Chúng tôi cùng khóc, khóc cho tình cảm của mình. Cậu ấy không nói với tôi lời nào, vì đã dùng hành động để chứng minh tất cả. Tôi cũng không hề hé môi, tình cảm chân thật tôi dành cho cậu ấy còn đáng giá hơn cả những lời nói chót lưỡi đầu môi.

Trong lều vang lên tiếng khóc của hai chúng tôi, tràn ngập tình yêu nồng nàn của chúng tôi. Thời gian như đã ngừng lại, giờ phút này trên thế gian chỉ còn tôi và cậu ấy....

Khóc nức nở, khóc đến không còn chút sức lực nào, chúng tôi ôm nhau cùng khóc, hít mũi, cho đến khi không còn khóc được nữa, cho đến khi nước mắt khô cạn mới từ từ buông nhau ra. Cậu ấy vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của tôi, trên mặt nở một nụ cười yếu ớt. Tôi dụi dụi đầu vào lòng bàn tay của cậu ấy, cười ấm áp. Cho tới bây giờ chưa có người nào đối với tôi như cậu ấy, cho dù là cha mẹ cũng chưa từng. Cảm giác cậu ấy tạo ra cho tôi không chỉ có rung động, mà còn là tình cảm vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Chúng tôi thâm tình nhìn nhau, tình yêu như những đóa hoa nở rộ xung quanh, mùi hương thơm ngát khiến người ta vui vẻ, khiến người ta say, khiến gò má hai chúng tôi để ửng đỏ. Trong bầu không khí ngọt ngào, cậu ấy dịu dàng hôn tôi, lại lo lắng vết thương trên thân thể tôi nên chỉ hôn khẽ.

Tôi nhắm hai mắt, hưởng thụ sự che chở của cậu, lòng tôi say rồi, thần trí cũng mê đắm, cả thế giới này tất cả đều không nồng nàn bằng nụ hôn của cậu ấy. Tôi hạnh phúc ngủ thiếp đi....

Tôi tỉnh lại trong ngọt ngào, đến khi mở mắt ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn với hai hàng lông mày nhú chặt liền đập ngay vào mắt.

"Mẹ!" Thấy tôi tỉnh lại, hai hàng lông mày của Tiểu Thương Sí mới thoáng giãn ra, cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười mừng rỡ

"Tiêu Lạc...." Giọng nói êm ái mà nghẹn ngào khiến tôi không khỏi nhìn sang bên cạnh, liền thấy Mục Liễu Như đang đỏ mắt nhìn tôi.

"Cục cưng, Mục tử tử!" Tôi nhẹ nhàng cười một tiếng, đáp hai người bọn họ.

Mục Liễu Như vuốt ve khuôn mặt của tôi, nước mắt lăn dài xuống má, nghẹn ngào nói: "Ông trời thật không có mắt, bắt mọi người chịu khổ nhiều như vậy...."

Cô ấy đau lòng vì thấy tôi bị thương khiến tôi cũng muốn khóc theo, "Mọi người vẫn còn sống, vẫn ở bên mọi người mà, chỉ là bị đau một chút thôi, không có gì đáng ngại cả."

Vừa thấy tôi nói đau, Tiểu Thương Sí liền đưa một tay sờ lên trán tôi, nghiêm túc nói: "Đau đau, bay đi!"

Hàng động này của thằng bé khiến tôi vô cùng sửng sốt, kinh ngạc nhìn nó, thằng nhóc này thật hiểu chuyện. Mục Liễu Như cũng sửng sốt, không ngờ thằng bé sẽ nói thế.

"Đau đau, bay đi!" Thằng bé lại vuốt ve trán tôi, vẻ mặt nghiêm túc xoa đuổi đau đớn cho tôi.

Có con trai như thế này đã không thể dùng hai chữ ‘vui mừng’ để hình dung được nữa rồi. Hốc mắt tôi ướt át, tôi vô cùng vui mừng, thằng bé là một đứa con rất ngoan, rất hiếu thuận.

Tôi đảo mắt nhìn trong lều một vòng, không nhìn thấy Liệt Minh Dã đâu cả, trong lòng có chút mất mát, "Thiếu gia đâu?"

"Cậu ấy đi tìm Y Tư Tạp, chắc sẽ về mau thôi!" Mục Liễu Như trả lời, còn nói thêm, "Cậu ấy ở bên trông nom muội suốt mười ngày nay, dường như không hề chớp mắt."

Nghe vậy, mắt tôi chợt cay xè, nước mắt lại không ngừng chảy ra. Trời ạ, tôi hôn mê lâu như vậy, cậu ấy mười ngày không chớp mắt làm sao có thể chịu đựng được, nhìn cậu ấy tiều tụy đến mức không còn nhận ra được nữa rồi.

Trong lúc tôi đang đắm chìm trong suy nghĩ, cửa lều chợt bị nhắc lên, Liệt Minh Dã và Y Tư Tạp một trước một sau đi vào.

Thấy tôi đã tỉnh, Liệt Minh Dã liền bước nhanh tới. Mục Liễu Như thấy vậy liền đứng dậy, nhường chỗ cạnh giường cho cậu ấy.

Tôi nhìn cậu ấy cười dịu dàng, sau đó quay lại nhìn Y Tư Tạp, nói những lời tự đáy lòng mình: "Cảm ơn huynh đã mang linh vị của cha mẹ thiếu gia về, cảm ơn huynh đã cứu tôi!"

Anh ta xua tay, bĩu môi chỉ vào Liệt Minh Dã trêu ghẹo: "Ai bảo trong lòng ta lúc nào cũng nhớ thương cậu ta, cho nên mới phái người ngầm theo dõi mọi người."

Tôi ngẩn người, ngay sau đó vui vẻ bật cười, có lẽ đây chính là cách anh ta tiếp nhận lời cảm ơn của người khác.

"Bọn ta đã lệnh cho quân gia đưa tin đến cho Nhiếp đại ca. Chưa tới một tháng nữa huynh ấy sẽ dẫn quân tới hội họp cùng chúng ta." Liệt Minh Dã tuy nói năng rành mạch, nhưng s mệt mỗi lộ rõ ra trong từng hàng động. Vì tôi, cậu ấy đã quá mệt mỏi rồi.

Tôi hiểu ý cậu ấy, cậu ấy muốn kéo Nhiếp Quang về Oa Tắc làm phản Long Triều, sau đó sẽ xóa sổ Long Triều.

Vẻ mặt ghen tuông của Ngọc Phi bỗng hiện lên trong đầu, tôi cười lạnh trong lòng, cười cô ta có nhan sắc mà không có đầu óc. Nếu không phải do cô ta đối xử độc ác với tôi như vậy, Liệt Minh Dã cũng sẽ không làm phản nhanh đến thế, càng không đưa thư cho mời Nhiếp Quang. Cô ta muốn giết tôi nhưng không thành, ngược lại còn khiến Long Triều sụp đổ nhanh chóng hơn. Có một phi tử như cô ta quả thật là bất hạnh của hoàng thất, là nỗi bi ai của Hoàng thượng.

"Thằng nhóc này!" Y Tư Táp đập một cái lên bả vai Liệt Minh Dã, rồi nhìn tôi cười gian, trong đôi mắt sáng tràn đầy vẻ xấu xa. Anh ta than vãn, "Cô không biết lúc thấy cô hấp hối thằng nhóc này điên cuồng đến thế nào đâu. Mắt đỏ lừ, tiếng hét xé rách tâm can còn hơn cả dã thú. Chậc chậc, bộ dáng thị huyết lúc giết thật khiến người ta phải khiếp sợ. Á đàn bà độc ác kia nhất cô ở trong một toà nhà, ba mươi người canh gác ở đó chỉ trong chớp mắt đã bị giết không còn một mống, máu tươi văng khắp nơi. Vạc chứa rắn độc, chậc chậc, bị đập thành...." Nói đến đây, miệng anh ta đột nhiên bị người ta bịt lại, chỉ thấy Liệt Minh Dã gầm nhẹ: "Câm mồm!"

Đẩy tay Liệt Minh Dã ra, Y Tư Táp còn định nói tiếp, nhưng Liệt Minh Dã đã không cho anh ta cơ hội, bịt miệng anh ta lại, gương mặt vì lời nói của anh ta mà đỏ lên như máu.

Tôi lấy tay bịt miệng lại, nước mắt che kín tầm mắt, không biết nên biểu đạt tâm trạng lúc này của mình thế nào. Dù tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng của Liệt Minh Dã, nhưng chỉ bằng những gì Y Tư Táp miêu tả

tôi có thể cảm nhận được lúc đó cậu ấy đã tức giận và sợ hãi đến nhường nào. Tôi nhìn khuôn mặt đỏ tới mang tai của cậu ấy, khi tỉnh lại cậu ấy đã thổ lộ tình cảm với tôi, nhưng lúc này lại vì nghe người khác tiết lộ mà mặt mũi đỏ bừng. Ban đầu còn tưởng cậu ta không biết xấu hổ nữa chứ

Bên trong đang ồn ào, chốt cửa lều lại bị xốc lên, Thảo Hồ đeo hòm thuốc đi vào. Thấy anh ta, Liệt Minh Dĩ và Y Tư Tạt liền tách nhau ra, mỗi người đứng sang một bên.

"Lăng cô nương, ta đến thay thuốc!" Thảo Hồ đi tới cạnh giường, đặt hòm thuốc lên trên chiếc chăn chiên.

Tôi khẽ gật đầu, nhìn anh ta nhẹ nhàng cẩn thận tháo băng gạc trên tay tôi. Trong lòng đã có chuẩn bị từ trước, nhưng lúc tháo băng mặt tôi vẫn trắng bệch vì đau, trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Mọi người đứng quanh đều yên lặng, nhưng sau đó lại đồng loạt hít vào một hơi. Tôi nhin đau, cố không nhìn cánh tay của mình, nghe tiếng hít khí của mọi người tôi có thể hình dung được tay mình thê thảm đến thế nào rồi.

"Đau đau, bay đi! Đau đau bay đi!" Tiểu Thương Sí đau lòng cho tôi, lại ôm đầu tôi, không ngừng lặp đi lặp lại câu thần chú. Tay thẳng bé tuy nhỏ, nhưng ấm áp vô cùng, không ngừng vỗ về an ủi tôi. Tôi nhắm mắt lại, vùi đầu vào trong ngực thẳng bé, cắn chặt môi, không muốn phát ra tiếng kêu đau khiến mọi người lo lắng.

Chỉ thay thuốc đã đau đến khiến tôi muốn ngất đi, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, mọi dây thần kinh trong cơ thể như đều bị mười ngón tay kích động, một chữ ‘đau’ không thể nào diễn tả được cảm giác của tôi lúc này.

Đến bữa tối, Liệt Minh Dĩ khẽ khàng đỡ tôi ngồi dậy, để đầu tôi tựa vào đầu giường, rồi gấp chăn đặt lên đùi tôi, nhẹ nhàng đặt hai tay của tôi lên đó

Đau lâu cũng sẽ thành quen, không muốn làm cho cậu ấy lo lắng, tôi cố gắng nặn ra một nụ cười. Ăn chút cháo loãng và thức ăn cậu ấy đút cho, toàn thân tôi như có một dòng nước ấm chảy qua, dịu dàng mơn trớn từng góc nhỏ trong cơ thể. Có cậu ấy che chở, cho dù đau đớn, tôi vẫn rất vui vẻ.

Lần trước tôi bị trúng tên, tay chân cậu ấy cứ lóng nga lóng ngóng, bây giờ được rèn luyện nhiều, ít ra cậu ấy không còn làm đổ nước canh xuống quần áo tôi nữa. Hơn nữa còn biết cách dùng thìa quệt qua khóe miệng tôi, tránh để nước canh dính lại. Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc này của cậu ấy tôi khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt cậu ấy không muốn dời đi.

Mới đầu không thấy cậu ấy có gì không ổn, nhưng bị tôi nhìn càng lâu gương mặt tuần tú càng lúc càng đỏ, động tác cũng càng lúc càng mất tự nhiên. Tôi cười trộm trong lòng, cậu ấy cũng biết xấu hổ cơ đấy. Trong lều chỉ có hai người bọn tôi mà đã vậy rồi, nếu giờ có người khác nữa hắt cậu ấy sẽ làm đổ chén cháo mất. Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được mà cười ra tiếng, tiếng cười của tôi càng khiến khuôn mặt cậu ấy đỏ thêm, đầu cũng càng cúi thấp xuống.

Bộ dạng cậu ấy như vậy khiến tôi càng muốn cười, nụ cười càng lúc càng rộng, rất có khuynh hướng kéo tận đến mang tai.

"Đừng nhìn nữa!" Rốt cuộc cậu ấy cũng không chịu được nữa, ngẩng đầu trừng mắt nhìn tôi một cái, ôi, chàng trai bé bỏng biết xấu hổ rồi kìa, ha ha....

"Được được, không nhìn nữa là được mà!" Tôi vội thu tầm mắt lại, rũ mí mắt nhìn xuống cánh tay đầy băng gạc. Tuy miệng nói không nhìn, nhưng nụ cười trên khóe miệng lại không giảm chút nào.

Cậu ấy tức giận hừ một tiếng, rồi tiếp tục đút cháo cho tôi. Trong tôi cười như nở hoa, nhóc con đáng ghét, chắc là chưa bao giờ ngờ cũng có lúc mình không chịu đựng được ánh mắt trần trụi của người khác.

Hôm sau, khi tôi tỉnh lại thì Liệt Minh Dĩ vẫn đang ngủ rất say, xem ra cậu ấy đã rất mệt rồi. Không đánh thức cậu ấy dậy, tôi nghiêng đầu ngắm nhìn vẻ mặt tiêu tụy say ngủ của cậu ấy, nhịp hô hấp đều đều của cậu ấy khiến tôi đau lòng, đôi lông mày nhíu chặt lại. Cậu ấy thật không biết yêu thương bản thân, suốt mười ngày liền không chớp mắt sẽ làm tổn thương bao nhiêu nơ-ron đây.

Đã trải qua bao nhiêu lần sinh ly tử biệt, tôi cảm thấy mình đã hoàn toàn là của cậu ấy rồi. Nụ hôn đầu tiên của tôi đã cho cậu ấy, đêm đầu cũng cho cậu ấy. Tuy nụ hôn đầu và đêm đầu đều không phải kỷ niệm đẹp nhưng tôi không hề hối hận.

Tôi lớn hơn cậu ấy mười hai tuổi, đây là sự thật không thể chối cãi. Tôi từng không thể chấp nhận nỗi cậu ấy, nhưng từ khi Đức Thân Vương khích bác chia rẽ hai chúng tôi, tôi đã quyết định vứt bỏ mọi cố kỵ, muốn được ở bên cậu ấy. Trang Phi từng có ý định xin Hoàng thượng gả tôi cho cậu ấy, nhưng tôi không đồng ý. Nhưng.... nếu bây giờ cậu ấy hỏi lại tôi có đồng ý gả cho cậu ấy hay không, tôi nhất định sẽ không chút do dự mà trả lời "Đồng ý!" Có thể tìm được một người đàn ông tốt quả thật không dễ dàng gì, có thể gả cho một người đàn ông tốt, ở bên nhau đến bạc đầu lại càng không dễ dàng gì. Vậy nên nếu có cơ hội thì phải nắm chắc, không được buông tay.

Tôi cảm thấy bản thân thật may mắn khi đã quyết định bỏ qua những chuyện vụn vặt kia, cũng rất biết ơn lão đạo sĩ đã cho tôi lời khuyên. Cuộc sống chính là như vậy, một khi đã mất thì sẽ không thể lấy lại được nữa. Nhẹ nhàng dịch người nằm sát vào cậu ấy, lòng tôi tràn đầy ngọt ngào, lần đầu tiên chủ động hôn lên môi cậu ấy, dùng trán cọ lên chóp mũi cậu ấy, thì thào: "Liệt Minh Dĩ, em nguyện ý gả cho chàng, nguyện ý vì chàng sinh con dưỡng cái, nguyện ý đi cùng chàng hết đời hết kiếp...."

Lời vừa dứt, liền thấy khóe miệng cậu ấy cong lên, cơ bắp hai bên gò má nâng lên thành một nụ cười mờ ám.

Thấy thế tôi thoáng sửng sốt, cho đến khi ánh mắt mang theo ý cười của cậu ấy mở ra mới hoàn hồn. Mặt tôi đỏ bừng lên, vội vàng ngửa đầu ra sau kéo giãn khoảng cách với cậu ấy, hốt hển hét lên: "Liệt Minh Dã, cậu dám giả vờ ngủ?" Đáng chết! Dám gạt tôi nói lời thật lòng.

Một tay cậu ấy giữ gáy tôi không cho tôi lui nữa, thân thể khẽ rướn lên đặt lên môi tôi một nụ hôn nóng bỏng, hôn đến khi tôi thở hồng hộc, mặt mũi đỏ bừng. "Đợi đến khi thiên hạ thái bình chúng ta sẽ thành thân. Ta muốn dùng kiệu lớn tám người khiêng cưới nàng vào cửa, để nàng trở thành người con gái hạnh phúc nhất!" Đôi môi mỏng của cậu ấy cong lên thành một nụ cười thật tươi, làm gì còn chút xấu hổ của ngày hôm qua, cậu ta rõ ràng là một con sói, một con sói háo sắc đang rục rịch.

"Đồ đáng ghét! Vô sỉ! Chết tiệt, cậu dám lừa tôi!" Tôi quay đầu nhìn ra phía ngoài giường, vừa tức cậu ta giả vờ ngủ, lại không dám nhìn vào mắt cậu ta, càng không ngăn được trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực.

"Ta chỉ vô sỉ với mình nàng thôi, cũng chỉ cần mình nàng...." Cậu ta nở nụ cười mờ ám, cúi đầu cắn vào vành tai tôi, không ngừng cọ xát, giọng nói không đứng đắn kia khiến toàn thân tôi nóng lên, tim càng đập loạn nhịp không sao bình tĩnh lại được....

Chương 70: Sinh nhật hai tuổi - Lâu ngày gặp lại - Sự trừng phạt tàn nhẫn

Mấy lỗ kim trên người chữa trị, nhưng chữa hai tay lại không hề dễ dàng. Thương tích gân cốt phải mất cả trăm ngày, không đến ba tháng thì cũng

phải hai tháng mới khỏi hẳn, có thần dược của Thảo Hồ đã là tốc độ nhanh nhất rồi.

Tình trạng của tôi đã ổn định, Liệt Minh Dã cũng có thể yên lòng ngủ bù nghỉ ngơi, điều dưỡng, ổn định tinh thần. Tắm bổ nửa tháng khiến cơ thể tôi hồi phục hơn nửa, chẳng những khỏe mạnh hơn mà đến cả đi lại cũng không cần người dìu nữa.

Sau bữa trưa, Thảo Hồ thay thuốc cho tôi. Mấy hôm nay, anh ta yên lặng hơn bình thường, không thấy nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái đâu nữa, lúc đồng tiền đáng yêu biến mất, ngay cả đôi mắt xinh đẹp cũng phủ một tầng thương nhớ.

Tôi nhìn khuôn mặt tuần tú đang cúi xuống của anh ta, thầm nghĩ vì chắc anh ta vẫn chưa biết thân phận thật của mình, bằng không phải phản ứng mạnh hơn mới đúng. Thảo Hồ.... Huynh không định về quân doanh của Đức Thân Vương sao? Tôi nghĩ một lúc lâu mới dám thử hỏi anh ta về phỏng đoán của mình.

Nghe vậy, động tác đóng hòm thuốc của anh ta dừng lại, ngón tay cứng ngắc. Giữ tư thế ấy một lúc mới đóng nắp hòm lại, giọng điệu nén giận nói: "Không về, ta không thể ở cạnh kẻ coi mạng người như cỏ rác được!"

Chậc! Tôi hít một hơi, kinh ngạc trợn mắt, hóa ra anh ta đã biết mọi chuyện Đức Thân Vương làm rồi à?

"Sinh mạng con người đã mất đi thì không thể lấy lại được, cho dù hẳn tranh mưu quyền cũng không có tư cách quyết định sự sống cái chết của người khác. Mấy chục vạn mạng người mà hẳn lại tàn nhẫn cướp đi!" Trong đôi mắt của Thảo Hồ chứa đựng nỗi đau, oán, hận. Anh ta làm thầy thuốc, lấy chuyện đi khắp thiên hạ cứu người làm gốc, mà Đức Thân Vương lại phạm vào tối kỵ là lạm sát

Thấy anh ta oán hận Đức Thân Vương như vậy, tôi không nói được gì, đột nhiên cảm thấy bản thân thật ích kỷ. Trong người anh ta chảy dòng máu hoàng thất là sự thật không thể chối cãi được, nhưng tôi lại không có quyền giúp anh ta quyết định có nên biết chân tướng về thân thế của mình hay không. Tôi chỉ không hy vọng anh ta bị kéo vào sự tranh đấu trong triều đình, nhưng lại không nghĩ tới chuyện anh ta và Đức Thân Vương cũng là anh em ruột. Tôi mờ mịt, để anh ta hận anh trai mình như thế là đúng hay sai? Nhưng đến một ngày nào đó Long Triều diệt vong, kẻ khác xưng đế, nếu một ngày nào đó anh ta biết sự thật liệu có hận tôi vì đã không nói cho anh ta biết không?

Anh ta chìm vào nỗi thương tiếc mấy chục vạn vong hồn, tôi lại đấu tranh với mâu thuẫn của bản thân. Tôi hỏi vì sao anh ta không vui, lại càng đẩy anh ta vào vực sâu buồn bã ấy.

Cuối cùng, tôi vẫn không thể mở miệng được, anh ta yên lặng đi ra, gương mặt đầy vẻ ưu thương. Tôi nhìn bóng lưng anh ta biến mất ở cửa lều mà không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là gì. Anh ta là người lương thiện, bây giờ biết được chuyện tính mạng của mấy chục vạn người đã chôn vùi trong tay Đức Thân Vương, nỗi đau to lớn này không thể trôi qua nhanh được, phải cần thời gian....

Ngày mùng 5 tháng 5, Tiểu Thương Sí tròn hai tuổi. Biết hôm nay là sinh nhật mình, thằng bé liền dậy từ sáng sớm chạy khắp nơi, nhìn thấy người quen sẵn tới làm nũng, khiến mọi người vừa bế vừa ôm thằng bé, hôn rồi lại hôn. Thằng bé vui vẻ, cả ngày cười toe toét không ngừng.

Lúc chạng vạng tối, tôi, Liệt Minh Dĩ, Tiểu Thương Sí, Mục Liễu Như, Thảo Hồ, Y Tư Tật cùng nhau dùng bữa. Trên bàn, ngoài đồ ăn của người lớn của chúng tôi, còn chuẩn bị riêng cho Tiểu Thương Sí bánh hấp nhân cá

thịt và mì Trường thọ. Cả hai món đều do đầu bếp trong d tỉ mĩ chế biến, sắc hương vị đều đủ cả.

Tiểu Thương Sí ngồi trên đùi Mục Liễu Như ăn món mì mềm trơn bóng nóng hôi hổi, đôi mắt cong thành hình trăng khuyết xinh đẹp.

Mười ngón tay của tôi bị quăn băng, ăn cơm không tiện chút nào. Trước mặt mọi người Liệt Minh Dĩ cứ liên tục vừa gắp cho mình vừa gắp cho tôi, làm tôi rất ngượng. Bón cho Tiểu Thương Sí thì còn được, chứ tôi đã là người lớn rồi mà.... Mặt tôi đỏ bừng lúng túng, mất tự nhiên vô cùng.

Ánh mắt Y Tư Tạp đảo đi đảo lại giữa tôi và Liệt Minh Dĩ, vừa đảo vừa cười ha hả, điệu cười này càng làm mặt tôi đỏ hơn, hận không thể cúi đầu xuống gầm bàn.

"Cười cái gì mà cười, ăn cơm của huynh đi!" Liệt Minh Dĩ mất hứng, liếc sang bên cạnh.

Cánh tay Y Tư Lạp ôm lấy vai cậu ấy, liên tục chớp chớp đôi mắt long lanh với cậu ấy, nói: "Nhóc con, cậu là thép cứng nhưng rơi vào tay Lăng cô nương lại biến thành vòng ôm mềm mất rồi. Ta thật sự rất tò mò, Lăng cô nương làm thế nào mà thuần phục được cậu vậy, sao không nhân dịp sinh nhật Thương Sí mà nói ra để mọi người cùng nghe."

Nghe xong câu đấy tôi suýt nghẹn, vội cố nuốt đồ ăn đang mắc trong cổ họng xuống, ho mấy tiếng. Anh ta càng nói càng không đứng đắn, còn cười rất đáng khinh, làm người ta rất muốn dùng đũa gõ cho anh ta một phát.

Đề nghị của anh ta làm cả bàn yên lặng, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào Liệt Minh Dĩ. Liệt Minh Dĩ vốn đang dứt đồ ăn cho tôi, giờ sắc mặt lại xanh mét, tay cầm đũa run run, có vẻ đang c

"Nói đi, mọi người đều rất tò mò đó! !!" Y Tư Tạp vừa nói vừa nháy mắt với Mục Liễu Như và Thảo Hồ. Hai người họ không nói gì, nhưng lại gật

đầu như già tởm, cái nhìn tha thiết mong ngóng nhìn Liệt Minh Dã đang tức giận.

Thấy thế, tôi tiếp tục nuốt nước miếng nhìn anh ta, đề nghị của Y Tư Lạp rất lưu manh, chắc muốn chọc giận cậu ấy đây mà.

"Nói đi, nói đi! !!!" Y Tư Tạt dùng đũa chọc chọc ngực Liệt Minh Dã, cười đến mức làm người ta muốn đập anh ta một trận.

Liệt Minh Dã không nói gì mà lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai bốc một nắm rau sống đập lên mặt anh ta. Một tiếng bốp vang lên, gợn găng linh hoạt, dứt khoát.

"A!" Y Tư Tạt kêu thảm thiết, lập tức hóa đá, vẫn duy trì động tác khoác vai không nhúc nhích.

Không ai ngờ Liệt Minh Dã sẽ "trả lời" Y Tư Tạt như vậy, mọi người đều ghen hòng nhìn trân trối.

Từng lát rau trên mặt Y Tư Lạp rơi xuống, lộ ra vẻ mặt ngây ngẩn của anh ta. Thấy hai mắt anh ta trợn tròn, trên mặt dính giọt nước trong suốt, tôi không nhịn được bật cười. Khóe miệng của Mục Liễu Như, Thảo Hồ liên tục co giật, nhin rất vất vả.

Liệt Minh Dã lạnh lùng lườm anh ta, ánh mắt dường như muốn nói: "Đáng đời!"

"Oa, tò mò mà cũng có tội à, không lý nào?" Ngây người một lúc, Y Tư Tạt mới buông tay ra, liên tục vỗ ngực thông khí vừa gào to, đáng vẻ vô cùng đau đớn kia làm tôi ngừng cười ngay lập tức, nhưng không ngừng được lâu, tiếng cười lúc sau còn to hơn. Ôi, anh ta giả vờ giống như thật vậy!

"Giả vờ khóc!" Vừa nghĩ xong, Tiểu Thương Sí liền phụ họa, chỉ vào Y Tư Tạt đang giả vờ, nói to.

Bị vạch trần, Y Tư Tạt ngừng vỗ ngực, dùng ánh mắt u oán nhìn tôi một lượt, rồi sau đó rầu rĩ nói với Tiểu Thương Sí: "Cha con đánh ta, làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, Tiểu Thương Sí hết nhìn anh ta lại nhìn Liệt Minh Dĩ, mắt đảo mấy vòng xong lại nhìn sang món rau trên bàn, bờ môi bỗng nở nụ cười có chút gian ác.

Tôi còn chưa hiểu nụ cười đó nghĩa là gì, đã thấy Y Tư Tạt cầm đồng rau đập ngay lên mặt Liệt Minh Dĩ, tay xoa xoa mặt cậu ấy, xấu xa nói: "Đến cả con trai cũng không giúp cậu!"

Tôi há hốc mồm, giờ mới hiểu điệu cười quái dị của Tiểu Thương Sí.

"Ha ha, hai cái mặt to toàn là đồ ăn, vui lắm, vui lắm, ha ha!" Tiểu Thương Sí vỗ tay trầm trồ khen ngợi, ngồi trên đùi Mục Liễu Như hưng phấn vịn vẹo. Hóa ra, thằng bé đã coi Liệt Minh Dĩ và Y Tư Tạt thành trò cười....

Rau trượt xuống mặt Liệt Minh Dĩ, sắc mặt cậu ấy xanh mét rồi chuyển thành đen sì, đập một phát lên bàn, đồ ăn lắc lư loảng xoảng." Chết tiệt!" Cậu ấy hét lên giận dữ, hỗn hển cầm đồng rau trên bàn ném lên mặt Y Tư Tạt. Y Tư Tạt không chịu yếu thế, lập tức đáp l

"Ph.... Ha ha ha ha.... Ha ha ha ha...." Mục Liễu Như, Thảo Hồ cuối cùng không nhịn được nữa, ôm bụng cười lăn lộn, cười đến mức không thấy mắt đâu.

Tôi dờ khóc dờ cười, vươn ngón trỏ cách một đoạn chỉ vào mũi Tiểu Thương Sí, mắng nhẹ, "Con đấy, yêu tinh gây họa!"

"Ha ha ha ha! Ha ha ha ha!" Thăng bé cười ngả vào lòng Mục Liễu Như, hai cái tay nhỏ bé đè bụng, hai chân một lúc thì đạp đạp, lúc thì đá đá, vô cùng vui vẻ.

Tôi nhìn Liệt Minh Dĩ và Y Tư Lạp đang điên cuồng ném rau, định bảo họ chú ý hình tượng nhưng lại không mở miệng được, cuối cùng tôi cũng từ bỏ việc khuyên giải mà cùng cười theo, cười đến đau bụng, cười đến mức nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt. Thật không dám tin Y Tư Tạp thân là Hoàng Thái Tử mà lại có tính hài hước như thế, rõ ràng ném rau là trò đùa của trẻ con mà anh ta lại nhiệt tình ném với Liệt Minh Dĩ. Thật sự là không hề có hình tượng uy nghiêm của Hoàng Thái Tử....

Nền đất đầy lát rau to nhỏ, hết đồ ném hai người mới dừng lại, trên mặt đều là nước trong suốt với rau xanh. Liệt Minh Dĩ giận đỏ mắt, thở phì phò. Y Tư Tạp vừa thở dốc, vừa đập tường, nhìn đồng rau trước người mình rồi cười, dấm một phát lên ngực cậu ấy, nói: "Cậu thật trẻ con!"

"Huynh thì tốt hơn sao?" Liệt Minh Dĩ quắc mắt nhìn trừng trừng, lấy tay áo lau lung tung trên mặt.

Tiểu Thương Sí bốc đồng rau bay tán loạn trên bàn lên đu đưa với hai người, vừa lắc vừa thêm mắm thêm muối, "Rau này, rau này!"

Thấy thế, Liệt Minh Dĩ duỗi tay ra ôm thăng bé từ chỗ Mục Liễu Như vào lòng mình, đặt trên đùi đánh đòn, gầm lên: "Đáng ăn đòn!"

Đang đánh thì nghe thấy tiếng gọi bên ngoài: "Thái tử điện hạ!"

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Liệt Minh Dĩ lập tức ôm Tiểu Thương Sí ngồi trên đùi. Y Tư Tạp cố nín cười, đáp với bên ngoài: "Vào đi!"

Một gã tướng sĩ đi vào, hai tay nâng một cây cung và một quyển sách, đi tới bên bàn thì sững sốt nhìn đồng bừa bãi trên bàn và mặt đất. Thấy thế, Y

Tư Táp che miệng cười, nói: "Đặt xuống!" Nói hai chữ mà nín cười.

"Vâng!" Tướng sĩ đáp lời, buông cây cung và sách xuống, khi xoay người vẫn không quên nhìn lại cái bàn một lần nữa, mang theo đầy thắc mắc đi ra.

Y Tư Táp tay trái cầm sách, tay phải cầm cung, nói với chúng tôi: "Oa Tắc chúng ta có tập tục, mỗi một đứa trẻ khi đầy tuổi đều được tặng cung và sách. Cây cung thể hiện lòng dũng cảm và sức mạnh, sách là trí tuệ và sự nhanh nhẹn." Nói xong, đưa vật trong tay cho Tiểu Thương Sí.

Tiểu Thương Sí vừa bị đánh cho chu môi, giờ nhìn thấy đồ chơi mới thì quên đau ngay, cái tay nhỏ bé vươn ra sờ sờ, cầm lấy.

Tôi nhìn cung, sách gật đầu, "Tập tục của Oa Tắc đúng là không tồi, văn võ song toàn! Nếu như sinh con gái thì cũng tặng

"Đương nhiên! Oa Tắc chúng ta không chèn ép phụ nữ giống Long Triều, nam nhi có trí tuệ của nam nhi, nữ nhi cũng có am hiểu của nữ nhi. Ta cũng không nghĩ rằng nữ nhi thua nam nhi, trái lại có khi trí tuệ của nữ nhi còn sâu sắc hơn!" Dứt lời, anh ta nháy mắt với tôi, có hàm ý khác.

Tôi cười khẽ, hiểu người anh ta nói là tôi. Chuyện chúng tôi ở chỗ Đức Thân Vương chắc anh ta đều nắm rõ hết, nhất định là đang ám chỉ đến ba món vũ khí mới! "Huynh tặng cung và sách cho Thương Sí, ta sẽ đưa ba món vũ khí có lực sát thương kia cho huynh làm quà đáp lễ, kèm thêm phương pháp phá ‘Tát Tinh Trận’ nữa."

Tôi vừa dứt lời, đôi mắt Y Tư Táp mở to kích động, hét phát lên đui, vừa nói: "Được!" vừa gọi người ngoài cửa lều: "Người đâu, mang bút mực lên!"

Ngay lập tức có hai tướng sĩ nâng một cái bàn thấp, trên bàn bày bút, mực, giấy, nghiên tới.

Tay tôi không thể cầm bút được, Liệt Minh Dĩ thay tôi vẽ ba món vũ khí lên giấy, vẽ xong thì giải thích kỹ càng cấu tạo và cách sử dụng.

Nghe xong, Y Tư Táp ngạc nhiên mở to mắt, nói liên tục ba chữ "Hay!" , ánh mắt nhìn tôi tràn ngập khâm phục và kinh ngạc.

"Phá 'Tát Tinh trận' thật ra rất dễ, chỉ cần bao vây bảo vệ chân ngựa. Chỉ là tôi có thể nghĩ ra được cách này thì Đức Thân Vương chắc chắn cũng có thể, cho nên chúng ta phải chế tạo vũ khí hơn chúng mới có thể đối chọi lại được." Nói xong, tôi gật đầu với Liệt Minh Dĩ, cậu ấy vẽ lên giấy một thanh trường đao, trên thân đao có xen kẽ nhiều móc cong, trên móc mang lưỡi dao nên muốn móc chân ngựa từ góc độ nào cũng

"Tuyệt! Tuyệt! Rất tuyệt vời!" Y Tư Táp khen không ngớt, cầm giấy tuyên thành lên nhìn, đôi mắt vốn long lanh đã lóe sáng, rồi vì có thêm vũ khí mới mà càng lấp lánh hơn!" Lãng cô nương, cô thật sự là một cô gái kỳ tài có một không hai!"

Đối với lời khen của anh ta, tôi chỉ cười không nói. Tôi vốn chẳng có tài cán gì, chỉ trùng hợp biết được một vài thứ mới mẻ chưa bao giờ xuất hiện ở cổ đại mà thôi.

Tiểu Thương Sí ôm cung và sách, rướn cổ xem bản vẽ. Thăng bé vẫn còn quá nhỏ để hiểu, đành nghiêng đầu nhìn bản vẽ, trong nháy mắt, lại rụt cổ về nhìn tôi, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Tôi giơ tay lên nhéo nhẹ mặt thăng bé, nhẹ nhàng hướng dẫn: "Đừng sốt ruột, lớn lên rồi con sẽ từ từ sẽ hiểu được điều huyền bí trong đó."

Thăng bé đảo mắt suy nghĩ rồi lập tức gật đầu với tôi. Vẻ không hiểu trong mắt đã biến mất, thay vào đó là sáng tỏ và chờ mong.

Tôi vừa lòng gật đầu, thăng bé không nóng không vội vàng từng bước thế mới đúng. Nền tảng chắc chắn mới có thể đạt được thành công trong

tương lai.

Trong quá trình chữa trị hai tay tôi, Oa Tắc cũng nhanh chóng chế tạo vũ khí mới. Liệt Minh Dĩ theo Y Tư Tạt làm quen với tình hình doanh trại. Không thể không bội phục Y Tư Tạt dùng người thì không nghi ngờ người, một khi anh ta đã chọn ai thì sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng, điểm này còn hơn Hoàng đế Long Triều g trăm nghìn lần.

Tôi ngồi ngoài lều phơi nắng, vừa phơi vừa cố gắng cho ngón tay hoạt động từ từ. Trời nóng nực không thể quần bằng được, cho nên chỉ bôi thuốc. Mười ngón tay nhìn rất kinh khủng, đang lên da non, thịt mới vô cùng thâm thắm. Tuy rằng hai tay nhìn qua vẫn làm người ta sợ hãi nhưng đã tốt hơn nhiều so với lúc hấp hối rồi.

Tính thời gian, Liệt Minh Dĩ làm phản đã hơn một tháng, thư quản gia gửi cho Nhiếp Quang chắc cũng đến nơi rồi.... Đang nghĩ đến thì phía trước vang lên một tiếng gọi: "Tiểu muội!" Nhiếp Quang dừng chân ngay trước mặt tôi, kích động không thua gì tôi.

"Nhiếp đại ca!"

Mắt tôi chưa xớt rơi nước mắt, lúc anh ấy đi đến Tây Bắc xa xôi là cuối tháng giêng, giờ đã là trung tuần tháng sáu, ly biệt đã hơn một năm. Anh ấy vẫn cao lớn cường tráng như vậy, nhưng vì lặn lội đường xa nên có vẻ có chút mệt mỏi, kim giáp dính một lớp bụi.

Anh ấy nhìn tôi từ trên xuống dưới, khi nhìn thấy hai tay tôi thì đôi mày nhíu chặt, oán hận mắng: "Trang phi đáng chết! Ngọc phi đáng chết! Quyết không thể tha cho các ả dễ dàng được!"

Một câu này càng khiến tôi khóc dữ dội hơn, xa cách một năm, anh ấy vẫn đau lòng đưa em gái như tôi.

"Không sao, không còn đau nữa!" Tôi lấy cánh tay lau nước mắt trên mặt, trong lòng ấm áp, có anh trai thương yêu thật tốt!

"Tiểu muội, đợi chúng ta vào cung bắt được Trang phi, nhất định phải tính món nợ! Còn Hoàng thượng không phân biệt được trung thần gian thần kia càng không thể buông tha!" Anh ấy nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt chứa đầy căm hận.

Tôi gật đầu thật mạnh, anh ấy có tình sâu đậm với lão tướng quân, Hoàng thượng lợi dụng lão tướng quân để ép Liệt Minh Dã cũng đủ làm anh ấy sinh hận, thù này tất phải báo. "Nhiếp đại ca, tình hình chiến đấu ở Tây Bắc thế nào rồi?" Tôi sục sục mũi, hỏi thế cục hiện giờ.

"Khi ta dẫn đại quân đi thì đã rơi vào tay giặc rồi, hiện giờ sợ là người Ô đã đánh giết đến biên giới Long Triều rồi."

Nghe vậy, tôi không hỏi nữa, đã rất rõ ràng, vận số của Long Triều đã hết! "Đừng đứng nữa, vào lều thôi!" Tôi nghiêng người nhường đường, không nghĩ đến tình hình chiến sự nữa. Lâu lắm không gặp, giờ gặp lại lại thân thiết thêm bội phần.

Hàn huyên lúc lâu, chạng vạng tối Y Tư Tạp sai người đến mời.

Anh ta mở tiệc rượu lớn ở chính giữa doanh trại, chúc mừng Liệt Minh Dã và Nhiếp quang chính thức gia nhập. Chiến tranh chưa thật sự bùng nổ, nhưng anh ta đã là người thắng, không cần tốn nhiều sức đã lôi kéo được hai viên đại tướng của Long Triều. Suy nghĩ thật khôn khéo!

Hai tay tôi đã khỏi, linh hoạt không khác gì trước lúc bị thương, chỉ có vết sẹo mờ mờ ở các khớp tay trở thành chứng cứ tôi từng bị hành hạ. Dù Thảo Hồ có cố gắng thế nào cũng không chữa hết được. Tay tôi vốn đã giống với bà lão, thêm vài vết sẹo cũng không sao, cứ kệ nó thôi.

Chờ đợi hai tháng, cuối cùng sự trừng phạt cũng đến. Tôi, Liệt Minh Dĩ, Thảo Hồ, Nhiếp Quang, Y Tư Tập đứng ở giáo trường chờ tướng sĩ mang người đến, Mục Liễu Như đưa Tiểu Thương Sí tránh ra xa.

Không bao lâu sau, tướng sĩ kéo năm cung nữ vào giáo trường. Thấy tôi không có việc gì, các ả đột nhiên gào khóc thảm thiết, nghe cung nữ Bính quý xuống cầu xin: "Lăng cô nương, tất cả đều là do Ngọc phi nương nương sai bọn nô tỳ đối xử với cô như vậy, bọn nô tỳ sai rồi, xin cô đại nhân đại lượng tha mạng cho chúng nô tỳ!"

Nói xong, không chờ tôi trả lời, Liệt Minh Dĩ bước lên tát ả, âm thanh giòn giã vang dội.

"A...." Đầu cung nữ Bính lệch sang một bên, lập tức ngã lăn ra đất.

"Bắt đầu từ ả, mang hình cụ lên!" Vẻ mặt Liệt Minh Dĩ âm trầm, truyền lệnh xuống, tướng sĩ theo lời mang hình cụ lên.

Nhìn ngân châm, thanh nẹp và tấm trúc trên mặt đất, năm cung nữ hoảng sợ thét chói tai, theo phản xạ muốn chạy, lại bị tướng sĩ đè lại.

"Không! Không! Không!" Cung nữ Bính liều mạng giãy tay, đôi mắt co rút.

"Lăng Tiêu Lạc phải chịu hành hạ thế nào, người hãy tự mình hoàn trả!" Dứt lời, Liệt Minh Dĩ cầm lấy rất nhiều rất nhiều ngân châm châm lên người ả, dù là trước mặt hay sau lưng.

"A !!!!" Tiếng kêu thảm thiết của cung nữ B kích thích thần kinh của tôi, khiến người tôi run rẩy, cảnh tượng lúc bị hành hạ hiện lên trong đầu. Nhìn ả đau đớn, tôi cảm thấy trái tim đập thành thịch, mạch máu phồng lên.

Cung nữ Bính kêu thảm thiết, sắc mặt bốn người khác trắng bệch, run rẩy, sự hối hận hiện rõ trong mắt.

Đâm xong, Liệt Minh Dã đeo cái cặp bản và tấm trúc lên người cung nữ Bính, đau chết đi sống đến, máu tươi đầm đìa.

"Chắc chắc...." Y Tư Táp vừa khẽ chắc, vừa lắc đầu, "Quá tàn nhẫn...."

Dù miệng nói vậy, nhưng vẻ mặt lại tán thành trừng phạt đúng tội.

Dùng hình cụ xong, Liệt Minh Dã đá một phát mạnh lên bụng cung nữ Bính, giống như lúc trước cô ta lấy chân đá bụng tôi.

"Á !!!" cung nữ Bính hét thất thanh, rồi hôn mê.

Cô ta vừa ngất, bốn người khác lập tức tê liệt ngã xuống, đôi mắt trống rỗng. Liệt Minh Dã dùng gia hình với từng người, cho đến khi hôn mê thì lại dùng nước lạnh hắt tỉnh, lặp lại một loạt hình phạt mới.

Từ sáng tới buổi trưa, qua bữa cơm trưa tiếp tục. Nhìn Liệt Minh Dã điên cuồng hành hạ, trái tim tôi co thắt từng đợt, không hề thấy thoải mái chút nào. Tôi đã hiểu được cái gì là điên cuồng, cái gì là thị huyết. Không, Liệt Minh Dã đã không thể dùng hai chữ "điên cuồng" để hình dung nữa rồi, nỗi hận của cậu ấy làm thể xác và tinh thần tôi đau đớn.

Không chịu nổi nữa, tôi lao lên ôm lấy eo cậu ấy từ đằng sau, dùng sức hét thét: "Đủ rồi, đừng tra tấn họ nữa, đừng tra tự tra tấn chính mình nữa!"

Không phải cậu ấy báo thù, mà là trừng phạt bản thân không bảo vệ tốt cho tôi, nói ngược đãi cung nữ không bằng nói hành hạ cậu ấy! Cậu ấy tra tấn thêm một lần là sẽ ném trái nỗi đau mất tôi một lần. Hành hạ một ngày, cậu ấy đã phát điên rồi!

Cậu ấy không để ý đến tôi, dùng hết sức kéo thanh nẹp, chỉ nghe thấy "rắc" một cái, thanh nẹp gãy, ngón tay cung nữ kia cũng bị đứt lìa, ngất đi trong tiếng kêu thảm thiết.

"Không! Thiếu gia, em xin chàng! Dừng tay đi!" Tôi vòng tới trước người cậu ấy, ôm chặt eo cậu ấy, gò má kề sát ngực cậu ấy. Ngực cậu ấy phập phồng, hơi thở nóng rực, tôi rất khó chịu, đau lòng không tả nổi!

Cậu ấy giãy giụa muốn thoát khỏi tôi, tôi chết cũng không buông tay. Cậu ấy bước một bước tôi liền bị cậu ấy lôi đi một bước. Chần chừ do bị tôi ôm, cho nên cậu ấy không thể lấy hình cụ khác được nữa. Vẻ thị huyết của cậu ấy dọa ngất bốn cung nữ kia, cũng dọa tướng sĩ ở bên cạnh.

Mặt tôi đầy nước mắt, tôi biết trong lòng cậu ấy có hận, nhưng không ngờ sẽ không khống chế được như vậy! Tôi cố gắng hết sức khuyên can, cuối cùng cũng làm cậu ấy bình tĩnh lại. Cậu ấy ôm cổ tôi, vừa thở dốc vừa siết chặt tay. Thật lâu sau, cậu ấy mới khống chế được cảm xúc, nhẹ nhàng nói tôi ra. Tôi ngửa đầu nhìn vào đôi mắt đỏ lừ của cậu ấy, môi run run.

Các tướng sĩ đều đã chạy hết, một mình cậu ấy cởi hết quần áo của năm cung nữ, lấy dây thừng trói chặt các ả lên cây. Trói xong lại đi đến cạnh tôi nói: "Các ả có thể chết như vậy, nhưng Ngọc phi tuyệt đối không được, đừng khuyên ta

Nước mắt trào ra làm mờ tầm mắt, tôi che miệng lại thút thít, đầu rúc vào trong lòng cậu ấy. Cậu ấy ôm tôi lên, dánh vè hận thấu xương rời khỏi giáo trường, nơi cậu ấy đi qua không một bóng người.

Hôm sau, tôi ra giáo trường thì thấy năm cung nữ đã ngừng thở. Trên người không có vết đao, kiếm, thương, hay bỏng lửa mà từ đầu đến chân trải rộng vết muỗi đốt. Đêm dài chậm chạp, các ả làm đồ ăn cho muỗi, ngửa chết rồi....

Ngọc phi khiến người ta căm hận bị dẫn vào giáo trường, cô ta biết mình sắp chết, không sợ hãi cầu xin như đám cung nữ mà cố sức nguyên rủa: "Lăng Tiêu Lạc, bản cung rủa người bị sét đánh, miệng rách mắt mù, thân tàn...."

Không cho cô ta có cơ hội rửa xong, Liệt Minh Dã tát cô ta một cái chặn lời cô ta, máu tươi theo khóe miệng cô ta tí tách chảy xuống. Cô ta thông thả ngẩng đầu nhìn Liệt Minh Dã, giọng nói lạnh lùng căm hận: "Bản cung rửa người chết không...."

Cái tát thứ hai giáng xuống, Liệt Minh Dã làm cô ta ngậm miệng, đầu cũng cúi xuống.

Các tướng sĩ nâng một cái vạc lớn đến, trong vại đầy nước.

Liệt Minh Dã hắt tỉnh Ngọc phi, không chờ cô ta phản ứng đã cắt lưỡi cô ta.

"A! !!" Ngọc phi kêu thảm thiết, không có lưỡi, giọng rất quái dị. Máu tươi trong miệng cô ta thấm ướt cổ và áo

Tôi quay đầu sang một bên để không phải nhìn thấy đáng vẻ đau đớn của cô ta, hai tay nắm chặt rũ xuống bên hông.

Ánh sáng sắc bén chợt lóe lên làm tôi nhìn lại Ngọc phi, chỉ thấy Liệt Minh Dã chặt tay chân cô ta, máu loãng văng khắp nơi. Tôi bỗng hít vào một hơi lạnh, đã hiểu vì sao lại nâng vạc lớn lên, chắc cậu ấy muốn biến Ngọc phi thành người gậy!

Ngọc phi kêu la thảm thiết bị Liệt Minh Dã ném vào vại. Cô ta phát ra tiếng động cực kỳ bi thảm, cánh tay cụt đập nước lung tung. Nước trong vại bắn lên mặt tôi, theo bản năng tôi dùng đầu ngón tay lau đi rồi đưa xuống lưỡi liềm, vị mặn, là muối!

"Thảo Hồ, mang thuốc đến đây!" Liệt Minh Dã vươn tay, Thảo Hồ đi đến, bỏ một viên thuốc vào lòng bàn tay của cậu ấy. Cậu ấy tách miệng Ngọc phi ra cho viên thuốc này vào, lại nhận lấy một cái bình sứ trong tay Thảo Hồ, mở nắp ra, hắt nước trong bình thuốc lên mặt cô ta.

"A a a a...." Tiếng kêu thảm thiết của Ngọc phi làm hai chân tôi mềm nhũn suýt ngã, may có Nhiếp Quang đỡ tôi.

Mặt tôi trắng bệch mệt mỏi xua tay, trơ mắt nhìn mỹ nhân như hoa như ngọc của Ngọc phi thối rữa với tốc độ không nhanh không chậm, da thịt thối rữa rơi vào nước đông đưa. Xương trắng trên mặt cô ta dần lộ ra, hai mắt ở trong hốc mắt lồi ra tròn trĩnh, nỗi tuyệt vọng không thể chết hiện rõ hơn.

Liệt Minh Dĩ đã từng nói sẽ không để cô ta chết dễ dàng, vậy thì viên thuốc cô ta vừa ăn đó là đan dược kéo dài sinh mạng rồi.

Liệt Minh Dĩ, Thảo Hồ về chỗ nhìn Ngọc phi, con mắt rơi xuống vẫn còn đen, làm người ta sởn gai ốc, ghê tởm muốn nôn!

Sự hung tàn của Liệt Minh Dĩ làm các tướng sĩ sợ hãi bỏ chạy, tôi nghiêng người kiệt sức ngã vào trong lòng Nhiếp Quang, quá tàn nhẫn.... Quá tàn nhẫn....

Tiếng kêu sống không bằng chết của Ngọc phi cứ vang lên, mùi máu tươi sặc mũi. Đúng lúc mọi người đang sợ hãi, lại đột nghe thấy một tiếng nói mượt mà hứng thú hỏi: "Thuốc nước vừa hắt là gì vậy? Thật lợi hại!"

Chương 71: Công chúa A Y Nại - Minh Dĩ càng ngày càng hư.

Nghe tiếng, tôi chấn động, cảm giác lạnh run tức thì ập tới, kinh ngạc trợn mắt vội quay đầu nhìn về phía sau liền thấy một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy đang đứng ở phía sau Liệt Minh Dĩ và Thảo Hồ, không biết đến được bao lâu rồi?

Cô gái này tới đột ngột như vậy khiến tôi không khỏi nhìn cô ấy một lượt từ trên xuống dưới.... Cô ấy cũng chỉ cao tương đương tôi, vóc người cao gầy, dáng người cân đối, mái tóc màu nâu gợn sóng buộc cao sau đầu, hai cái đuôi chồn cài lỏng trên tóc. Nhìn chất tóc này hẳn là xoắn tự nhiên, màu da là sự pha trộn giữa trắng nõn và màu lúa mạch, hai hàng lông mày không cong mảnh như những cô gái Long Triều mà đen rậm. Giữa hai lông mày tản ra khí thế không thua kém đàn ông, đôi mắt long lánh như có ánh sáng lưu chuyển, sống mũi cao thẳng, môi đỏ mọng, cổ cao mảnh, trang phục màu hồng, eo buộc thắt lưng lỏng, chân đi giày mềm màu đỏ rượu, tay cầm song nguyệt loan đao đặt ra sau lưng.

Đánh giá cô ấy xong, tôi không khỏi thốt lên: "Quả là một người đẹp vừa hoang dại, vừa tràn đầy sức sống!"

Ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía cô ấy. Lúc Y Tư Tật nhìn thấy cô gái đó đầu tiên là sững sờ, sau đó đưa ngón trỏ ra búng nhẹ một cái lên trán cô ấy, trong mắt lộ vẻ thương yêu cưng chiều.

"Nước thuốc vừa rồi là cái gì? Huynh còn chưa trả lời ta." Cô gái nói với Thảo Hồ, đồng thời giơ một thanh đao lên huơ huơ trước mặt anh ta.

"Hả.... ?" Thảo Hồ hoàn hồn, lập tức giải thích, "Loại thuốc vừa rồi là ‘Tiêu thực thủy’, có thể ăn mòn tất cả, da thịt là nhanh chóng nhất, còn nếu là sắt thép hay đá thì cần lâu hơn mới thấy được hiệu quả."

Tôi vô cùng kinh ngạc, ngay cả sắt thép và đá cũng có thể bị ăn mòn sao? Ông trời ơi, thứ đó thật quá khủng khiếp!

Cô gái kia vừa nghe vừa khẽ gật đầu, chớp đôi mắt linh hoạt tò mò hỏi: "Sau khi bị ăn mòn có thể trở lại như cũ được không?"

"Có thể!" Thảo Hồ đáp dứt khoát, dứt lời liền dùng khóe mắt liếc về phía Ngọc phi đang điên cuồng giãy dụa trong vạc, hỏi: "Có muốn xem thử không?"

Anh ta vừa dứt lời, bọn tôi đều yên lặng, tôi rũ mắt xuống, trong lòng cảm thấy ê ẩm.

Ngọc phi vẫn đang không ngừng kêu la, tiếng nước "rào rào" càng làm không gian thêm

Cô gái kia cùng Thảo Hồ và Liệt Minh Dã lách mình đi tới chỗ Ngọc phi. Ngọc phi thấy vậy hai mắt liền co giật, sợ hãi vội vã lùi càng xa càng tốt. Cô gái kia giơ tay chém xuống cổ khiến cô ta ngất xỉu, vừa chém xuống khuôn mặt xinh đẹp vừa nhăn lại: "Thật âm ỉ!"

Liệt Minh Dã ra hiệu cho bốn tên lính đứng xa ngoài giáo trường, bốn tên lính kia liền tiến tới, "Khiêng xuống, canh chừng chặt chẽ, không có lệnh của ta không cho phép ả ta chết." Cậu ấy trầm giọng ra lệnh.

"Rõ!" Bốn tên lính kia run giọng đáp, không dám ngẩng đầu nhìn Liệt Minh Dã, khiêng vác ra ngoài.

Cô gái kia đi tới, bọn tôi rời giáo trường trở về lầu lớn, Y Tư Táp một tay vòng qua bả vai cô gái kia giới thiệu, "Đây là muội muội nhỏ nhất của ta, A Y Nại." Nói xong đảo mắt nhìn sang cô ấy cười hỏi, "Có thể đoán được bọn họ là ai không?"

"Dĩ nhiên!" A Y Nại hất cằm lên, tràn đầy tự tin, chỉ vào người từng người bọn tôi nói: "Đây là Liệt Minh Dã, đây là Lăng Tiêu Lạc, đây là Nhiếp Quang, còn đây là...." Chỉ tới Thảo Hồ thì cô ấy chợt dừng lại, ánh mắt lóe lên, ngay sau đó cười híp mắt lớn tiếng nói: "Đây chính là người có thể khiến người ta cải tử hồi sinh, thần y Thảo Hồ!"

Nhận thấy cách nói của cô ấy có chút thay đổi, tôi liền giật mình. Nhớ tới tia sáng chợt lóe lên rồi tắt trong mắt cô ấy, trong lòng tôi thoáng nổi lên nghi ngờ, cho nên theo bản năng nhìn về phía Thảo Hồ.

Khuôn mặt Thảo Hồ đầy vẻ kinh ngạc, như tên ngốc bật thốt lên hỏi: "Sao cô biết chúng ta? Hơn nữa còn nói không sai một người

Nghe vậy, A Y Nại cười 'hì hì' một tiếng, nói: "Ca ca viết thư cho ta có nhắc đến mọi người, miêu tả trong thư của huynh ấy đủ cho ta nhận ra từng người." Nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía Y Tư Tạp.

Y Tư Tạp sờ sờ đầu cô ấy, nói với chúng tôi: "Trong tất cả huynh đệ tỷ muội, ta thân thiết với A Y Nại nhất, không giấu nhau chuyện gì cả."

"Đúng vậy! Lần này ta tới đây là muốn giúp ca ca ta một tay. Ca ca ta văn võ song toàn, rất được phụ vương coi trọng, hơn nữa còn chiếm được dân tâm của tộc Oa Tắc, mọi người đi theo ca ca ta tuyệt sẽ không phải hối hận." A Y Nại khoác tay Y Tư Tạp, nét mặt nhìn anh ta tràn đầy sùng kính.

Thật ra thì cô ấy không nói bợn tôi cũng hiểu Y Tư Tạp xuất sắc thế nào. Cho dù là cách hành xử hay thái độ đối với người khác của anh ta đều khiến người ta tâm phục khẩu phục. Nói đâu xa, chỉ nhắc đến chuyện anh ta cứu tôi, đoạt lại linh vị cha mẹ cho Liệt Minh Dã, tặng quà sinh nhật cho Tiểu Thương Sí, mỗi chuyện anh ta làm đều khiến cho lòng người thoải mái, cam tâm tình nguyện dốc sức cho anh ta, đây mới chính là người có trí tuệ, mưu tính sâu xa.

Tuy là con gái nhưng A Y Nại lại vào quân doanh chiến đấu giết địch. Tộc Oa Tắc không hề bó buộc phụ nữ, ở thời cổ đại trọng nam khinh nữ này có được một bộ tộc nam nữ bình đẳng thế này thật đáng trân quý.

"Ca ca, Mục tỷ tỷ và nhóc tình quái đi đâu rồi?" A Y Nại lên tiếng hỏi thăm làm tôi hoàn hồn, nhóc tình quái? Ngay người một lúc mới phản ứng được, hóa ra cô ấy đang nhắc tới Tiểu Thương Sí. Nhóc tình quái.... Không biết Y Tư Tạp đã viết gì trong thư mà để cô ấy tưởng tượng như vậy....

Y Tư Tạp vừa định nói, chiếc màn phía trước chợt bị người nhấc lên, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng gọi non nớt của Tiểu Thương Sí: "Mẹ!"

Tôi nhìn tới, thấy thằng bé đang cầm kiếm gỗ chạy lại, Mục Liễu Như đi phía sau.

Thằng bé chạy được một nửa đường thì dừng lại, kiếm gỗ đang giơ lên cao hạ xuống một chút, ngơ ngác nhìn A Y Nại. Chớp chớp mắt mấy cái, chờ tôi đi đến gần, nó nghẹo đầu hỏi: "Có khách ạ?"

Dáng vẻ ông cụ non của thằng bé khiến A Y Nại bật cười, tiến lên ngồi xổm xuống trước mặt thằng bé, ngón trỏ cong lên đụng nhẹ lên đầu mũi thằng bé, dịu dàng nói: "Tỷ tên là A Y Nại, là muội muội của Y Tư Táp."

Tiểu Thương Sí thả kiếm gỗ rơi xuống đất, ngóng cổ nhìn nhìn Y Tư Táp, rồi lùi về phía sau một chút nhìn A Y Nại, sau đó lại dùng đôi tay nhỏ bé cầm một lọn tóc của A Y Nại lên giống như lần đầu tiên gặp Y Tư Táp. Chỉ có điều khi gặp Y Tư Táp thằng bé nói "lông lông" , còn đối với A Y Nại lại nói thành "mượt mượt" , nói xong còn giơ tay sờ lên mặt của cô ấy, cười khanh khách nói: "Tỷ tỷ thật xinh đẹp!"

Lời khen ngợi này khiến A Y Nại trợn mắt, "Ồ!" một tiếng. Sừng sốt hai giây, A Y Nại duỗi tay ra bế thằng bé lên, tiếng cười như chuông bạc, "Cái miệng nhỏ này thật ngọt nha, hôn một cái nào!" Nói xong liền hôn lên mặt thằng bé.

Được mỹ nhân hôn, Tiểu Thương Sí vuốt vuốt hai má nhếch miệng cười: "Hi hi...."

Đuôi lông mày tôi co giật, nhìn dáng vẻ này mà xem, mới tí tuổi đầu đã lòng phụ nữ rồi, trưởng thành không biết sẽ thế nào nữa? Vừa nghĩ, tôi vừa liếc mắt nhìn sang Liệt Minh Dĩ, chắc không phải cậu ấy, là thằng nhóc kia không dạy cũng tự biết.

Sau bữa trưa, mọi người trở về lều của mình nghỉ ngơi.

Tôi cởi áo khoác ngoài của Liệt Minh Dã ra, lúc đang định cởi giày cho cậu ấy lại bị cậu ấy ôm vào trong lòng. Ngồi ở trên đùi cậu ấy, tôi có chút không hiểu, lên tiếng hỏi: "Sao thế?"

"Ta đối xử với Ngọc Phi như vậy nàng có sợ không?" Hai mắt cậu nhìn tôi chăm chăm dò hỏi.

Nghe thấy vậy, tôi mấp máy môi nhưng không phát ra được lời nào, cuối cùng rũ mắt xuống, im lặng. Một hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Đừng khiến các huynh đệ sợ chàng, như thế không tốt!" Không ngược mắt nhìn lên, nhưng tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của cậu ấy đang dán lên mặt tôi.

"Ta khiến nàng sợ rồi!" Cậu ấy nói đúng lòng tôi, tôi gật đầu một cái, bộ dạng điên cuồng khát máu đó khiến ai cũng sợ.

"Xin lỗi, ta không cách nào khống chế được mình. Nếu không ngược đãi ả ta, hành hạ ả ta, ta không biết phải dùng cách gì để bù đắp nỗi đau mà nàng phải chịu trong mấy ngày đó. Cách làm của ta có phải rất tàn nhẫn không?"

Tôi ngược mắt nhìn lên, hai hàng lông mày của cậu ấy đang nhíu chặt lại, giống như một đĩa trẻ lạc vào sương mù không tìm được đường ra. Cùng với sự bất lực, trong mắt còn có hận, còn có giãy giụa, còn có không cam lòng. Trái tim tôi đau nhói, tôi nâng mặt cậu ấy lên dịu dàng nói: "Hành hạ nhưng cũng phải biết điểm dừng, cho ả ta một kết thúc, cũng cho mình một lối thoát, được không?" Tôi không thể trách cậu ấy được, tất cả những việc cậu ấy đang làm đều là vì tôi cả.

Lần này lại đến lượt cậu ấy rũ mắt im lặng, đặt trán lên bờ vai tôi, không nói không động. Tôi thầm thở dài, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng xoa xoa lưng cậu ấy.

Hồi lâu sau, cậu ấy mới ngẩng đầu lên, cũng không nhìn vào mặt tôi, buông tay đang ôm chặt tôi ra, lạnh nhạt nói: "Ngủ đi, ta muốn nghỉ một lát!"

Tôi khẽ gật đầu, từ đứng lên giúp cậu ấy tháo giày. Cậu ấy nằm xuống giường, nhắm mắt lại, tôi cũng chui vào trong chăn vươn tay ôm ngang hông cậu ấy.

Tôi không hỏi cậu ấy tại sao lại im lặng lâu như vậy là một quyết định đúng đắn, vì chỉ ba ngày sau tôi nghe được tin Ngọc phi bị đâm xuyên tim mà chết.

À ta chết rồi, tôi nhẹ thở ra một hơi, bao nhiêu đau đớn, thống khổ bị hành hạ cũng theo cái chết của Ngọc phi mà đi, tôi không muốn nhớ lại, càng không muốn khiến Liệt Minh Dã cứ mãi tự trách mình.

Thời tiết càng ngày càng nóng, mặt trời dường như chỉ hận không thể tỏa cái nóng gay gắt xuống mặt đất ngay từ sáng sớm. Gió cũng nóng, cả vùng đất đều nóng, lều nóng, ngay cả hoa cỏ cây cối cùng nước cũng nóng, nóng đến chết người.

Xe ngựa chở đầy dưa hấu, cả một đoàn xe rất dài lũ lượt được đưa vào quân doanh. Mọi người rửa sạch dưa hấu, xếp vào túi lưới ngâm trong nước giếng cho lạnh, đợi đến sau bữa tối sẽ mang lên thưởng thức.

Tôi bê một đĩa dưaấu đã được gọt sẵn về lều, dùng khuỷu tay đẩy màn lên rồi đi vào trong, "Thiếu gia, ăn dưa đã...." Tôi ngược mắt nhìn Liệt Minh Dã lúc này đang nằm nghiêng trên giường mà sững người, đầu ‘đoàng’ một cái như bị sét đánh trúng, lời còn chưa nói hết đã bị nghẹn ứ ở cổ không thoát ra được, cũng không thể nuốt xuống được. Hai mắt tôi tròn tròn, nuốt một ngụm nước miếng, đứng bất động tại chỗ giống như bị trúng chú định thân vậy.

Cậu ấy mở rộng vạt áo, lồng ngực rắn chắc lộ ra bên ngoài, một tay chống trán, tay còn lại vuốt ve cần cổ của mình. Ánh mắt của tôi theo đầu ngón tay của cậu ấy trượt xuống dưới, đến phần xương quai xanh mê người, bắp thịt rắn chắc đầy nét nam tính cùng với đường cong kéo dài xuống bụng vô

cùng kêu gọi, "Ừc!" Tôi dùng sức nuốt nước miếng, nếu tôi không hiểu sai ý cậu ấy, thì hẳn đây chính là quyến rũ, quyến rũ trần trụi.

Dáng vẻ cậu ấy lười biếng, ánh mắt mê ly, môi mỏng nhẹ nhàng mở ra, chiếc lưỡi ướt mềm đưa ra liếm khoe môi, bộ dáng tà mị này nhất thời làm trái tim tôi đập loạn nhịp, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng lên. Thì ra khi đàn ông làm dáng cũng có thể mê người như vậy.

"Lăng Tiêu Lạc, tới đây nào...." Ngón tay của cậu ấy xoay tròn quanh rốn, đôi môi mấp máy phát ra âm thanh khàn khàn vô cùng mê hoặc.

Toàn thân tôi run lên, tê dại giống như bị điện giật, miệng đắng lưỡi khô, cảm thấy rất khát nước. Trong lòng tôi ngứa ngứa, bồn chồn như bị lửa đốt. Tôi theo bản năng liếm môi, sức nặng trên tay khiến tôi nhớ ra còn dưa hấu để giải khát, tôi không để ý đến hành động quyến rũ kia của cậu ấy nữa, đi thẳng về phía chiếc bàn phía bên phải, ngồi xuống, cầm miếng dưa hấu lên, cắn một miếng theo đường đã cắt sẵn. Nước ngọt lập tức dâng đầy trong miệng, miệng lưỡi mới bớt khô.

Thấy tôi không để ý đến mình, Liệt Minh Dĩ lười biếng ngồi dậy, dáng vẻ mị hoặc này thật khiến người ta muốn phát điên. Vì muốn che giấu những phản ứng này của mình, tôi cầm đầu cầm cổ ăn dưa hấu, cắn rất nhanh rồi dùng sức nhặt ra. Liệt Minh Dĩ đi đến gần khiến tim tôi đập càng lúc càng không có quy tắc gì cả, hai tay run rẩy, trong đầu ngập tràn dáng vẻ mê người của cậu ta.

Cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, đầu vai khẽ xoay một cái cố ý làm vai áo trượt xuống để lộ ra bắp tay cường tráng, rắn chắc.

Thấy thế tôi liền bị sắc nước dưa hấu, ho khan dữ dội: "Khụ khụ khụ.... Khụ khụ khụ...." Cậu ấy.... Cậu ấy.... Cậu ấy sao lại trở nên dâm đãng như thế?

"Lăng Tiêu Lạc...." Cậu ta phả một hơi lên vành tai tôi, hơi nóng ẩm ướt hại tôi không nhìn được mà run rẩy, suýt chút nữa làm rơi miếng dưa hấu cầm trong tay xuống.

"Thiếu gia, ăn dưa hấu đi!" Tôi vội vàng nhét miếng dưa hấu trong tay vào miệng Liệt Minh Dĩ, ông trời của tôi ơi, đừng có làm như vậy nữa, như thế này thật hành hạ người ta quá!

Cậu ta thông thả ăn dưa hấu, ánh mắt vẫn dán chặt lên mặt tôi không rời.

Tôi đỏ mặt lấy một miếng dưa hấu khác, trái tim vẫn cứ nảy lên bình bịch, không biết có nên quay lại nhìn cậu ta một cái không. Trong lòng thầm nghĩ, hôm nay cậu ta bị trúng tà gì sao, sao đột nhiên lại bày ra dáng vẻ quyến rũ người ta như thế chứ?

Cậu ta ăn dưa hấu xong, đặt vỏ lên trên bàn, thè lưỡi ra liếm liếm ngón tay, liếm xong liền ôm tôi vào lòng, khàn giọng cười nói: "Ăn xong rồi à?"

Nghe vậy, đèn đỏ trong đầu tôi lại lập tức nhấp nháy, vội nhét miếng dưa hấu mới ăn được một trong tay vào miệng cậu ta. Có điều lần này lại không thành công. Cậu ta cầm lấy cổ tay tôi đẩy về phía bàn, miếng dưa hấu trong tay tôi lập tức rơi xuống đất, cậu ta liền bế bổng tôi lên.

"Liệt Minh Dĩ, chàng học được trò này ở đâu thế hả?" Tôi hoảng hốt, kiểu này vốn không phải tính cách của cậu ta, nhất định là đã có người sau lưng chỉ điểm! Nhưng là ai? Nhiếp Quang ư? Không giống. Thảo Hồ? Không thể nào! Quán gia? Nhất định ông ấy không làm như vậy đâu. Từng khả năng một đều bị loại trừ, cuối cùng chỉ còn lại tên lưu manh vô lại kia. "Có phải là.... Ừm...." Môi lập tức bị chặn lại, ánh mắt đầy ý cười của cậu ta khiến cả người tôi run rẩy, quên cả việc chất vấn.

"Lăng Tiêu Lạc, tối nay ta nhất định sẽ không để cho nàng ngủ...." Cậu ta cười nhẹ, thò bàn tay vào trong áo tôi sờ soạng, không khí mờ ám khiến

người ta phát điên. Mọi lời chất vấn của tôi cũng đều chìm ngấm dưới ngón tay của cậu....

Hôm sau, khi tôi tỉnh lại Liệt Minh Dĩ đã không còn ở trên giường nữa. Nhìn sang vị trí cậu ấy nằm, bàn tay tôi lại không tìm được mà đưa sang vuốt ve, chỗ này vẫn còn mồ hôi khi hoan ái, vẫn còn lưu lại mùi hương của cậu ấy. Hình ảnh hoan ái tối hôm qua lại trở lại trong đầu, tôi chột rụt tay lại như bị bỏng. Đêm qua cậu ấy mị hoặc khiến người ta rung động, tôi chưa từng thấy qua dáng vẻ đấy của cậu ấy, cậu ấy như biến thành người khác cùng tôi triền miên, vừa xa lạ lại vừa kích thích, khiến mọi mạch máu trong cơ thể tôi căng trào. Tôi ngượng ngùng giơ tay che khuôn mặt đang nóng bừng, trái tim lại nhảy lên bình bịch. Cậu ấy mới có mười sáu tuổi mà đã cả đêm làm tình không biết tiết chế thế này, nếu đến hai mươi sáu tuổi vẫn không.... Không được.... Nghĩ đến đây, tôi thoáng ngậy người, sau đó kinh hãi hét lên, kéo tấm chăn mỏng trùm kín đầu mình. Ở cùng với cậu ấy lâu, tôi cũng biến thành quỷ háo sắc mất rồi.

Vất vả lắm trái tim và sắc mặt tôi mới trở lại bình thường được, tôi rời giường đi rửa mặt, dùng qua chút đồ ăn sáng cũng chính là bữa trưa luôn, xong liền có người của Y Tư Tập gọi tôi đến lầu lớn của Chủ soái.

Vén rèm bước vào, các tướng lĩnh đều đã tập trung đủ, tôi khẽ gật đầu với mọi người rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh Liệt Minh Dĩ. Dựa vào những lời bọn họ nói với nhau tôi liền biết được, đêm hôm qua Đức Thân Vương đã nhổ trại rời khỏi biên cảnh Đông Nam, lương thảo, dược liệu, ngựa toàn bộ đều không còn. Dân chúng trong thành không biết vì sao quân đội lại đột nhiên rời đi, lòng người vô cùng hoang mang.

"Quân Oa Tắc của ta hiện tại có năm mươi vạn, năm vạn sẽ ở lại phòng thủ, bốn mươi lăm vạn còn lại ngày mai sẽ theo ta tấn công vào thành. Mục tiêu của chúng ta không phải Hoàng cung của Hoàng thượng, càng không phải là Đức Thân Vương, mà là bọn người Ô! Hoàng thượng và Đức Thân Vương trước sau gì cũng sẽ có một cuộc chém giết dữ dội, chúng ta chỉ cần

nuốt trọn tộc người Ô, đợi đến khi Hoàng thượng và Đức Thân Vương đánh nhau một mất một còn chúng ta sẽ tấn công!" Y Tư Táp dứt lời liền nhìn về phía Nhiếp Quang, hỏi "Binh lực của đám người Ô thế nào?"

"Tộc người Ô có khoảng sáu mươi vạn tinh binh, Chủ soái Tam hoàng tử dùng chùy, Phó soái Ngũ hoàng tử dùng thương, công phu trên ngựa của hai người rất cao cường." Nhiếp Quang gằn giọng nói, ánh mắt nghiêm nghị.

"Công phu dưới ngựa thì thế nào?" Y Tư Táp vừa khẽ gật đầu, vừa hỏi tiếp. Nhiếp Quang đáp: "Chưa từng thấy hai kẻ đó xuống ngựa."

"Ừ...." Y Tư Táp khẽ nhắm mắt lại trầm ngâm.

Tôi nhân cơ hội anh ta đang trầm ngâm quét mắt đánh giá hai tướng lĩnh sinh đôi của tộc Oa Tắc, tuổi tầm trung niên, đang ngồi hai bên Y Tư Táp. Tôi từng nghe Liệt Minh Dã nói bọn họ là phụ tá đắc lực của Y Tư Táp, một người tên gọi là Phong Thiên Tá, một người tên gọi Phong Thiên Hựu, kinh nghiệm chiến đấu trên sa trường rất phong phú, rất được vương Oa Tắc coi trọng, lần chiến tranh thống nhất thiên hạ này đã được vương Oa Tắc đặc biệt phái tới trợ giúp cho Y Tư Táp.

"Liệt Minh Dã, cậu đã từng giao chiến với tộc người Ô, cậu có ý kiến gì không?" Hồi lâu sau, Y Tư Táp mở mắt nhìn lên.

"Đám tàn dư Kim La đã chạy đến nương nhờ tộc người Ô được một năm ba tháng, người Kim La lại giỏi về dùng độc, nếu muốn giao chiến với bọn họ cần phải chuẩn bị trước thảo dược, tốt nhất là nên phát trước thuốc giải độc cho các binh sĩ để đề phòng bất trắc. Mặt khác, bọn người Ô rất狡 hoạt, không nên cận chiến với chúng, sử dụng cung tên sẽ có được hiệu quả lớn mà mất ít công sức!" Liệt Minh Dã nói ra những hiểu biết và phân tích của bản thân, vừa lời dứt liền nhận được sự đồng tình của Y Tư Táp, "Rất hợp với ý ta!" Xong nhìn về phía Thảo Hồ, "Thảo Hồ, việc chế thuốc giải độc

giao cho cậu, chế nhiều thuốc trị thương và thuốc giải độc hơn một chút, cần thêm người hái thuốc có thể tùy ý ra lệnh, không cần xin phép!"

"Rõ! Xin cứ yên tâm!" Thảo Hồ gật đầu nhận lệnh.

"Buổi thương thảo đến đây kết thúc, mọi người lui xuống chuẩn bị phần việc của mình, sáng sớm ngày mai nhỗ trại."

"Dạ, tuân lệnh!"

Mọi người đồng loạt rời đi, lúc tôi đi tới cửa lều chợt bị Y Tư Tạp kéo ống tay áo lại, anh ta kéo tôi sang một bên, nháy mắt cười hỏi: "Đêm qua tốt không?"

Nghe vậy, đầu óc tôi chưa kịp chuyển ngay từ chủ đề vừa rồi sang chuyện bản thân, ngây ngốc một lúc lâu rồi chợt đỏ mặt, vô cùng tức giận chỉ vào mũi anh ta quát khê: "Quả nhiên là huynh!"

"Xem ra thằng nhóc kia quả thật đã làm theo lời ta nói...." Anh ta cười xấu xa, tôi tức giận đến mức giậm chân, mắng: "Mẹ nó, huynh làm gì có lòng tốt mà dạy cho cậu ấy?" Đồ biến thái, lại đi dạy người khác những thứ linh tinh như vậy!

Anh ta giơ một ngón tay lên đưa qua đưa lại, phản bác tôi, "Sai! Những điều ta dạy chính là để tăng thêm tình thú giữa phu thê hai người, ha ha...." Nói xong, còn vô sỉ cười gian, hai tay chấp sau lưng ra khỏi lều.

"Y Tư Tạp, huynh...." Tôi vốn định mắng, nhưng rồi lại im bật, anh ta không để tâm việc chúng tôi không biết lớn nhỏ, chẳng phân biệt tôn ti, nhưng không có nghĩa là các tướng sĩ Oa Tắc không để tâm, nghĩ đến đây tôi cố nuốt xuống câu chửi đã lên đến miệng, dùng sức dậm chân.

Liệt Minh Dã đứng ở cách đó không xa nhìn tôi cười, thấy thế, tôi liền bước nhanh tới nhắm ngay chân của cậu dùng sức đạp, tức giận trách: "Lần

sau không học theo gương tốt em sẽ cho chàng ngủ ngoài cửa!" Nói xong liền đỏ mặt chạy đi, sau lưng còn truyền đến tiếng kêu đau của cậu ta.

Thằng nhóc đáng ghét, càng ngày càng hư!

....

Sau khi hái được một lượng lớn thuốc, đám đàn ông thì lên thao trường tập luyện, nữ quyến thì đến giúp Thảo Hồ nghiền thuốc. Tôi cùng với Mục Liễu Như ôm ấm sắc thuốc nghiền đập, Tiểu Thương Sí cũng giúp một tay đem thuốc bỏ vào hộp, nghiền nghiền đập đập, âm thanh liên tiếp.

"Thảo Hồ, vì sao ta nghiền mãi vẫn không được.... ?" Một giọng nói ai oán vang lên, tôi quay đầu nhìn sang bên trái, liền thấy A Y Nại ngừng làm mình, vẻ mặt ảo não.

Thảo Hồ dừng công việc đang làm, ngồi xổm xuống nhìn đồng ngỗng ngang trong chiếc lon nghiền thuốc của cô ấy, bật cười nói: "Cô cho quá nhiều hoa rồi!" Nói xong, liền lấy từ trong lon ra nửa nhánh hoa đã nát bấy ném ra ngoài, rồi đi ra phía sau cô ấy, một tay giữ chặt lon nghiền thuốc dưới chân cô ấy, một tay cầm tay cô ấy, "Mạnh thêm một chút!" Dứt lời, liền tự mình dạy cô ấy cách dùng lực.

Hai má A Y Nại thoáng đỏ lên, tôi ngây người, vội vàng dùng tay dụi mắt, khi xác nhận màu hồng nhạt trên má A Y Nại không phải là mình nhìn nhầm liền mỉm cười. Bảo sao cô ấy đánh giá Thảo Hồ cao hơn chúng tôi, bảo sao cô ấy lại đỏ mặt, thì ra là.... Ha ha, e rằng cô ấy tới đây giúp Y Tư Tập chỉ là một phần, phần khác chính là vì Thảo Hồ.

Tôi quay đầu nhìn sang Mục Liễu Như, cô ấy cũng đang nhìn A Y Nại và Thảo Hồ, hai người bọn tôi quay sang nhìn nhau cười, tất cả không cần nói cũng hiểu.

Tôi không phải người thích lo chuyện bao đồng, nhưng bây giờ lại cảm thấy rất hưng phấn, bởi vì Thảo Hồ là thầy thuốc, trong mắt trong tim anh ta chỉ có thảo dược, không biết cô công chúa bướng bỉnh tràn đầy sức sống như A Y Nại sẽ làm thế nào để đi vào tim anh ta đây. Hơn nữa, tôi rất nghi ngờ A Y Nại là cố ý cho nhiều hoa vào, giả vờ không mài được thuốc....

Chương 72: Tại sao yêu nhau và ở bên nhau lại khó đến vậy?

Nghiền xong một lon thuốc, Thảo Hồ buông tay A Y Nại ra, nhìn sườn mặt của cô hỏi, ết làm chưa?

A Y Nại quay đầu nhìn anh ta, mấp máy đôi môi đỏ mọng, gật đầu một cái, Biết rồi.

Thảo Hồ Ừ một tiếng, sau đó đứng dậy trở lại vị trí tiếp tục công việc của mình, không hề có chút phản ứng nào đối với mỹ nhân vừa ở trong ngực.

A Y Nại khẽ vuốt bàn tay vừa được anh ta nắm, khoe miệng hơi cong lên, trong mắt lóe qua một tia sáng.

Thấy thế, tôi cố gắng nhin cười, thu hồi ánh mắt nhìn lọ thuốc. Khi chủ động gặp bị động, khi bướng bỉnh gặp ngốc nghếch, khi nhiệt tình gặp không hiểu phong tình, đây sẽ là câu chuyện rúng động khiến người ta khóc không ra nước mắt đến nhường nào? Ha ha, thật vô cùng đáng mong chờ đấy!

Trước khi trời tối chúng đã nghiền xong toàn bộ thảo dược, sau đó dọn dẹp và niêm phong cất vào kho. Tôi và Mục Liễu Như, Tiểu Thương Sí, Thảo Hồ, A Y Nại rửa tay sạch sẽ xong mới đi đến giáo trường. Chưa tới nơi mà đã nhìn thấy các tướng sỹ xếp thành vòng tròn, nghển cổ nhìn. Thấy thế,

năm người chúng tôi ngạc nhiên, vội vàng bước tới. Các tướng sĩ lớp ngoài cùng nghe thấy tiếng bước chân quay đầu lại, thấy chúng tôi đi đến liền nghiêng người nhường đường.

Vào phía trong vòng tròn, hai bóng người đang giao đấu lập tức đập vào mắt. Là Liệt Minh Dã, người còn lại không biết là Phong Thiên Tá hay Phong Thiên Hữu. Họ đang đấu vật. Tôi Oa một tiếng, rồi im lặng quan sát.

Hai người họ đều cời trần, tóc đen buông xõa toán loạn, ướn nhẹp dính vào da thịt đầy mồ hôi. Theo sự chuyển động của hai người bọn họ, đường nét cơ thể lúc căng lên lúc thả lỏng, khiến mỗi một khối cơ bắp đều hiện lên đầy mạnh mẽ mê người. Tôi thở dồn dập. Xưa nay tôi không để ý, giờ mới phát hiện ra cơ thể Liệt Minh Dã cường tráng rắn rỏi hấp dẫn như vậy. Nói cậu ấy mới mười sáu tuổi, ai tin?

Hiện tại cậu ấy đã cao 1m78, nhưng đối phương lại cao tới 1m88, to lớn vạm vỡ, hơn nữa từ nhỏ đã quen săn bắn, làm bạn với dã thú, đương nhiên sức khỏe chiếm ưu thế hơn hẳn. Nhiều lần cậu ấy suýt ngã, nhưng dựa vào sự nhanh nhẹn và kỹ xảo để ổn định thân thể. Hai người lao vào rồi tách ra, mồ hôi theo đường cong nửa trên cơ thể chảy xuống, thấm ướt lưng quần. Mồ hôi trên mặt nhiều hơn cả trên người, có giọt trượt xuống dưới cổ, có giọt nhỏ xuống nền đất của giáo trường tạo thành những chấm ướt nhỏ.

Cuộc đấu vật đã bước vào hồi gay cấn. Hai bên cùng nhau so tài, trong mắt lóe lên ý chí: không đánh ngã được đối phương thì thế không bỏ qua. Xem đến đây, tôi đã không còn quan tâm ai sẽ thắng, ai sẽ thua nữa. Nguyên soái mà lại không thể nào quật ngã được Liệt Minh Dã mười sáu tuổi. Dưới một góc độ nào đó, đây có nghĩa là đã ‘thua’!

Sắc trời đã tối rồi, ngừng ở đây thôi, ngày khác lại phân thắng bại! Y Tư Tạt buông hai cánh tay khoanh trước ngực xuống, tiến lên một bước nói với hai người.

Nghe vậy, hai người đều không cam lòng, bất đắc dĩ đứng thẳng dậy.

Các tướng sĩ không thấy được kết quả đều vô cùng tiếc nuối, không cam lòng dần dần tản ra.

Tôi rút một chiếc khăn từ trong ngực ra, đi lên lau mồ hôi trên mặt cho Liệt Minh Dã. Cậu ấy thở dồn dập, lồng ngực phập phồng, thời tiết lại nóng bức, cuộc giao chiến lâu đến độ mặt cậu ấy đỏ bừng.

Nhóc con, ta lại không thể quật ngã được cậu, đúng là ‘hậu sinh khả úy’! Không biết là Phong Thiên Tá hay Phong Thiên Hữu đi lên, dùng tay vỗ mạnh đầu vai Liệt Minh Dã, lòng bàn tay vỗ lên đầu vai đầy mồ hôi tạo ra tiếng ‘bẹp bẹp’.

Hữu Nguyên soái quá khen, nếu không phải Nguyên soái nhường, ta đã bị đánh ngã từ lâu rồi. Liệt Minh Dã gật đầu, cười nhẹ một tiếng, chừa lại cho anh ta chút mặt mũi.

Ha ha ha! Phong Thiên Hữu cười lớn, lại vỗ vai cậu ấy một cái, sau đó khoác áo ngoài lên rồi rời khỏi giáo trường.

Nhóc con, cậu giỏi thật! Y Tư Táp đánh một phát lên cánh tay Liệt Minh Dã, mắt lóe lên sự tán thưởng với cậu ấy.

Khóe miệng Liệt Minh Dã hạ xuống, không nói.

Trở về lều, tôi cởi bỏ quần áo ướt đẫm mồ hôi của Liệt Minh Dã rồi giúp cậu tắm rửa lau người. Lúc đang tắm, tôi nghe thấy cậu nói ra năm chữ, Tên Phong Thiên Hữu kia....

Anh ta làm sao? Tôi không hiểu vì sao cậu ấy muốn nói rồi lại thôi, nên tôi vừa kỳ người cho cậu ấy, vừa ngược mắt lên nhìn.

Cậu ấy không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt nước đang dao động, một lát sau cậu ấy dựa vào thùng gỗ nhắm hai mắt lại, phát ra tiếng thở dài từ cổ họng.

Thấy thế, tôi hoang mang dừng lại, cậu ấy muốn vậy? Tôi khó hiểu tiếp tục kỳ người giúp cậu ấy, bất chợt một tia sáng xoẹt qua đầu tôi, khiến tôi lập tức dừng tay. Tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy, chẳng lẽ Phong Thiên Hữu....

Cậu ấy nhướn một mắt lên nhìn tôi, thấy tôi nghĩ ra gì đó, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận mà chỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

Không hỏi đúng hay không, nhưng tôi nghĩ suy đoán của mình không đúng tám chín cũng phải năm sáu phần. Nếu đúng là như vậy thì thật phiền toái!

Hôm sau, nhân lúc nghỉ trưa tôi giặt sạch sẽ rồi mang phơi số quần áo đầy mồ hôi hôm qua của Liệt Minh Dĩ. Tôi ngồi thẳng lưng, lau mồ hôi trên mặt, thở ra một hơi khí nóng. Thời tiết tháng tám nóng nực, giặt có một bộ quần áo mà đã đổ đầy mồ hôi, không biết đám người Liệt Minh Dĩ mỗi ngày đều phải thao luyện phải đổ biết bao nhiêu mồ hôi nữa?

Tôi xoay người muốn trở về lều, lúc vừa xoay người được một nửa thì cảm thấy có một luồng gió đánh tới. Tôi chưa kịp phản ứng đã cảm thấy gáy đau nhói, lông mi rung hai cái sau đó trước mặt bỗng tối sầm, rơi vào hôn mê....

Tôi choáng váng tỉnh lại. Cổ đau nhức khiến tôi ý thức được rằng mình lại bị người ám toán lần nữa rồi. Chẳng lẽ cổ nhân trừ cách đánh vào sau gáy thì không cách nào khác để làm người ta hôn mê sao? Đánh thêm vài lần nữa sợ là cái cổ của tôi kiểu gì cũng bị gãy.

Mẹ.... Tiếng gọi non nớt khiến máu toàn cơ thể tôi ngừng chảy. Tôi ngược mắt lên, vừa lúc bắt gặp một đôi mắt to trong veo. Thương Sỉ? ! Tôi ngồi bật dậy, đầu bùm một tiếng, vì sao cả thằng bé cũng ị bắt tới đây?

Tiêu Lạc, cô đã tỉnh rồi à? Giọng nói thứ hai đủ để khiến tôi kinh ngạc đến đầu óc choáng váng. Con người tôi co rút, quay ngoắt lại nhìn về phía bên ngoài giường, chỉ thấy Trang phi ôm tiểu hoàng tử trong ngực ngồi ở trên ghế thấp. Trang phi nương nương? Tôi thốt lên, tình hình hiện nay làm đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng.

Cô ta cười nhẹ một tiếng, nói, Chỗ này không phải là hoàng cung, không phải sợ!

Tôi bình tĩnh lại, lúc này mới quay ra quan sát bốn phía, đây là quân cung của Đức Thân Vương! Tôi kinh hãi, sau khi quan sát xong lại nhìn về phía cô ta, Cô....

Thất ca dẫn ta rời khỏi hoàng cung! Bên môi cô ta nở nụ cười ngọt ngào, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ lên.

Nghe vậy, tôi vẫn không thể nói lên lời. Nói vậy, hiện tại Hoàng thượng là người tổn hại nhiều nhất: mất giang sơn lại mất luôn cả mỹ nhân, có thể nói là hai bàn tay trắng, thua thiệt chịu hết về mình!

Tiêu Lạc, ta thật sự rất vui mừng, cuối cùng ta cũng có thể ở bên cạnh Thất ca! Cô ta sửa lại cách xưng hô, không hề xưng bốn cung nữa, lúc nhắc tới Đức Thân Vương còn lộ ra vẻ rất hạnh phúc.

Tôi không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn cô ta.

Ta vẫn rất hâm mộ cô và Minh Dĩ, hai người có thể sớm chiều ở bên nhau, còn ta và Thất ca phải cách biệt bảy năm ròng. Chúng ta trông trắng trông s hiện giờ cuối cùng đã có thể ở bên nhau.... Nói xong, giọt nước mắt vui sướng cùng đau buồn của cô ta rơi xuống. Ta ngày đêm thương nhớ Thất ca, nếu không phải Hoàng thượng đoạt ái, ta và Thất ca đã sớm trở thành một đôi khiến người người hâm mộ.

Chúc mừng hai người.... Tôi mấp máy cánh môi nở một nụ cười yếu ớt, không nói đến chuyện khác, chỉ riêng người có tình sẽ thành thân thuộc là đáng để chúc mừng rồi.

Cô ta lau nước mắt, từ vui chuyển sang buồn, Tiêu Lạc, đừng trách Thất ca bắt cô. Cô và Minh Dĩ ở bên nhau là sự uy hiếp cực lớn đối với chàng. Thất ca đợi ngày kia đã rất lâu rồi, cũng rất khổ sở. Mệnh của Hoàng thượng xem như đã hết, ta thật lòng hi vọng cô có thể trợ giúp Thất ca thống nhất giang sơn, hoàn thành tâm nguyện của chàng. Thiên hạ Long Triều vốn nên thuộc về chàng, nếu không phải do Hoàng thượng đoạt vị thì cũng sẽ không khiến chàng phải nhẫn nhục, khiến hai người bọn ta phải chia cách bảy năm.

Tôi im lặng nghe cô ta nói, sau khi nghe xong, tôi chậm chạp lắc đầu, nói, Tôi không thể giúp một kẻ điên được! Cho dù Đức Thân Vương đối với Trang phi thâm tình thì sao? Một người đàn ông thâm tình với một người, nhưng lại vô tình với cả thiên hạ thì không xứng đáng làm hoàng đế, càng không thể mang lại cuộc sống hòa bình ấm no cho dân chúng được. Tôi đã gặp nhiều người muốn xưng bá thiên hạ nhưng chỉ có Y Tư Tật là hợp ý tôi nhất.

Chàng bị ép buộc! Nếu không bảo vệ chính mình thì chàng sẽ chết trước khi đại sự thành. Trang phi khổ sở nhíu mày, cao giọng nói.

Lý do của cô thật vô lý! Có nhiều cách để thực hiện mà, nhưng vì hoàn thành sự nghiệp đế vương của mình mà giết hại trung lương, đưa Liệt lão tướng quân và sáu mươi vạn đại quân vào chỗ chết; vì hoàn thành sự nghiệp đế vương mà chủ động vứt bỏ vùng biên cảnh phía Đông Nam dẫn binh rời đi, bỏ phòng thủ, không để ý đến sự sống chết của dân chúng ở đó. Nếu hãn ta làm hoàng đế, thiên hạ có thể thái bình được sao? Hãn có thể hiến dân chúng tin phục không? Hãn vốn không yêu nước, không thương dân, không quý trọng nhân tài! Tôi còn kích động hơn cả cô ta, thất thanh hét lên. Đức Thân Vương sau lưng còn làm không biết bao nhiêu chuyện

xấu xa, nhưng hai việc nổi bật tôi nói trên cũng đủ để lật đổ hẳn ta, khiến hẳn không thể làm hoàng đế.

Trang phi bị tôi hỏi á khẩu không trả lời được, sắc mặt lúc thì tái nhợt, lúc thì đỏ bừng, thật lâu sau mới khóc thốt lên, Chàng cũng chỉ bất đắc dĩ thôi, cô vốn không hiểu được tâm trạng của chàng khi mất đi ngôi vị hoàng đế, thiên hạ vốn nên là của chàng!

Tôi thừa nhận trong câu chuyện ngôi vị hoàng đế này hẳn là người bị hại, hẳn không thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế là sự bất hạnh của hẳn, sau khi Hoàng thượng lên ngôi không trừ khử hẳn lại càng thất bại hơn. Nhưng người thắng làm vua, người thua làm giặc, giang sơn có người tài năng, có người nhân từ, chỉ có yêu nước, yêu dân, quý trọng người tài mới có thể thống nhất thiên hạ, mang đến hạnh phúc cho dân chúng. Không phải tôi xem thường Đức Thân Vương, mà là hẳn không có tài năng và sự bao dung để làm hoàng đế, hẳn quá mức âm hiểm độc ác, hẳn không xứng! Việc đã đến nước này không có gì là không thể nói được cả, bằng bất cứ giá nào tôi cũng đáp trả toàn bộ lời của Trang phi.

Cô.... cô.... Cô ta vừa sợ vừa tức, ngón tay ngọc nồn nà chỉ vào mũi tôi không ngừng run rẩy, Cô không được vũ nhục Thất ca như vậy! Trên đời này không ai có thể hiểu rõ chàng hơn ta, chàng không phải loại người như vậy! Nước mắt cô ta rơi lã chã, trong đôi mắt đang nhìn tôi tràn ngập sự chỉ trích và đau lòng.

Oa a.... Oa a.... Tiếng cãi vã của chúng tôi đã kinh động đến tiểu hoàng tử. Cậu bé đang ngủ say bỗng tỉnh dậy òa khóc.

Thấy thế, Trang phi tạm thời ngừng tranh cãi với tôi, vội vàng ôm đứa bé nhẹ giọng dỗ dành.

Tôi đè nén lửa giận trong lòng xuống, ngoảnh mặt không nhìn cô ta. Khi tôi quay đầu thấy Tiểu Thương Sí đang giương đôi mắt to nhìn thẳng vào tôi,

tim tôi run lên, vội vàng ôm thằng bé vào trong ngực trần an, vuốt đầu thằng bé nói xin lỗi, Xin lỗi con, mẹ đã làm con sợ rồi!

Thằng bé lắc đầu, duỗi tay ôm cổ tôi, tựa trán lên cổ tôi. Thấy thằng bé hô hấp đều đặn, thân thể không run rẩy vì sợ hãi, tôi mới yên lòng một chút, hôn lên mặt, ôm chặt thằng bé vào lòng.

Sau một lúc, Trang phi đỡ được tiểu hoàng tử ngủ, lau nước mắt nhìn về phía tôi.

Tôi nhìn tiểu hoàng tử trong ngực, nói một cách trào phúng, Đức Thân Vương có thể bỏ mặc sự sống chết của máu mủ ruột thịt mà cô vẫn tin hăn ta có thể thương yêu đứa con của cô và Hoàng thượng ư?

Cô nhầm rồi! Trang phi lắc đầu, vừa vuốt ve gò má của tiểu hoàng tử vừa nhẹ nhàng nói, Thất ca đã sớm tráo đổi đứa bé mà Dung phi sinh ra. Đứa bé bị Hoàng thượng ném chết là một đứa bé mới sinh tìm ở bên ngoài hoàng cung.

Nghe vậy, dây cung trong đầu tôi ‘phụt’ một tiếng đứt đoạn, không thể tin được trợn tròn hai mắt. Khó trách lúc đứa bé kia chết Đức Thân Vương không hề có phản ứng gì, hóa ra đó vốn không phải con hăn. Hăn thật sự rất thông minh, tráo đổi đứa bé, cho dù Hoàng thượng có trích máu nhận thân kiểu gì đi chăng na thì đó cũng không thể là long chủng, càng sẽ không liên quan gì đến hăn. Nhưng hăn lại dùng đứa con của người khác để thế thân cho con mình, hành động như vậy còn khiến người ta phẫn hận hơn cả việc hăn không để ý đến cái chết của con trai mình. Hăn ta không phải là người. Con của người khác thì không phải là một sinh mạng sao? Đều là sinh mạng do cha mẹ sinh ra, địa vị cao hay thấp chẳng qua là do đầu thai tốt mà thôi! Tôi cảm thấy ngực mình như muốn nổ tung, tim rất đau. Đức Thân Vương quá tàn nhẫn

Trang phi há miệng không nói được tiếng nào, mặt biến sắc, ánh mắt phức tạp mà hỗn loạn, làm cho người ta không nắm bắt rõ được cảm xúc.

Cô hãy đi nói với Đức Thân Vương rằng, hoặc là giết chết tôi, hoặc là thả tôi ra, giam giữ tôi cũng không có bất kỳ lợi ích gì cho hắn đâu! Tôi điên loạn gào thét. Con gái của tôi không thể chào đời đã khiến tôi đau lòng lắm rồi, vậy mà Đức Thân Vương lại một lần nữa giết một mạng người, như vậy làm sao có thể khiến tôi không hận, không mất đi lý trí.

Trang phi ôm tiểu hoàng tử đứng dậy, sắc mặt xanh rồi trắng, môi mím chặt không nói được lời nào, liền xoay người rời khỏi lều.

Cô ấy vừa đi, tôi liền ngã ngồi trên giường khóc nức nở. Thật đáng hận, thật bất công, ông trời đối xử quá không công bằng với tôi. Tôi chỉ muốn mỗi ngày trôi qua sống trong yên bình, cùng người thân bình an trải qua quãng đời còn lại, vậy tại sao hết lần này đến lần khác ông lại muốn hành hạ tôi? Vì sao phải có chiến tranh? Vì sao phải đổ máu? Vì sao phải có âm mưu tính toán, lòng người hiểm ác? Tất cả là do đâu?

Mỗi khi tôi và Liệt Minh Dĩ trải qua đau khổ, vượt qua khó khăn mới có những ngày được ở cạnh nhau thì ông trời lại nhẫn tâm chia cách chúng tôi. Không thấy tôi Liệt Minh Dĩ nhất định sẽ phát điên! Vừa nghĩ tới bộ dạng khát máu mất khống chế của cậu ấy là tim tôi lại đau nhói. Đau đến mức co rút lại khiến tôi tưởng chừng như thể không sống nổi!

Mẹ! Tiểu Thương Sí khóc nhào tới, hai cánh tay nhỏ bé kéo áo tôi. Tôi khóc đến chết đi sống lại nên không thể nào đáp lại thằng bé được. Tôi chỉ biết nắm chặt quả đấm, nện mạnh xuống giường. Mẹ! Sự bi phần của tôi ảnh hưởng tới Tiểu Thương Sí. Thằng bé gọi tôi thật to rồi ôm lấy đầu tôi, khóc cùng tôi. Hai mẹ con tôi đồng thời khóc, ai cũng không d được!

Chúng tôi khóc đến khi không còn hơi sức, khóc đến khi mất giọng mới biến thành tiếng nức nở. Tôi nhìn Tiểu Thương Sí đang mím môi ngồi trên

giường mà không khỏi tự trách. Tôi là mẹ mà không đủ mạnh mẽ, hại thằng bé phải chịu khổ sở đau lòng cùng tôi, thật sự rất không nên!

Mẹ.... Tiểu Thương Sí khàn khàn gọi tôi, dùng bàn tay nhỏ bé lau nước mắt cho tôi. Tôi nắm tay thằng bé mà nói không nên lời. Tôi chỉ biết ôm con vào ngực vỗ nhẹ lưng nó trấn an.

Sau khi khóc lớn, bên trong lều tràn ngập nước mắt ẩm ướt cùng với sự bi thương trong lòng tôi. Tôi khóc đến mệt nhoài, rất mệt.... Trái tim rất đau, thật sự rất đau....

Chúng tôi bị bắt tới đây đã được mười ngày, trừ lúc mới tỉnh lại Trang phi từng đến khuyên tôi trợ giúp Đức Thân Vương ra thì cô ta không đến thêm lần nào nữa. Mỗi ngày đều có người đưa thức ăn, nước ấm cho tôi và Tiểu Thương Sí rửa mặt, đối xử với chúng tôi như khách, nhưng vẫn không chịu thả chúng tôi đi.

Sau giữa trưa, Tiểu Thương Sí ngủ thiếp đi, trong lòng tôi buồn bực bèn ra khỏi lều cho khuây khỏa. Nơi tôi có thể đi chỉ trong phạm vi quân doanh này mà thôi. Quân doanh này chắc hẳn là của Đức Thân Vương và Trang phi. Tôi từng nghe thấy tiếng tiểu hoàng tử khóc và tiếng nói cười của Đức Thân Vương.

Ánh nắng chói chang, chiếu xuống như thiêu như đốt, tôi đi dưới ánh mặt trời như thể cô hồn đang dạo chơi, trong đầu trống rỗng không suy nghĩ bất cứ điều gì. Mãi cho đến khi phơi nắng đến rát cả da tôi mới quay trở về lều. Tôi đang định vén rèm thì một chuỗi tiếng bước chân dồn dập cùng với tiếng khóc thút thít của con gái khiến tay tôi bất động trong không khí, tiếng khóc kia là của Trang phi.

Ân Húc! Tiếng gọi đầy đau lòng của Đức Thân Vương đã hoàn toàn đánh vỡ ý muốn trở về lều của tôi. Giọng nói truyền đến từ phía trước, tôi rón ra

rón rén đi tới phía trước lều sau đó dừng lại, hơi ngó đầu nhìn sang bên phải, vừa khéo thấy Trang phi và Đức Thân Vương.

Đức Thân Vương túm lấy bả vai gầy yếu của Trang phi, kích động lắc mạnh, giọng nói khàn khàn, Ta không quan tâm nàng được hãnh sủng ái bao nhiêu năm, càng không quan tâm việc nàng đã sinh con cho hãnh, ta yêu nàng, từ nhỏ tới giờ trong lòng ta chỉ có nàng... Vì sao nàng không thể thoát ra khỏi bóng đen của hãnh để vô tư sống bên cạnh ta? Lần đầu tiên tôi thấy hãnh có mặt nhân tính, có mặt thâm tình.

Thiếp không thể nào quên được! Hãnh đoạt lấy thiếp trong bảy năm qua, hãnh từng hôn thiếp ở đây, ở đây, ở đây nữa.... Trang phi khóc, nước mắt tuôn như suối. Cô ta vừa khóc, tay vừa run run vuốt trán, mũi, gò má, đôi môi, cổ, rồi trượt tới bộ ngực mềm mại của mình. Hàng đêm thiếp thừa hoan phía dưới thân thể hãnh, hàng đêm phải dỗi lòng phát ra tiếng rên rỉ đáng xấu hổ. Thân thể thiếp thể đã sớm vậy bắn đến không chịu nổi nữa rồi, sao thiếp có thể để chàng chạm vào thiếp được chứ! Nói đến đây, cô ta giãy giụa như thể một người điên, hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng.

Cô ta như vậy khiến tôi khiếp sợ. Tôi dùng sức che miệng lại mới cố gắng không để cho mình phát ra bất kỳ âm thanh nào. Trang phi vừa vui mừng vì có thể được ở bên Đức Thân Vương nhưng đồng thời cũng không thoát khỏi cái bóng của Hoàng thượng. Nó khiến cô ta rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều khổ sở.

Đức Thân Vương không cho Trang phi cơ hội để từ chối, hãnh túm lấy cổ tay cô ta bắt chéo sau lưng, một tay giữ lấy cổ tay cô ta, một tay ấn chặt gáy cô ta, hôn lên môi cô ta. Trang phi chấn động, giãy giụa kịch liệt. Đức Thân Vương không buông, hãnh ôm chặt eo cô ta, kịch liệt đòi hỏi.

Tôi vốn hận bọn họ, nhưng hoàn cảnh trước mắt lại làm tôi rơi lệ. Sự tuyệt vọng của bọn họ là bởi thế gian vô tình. Tôi không thể tiếp tục nhìn được nữa, dứt khoát xoay người quay về lều. Yêu nhau mà không thể ở bên nhau,

gần nhau nhưng lại không thể mở rộng tấm lòng. Nghiệp chướng của Hoàng thượng quá nặng nề, tất cả rắc rối đều do hăn mà ra. Nếu hăn ta không vì mưu quyền soán vị thì tất cả những chuyện này đã không xảy ra.

Bên ngoài lều, Trang phi và Đức Thân Vương khàn giọng dây dưa khiến tim tôi run rẩy mãnh liệt. Tôi từ từ ngồi xuống, vòng tay ôm đầu gối, nước mắt rơi xuống như những hạt trân châu. Tôi vùi mặt vào khuỷu tay tự hỏi: Vì sao yêu nhau và được ở bên nhau lại khó khăn đến như vậy?

Oa a.... Oa a.... Tiếng khóc của tiểu hoàng tử cắt đứt sự dây dưa bên ngoài lều, ngay sau vang lên tiếng bước chân vội vàng chạy vào lều. Tiếp đó Trang phi dùng giọng nói vẫn còn đang nức nở của mình dỗ dành đứa bé. Tiếng khóc vang dội trấn động trời xanh, thật lâu sau vẫn không tan biến....

Hai chân tôi mềm nhũn ngồi trên đất, gập người khóc nức nở. Tôi rất nhớ Liệt Minh Dã, nhớ sự dịu dàng của cậu ấy, nhớ sự hư hỏng của cậu ấy, nhớ mùi hương trên cơ thể cậu ấy. Phải mất bao lâu cậu ấy mới tìm được tôi? Mất bao lâu cậu ấy mới có thể lại ôm tôi vào lồng ngực ấm áp của cậu ấy? Hức.... Tiếng khóc nức nở ghen ngào vang lên, lệ tuôn mãi không ngừng....

Chương 73: Bản nước mũi làm nhục - Thiếu gia lui về phía sau, em tới cứu chàng.

Tiếng khóc khàn khàn vang vọng không dứt, tiểu hoàng tử chết non.... Trang phi, à, không, bây giờ phải gọi là Mục Ân Húc mới đúng. Cô ấy liên tiếp mất đi hai đứa con, đối với một người mẹ mà nói, đây là một nỗi đau

quá lớn. Tiểu hoàng tử chỉ mới sống được có chín tháng đã phải rời khỏi nhân thế rồi....

Tiếng khóc thảm thương truyền ra bên ngoài trường khiến tôi càng ôm chặt lấy Tiểu Thương Sí, tôi cũng đã từng mất đi một đứa bé, tôi có thể hiểu được nỗi đau của cô ấy. Nhưng tôi còn có Tiểu Thương Sí, mà cô ấy bây giờ thì chẳng còn gì cả....

Tôi xa Liệt Minh Dĩ đã hai tháng mười ngày, không tìm đường thoát khỏi nơi đóng quân này, tôi không thể trở lại bên cậu ấy được, từng ngày từng ngày trôi đi tâm tình tôi cũng dần bình tĩnh trở lại.

Ngồi ở bên ngoài lều nhìn Tiểu Thương Sí đào đất, đắp thành một ngọn núi nhỏ cạnh bên chân mình, nhìn thẳng bé hai má dính đầy đất, tay ôm bình nước rót lên đồng đất, một tay cầm một nhánh cây quấy thành một đồng bùn nhão lớn.

"Ha ha...." Tôi không nhịn được cười thành tiếng, trẻ con đúng là trẻ con, đào đất cũng có thể đào lâu như vậy mà không biết chán.

Đang quấy thẳng bé chợt ‘A!’ lên một tiếng, ngay sau đó ngẩng đầu lên nhìn tôi. Thấy thế, tôi đứng dậy đi tới, không biết thẳng bé vừa phát hiện ra được vật gì.

"Mẹ, đây là cái gì?" Thằng bé chỉ vào thứ đang ngo ngoậy trong đồng bùn tò mò hỏi, con người lóe sáng thể hiện sự mong muốn được biết cái thứ lạ mới phát hiện ra được. Nhìn xuống chỗ thằng bé chỉ, tôi cười, xoa xoa đầu nó nói, "Đây là ‘con giun’, một loại trùng sống trong đất, lúc này con đào đất đã đào vào đúng nhà của nó."

Nghe vậy, thằng bé ‘Ồ!’ lên một tiếng, rồi sau đó dùng nhánh cây gạt cong giun đất sang đồng đất bên cạnh, cười toe toét nhìn con giun ngo ngoậy.

Nhìn thân thể mềm nhũn cuộn mình lại trong đồng bùn nhão, chợt một tia sáng lóe qua đầu tôi, tôi hít vào một hơi, hai mắt mở lớn, đứng bật dậy, tôi đã tìm ra cách chạy thoát khỏi doanh trại của Đức Thân Vương rồi. Mặc dù, đây là một nước cờ hiểm.

"Mẹ sao thế?" Tiểu Thương Sí không hiểu tại sao tôi lại đứng bật người dậy như thế, nghiêng đầu hỏi tôi.

Tôi bế thẳng bé lên, đi về lều, đặt nó ngồi trên giường nhỏ giọng nói, "Mẹ đã tìm được cách rời khỏi chỗ này, con ngoan ngoãn ở lại trong lều chờ mẹ quay lại, được không?"

Nghe tôi nói vậy, hai mắt thẳng bé sáng rỡ lộ vẻ vui mừng, không ngừng gật đầu, rồi co người lại ngồi sâu vào bên trong.

"Mẹ đi nhanh rồi sẽ về!" Dặn dò xong, tôi mang theo tâm trạng vui sướng đi tìm Mục Ân Húc.

Vén màn trướng lên, thấy Mục Ân Húc đang ngăn người ngồi trên giường nhìn chăm chăm quần áo của tiểu hoàng tử.

Thấy thế, tôi nhẹ nhàng đi tới, chắn trước mặt cô ấy. Thấy ánh sáng bị che mất, cô ấy theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt ngây dại, trống rỗng.

"Tôi muốn gặp Đức Thân Vương!" Tôi đi thẳng vào vấn đề, cô ấy nghe xong một lúc lâu con người mới có phản ứng lại, khàn khàn giọng vui mừng nói, "Cô đồng ý giúp Thất ca rồi hả?"

"Dẫn tôi đi gặp hắn ta!" Tôi không trả lời phải hay không, đây mới chỉ là một nước cờ chưa biết đến kết quả.

Cô ấy để quần áo của tiểu hoàng tử xuống, đứng dậy, chuyện xảy ra trong mấy ngày này khiến cô ấy trở nên tiêu tụy vô cùng, thân hình gầy yếu,

đứng cũng không vững.

Tôi vội vươn tay để cô ấy vịn vào, một tay cô ấy đặt lên trán, thở dốc mấy hơi.

Tôi đỡ cô ấy đợi cơn choáng váng qua đi, một lát sau cô ấy cười yếu ớt bỏ tay tôi ra. Rồi khỏi hoàng cung, cô ấy đã không còn là Trang phi âm hiểm, ngoan độc nữa, mà chỉ là một nữ nhân bình thường theo đuổi tình yêu của mình.

"Nếu đã đi theo Đức Thân Vương tại sao không quên đi quá khứ mà tiếp nhận tình yêu của hắn? Thay vì đắm chìm quá khứ, không bằng quý trọng người trước mắt. Chiến sự nổi lên khắp nơi, có thể còn sống đã là không dễ dàng gì, không nên để đến ngày chết đi mới hối hận." Đây chính là những lời mà đạo sĩ ngày xưa đã khuyên nhủ tôi, bây giờ tôi nói lại với Mục Ân Húc, hi vọng cô ta có thể hiểu ra được.

Lời của tôi khiến toàn thân cô ấy run lên, sắc mặt vừa tái nhợt, vừa ửng đỏ, chuyển tầm mắt, không nhìn tôi mà nhìn phía màn hình trường, khổ sở nói, "Đi gặp Thất ca thôi

Đi tới giáo trường liền nhìn thấy Đức Thân Vương đang đứng trên đài cao quan sát các binh sĩ tập luyện. Hắn nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu, nhìn thấy Mục Ân Húc thì lập tức tiến lại đón, kéo cô ấy từ trong tay tôi rồi ôm chầm lấy.

"Ngài đã cứu mạng tôi, nên bây giờ tôi sẽ dùng vũ khí có lực sát thương lớn để trả ơn, dùng vũ khí để đổi lấy tự do, ngài có đồng ý không?" Tôi nhìn thẳng vào mắt của hắn, thấy chân mày hắn hơi nhíu một chút, ôn hoà cười nói, "Định bày trò gì thế?"

"Không bày trò gì cả, tôi chỉ muốn rời đi!" Tôi phát phát tay, khiến cho lời nói rất giống thật.

Hắn yên lặng, lẳng lặng nhìn tôi, con mắt hẹp dài bình tĩnh không gợn chút sóng. Tôi cũng thản nhiên nhìn thẳng vào mắt hắn. Hai mắt nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng hắn nhếch lên khóe miệng nở nụ cười nói, "Đồng ý!"

Hai chữ ‘Đồng ý’ này khiến lòng tôi bình tĩnh được một nửa, "Tôi cần lưu huỳnh, tiêu thạch và than củi, ba thứ này kết hợp với nhau sẽ tạo thành thuốc nổ." Tôi liền nói cho hắn ta cách chế tạo vũ khí.

Sau khi nghe tôi nói xong, hắn ngạc nhiên đến mở to hai mắt, thốt lên, "Trên đời này có thứ lợi hại đến thế sao?"

"Có, đợi sau khi tìm được ba thứ kia, làm thử sẽ thấy!" Tôi khẽ gật đầu, muốn lợi dụng ham muốn thống nhất thiên hạ của hắn mà giúp tôi thu thập những nguyên liệu chế tạo thuốc nổ kia. Tôi mất tích lâu như vậy, chắc hẳn Y Tư Táp sẽ phái người dò la khắp nơi tìm kiếm, nếu có thể bắt gặp người của Đức Thân Vương thì tốt, Thảo Hồ hiểu biết kiến thức khắp nơi, nếu biết Đức Thân Vương đang tìm kiếm những thứ kia hẳn sẽ đoán ra được là tôi. Nếu không bắt gặp, cũng chỉ đành tặng không cho Đức Thân Vương một bảo bối. T lệ thành công là bao nhiêu tôi không đoán được, bởi vậy mới nói là nước cờ hiểm.

"Được, Bốn vương tin cô!" Đức Thân Vương hô một tiếng đáp ứng, rồi quay qua phân phó cho Tổng Tiên.

"Đợi đến khi thu thập đủ ba loại nguyên liệu ấy, ngài hãy cho người gọi tôi, đến lúc đó tôi sẽ dạy các người cách chế tạo thuốc nổ." Tôi nói xong, không đợi hắn lên tiếng liền xoay người bước xuống đài cao rời đi. Chỉ có tự mình giám sát việc ấy tôi mới có cơ hội chế tạo được thuốc nổ, để lỡ như đám người Y Tư Táp không tìm được tôi, tôi cũng có được một vũ khí phòng thân có thể dùng được bất kì lúc nào. Mặt khác, Đức Thân Vương luôn tìm cách chia rẽ tôi và Liệt Minh Dã, bởi vậy tôi không thể trông cậy vào việc hắn giữ đúng lời hứa được. Tôi nói muốn trợ giúp hắn, hẳn đồng ý, thực ra chỉ là một kế hoãn binh.

Hiệu suất làm việc của binh lính Đức Thân Vương rất cao, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi đã thu thập được một lượng lớn lưu huỳnh, tiêu thạch và than củi. Chỉ huy binh lính trong doanh Chế tạo vũ khí chế tạo thuốc nổ, nhìn bọn họ mài lưu huỳnh, tiêu thạch rồi thành bột trộn với than củi, tim tôi lại nhảy loạn lên, thuốc nổ này là thứ không có ở thời cổ đại lại được tôi ‘sáng chế’ ra sao?...

Mẻ thuốc nổ đầu tiên được chế thành, phân lượng không nhiều, chỉ dùng để thử nghiệm cho Đức Thân Vương nhìn thôi. Ta ra lệnh cho các tướng sĩ chia thuốc nổ vào ba túi nhỏ, dùng dây thừng nhỏ chà xát cho mềm ra rồi nối với túi thuốc nổ kia. Vì để bảo đảm an toàn, kíp nổ làm rất dài, khoảng gần một trăm thước, rồi sai mang ba khối đá lớn ra giữa sân, ba khối đá này là do tôi đặc biệt nói với Đức Thân Vương cho người vận chuyển từ trên núi xuống, ba khối đá này rất lớn, nhìn hết sức kinh người.

Tít sâu một hơi, ổn định lại nhịp đập mạnh mẽ của trái tim, cầm đánh lửa khom lưng đốt kíp nổ, rồi nhanh chóng lui sang một bên. Ánh mắt của mọi người đều chăm chú dõi theo kíp nổ đang cháy xì xì, cả giáo trường im lặng như tờ, tiếng kíp nổ cháy khiến lòng người căng thẳng.

Khi kíp nổ sắp cháy hết, tôi vội lui về phía sau một bước, giơ hai tay lên bịt tai lại. Thấy thế, đám người Đức Thân Vương cũng lập tức làm theo.

"Ầm" Một tiếng nổ cực lớn vang lên, thuốc nổ nổ tung, khói bụi cuồn cuộn, khối đá bị vỡ tan tác, bay qua làn khói rơi xuống đất, phát ra những tiếng nặng nề.

Tôi bỏ tay xuống nhìn làn khói đang từ từ tản đi, tảng đá đè nặng trong lòng cũng như bị nổ tung, không còn thất căng thẳng nữa, tôi thành công rồi. Quay đầu nhìn về phía Đức Thân Vương, chỉ thấy đôi mắt hân như đang nhảy múa, vẻ mặt vô cùng vui mừng, đợi khói bụi hoàn toàn tan đi

mới bước nhanh về phía trước, nhìn khối đá lớn đã bị nổ thành những mảnh nhỏ.

Tôi không nói gì, xoay người rời khỏi giáo trường, chờ đợi xem có người đến cứu mình hay không....

Sau ngày thử thuốc nổ, tôi không còn đến doanh chế tạo vũ khí nữa, mà như ngày trước ngồi trên bãi cỏ nhìn Tiểu Thương Sí nghịch đất.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, tôi ngược ánh sáng híp mắt nhìn, chỉ thấy Đức Thân Vương đang đi tới. Tôi thu tầm mắt lại, không thém để ý đến hắc nữa.

Hắc đi tới cạnh Tiểu Thương Sí thì dừng lại, Tiểu Thương Sí đang chơi đùa lấy từ trong hố đã đào ra một ít bùn, vung vẩy làm bắn lên giầy của hắc

Thấy thế, Tiểu Thương Sí chợt dừng lại, ngửa đầu nhìn hắc đang đứng trên cao.

Đức Thân Vương chậm rãi ngồi xổm người xuống, như cười như không cười đưa mắt nhìn thẳng nhóc rồi nhìn đồng bùn, một lúc sau thì quay sang nhìn tôi chăm chú.

"Ắt xì... !" Tiểu Thương Sí đợi đến lúc hắc ta quay sang nhìn tôi thì hắt hơi một cái, làm bắn nước mũi lên mặt hắc.

Việc xảy ra bất ngờ như vậy khiến tôi sửng sốt, một giây tiếp theo liền thấy Tiểu Thương Sí chạy như bay tới chỗ tôi, nhào vào trong lòng tôi, "Mẹ, ngứa mũi.... Sợ...." Đoạn lời trước là nói với tôi, lời sau là nói với Đức Thân Vương.

"Trẻ con không hiểu chuyện, chẳng lẽ Thân Vương lại chấp nhận chuyện đó?" Tôi ôm thẳng bé đứng lên, nhìn Đức Thân Vương đang dùng đầu ngón tay lau đi nước mũi bắn lên mặt, nói.

Hắn không lập tức trả lời, đợi đến khi lau sạch nước mũi bắn lên mặt mới cong khóe miệng, vẻ mặt vô cảm nói: "Bốn vương làm sao?"

"Thân Vương vì thực hiện lời hứa mà đến sao?" Trong lòng tôi thầm cười lạnh, cố làm ra vẻ!

Vẻ mặt không biểu cảm chuyển thành cười cười, trầm giọng nói, "Thuốc nổ mới chỉ chế tạo thử, Bốn vương còn có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Lăng cô nương." Hắn không nói thẳng là cự tuyệt, nhưng đã tỏ rõ thái độ lật lọng nuốt lời

"Ngài...." Tôi tức giận, nếu giả vờ thì nên giả vờ cho giống một chút, để cho hắn tin tôi là vì muốn rời đi nên mới trao đổi với hắn như vậy.

Hai tay hắn thả lỏng phía sau, nở nụ cười chứa đầy toan tính rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, lửa giận trong lòng tôi cháy lên bùng bùng. Đáng chết, chờ xem, ai là người cười cuối cùng?

Đợi đến khi bóng dáng hắn biến mất ở nơi đóng quan, Tiểu Thương Sí mới vỗ vỗ khuôn mặt vì tức giận mà căng lên của tôi, nhỏ giọng hỏi, "Mẹ, con bắn nước mũi có được không?"

Nghe vậy, tôi 'Hả' một tiếng, chưa kịp hiểu chuyện gì.

"Hắn hư, bắn nước mũi làm nhục hắn!" Tiểu Thương Sí chu miệng lên, hướng về phía Đức Thân Vương biến mất hừ một tiếng.

Nghe thế tôi thấy đầu óc mình mơ hồ, ngay sau đó bế thẳng bé lên đi vào trong lều, "Bảo bối à, con.... Con...." Thì ra là nó cố ý, vậy mà tôi lại không nhìn ra. Giả bộ hắt hơi để bắn nước mũi lên mặt Đức Thân Vương, nó học được chiêu làm nhục người khác này từ ai không biết?

"Mẹ, khi nào thì cha tới tìm chúng ta?" Thằng bé ôm lấy đầu tôi, bấu môi tỏ vẻ không hài lòng hỏi. Tôi không nói gì, bế nó đi về phía giường, ngồi xuống, vuốt ve đầu nó dịu dàng khuyên, "Nhanh thôi, cha sẽ sớm tìm được mẹ con mình, ráng chờ chút nữa!"

Thằng nhóc bấu môi, chui vào trong lòng tôi bấu môi oán giận nói, "Cha cũng hư, lâu quá...."

Tôi nuốt nuốt nước miếng, cổ họng đắng chát. Đúng vậy, Liệt Minh Dĩ, lâu quá....

Năm ngày trôi qua, vẫn không có người tới cứu chúng tôi, xem ra cờ hiểm vẫn là cờ hiểm, thất bại rồi!

Màn đêm buông xuống, tôi ghé đầu ra ngoài xem xét tình hình. Trong doanh không một bóng người, tính toán thời gian Đức Thân Vương sẽ không trở lại ngay. Ổn định lại tinh thần, tôi để mình trướng xuống, nhìn Tiểu Thương Sí đứng bên cạnh nói, "Tối nay mẹ sẽ dẫn còn trốn khỏi nơi này, nhưng sau đó nhất định sẽ có tiếng nổ lớn, con đừng sợ, biết không?"

"Vâng!" Thằng bé dùng sức gật đầu.

Ta lấy từ dưới giường ra một túi da, trong túi da chính là thuốc nổ tôi lấy trộm được lúc giám sát chế tạo thuốc nổ ở doanh chế tạo vũ khí, bây giờ, phải dùng nó để gây hỗn loạn mới mong có thể thoát khỏi nơi này.

Đặt túi thuốc nổ lên giường, tôi dẫn Tiểu Thương Sí chui ra phía sau lều, rải kíp nổ vòng ra đằng sau trướng. Nhìn bốn phía, xác định không có người nào mới dùng hỏa chiết đốt kíp nổ. Thấy một cái đập tắt hỏa chiết, đợi đến khi lửa cháy đến cửa trướng, tôi bế Tiểu Thương Sí xoay người chạy, đồng thời nói với nó, "Che lỗ tai lại!"

Tiểu Thương Sí ngoan ngoãn làm theo lời tôi, chạy chưa đến hai mươi bước, đã nghe thấy ở phía sau "âm" một tiếng nổ vang, ngay sau đó là hàng loạt các tiếng động hỗn loạn cùng với tiếng thét chói tai của Mục Ân Húc.

Tôi đã tính toán khoảng cách, lượng thuốc nổ, cho nên cú nổ này cùng lắm chỉ khiến cho cô ấy hoảng sợ, chứ tuyệt đối không phải muốn lấy mạng cô ấy hay khiến cô ấy bị thương, đây chính là sự nhân từ lớn nhất tôi giành cho cô ấy rồi.

Sau tiếng nổ, tôi bế Tiểu Thương Sí phát huy sở trường chạy trăm mét nước rút. Việc chế tạo thuốc nổ đã lấy đi phần lớn lính canh, cho nên canh phòng trong doanh trại khá lỏng lẻo. Bây giờ các tướng sĩ đều bị tiếng nổ và tiếng thét chói tai kia kéo lại đó, bởi vậy tôi chạy khỏi quân doanh khá thuận lợi.

Nấp vào một thân cây quan sát tình cảnh hỗn loạn trong quân doanh, an nguy của Mục Ân Húc là lợi thế lớn nhất của tôi, lúc này các tướng sĩ đang cấp tốc đi báo cáo với Đức Thân Vương. Tôi đã rất quen thuộc với địa hình trong quân doanh, bởi vậy tôi chạy thẳng ra phía ngoài biên doanh, vừa chạy vừa nấp tránh để cho các tướng sĩ chạy qua phát hiện ra.

Tiểu Thương Sí vô cùng ngoan, tôi nhìn thẳng bé một cái, nó không những không bị kinh sợ, mà hai con người còn lóe sáng lấp lánh.

Chạy tới biên doanh, tôi đang lo lắng không biết làm thế nào để qua mặt được các tướng sĩ đang chạy ra thì bọn họ đã không tiếng động mà ngã xụi xuống dưới đất. Thấy thế, tôi vô cùng kinh ngạc, còn không để cho tôi kịp suy nghĩ, hai bóng người liền xuất hiện ngay trước mắt. Ánh trăng chiếu lên gương mặt họ khiến tôi mừng rỡ đến suýt nữa hét lên thành tiếng. Hoảng hốt nhìn về phía sau, không thấy truy binh, tôi liền vội vàng từ nơi ẩn náu chạy ra chỗ hai người bọn họ, nhỏ giọng mà hô, "Quản gia! Tả Nguyên soái!

"Lăng cô nương?" Nhìn thấy tôi, hai người cùng đồng thời mừng rỡ mà kêu lên, "Thái tử điện hạ quả nhiên đoán không sai, cô đúng là đang ở chỗ này!"

"Không nên nhiều lời ở đây, mau đi thôi!"

Sau khi chạy ra khỏi doanh, tôi cùng với quân gian ngồi chung một con ngựa, bốn người hai ngựa bằng tốc độ nhanh nhất chạy băng băng rời đi. Chạy ra phạm vi nguy hiểm tôi mới hỏi quân gia: "Thiếu gia đâu?" Người tới cứu tôi không phải là Liệt Minh Dã khiến tôi vừa lo lắng vừa có chút thất vọng.

"Thiếu gia đã ở trong sơn động Vân Đình bốn ngày rồi, Thái tử điện hạ phái người đi tìm kiếm cô nương phát hiện ra Đức Thân Vương đang thu thập một lượng lớn lưu huỳnh, tiêu thạch và than củi, y sư Thảo Hồ nói ba thứ này nếu trộn chung với nhau sẽ tạo ra một lực nổ kinh người, Thái tử điện hạ suy đoán người có thể nghĩ ra cái này chỉ có thể là cô nương, liền hạ lệnh cho tôi cùng với Tả Nguyên soái đi tới ứng cứu."

Nghe đến đây tôi cảm thấy thật may mắn vì mình đã đi đúng nước cờ hiểm, bây giờ cuối cùng đã thành công rồi. Có điều tin tức Liệt Minh Dã đang bị vây khốn trong sơn động khiến tôi đổ mồ hôi hột, vội vàng hỏi, "Vì sao thiếu gia lại ở trong sơn động? Nói rõ ràng cho tôi!"

Lập tức, anh ta báo cáo lại toàn bộ sự tình cho tôi. Thì ra, nửa tháng trước quân Oa Tắc cùng tộc người Ô liên hợp, trùng hợp Liệt Minh Dã gặp lại đối thủ là Vân Phong, Vân Phong dụ cậu ấy vào núi Vân Đình, không ngờ lại bị tộc người Ô giăng bẫy vây cả hai người ở trong sơn động. Cửa động có sông, đồng thời bị tảng đá lớn chặn lại, núi Vân Đình địa thế hiểm trở, đá trong động lại vô cùng kì lạ, cửa động bị đá chặn lại càng khiến cho không cách nào thoát ra được, Liệt Minh Dã cùng Vân Phong cứ như vậy mà bị vây

"Y Tư Táp có lưu huỳnh, tiêu thạch và than củi không?" Ta hỏi, giọng nói run rẩy, tình thế trước mắt chỉ có dùng thuốc nổ nổ tung cửa động mới có thể cứu được Liệt Minh Dã ra ngoài.

"Sợ phải dùng tới, nên đã chuẩn bị không ít!"

Nghe vậy, tôi hô lớn một tiếng "Tốt", ôm chặt Tiểu Thương Sí trong ngực nói, "Ôm chặt mẹ, bây giờ chúng ta sẽ đi cứu cha!"

Nó không nói lời nào, dùng sức ôm lấy cổ tôi, cái trán dính sát cần cổ của tôi.

Trong lòng tôi không ngừng ngào thét: Thiếu gia, chàng nhất định phải cố chịu đựng, nhất định phải đợi em đến cứu chàng.

Ra roi thúc ngựa, tảng sáng chúng tôi đã đến được núi Vân Đỉnh. Chúng tôi đi dọc theo sườn núi nhanh chóng đi lên phía trên đỉnh. Nhìn thấy tôi, mọi người vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Không còn thời gian để nói tỉ mỉ nữa, tôi giao Tiểu Thương Sí cho Thảo Hồ rồi vội vã chạy tới chỗ cửa động.

"Minh Dã vẫn còn tỉnh táo, nhưng nếu không nhanh chóng cứu đệ ấy ra ngoài chỉ sợ là lành ít dữ nhiều!" Y Tư Táp nhíu mày nói, tôi gật đầu một cái, tiến lên một bước hướng vào phía tảng đá lớn hô, "Thiếu gia, chàng nghe thấy không?"

Lời vừa dứt, không đến năm giây liền nghe thấy tiếng đáp lại, giọng nói Liệt Minh Dã có chút khàn khàn mà vô cùng mừng rỡ, "Lăng Tiêu Lạc, là nàng sao?"

"Là em! Em đã trở về bình an! Thiếu gia, mau nói cho em tình hình trong động!" Tôi vừa hỏi thăm, vừa nắm chặt hai tay, từ giọng nói của cậu ấy tôi biết cậu ấy đã sắp hết sức rồi. May mắn là bây giờ là cuối tháng mười, thời tiết mát mẻ, nếu đổi lại là mùa hè nóng nực thì không đến ba ngày cậu ấy đã không thể thở nổi nữa rồi.

Yên lặng một lát, không lâu sau liền nghe thấy Liệt Minh Dã trả lời, "Trong động chỉ có ít đá vụn."

Nghe vậy, sự căng thẳng trong lòng tôi mới tan đi một ít, trong động không có mấy thứ linh tinh vụn vặt gì khác, tốt lắm! "Lưu huỳnh, tiêu thạch và than củi đâu?" Ta quay sang hỏi Y Tư Tập.

"Đều ở đây!"

"Tốt!" Tôi dùng sức nắm tay thành hai quả đấm, quay lại nói với Liệt Minh Dã: "Thiếu gia, cho em thời gian hai nén hương, em sẽ cứu chàng ra ngoài! Chàng nhất định phải cố chịu đựng!"

Cậu ấy nặng nề "Ừ" một tiếng, sau liền giữ sức không nói nữa.

Tôi hướng dẫn các tướng sĩ nhanh chóng chế tạo thuốc nổ, tính toán đủ lượng rồi đựng vào hai chiếc túi da. Đào hai cái lỗ nhỏ đặt hai túi thuốc nổ vào rồi dẫn kíp nổ tới, tôi phát tay ý bảo tất cả mọi người lui về phía sau tới phạm vi an toàn, "Thiếu gia, em chuẩn bị xong rồi, chàng mau lui về phía sau, càng xa càng tốt, cúi người thấp xuống, hai tay che đầu, bao giờ làm xong hô lên một tiếng cho em biết!"

Liệt Minh Dã nghe theo lời tôi mà làm, khoảng hai phút liền nghe thấy bên trong động truyền ra tiếng hô thật nhỏ. Hiểu được cậu ấy đã lui đến nơi an toàn, tôi lửa chiết từ trong ngực ra, đốt kíp nổ rồi nhanh chóng chạy tới chỗ mọi người.

"Ầm" một tiếng vô cùng lớn, mặt đất dưới chân rung lên một cái, khói tỏa đá bay. Mọi người vô cùng kinh ngạc buông bàn tay bịt tai xuống, tôi vừa dùng tay tản khói đi, vừa nhìn hướng cửa động, một lỗ đen lớn liền đập ngay vào mắt. Thấy thế, tôi mừng rỡ như điên, vội vã chạy tới.

"Lăng cô nương, để tôi!" Quân gia kéo cánh tay của tôi lại, bản thân lại vượt qua tôi chạy tới cửa động trước, Y Tư Tập cũng phái hai tướng sĩ theo

anh ta đi vào trong động.

Tôi xoa xoa hai tay chờ đợi, chợt nghe thấy tiếng bước chân lão đảo đang đi đến gần, tôi vội vàng đưa mắt nhìn về phía cửa động, liền thấy quản gia đang dìu thân thể lão đảo của Liệt Minh Dã đi từ trong động ra, tôi hô to một tiếng rồi bổ nhào lên phía trước, "Thiếu gia!" Nâng cánh tay còn lại của cậu ấy lên quàng qua vai mình, cùng quản gia dìu cậu ấy đi ra ngoài.

"Lăng Tiêu Lạc...." Ánh mắt của cậu ấy mơ hồ, hơi thở yếu ớt, thiếu không khí nhiều ngày cùng với cú nổ lớn vừa rồi khiến cậu ấy kiệt sức.

Thảo Hồ vội vã chạy đến đưa tới cho cậu một lọ thuốc để cậu ấy hít vào, một mùi hương thanh mát xông vào mũi khiến tinh thần cậu ấy tỉnh táo được chút.

Đôi mắt mơ hồ của Liệt Minh Dã nhất thời có thần lại, nhưng rồi lại lập tức ngất xỉu.

"Thiếu gia!" Tôi kêu lên, Thảo Hồ vỗ vỗ bả vai của tôi nói, "Đừng lo, chỉ là hôn mê thôi, không nguy hiểm đến tính mạng!" Nói xong, liền đi về phía hai binh sĩ đang khiêng Vân Phong ra. Vân Phong đã ngất xỉu, để mặc cho Thảo Hồ cấp cứu

Cứu được Liệt Minh Dã ra ngoài, Y Tư Tập vô cùng vui mừng, vung mạnh tay lên, "Lập tức về doanh!"

Tôi ôm chặt lấy Liệt Minh Dã, sống mũi cay cay, khóe mắt đau nhức, sợ hãi khôn cùng. May mà tôi thường cùng Tiểu Thương Sí chơi đùa mới chợt nhớ ra cách kia, nếu không mạng của Liệt Minh Dã có lẽ đã không giữ được rồi.

Chương 74: Sự sẵn sóc làm say lòng người - Phát hiện một đôi

Gặp mặt kẻ thù nên quá kích động, đầu óc nóng giận sẽ rất dễ dàng rơi vào bẫy. Hiển nhiên, người Ô đã đặt sẵn một cái bẫy ở núi Vân Đỉnh đợi con mồi đến từ lâu, mà Liệt Minh Dã chính là con mồi kia.

Tôi giơ tay lên muốn gõ đầu cậu ấy để phạt, oán giận cậu ấy nóng nảy nên mới trúng phải gian kế. Chỉ là, tay giơ lên nhưng không thể nào hạ xuống được. Tôi đau lòng, xòe ngón tay đang gập lại ra, chậm rãi vuốt khẽ khuôn mặt tái nhợt của cậu ấy. Ai.... Tôi than nhẹ một tiếng. Tôi không dám tưởng tượng nếu không có hỏa dược, kết quả sẽ thế nào....

Có tiếng bước chân dừng lại bên ngoài lều, tôi lắng tai nghe, chỉ thấy Y Tư Táp vén màn lên, ngoắc tay với tôi. Thấy thế, tôi quay đầu liếc nhìn Liệt Minh Dã vẫn đang hôn mê bất tỉnh, rồi đứng dậy nhẹ nhàng bước ra khỏi lều.

Tình hình quân tình của Đức Thân Vương cô biết được bao nhiêu?

Không nhiều lắm, tôi chỉ đến giáo trường nhìn luyện binh có một lần. Tinh thần của tất cả binh lính dưới tay Đức Thân Vương đều rất phấn chấn, nghiêm chỉnh huấn luyện.

Có bao nhiêu người?

Ừm.... Tôi khép mắt trầm ngâm, nhớ lại những gì đã thấy ngày hôm đó, một lát sau mới mở mắt ra nói, Khoảng chừng mười vạn người.

Mười vạn? Y Tư Táp nghi hoặc, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Tôi gật đầu, lặp lại một cách khẳng định, Đúng vậy, sẽ không nhiều hơn số ấy đâu! Đức Thân Vương vốn chỉ có ba mươi vạn đại quân, không biết có điều động quân lực đến nơi khác hay không.

Anh ta chậm rãi gật đầu, tiếp tục hỏi, Bên Đức Thân Vương có bao nhiêu hỏa dược?

Số lượng cụ thể thì tôi không rõ, nhưng lúc tôi còn ở đó, bọn họ ngày đêm chế tạo gấp rút, sợ là không ít. Đức Thân Vương muốn có càng nhiều vũ khí sát thương cao càng tốt, như vậy mới nâng cao phần thắng của hắn trong công cuộc thống nhất thiên hạ.

Ta biết rồi, cô hãy vào chăm sóc Minh Dĩ đi. Anh ta dùng ánh mắt ý bảo tôi trở về. Tôi gật đầu, quay về

Tiếng bước chân bên ngoài lều dần xa, tôi mới cất bước đi về phía giường. Khi sắp đi tới nơi thì Liệt Minh Dĩ vốn đang hôn mê lại dần dần mở mắt ra. Thấy thế, tôi bước nhanh chân hơn về phía trước giường rồi ngồi xuống, vui mừng kêu lên, Thiếu gia, chàng tỉnh rồi?

Cậu ấy không nói một lời mà chỉ nhìn chăm chăm vào tôi. Sau một lúc lâu mới khàn giọng hỏi, Thật sự là nàng ư? Ta không nằm mơ chứ?

Nghe vậy, tôi dờ khóc dờ cười, đã gặp mặt trên núi Vân Đỉnh rồi còn gì, vậy mà sau khi tỉnh dậy lại không phân biệt được thật giả. Tôi cầm tay cậu ấy lên, há miệng cắn ngón trỏ của cậu ấy.

Á.... Cậu ấy rên khẽ, mày cau lại.

Đau không? Tôi nhả ra, hỏi.

Đau! Cậu ấy nói sau đó đưa tay ôm tôi vào lòng, sự vui mừng hiện lên nơi đáy mắt cậu ấy.

Tôi nằm trong ngực cậu ấy mà vẫn không quên oán trách, Xem chàng lần sau còn dám làm việc lỗ mạng nữa không! Nếu chàng thật sự xảy ra chuyện không may thì em và Thương Sí biết phải làm sao?

Ta xin lỗi, sẽ không có lần sau đâu! Cậu ấy siết chặt cánh tay, tràn ngập áy náy hôn lên trán tôi.

Tôi kêu một tiếng, sau đó dấn lên bả vai cậu ấy. Cậu ấy bắt được tay của tôi, nắm lại trong lòng bàn tay mình, kéo lên môi hôn. vừa hôn, vừa thoải mái khàn khàn nói, Nàng đã bình an trở về rồi, thật tốt quá.... Nếu không tìm được nàng, ta thật sự sẽ phát điên mất....

Tôi im lặng, biết ngay cậu ấy sẽ như vậy mà! Nếu chúng ta lại bị chia cách lần nữa, em sẽ không khóc nữa, chàng cũng không được mất tỉnh táo và bình tĩnh, có được không? Một lúc sau, tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cậu ấy.

Lông mi cậu ấy khẽ run. Cậu ấy ôm chặt lấy tôi như thể sợ rằng tôi có thể sẽ biến mất ngay lập tức vậy, siết chặt đến nỗi suýt chút nữa là tôi không thở nổi. Thấy tôi nhú mày, cậu ấy vội vàng giảm lực.

Có được không? Không nghe được câu trả lời của cậu ấy, tôi chống người ngồi dậy hỏi.

.... Được.... Chỉ là một chữ thôi, thế nhưng cậu ấy nói ra lại có vẻ rất khó khăn.

Tôi nép vào ngực cậu ấy lần nữa, vuốt ve đầu vai cậu ấy dịu dàng nói, Chúng ta đều phải kiên cường, không thể bị thế lực bên ngoài đánh ngã được. Càng khó khăn, càng phải dũng cảm tiến lên. Trong tim chàng có em, trong tim em có chàng, vậy là đủ rồi.

Cậu ấy không nói lời nào chỉ hôn lên trán tôi – một cái hôn mạnh mẽ đầy thâm tình.

Tôi dùng chân gạt giày ra leo lên giường, dựa vào ngực cậu ấy tìm một tư thế thoải mái, sau đó thuật lại cho cậu ấy nghe những chuyện đã xảy ra trong doanh trại của Đức Thân Vương.

Sau khi nghe xong, cậu ấy bốn chữ, Đúng là quả báo! Bao gồm cả Hoàng thượng, Mục Ân Húc và Đức Thân Vương.

Y Tư Tạp quân kỹ sâm nghiêm, ngay cả con ruồi cũng không lọt vào được, tại sao em lại bị người ta bắt đi được? Tôi vẫn cứ canh cánh câu hỏi này trong lòng, rõ ràng là nên ở nơi an toàn nhất, nhưng lại thành ra lạc vào miệng cọp.

Cậu ấy dùng tay vỗ ‘bộp’ vào lưng tôi. Mặc dù sức không mạnh nhưng lại làm tôi giật mình, buồn bực hỏi, Chàng làm gì vậy?

Nàng hỏi đúng trọng điểm rồi. Mọi người trong doanh trại đều nghi ngờ Phong Thiên Hữu! Cậu tựa đầu ra sau, cúi đầu nhìn vào mắt tôi.

Hả! Tôi hít vào một hơi, trợn tròn mắt, nhỏ giọng nói, Anh ta cấu kết với Đức Thân Vương?

Bây giờ vẫn chưa thể xác định được. Cậu ấy lắc đầu, híp mắt lại, trong mắt lóe qua một chút suy tư.

Vậy phải báo ngay cho Y Tư Tạp biết, để loại người như vậy bên cạnh anh ta sẽ rất nguy hiểm! Tôi bắt lấy cánh tay của cậu ấy, nhưng cậu ấy thoát một cái rút tay ra. Cậu ấy dùng ngón trỏ chọc nhẹ lên trán tôi, trêu chọc nói, Y Tư Tạp mà có phản ứng chậm chạp như nàng thì đã chết lâu rồi.

Nghe vậy, tôi ngậy ra, hỏi, Anh ta đã biết lâu rồi?

Đúng vậy. Chính hãn dận ta đề phòng Phong Thiên Hữu.

.... Tôi im lặng. Y Tư Tập thật sự không hổ danh là một người nhạy bén sáng suốt! Vậy.... Phong Thiên Tá thì sao?

Hắn không có vấn đề gì, trung thành cho đến chết! Liệt Minh Dã trả lời một cách hết sức khẳng định.

Có khả năng hai anh em họ ngoài mặt thì diễn trò nhưng sau lưng thì đồng thời cấu kết với Đức Thân Vương không? Tôi thấy khẳng định từ bây giờ thì còn quá sớm, em trai bất chính, chẳng lẽ anh lại không phát hiện ra? Không phải mỗi cặp song sinh luôn có cảm ứng tâm linh rất mạnh đó ư?

Ta tin tưởng phán đoán của Y Tư Tập. Hắn có cái đầu không giống với người bình thường! Lần này, cậu ấy đẩy ‘mười phần khẳng định’ lên thành ‘vạn phần đáng tin’.

Thấy thế, tôi phì cười thành tiếng. Giờ đến lượt tôi chọc tay lên trán cậu ấy chế nhạo, Ha, giờ hai người đã có thể không nói mà vẫn hiểu nhau rồi đấy. Thế lúc trước là ai luôn lạnh nhạt với người ta, không để người ta vào mắt?

Nghe vậy, vẻ mặt cậu ấy liền cứng lại, ngay sau đó nghiêng đầu hẳn sang một bên, im lặng nhìn chằm chằm cái giường mà không hề nói tiếng nào.

Người đó là ai vậy? Tôi đùa dai, nắm trên người cậu ấy dùng đầu ngón tay chỉ chỉ vào đầu mũi cậu ấy.

Cậu ấy đẩy tay tôi ra, hăm hăm hừ hừ, nói một cách không tự nhiên, Là ta

Ha ha ha ha, ha ha ha ha! Tôi cười lăn cười bò trên giường, ôm bụng đập chân. Cậu ấy và Y Tư Tập đúng là một đôi oan gia.

Cậu ấy nghiêng đầu sang nhìn tôi, một lát sau lại quay đầu vào trong nhìn giường. Nhưng chỉ mấy giây sau lại quay đầu qua, ánh mắt kia như thể đang nói với tôi rằng Đừng cười nữa! Cậu ấy cứ quay qua quay lại nhiều

lần như vậy càng khiến tôi buồn cười, cười đến không khép miệng lại được.
Ha ha ha ha, ha ha ha ha!

Cậu ấy thấy tôi cười mãi không ngừng liền quyết định lật người đè lên người tôi. Cậu ấy trừng mắt đe dọa, Không được cười nữa!

Tôi không để ý tới cậu ấy, tiếp tục che miệng cười khúc khích. Cậu ấy then quá hóa giận, kéo tay tôi ra cúi đầu hôn lên môi tôi.

Ủm.... Tôi đang cười vui sướng nhưng lại bị cậu ấy dùng cách đó chặn lại, hại tôi hít thở không thông mặt mũi đỏ bừng.

Môi cậu ấy dờn khỏi môi tôi để tôi thở dốc, sau khi chờ tôi điều chỉnh hơi thở xong cậu ấy lại cúi đầu xuống lần nữa. Tôi đập đập vào vai cậu ấy, nhưng mới đập được vài cái thì đã chìm đắm trong nụ hôn say đắm kia....

Sau một cái hôn sâu, tôi thở dốc, hé mở đôi mắt mê mang, rên rỉ khe khẽ. Cậu ấy dùng ngón tay cái vuốt cánh môi sưng đỏ của tôi, khoe miệng cong lên một cách không đành lòng, xấu xa hời hợt, Kỹ thuật hôn của ta càng ngày càng tốt hơn, Nghe vậy, tôi đâm vào ngực cậu ấy một cái, mắng, Không biết xấu hổ! Ở cùng với Y Tư Táp lâu rồi mà cái tốt đẹp thì không học lại toàn đi học những thói hư.

Ha ha! ! Cậu ấy nhướn một bên mày lên tà tứ cười, vừa cười vừa dùng ngón tay vuốt ve dọc theo đường cong cơ thể tôi.

Tôi bắt lấy tay cậu ấy, đỏ mặt nói, Ban ngày ban mặt, đừng như vậy, ngộ nhờ bị người ta nhìn thấy thì sao? Nửa người dưới là động vật, lại động dục rồi!

Vậy.... buổi tối thì sao? Cậu ấy mị hoặc thì thầm bên tai tôi, đưa đầu lưỡi ra liếm viền tai tôi.

Ủm.... Tôi không kiềm chế được mà phát ra tiếng rên rỉ, thân thể run lên vì tê dại, như thể tôi bị điện giật vậy. Hai tay tôi cũng không tự chủ nắm lấy quần áo của cậu ấy.

Lăng Tiểu Lạc, cảm ơn nàng vì đã cứu ta! Cậu ấy ngừng liếm tai tôi, hôn môi tôi, mỉm cười nhìn tôi, trong mắt chứa đầy tình ý.

Tôi đỏ mặt, nhỏ giọng nói, Đồ ngốc, cảm ơn cái gì chứ, lúc em gặp nguy hiểm chàng cũng luôn hết mình bảo vệ an toàn cho em đấy thôi.

Nàng là người con gái hoàn mỹ nhất! Câu tán dương hết mức của cậu ấy làm tôi kinh ngạc, ngây ngốc hỏi, Hoàn mỹ ở chỗ nào?

Nàng thông minh, lương thiện, dũng cảm, kiên cường, hiền thực, đoan trang, biết được thứ mà người khác không biết, đó không phải là ‘hoàn mỹ’ sao? Cậu ấy dịu dàng vuốt trán tôi, đầu ngón tay gảy nhẹ vài sợi tóc của tôi khiến tim tôi đập nhanh, mặt mũi đỏ bừng.

Em.... Tôi chỉ nói được một chữ, còn lại đều mắc trong cổ họng. Tôi không biết nên giải thích như thế nào với cậu ấy. Một lúc sau, tôi rũ mắt, nói thật nhỏ Em không hề hoàn mỹ đến mức ấy đâu, chỉ là nơi em sinh sống.... Nói đến đây thì không thể tiếp tục bởi cậu ấy đã đưa ngón tay ra chặn môi tôi lại, cúi đầu蹭trán lên trán tôi, thâm tình nói, Trong mắt ta nàng là người hoàn mỹ nhất, trên thế gian này không có bất kỳ một người con gái nào có thể so sánh được với nàng.

Lời của cậu ấy làm sống mũi tôi cay cay, hốc mắt nóng ran. Tôi không nói gì cả chỉ đưa tay ôm cổ cậu ấy thật chặt. Thật ra tôi cũng không cần phải giải thích bởi cái cậu ấy muốn là ‘tôi’, chứ không phải quá khứ của tôi!

Cậu ấy ngửi mùi hương trên tóc tôi, ôm tôi nằm nghiêng trên giường, kéo chăn bông đắp cho cả hai chúng tôi.

Tôi rúc trong ngực cậu ấy len lén lau đi nước mắt, mỉm cười ôm lấy hông cậu ấy, ngửi mùi hương trên cơ thể cậu ấy. Mùi hương mà tôi đã xa cách hơn hai tháng, bây giờ tiếp xúc thấy thật tinh khiết, ấm áp, vô cùng say lòng người....

Hôm sau, tôi vừa mới tỉnh lại mở mắt ra đã thấy ngay đôi mắt dịu dàng tựa làn nước.

Chào buổi sáng! Liệt Minh Đã nở nụ cười trong sáng mê người, dùng giọng mũi khàn khàn lúc mới tỉnh lại chào tôi. Cậu ấy cúi đầu, ấn xuống nụ hôn chào buổi sáng

Trái tim tôi ngọt lịm, chống người ngồi dậy, chần bồng trượt xuống lộ ra thân thể trần truồng.

Chặc.... Cậu ấy hít nhẹ, híp mắt lại, đưa tay về phía người tôi, vuốt nhẹ xương quai xanh của tôi.

Á! Tôi hoảng sợ hét lên, đẩy tay cậu ấy ra, vội vàng phủ chăn bông lên người. Nơi cậu ấy vừa chạm vào có dấu hôn – chứng cứ của cuộc hoan lạc đêm hôm qua.

Ha ha! Cậu ấy cười khẽ, rút tay về. Cậu ấy lật người xuống giường, đi tới tủ treo quần áo rồi lấy hai bộ quần áo sạch sẽ từ trong đó ra, một bộ đưa cho tôi, một bộ để cậu ấy mặc.

Háo sắc đúng là háo sắc mà, rửa mặt xong xuôi, đến lúc ra khỏi lều cậu ấy vẫn không quên hôn trộm môi tôi.

Chúng tôi ngồi quây quần cùng ăn bữa sáng. Tôi vừa ăn mà vừa cảm thấy có ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi không rời. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy A Y Nại ngồi đối diện đang nhìn thẳng vào tôi. Thấy thế, tôi nuốt cháo

trong miệng xuống, hỏi một cách khó hiểu, Mặt tôi có dính bẩn à? Cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi ít nhất cũng được năm phút rồi.

Lăng tử tử, da tử thật đẹp, tử thường dưỡng da như thế nào vậy? Cô ấy chống cằm, mắt chớp chớp đặt câu hỏi.

Nghe vậy, mọi người đều dừng ăn cơm mà chú ý về phía tôi. Bất ngờ trở thành tiêu điểm khiến tôi ngẩn cả người, theo bản năng vuốt mặt mình. Đúng như cô ấy nói, da rất đẹp, bóng loáng mịn màng.

Lăng tử tử nhất định có bí quyết dưỡng da bí truyền! Là gì vậy? Cô ấy đặt tay chống cằm lúc này lên bàn, hơi rướn người về phía trước hỏi.

Hai chữ bí truyền khiến mặt tôi đỏ bừng. Tôi che hai gò má đỏ ửng lại, không dám ngẩng đầu lên, đặc biệt khi có thêm một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn tới. A Y Nại ơi là A Y Nại, cô hỏi cái gì không hỏi lại đi hỏi tôi cái này, tôi phải trả lời thế nào đây? Đâu thể nói là do công lao của Liệt Minh Dĩ được.... Suy nghĩ kỹ một chút thì làn da trước kia của tôi rất bình thường, nhưng kể từ khi hoan lạc cùng Liệt Minh Dĩ thì làn da của tôi đã được cải thiện.

A Y Nại thấy tôi ôm má không nói câu nào nên không hiểu hỏi, Lăng tử tử, phương pháp bí truyền đó là gì?

Đúng đấy, đúng đấy, phương pháp bí truyền đó là gì vậy? Nói mau lên đi, hỏi hộp chết đi được! Y Tư Tập học theo cách nũng nịu của A Y Nại để phụ họa. Anh ta vỗ nhẹ bàn, tạo nên bầu không khí ‘muốn biết ngay không thể chờ đợi’.

Tôi liếc mắt lườm anh ta. Nhìn anh ta mà xem, đường đường là Thái tử điện hạ lại vô lại đến vậy. Còn học theo cách nói chuyện của em gái nữa, chặc, nổi hết cả da gà!

Anh ta không hề để ý, cười đến tà ác, dùng cùi chỏ huých cánh tay Liệt Minh Dã, cười xấu xa nói: Nhóc con, cậu nhất định có biết Lăng cô nương dùng gì để dưỡng nhan, cậu nói đi!

Nghe vậy, cơ mặt Liệt Minh Dã liên tục co rút, sắc mặt lúc đỏ lúc xanh. Cậu ấy nắm chặt đôi đũa, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm anh ta, quát to, Huỳnh cầm miện lại

Phì, ha ha ha ha! Y Tư Tạp phì cười, ôm bụng dựa đầu lên vai cậu ấy.

A Y Nại tỏ vẻ khó hiểu. Cô ấy không biết vì sao chỉ hỏi bí quyết dưỡng nhan bí truyền lại dẫn tới hoàn cảnh quái dị như bây giờ.

Khụ.... Tôi bỏ hai tay ôm má xuống, hắng giọng, chọn bữa một loại phương pháp làm đẹp nói cho cô ấy, Mài trôn châu thành bột phấn, sau đó trộn lẫn với sữa tươi và mật ong, quấy đều rồi bôi lên mặt, sau một nén hương thì rửa sạch. Tôi nhớ lại phương pháp dưỡng da mà hồi đại học tôi hay dùng, đơn giản lại tiện lợi, hiệu quả cũng không tệ.

Ồ! Sữa tươi cũng có thể dưỡng nhan à? A Y Nại kinh ngạc mở to mắt, đôi môi đỏ mọng há ra một nửa không thể khép lại được.

Đúng vậy!, tôi gật đầu, Sữa tươi không chỉ tăng cường canxi cho xương, giúp thân thể khỏe mạnh mà nó còn rất có lợi cho da. Dùng sữa tươi rửa mặt sẽ càng làm cho làn da trở nên sáng bóng và mềm mại.

Oa, thật thần kỳ! A Y Nại như thuyền trưởng hải tặc vừa phát hiện ra vùng đất mới. Cô ấy hưng phấn quay đầu nhìn về phía Thảo Hồ, Thảo Hồ, huỳnh giúp muội làm phương thuốc dưỡng nhan Lăng tỷ tỷ nói có được không?

Được, không thành vấn đề, chế thuốc là sở trường của ta! Thảo Hồ đồng ý ngay. A Y Nại cười ngọt ngào, gương mặt ửng đỏ. Thấy thế, tôi mới chợt hiểu ra tại sao cô ấy lại hỏi tôi phương pháp dưỡng nhan, thì ra vòng tới

vòng lui vẫn là vì muốn tiếp cận Thảo Hồ. Cô gái nhỏ này luôn làm tôi dở khóc dở

Không khí mập mờ trôi qua, đến cuối bữa ăn giọng nói của Y Tư Tạt vang lên, anh ta hỏi, Giờ Thân hôm qua Vân Phong đã tỉnh rồi, nhưng vẫn không chịu tiết lộ tình hình quân sự của người Ô, mọi người ai có biện pháp nào hay có thể khiến hắn mở miệng không?

Nghe vậy, chúng tôi đều yên lặng, một lát sau đồng thời đưa mắt về phía Thảo Hồ, anh ta là người có rất nhiều cách để lấy khẩu cung.

Cứ giao cho ta, ta có loại thuốc có thể khiến người khác ngoan ngoãn nghe lời, hỏi cái gì đáp cái đó! Thảo Hồ giơ tay lên vỗ ngực, trong miệng còn đang ăn miếng bánh bao, nhai nhồm nhoàm nói.

Được, sau bữa ăn bắt đầu thăm vấn! Y Tư Tạt vỗ đùi, hai mắt phát ra ánh sáng vui mừng.

Trong lúc nhìn quanh tôi thấy tầm mắt của Mục Liễu Như và Nhiếp Quang đụng nhau, nhưng sau đó lại vội vàng dời đi, cùng lúc đó mặt cả hai đều đỏ lên. Thấy thế, tôi ngẩn ra, trong đầu xuất hiện dấu chấm hỏi. Hai người họ.... sao thế nhỉ?

Sau bữa ăn, tôi kéo Mục Liễu Như vào lều hỏi thăm chuyện giữa cô ấy và Nhiếp Quang. Không hỏi thì thôi, vừa hỏi một cái là mặt của cô ấy lập tức đỏ lên, lúng túng xấu hổ.

Bộ dạng này của Mục Liễu Như khiến lòng tôi ngứa ngáy, đột nhiên cảm thấy rất hưng phấn, không ngừng hỏi dồn. Cuối cùng không tránh được sự truy hỏi tới cùng của tôi, Mục Liễu Như đành nhìn chằm chằm tôi, oán giận nói, Chẳng phải đều do muội sao!

Hả? Muội? Tôi không hiểu gì cả, chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?

Khi muội và Thương Sí cùng mất tích, ta không tìm được Minh Dĩ và Y Tư Táp nên đã đi tìm Nhiếp Quang, nhưng ai mà biết anh ta đang tắm rửa bên trong lều! Nói xong, cô ấy im re, ngượng ngùng quay lưng đi.

Một giây, hai giây, ba giây, ước chừng qua năm giây tôi mới hết sững sờ mà hoàn hồn. Ha ha ha ha. A ha ha ha ha! !! Tôi ôm bụng cười lăn cười lộn, thân thể nghiêng ngả một cái ngã xuống giường.

Muội còn cười? Mục Liễu Như quay người lại tức giận nhìn tôi chăm chăm. Tôi xua tay ý bảo không cần nói gì cả, còn bản thân thì ôm chần bông vào ngực cười không ngừng, Ha ha ha ha ha ha ha ha. Thân thể Nhiếp Quang đã bị cô ấy nhìn thấy rồi, khó trách hai người lại xấu hổ không dám nhìn nhau. Đùa à, buồn cười chết tôi rồi!

Tốt nhất là muội cười cho chết luôn đi! Mục Liễu Như tức giận dậm chân một cái, chạy như bay ra khỏi lều.

Tôi cười lăn lộn trên giường, tay dấm bình bịch vào chần bông. Tôi cười cười rồi đột nhiên dừng lại, trở mình một cái ngồi dậy. Mục Liễu Như đã thủ tiết bốn năm, cô ấy lại còn trẻ, sao không tái giá nhỉ? Hiện tại cô ấy đã nhìn thấy thân thể của Nhiếp Quang, vậy sao không tác hợp cho hai người họ? Nhiếp Quang là người ngay thẳng, nếu hai người họ có thể có kết cục thì chẳng phải là.... Oa! Tôi hô to một tiếng rồi ném chần sang một bên, kích động nhảy về phía trước. Mục Liễu Như làm chị dâu tôi, tốt lắm! Ha ha, thật là tốt, tác hợp tác hợp, xem xem có khả năng không.

Chưa đến buổi trưa Thảo Hồ đã moi được tin tức có liên quan đến tình hình quân sự của người Ô từ trong miệng Vân Phong. Có ba mươi vạn tướng sỹ người Ô tiến vào lãnh thổ Long Triều, trải qua cuộc giao chiến với Ba Vương tổn thất gần một nửa, giờ Hối tối nay nước Ô đặc biệt phái ra mười vạn tinh binh chia làm hai đường trợ giúp. Mà việc chúng tôi phải làm chính là mai phục trước, một lưới bắt hết hai đội tinh binh này, tuyệt đối không để cho bọn họ có cơ hội trợ giúp.

Sau buổi trưa, Liệt Minh Dã và Nhiếp Quang dẫn tất cả năm vạn nhân mã chờ xuất phát.

Thiếu gia, nhớ cẩn thận! Tôi kéo tay Liệt Minh Dã dặn dò. Cậu ấy vỗ vỗ mu bàn tay tôi nở nụ cười tự tin rồi xoay người lên ngựa, tay vung cao, lãnh binh đồng thời xuất doanh cùng Nhiếp Quang.

Chờ đợi, nhìn mặt trời lặn về phía tây.... Trời tối.... Đêm khuya.

Nằm ở trên giường không ngủ được, tôi cúi người nhìn xuống cuối giường, ánh nến lay nhẹ, bên ngoài lều yên tĩnh im ắng. Nến cháy hết cây này đến cây khác, tới khi tiếng gà gáy tảng sáng bên ngoài lều phá tan sự yên tĩnh.

Tôi ngồi bật dậy, xỏ giày rồi đi ra ngoài, tới lều lớn của Chủ soái. Từ xa đã nghe thấy tiếng cười của Y Tư Tật và Nhiếp Quang, nhìn bộ dáng của bọn họ không cần hỏi nhiều, nhất định là đã mai phục thành công. Tôi ghé cổ nhìn quanh, chỉ có Nhiếp Quang trở về, không thấy Liệt Minh Dã đâu cả.

Tiểu muội đừng vội, Minh Dã võ nghệ cao cường, can đảm phi phàm, lát nữa sẽ trở về doanh trại thôi! Nhiếp Quang cười vỗ vỗ đầu vai tôi, không hề lo lắng cho Liệt Minh Dã.

Tôi gật đầu. Thật ra những gì anh ta nói tôi đều biết, nhưng thấy anh ta trở lại mà Liệt Minh Dã vẫn chưa về nên tôi khó tránh khỏi lo lắng trong lòng. Phụ nữ chính là như vậy, nửa kia bình an trở về thì không nói, nhưng nếu muộn dù chỉ một giây một phút thôi cũng có thể lo lắng suy nghĩ lung tung rồi.

Tôi xốc lại tâm trạng, để cho mình tĩnh tâm chờ đợi, bây giờ mới vừa tảng sáng mà thôi, chờ thêm một chút nữa là Liệt Minh Dã sẽ trở lại. An tâm, trở về lều chờ đợi....

Sắc trời sáng tỏ mà tôi vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, tôi không thể ngồi yên, mang theo nỗi lòng thấp thỏm đi ra ngoài. Đi lâu rồi mà chưa trở

về, chẳng lẽ Liệt Minh Dĩ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Chương 75: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn - Bà Mai Làm Mỗi - Điềm Báo Trước Cơ Ác Mộng.

Tôi vội vàng chạy về phía lều lớn của Chủ soái nhưng rồi bất ngờ ngừng lại. Trái tim đang đập thồm lập tức bình tĩnh lại, trên môi là nụ cười vui vẻ.

Lăng Tiêu Lạc! Liệt Minh Dĩ cười một con ngựa lớn, vẫy tay với tôi, mặt mày rạng rỡ, thậm chí còn có chút đắc ý.

Thấy thế, tôi thu lại nụ cười, tức giận trừng mắt nhìn cậu ấy. Về trễ mà còn tươi tỉnh như vậy, hại tôi lo lắng uống công.

Cậu ấy nhảy xuống ngựa, cầm lấy tay tôi đưa lên môi hôn, biết mà còn hỏi, Lo lắng lắm phải không?

Ừ. Tôi gật đầu trả lời, không quên đâm nhẹ vào ngực cậu ấy.

Ta đã hứa với nàng sẽ không lừa dối nữa, ta nói được là làm được. Cậu ấy cầm tay tôi đặt ở trước ngực. Hiện tại hai tay của tôi đều bị cậu ấy nắm lấy, mà sau lưng còn có rất nhiều tướng sĩ đang nhìn, mặt tôi đỏ lên, vội vàng rút tay về, nũng nịu nói, Nghiêm chỉnh một chút!

Ha ha! Cậu ấy cười nhẹ, lơ đãng nhún vai.

Minh Dĩ! Hai chúng tôi nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại, chỉ thấy Y Tư Táp từ trong lều Chủ soái đang sải bước đi tới.

"Đã tiêu diệt toàn bộ quân phản tặc! Liệt Minh Dã dùng những chữ đánh thép nhất báo lại tình hình chiến đấu cho anh ta, sau đó ngoắc ngoắc tay với anh ta, thần bí nói, Đến đây nhìn xem, xem ta mang cái gì về cho huynh này. Dứt lời, cậu dắt tôi đi về phía sau đội ngũ. Y Tư Tạp cũng đi theo.

Đi qua tường sãi, khi vật thể ấy xuất hiện trước mắt tôi lập tức A một tiếng, không thể tưởng tượng nổi mà trợn tròn mắt. Ôi trời ơi, là lương thảo! Có vài xe chở heo, dê, gà, vịt được nhốt trong lồng, thậm chí còn có vài vò rượu nữa.

Y Tư Tạp hít sâu một hơi, kinh ngạc chẳng khác gì tôi. Anh ta chỉ vào đồng lương thảo mà líu lười nói, Nhiều vậy! Ở đâu ra đây?

Ta tiêu diệt chi viện của quân Ô, trên đường trở về bắt gặp nhóm lương thảo này. Nếu đã thấy, thì đành cướp luôn! Chuyện Liệt Minh Dã nói là chuyện nên làm. Nói xong, cậu ấy xoay người vẫy tay

Lâm Tiêu xách theo một người đàn ông đi đến, năm tóc của hắn ta để hằn ta ngựa mặt lên. Người này chừng ba mươi tuổi, hai mắt nhắm nghiền, hình như là hôn mê.

Lương thảo của ai vậy? Y Tư Tạp có vẻ cực kỳ hưng phấn, không công mà được hưởng lợi ai mà chẳng vui sướng.

Huynh đoán xem! Liệt Minh Dã tỏ vẻ thần bí. Y Tư Tạp chống cằm suy tư, một lát sau búng tay cái ‘tách’, nói ra ba chữ chắc như đinh đóng cột, Đức Thân Vương!

Không sai, lương thảo là của Trung Nghĩa Vương đưa cho hắn! Y Tư Tạp gật đầu, tôi nghe lại cảm giác có ý châm chọc, Trung Nghĩa Vương.... A, Trung Nghĩa phản bội.

Giỏi lắm! Y Tư Tạp khen. Anh ta nhấc tay, dùng sức vỗ lên vai Liệt Minh Dã, tinh thần càng hưng phấn, Minh Dã, ta không biết nên dùng từ ngữ gì

để hình dung cậu nữa. Cậu làm quá tốt!

Không nói được thì câm miệng đi! Liệt Minh Dã ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng mắt lại cong thành hình bán nguyệt.

Hai người họ không cần nói nhưng vẫn hiểu nhau khiến tôi rất cảm động. Cuối cùng Liệt Minh Dã đã tìm được một người bạn cậu ấy có thể thổ lộ tâm tình mà không cần lo lắng âm mưu toan tính gì nữa.

Truyền lệnh xuống, giết heo, làm thịt dê, hầm gà, nướng vịt, hâm rượu. Hôm nay chúng ta phải ăn uống no say! Y Tư Tạt hai tay chấp sau lưng vận khí hét lớn với các tướng sĩ, âm dứt, các tướng sĩ đồng loạt hoan hô vang dội.

Mau đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi. Buổi tối chúng ta sẽ uống một trận ra trò! Y Tư Tạt vỗ vỗ cánh tay Liệt Minh Dã, ý cười trong mắt đã không còn nữa, thay vào đó là ánh sáng rực rỡ.

Người này xử lý như thế nào? Liệt Minh Dã ý bảo người đàn ông đang hôn mê kia.

Giao cho Thảo Hồ, để xem có thể moi được tình hình quân tình chỗ Trung Nghĩa Vương không. Hữu dụng thì giữ lại, vô dụng, giết!

Liệt Minh Dã gật đầu, quay đầu nói với Lâm Tiêu, Giao cho y sư Thảo Hồ!

Vâng! Lâm Tiêu lĩnh mệnh, dứt lời cũng lui xuống.

Trở về lều, tôi vừa lau thân thể giúp Liệt Minh Dã, vừa cười, thi thoảng ngẩng lên liếc nhìn cậu ấy. Lần này đối đầu với kẻ địch, cậu ấy đã vô tình lấy được rất nhiều lương thảo. Đức Thân Vương mà biết không phải sẽ tức chết sao? Cứ nghĩ đến việc hôm nay sẽ được ăn thức ăn cướp về là tôi lại cảm hưng phấn. Dù sao thứ mình đoạt được luôn ngon hơn những thứ mình tự làm ra.

Nàng cười ngây ngô cái gì vậy? Liệt Minh Dĩ bắt lấy tay tôi, nhướn một bên mày lên.

Cười chàng. Lương thảo như vậy mà cũng bị chàng lấy được. Tôi dùng ngón trỏ gõ nhẹ vào đầu mũi của cậu ấy. Lúc rút tay về, tôi lấy khăn vải vắt khô nước, lau mặt giúp cậu ấy.

Ha ha, nếu là người khác ta sẽ khoan dung không cướp đoạt, nhưng là Đức Thân Vương thì không cướp không được! Cậu ấy hơi nhướn đuôi lông mày lên, bộ dáng vô cùng khiêu khích.

Tôi không nói tiếng nào, chỉ cười, lắc tay vỗ vai cậu ấy nói, Tắm xong rồi, mau đứng dậy lau khô người thôi. Cũng nên để cho Đức Thân Vương nếm thử mùi vị không có lương thảo xem nó như thế nào.

Cậu ấy từ trong nước đứng lên, chân bước ra khỏi thùng gỗ. Tôi lau khô thân thể cho cậu ấy, sau đó vắt lại khăn lên giá.

Cậu ấy ôm lấy tôi từ phía sau, kề sát môi vào tai tôi thì thầm, Ngủ cùng ta....

Nghe vậy, thân thể tôi run lên, hai má đỏ bừng, gật đầu một cái. Cậu ấy bế tôi lên giường, đắp chăn bông, rồi ôm lấy tôi, nhắm mắt lại.

Cả đêm không ngủ được, bây giờ thấy cậu ấy đã bình an trở về tôi cũng nên nghỉ ngơi, lấy lại tinh thần thôi. Tôi vòng tay qua ôm lấy eo cậu ấy, vùi cả thân mình vào trong ngực cậu ấy, an tâm ngủ....

Tôi ngủ một giấc rất dài, rất ngon, cho đến tận chiều tối mới tỉnh lại.

Tôi nhìn chăm chăm vào rượu thịt trên bàn mà lú lẫm. Toàn những thứ được cướp về, thật thịnh soạn! Quả đúng như lời Y Tư Táp, heo, dê, gà, vịt, rượu đều có đủ cả!

Uống! Uống! Bên ngoài lều, các tướng sĩ hứng khởi bùng bùng, nâng ly cạn chén rất náo nhiệt. Bên trong lều, Liệt Minh Dã, Y Tư Táp, Nhiếp Quang, Thảo Hồ, Phong Thiên Tá, Phong Thiên Hữu cũng bắt đầu uống rượu. Tôi cùng với Mục Liễu Như, Tiểu Thương Sí, A Y Nại chỉ ăn cơm và thức ăn, không uống rượu.

Tối nay ai nấy đều vui vẻ. Y Tư Táp, Nhiếp Quang, Thảo Hồ, Phong Thiên Tá, Phong Thiên Hữu thay nhau mời rượu Liệt Minh Dã. Mà mời đến đâu Liệt Minh Dã cũng không từ chối, đối ẩm với từng người một.

Tôi vừa gấp thức ăn vừa cười nhìn Liệt Minh Dã. Cậu ấy mặc một bộ quần áo Oa Tắc nhìn hết như người Oa Tắc thực thụ. Qua một thời gian tiếp xúc với Y Tư Táp, tính tình của cậu ấy ngày càng thay đổi rõ ràng. Lâu rồi không thấy cậu ấy vui buồn thất thường nữa, thậm chí còn học được cách trêu ghẹo, đùa giỡn. Quả là một sự thay đổi tuyệt vời!

Tôi, Mục Liễu Như, A Y Nại vốn không uống rượu, nhưng dưới sự thúc ép của mọi người cũng đành nâng chén nhấp môi. Tôi không uống rượu trắng, nên khi vừa uống, cảm giác đầu tiên là nồng, cảm giác thứ hai là mùi vị không tinh khiết và thơm như rượu nho. Lúc rượu chảy vào yết hầu, cay đến nỗi tôi phải che miệng, nhú mào, hơi lè lưỡi ra để hà hơi dưới lòng bàn tay.

Hành động này của tôi khiến mọi người cười ha hả. Tiểu Thương Sí thấy bọn tôi đều uống rượu, cũng lại gần ngửi thử mùi rượu. Vừa ngửi một chút đã nhú mào bịt chặt mũi, dùng giọng mũi nói, Hôi quá à!

Dứt lời, đầu tiên mọi người sững sờ, sau đó là cười nghiêng ngả. Liệt Minh Dã vuốt đầu thẳng bé nói, Không biết uống rượu thì không phải là nam tử hán.

Nghe vậy, tôi liền ngẩng đầu lên lườm cậu ấy. Theo như lời cậu nói chẳng phải đàn ông mà không uống rượu đều là phụ nữ hết sao? Nào có ai dạy

con cái như vậy ch

Nam tử hán? Tiểu Thương Sí không hiểu.

Giống như cha! Liệt Minh Dĩ dùng sức vỗ ngực. Tôi lườm lần hai, nhìn cậu ấy tự khoe khoang kìa.

Ừm.... Tiểu Thương Sí sờ cằm trầm ngâm, một lát sau học bộ dáng của cha vỗ ngực mình, lớn tiếng nói, Con muốn làm nam tử hán!

Nhóc con đã được Liệt Minh Dĩ dẫn vào ‘con đường uống rượu’ trong tương lai. Mọi người đều bị khuôn mặt non nớt của thằng bé chọc cười. Liệt Minh Dĩ thì cúi thấp đầu hôn lên trán con trai, nở nụ cười vừa hài lòng vừa thỏa mãn.

Rượu qua ba tuần, món ăn qua ngũ vị, ai nấy đều đã ngà ngà say, lại nghe thấy Y Tư Tập nắc một cái lưỡi biếng hời, Vân Phong đã hết tác dụng rồi, nên giải quyết như thế nào bây giờ?

Nghe vậy, tất cả đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn về phía anh ta. Mọi người yên lặng chừng năm sáu giây, thì Thảo Hồ thốt ra một câu, Vậy đưa hân cho ta, ta sẽ dùng hân để thử thuốc.

Ánh mắt của mọi người chuyển từ Y Tư Tập sang anh ta, nhưng vẫn yên lặng như cũ. Lại qua năm sáu giây, Liệt Minh Dĩ bất ngờ đập bàn một cái, quát, Khiến hân muốn sống không được, muốn chết cũng không xong! Dứt lời, lập tức giành được sự hưởng ứng của những người khác. Tất cả vỗ tay ầm ầm, lặp lại lời cậu, Khiến hân muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Ha ha, được! Thảo Hồ cười khúc kh, gương mặt tuần tú đỏ bừng, cầm bình rượu lên tự rót cho mình.

Thấy thế, tôi rùng mình một cái. Mặc dù anh ta cười, nhưng tôi lại cảm giác có chút lạnh. Không phải bởi vì nhiệt độ giảm xuống, mà do âm mưu tà ác. Tên Thảo Hồ này, rốt cuộc là say hay không say vậy?

Sau khi đã thỏa mãn rượu thịt, bữa tiệc dần tan.

Tôi và Liệt Minh Dĩ tay nắm tay đi tản bộ ở gần doanh trại. Bầu trời tối nay rất trong, có thể nhìn thấy rõ mây, trăng, sao. Mặt trăng sáng vừa tròn vừa lớn, như thể có thể vươn tay chạm vào.

Nhìn vầng trăng sáng kia, Liệt Minh Dĩ dừng bước, xoay người đối mặt với tôi, khàn giọng nói, Đã lâu rồi không được nghe nàng hát.

Nghe vậy, tôi phì cười một tiếng, khẽ mở miệng hỏi, Muốn nghe bài nào?

"Sau cơn mưa trời lại sáng.

Tim tôi đập lỡ một nhịp, mặt hơi nóng. Tôi liếm môi, nhìn vào mắt cậu ấy bắt đầu cất lời ca. Nghĩ lại thì, bài hát này coi như là bài hát đính ước của hai chúng tôi.

Cậu ấy cười nhìn tôi, đôi mắt sâu thẳm như thể phủ lên một tầng lụa mỏng, mê hoặc lòng người.

Chỉ là một bài hát thôi, nhưng cậu ấy lại xúc động, nước mắt lăn xuống hai gò má. Tôi sợ hãi, vội lau mặt cậu ấy, đau lòng hỏi, Sao lại khóc?

Vui mừng, bởi vì ta có nàng.... Giọng cậu ấy nghẹn ngào. Cậu ấy cầm tay tôi, nhẹ nhàng để áp vào má, Ta cảm tạ trời xanh đã đưa nàng đến bên ta, để ta có được nàng....

Hai câu kia kích thích nước mắt của tôi. Tôi vươn tay ôm lấy cổ cậu ấy, chủ động hôn lên môi cậu ấy. Nhắm mắt lại, nước mắt rơi, trái tim khẽ run rẩy.

Cậu ấy hơi giật mình, nhưng chỉ lát sau liền ôm tôi. Cậu ấy vừa hôn, vừa ôm tôi vén màn lều lên tiến vào trong.

Hơi rượu dâng lên, hai chúng tôi cùng ngã lên chăn. Tôi nằm trên lồng ngực cậu ấy, tìm đến đôi môi. Cậu ấy xoay người đè tôi dưới thân, tiếp theo là hôn, kịch liệt mà điên cuồng. Chúng tôi lăn qua lăn lại trên chăn, bất ngờ đụng bộp một cái vào đầu giường, đầu có chút choáng váng nhưng vẫn không thể nào tách hai chúng tôi ra.

Lăng Tiêu Lạc.... Hơi thở của cậu ấy nặng nề, khẽ gọi tên tôi. Tay cậu ấy di chuyển khắp người tôi, đốt lên ngọn lửa kích tình mãnh liệt.

Tôi ngửa đầu, nhắm mắt, mặc cho cậu ấy cởi từng lớp từng lớp quần áo của mình. Triền miên, đòi hỏi, yêu kiều dưới thân cậu ấy....

Hôm sau, tôi ngủ tới lúc tự nhiên tỉnh dậy. Mặt trời đã lên cao, Liệt Minh Dĩ không có ở đây. Tôi vuốt ve chỗ cậu ấy nằm, không tự chủ được nở một nụ cười ngọt ngào. Tôi cảm thấy mình giống như cô gái mười bảy mười tám tuổi, lần đầu trải qua chuyện tình cảm. Càng sống càng thấy mình nhỏ đi, như thế tôi không phải hai mươi tám nữa mà đã trở về thời thanh xuân sức sống tràn trề năm mười tám tuổi. Tôi theo bản năng xoa xoa cái bụng phẳng của mình, cười càng sâu hơn, không biết liệu nơi này đã có một sinh mạng mới hay chưa.... Thật mong đợi!

Tôi thu hồi bàn tay đang xoa bụng, rồi ngồi dậy. Chăn bông trượt xuống, những dấu hôn trên người vừa nhìn cái là thấy ngay. Tim tôi đập mạnh, mặt nóng ran, khắp thân thể là những dấu hôn đậm nhạt khác nhau, rất nhiều. Tôi lập tức chạy lại phía trước, nhặt quần áo tán loạn trên chăn rồi mặc vào. Hai chân chụm lại, đứng lên.... chân có chút đau, có chút vô lực, thân thể lâng lâng. Say rượu, nhiệt tình quả nhiên là điên cuồng, bây giờ sắc dục qua đi di chứng liền xuất hiện.

A a a.... Tròng tiếng kêu thảm thiết làm tim tôi đập loạn. Tôi quăng chiếc khăn cầm trong tay vào chậu nước. Theo phản xạ nhìn về phía cửa lều, sợ hãi thở hổn hển. Không thể trách tôi nhát gan, mà là tiếng kêu này quá dọa người!

Sự hoảng sợ ngăn ngui biến mất, tôi biết được tiếng hét thảm đó là của ai. Vội lấy khăn lên rửa mặt, rửa xong tôi như bay lao ra khỏi lều, chạy đến nơi nhốt Vân Phong.

Quả nhiên âm thanh truyền ra từ đó. Tiếng sau còn thảm thiết hơn cả tiếng trước. Tôi không dám trực tiếp đi vào, chỉ đứng ở bên ngoài lều, khẽ nhấc rèm lên nhìn quanh.... Oa! Tôi kinh ngạc, chỉ thấy Vân Phong đang bị trói vào một cây cọc gỗ thô chắc, nửa thân trên trần trụi đỏ rực, còn có thể nhìn rõ ràng những mạch máu và gân mạch trong cơ thể.

Thảo Hồ một tay chống cằm đứng ngay phía trước hăn ta, nhú hai hàng lông mày lại, đang trong tư thế ‘nghĩ’. A Y Nại ở bên cùng nhìn.

A a a.... A a a.... Vân Phong vặn vẹo như côn trùng. Hiện giờ gương mặt trơn bóng như ngọc không khác gì bị thiêu đốt, còn đâu cái gọi là ‘tiên phong đạo cốt’, rõ ràng là chật vật không chịu nổi, mặc người chém giết. Bộ dáng của hăn ta rất quái lạ, không biết là muốn cười hay muốn khóc, nhìn mà thấy quỷ dị

Thảo Hồ nghe hăn gào thét một lát, sau đó bỏ tay chống cằm xuống, cầm con dao nhỏ và bình sứ từ trên bàn lên. Thấy thế, Vân Phong điên cuồng gào thét như một con dã thú bị thương. Thảo Hồ không để ý tới tiếng gào thét kháng cự của hăn ta, thản nhiên dùng dao găm đâm vài nhát lên người hăn ta, xong lại cắt vài nhát, rồi khắc vài đường, sau đó hứng lấy máu chảy từ miệng vết thương vào trong bình sứ.

Vân Phong vẫn đang gào thét, Thảo Hồ thấy phiền, bèn lấy ra một thứ màu xanh lá dạng bùn từ một bình sứ khác bôi lên miệng vết thương của Vân

Phong, toàn thân hần ta lập tức co rút, trợn mắt một cái rồi hôn mê.

Chặc! Tôi dùng một tay che miệng, kinh sợ không thôi, tròn mắt nhìn. Thảo Hồ.... Thảo Hồ.... Tôi nuốt nước miếng. Tôi vẫn cho rằng anh ta ngây thơ ngờ nghệch sẽ không làm được những chuyện tàn nhẫn, không ngờ anh ta lại ‘quen tay’ đến mức này. Trời đất ơi, đó là gì thuốc gì vậy? Sao lại kinh khủng đến thế!

Thảo Hồ nhìn bình sứ đựng máu trong tay suy nghĩ một lát. Lát sau lại dùng dao găm quấy, lúc thì ‘chặc’ một tiếng, lúc thì nhú mào. A Y Nại lẳng lẳng ở bên anh ta. Cô ấy một tay chống cằm ngồi ở trên ghế nhìn.

Từ góc độ của tôi nhìn lại chỉ thấy sườn mặt của hai người họ. Trong đôi mắt linh động của A Y Nại lóe lên sự yêu thích đối với Thảo Hồ. Ánh mắt dịu dàng mà nhiệt tình. Dáng vẻ của một cô gái mới biết yêu thực sự khiến tâm hồn người ta nhận nhận. Nhưng tên ngốc Thảo Hồ lại làm như không thấy, chỉ tập trung tinh thần chăm chú với máu.

Tôi có cảm giác thất bại. Mỹ nhân đang ở bên cạnh, một anh ta còn có thể chuyên tâm nghiên cứu y học. Cũng không chịu nghĩ xem vì sao con gái người ta luôn xuất hiện trước mặt anh ta, vì sao luôn vô tình hữu ý nói chuyện với anh ta. Thật là ngu ngốc, đần độn

A Y Nại rất có tính nhẫn nại, không làm phiền, không ầm ỹ. Ước chừng qua một nén hương, chân tôi đứng cũng sắp tê rồi, Thảo Hồ mới ngẩng đầu lên, nhìn A Y Nại. Mắt A Y Nại lập tức tỏa sáng, giống như đưa tình với anh ta. Hai người cứ nhìn thẳng vào mắt nhau như vậy. Một lúc lâu sau, Thảo Hồ gãi má, nói, Vì sao cô không chớp mắt? Không cay mắt sao? Nói xong, bản thân anh ta buồn bực chớp mắt, như thể đang nói chớp mắt mới là bình thường vậy.

Nghe vậy, tôi suýt nữa hóa đá, trong lòng tức giận, muốn xông vào gõ đầu anh ta một cái. Đồ ngốc! Đồ ngốc!

Nụ cười của A Y Nại hơi cứng lại, trên mặt có chút không nhịn được, quay đầu nhìn về phía cửa lều. Khi nhìn thấy tôi đang rình coi thì ngẩn người, đỏ mặt, lúng túng.

A? Lãng cô nương, cô tới lúc nào thế? Thảo Hồ cũng nhìn thấy tôi, đứng thẳng dậy.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta không nói gì, mà vẫy vẫy tay với A Y Nại. Anh ta không hiểu vì sao bị tôi trừng, liền hoang mang nghiêng đầu.

Tôi kéo A Y Nại ra cách lều một đoạn, nhẹ giọng nói, Cô dùng cách này theo dõi anh ta không được đâu. Anh ta là một tên y si, trong đầu chỉ toàn thảo dược thôi!

A Y Nại thở phì phò dậm chân, giận nói, Vậy muối phải ăn vận thành thảo dược đi quấy rầy hử sao? Cô ấy lại nói tiếp, Hử đúng là đầu gỗ, ta chưa từng thấy người nào chậm hiểu như hử!

Đế tỵ cách. Cách này có thể tạo ra tiếng nói chung giữa hai người!

Cách gì? Nói mau! Mắt A Y Nại sáng lên, sốt ruột nắm tay tôi.

Chẳng phải anh ta cảm thấy hứng thú với thảo dược sao, như vậy muối hãy nói chuyện về y dược với anh ta. Hãy kể toàn bộ kỳ thảo trên quý của Oa Tắc cho anh ta nghe, gợi lên hứng thú của anh ta xong mới có thể tiếp tục tiến hành bước kế tiếp! Đối phó Thảo Hồ, chỉ có thể lấy độc trị độc.

Oa, cách này hay! Tốt quá! Cô ấy buông tay tôi ra, vỗ hai tay vào nhau, vỗ xong liền ôm chầm lấy tôi, vui vẻ ra mặt, Lãng tử tử, cảm ơn tử! Nói xong, vội chạy về lều.

Tôi lắc đầu nhìn màn hình lều đung đưa, sau lại gật đầu, tay sờ mũi cười thành tiếng, lầm nhảm một mình, Thảo Hồ ơi Thảo Hồ, chớ trách tôi giúp anh se duyên. Anh đã hai mươi, cũng đã đến lúc nên tìm một cô gái tốt để yêu

đương, suy tính chuyện tương lai rồi. Nghĩ đến đây, đột nhiên tiếng kêu thảm thiết muốn sống không được, muốn chết không xong của Vân Phong lại truyền từ trong lều tới khiến tôi sợ đến độ tâm trạng vui sướng vì thất được dây tơ hồng lập tức biến mất. Tôi biến sắc, một tay đè ngực lại, xoay người rời đi. Thảo Hồ lại bắt đầu hành hạ hăm ta rồi. Tiếng kêu đã biến thành tiếng rít, cực kỳ khó nghe!

Người đàn ông áp tải lương thảo không thể cung cấp thông tin liên quan đến tình hình quân sự của Trung Nghĩa Vương, giữ lại cũng vô dụng, giết!

Nửa tháng trôi qua, trong doanh vẫn vang vọng tiếng gào khóc thảm thiết, Vân Phong bị Thảo Hồ hành hạ đến nỗi người không ra người, quỷ không ra quỷ. Tôi đi nhìn ba lần rồi không dám đi tiếp, nhìn lâu một lần là muốn

Sáng sớm, chúng tôi cùng dùng đồ ăn sáng. Một tướng sĩ tiến vào trong lều, quỳ một chân trên đất, hai tay ôm quyền nói với Y Tư Tập, Bẩm thái tử điện hạ, thám tử báo lại, Hoàng Thành Long triều đã bị Đức Thân Vương đánh hạ, hoàng cung bị huyết tẩy!

Nghe vậy, miếng cháo tôi ngậm trong miệng suýt nữa phun trở lại trong chén, đầu óc mờ mịt .

Hoàng thượng đâu? ! Liệt Minh Dã đứng bật dậy, mặt lạnh lùng.

Bỏ trốn, không rõ tung tích!

Liệt Minh Dã chậm rãi ngồi lại vị trí cũ, mím chặt môi mỏng, đôi mắt sâu thẳm bị che kín bởi vẻ tàn độc.

Tôi hoàn hồn, dùng sức nuốt cháo trong miệng xuống. Tim đập liên hồi. Khó có thể tin được, chỉ trong thời gian ba tháng rưỡi ngắn ngủi mà Đức Thân Vương đã có thể chiếm được Hoàng Thành. Hăm có ba mươi vạn binh, ngoài ra còn thêm quân đội hùng hậu của Ba Vương, ôi trời ơi, số tướng sĩ cộng vào quả là con số thiên văn!

Tin tức mang tính chất oanh tạc khiến cho chúng tôi đều lặng yên. Thật lâu sau Y Tư Tạp mới xua tay ý bảo tướng sĩ lui xuống.

Sóng trước chưa lặng, sóng sau đã tới, tiếng bước chân dồn dập bình bịch bước vào lều. Thảo Hồ xuất hiện, chạy thẳng tới bàn ăn, chống hai tay lên bàn, lớn tiếng nói, Sư phụ báo mộng cho ta, nói giờ Tý tối nay là giờ đại hung, là giờ máu chảy, muốn chúng ta tăng cường đề phòng

Dứt lời, tất cả chúng tôi đều sợ hãi. Ai cũng biết vị sư phụ đang ngao du tứ hải của anh ta tu hành đặc đạo. Ông ấy đã báo mộng thì chắc chắn là đúng!

Ông ấy còn nói gì nữa không? Y Tư Tạp gõ nhẹ đôi đũa đang cầm lên chén, khẽ khép đôi mắt sáng ngời lại.

Hết rồi, sư phụ chỉ nói vậy thôi!

Y Tư Tạp gạt đầu một cái, vẫy tay về phía Thảo Hồ, Ngồi xuống dùng bữa, chuyện này sẽ bàn lại sau bữa ăn.

Huynh.... vì sao người không lo lắng? Thảo Hồ hơi đứng thẳng lên một chút, lắp bắp nói.

Ăn no bụng mới có tinh thần đánh giặc. Y Tư Tạp cầm đũa, tiếp tục ăn cơm.

Thảo Hồ vốn vội vàng chạy tới báo tin dữ, nhưng không ngờ Y Tư Tạp lại bình thản ung dung như vậy, khiến cho anh ta có chút không hiểu. Thấy bọn tôi tiếp tục dùng bữa, cũng liền ngồi xuống ăn cơm.

Y Tư Tạp mặt ngoài không đổi, nhưng tôi dám khẳng định trong lòng anh ta đã bắt đầu tính toán. Ưu điểm lớn nhất của anh ta chính là ‘lâm nguy không loạn’, để cho bản thân mình luôn luôn giữ được đầu óc tỉnh táo.

Điềm đại hung.... Giờ máu chảy.... Quân ta, Đức Thân Vương và người Ô đều có liên quan. Giờ Tý tối nay là phe nào đến xâm phạm? Hay là.... Tất cả đồng thời xuất

Chương 76: Tự giết lẫn nhau – Phế nhân của bại quốc – Cái đầu của Thảo Hồ

Sau bữa ăn, Y Tư Tật ra lệnh cho những người còn lại tới trước lều lớn để chờ. Khi chỉ còn lại một mình tôi, anh ta xoay người tới gần, hạ giọng hỏi, "Lăng cô nương, ‘Bát môn kim tỏa trận’ thực sự có thể thôn tính được thiên binh vạn mã chứ?"

Nghe vậy, tôi lập tức hiểu ra, anh ta muốn dùng trận pháp để chống lại ngoại địch! "Trận này quả thực rất lợi hại, nhưng nó cũng có mặt hạn chế. Nó có cách phá giải!" Tôi gật đầu nói.

"Nói rõ xem!"

"‘Bát môn’ chính là: Hưu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn và Khai môn. Nếu từ Sinh môn, Cảnh môn, Khai môn đi vào thì sống; còn nếu từ Thương môn, Kinh môn, Hưu môn vào sẽ bị thương; nếu từ Quan môn, Tử môn mà đi vào thì sẽ bỏ mạng. Mặc dù ‘Bát môn’ được bố trí rất chặt chẽ, nhưng chính giữa lại thiếu sự bảo vệ, nếu tấn công từ góc đông nam của Sinh môn, hướng chính tây của Cảnh môn thì trận pháp sẽ bị rối loạn!" Tôi vừa nói, vừa dùng ngón tay chấm nước trà vẽ "Bát môn kim tỏa trận" xuống bàn. Trận này từng xuất hiện trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Ngụy Tào Nhân đã sử dụng trận này với Lưu Bị, nhưng bị quân sư lúc đó của Lưu Bị là Từ Thước phá giải. Sau này Gia

Cát Lượng đã dựa vào "Kỳ môn độn pháp" để cải thiện nó, tạo ra "Bát trậ đồ" hoàn chỉnh.

Sau khi nghe xong, Y Tư Tập suy tư nhìn "Bát môn kim tỏa trậ", một lúc sau lấy chén trà rót nước vào chnh giữa "Bát môn kim tỏa trậ", phá hủy nó.

Khi tôi, Liệt Minh Dĩ, Nhiếp Quang, Thảo Hồ, Y Tư Tập, A Y Nại, Phong Thiên Tá, Phong Thiên Hữu tập trung trong lều lớn. Y Tư Tập liền chỉ vào bản đồ địa hình lập thể hạ chiến lệnh cho mọi người, "Nhiếp Quang, Phong Thiên Tá, hai người mỗi người dẫn theo năm mươi nghìn tinh binh mai phục trong rừng cây; Liệt Minh Dĩ, cậu dẫn một vạn tinh binh mai phục ở hai bên đường ngoài bìa rừng; Phong Thiên Hữu, người phụ trách lên núi quan sát. Tối nay, bất kể là Đức Thân Vương hay người Ô bất ngờ tập kích chúng ta thì đều phải đi qua cánh rừng này. Chiều tối, Lăng cô nương sẽ bày 'Bát môn kim tỏa trậ' ở trong rừng, địch vào trậ thì bắt, không vào thì giết sạch!" Dứt lời, anh ta thu ngón tay đang chỉ lại, nhìn về phía Liệt Minh Dĩ, "Nếu có kẻ không vào trậ mà quay đầu quay lại, cậu hãy dẫn theo một vạn tinh binh truy sát toàn bộ, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ kẻ nào sống sót chạy thoát!" Hạ xong chiến lệnh, Y Tư Tập ngồi dậy chấp hai tay sau lưng, nhìn một vòng những người có mặt tại đây hỏi, "Đã rõ hết chưa?"

"Rõ!" Liệt Minh Dĩ và bốn người lĩnh mệnh, trăm miệng một lời đồng thanh hô.

Tôi quét mắt nhìn Phong Thiên Hữu, nếu anh ta là tay chân của Đức Thân Vương thì sau khi giải tán anh ta sẽ tìm cách truyền tin tức ra ngoài. Oa Tắc hạ trại ở thung lũng ba mặt núi vây quanh, đường ra duy nhất là cánh rừng ở phía nam cách xa tầm nhìn. Nói cách khác, chúng tôi hạ trại ở khoảng trống giữa thung lũng và rừng cây, ban đầu hạ trại cũng bởi nơi này tương đối kín đáo để ẩn nấp. Y Tư Tập lệnh cho Phong Thiên Hữu lên núi quan

sát, chẳng lẽ Y Tư Tạt muốn lợi dụng "sự tiện lợi" này để khiến anh ta lòi đuôi?

Mọi người dần tản đi, chuẩn bị công việc của mình....

Qua buổi trưa, ngoài trống vang lên chuỗi âm thanh hỗn loạn, có tiếng bước chân, còn có cả binh khí va chạm nữa.

Tôi nghe thấy tiếng liền trở mình ngồi dậy, đi giày rồi chạy ra ngoài. Tôi tìm đến lều lớn, vừa đến nơi đã nhìn thấy Phong Thiên Hữu bị Liệt Minh Dã và Nhiếp Quang ép quỳ gối, Y Tư Tạt chấp hai tay sau lưng đứng ở cửa lều.

Phong Thiên Tá tiến lên một bước, giơ tay lên cao rồi dùng sức hạ xuống, "bốp" tiếng bạt tai giòn giã vang lên! "Vi huynh thật không ngờ đệ sẽ làm chuyện bán nước! Thằng súc sinh này!" Anh ta tính tình cương trực ngay thẳng, chỉ thẳng vào mặt Phong Thiên Hữu mà mắng, thân thể run lên vì tức giận.

Phong Thiên Hữu đầu nghiêng về một bên. Anh ta duy trì tư thế này một lúc sau đó chậm rãi quay đầu lại nhìn Phong Thiên Tá, khóe miệng vương máu. Anh ta phản bội đất nước của mình nhưng trong mắt lại không hề có 'sự hối hận', rút cuộc Đức Thân Vương đã cho anh ta lợi lộc gì vậy?

"Phong Thiên Hữu, ngươi có gì muốn nói không?" Y Tư Tạt cúi đầu nhìn Phong Thiên Hữu, vẻ mặt bình tĩnh, không hề thấy chút tức giận nào.

"Đã bị người đoán được rồi, ta không còn gì để nói nữa!" Phong Thiên Hữu ngẩng cổ lên, bộ dạng không hề sợ chết.

"Phong Thiên Hữu tư thông với địch, tội phản quốc không thể tha thứ, xin Thái tử điện hạ nghiêm trị." Phong Thiên Tá xoay người nói với Y Tư Tạt, giọng nói kiên quyết, hai tay ôm quyền siết chặt.

Y Tư Táp nhìn anh ta, sau đó lại nhìn Phong Thiên Hữu, thản nhiên nói, "Nể tình người đã vì Oa Tắc lập nhiều chiến công, bản Thái tử ban cho người được chết toàn thân. Người đâu, đánh chết theo quân pháp!" Dứt lời, anh ta không để ý đến gương mặt trắng bệch của Phong Thiên Tá mà dứt khoát xoay người đi vào trong.

Trước giờ anh ta vẫn không tự xưng "bản Thái tử", nhưng vừa rồi lại sửa cách xưng hô, xem ra bất luận là khi nào, nơi nào, thì tội 'tư thông với địch phản quốc' đều hết sức nghiêm trọng, khiến người ta cảm hận.

Tướng sĩ kéo Phong Thiên Hữu xuống, thân thể Phong Thiên Tá lao đảo, miễn cưỡng đứng vững. Anh ta từ từ nhắm chặt hai mắt lại, run rẩy xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng loạng choạng của anh ta trong lòng tôi không biết nên có cảm giác gì. Em trai sắp phải chết, nhất định anh ta sẽ rất đau lòng.... Nhưng, sai cũng đã sai rồi, có một số chuyện một khi đã làm sai thì không còn cơ hội để sửa chữa nữa.

Quân trưởng lên lên xuống xuống, chỉ nghe thấy tiếng gậy đánh xuống mà không hề nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nào. Khoảng chừng qua một nén hương, một tướng sĩ mặt đầy mồ hôi chạy vào trong lều báo cáo Phong Thiên Hữu đã chết. Tướng sĩ này không nghe thấy Y Tư Táp đáp lại nên sau khi báo xong liền lui xuống luôn.

"Trở về lều thôi!" Liệt Minh Dã dắt tay tôi, tôi lặng lẽ gật đầu, cùng cậu ấy rời khỏi lều của tướng quân.

Tôi ngồi trên giường mà tâm tình rất nặng nề. Nhớ lại chuyện vừa mới vừa xảy ra, tôi rất không muốn tin đó là sự thật. Đáng vẻ không đứng đắn suốt ngày cười cợt của Y Tư Táp khiến người ta thoải mái, vẻ mặt vô cảm lại làm người khác cảm thấy xa lạ và lạnh lùng.

"Y Tư Tạp chưa chém Phong Thiên Hữu đã là nhân từ rồi. Là do hãn quan tâm đến cảm nhận của Phong Thiên Tá. Tội tư thông với địch phản quốc là tội rất lớn, ta thấy hãn phán xử như vậy là đúng. Nàng ít tiếp xúc với hãn nên có thể nàng chưa quen ngay được." Liệt Minh Dĩ nắm bả vai tôi, nhẹ nhàng

"..." Tôi không thể phản bác được. Cậu ấy nói không sai, giới hạn tiếp xúc giữa tôi và Y Tư Tạp là lúc nhàn rỗi hoặc khi anh ta hạ lệnh, thời gian còn lại trong ngày không hề gặp mặt. Nếu đứng ở lập trường của Y Tư Tạp mà nói anh ta không làm gì sai cả, càng không hề xử nặng. Ra trận giết địch dựa vào sự đồng tâm hiệp lực, nếu xuất hiện phản đồ thì sẽ đưa đại quân vào chỗ chết. Chuyện này nếu đổi lại là Đức Thân Vương sợ rằng sẽ còn xuống tay ác độc hơn.

"Đừng suy nghĩ nhiều nữa!" Cậu ấy vỗ vỗ vai tôi, còn tôi dựa vào ngực cậu ấy khẽ gật đầu. Là tôi quá cảm tính, suy nghĩ không thực tế....

Lúc chạng vạng tối, tôi bày "Bát môn kim tỏa trận" ở trong rừng. Liệt Minh Dĩ, Nhiếp Quang, Phong Thiên Tá chia ra ba đường theo kế hoạch làm việc. Sau khi tôi đã kiểm tra "Bát môn kim tỏa trận" một lần thì liền trở về lều, bên ngoài lều không có gì khác biệt so với ngày thường, nhưng cũng chính vì vậy mới đánh lừa được người khác.

Tôi nằm trên giường lăn qua lộn lại mà không sao ngủ được, cuộc chiến hôm nay rất đáng sợ và hung hiểm. Nhưng trách nhiệm của Liệt Minh Dĩ, Nhiếp Quang, Phong Thiên Tá rất quan trọng, họ cách doanh địa quá gần, không cẩn thận một chút là sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Tôi nhìn xuyên qua khe hở nhỏ, nhìn chăm chăm bầu trời bên ngoài ngày càng tối, đêm, dần dần tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của các tướng sĩ tuần tra thỉnh thoảng vang lên.

Đến nửa đêm, tôi ngồi dậy vênh tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Bấm đốt ngón tay tính thời gian, dường như sẽ có dị tĩnh. Tôi xuống giường xỏ giày vào, quờ quạng đi đến cửa lều, vén khế màn lên nhìn ra ngoài, không ngờ, nơi có động tĩnh khác thường không phải là "Bát môn kim tòa trận", mà là phần núi phía bên phải.

Đầu tôi trống rỗng trong giây lát, sau đó trong lòng không ngừng run sợ. Hồng rồi, chẳng lẽ kẻ địch không theo dự đoán, chọn đường núi để tấn công? Ý tưởng này mới xuất hiện đã bị tôi gạt bỏ. Tôi tự gõ vào đầu mình, Y Tư Tập rất sáng suốt và đáng tin cậy, anh ta đã sắp đặt mai phục thì tuyệt đối sẽ không sai!

Vào lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì có tiếng bước chân dồn dập vọng từ xa lại. Tôi hoàn hồn, nhìn về phía bên phải, chỉ thấy hai Phó tướng dưới trướng của Phong Thiên Hữu cùng hai người tiên phong chia ra áp tải hai người, chung quanh có rất nhiều tướng sĩ cầm giáo chĩa vào để phòng hai người kia vùng vẫy.

Dựa vào ánh sáng của ngọn đèn dầu trong doanh trại, tướng mạo của hai người bị áp giải dần hiện rõ hơn, khi hoàn toàn thấy rõ cũng là lúc tôi cảm thấy như sét đánh giữa trời quang khiến tôi ngây người như phỗng. Tôi kinh ngạc đến nỗi trợn to cả hai mắt lên, kia là khuôn mặt người người oán hận mà cho dù hãn có hóa thành tro tôi cũng nhận ra! Đó chính là Hoàng thượng! Là vị Hoàng thượng bất nhân của Long Triều đang lẩn trốn bên ngoài! Người đàn ông trẻ tuổi bị bắt cùng hãn là Phó tướng của Đức Thân Vương – Ôn Hăng! Lúc trước tôi vẫn không sao hiểu nổi, tại sao Hoàng thượng giữ người này lại bên mình, thì ra phó tướng kia đã sớm trở thành người của hãn.

Đội các tướng sĩ áp giải hai người đang vùng vẫy kia đi qua trướng tôi mới rời lều đi theo. Đúng là làm cho người ta giật mình, không ngờ không chờ được địch tấn công mà lại ngoài ý muốn bắt được bọn chúng.

"Đi vào! Quỳ xuống!" Các tướng sĩ đẩy mạnh Hoàng thượng và Ưng Hằng vào trong lều rồi ra lệnh. Hoàng thượng đầu chịu hạ mình, vẫn đứng thẳng lưng kiên quyết không quỳ

Thấy thế, tướng sĩ liền nhấc chân đá vào phía sau đầu gối của hắn khiến hắn phải quỳ xuống, "bịch" một tiếng, đầu gối tiếp xúc với mặt đất tạo ra tiếng vang nặng nề. Ưng Hằng cũng quỳ.

Y Tư Tập nằm nghiêng trên giường, hai mắt nửa mở nửa khép, bộ dáng uể oải.

"Thái tử điện hạ, lúc chúng thần lên núi thì phát hiện ra hai người khả nghi này, đặc biệt bắt lại tới để điện hạ xử lý!" Một trong các phó tướng buông bỏ vai Hoàng thượng ra, ôm quyền nói.

Thân thể Hoàng thượng chấn động rõ ràng, hiển nhiên là nhận ra Y Tư Tập. Mặc dù tôi không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng có lẽ cũng không tốt chút nào.

Y Tư Tập mở hé mắt, lúc thấy rõ Hoàng thượng tinh thần lập tức trở nên phấn chấn, ngồi dậy nhìn lên nhìn xuống đánh giá, quan sát xong cười nhạt nói: "Ta tưởng là ai, thì ra là hoàng đế đệ hạ của Long Triều...." Trong tiếng cười tràn đầy giễu cợt.

Thân thể Hoàng thượng vốn đã cứng ngắc, giờ lại càng cứng nhắc hơn.

Các tướng sĩ nghe thấy hắn là hoàng đế Long Triều, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là khinh thường, khinh rẻ hoàng đế của bại quốc.

Tôi thấy bóng lưng Hoàng thượng hơi lảo đảo. Hắn mặc quần áo bình thường để chạy trốn, tóc tai bù xù, khắp người bụi bặm, thật là nhếch nhác. Đã từng là hoàng đế của một nước, bây giờ lại trở thành kẻ chạy trốn

"Người đâu, lấy ghế cho hoàng đế bệ hạ ngồi, dâng trà giải khát." Y Tư Tạp khôi phục dáng vẻ lười nhác nằm lại giường êm, mắt bắt đầu nhắm lại.

Tướng sĩ lĩnh mệnh, đặt một cái ghế ở sau lưng Hoàng thượng. Hoàng thượng tức giận đứng lên, nhìn chăm chăm Y Tư Tạp đang buồn ngủ một lúc lâu mới đặt mông ngồi xuống. Tướng sĩ dâng trà, Hoàng thượng sau khi nhận không uống, mà dùng sức ném nó vỡ tan tành trên mặt đất cho hả giận.

"Không được vô lễ với Thái tử điện hạ!" Tướng sĩ hộ chủ, rút đao khiêu chiến.

"Dừng tay, lui sang một bên!" Y Tư Tạp không bực không cáu, vẫn luôn khoan thai tự đắc.

Tướng sĩ ngăn ra, ngay sau đó lên tiếng, "Vâng!" Lập tức cùng ba người khác lui xuống.

Y Tư Tạp một tay chống trán, hai mắt vẫn nhắm, không nói chuyện cùng Hoàng thượng, một tay khác đặt trên giường gỗ nhẹ. Anh ta đang nghe ngóng động tĩnh trong rừng cây.

Sau khoảng thời gian chưa đến một tuần trà, cuối cùng trong rừng cũng vang lên nên tiếng động khác thường, tiếng binh khí va chạm trong đêm yên tĩnh rất rõ ràng, còn có cả tiếng kêu chết chóc đầy thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết khiến thân thể Hoàng thượng chấn động, hai tay nắm thành nắm đặt trên đầu gối. Hắn đang hết sức

Một lúc sau, tiếng vang từ nhỏ biến thành lớn, từ lớn biến thành nhỏ rồi biến mất. Màn đêm sau khi trải qua một cuộc chém giết lại trở về với sự yên tĩnh. Doanh địa bình yên vô sự, tôi biết mai phục đã thành công

Tiếng vó ngựa thảng trợn trở về vang lên rồi dừng lại trước lều lớn, Liệt Minh Dã, Nhiếp Quang, Phong Thiên Tá tung người xuống ngựa.

"Tiểu muội, ‘Bát môn kim tỏa trận’ của muội thật lợi hại. Sau khi các tướng sĩ của Đức Thân Vương vào trận liền bắt đầu tự giết lẫn nhau!" Nhiếp Quang hưng phấn vỗ bả vai tôi, trên người dính máu tươi của quân địch.

"Toàn bộ năm vạn nhân mã bị diệt sạch, giết thật sảng khoái!" Liệt Minh Dã phụ lời, trên mặt đầy sự vui sướng vì thắng lợi. Cậu nắm tay tôi, hỏi, "Sao lại không vào trong?"

Ta nhẹ nhàng cười một tiếng đáp lại, rồi sau đó nhú mào nói nhỏ, "Hoàng thượng đang ở bên trong!"

Nghe vậy, hai người họ ngẩn ra, sau khi nghe thấy hai chữ "Hoàng thượng" sắc mặt hai người đều biến đổi, xanh mét rất khó coi.

Liệt Minh Dã bực tức hất mào trướng lên, đúng lúc Hoàng thượng quay đầu lại đối diện với ánh mắt của cậu ấy, trong phút chốc tia lửa điện kịch liệt bắn ra tán loạn.

"Liệt Minh Dã! Lăng Tiểu Lạc! Nhiếp Quang!" Hoàng thượng gào thét, ánh mắt kia như thể muốn ăn tươi nuốt sống ba người chúng tôi vào bụng, hận ý dày đặc

Liệt Minh Dã bước lên một bước dài, thấy thế, tôi vội ôm lấy hông cậu ấy. Bản thân cậu ấy cũng biết tâm trạng của mình giờ đang vô cùng kích động, nên không tiếp tục tiến lên trước nữa, hai tay nắm chặt thành quyền buông xuống bên sườn, nhìn chăm chăm vào Hoàng thượng như thể muốn đâm hấn thủng mấy lỗ.

Y Tư Táp lười biếng ngồi dậy, thong thả bước tới bên cạnh Liệt Minh Dã vỗ vỗ vai cậu, ghé vào tai cậu nói, "Xử lý như thế nào thì tự cậu quyết định, dù cậu đưa ra quyết định như thế nào ta cũng đều ủng hộ. Xử lý xong ba

người hãy mau đi nghỉ ngơi sớm đi!" Dứt lời, anh ta chớp chớp đôi mắt buồn ngủ với Liệt Minh Dĩ sau đó đi thẳng ra khỏi lều.

Giọng Y Tư Táp nói không lớn, nhưng chúng tôi vẫn có thể nghe được, chưa nói tới chúng tôi có phản ứng gì, riêng Hoàng thượng thì liền thay đổi sắc mặt. Hắn cũng biết rằng mình đã làm những chuyện khiến người ta vô cùng phẫn nộ, nhưng bây giờ mới biết sợ không phải đã quá muộn rồi à?

Đây là ân oán cũ giữa quân thần Long Triều nên Phong Thiên Tá theo Y Tư Táp rời khỏi lều.

Tôi buông hông Liệt Minh Dĩ ra chuyển qua nắm tay cậu ấy. Tôi không nói tiếng nào, Nhiếp Quang cũng không nói gì, chúng tôi đều đợi quyết định của cậu.

Liệt Minh Dĩ cắn hận nhìn chăm chăm sắc mặt chột tái nhợt của Hoàng thượng, môi mím lại, nắm đấm càng chặt, cậu ấy đang đấu tranh tư tưởng. Sau một lúc, cậu ấy nhả cánh môi, thả lỏng nắm đấm, đôi môi mỏng hấp dẫn nhếch lên thành đường cong lạnh lùng tàn nhẫn, nói ra từng chữ phán quyết Hoàng thượng, "Cha ta trung tâm với triều đình, nếu ta giết chết người sẽ phá hủy cả đời trung liệt của ông. Ta tin rằng Đức Thân Vương còn muốn tính mạng của người hơn ta nhiều!"

Tôi th gật đầu, quyết định này rất hay! Vừa bảo toàn danh tiếng của lão tướng quân, vừa có thể giải mối hận trong lòng.

"Liệt Minh Dĩ, người sẽ chết không được nhắm mắt! Còn cả các người nữa, trăm ngàn rửa các người đều không có kết cục tốt đẹp!" Hoàng thượng được lợi còn ra vẻ, lên tiếng nguyên rửa.

"Ha...." Liệt Minh Dĩ cười lạnh, âm u tàn bạo híp mắt lại, ác độc phản kích, "Người đã là phế nhân của bại quốc rồi còn lấy tư cách gì tự xưng là ‘trăm’ chứ? Tính mạng của bất kỳ người nào trong số chúng ta cũng đều cứng cỏi,

lâu dài hơn người!" Cậu ấy dứt lời, không thêm để ý tới bộ dạng căm hận nhưng mà lại không thể làm gì của hắn mà kéo tay tôi xoay người rời lều.

"Thả hắn đi, không cần ngăn cản!" Nhiếp Quang ở sau lưng ra lệnh, tiếp đó chính là tiếng bước chân vội vã bỏ đi của Hoàng thượng và Uông Hằng.

Trở về lều, tôi đang cởi bỏ chiến bào nhuộm đầy máu của Liệt Minh Dã thì đột nhiên cậu ấy bắt lấy tay tôi hỏi, "Quyết định vừa rồi của ta là đúng hay sai? Ta có nên để cho hắn thoát không?"

"Chàng quyết định không sai, nếu giết hắn sẽ khiến lão tướng quân mang danh bất trung!" Tôi dùng sức vỗ vào mu bàn tay cậu ấy, cho cậu ấy câu trả lời khẳng định đầy chắc chắn. Nếu lão tướng quân ở dưới tuổi vàng mà biết cũng sẽ đồng ý với quyết định ấy.

Cậu ấy bỏ tay ra buông thõng hai bên, từ từ nhắm mắt. Rõ ràng là cậu ấy đã bình tĩnh lại.

"Đừng nghĩ tới hắn nữa, em đi múc nước, chàng mệt mỏi rồi." Tôi đẩy khẽ cậu ấy về phía giường để cậu ngồi xuống. Cậu ấy "Ừ" một tiếng, sau đó tôi mang chậu nước rửa mặt ra khỏi lều.

Lau mặt, hầu hạ cậu ấy nằm xuống xong tôi mới thả tóc, lên giường ngủ. Cậu ấy duỗi tay ra kéo tôi vào ngực, dần dần chìm vào giấc ngủ....

Hôm sau, qua giữa trưa tôi mới tỉnh lại, thay vì nói là tự nhiên tỉnh không bằng nói bị đánh thức. Tôi mơ mơ màng màng mở mắt, ngồi dậy nhìn Liệt Minh Dã, khàn giọng hỏi, "Sao bên ngoài ồn ào vậy?"

"Hình như là...." Cậu ấy không chắc chắn lắm, nhú hai hàng lông mày lại, vênh tai lắng nghe.... không thấy Thảo Hồ đâu!" Cậu ấy đột nhiên trầm giọng khẳng định.

"Cái gì?" Tôi giật mình, ngồi bật dậy, không còn thấy buồn ngủ chút nào nữa.

Tiếng kêu gào bên ngoài càng lúc càng lớn, trong đó có cả tiếng kêu sốt ruột của A Y Nại, hai người chúng tôi không dám chậm trễ, vội vàng mặc quần áo rồi chạy ra.

Qua tìm hiểu, chúng tôi mới biết lúc ăn sáng không thấy Thảo Hồ đến, cho nên có người đến lều của anh ta tìm. Trong lều không có, ngay cả tìm khắp nơi xung quanh ba mặt núi và trong rừng cũng không thấy bóng dáng của anh ta đâu.

Chúng tôi tập trung tại lều lớn, A Y Nại nhíu mày, dẫm lên bàn, tức giận nói, "Nhất định là đêm qua có người nhân lúc rối loạn lẻn vào trong doanh bắt Thảo Hồ đi!"

Trong lòng chúng tôi đều biết rõ ‘kẻ’ này. Trừ Đức Thân Vương ra thì còn kẻ nào vào đây nữa!

"Ca ca, huynh mau phái người cứu Thảo Hồ về đi!" A Y Nại lắc lắc ống tay áo của Y Tư Tạp, gấp đến độ giậm chân, lo sợ Thảo Hồ sẽ xảy ra chuyện.

Y Tư Tạp vỗ vỗ tay cô ấy, nói một cách khẳng định, "Thảo Hồ không còn ở trong doanh, chắc chắn Đức Thân Vương đã đưa cậu ấy đến chỗ khác, đợi ta sai thám tử đi thăm dò rồi sau đó mới quyết định."

"Được, được, ca ca làm ngay đi!"

"Người đâu!" Y Tư Tạp vừa dứt thì lập tức có tướng sĩ đi vào đợi lệnh. Truyền lệnh xuống, lệnh cho thám tử toàn lực truy tìm tung tích của y sư Thảo Hồ, cứ cách một canh giờ thì bẩm báo lại với ta một lần!"

"Dạ, tuân lệnh!" Tướng sĩ lui ra.

"A Y Nại, đừng nóng vội, Thảo Hồ lương thiện, là người chính trực, sẽ không có chuyện gì đâu, cứ bình tĩnh đợi tin tức đi, được chứ?"

Dưới sự trấn an dịu dàng của Y Tư Tạp, A Y Nại hít sâu một hơi để mình bình tĩnh lại, dùng sức gật đầu nói, "Vâng!"

Bắt đầu từ lúc đó, nhóm thám tử phải bôn ba để tìm kiếm Thảo Hồ, một ngày.... hai ngày.... ba ngày.... Cho đến ngày thứ năm mà vẫn không có bất kỳ tin tức gì. Nay đã là ngày thứ sáu, A Y Nại ngồi không yên, tâm tình thấp thỏm cực độ

"Báo! !!!" Một tiếng thông báo kéo dài, tướng sĩ đi vào, quỳ một gối xuống.

"Đã có tin tức của Thảo Hồ rồi phải không?" A Y Nại đứng bật dậy, lòng tràn đầy mong đợi.

"Bẩm công chúa, vẫn chưa có tin tức của y sư Thảo Hồ, nhưng có một người nông dân xin cầu kiến Thái tử điện hạ!" Tướng sĩ gật đầu, báo cáo rất chi tiết.

Nông dân? Tôi không hiểu, vậy là sao?

"Dẫn hẩn vào!" Y Tư Tạp từ trên giường êm đứng lên, hai tay chấp sau lưng.

Tướng sĩ lui ra, sau đó có một người đàn ông trung niên chất phác đi vào, trong ngực ôm một cái hộp gỗ. Nhìn thấy Y Tư Tạp ở chính giữa liền quỳ xuống đất dập đầu, nâng hộp gỗ lên, nói, "Có vị quân gia bảo thảo dân mang hộp gỗ này đến cho Thái tử điện hạ!"

"Tướng mạo của quân gia ra sao?" Y Tư Tạp bước xuống giường.

Người đàn ông kia tả lại từ tuổi tác đến trang phục, sau khi nghe xong, tôi mở to mắt, thốt lên: "Là Tổng Tiên!"

"Mở hộp ra!" Y Tư Tập nhíu mày lại, đáy mắt xẹt qua tia sáng khác thường.

"Vâng!" Người nông dân đặt cái hộp lên đất, đưa tay ái khóa vẫn chưa khóa ra. Hộp vừa được mở ra thì mùi máu lập tức xông vào mũi, ngay sau đó một đầu người máu me be bét đột nhiên đập vào mắt.

Người nông dân hơi sửng sốt, sau khi hoang mang sửng sờ thì sợ hãi kêu thảm thiết, "Á! !!" hiển nhiên là ông ta không biết bên trong hộp là cái gì, nên mới sợ đến vậy.

Chúng tôi không để ý tới việc ông ta hoảng sợ quá mà bỏ chạy, ánh mắt của chúng tôi đều nhìn chòng chọc không thể rời khỏi cái đầu người kia. Tay chân tôi lạnh ngắt, hô hấp lập tức trở nên khó khăn, khuôn mặt tuần tú này không thể quen nào thuộc hơn được, đó là Thảo Hồ! Đây là đầu của Thảo Hồ!

Chương 77: Mặt nạ da người – Suy sụp, làm sao mà chịu nổi

A! ! A Y Nại gào thét một cách ghen ngào. Cô ấy nhào tới hộp gỗ trước mặt ôm lấy đầu Thảo Hồ. Cái đầu này mới bị chặt, vẫn còn đang nhỏ máu. Tay phải cô ấy nâng gáy nhiễm đầy máu tươi của Thảo Hồ, tay trái run rẩy vén những sợi tóc dính máu che mất gần nửa khuôn mặt của anh ta ra.

Khi toàn bộ khuôn mặt hiện ra, tôi cảm thấy mình không thể thở được. Mặt Thảo Hồ tái nhợt, tơ máu nơi khoe miệng anh ta khiến tôi phải dùng tay che miệng thét lên một tiếng, A! ! Thảo Hồ chết rồi? Đây không phải là sự thật!

Không! !! A Y Nại ngửa đầu kêu gào đến khản cả giọng. Cô ấy ôm đầu Thảo Hồ vào trong ngực, ngồi phịch xuống đất, lệ tuôn như suối

Tôi lão đảo, hai chân mềm nhũn, may mà có Liệt Minh Dã đỡ nên mới đứng vững. Tôi vùi đầu vào ngực cậu ấy, hai tay níu chặt quần áo cậu ấy khóc nức nở. Tôi không thể nào chấp nhận được sự thật rằng giờ đây Thảo Hồ đã biến thành một cái đầu người máu chảy không ngừng. Anh ta là Thập hoàng tử, sao Đức Thân Vương có thể ra tay độc ác như thế? Huyết mạch tương liên, vậy mà có thể máu lạnh vô tình, dồn anh em ruột thịt vào chỗ chết? Hu hu.... Tôi không chịu nổi, thật sự không thể chịu nổi!

Liệt Minh Dã ôm chặt tôi. Hai tay cậu ấy run rẩy, bắp thịt căng cứng, hơi thở dồn dập trên đỉnh đầu tôi. Cậu ấy cũng giống tôi, không thể chấp nhận nổi sự thật Thảo Hồ đã chết.

A Y Nại bi thương, gập người ôm chặt đầu Thảo Hồ. Y Tư Táp ngồi bên cạnh ôm chặt A Y Nại. Anh ta nhíu mày, hai mắt nhìn chăm chăm hộp gỗ kia.

Muội muốn báo thù cho Thảo Hồ! Muội phải giết chết Đức Thân Vương....
A Y Nại gào thét, ôm đầu Thảo Hồ vùng vẫy muốn đứng dậy.

Y Tư Táp ôm chặt A Y Nại trong ngực không cho cô ấy cơ hội đứng dậy. Anh ta trầm giọng quát khê, A Y Nại, hãy tỉnh táo một chút!

Thảo Hồ chết rồi, huynh nói muội phải tỉnh táo như thế nào đây? Hai mắt A Y Nại đỏ ngầu, trên mặt đầy nước mắt, ngũ quan xinh đẹp trở nên khó coi bởi vì bi thương.

Để ta nhìn Thảo Hồ một chút! Y Tư Táp nhíu mày chặt hơn. Anh ta nhẹ nhàng buông A Y Nại ra. Nhưng cô ấy không muốn, một lúc lâu sau hai tay mới run run chìa đầu Thảo Hồ ra

Tay phải Y Tư Táp cẩn thận nâng đầu Thảo Hồ lên. Từ trước mặt chuyển tới sau gáy, từ sau gáy lại quay trở về trước mặt, tay trái di chuyển sờ trên đỉnh đầu, ấn một cái, sau đó kéo xuống.

Thấy thế, tôi ngừng khóc, vội lau nước mắt để có thể nhìn thấy rõ ràng hơn. A Y Nại cũng nhận ra hành động khác thường của anh ta, nước mắt cũng lập tức ngừng rơi.

Y Tư Táp cầm đầu Thảo Hồ đi về phía giường êm rồi ngồi xuống, tỷ mỉ quan sát từng chút một, dù là lỗ chân lông nhỏ trên mặt cũng không bỏ qua.

Ba người chúng tôi yên lặng theo dõi, trái tim như ngừng đập, toàn thân căng thẳng.

Chậc.... Hồi lâu sau, rốt cuộc anh ta cũng chịu mở miệng ‘chậc’ một tiếng, tiếp theo đó anh ta hất tóc Thảo Hồ lên, một tay giữ chặt cổ xoay đầu sang một bên.

Thình thịch tiếng trái tim đập liên hồi. Ba chúng tôi nhìn nhau, rồi sau đó vội vàng đi tới trước mặt Y Tư Táp.

Y Tư Táp dùng đầu ngón tay xoa xoa trên cổ Thảo Hồ, lau máu để lộ ra làn da phía dưới. Sau khi bị lau sạch, tôi mới giật mình phát hiện trên da xuất hiện vài nếp nhăn. Chuyện này có gì đó không đúng! Người chết rồi thì tất cả các cơ quan đều ngừng hoạt động, làm sao có thể tạo ra nếp nhăn được?

Y Tư Táp dùng móng tay cậy nếp nhăn, dưới cái nhìn chăm chú của ba chúng tôi, anh ta cậy ra được lớp tóc bên mé

A! Ba chúng tôi đồng thời hít vào, nhìn chăm chăm ngón tay Y Tư Táp từng chút từng chút kéo khe hở bên mép tóc, sau đó tách ra. Khi lớp tóc biến thành da mặt, khuôn mặt biến thành mặt người khác tôi lập tức kêu lên, Dịch dung!

Cái đầu kia đâu còn là Thảo Hồ nữa, rõ ràng chỉ là đầu của một người xa lạ, không hề quen biết. Đức Thân Vương chết tiệt! Hắn ta dùng chiêu dịch dung hạ lưu để tiện này để lừa gạt chúng tôi!

Phù.... Y Tư Tập xé toạc mặt nạ da người ra, thở phào nhẹ nhõm, sau đó quăng trả cái đầu kia lại cho A Y Nại. Anh ta vừa ném tấm mặt nạ da người đi, vừa trêu chọc cười nói, Vì một kẻ không quen biết mà khóc lóc ỉ ôi, có đáng không?

A Y Nại nhìn chăm chăm đầu người trong tay, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lúc lại đỏ, rồi bỗng dưng xoay người lao ra ngoài. Tôi không biết cô ấy sẽ làm gì nên cũng chạy theo ra.

A Y Nại giận tím mặt, quăng đầu người xuống đất, dùng chân giẫm lên, miệng không quên mắng chửi, Đáng ghét, dám lừa bản công chúa!

Thấy thế, tôi bật cười, lau nước mắt trên mặt, lắc đầu một cái. Vì một người không quen biết mà rơi lệ, không chỉ có cô ấy mà còn cả tôi nữa.

Đức Thân Vương thật sự rất nham hiểm. Một chiêu độc địa như vậy mà hắn ta cũng có thể nghĩ ra được. Ý định đưa đầu Thảo Hồ tới đã hết sức rõ ràng, hắn hi vọng chúng tôi cho rằng Thảo Hồ đã chết, còn hắn thì bắt giữ Thảo Hồ. Tuy Thảo Hồ không có võ công, nhưng anh ta có tri thức ở tất cả mọi lĩnh vực, hơn thế y thuật lại cao minh, đối với tác chiến mà nói là nhân tài hiếm có. Tập kích vào đêm sáu ngày trước cũng nhờ giấc mộng của Thảo Hồ nên mới có thể hóa dử thành là

Sư phụ của Thảo Hồ từng nói, anh ta có thể sống trường thọ, nhưng vì quá khiếp sợ mà tôi lại quên mất điểm mấu chốt này. Đúng là quá ngu ngốc!

Y Tư Tập từ trong lều đi ra, gọi tướng sĩ tới dặn dò tiếp tục dò la tung tích của Thảo Hồ. Phân phó xong, anh ta đi lên nắm lấy bả vai A Y Nại, cười ha ha nói, Ta đã nói rồi, Thảo Hồ sẽ không có sao đâu, mọi cứ an tâm chờ tin tức đi!

Lần này A Y Nại không ầm ỹ nữa, cúi đầu mỉm cười, còn rất biết nghe lời gật đầu một cái.

Tôi và Liệt Minh Dã nhìn nhau, đều bật cười. Sự căng thẳng và bi thương khi nãy chỉ thoáng qua rồi biến mất. May mà có Y Tư Tật, nếu không phải anh ta suy nghĩ tinh tế thận trọng, thì tất cả chúng tôi đều bị lừa hết.

Thảo Hồ vẫn còn sống, tất nhiên người vui mừng nhất là A Y Nại. Sau bữa tối, trong doanh bắt đầu thắp đèn, tôi và A Y Nại lén chuồn ra ngoài. Đôi mắt lạnh lợi của cô ấy cong lên thành hình trăng lưỡi liềm, trên môi là nụ cười mong chờ được gặp lại.

Muội thích Thảo Hồ ở điểm nào? Tôi không nhịn được cất tiếng hỏi nghi vấn trong lòng. Người yêu chậm hiểu, khô khan vô cùng đáng sợ, cũng rất khó để theo đuổi.

Cái gì cũng thích! A Y Nại cười ngọt ngào mà dí dỏm, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng sáng tỏ. Ánh trăng sáng chiếu lên khuôn mặt cô ấy tạo thành quầng sáng dịu dàng, bao phủ cả người cô trong ảo ảnh mộng lung. Nhìn cô ấy tựa như Hằng Nga trên cung trăng khiến người ta mê mẩn

Ví dụ tỷ xem nào?

Ừm.... A Y Nại nhắm mắt suy nghĩ, một lát sau mở mắt ra, cúi đầu, vừa giơ tay liệt kê vừa nói, Muội thích chàng lương thiện, chính trực, vô tư, nhiệt tình, nghiêm túc, đáng yêu....

Nghe đến đây tôi đã thấy nhức đầu, các từ về sau càng nghe càng không lọt tai. Tôi vội đưa tay ra dấu dừng lại, nói: Đủ rồi, dừng lại!

Hả? A Y Nại chớp chớp mắt, không hiểu vì sao tôi lại kêu dừng.

Người muội nói đến không phải Thảo Hồ, mà là thần! Tôi mở to hai mắt. Người cô ấy vừa nói đến là một Thảo Hồ hoàn toàn hoàn hảo.

Nghe tôi nói vậy cô ấy liền ngẩn ra, thẹn thùng rũ mi xuống, Ở trong mắt muội chàng chính là người như vậy. Ngoại trừ chuyện chậm hiểu ra, chàng rất hoàn mỹ.

Muội.... Muội thật sự đã ‘trúng độc’ rất nặng rồi! Tên đầu gỗ Thảo Hồ kia được muội để mắt tới, quả là có phúc lớn! Tôi không thể không bội phục con mắt tinh tường của cô gái này. Quả thật, Thảo Hồ ngoại trừ chậm hiểu ra thì cái gì cũng tốt.

Muội hi vọng vào lễ trưởng thành mười tám tuổi của mình, muội có thể gả cho chàng. A Y Nại vừa ngẩng đầu lên vừa nói. Tôi nhìn thấy trong mắt cô ấy lóe lên sự ngưỡng ngùng và mong đợi

Tôi cười, nhẹ nhàng xoa đầu A Y Nại nói, Muội là cô gái tốt, dám yêu dám hận! Một khi đã nhận định thì sẽ toàn tâm toàn ý theo đuổi. Một cô gái như vậy không yêu làm sao được?

Hai má A Y Nại đỏ như ráng chiều, các ngón tay vặn xoắn vào nhau.

Lăng Tiêu Lạc! Phía trước có người gọi tên, tôi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Liệt Minh Dĩ đang chạy chậm về phía mình.

Thấy thế, A Y Nại biết ý chào tạm biệt tôi, vẫy tay với Liệt Minh Dĩ một cái rồi quay về lều.

Đã bàn xong chuyện quân sự rồi à? Tôi cười đưa tay đặt vào lòng bàn tay cậu ấy. Cậu ấy Ừ một tiếng, sau đó nắm tay tôi bước đi chậm rãi dưới bầu trời đầy sao.

Vừa đi tay chúng tôi vừa đong đưa, không khí yên bình mà ấm áp. Tôi khẽ mỉm cười, lén nhìn cậu ấy.... Cậu ấy cũng đang cười. Khuôn mặt cương nghị lại khoác lên mình ánh trăng dịu dàng mê người.

Ánh trăng sáng tỏ, những ngôi sao lấp lánh, bàn tay ấm áp. Đột nhiên tôi cảm thấy mình và cậu ấy như một đôi vợ chồng già đã cùng trải qua biết bao gian nan vất vả đang cùng nắm tay nhau hưởng tuổi già. Một ca khúc bất ngờ xuất hiện trong đầu tôi. Thiếu gia, em hát cho chàng nghe một bài hát xưa ở quê hương em nhé, chàng có muốn nghe không? Ca khúc xuất hiện trong đầu tôi cũng là lúc tôi cất tiếng hỏi.

Cậu ấy nghe vậy, lập tức dừng bước. Cậu ấy gật đầu thật mạnh như một đứa trẻ, Muốn!

Lại đây! Tôi dắt cậu ấy đến bên một đồng cỏ khô cách đó không xa, ngồi ở phía trên hát lên ca khúc ‘Chuyện lãng mạn nhất’ của Triệu Vịnh Hoa (<http://mp3.zing.vn/bai-hat/-/IW9EOB78.html>). Ngồi tựa lưng vào nhau trên tấm thảm, đắm chìm vào âm nhạc và nói về nguyện vọng của mỗi người. Anh muốn em ngày càng dịu dàng hơn, còn em mong trong tim anh sẽ luôn có hình bóng em.... Điều lãng mạn nhất em có thể nghĩ đến, đó là được cùng anh sống đến răng long đầu bạc....

Tôi hát một cách đầy thâm tình, cậu ấy yên lặng lắng nghe. Hốc mắt cậu ấy ươn ướt, nở một nụ cười thỏa mãn. Khi tôi hát xong cậu ấy liền ôm tôi vào lòng, hôn lên tóc và trán tôi, giọng xúc động, khàn khàn lặp lại lời ca, Chuyện lãng mạn nhất ta có thể nghĩ đến, chính là được ở bên nàng cho đến tận lúc đầu bạc răng long. Cậu ấy đáp lại tôi.

Tôi cười hạnh phúc, dụi dụi đầu vào ngực cậu ấy, sau đó ngẩng đầu lên hôn cổ cậu ấy. Đây là tâm ý của tôi với cậu ấy, muốn ở bên cậu ấy cho đến già, dù sống dù chết cũng mãi ở bên cạnh nhau.

Lãng Tiêu Lạc.... Cậu ấy gọi tên tôi, cúi đầu hôn môi tôi, hai tay dịu dàng vuốt ve lưng tôi.

Tôi nhắm mắt lại, vòng tay qua cổ cậu ấy. Những nơi bị cậu ấy vuốt ve đều tê dại khiến cả người tôi mềm nhũn rúc vào ngực cậu ấy. Hai chúng tôi

đồng thời ngã lên đồng cỏ khô, hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào say lòng người....

Ba ngày sau, chúng tôi đang ăn trưa trong lều thì một tướng sĩ kinh hãi chạy vào báo tin, Bẩm thái tử điện hạ, có một ông lão tóc bạc dẫn theo y sư Thảo Hồ về đây!

ừa dứt lời, chúng tôi lập tức ngừng mọi động tác. Hai giây sau A Y Nại ném bát đĩa xuống chạy ra ngoài. Kế đó là tôi lao ra khỏi lều, Liệt Minh Dã và Y Tư Tạt theo sau.

Khi chạy tới lều lớn của Chủ soái thì thấy cách đó không xa có một ông lão tuổi tầm sáu mươi, toàn thân vận đồ trắng, dáng đi nhẹ nhàng, bước chân mạnh mẽ, trong ngực ôm người đã mất tích nhiều ngày nay – Thảo Hồ!

Thảo Hồ! !! Chúng tôi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội vàng lên đón. Nhưng chỉ sau vài bước tất cả đều đột ngột thay đổi sắc mặt, ai nấy đều hít khí lạnh A....

Thảo Hồ hoạt bát vui vẻ ngày thường giờ đây lại gầy như que củi, tựa vào người ông lão. Sắc mặt anh ta trắng bệch, cắt không còn giọt máu. Hai mắt âm đạm vô hồn, quầng thâm ở mắt càng khiến cho mắt anh ta trở nên u ám, vô hồn. Tóc tai bù xù, quần áo tả tơi. Thấy Thảo Hồ như vậy không khác nào giáng một gậy vào đầu khiến chúng tôi choáng váng. Chúng tôi chỉ biết ngây người đứng nhìn anh ta người không ra người, quý không ra quý mà không biết làm gì.

Lều của Hồ nhi ở đâu? Nó bị kích động, cần tĩnh tâm điều dưỡng. Ông lão mở miệng nói, giọng điệu thuần hậu ôn hòa.

Hai chữ Hồ nhi làm cho tất cả chúng tôi hoàn hồn, đồng thời cũng đoán ra được thân phận của ông lão. Ông chính là vị sư phụ thần bí đang vân du tứ hải Thảo Hồ từng nhắc tới.

Lão tiên bối, mời đi theo ta! A Y Nại run rẩy trả lời, nhấc hai chân cứng ngắc dẫn ông lão đi đến lều của Thảo Hồ. Bọn tôi cũng đi theo.

Ông lão nhẹ nhàng đặt Thảo Hồ nằm lên giường, kéo chăn bông đắp cho anh ta, rồi cạnh đó.

Lão tiên bối, tại sao Thảo Hồ lại bị kích động vậy? A Y Nại không thể chờ đợi, muốn biết ngay nguyên do.

Ai.... Đức Thân Vương táng tận lương tâm.... Ông lão thở dài một tiếng. Ông vừa nâng tay khẽ vuốt gò má trắng bệch của Thảo Hồ, vừa khiển trách, vẻ mặt bi thương khôn cùng.

Mặc dù ông lão chưa trả lời, nhưng từ lời nói của ông tôi có thể biết được nguyên nhân. Đức Thân Vương đã nói cho Thảo Hồ biết thân thế của anh ta. Nhất định là như vậy! Trừ chuyện đó ra, tôi không thể nghĩ ra chuyện gì có thể khiến Thảo Hồ kích động như thế này!

Hắn ta không phải là người! Tôi thất thanh kêu lên, ôm chầm lấy Liệt Minh Dã. Một người tốt lại bị hắn ta biến thành như vậy. Không phải hắn muốn giữ Thảo Hồ lại để lợi dụng, mà là muốn hủy hoại anh ta.

"Bất kể là kẻ nào, hễ cản trở Bốn vương, liền giết không tha!" Từng lời nói của Đức Thân Vương vang vọng bên tai tôi. Thảo Hồ là Thập hoàng tử, vì để phòng ngừa hậu họa về sau, hắn liền ra tay trước, diệt trừ chướng ngại vật là Thảo Hồ để có thể an tâm.

Liệt Minh Dã vừa hít vào, vừa ôm tôi thật chặt, lồng ngực phập phồng theo tiết tấu.

Thấy hai người chúng tôi biết được nguyên nhân, A Y Nại nắm lấy tay tôi, vội vàng hỏi, Lặng tỵ tỵ, mau nói cho mọi người biết đã xảy ra chuyện gì?

Tôi lắc đầu, vùi sâu mặt vào mà không biết mở lời như thế nào. Tôi không có tư cách công khai thân phận của Thảo Hồ. Trước kia không có, hiện tại không có, sau này càng không.

Lăng tỷ tỷ, tỷ mau nói đi, muội muốn biết nguyên do! Rốt cuộc Đức Thân Vương đã làm gì chàng? Tôi không đáp, A Y Nại khóc nức nở, dùng sức kéo cánh tay tôi, tâm trạng rất kích động.

A Y Nại, đừng như vậy! Y Tư Tạp lôi A Y Nại ra, ôm cô ấy vào ngực, vè mặt phức tạp nhìn tôi.

Nước mắt làm nhòe tầm nhìn của tôi. Tôi chỉ có thể lắc đầu, lắc đầu và lắc đầu.

Hồ nhi cần an tĩnh, mọi người muốn khóc muốn ồn ào thì đi ra ngoài đi! Giọng nói của ông lão trầm xuống, khiến tôi lập tức che miệng lại không dám lên tiếng, A Y Nại cũng im lặng không nói.

Tôi đẩy Liệt Minh Dĩ, chạy vội ra ngoài, chạy một đoạn rất xa mới dừng lại, ngửa đầu hướng lên trời dùng sức gào thét, Đức Thân Vương người không phải là người.... Súc sinh.... Súc sinh.... Người sẽ không được chết một cách tử tế.... Hẳn vô tâm, vô phế, vô huyết, vô lệ, càng không có cái gọi là ‘tình thân’. Thảo Hồ là em ruột của hẳn, sao hẳn có thể độc ác hủy hoại em trai mình như thế?

Liệt Minh Dĩ đuổi theo, ôm lấy tôi từ phía sau. Giọng cậu khàn khàn vang lên bên tai tôi, Bình tĩnh một chút, đừng kích động như vậy!

Thiếu gia.... Thảo Hồ bị.... Thảo Hồ.... Hu hu.... Nước mắt rơi lã chã. Tôi khóc không thành tiếng, cảnh vật trước mắt biến hình vụn vụn, vô cùng xấu xí!

Môi cậu ấy dán vào vành tai tôi khẽ run, hai tay siết chặt an ủi tôi. Đừng nói là Thảo Hồ đã từng cứu mạng chúng tôi rất nhiều lần, chỉ riêng việc

chúng tôi và anh ta cùng nhau sống chung lâu như vậy cũng sớm hình thành tình cảm thân thiết. Hiện giờ anh ta lại biến thành người vô hồn khiến cho người ta không thể nào chịu được!

Tiếng khóc của A Y Nại từ phía sau truyền đến. Âm thanh đau lòng này như gai nhọn đâm vào trái tim tôi, thúc giục nước mắt tôi không ngừng rơi. Không chịu nổi nỗi bi thống trong lòng nữa, tôi xoay người ôm chầm lấy hông Liệt Minh Dã, vùi người vào ngực cậu ấy mà khóc nức nở. A Y Nại thích Thảo Hồ như vậy, nhưng bây giờ Thảo Hồ lại....

Mặc dù không biết khi biết sự thật Thảo Hồ có phản ứng gì, nhưng qua bộ dạng bây giờ của anh ta cũng không khó để đoán được lúc ấy anh ta đã suy sụp đến nhường nào. Anh ta luôn lấy việc cứu người làm gốc, hận Đức Thân Vương chôn vùi tính mạng của sáu mươi vạn đại quân, kết quả kẻ đó lại là anh trai ruột của mình. Thảo Hồ không muốn có quan hệ với kẻ máu lạnh vô tình, nhưng lại sống cùng với Đức Thân Vương nhiều năm. Anh ta giúp Y Tư Táp giành chính quyền, lại không biết rằng mình đang hủy diệt vương triều của mình. Sự tình rắc rối phức tạp, mối quan hệ giữa người với người rối như tơ vò. Tôi, Liệt Minh Dã, lão tướng quân, Mục Liễu Như, người chồng đã mất của Mục Liễu Như, Mục Ân Húc, Đức Thân Vương, Hoàng thượng, Y Tư Táp, Nhiếp Quang, tất cả chúng tôi đều là những cá nhân trong mối quan hệ phức tạp ấy.

Tôi đã từng cảm thấy phiền não vì không biết có nên nói cho Thảo Hồ biết sự thật không. Nhưng hiện tại Đức Thân Vương đã đi trước một bước, tàn nhẫn nói cho Thảo Hồ biết. Thảo Hồ đơn thuần thẳng thắn, sau khi biết hết thấy sao có thể không suy sụp! Sao có thể không không biến thành bộ dáng ngơ ngác như người mất hồn! Chuyện này đối với anh ta mà nói là đòn trí mạng. Sao anh ta có thể chịu nổi?

Tôi nhìn lên trời xanh, lệ rơi đầy mặt. Ông trời quả thật không có mắt, hết lần này đến lần khác hành hạ người tốt, hết lần này đến lần khác dung túng

kẻ xấu làm nhiều việc ác. Mà ngay cả người thiện lương nhất như Thảo Hồ cũng không bỏ qua, đây mới gọi là sự độc ác tuyệt tình thực sự!

Tiếng khóc không dứt, vang vọng phía ngoài doanh trướng. Doanh trại lâm vào vòng xoáy bi thương....

A, há miệng ra nào. A Y Nại ngồi bên giường đỡ Thảo Hồ đỡ dần, đút từng muỗng cháo trắng vào miệng anh ta. Thảo Hồ ngậm cháo bất động, đợi A Y Nại nói Nhai đi, nhai đi! mới máy móc nhai từng miếng từng miếng một. Đoán chừng anh ta đã nhai kỹ, A Y Nại ra chỉ thị thứ ba, Từ từ nuốt xuống, đừng để bị nghẹn! Thảo Hồ nghe lời làm theo, nuốt cháo xuống, rồi lại trở về bộ dáng bất động.

A, há miệng ra! A Y Nại múc muỗng cháo trắng thứ hai, vừa lặp lại những câu khi nãy, vừa bón cháo cho Thảo Hồ, mà cứ sau một chỉ thị, anh ta lại máy móc làm theo.

Ăn xong, A Y Nại rút khăn tay ra nhẹ nhàng lau sạch khóe miệng cho Thảo Hồ, vừa lau cô ấy vừa rơi lệ.

Tôi buông mình xuống bởi không thể tiếp tục nhìn nữa. Tôi xoay người bỏ chạy. Mấy ngày tiếp theo A Y Nại vẫn luôn chăm sóc Thảo Hồ như vậy, cho ăn, liền ăn, cho uống nước, liền uống nước, cho ngủ, liền ngủ. Nếu không có chỉ thị anh ta chỉ biết giương đôi mắt vô hồn lên, không nhắm lại, không nghỉ ngơi. Hiện tại anh ta là một phế nhân khiến người ta đau lòng, khiến A Y Nại chịu nỗi đau như đứt từng khúc ruột.

Lão tiên bối, có thể dùng cách nào để chữa khỏi cho Thảo Hồ không? Tôi xông vào căn lều gần nhất, dừng lại bên cạnh ông lão, cầu khóc.

Ông thu hồi ánh mắt nhìn về nơi xa về nhìn tôi, khuôn hiền lành xẹt qua một tia bất đắc dĩ. Ông nhỏ giọng nói, Hồ nhi phải tự mình đi ra, người

khác không thể giúp nó được. Kích động đã ngấm vào xương tủy, không gắp được!

Nghe vậy, tôi cảm thấy tuyệt vọng. Thân thể tôi lão đảo một cái, vô lực cúi đầu xuống. Ngay cả thể ngoại cao nhân cũng nói như vậy rồi, còn có gì để trông mong nữa đây?

Tôi lẳng lặng đứng đó, sau một lúc lâu mới lại ngẩng đầu lên hỏi, Lão tiên bối, ngài đã sớm biết Thảo Hồ là Thập hoàng tử rồi đúng không?

Thập hoàng tử.... Ông lầm bầm ba chữ này, đầu hơi ngửa lên, hướng tầm mắt về phía những đám mây trắng trên bầu trời xa xăm, yếu ớt nói, Đó là chuyện của hai mươi năm trước, thê tử đầu tiên của tiên hoàng - Lệ Hoàng hậu - trước sau sinh hạ hai vị hoàng tử. Lệ Hoàng hậu và Hoàng thượng tình sâu nghĩa đậm nhưng hai vị hoàng tử đều chưa được đầy tháng đã chết non. Sau khi Lệ Hoàng hậu sinh hạ Hồ nhi liền thương lượng với tiên hoàng đưa nó xuất cung. Vì muốn Hồ nhi bình an lớn lên, tiên hoàng đã đồng ý với quyết định ‘vứt bỏ’ của Lệ Hoàng hậu. Năm đó lão phu và tiên hoàng từng gặp mặt mấy lần, tiên hoàng tin tưởng lão phu nên đã phó thác Hồ nhi cho ta. Lão phu mang Hồ nhi đi không được bao lâu, Lệ Hoàng hậu bị ngộ hại, rồi.... Ông nói đến đây thì ngừng lại, suy nghĩ thần thờ....

Nghe xong một chuỗi dài, tôi không biết nên khóc, hay nên cười, thì ra quyền thống trị Long Triều không phải của Hoàng thượng, không phải của Đức Thân Vương, mà là của Thảo Hồ. Lệ Hoàng hậu sinh hạ long tử lại được thánh thượng sủng ái, vậy ngôi vị Thái tử nhất định sẽ thuộc về hoàng nhi của bà ấy! Bà ấy là Hoàng hậu, ai có thể tranh với mẫu nghi thiên hạ đây? Nhưng con do bà ấy sinh ra lại liên tục bị giết hại từng người từng người một.

Thảo Hồ có một người mẹ tốt nên mới thoát khỏi họa sát thân, bình an trưởng thành ở dân gian. Đức Thân Vương căn bản cũng không phải là chân mệnh thiên tử, haiz.... tội nghiệp hân vẫn còn ngu ngốc, si tâm vọng

tướng lật đổ vương triều, đoạt lại ngôi vị hoàng đế. Nhưng vô sỉ nhất chính là tên Hoàng thượng bất nhân kia. Những thứ đó vốn chẳng có gì thuộc về hắn, nhưng hắn lại ngáng chân khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Tôi không muốn hỏi thêm điều gì nữa, biết được những chuyện này là đủ rồi. Ai.... Ai.... Tôi vừa nhìn xa xăm cười cười, vừa lảo đảo cất bước rời đi. Giả.... Tất cả đều là giả.... Số mạng đều đã được định đoạt sẵn, đáng thương là người trong thiên hạ không ai thấy rõ....

Chương 78: Thề sẽ giàu có nhất thiên hạ - Ghen, chàng sẽ cưới vợ bé à?

Hai tháng sau....

Bằng nhiều cách thám thính, thám tử đã xác nhận người Ô có thêm ba mươi vạn viện binh, hiện tại tổng cộng có năm mươi lăm vạn tướng sĩ; Đức Thân Vương liên thủ với Ba Vương, số binh lên tới chín mươi vạn quân.

Oa Tắc chưa yêu cầu viện binh, số đại quân vốn có cộng thêm ba mươi vạn nhân mã Nhiếp Quang mang đến nữa, tổng cộng có sáu mươi vạn. Tuy có thiệt mạng nhưng tổn thất lại ít, như vậy có thể thấy được binh lực của Oa Tắc rất mạnh, luôn nghiêm chỉnh huấn luyện, có kỹ thuật dụng binh.

Nếu so ra thì Đức Thân Vương có tỷ lệ thắng cao nhất. Thứ nhất, hắn chiếm được Hoàng Thành - lực lượng chủ đạo, thứ hai hắn có số binh lính nhiều nhất, tướng sĩ đông nhất. Nhưng, nhiều người cũng không phải mấu chốt để giành thắng lợi, còn phải xem cách dùng binh, bày trận, sử dụng người tài như thế nào, lấy dài bù ngắn ra sao, như thế mới bảo đảm thắng lợi lâu dài mà không sợ thất bại.

Chúng tôi tập trung trong lều lớn, Y Tư Táp chỉ vào bản đồ lập thể nói, Hiện nay Đức Thân Vương chiếm phần lớn lãnh thổ phía Tây Nam, người Ô chiếm Tây Bắc và đang tiếp cận Đức Thân Vương từng chút một. Hiện giờ phần lãnh thổ quân ta sở hữu ít nhất. Trước khi ta xuất chinh đã từng hứa với phụ hoàng sẽ tiêu diệt Long Triều và nước Ô trong vòng năm năm, để cho Oa Tắc trở thành nước thống trị duy nhất. Bây giờ một năm trôi qua, thiên hạ đã phân định ra thành ba thế cục, còn lại bốn năm nữa để chúng ta chiến đấu, lấy phần lãnh thổ hiện tại làm cơ sở bước những bước lớn hơn để mở rộng nó, cho đến khi thống nhất thiên hạ! Nói đến đây, anh ta liền thu ngón tay chỉ bản đồ về, buông thông xuống, nhìn một vòng tất cả các tướng sĩ chủ chốt, trầm giọng hỏi, Các vị, có tin tưởng ta, theo ta năm năm xưng bá thiên hạ không? Bốn chữ cuối cùng nhấn rất mạnh, ẩn chứa ý chí kiên định không gì có thể lay chuyển.

Lúc anh ta nói xong, tôi không biết tâm trạng mình khi ấy như thế nào nữa. Thâu tóm toàn bộ địch quốc trong vòng năm năm, nếu không có lý tưởng hào hùng tuyệt đối sẽ không dám khẳng định như vậy. Y Tư Táp đưa mắt nhìn từng người, trong mắt người nào người nấy đều dấy lên ý chí chiến đấu hừng hực bởi câu nói của anh ta.

Tướng sĩ của Oa Tắc ta là tinh anh nhất, mạnh mẽ nhất, tuyệt nhất, đoàn kết nhất! Y Tư Táp nở nụ cười tự tin mà chỉ bậc vương giả mới có. Nụ cười kia không chỉ tự tin, mà còn tin tưởng hoàn toàn vào sự ủng hộ của các tướng sỹ.

Chúng ta có lòng tin sẽ xưng bá thiên hạ! Cùng với lời nói và vẻ mặt khích lệ của anh ta, mọi người đều đồng thời ôm quyền lớn tiếng khẳng định, âm thanh vang dội như sấm, như thể muốn đánh bay lều trướng.

Tốt! Từ giờ khắc này trở đi, ta sẽ phó thác sự tồn vong, hưng suy vinh nhục của ‘ Oa Tắc ’ cho các vị! Từ giờ khắc này, ta và các vị sẽ cùng sống chết cùng tồn tại cho đến khi giết sạch quân địch! Y Tư Táp ôm quyền thật chặt

tuyên thệ với mọi người, đó là lời cảm ơn, hơn thế còn gắn chặt sinh mạng của mình với tất cả mọi người.

Nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của Thái tử điện hạ! Mọi người lần thứ hai kiên định nói, ý chí chiến đấu chấn động vang dội.

Tôi nghiêng đầu nhìn Liệt Minh Dĩ, ý chí chiến đấu trong mắt cậu ấy là hùng hực nhất, mạnh mẽ nhất trong số tất cả mọi người. Một là vì giúp Y Tư Tập định quốc, hai vì muốn nhanh chóng giải quyết dứt điểm với Đức Thân Vương.

Trong thâm tâm, tôi vô cùng bội phục Y Tư Tập, đều là yêu cầu người khác bán mạng ra trận đánh giặc, nhưng lời anh ta nói ra lại khiến cho người ta cam tâm tình nguyện, cho dù có chết trên sa trường cũng không hối hận. Anh ta là một người lãnh đạo tài giỏi, hiểu và nắm bắt được lòng của thuộc hạ, để rồi từ đó khiến họ bộc lộ tiềm năng mạnh nhất.

Đoàn quân chia ra làm ba đường: Nhiếp Quang lĩnh mười vạn tướng sĩ tấn công từ con đường bên trái, Liệt Minh Dĩ đi theo con đường ở giữa, Phong Thiên Tá từ con đường bên phải tới, mười ngày sau toàn quân sẽ tập hợp tại ngã ba thông với doanh trại Chủ soái của người Ô.

Sắp phải thực hiện một cuộc hành trình dài, người duy nhất khiến tôi không yên tâm chính là Thảo Hồ. Trước khi xuất phát, chúng tôi đều đến trước trưởng của Thảo Hồ cáo biệt. Lúc đi tới lúc thì nhìn thấy A Y Nại bê chậu nước rửa mặt đi ra. Cô ấy thấy chúng tôi liền nhẹ nhàng cười một tiếng, rồi tạt nước đi. Sau hai tháng chăm sóc Thảo Hồ, khuôn mặt xinh đẹp của cô đã tiêu tụy đi trông thấy, ngay cả con mắt linh động cũng mất đi sắc thái vốn có.

Vào trong, chúng tôi thấy ông lão đang mặc quần áo cho Thảo Hồ, hiển nhiên là anh ta vừa mới lau người xong. Cảnh tượng trước mắt khiến lòng tôi chua xót, A Y Nại là cô công chúa địa vị cao quý nhưng lại chăm sóc

Thảo Hồ rất tận tình, quả đúng là một cô gái tốt.... Cô ấy đã nhìn thấy thân thể Thảo Hồ, chỉ sợ đời này cô chỉ có thể gả cho anh ta.

Thảo Hồ vẫn ngây ngốc nằm trên giường nhìn đỉnh trướng mà không hề có bất kỳ phản ứng nào, cứ để mặc cho ông lão mặc quần áo, đắp chăn cho mình. Anh ta không còn gầy như trước nữa, đã có da có thịt, sắc mặt đã có chút hồng hào, môi cũng có huyết sắc. Anh ta đang chuyển biến tốt hơn từng ngày.

Tôi vỗ nhẹ lên tay A Y Nại, dịu dàng nói, Tỷ tin rằng chẳng bao lâu nữa Thảo Hồ sẽ tỉnh táo lại, vì vậy muội phải kiên trì, không được buông xuôi!

Ừm, muội hiểu mà! Lặng tỷ tỷ, tỷ cứ yên tâm theo Liệt Nguyên soái đi đi, muội sẽ chăm sóc chàng thật tốt, tuyệt đối sẽ không từ bỏ! A Y Nại gật đầu thật mạnh, lệ ngấn doanh tròng.

Sự kiên cường của cô ấy khiến tôi đau lòng. Lúc tôi bằng tuổi cô ấy vẫn còn rất yếu đuối, hay lo được lo mất.

Chúng tôi thu hồi ánh mắt lưu luyến nhìn Thảo Hồ. Mang theo sự thấp thỏm chờ mong ngày anh ta tỉnh táo mà rời khỏi doanh trại. Y Tư Tật tiễn chúng tôi tới tận cửa doanh trại, nhìn chúng tôi lên ngựa rồi đi xa dần.

Sau bữa trưa chúng tôi xuất phát, trước khi trời tối đã đến được chân núi cách Phần thành người Ô chiếm cứ mười dặm, hạ trại ở đó. Chúng tôi không quá tới quá gần, miễn cho bị thám tử người Ô phát hiện ra.

Chúng tôi ăn tối sớm, sau đó Liệt Minh Dã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch tác chiến công thành vào ngày mai. Lần xuất chinh này được bị đầy đủ nỗ lực hoàn, nỗ lực xa và xe bắn đá.

Tảng sáng ngày hôm sau tất cả đều chuẩn bị xuất phát, khi đến dưới chân Phần thành thì trời đã bắt đầu sáng. Bây giờ là lúc người ta ngủ say nhất, dựa vào lượng ánh sáng có hạn mà có thể lờ mờ thấy các tướng sỹ canh gác

trên cổng thành đang dựa vào tường thành lim dim ngủ, hoàn toàn không phát hiện ra quân ta đang đột nhập vào.

Liệt Minh Dã vung cánh tay dài lên, tướng sĩ hàng thứ nhất dùng tốc độ nhanh nhất, nhẹ nhàng nhất cài xong xuôi nỏ bắn xa, chuẩn bị sẵn sàng; tướng sĩ hàng thứ hai ôm một thân cây thô dài tiến lại gần cửa thành cao lớn đang khép chặt; tướng sĩ còn lại đeo sẵn nỏ liên hoàn, lưng mang cung tên, chuẩn bị sẵn sàng để bất cứ lúc nào cũng có thể ‘giết sạch từng tên không chừa mảnh giáp’.

Chờ ở đây, đợi ta chiếm được ‘Phần thành’ rồi sau đó sẽ quay lại đón nàng! Liệt Minh Dã cầm tay tôi, nói một cách rất nghiêm túc và cẩn thận.

Vâng, chàng nhớ cẩn thận! Tôi gật đầu, đặt tay lên mu bàn tay cậu ấy.

Cậu ấy vung cánh tay lên lần hai, trong khoảnh khắc các tướng sĩ liền tiến hành công thành.

Âm thanh tiến công đánh thức một tướng sĩ trên cổng thành. Hắn ta giật mình, chưa kịp phản ứng đã bị Liệt Minh Dã bắn tên xuyên qua cổ họng, chết không tiếng động, thi thể vắt vèo ở lầu cổng thành.

Tôi ngạc nhiên quan sát sườn mặt Liệt Minh Dã. Tôi phải cố gắng hípmắt nhìn mới phát hiện ra người kia đột nhiên cử động, vậy mà cậu ấy đã có thể nhanh chuẩn đồn người kia vào chỗ chết. Sự nhạy bén này khiến tôi không ngừng trầm trồ

Ầm! Khi tiếng va đụng cửa thành lần thứ nhất vang lên thì toàn bộ tướng sĩ trên cổng thành đều tỉnh dậy, sau đó là tiếng thét. Tướng sĩ quân ta đồng thời dùng nỏ bắn chết từng tên một.

Khuấy đảo màn đêm, cả thành kinh sợ, công - thủ chỉ trong một khắc đó. Cửa thành bị công phá, tướng sĩ quân ta tràn vào dưới sự chỉ huy của Liệt Minh Dã, tiếng Giết! rung trời.

Tôi siết dây cương bất động tại chỗ nhìn xuyên qua cửa thành mở rộng nhìn vào bên trong: chém giết, tiếng thét, máu tươi, người lão đảo ngã xuống, nhanh đến độ khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Khói nổi lên, mệnh tiêu biến, sắc trời dần sáng lên cùng chém giết.

Đánh bất ngờ luôn luôn có hiệu quả nhất, động tĩnh bên trong thành càng lúc càng ít. Một con ngựa lao ra khỏi cửa thành chạy nhanh tới phía tôi. Lãng cô nương, trong thành đã an toàn, mời theo mặt tướng vào thành! Lâm Tiêu thẳng ngựa, trên mặt và chiến giáp đều dính máu.

Tôi gật đầu, không nhiều lời, liền thúc vào bụng ngựa đi vào theo anh ta. Tôi chạy về phía đại điện, từ xa đã nhìn thấy Liệt Minh Dã giơ song giản lên cao chém đầu tướng lĩnh của thành xuống. Máu tươi vẽ thành một đường vòng cung trong không khí, đầu người bịch một tiếng rơi xuống đất lăn lông lốc. Người chết trợn tròn mắt nhìn lên trời, thậm chí còn chưa kịp mặc áo giáp.

Trong thành còn người sống không? Liệt Minh Dã đeo song giản ra sau lưng, thúc ngựa đến chỗ quản gia, thản nhiên hỏi.

Toàn quân bị tiêu diệt, không một kẻ sống sót! Quản gia ghì ngựa tại chỗ xoay nửa vòng, cầm trường thương dính đỏ thẫm trong tay.

Truyền lệnh xuống, đóng chặt cửa thành, tập hợp tất cả thi thể lại, đốt! Liệt Minh Dã xoay cổ tay, chuyển song giản sang tay trái, đuổi tay phải ra chỗ tôi.

Tôi đặt tay vào lòng bàn tay nóng rực của cậu ấy, tung người xuống ngựa, cùng cậu ấy sóng vai bước lên những bậc thang nhuộm đầy máu tiến vào đại điện.

Đứng trước lan can bằng đá, tôi cúi xuống nhìn những thi thể khắp Phần thành, chúng tương tự kéo hết cái xác này đến cái xác khác tích thành một đồng, dần dần tạo thành ‘núi xác’, những thi thể ngổn ngang này khiến

người ta nhìn thấy mà rùng mình. Mùi máu tươi tanh nồng tràn ngập, đây chính là chiến tranh, chiến tranh tàn khốc, không tồn tại cái gọi là ‘nhân tình’, ‘mềm lòng’. Thắng làm vua thua làm giặc, là đạo lý thiên cổ không bao giờ thay đổi!

Liệt Minh Dã dang hai tay ôm tôi từ phía sau, kề môi bên tai tôi vừa dịu dàng vừa đau lòng hỏi, Theo ta hồi hải ngược xuôi, có mệt không?

Ha ha.... Tôi khẽ cười một tiếng, cầm bàn tay vòng ngang hông tôi của cậu ấy, nói, Chỉ cần được ở bên chàng, chút mệt mỏi này có đáng là gì? Em không để ý đâu!

Cậu ấy cảm động siết chặt hai tay, hôn thật mạnh lên mặt tôi, tựa cả người lên người tôi khát khao nói, Đợi sau khi thiên hạ thống nhất, ta sẽ rời khỏi triều đình sống cuộc sống dân dã cùng nàng. Mặt trời mọc chúng ta cày cấy, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, bình thường vui vẻ hạnh phúc sống qua ngày, cách xa chuyện thị phi phân tranh, làm một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Nghe vậy, tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn cậu ấy, không thể tin được nói, Chàng một con hùng ưng bay lượn trên bầu trời. Chàng có thể bỏ qua tiền đồ rộng mở thênh thang để sống một cuộc sống bình thường mà không cảm thấy tiếc nuối sao? Lời cậu ấy nói tôi chưa bao giờ nghĩ đến, chỉ mong phân tranh ít đi một chút là đã thỏa mãn rồi.

Ta đã từng ta hi vọng mình sẽ một đời huy hoàng giống như cha, nhưng hôm nay suy nghĩ ấy đã sớm thay đổi rồi. Thiên hạ ổn định không còn chiến sự nữa, ta cũng không muốn trở lại làm quan. Tranh đấu gay gắt giữa triều đình và dân gian khiến ta mệt mỏi, thay vì lúc nào cũng phải đề phòng này nọ, không bằng buông tay sống tự do tự tại. Con gái của chúng ta chưa kịp chào đời đã phải chết non, ta không hy vọng chuyện như vậy sẽ lại tái diễn. Cậu ấy vừa xúc động vừa lo lắng hải hùng, khi nhắc tới đứa con gái không có cơ hội được gặp mặt cậu ấy càng buồn thương hơn.

Tôi im lặng. Đúng vậy, không vào triều sẽ không có chuyện gì, một khi đã vào rồi thì cho dù không có chuyện gì cũng sẽ phát sinh rắc rối. Lão đạo trưởng từng nói với tôi nên cách Kim, gần Thủy, xem ra cuộc sống về sau của tôi nên rời khỏi cung đình hỗn loạn mới là thượng sách. Cậu ấy buồn, tôi không thể khiến cho không khí thêm nặng nề, nên cố tình chọc chọc vào mặt cậu ấy tức giận nói, Chàng muốn trồng trọt cả đời à, đúng là không có tiền đồ!

Cái gì? Đối lại là cậu ấy kinh ngạc, hơi đứng thẳng người, không hiểu hỏi, Vậy phải làm gì?

Tôi nhướn đuôi lông mày cười hết sức hài lòng, quay đầu nhìn về bầu trời rộng lớn phía ngoài Phần thành lên tiếng hào ngôn, Giàu có nhất thiên hạ!

Thấy ở phía sau không có phản ứng, tôi liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cậu ấy đang ngơ ngác nhìn tôi, lúc lâu sau mới nói được một câu, Ta không biết buôn bán!

Đồ ngốc, là em làm mà Tôi cười híp cả mắt, cạo nhẹ đầu mũi cậu ấy, Không vào triều mà vẫn có được tiền tài quyền thế, em sẽ dạy chàng quản lý buôn bán như thế nào, làm sao có thể để song giản xuống và cầm bảng tính lên tính toán những ngân lượng trắng bóng kia! Buôn bán làm sao có thể làm khó một người của thế kỷ 21 hiện đại như tôi.

Cậu ấy hoàn toàn đứng thẳng lên, dựa vào lan can bằng đá, đặt câu hỏi như một đứa bé tò mò, Nàng biết những gì?

Ở ‘quê hương’ em, em học thiết kế thời trang, giống với vải vóc tơ lụa và thêu thùa ở đây vậy. Chúng ta sẽ mở một cả hàng tơ lụa, thêu thùa. Mặt khác, em cũng từng nghiên cứu về châu báu và đồ trang sức, vậy nên sẽ mở thêm một cửa hàng châu báu nữa. Dùng ba cửa hàng này tạo dựng danh hiệu, từ đó từng bước từng bước mở rộng phạm vi kinh doanh, cho đến khi các cửa hàng của chúng ta trải rộng khắp cả nước. Tiền vốn ấy mà, ha

ha, đợi sau khi thống nhất thiên hạ chúng ta sẽ xin Y Tư Tập mấy ruộng hoàng kim. Có tiền rồi chúng ta sẽ bắt tay vào làm ăn buôn bán lớn. Mỗi ngày gảy bàn tính, đếm rất nhiều thỏi bạc, tài lộc cuồn cuộn tới.... Tôi vừa nói vừa bẻ tay tính toán, nói tới đoạn cuối thì cười không còn nhìn thấy mắt đâu, trong đầu vẽ ra bức họa về tương lai, hưng phấn không thôi.

Sau khi cười đến run người một hồi lâu mà vẫn không thấy Liệt Minh Dã đáp lại, tôi buồn bực nhìn cậu ấy, chỉ thấy cậu ấy đang há miệng trợn mắt, ngón trỏ run rẩy chỉ vào người tôi, môi mím mấp máy như thể muốn nói điều gì đó. Thấy thế, tôi thu lại nụ cười đẩy tay cậu ấy ra, Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của chàng kìa, em đang lên kế hoạch cho sau này đấy!

Nàng... Nàng, thì ra nàng còn có dã tâm hơn bất cứ ai! ! Cậu ấy nhin một hồi mới thốt ra được một câu, nghẹn họng nhìn tôi từ đầu đến chân, như thể tôi không còn là tôi nữa mà là một cái bàn tính bằng vàng phát sáng lấp lánh.

Ha ha ha ha, ha ha ha ha! Bộ dáng này của cậu ấy khiến tôi cười lăn cười bò. Tôi đặc ý hất cằm, mặt mày hớn hở hỏi, Sao? đồng ý không?

Cậu ấy thôi kinh ngạc, ôm chầm lấy tôi vào lòng, cụng trán mình lên trán tôi, đồng ý nói, Nàng nói như thế nào thì là thế đó, ta nghe theo nàng!

Tốt lắm! Tôi gật gật trong ngực cậu ấy, vươn tay ôm chặt hông cậu ấy, cười đến vui vẻ xán lạn.

Người con gái của ta là giỏi nhất! Cậu ấy thân mật ngậm vành tai tôi, thân thể tôi run lên, dựa vào ngực cậu ấy mà mặt đỏ bừng.

Ha ha, trên chiến trường dẫm máu cậu ấy kiêu ngạo, tôi làm thiếp, chuyện gì tôi cũng nghe theo cậu ấy. Nhưng, chỉ cần buôn bán thì tôi là lớn, cậu ấy là nhỏ, cậu ấy phải nghe tôi! Ha ha, thật là mong đến ngày vai tuồng đổi chỗ, thật là mong nhìn thấy bộ dạng vừa ngồi tính toán, vừa thu tiền đếm tiền linh tinh của cậu ấy.... Ha ha....

Liệt Minh Dĩ sai người báo tin cho Y Tư Tập là đã chiếm được Phần thành, sắp xếp ổn định, sau đó chúng tôi để lại một vạn tinh binh thủ thành, rồi hôm sau lên đường tiến về toà thành tiếp theo.

Phương pháp đột kích không thể có hiệu quả mãi được, đặc biệt là khi người Ô đã đề cao cảnh giác sau khi mất liên tiếp hai tòa thành, cho nên khi tấn công tòa thành thứ ba phải tốn chút công sức. Mất khoảng ba ngày chúng tôi mới phá được cửa thành để tiến vào.

Tướng đóng ở tòa thành thứ ba là Phò mã gia đương triều của nước Ô. Liệt Minh Dĩ chém đầu hắn ta xuống sau đó treo cao lên tường thành thị uy với người Ô. Vị trí của tòa thành chúng tôi đóng cách ngã ba rất gần, vì vậy Nhiếp Quang và Phong Thiên Tá người trước kẻ sau đều đến hội họp ở đây cùng

Chiến đấu hăng hái mười ngày đánh hạ chín tòa thành, mặc dù các chiến sĩ rất mệt mỏi, nhưng cũng không kém phần vui vẻ. Trọng tâm của các cuộc đàm luận đều là mười mấy ngày luân phiên hăng say chiến đấu dầm máu gần đây.

Trước khi trời tối ngày thứ mười, Y Tư Tập đã tới hội họp với tam quân chúng tôi. Thiết đãi tiệc rượu trong đại nguy nga điện rộng lớn, các tướng lĩnh chủ chốt đều ăn uống nó say trong điện.

Hai mươi vũ cơ xinh đẹp mặc trang phục hở vừa phải bắt đầu nhảy múa theo nhạc, eo như cành liễu, dáng điệu thướt tha, thực sự rất vui tai vui mắt. Hai mươi vũ cơ này vốn bị người Ô bắt về, thành không lo giữ chỉ muốn hưởng lạc, khó trách lại trở thành vong hồn dưới lưỡi đao.

Sắc đẹp tuyệt sắc mê người, điệu múa lay động trái tim, phải hành quân đánh giặc mà giờ lại có thể ngắm mỹ nhân nhảy múa khiến người nào người nấy mắt sáng rực, tinh lực cũng chịu tác động của sự hấp dẫn một cách tự nhiên.

Tôi liếc nhìn một vòng các tướng lĩnh. Y Tư Táp ha ha cười khen ngợi; Nhiếp Quang, Liệt Minh Dã, Phong Thiên Tá, khi xem múa thì gật đầu, lúc uống rượu thì chỉ ôm thái độ thưởng thức thuần túy; những tướng lĩnh còn lại đều kinh ngạc đến ngây người, nhìn không chớp mắt. Tôi rất hài lòng với phản ứng của Liệt Minh Dã. Tôi cũng không phải kiểu con gái lòng dạ hẹp hòi gì, thưởng thức là điều đương nhiên, huống chi kỹ thuật ca múa của hai mươi vị mỹ nhân này quả thật rất điêu luyện, tôi là con gái mà còn không thể không trầm trồ khen ngợi.

Chỉ là, nhảy được một lúc liền biến chất. Trừ tôi ra, ở đây có tổng cộng mười bảy người đàn ông, ba vũ cơ ở trung tâm, mười bảy người còn lại vừa nhảy, vừa uốn éo thân thể như thể rắn nước nhẹ nhàng tiến lại gần chỗ mười bảy người đàn ông kia. Hành động này làm tôi ngơ ngẩn trong giây lát, nụ trên môi trở nên cứng đờ, trong đầu là hồi chuông cảnh báo mãnh liệt!

Một vũ cơ dừng lại trước bàn thấp trước mặt Liệt Minh Dã. Liệt Minh Dã lập tức thu lại nụ cười trên môi, có vẻ hơi không vui, nhưng lại không nói gì.

Vũ cơ càng nhảy múa càng to gan, dám đưa bàn tay trắng nõn ra ôm cổ Liệt Minh Dã. Thấy thế, tôi nhanh chóng siết chặt hai tay thành đấm, cặp mắt hung dữ nhìn chăm chăm cô ta. Không chỉ có cô ta ôm Liệt Minh Dã, mười sáu người còn lại cũng ôm cổ những người đàn ông khác, như thể đã bàn bạc với nhau từ trước vậy.

Nụ cười trên khóe miệng Liệt Minh Dã đã biến mất không còn dấu vết, tay cầm ly rượu nắm chặt hơn. Có thể thấy rằng cậu ấy không hề thích sự tiếp xúc như vậy, nhưng vì sợ sẽ phá vỡ bầu không khí vui vẻ nên không đẩy cô vũ cơ kia ra.

Tôi cắn chặt răng chịu đựng. Hiếm khi có không khí vui vẻ như vậy nên tôi nhin, nếu bộc phát như thể tôi là một cô gái bụng dạ hẹp hòi trước mặt mọi

người sẽ khiến cho Liệt Minh Dã mất mặt.

Tôi đã cố gắng nhẫn nhịn rồi, nhưng cô vũ cơ kia lại càn rỡ dạng chân ngồi lên đùi Liệt Minh Dã, đôi tay trắng nõn vòng qua cổ cậu ấy, cái eo mềm uốn éo chuyển động, cái hông từng chút từng chút một ma sát.... của cậu ấy. Hành động táo bạo này khiến khí huyết của tôi xộc thẳng lên tận óc. Tôi không thể tiếp tục nhịn được nữa, liền cầm ly rượu lên hất về phía vũ cơ. Cùng lúc tôi hất rượu đi, Liệt Minh Dã cũng đẩy cô ta ra, không chút che dấu vẻ mặt tức giận và chán ghét.

Á! Vũ cơ kêu lên, thân thể chao đảo đụng phải bàn thấp, phát ra tiếng bộp lớn. Không khí mập mờ trong điện nhất thời bị gián đoạn, sự vui vẻ ngừng lại, nhảy múa cũng ngừng lại, thậm chí có mấy vũ cơ đang dạng chân định ngồi lên đùi mấy người đàn ông kia cũng không biết phải làm sao

Liệt Minh Dã mở miệng muốn nói gì đó, sau lại nuốt lời muốn nói vào trong, cuống quýt nhìn tôi. Tôi không nhìn cậu ấy, mà cúi đầu dùng sức nện mạnh chén rượu xuống bàn, trong ngực tràn ngập tức giận, khó chịu chết đi được!

Trong điện duy trì yên lặng một khoảng thời gian ngắn, sau đó Y Tư Tập cười lớn, ôm vũ cơ trong ngực đánh vỡ bầu không khí cứng ngắt kia, cười tà hời, Vũ cơ nhảy rất đẹp, vị tướng đã chết của nước Ô cũng thích kiểu vũ điệu như vậy à?

Bầm, bầm Thái tử điện hạ, đúng, đúng, đúng là vị quan gia kia rất thích, nên chúng thần mới, mới.... Xin Thái tử điện hạ tha mạng! Khuôn mặt xinh đẹp của vũ cơ trở nên trắng bệch, lời nói run rẩy, dứt lời liền quỳ gối dập đầu.

Ai.... Y Tư Tập ôm hông cô ta, lắc lắc ngón trỏ, không trừng phạt mà ngược lại, nói, Hai chữ ‘tha mạng’ quá nặng nề, không thích không thích,

bỏ kiểu múa cận thân thoát y này đi, đổi kiểu khác! Anh ta nói xong liền nhéo mũi cô ta, thả lỏng cánh tay, Tiếp tục đi, bản thái tử chưa tận hứng!

Vũ cơ giật mình, sau khi hết giật mình liền vội quỳ xuống khấu đầu, Tạ ơn Thái tử điện hạ! Cô ta nhanh chóng rời về giữa điện, các vũ cơ khác cũng trở về vị trí.

Vũ cơ quyền rũ Liệt Minh Dã bị tôi hắt rượu, bị ướt nửa ngực, lúng túng vòng cánh tay che chắn trước ngực.

Người không cần nhảy nữa, lui xuống thay một bộ quần áo thường đi. Y Tư Táp xua tay với cô ta, vũ cơ kia cảm kích, khấu đầu rồi lui xuống.

Âm nhạc lại nổi lên, vũ điệu lại bắt đầu, không khí ngọt ngào trong điện rất nhanh liền biến mất, tiếng nói tiếng cười vẫn như cũ. Nhưng trong lòng tôi lại bắt đầu hoảng sợ, chỉ vì tôi đã xem nhẹ sự lộ xác của Liệt Minh Dã sau khi trưởng thành. Cậu ấy anh tuấn, xuất sắc, tuổi còn nhỏ mà đã tài năng ngời ngời, còn tôi đã là phụ nữ hai mươi chín tuổi rồi, khi bên cạnh cậu ấy xuất hiện vài người khác phái, khi tôi ‘hoa tàn ít bướm’ liệu tôi có thể chia sẻ tình yêu của cậu ấy với một cô gái khác không? Điệu múa thoát y kia khiến trái tim tôi thít lại!

Sau yến tiệc, Liệt Minh Dã đuổi theo tôi, giữ chặt hai vai tôi, xoay tôi lại đối diện với cậu ấy. Cậu ấy vội vàng nói, Nàng đừng tức giận, trong lòng ta chỉ có nàng! Ta đối với vũ cơ.... Cậu ấy vừa nói đến đây, liền bị tôi lắc đầu ngắt lời, Em không trách chàng, chỉ là vấn đề của em thôi....

Cậu ấy nhìn tôi chăm chăm, một lát sau dò hỏi, Nàng.... đang sợ hãi điều gì vậy?

Cậu ấy nói không sai, tôi đang lo sợ, sợ mình sẽ thật trở thành những cô gái thời cổ đại, chấp nhận chung chồng cùng với người khác. Tôi quay đầu đi, im lặng không nói.

Nói đi, nói cho ta biết trong lòng nàng đang nghĩ gì? Tôi buồn bực không lên tiếng, cậu ấy gấp gáp lay tôi.

Chàng.... Tôi nói được một chữ rồi dừng lại. Tôi biết mình lại bắt đầu lo được lo mất rồi.

Mau nói đi! Cậu ấy giậm chân.

Nếu có một ngày chàng gặp được một cô gái tốt hơn, thì sẽ nạt cô ta làm thiệp à? Tôi cắn răng, quay đầu lại nhìn thẳng vào ánh mắt sốt ruột của cậu ấy, nói ra bản khoăn để ý trong lòng.

Nghe vậy, đầu tiên là cậu ấy sững sờ, sững sờ xong lại đột nhiên ngửa đầu cười lớn tiếng. Cậu ấy ôm tôi vào trong ngực vuốt ve sống lưng tôi, vừa cười vừa nói Nàng đang nghĩ linh tinh cái gì thế, ta đã làm nàng sợ cái gì vậy, ha ha! !!

Đừng cười nữa, mau trả lời em đi! Tôi tránh khỏi ngực cậu ấy, nhú chặt hai hàng lông mày.

Cậu ấy thôi không cười nữa, điều chỉnh vẻ mặt đứng đắn, nghiêm túc nói, Nàng hãy nghe cho kỹ đây, nếu ta đã nhận định nàng cả đời này thì dù trong tương lai có xuất hiện một người đẹp hơn nàng, tốt hơn nàng ta cũng sẽ không động lòng. Nương tử có một là đủ rồi, không phải có nhiều thể thiệp là được hưởng phúc, đó là phiền toái! Ta không hy vọng mình sẽ bị ‘sút đầu mẻ trán’ vì sự tranh giành của đám phụ nữ!

Tôi há miệng, nhưng không thể thốt lên nổi một chữ. Đàn ông cổ đại tam thể tứ thiệp là chuyện thường tình, người giống như cậu ấy thật đúng là....

Giày xỏ chân vào vừa mới thấy thoải mái, hài quả thật rất đẹp, rất hấp dẫn, nhưng đi vào chắc chắn sẽ đau chân. Ta nói như vậy, nàng đã hiểu rồi chứ?

Tôi há hốc miệng, khó có thể tin được cậu ấy cũng có thể lấy ví dụ sinh động như vậy.

Ta nói lại một lần nữa, ta cần nàng, cần suốt cả cuộc đời này. Nàng đừng hoài nghi tình cảm của ta đối với nàng, càng không nên suy nghĩ lung tung! Cậu ấy dùng lực siết chặt eo tôi, tỏ vẻ cảnh cáo

Hốc mắt tôi ươn ướt, đôi môi khẽ run, dùng sức Vâng một tiếng, ôm chặt lấy cổ cậu ấy. Tình yêu của chúng tôi đã ăn sâu bén rễ từ trong sinh ly tử biệt, đây cũng là lợi thế mạnh nhất. Tôi thật sự quá ngu ngốc, rõ ràng trong sóng gió đã kiên định tình cảm rồi vậy mà còn đi ngờ vực vô căn cứ, đúng là ngốc hết chỗ nói!

Có những lúc ta thật sự muốn bổ đầu nàng ra xem bên trong là cái gì. Nếu nàng mà còn hay lo lắng lung tung như vậy nữa thì đừng trách ta sẽ tức giận đó. Cậu ấy gặm cắn vành tai tôi, giọng nói vừa có vẻ buồn buồn, vừa uất ức.

Thật xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa!

Hừ!

Tôi áy náy hôn môi cậu ấy, hôn rồi lại hôn. Đúng, vĩnh viễn sẽ không hiểu lầm nữa! Cậu ấy khác biệt hoàn toàn với những tên đàn ông hay trêu hoa ghẹo nguyệt khác. Đã yêu cậu ấy thì phải tin tưởng cậu ấy!

Chương 79: Ta vĩnh viễn chỉ là Thảo Hồ thôi - Tiêu diệt người Ô

Hôm sau, tôi một tay chống cằm, nằm trên giường cười ngắm Liệt Minh Dĩ ngủ say trước mặt. Mỗi một ngày trôi qua, tôi lại có nhiều hơn một thói

xấu, đó chính là khi tỉnh dậy vào sáng sớm, ngấm gương mặt cậu ấy khi ngủ mà cười khúc khích. Cảm giác khi nhìn cậu ấy rất hạnh phúc, trái tim ấm áp, trong lòng lồng ngực chứa đầy cảm thấy thỏa mãn.

Tôi giơ tay vuốt nhẹ khuôn mặt cậu ấy, đầu ngón tay cảm nhận được xúc cảm đàn hồi khiến người tôi tê dại. Ngón trở về một đường tròn trên mặt cậu ấy, lòng bàn tay dờ xuống khe phủ lên đôi môi mỏng quyến rũ. Xúc cảm mềm mại mê người khiến tôi không nhịn được, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên nó.

Lúc mới đầu không có gì xảy ra, nhưng bất thành linh trời đất quay cuồng, tôi từ nằm trên người Liệt Minh Dã đổi thành nằm giữa. Liệt Minh Dã vốn ngủ say hiện tại lại đang hôn môi tôi dồn dập, đầu lưỡi đẩy hàm răng tôi ra, xâm nhập vào trong.

Tôi không kịp phòng bị nên lập tức sa vào thế tiến công nhiệt tình ý loạn tình mê của cậu ấy. Nụ hôn nóng bỏng đi dọc theo cổ xuống dưới, khi cậu ấy cởi bỏ quần áo của tôi ra, ngấm lấy nơi mềm mại thì tôi mới sợ hãi hét lên một tiếng, hoàn hồn từ trong mê tình về hiện thực, đánh lên vai cậu ấy, Dừng lại, nên dậy thôi!

Cậu ấy dừng lại thờ dốc, vùi mặt vào cổ tôi, giọng nói khàn khàn, Nàng quyến rũ ta xong giờ lại kêu ngừng, có phải quá tàn nhẫn hay không?

Nghe vậy, mặt tôi đỏ lên, then thùng nói, Em chỉ muốn hôn chàng thôi, không có ý định kia, ai bảo chàng giả vờ ngủ.... Lần nào cũng vậy.

Cậu ấy ai oán thở dài, ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt nhiễm đầy tình dục. Lần sau nàng đốt lửa sẽ không cho nàng kêu ngừng nữa! Đây đúng là tra tấn!" Dứt lời, cậu ấy khó chịu ngồi dậy.

Tôi cực kỳ xấu hổ, gật đầu thật mạnh như thể một đứa trẻ vừa làm điều sai nhận ra lỗi lầm của mình.

Mặc quần áo, rửa mặt xong, hai chúng tôi đi đến nhà ăn. Chúng tôi gặp Y Tư Táp ở cửa. Mí mắt anh ta rũ xuống, bộ dáng mệt mỏi do ngủ không đủ giấc. Nhiếp Quang, Phong Thiên Tá trước sau đi vào, chúng tôi vừa dùng bữa, vừa đàm luận chiến sự.

Chín thành đã bị đánh hạ, người Ô hao binh tổn tướng tổng cộng là x vạn người. Quân ta xuất chinh từ ba phía, tổng cộng là ba mươi vạn, tử trận x vạn, tổn thất ít hơn người Ô rất nhiều. Phía trước chính là Lâm Thành – nơi đóng quân của Chủ soái người Ô. Nếu như đoạt được thành này, thì sẽ chiếm được toàn bộ lãnh thổ của người Ô. Người Ô đã tâm bình khí yên nhưng không thể chống lại tinh binh lương tướng đoàn kết một lòng của Oa Tắc, điều này khiến cho người khác cảm thấy chúng thật ‘không biết tự lượng sức’.

Chinh đồn toàn quân, công thành còn dư lại x vạn người, cộng thêm thêm x vạn Y Tư Táp dẫn đến, hiện tổng cộng có bốn mươi vạn tướng sĩ, nhiều hơn người Ô ba vạn nhân mã. Chủ soái người Ô ở ngay trước mắt, Y Tư Táp dự tính trong vòng ba tháng sẽ bắt được hắn.

Dưới sự chỉ huy của Y Tư Táp, chúng tướng sỹ trong bộ áo giáp chinh tề lên đường tiến đánh Lâm thành. Lâm Tiêu xung trận tiên phong bước ra khỏi hàng khiêu chiến. Bởi vì chăm chỉ rèn luyện, thêm vào đó là những lần ra trận thực chiến, võ nghệ của anh ta đã tiến bộ rõ rệt, tư thế cưỡi ngựa oai hùng, dũng mãnh hơn rất nhiều, đặc biệt là thanh cương đao trong tay, dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng lạnh sắc bén càng làm tăng khí thế chiến đấu của anh ta.

Người Ô phái tướng ra nghênh chiến. Sau vài lần giao chiến đã bị Lâm Tiêu chém chết. Người Ô vẫn không chịu thua, tiếp tục phái tướng ra lần thứ hai, đáng tiếc cũng đành bỏ mạng. Sau hai trận thua liên tiếp, người Ô phải đánh chuông thu binh, không tiếp tục nghênh chiến nữa.

Hôm sau, đến lượt quân gia bước ra khiêu chiến, trường thương ra tay liền lấy được đầu của hai người, giành chiến thắng. Trong hai ngày, người Ô tổn thất bốn tướng, đóng chặt cửa thành, không đáp lại lời khiêu chiến nữa.

Quân ta khí thế như hồng thủy, quyết tâm muốn đoạt Lâm thành, sao có thể để cho chúng ‘phòng thủ mà không chiến’. Ngày thứ năm, Liệt Minh Dã bước ra khỏi hàng, một tay ghì cương ngựa, một tay cầm giản chỉ vào cửa thành khiêu chiến. Người Ô không ứng chiến, cậu ấy liền khiêu khích, Oa Tắc ta có tinh binh lương tướng, nước Ô các người vốn không phải là đối thủ của bọn ta. Biết điều thì nên ngoan ngoãn mở cửa thành, quỳ xuống xin tha, có lẽ Thái tử điện hạ của Oa Tắc ta sẽ rủ lòng từ bi tha cho mạng chó của các người, còn nếu không, các người cứ chờ chết đi!

Biết rõ cậu ấy đang sử dụng chiêu khích tướng, không nên mắc mưu, nhưng người Ô lại không thể nuốt được cục tức này, cho nên liền mở cửa thành. Một con ngựa cường tráng trắng như tuyết phi ra như mũi tên, trên lưng ngựa là một người đàn ông trẻ tuổi tay cầm thương, vẻ mặt giận dữ, cách Liệt Minh Dã sáu, bảy mét thì siết cương dừng ngựa, chỉ thẳng trường thương về phía cậu ấy, giọng điệu phẫn nộ, Thằng oắt con nông cuồng, hôm nay bản hoàng tử sẽ cho người trở thành vong hồn dưới lưỡi thương của ta!

Dùng thương.... Xem ra người này chính là Phó soái - Ngũ hoàng tử! Trong lòng tôi hiểu rõ, chậm rãi gạt đầu, rốt cuộc chính chủ có địa vị cũng lộ diện, trận giao chiến sắp tới mới là trận máu chốt nhất.

Lớn lối thật, muốn tính mạng của bốn soái thì người còn phải hỏi đôi kim giản này! Liệt Minh Dã hừ lạnh giấu cột, trên mặt thể hiện sự khinh thường đối với hắn ta.

Thằng oắt con, xem thương của ta đây! Ngũ hoàng tử then quá hóa giận, giục ngựa tiến lên cầm thương đâm tới. Bất kỳ một người đàn ông nào cũng không thể chịu được giọng điệu khiêu khích trắng trợn như vậy huống hồ

hắn ta còn là vị hoàng tử có địa vị cao quý, liên quan đến thể diện tất nhiên là không thể được.

Trận giao chiến quan trọng mới thực sự đặc sắc đáng xem. Hai người giằng co kịch liệt. Tiếng binh khí va chạm chói tai, mỗi một lần tiếng vang đều biểu thị cuộc chiến đang diễn ra một cách kịch liệt và căng thẳng.

Trường thương đâm tới, trực đâm vào ngực phải của Liệt Minh Dã, Liệt Minh Dã lật giảo bên phải lên đỡ lấy thương, khi giảo và thương cọ vào nhau thì thương liền biến đổi. Chỉ thấy từ đầu thương bắn ra một cái móc sắc quặp chặt lấy giảo. Thấy thế, tim tôi run lên, người Ô quả thật là giáo hoạt âm hiểm, hai quân giao chiến mà lại sử dụng chiêu hạ lưu như thế!

Nếu móc sắc xuất hiện đã coi là âm hiểm, vậy thứ kế tiếp còn âm hiểm hơn hèn hạ hơn. Đầu thương ‘cạch’ một tiếng, một cái đầu thương tương đối nhỏ phóng ra nhanh như chớp, mục tiêu là mặt Liệt Minh Dã!

Tuy Liệt Minh Dã đã có chuẩn bị nhưng người Ô gian xảo đến mức ngay cả cậu ấy cũng không ngờ. Cậu ấy nghiêng đầu né tránh, tránh thoát được mũi thương, nhưng gương mặt lại bị cửa một vết dài, máu chảy ra. Hèn hạ! Vô sỉ! Cậu ấy tức giận mắng, giảo trái thì đâm thẳng tới. Lúc đâm tới trước mặt Ngũ hoàng tử chỉ thấy đuôi thương của hắn ta lại biến hóa. Rắc một tiếng, phần chính giữa của thương liền biến thành khúc côn mang theo xích sắt. Khúc côn vung lên cản đòn, dùng xích sắt cuốn lấy giảo trái của Liệt Minh Dã.

Thấy thế, Liệt Minh Dã nhanh chóng quyết định, bất ngờ dùng lực phía bên trái lật người lại, kéo theo Ngũ hoàng tử từ trên lưng ngựa trắng rơi xuống đất. Hai người đồng thời rơi xuống, nhưng vẫn duy trì tư thế trên ngựa khi song song lật người về bên trái. Một vòng, hai vòng, ba vòng.... sau năm vòng hai chân mới chạm đất. Liệt Minh Dã thu giảo về, Ngũ hoàng tử cũng không buông lỏng, hai người tiếp tục giằng co, bày ra thế kéo co ‘người tranh ta đoạt’.

Tôi ngồi trên ngựa mà hai tay siết chặt vào nhau, thế cục không phân thắng bại này làm lòng người thấp thỏm.

Giằng co hồi lâu, vẫn không thể phân thắng bại, trong đội ngũ người Ô có một người giương cung lên nhắm vào Liệt Minh Dã. Thấy thế, tôi không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng lấp cung vào dây bắn đi. Hai tiếng tên bay đồng thời vang lên, người Ô trực bắn ám tiễn vào tim Liệt Minh Dã, nhưng đúng lúc đó mũi tên của tôi kịp thời cứu hiểm, đầu hai mũi tên chạm vào nhau, ám tiễn bị đánh bật ra, vút một tiếng đâm vào cánh tay Ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử bị trúng chiêu, mày nhú lại, ngay sau đó liền thu dây xích, tách ra, lùi về sau mấy bước rồi tung người lên ngựa, siết chặt dây cương để ngựa quay đầu trở về Lâm thành.

Liệt Minh Dã không đuổi theo, nhìn chăm chăm ám tiễn rơi trên đất, ngay sau đó quay đầu nhìn tôi. Tim tôi đập thành thịch liên hồi, đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán. Phản ứng nhanh như vừa rồi chắc tôi không bao giờ làm lại được nữa. Nguy hiểm thật, may mà đã cứu nguy được cho cậu ấy!

Thu binh trở về thành, tôi rửa sạch vết thương trên mặt Liệt Minh Dã mà đau lòng. Miệng vết thương vừa dài vừa sâu, khiến tôi không nhịn được sự phẫn nộ trong lòng, mở miệng mắng, Người Ô thật không biết xấu hổ, dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó thiếu gia! Nếu để bọn họ xưng bá thiên hạ chắc hẳn họ sẽ cướp đoạt mồ hôi nước mắt người dân. Dân chúng dưới sự trị vì của họ chắc chắn sẽ không có ngày nào an bình!

Tôi nói cho đến khi bốn phía tĩnh lặng, ngay sau đó thì nghe thấy tiếng Y Tư Tập vỗ tay. Anh ta lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, Lăng cô nương nói rất đúng, nhìn rất thấu đáo!

Nói không sai! Nhiếp Quang, Phong Thiên Tá cùng gật đầu.

Bôi thuốc xong, Liệt Minh Dã bắt lấy tay tôi, mỉm cười nói, Nàng đã cứu mạng ta!

Bên cạnh có người như vậy mà cậu ấy lại như thế. Tôi rút tay về, đỏ mặt nói, Ở đây có người!

Ha ha ha ha, Minh Dĩ nói không sai, Lãng cô nương, cô vừa cứu cậu ta một mạng. Không ngờ tài bắn cung của cô đã chuẩn xác đến mức này! Y Tư Tạt không để ý đến sự xấu hổ của tôi, ngồi trên ghế cưỡi lớn, trong mắt lộ ra vẻ khâm phục.

Anh ta nói như vậy khiến tôi cảm thấy có lỗi, Lúc đó tình thế cấp bách, tôi không kịp suy nghĩ nhiều.... Nếu bây giờ muốn tôi bắn được một mũi tên chuẩn xác như vậy, sợ là rất khó!

Liệt Minh Dĩ nắm tay tôi kéo lại đặt nhẹ ở trên ngực, ánh mắt khóa chặt vào hai gò má đỏ bừng của tôi, vẻ mặt hoàn toàn hài lòng.

Hôm nay Ngũ hoàng tử bị thương, ta thấy nếu ngày mai ra khiêu chiến thì có thể Tam hoàng tử sẽ xuất chiến. Ngày mai Minh Dĩ không nên đi, Nhiếp Quang, giao cho người đó! Y Tư Tạt thu lại nụ cười, phân tích thế cục của ngày mai, Nhiếp Quang nghe xong liền gật đầu.

Để đề phòng ngày mai người Ô dùng độc, người là người ra trận đầu tiên nên hãy dùng Giải Độc Hoàn để phòng ngừa.

Ừ, ta hiểu! height=6 width=29>★

Hôm sau, Nhiếp Quang bước ra khỏi hàng khiêu chiến, như Y Tư Tạt đoán, người ứng chiến phía trước quả thật là Chủ soái - Tam hoàng tử! Hai người lần lượt báo danh tính rồi bắt đầu chiến đấu. Huynh đệ hai người kia đều là những kẻ gian xảo, trong binh khí loại dài đều có chứa cơ quan khoá chìm, tình hình giống hệt lúc Liệt Minh Dĩ xuất chiến.

Duy có một thứ khác ngày hôm qua đó là ‘ám tiễn’ đổi thành ‘ám độc’. Chỉ thấy Tam hoàng tử đột nhiên há miệng ra, một luồng khí như có như không xông thẳng vào mặt Nhiếp Quang. Vì khoảng cách giữa hai người quá gần,

Nhiếp Quang không kịp né tránh nên bị luồng khí kia dội ngay chính diện. Anh ta hét một tiếng, trường đao rơi xuống, lấy tay che mặt theo phản xạ.

Tam hoàng tử thấy gian kế đã được thực hiện, âm hiểm cười xông tới muốn chém Nhiếp Quang. Liệt Minh Dã lạnh tay lẹ mắt, dùng giản cứu viện, ép Tam hoàng tử phải lùi lại. Quân gia lợi dụng khoảng thời gian, một công một thủ giục ngựa lên cứu Nhiếp Quang trở lại. Mặt Nhiếp Quang be bét máu, mọi người không dám chậm trễ, lập tức thu binh trở về thành trị liệu.

Quân y gấp đến nỗi xoay như chong chóng. Ông ta không chữa được độc của người Ô, chỉ có thể lắc đầu nhìn Nhiếp Quang khổ sở rên rỉ, một phần da thịt trên mặt đã bị thối rữa.

Tình trạng này khiến chúng tôi vô cùng sốt ruột. Khi đó tôi chỉ cảm thấy đầu óc mình choáng váng, trong lòng cảm thán: nếu Thảo Hồ ở đây nhất định sẽ có cách giúp Nhiếp Quang giảm bớt đau đớn.

Tôi đang suy nghĩ thì có một tướng sĩ chạy vào đại điện như bay, quỳ một chân trên đất phẫn khởi nói, Bẩm thái tử điện hạ, công chúa A Y Nại và y sư Thảo Hồ

Nghe vậy, tất cả chúng tôi đang nôn nóng đều bình tĩnh lại, còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy giọng nói trong trẻo mượt mà của A Y Nại truyền đến, Ca ca!

Tai nghe mắt thấy, đúng là A Y Nại rồi, mà bên cạnh cô ấy chính là Thảo Hồ đang đeo hòm thuốc.

A! Tôi đưa tay che miệng, kích động hét lên, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Anh ta tỉnh lại rồi! Tỉnh rồi! !

Thảo Hồ gật đầu với chúng tôi, sau đó không nhiều lời, đi thẳng tới chỗ Nhiếp Quang. Thảo Hồ bắt mạch, kiểm tra khuôn mặt của Nhiếp Quang.

Anh ta chẩn đoán xong vừa mở hòm thuốc, vừa nói với chúng tôi, Mau đi chuẩn bị một chậu nước nóng! Giọng điệu rất gấp, cũng có chút khàn khàn.

Quân y không dám chậm trễ, lập tức đi chuẩn bị, không lâu sau đã bưng một chậu nước nóng trở lại.

Thảo Hồ lấy ra năm viên thuốc màu đỏ ném vào trong nước để chúng hòa tan, sau đó thấm ướt băng gạc sạch sẽ trong nước thuốc rồi băng toàn bộ lên mặt Nhiếp Quang. Lặp đi lặp lại nhiều lần, cho đến khi nước trong chậu hóa thành màu đen mới ngừng, mà phần da thịt bị thối rữa của Nhiếp quang lại như có kỳ tích, không hề thối rữa nữa!

Thảo Hồ ném băng gạc vào nước, rửa tay ở một chậu nước nóng khác. Rửa tay sạch sẽ xong, anh ta lại lấy ra một viên thuốc màu đỏ, cạy miệng Nhiếp Quang ra rồi nhét vào, đồng thời cũng sử dụng ngân châm lần lượt châm vào huyết thiên linh cái và nhân trung của Nhiếp Quang. Khoảng chừng sau nửa nén hương, Nhiếp Quang phun ra một ngụm máu tươi rồi rơi vào hôn mê.

Khi tất cả đã được xử lý xong, Thảo Hồ ngồi thẳng lên lau mồ hôi trên trán, hạ thấp giọng nói với chúng tôi, Huyết sắc bình thường, Nhiếp đại ca không sao, ngủ một giấc, khi tỉnh lại mặt sẽ khôi phục như bình thường.

Chúng tôi không đáp lời, chỉ nhìn anh ta chăm chăm. Y Tư Táp là người hoàn hồn đầu tiên trong số chúng tôi, chỉ thấy anh ta ôm chầm lấy Thảo Hồ, xúc động vỗ vỗ bả vai anh ta, Thảo Hồ, cậu đã tỉnh táo lại rồi, thật là tốt quá! Chúng ta rất vui mừng!

Nghe vậy, Thảo Hồ ngẩn ra, rồi sau đó xấu hổ gãi gãi gò má, Xin lỗi, đã để cho mọi người lo lắng!

Hốc mắt tôi ươn ướt. Lời nói và cử chỉ của anh ta không còn giống như lúc vô hồn kia, Thảo Hồ đơn thuần thẳng thắn đã trở về rồi! !!

Anh ta tỉnh táo lại làm cho chúng tôi vui mừng khôn xiết, đặc biệt là A Y Nại, cô ấy ngẩn ngơ nhìn Thảo Hồ, trên gương mặt phiếm hồng.

Đội Nhiếp Quang ngủ một giấc đến chạng vạng mới tỉnh thì khuôn mặt thối rữa đã khôi phục như bình thường, thân thể cũng rất tốt, như thể chưa từng bị trúng độc.

Chúng tôi ngồi quanh bàn vui vẻ dùng bữa, việc quân đội dành được chín thành cũng không vui sướng, kích động bằng việc Thảo Hồ đã trở lại. Y Tư Tạt cười đến không khép miệng được, liên tiếp gấp rau vào bát Thảo Hồ, nhiều đến nỗi anh ta phải kêu lên, Đủ rồi, đủ rồi, nhiều thế này ta ăn không hết!

Nhìn cậu gầy lắm, ăn nhiều một chút mới có thể béo lên được, nếu gầy đến độ chỉ còn da bọc xương sẽ có người lại phải đau lòng. Y Tư Tạt trêu ghẹo, vừa nói, vừa gấp thức ăn, vừa nháy mắt với A Y Nại.

Ca ca! A Y Nại nũng nịu, hai má ửng đỏ.

Thấy thế, trong lòng tôi vô cùng hưng phấn. Nhìn bộ dạng của A Y Nại, chẳng lẽ cô ấy và Thảo Hồ đã....

Sau bữa ăn, tôi vội vã chui vào phòng A Y Nại hỏi thăm, Giữa muội và Thảo Hồ có tiến triển gì mới không? Muội chăm sóc anh ta lâu rồi, vậy đã thổ lộ chưa?

A Y Nại vốn đang nhìn gương chải đầu, nghe thấy tôi hỏi liền ngừng lại, ném lược lên bàn, tức giận chu miệng. Thấy thế, trong lòng tôi trùng xuống, thầm nghĩ chắc không phải vẫn không có tiến triển gì chứ?

Muội có thổ lộ với chàng, nói rằng muội thích chàng! A Y Nại vừa nói, vừa nắm chặt mái tóc dài của mình.

Sau đó thì sao? Anh ta phản ứng như thế nào? Tôi gần như hỏi dồn dập.

Chàng nói chàng cũng yêu thích muối!

Nghe vậy, tôi vỗ tay reo mừng như thể trúng được giải thưởng năm trăm vạn, Tốt quá rồi!

Tốt cái gì mà tốt, chàng còn nói chàng thích tử, thích Liệt Nguyên soái, thích ca ca muối, thích Nhiếp Nguyên soái, thích Thương Sí, thích Mục tử tử.... A Y Nại càng nói càng dùng sức nắm tóc chặt hơn, càng nói càng uất ức, cuối cùng chu đôi môi đỏ mọng, má phồng lên như bánh bao.

Khóe miệng tôi giật giật, giật rồi lại giật. Tôi cảm thấy dây thần kinh ở huyết thái dương giật liên hồi. Tôi nên sớm biết rằng đầu của Thảo Hồ và đầu của người khác đâu có giống nhau. ‘Thích’ của anh ta là bao la, rộng lớn, chứ không phải là tình cảm nam nữ....

Lăng tử tử, muối nên làm gì bây giờ? Chàng quá ngu ngốc, một đứa con gái như muối đã bỏ hết sĩ diện để theo đuổi chàng, thế nhưng chàng lại không có chút phản ứng nào! A Y Nại xoay người đối mặt với tôi, mặt mày nhăn nhó.

Tôi há miệng nhưng không biết nên nói cái gì. Chính xác mà nói, hiện giờ trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng không có lấy một ý tưởng nào để giúp cho cô ấy cả. Sau một lúc lâu cuối cùng tôi cũng thốt lên được một câu, Để tử suy nghĩ đã!, dứt lời tôi dùng tay day huyết thái dương, rời đi.

Lúc đi ngang qua phòng Thảo Hồ, tôi gặp Liệt Minh Dĩ đi từ bên trong ra, hai chúng tôi cùng trở về phòng. Liệt Minh Dĩ đóng cửa phòng lại sau đó nói với tôi: Ta hỏi Thảo Hồ có dự định gì cho sau này không, nàng đoán xem, hần nói gì?

Nói gì? Tim tôi giật thót, dè dặt hỏi.

Hần nói hần vĩnh viễn chỉ là ‘Thảo Hồ’ thôi. Liệt Minh Dĩ nói lời này thật quá sâu xa, vẻ mặt vừa bối phục vừa có chút phức tạp.

.... Tôi im lặng, lẳng lặng nhìn ánh mắt cậu ấy. Thảo Hồ nói rất rõ ràng, anh ta sẽ không phục quốc, sẽ không ngăn cản Y Tư Tạt thống nhất thiên hạ. Anh ta vẫn là chính mình, vẫn là một tên yêu y như mạng, vẫn là người en thuộc mà chúng tôi vẫn cùng chung sống bấy lâu.

Tôi không diễn tả được tâm trạng hiện tại của mình là như thế nào, vừa muốn khóc, vừa muốn cười, càng muốn hét lên thật to. Thảo Hồ buông bỏ tất cả chỉ muốn là chính mình, đối với anh ta đây là sự hy sinh lớn lao nhất. Anh ta có thể buông bỏ được, nếu đổi lại người khác, tuyệt đối sẽ không làm được!

Có Thảo Hồ, cho dù người Ô có dùng chiêu âm hiểm độc ác nào đối với chúng tôi cũng không có hiệu quả. Quân ta bao vây toàn bộ Lâm thành, chặt đứt đường lương thảo, cắt đứt thông tin liên lạc với bên ngoài của họ. Nỏ, đá đồng loạt bắn ra, kích nổ thuốc nổ, tấn công Lâm thành, khiến nó hoàn toàn thay đổi, khói báo động cuồn cuộn, kêu gào rung trời.

Bên trong thành người chết rất nhiều, lương thảo càng lúc càng ít, ép Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử rơi vào tình trạng ‘chó cùng bứt giậu’, điên cuồng dẫn theo vài tướng sĩ còn sống sót chém giết ra khỏi Lâm thành .

Y Tư Tạt là một bậc thầy về quân sự, đã sớm lệnh cho quân sĩ cố ý thả cho hai tên kia chạy trốn. Khi bọn họ bỏ chạy nhất định sẽ phải đi qua con đường đã đào một hố lớn bố trí mai phục ở Tây Bắc. Đợi đến khi hai tên kia giục ngựa chạy tới cái hố, sẽ rơi xuống đó, ngay sau đó tướng sĩ mai phục ở bốn phía tràn ra, đồng loạt bắn tên xuống hố sâu, bắn chết hai kẻ kia.

Y Tư Tạt treo cao đầu hai hoàng tử trên cửa thành Lâm thành thể hiện sự uy nghiêm. Trước giờ anh ta tính toán rất chuẩn, cuối cùng sau hai tháng hai mươi ngày quân ta đã giành được Lâm thành, chiếm được tất cả thành

trì của người Ô, bao gồm cả những thành người Ô đã sát nhập vào Long Triều. Dĩ nhiên, đám dư nghiệt của Kim La cũng bị tiêu diệt

Nước Ô không xâm lấn được Tây Bắc ngược lại còn mất đi hai vị hoàng tử. Vì sợ quân Oa Tắc dừng mãnh, sợ quân đội đông đảo của Đức Thân Vương nên triều đình nước Ô vội di chuyển về phía Tây Bắc xa xôi, cho đến khi sát biển mới dám dừng.

Thế chân vạc đã hoàn toàn thay đổi, quân ta và Đức Thân Vương mỗi bên chiếm được một nửa lãnh thổ Long Triều, kế tiếp chính là cuộc chém giết tranh đoạt đẫm máu với chín mươi vạn đại quân, để chọn ra một người duy nhất cho ngôi vị Đế Vương này!

Chương 80: Thảo Hồ là đồ ngốc - Quyết chiến sắp tới!

Chúng tôi trở lại nơi đóng quân đã nửa tháng, sau khi chiếm lĩnh được một nửa lãnh thổ Long Triều chúng tôi có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian ngắn để lấy lại sức.

Tôi đến cổ đại đã ba năm hai tháng rồi, quay đầu nhìn lại quãng đường đã qua, từ khi Liệt Minh Dã mười bốn tuổi tới khi cậu mười bảy tuổi, từ lúc cao bằng tôi tới cao lớn cường tráng như hôm nay. Tất cả đều là những kỷ ức quý giá của tôi, chứng kiến cậu ấy ngày càng trưởng thành hơn. Nếu trong vòng năm năm có thể thống nhất thiên hạ, vậy cậu ấy cũng hai mươi tuổi rồi, đã trở thành một người đàn ông chân chính, hoàn toàn trưởng thành.

Chiến tranh đã diễn ra được một năm tám tháng. Trong thời gian hơn một năm ở lại đây, bất luận là chiều cao hay thể trạng của Liệt Minh Dã đều phát triển rất nhanh. Bây giờ cậu ấy đã cao to ngang ngửa với Nhiếp

Quang, cơ bắp ngày càng cường tráng, hình thể ngày hấp dẫn. Tôi nói chuyện với cậu ấy luôn phải ngẩng đầu, nên thường xuyên kêu ca vì đau cổ. Khi nói chuyện với tôi, cậu cũng thường xuyên phải cúi đầu xuống, nhưng không hề nghe thấy phàn nàn dù chỉ là nửa câu, mặc dù tôi biết cổ cậu ấy cũng rất mỏi.

Quần áo của cậu ấy bị hỏng rất nhanh, thường xuất hiện mấy lỗ thủng và bục chỉ trong lúc luyện binh. Tôi tận dụng nửa tháng này để may năm bộ quần áo cho cậu ấy, đến giờ sắp hoàn thành xong bộ cuối cùng rồi.

Tiểu Thương Sí ngồi cạnh tôi đứng đưa đôi chân nhỏ, hai chân cùng lên cùng xuống một cách tự do tạo thành quy luật ổn định. Đột nhiên hai chân thẳng bé ngừng đứng đưa, tôi nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn. Cộp một tiếng, thanh kiếm gỗ đánh trúng đầu tôi, khiến tôi hoang mang, xoa đầu mờ mịt hỏi, Sao con lại đánh mẹ?

Mẹ chỉ thương cha mà không thương con! Đã bao lâu mẹ không may quần áo cho con rồi? Thằng bé quơ thanh kiếm gỗ chất vấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tỏ vẻ không vui.

Nghe vậy, tôi phì cười, để quần áo xuống rồi ôm con ngồi lên đùi, véo cái mũi nhỏ của nó, buồn cười nói, Bảo bối đang ghen à?

Hừ, mẹ thiên vị! Thằng bé chu miệng, quay mặt sang một bên, sắc mặt sa sầm.

Thấy thế, tôi xoay khuôn mặt nhỏ của thằng bé lại, cắn khê đầu mũi nó, cụng trán vào trán nó, cười nói, Bảo bối đừng giận, ngày mai mẹ sẽ may quần áo cho con, được không nào?

Hừ! Tiểu Thương Sí không thèm, lại quay đầu sang phía khác, lúc quay đi còn không quên đưa mắt lườm tôi một cách chua chát.

Ơ kìa? Tôi ngẩn ra, bật cười, thầm nghĩ máu ghen của thằng bé thật không ít đâu, tất cả đều là di truyền từ cha nó.

Bảo bối, con không để ý đến mẹ nữa à? Vẻ mặt đưa đám.

Tiểu Thương Sí cảm thấy cái nhìn chăm chăm đầy đau lòng của tôi nên hơi quay đầu lại, thấy vẻ mặt đau khổ của tôi thì thở dài, ngay sau đó xoay đầu lại, buông thanh kiếm gỗ ra dùng hai tay nâng mặt tôi lên, buồn buồn nói nhỏ, Con cũng muốn được mẹ yêu thương mà!

Bảo bối.... Mắt tôi hơi ướt. Tôi quá bận rộn với việc đánh giặc nên đã rất lâu không ở cạnh con. Trong lòng tôi áy náy, ôm chặt Tiểu Thương Sí vào lòng, giọng khàn khàn nói, Xin lỗi con, mẹ đã không quan tâm đến con!

Thằng bé ôm cổ tôi, cọ trán vào cổ tôi, không nói tiếng nào, chỉ cọ cọ mà thôi.

Sau này mẹ sẽ không vậy nữa, con và cha con đều rất quan trọng đối với mẹ! Tôi hơi buông thằng bé ra, hôn nhẹ lên trán nó.

Thằng bé chu miệng hôn trả. Hôn xong liền buông tay ra, nói chuyện như ông cụ non, Con đi tìm dì đây, cha sắp về rồi! Tiểu Thương Sí nói xong, nhặt thanh kiếm gỗ lên, nhảy xuống giường rồi chạy ra khỏi lều.

Tôi lấy tay che miệng nhìn cửa lều không ngừng đung đưa, nước mắt rơi xuống, thằng bé hiểu chuyện như vậy, mà tôi lại.... Tim tôi đau nhói, tôi không xứng làm mẹ.

Cửa lều được vén lên. Liệt Minh Dĩ trở về thấy tôi khóc liền hoảng hốt, vội vàng tiến đến nâng mặt tôi lên, vội vã hỏi, Sao lại khóc? !

Tôi vùi mặt vào ngực cậu ấy, ôm cánh tay cậu ấy, nghẹn ngào nói, Chúng ta bỏ mặc Thương Sí, như vậy là không đúng....

Nghe vậy, cậu ấy ngẩn ra, giật mình rồi sau đó ôm chặt lấy tôi, ghé má vào trán tôi dịu dàng trấn an, Đừng khóc, đừng khóc nữa....

Em vẫn cho rằng con còn nhỏ, nhưng.... thế nhưng thằng bé lại trưởng thành sớm giống chàng. Em không quan tâm đến con khiến con bị tổn thương.

Chúng ta bận rộn đánh giặc, rất ít khi quan tâm đến cảm nhận của con, đây chính là khuyết điểm của chúng ta, sau này sẽ không như vậy nữa. Cậu ấy vỗ nhẹ đầu vai tôi để trấn an, dịu dàng nói.

Nếu sau này con gái của chúng ta ra đời, chàng vẫn phải yêu thương Thương Sí, nhé? Tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ánh mắt đang tự trách của cậu ấy.

Đừng lo, ta không phải là loại người vô tâm. Mặc dù ta không yêu ‘Lăng Tiểu Lạc’, nhưng Thương Sí là con trai ta, ta sẽ công bằng, tuyệt đối không thiên vị! Cậu ấy lau nước mắt trên mặt tôi, sự khẳng định trong mắt cậu ấy khiến tôi yên tâm. Tôi gạt đầu, lại rúc vào ngực cậu ấy.

Đừng khóc nữa, ta không thích nàng khóc.... Cánh tay cậu ấy siết chặt hơn, lắc nhẹ người tôi như thể dỗ dành con nít đi ngủ

Tôi dựa vào ngực cậu ấy bật cười, dấm nhẹ ngực cậu ấy, mắng yêu, Đáng ghét!

Ha ha.... Cậu ấy cười nhẹ, hôn trán tôi, một tay đặt lên cái bụng bằng phẳng của tôi, mong chờ vô hạn nói, Con gái của chúng ta sẽ giống ai đây? Là sinh một hay sinh đôi nhỉ? Mà vì sao nàng vẫn chưa có? Cậu ấy dùng lòng bàn tay ấm áp xoa xoa bụng tôi, khiến tôi thoải mái rên rỉ. Tôi chọc nhẹ cánh tay cậu ấy, cười nói, Mang thai phải dựa vào đàn ông, ngốc ạ!

Nói vậy.... Cậu ấy kéo dài âm cuối, nắm chặt lấy hai vai tôi khiến tôi nhìn thẳng vào cậu ấy, Ta còn chưa đủ cố gắng sao?

Tôi mở miệng định nói, thế nhưng cậu ấy lại cười xấu xa, đẩy ngã tôi. Tôi đưa tay cản nụ hôn của cậu ấy, tức giận lườm cậu ấy một cái, Đừng không đứng đắn như vậy, mang thai chứ đâu phải là nấu một bữa cơm. Thay vì bây giờ mang thai không bằng đợi sau khi thiên hạ thống nhất, đến lúc đó con của chúng ta mới có thể bình an chào đời.

Nghe vậy, cậu ấy liền thở dài, nhúu mày bi thương nói, Nàng nói đúng, có lẽ con gái chết non không có duyên với chúng ta, không thể đến với nhân thế này.

Chàng đừng như vậy mà, chỉ là thời cơ chưa tới thôi, nói không chừng, khi em mang thai, con gái của chúng ta lại trở về thì sao? Tôi vuốt chân mày cậu ấy. Tôi vẫn luôn nghĩ như vậy, có lẽ đợi sau khi thiên hạ bình định tôi sẽ mang thai liền một lúc hai đứa con gái cũng không chừng.

Nàng nói đúng, nhất định là như vậy, con gái chúng ta sẽ trở lại, bởi vì đó chính là đứa con chúng ta đã chờ đợi bấy lâu! Cậu ấy gật đầu th trong mắt đầy ánh sáng rạng ngời.

Tôi khê đẩy đầu vai cậu ấy, chỉ chỉ vào bộ quần áo bên trong giường nói, Em sắp may xong bộ quần áo kia rồi, đợi em làm xong chàng hãy mặc thử xem!

Ừ! Cậu ấy ngồi dậy, ngay sau đó kéo tôi lên, trên môi là nụ cười hạnh phúc ấm áp.

Tôi khâu nốt mũi cuối, thắt đuôi, cẩn bỏ sợ chỉ thừa rồi giơ bộ quần áo lên xem kỹ, sau đó nói với cậu ấy, Cởi quần áo ra, thử xem sao!

Cậu ấy thay chiếc áo ngoài màu xanh dương do tôi may, đứng ở trước gương đồng cười không thể khép miệng được, trái soi, phải ngắm, lúc thì phất phất vạt áo đùa nghịch, lúc thì đứng yên bất động, nhìn gương một hồi lâu rồi xoa xoa chất liệu trước ngực vui vẻ nói, Ta thích những bộ quần áo

nàng may, chúng không chỉ đẹp mà còn có thể làm nổi bật lên khí chất của ta!

Nghe vậy, tôi phì cười một tiếng, hỏi, Chàng thì có khí chất gì chứ? ?

Anh tuấn, cao lớn, cường tráng, mạnh mẽ, liều lĩnh! Cậu ấy vỗ ngực một cách tràn đầy tự tin. Tôi nghe cậu ấy vậy liền bật cười, nhón chân chạm nhẹ vào môi cậu ấy, Hừ, có ai lại tự khen mình như vậy hả, đúng là bảnh chọe!

Cậu ấy há miệng ngậm đầu ngón tay của tôi, tim tôi đập mạnh, sự nóng bỏng trong miệng cậu ấy truyền từ đầu ngón tay đến thẳng đại não, khiến thân thể mềm mại của tôi khẽ run, mặt đỏ bừng.

Cậu ấy ngón tay tôi vừa ôm eo kéo tôi vào lòng, phả hơi thở mê hoặc vào mặt tôi, khàn khàn hỏi, Chẳng lẽ ta không phải như thế à?

Tôi rất không có tiền đồ, toàn thân mềm nhũn trong lòng cậu ấy, đỏ mặt gật đầu một cái, dùng bàn tay nhỏ nhắn vẽ vòng tròn trước ngực cậu ấy. Cậu ấy như thế nào tôi đều thích, hơn thế càng ngày lại càng thích!

Cậu ấy cúi đầu muốn hôn, nhưng bất chợt lại nhớ ra chuyện gì đó quát to một tiếng, A, ngày mai là sinh nhật của A Y Nại, chúng ta nên tặng nàng ấy quà gì bây giờ?

Em may cho cô ấy một bộ quần áo mới, sáng sớm đã mang qua rồi. Cô ấy rất thích!

Nàng thật chu đáo, ta quên bég mất! Cậu ấy cười híp mắt, liên tiếp hôn trán tôi.

Chàng bận rộn chiến sự nên tất nhiên em phải để ý rồi chuyện tặng quà sinh nhật.

Ha ha, nàng là tốt nhất! Nụ hôn của cậu ấy trượt từ trên trán xuống đến môi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng tôi.

Huyền thuyên! Tôi vươn tay vòng qua cổ cậu ấy, được cậu ấy nhấc lên đẩy tựa vào bàn trang điểm.

Chạng vạng ngày hôm sau, chúng tôi tề tụ trong lễu lớn ăn mừng sinh nhật A Y Nại. Hôm nay A Y Nại mặc chiếc áo màu hồng tôi đã may cho cô ấy, màu hồng phấn bắt mắt xinh đẹp, làm nổi bật tuổi thanh xuân đầy sức sống của cô ấy, hơn thế còn tôn lên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của cô ấy, xinh đẹp đến nỗi không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Rượu ba tuần ăn ngũ vị, hai gò má A Y Nại hây hây đỏ vì men rượu, cực kỳ mê người. Cô ấy lấy hai vò rượu ôm về, bước chân hơi lảo đảo.

Ta giúp cô! Thảo Hồ hấp tấp đứng lên, vốn định giúp một tay, nhưng lại bất cẩn dẫm phải vạt áo của mình, sau đó nghiêng người nhào về phía A Y Nại. Ui da! Hai người cùng té ngã trên đất, Thảo Hồ đè trên người A Y Nại.

Chuyện đột nhiên xảy ra nên không ai ngờ. Tôi ban đầu là ngây người, sau khi hoàn hồn lại rất kích động, hai tay nắm chặt đặt trước ngực, trong lòng gào thét: Thảo Hồ, môi đỏ đang ở trước mắt anh kìa, mau hôn đi! Hôn đi!

Sự kích động của tôi là vô ích, Thảo Hồ vốn không biết ‘ăn đậu hũ’ của người khác. Anh ta lắc đầu chống người lên, hỏi A Y Nại đã sớm đỏ bừng mặt ở phía dưới: Cô không sao chứ?

Không sao, không sao.... Giọng A Y Nại cực nhỏ, cũng chống hai tay ngồi dậy. Hai vò rượu rơi trên thảm nên không vỡ.

Thảo Hồ đỡ A Y Nại dậy trước, sau đó mới lấy hai vò rượu đặt lên bàn, không có bất kỳ phản ứng nào đối với sự diễm ngộ vừa rồi. Anh ta thấy

chúng tôi đều nhìn chăm chăm vào mình, không hiểu gì, nghiêng đầu buồn bực hỏi, Sao vậy?

Chúng tôi không nói mà chỉ thay nhau lắc đầu tiếc nuối cho anh ta. Sau ánh mắt thép mọi người lại tiếp tục uống rượu dùng bữa.

A Y Nại thôi ngượng ngùng, thở phì phò ngồi nguyên tại chỗ, lúc thì ngược mắt lên nhìn Thảo Hồ một cái, lúc thì buồn bực uống rượu, lúc lại chọc chọc đôi đũa vào chén cơm, trong đầu chỉ toàn nghĩ về chuyện ‘muốn bị ăn mà lại không biết phải làm như thế nào’.

Trong bữa ăn, cô ấy đã uống không ít rượu, khi đứng dậy thân thể nghiêng ngả lảo đảo. Tôi thấy Thảo Hồ muốn đỡ A Y Nại, hơn thế hai người lại đứng đối diện nhau, không thể để mất cơ hội, mất rồi sẽ không lấy lại được, nên tôi liền nhanh chóng quyết định đuổi chân ngáng Thảo Hồ.

Á! Thảo Hồ kêu một tiếng, trúng chiêu nhào tới trước, lần thứ hai đụng ngã A Y Nại, chỉ là lần này ‘trúng ngay hồng tâm’, không chệch không lệch hôn lên môi A Y Nại!

Tôi chỉ muốn có thêm một lần ngoài ý muốn hoàn hảo nhưng không ngờ lại nhận được kết quả bất ngờ này. Lúc này đến lượt tôi ngẩn ra, sau khi hết giật mình liền túm lấy tay Liệt Minh Dĩ hưng phấn không thôi, há miệng định nói nhưng lại thôi, tôi lựa chọn đứng nhìn phản ứng của hai người trong cuộc.

Thảo Hồ và A Y Nại cùng bất động duy trì tư thế hôn, cả hai đều mở to mắt. Sau một lúc ‘miệng đối miệng’, Thảo Hồ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm A Y Nại ở phía dưới. Mặt A Y Nại đỏ như tôm luộc, miệng hé mở nằm ngây ngốc trên thảm.

Trong lều yên lặng như tờ, tầm mắt của chúng tôi đều dán vào hai người kia. Tôi cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh, từng tế bào trong cơ thể

cũng sôi sục hẳn lên. Hôn rồi nha! Để xem Thảo Hồ ngu ngốc này muốn chịu trách nhiệm với A Y Nại như thế nào?

Vốn dĩ Thảo Hồ đã ngẩng đầu lên, nhưng rồi lại cúi xuống, khiến cho chúng tôi đều nín thở, cho rằng anh ta muốn hôn thêm lần nữa. A Y Nại là người thấp thỏm nhất, nhìn anh ta chăm chăm, bàn tay nhỏ nhắn theo bản năng túm chặt thắm.

A Y Nại, cô không nên tiếp tục ăn đồ cay nữa, nhìn xem, sưng lên rồi này! Thảo Hồ đưa ngón trỏ ra chạm nhẹ khóe miệng A Y Nại, nói một cách nghiêm túc, sự trong sáng trong mắt vốn không dính chút ‘tình sắc’ nào.

Tôi nghe xong chỉ muốn ngất, một ngọn lửa giận vô hình đang cháy dữ dội trong tôi, cháy dữ dội đến mức tôi muốn hét lên thật to. Hôn thì anh ta không hôn lại đi quan tâm sưng hay không sưng làm cái gì, tức chết đi được, cơ hội tốt trời cho như thế mà anh ta không biết nắm lấy, hay anh ta không phải là đàn ông?

Không chỉ tôi muốn phát cuồng, mà ngay cả những người khác cũng vậy, cứ nắm chặt hai quả đấm rồi lại buông ra. A Y Nại càng không cần phải nói, cô ấy giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng, Thảo Hồ, chàng là đồ ngốc! Nói xong cô ấy đẩy Thảo Hồ ra rồi bỏ dậy chạy khỏi lều.

Cái tên Thảo Hồ cọc gỗ kia hoàn toàn không hiểu nổi tại sao mình lại bị mắng, gãi đầu quay lại nhìn chúng tôi, ánh mắt vô tội như thể đang hỏi, Ta đã làm sai chuyện gì à?

Thảo Hồ, anh là tên ngốc! Chúng tôi đều đứng bật dậy, từng người chỉ thẳng vào mũi anh ta mà mắng, mắng xong thì phất tay áo rời khỏi lều. Nếu ở lại cùng anh ta thêm một giây thôi nhất định sẽ có kích động muốn giết người!

Anh ta không phải là ngốc bình thường, mà là ngốc đến không thể ngốc hơn! Nào có người nào sau khi hôn con gái nhà người ta xong không chịu

trách nhiệm thì thôi lại còn nói con gái người ta ăn nhiều đồ cay nên môi bị sưng. S tự cổ chí kim chỉ có anh ta mà thôi! !!

Sự phản nộ phá vỡ sự yên tĩnh lúc sáng sớm. Tôi dụi mắt ngồi dậy, đẩy đẩy Liệt Minh Dã bên cạnh, lấy giọng mũi nói, Bên ngoài có người đang luyện công....

Ừ.... Liệt Minh Dã ừm một tiếng, vươn tay ôm eo tôi, mơ mơ màng màng đáp lời, Buồn ngủ quá, ngủ tiếp đi....

Âm thanh đao kiếm sắc bén ngoài lầu càng ngày càng lớn, tôi rời khỏi cánh tay cậu ấy bước xuống giường đi về phía cửa trước, vén một góc nhỏ cửa lầu lên tìm hướng phát ra âm thanh. Chỉ thấy một bóng hình đỏ rực đang múa võ phía trước bên phải cách đó không xa. Bây giờ, toàn bộ sự mệt mỏi của tôi đều biến mất, lấy tay dụi mắt, mở mắt thật to để nhìn. Trời ơi, đó không phải là A Y Nại sao? Hic, nhìn bộ dạng như thể muốn ăn thịt người của cô ấy thật là khủng khiếp!

Nàng ấy vẫn còn tức giận chuyện tối hôm qua! Liệt Minh Dã đứng phía sau lưng tôi, nhỏ giọng nói.

Đúng vậy, tên Thảo Hồ gốc này, nếu là em cũng sẽ tức chết! Em chưa từng gặp người nào lại ngây ngô như vậy, thật đúng là.... không phải đàn ông! Tôi vừa gật đầu, vừa oán giận Thảo Hồ. A Y Nại theo đuổi anh ta đã một năm rồi nhưng anh ta không hề đáp lại một chút nào. A Y Nại chăm sóc anh ta lâu như thế, nếu là người khác thì đã sớm đi tìm tình đầu ý hợp rồi!

Phì! Lời nói của tôi chọc Liệt Minh Dã cười. Cậu ấy dụi dằm ôm eo tôi, cúi đầu hôn trán tôi, giọng khàn khàn nói, Ta sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm mà Thảo Hồ mắc phải, sẽ không bao giờ khiến

Nghe vậy, tôi tức giận lườm cậu ấy một cái, rồi lại đưa mắt nhìn A Y Nại.

A Y Nại cầm hai cây loan đao Nguyệt Nha một mình múa đao, hai mắt bắn ra tia lạnh thấu xương, chiêu pháp nhanh, mạnh, chính xác, khí khái anh hùng hùng hực. Công phu và bản lĩnh nhạy bén xác thật không hề thua kém nam nhi chút nào, hơn thế, còn vô cùng hoang dã.

Ước chừng sau hai nén hương, A Y Nại thoải mái kết thúc bằng một chiêu cắt nghiêng, từ độ cao và tư thế đoán chừng là trực tiếp cắt đứt cổ họng kẻ địch, rất đáng sợ, không nường tay, không nhân từ!

Hay! Đẹp lắm! Tôi thấp giọng đứng trong lều khen, quả thật là ‘bậc cân quốc không thua kém gì đấng mày râu’, khiến nữ giới thời cổ đại nở mày nở mặt!

A Y Nại phát tiết xong đứng thẳng lên nhìn về phía lều của Thảo Hồ, lều kia vẫn yên lặng, cô ấy giận đến mức giậm chân, nổi giận đùng đùng xách theo loan đao quay về lều của mình.

Thấy thế, tôi không biết nên nói Thảo Hồ như thế nào. Ngay cả những người ngoài cuộc cũng đều tỉnh dậy hết rồi, anh ta là người trong cuộc lại ngủ như heo chết. Đúng là, nho tử không thể dạy!

Sau khi ăn sáng xong, chúng tôi tiễn sư phụ của Thảo Hồ tới cửa doanh. Lúc chia tay, Thảo Hồ kéo tay ông lưu luyến không rời.

Duyên phận thầy trò giữa ta và con rất sâu sắc, ngày sau tất có cơ hội gặp lại! Ông xoa xoa đầu Thảo Hồ, trên mặt đều là sự yêu thương dành cho con cũng như sự mong đợi lần gặp lại ngày sau.

Bao lâu mới có thể gặp? Hốc mắt Thảo Hồ ướm, mếu máo nói.

Năm năm sau, khi tuyết rơi đầy trời! Ông mỉm cười khẽ vuốt chòm râu. Sự khẳng định này cùng với tia sáng lóe qua khóe mắt khiến lòng người sinh

ảo giác rằng ông đã biết điều gì đó, và đang chờ đợi nó.

Vâng, con sẽ đợi sư phụ! Vì phút ly biệt mà Thảo Hồ không phát hiện ra hàm ý đặc biệt bên trong.

Ông vuốt râu nhìn tôi, ý vị sâu xa nói ra bốn chữ: Cách ‘Kim’, gần ‘Thủy’. Dứt lời, phất tay áo với chúng tôi rồi đột nhiên rời đi.

Tôi giật mình, kinh ngạc không thôi, câu cách ‘Kim’, gần ‘Thủy’ là lão đạo sĩ nói cho tôi, sao ông ấy có thể.... ?

Tôi đột nhiên hiểu ra, vội vàng tiến lên mấy bước ôm quyền hướng về phía bóng lưng ông lớn tiếng nói, Đa tạ lão tiên bối! !! Ông ấy chính là lão đạo sĩ dịch dung! Ông vốn không hề đi vân du tứ hải, mà ẩn trong Hoàng Thành để bảo vệ Thảo Hồ. Ông ấy yêu quý Thảo Hồ như một người cha. Bây giờ ông rời đi mới thật sự lên đường đi vân du tứ hải, lúc xuất hiện chỉ vì muốn đưa Thảo Hồ rời khỏi Đức Thân Vương âm hiểm. Tim tôi đập thình thịch, thế ngoại cao nhân, trừ ông ấy ra thì không thể là ai khác nữa!

Nghỉ ngơi đầy đủ, chỉnh đốn đại quân, chuẩn bị đầy đủ lương thảo bị vũ khí. Lần này mọi người trong doanh trại đều cùng xuất phát với đại quân, công thành chiếm đất. Liệt Minh Dã, Nhiếp Quang, Phong Thiên Tá, A Y Nại, Lâm Tiêu, quân gia là những tướng quân anh dũng đảm nhận trách nhiệm tấn công chính, phá thành giết địch, khí thế quân ta mãnh liệt không thể ngăn cản!

Sau một năm chiếm được một phần ba lãnh địa của Đức Thân Vương; sau hai năm chiếm được hai phần ba lãnh địa của Đức Thân Vương; ngày hôm nay của sau ba năm, trải qua những trận chém giết tàn khốc đã đánh hạ được thành Triều Dương – tòa thành gần Hoàng Thành nhất. Liệt Minh Dã chặt đầu tướng thủ thành rồi treo cao lên cửa thành, dùng làm lời tuyên chiến cuối cùng với Đức Thân Vương.

Lần chiến đấu này thương vong thảm trọng, rất nhiều tướng sĩ đều bị thương, nặng nhẹ khác nhau. Cánh tay của Phong Thiên Tá và quân gia đều bị chém một đao; A Y Nại bị trúng tên ở lưng; cánh tay Lâm Tiêu cũng bị trúng tên; qua chữa trị đều không có gì đáng ngại.

Hiện nay Long Triều trừ Hoàng Thành ra còn lại những tòa thành xung quanh đều bị quân đội chúng tôi chiếm đóng, có thể nói thiên hạ đã là vật nằm trong tay Y Tư Tạt, Đức Thân Vương.... khí số đã tận!

Trong lúc dưỡng thương lòng người dao động khó yên, đợi sau khi thương thể của những tướng chủ lực tốt lên liền bước vào cuộc tử thí đỉnh điểm cuối cùng. Mọi người đã mong đợi giờ khắc này quá lâu, đặc biệt là Liệt Minh Dã, cậu mong đợi thời khắc kia mau đến hơn bất kỳ người nào khác.

Thành Triều Dương trải qua trận tắm máu vô cùng yên tĩnh, dân chúng đóng cửa không dám bước ra khỏi nhà nửa bước. Tòa thành đã từng rất phồn hoa giờ chẳng còn sót lại chút gì.

Vẫn là Lệ hồ - thiên đường nhân gian, vẫn là tòa tiểu đình giữa hồ, tôi, Liệt Minh Dã, Y Tư Tạt ngồi ở bên cạnh bàn đá nhìn nước hồ nhiễm máu. T đã quen biết Y Tư Tạt ở chỗ này, tại đây Y Tư Tạt đã thề phải kéo được Liệt Minh Dã về với mình. Đã nhiều năm trôi qua rồi mà ký ức của tôi vẫn còn như mới.

Trong đầu tôi hiện ra bộ dáng ‘mặt nóng dán mông lạnh’ của Y Tư Tạt năm đó, và bộ dạng Liệt Minh Dã lạnh lùng coi anh ta như không khí. Nhớ lại bọn họ của ngày hôm đó và nhìn lại họ của ngày hôm nay khiến người ta không nhin được mà buồn cười. Nhất định là vận mệnh đã gắn kết hai người họ để trở thành tri kỷ, có trốn cũng không thể trốn thoát.

Y Tư Tạt ôm bả vai Liệt Minh Dã, vừa nháy mắt, vừa cười ha hả nói, Năm đó ta nói muốn có được đệ, sao nào, đã lấy được rồi đó! !!

Không nghiêm chỉnh! Liệt Minh Dĩ hoàn hồn từ trong mạch suy nghĩ, liếc xéo anh ta một cái, đồng thời tặng thêm một cái nhếch môi.

Ta đã chờ rất nhiều năm, bao lâu nữa đệ mới đồng ý kết bái làm huynh đệ khác họ với ta?

Nghe vậy, thân thể Liệt Minh Dĩ cứng đờ, quay đầu ngấm mặt hồ, môi khẽ động nhưng không nói tiếng nào.

Tôi hiểu tâm tư của cậu ấy. Cậu đã sớm quyết định sẽ rời khỏi triều đình, sống ở dân gian, cho nên không kết bái vì sợ tương lai sẽ khó mở miệng từ giả, càng sợ sẽ có vướng bận. Tôi đứng dậy đi tới đình, vẫy tay với chiếc thuyền nhỏ đang lay động trên mặt hồ cách đó không xa, lớn tiếng kêu, Nhiếp đại ca, muội muốn lên thuyền!

Nhiếp Quang quơ tay đáp lại, chèo thuyền đến, Mục Liễu Như đưa tay đỡ tôi lên thuyền.

Mẹ, hoa sen thật đẹp! Tiểu Thương Sí đưa một đóa sen nở rộ tới trước mặt tôi, tôi nhận lấy, giữ thẳng bé lại lau mồ hôi trên trán cho nó. Nhìn con kìa, chảy nhiều mồ hôi như vậy, nghỉ ngơi một chút rồi hãy chơi tiếp!

Ha ha, chiến tranh sắp kết thúc rồi, con rất vui! Thăng bé chui vào trong lòng tôi vừa làm nũng, vừa cọ cọ, khát vọng hòa bình biểu lộ rất rõ ràng.

Cũng sắp kết thúc rồi! Tôi nói, rồi hôn mạnh lên trán Tiểu Thương Sí. Hòa bình sắp tới, tất cả những chuyện không vui đều sẽ qua đi, khi đó người một nhà chúng tôi có thể trải qua chuỗi ngày thực sự vui vẻ.

Nhiếp Quang đưa mái chèo chở ba người chúng tôi xa khỏi tiểu đình giữa hồ, để hai người trong đình từ từ nói chuyện, có tôi ở đó sẽ không tiện. Có thể đàm phán thành công hay không đều phải dựa vào tài ăn nói của Y Tư Táp....

Chương 81: Trận quyết chiến cuối cùng

Sự thật chứng minh Y Tư Tạp không có tài ăn nói. Anh ta nói đến tận lúc trời tối đen miệng đắng lưỡi khô mà vẫn không thuyết phục được Liệt Minh Dã. Chuyện kết bái sợ là sẽ không bao giờ....

Thương thế của chủ công và mọi người đều đã khỏi hẳn, đại quân rời đến Triều Dương trực tiếp áp sát Hoàng Thành. Hành quân tới chính giữa nơi hai thành giao chiến thì dừng lại, bởi trong không khí tràn ngập mùi máu tanh - mùi máu vào giữa trung tuần tháng bảy xông vào mũi, con đường phía trước chông chát be bét máu thịt.

Liệt Minh Dã giục ngựa tiến lên. Con ngựa bước đi thông thả, tới chỗ huyết nhục thì dừng lại. Đợi sau khi Liệt Minh Dã nhận ra liền tỏ vẻ kinh hãi, ngay sau đó ngẩng đầu lên nhìn tôi, ngoắc tay.

Thấy thế, tôi mang theo nghi hoặc giục ngựa chậm rãi chạy đến. Tôi ngồi trên lưng ngựa nhìn xuống.... Vừa nhìn một cái tôi liền run lên, hít một hơi khí lạnh, Á! Máu thịt này là của một người bị băm thây. Là hoàng đế Long Triều đã biệt tăm tung tích suốt ba năm nay! Đây là sự chấn động quá lớn, tôi chỉ biết nhìn chăm chăm vào cái xác đã không còn lành lặn mà không nói được tiếng nào. Ngoại trừ thân thể hằn ta bị giẫm nát, ngay cả đầu cũng như quả dưa hấu bị cắt thành hai nửa đều đặn, não văng đầy mặt đất. Cách giết người tàn nhẫn như vậy trên đời này chỉ có Đức Thân Vương mới làm được, cũng chỉ có hãn ta mới hận Hoàng thượng đến mức này!

Chắc, thật là tàn nhẫn, ngay cả chết cũng không chừa lại chút tôn nghiêm. Y Tư Tạp thúc ngựa tiến lên, vừa tặc lưỡi vừa lắc đầu, Ở Oa Tắc không có kiểu giết người băm thây như thế này! Giọng điệu của anh ta khiến cho những tướng sĩ còn lại đều kinh hãi, anh nhìn tôi... tôi nhìn anh.

Mặc dù tôi không thể tưởng tượng được lúc chết Hoàng thượng đau đớn đến mức nào, nhưng tôi vẫn có thể thấy được sự thống hận mãnh liệt từ trong đôi mắt trừng lớn của hắn ta.

Tiến lên, cuộc chiến cuối cùng đang chờ chúng ta, sau trận chiến này chúng ta sẽ xưng bá thiên hạ! Về mặt Y Tư Táp nghiêm túc, vung tay lên hô tQuyết chiến! Quyết chiến! Quyết chiến! Các tướng sĩ lập tức đáp lại một cách nhiệt tình vang dội.

Cổng lớn của Hoàng Thành đóng chặt - đây chính là cửa ải cuối cùng. Trên cổng thành xuất hiện rất nhiều tướng sĩ tay cầm nỏ, Đức Thân Vương đang cố vùng vẫy trước khi chết.

Y Tư Táp cũng không muốn nhiều lời, tướng sĩ quân ta nào nỏ, nào đá, nào thuốc nổ đồng loạt xông lên, phá cửa, bắc thang. Chỉ trong một thời gian ngắn mà khói lửa rợp trời, chiếm giết hỗn loạn!

Từng giây từng phút trôi qua, cứ mấy giây qua đi lại có vài tướng sĩ ngã xuống, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí xông thẳng vào mũi, thảm thiết không lời nào diễn tả được. Biết rõ sẽ chết nhưng các tướng sĩ vẫn dùng máu thịt của mình để liều chết chiến đấu cho sự nghiệp xưng bá thiên hạ. Đây chính là sức mạnh của sự đoàn kết, tất cả bọn họ đều có chung một niềm tin vậy nên đã tạo ra được sức mạnh đoàn kết đáng sợ nhất.

Thành bị công phá, tường thành sụp đổ, dưới sự chỉ huy của Y Tư Táp, tướng sĩ tràn vào như sóng triều, những kẻ trở thành vong hồn dưới đao thương nhiều không đếm xuể. Từng dòng máu nóng vẽ một đường vòng cung trong không trung, ngập tràn trước mắt, kích thích con người và não bộ, để rồi từng giọt từng giọt thấm sâu vào tận đáy lòng. Trong thành ngập tràn hơi thở của sự chết chóc, nơi nơi đều là tử thi.

Khi chúng tôi chém giết vào đến hoàng cung thì Liệt Minh Dĩ đã xung trận lên trước, đối đầu với Đức Thân Vương một thân chiến bào màu tím đang

ngồi trên lưng ngựa. Dưới ánh sáng mặt trời, song giản và kim tiền tán ra khí lạnh thấu xương. Chúng tôi đều siết dây cương, dừng ngựa, đứng quan sát từ phía xa. Trận quyết đấu định mệnh sau nhiều năm sắp được bắt đầu!

Kiếp này Bốn vương chỉ hồi hận một chuyện, đó chính là không giết chết người! Ặ Đức Thân Vương lạnh lùng, cười như không cười, sự thống hận trong mắt hắn ta đối với Liệt Minh Dã quá rõ ràng.

Hừ! Liệt Minh Dã cười lạnh, giọng điệu âm u tàn bạo, Ta sẽ tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm giống người đâu! Con ngựa cảm thấy sát ý của cậu ấy liên tung vó hí dài.

Hai người không nói nhiều thêm nửa câu, mang theo đầy thù hận lao vào chiến đấu.

Truyền lệnh xuống, phong tỏa tất cả cửa ra vào Hoàng Thành, thấy một người giết một người, thấy một cặp giết một cặp, bất kể đối phương là ai! Y Tư Tập vừa theo dõi trận chiến vừa quay đầu nói với Phong Thiên Tá.

Vâng! Phong Thiên Tá lĩnh mệnh, quay đầu ngựa lại, lập tức đi thi hành.

Keng, keng, keng Tiếng va chạm vang lên. Giản phải của Liệt Minh Dã bị kim tiền của Đức Thân Vương khóa lại không nhúc nhích được. Liệt Minh Dã không né tránh, ngược lại còn vung giản trái lên đâm thẳng vào cổ họng hắn ta. Đức Thân Vương vội vàng ngửa người ra sau tránh giản, đồng thời rút kim tiền về chắn trước ngực để đỡ đòn công kích thứ hai của Liệt Minh Dã. Keng đầu nhọn của giản đâm vào cán tiền, tạo ra tiếng vang. Đức Thân Vương vung tiền phản kích, đầu tiền quét về phía Liệt Minh Dã. Liệt Minh Dã ngửa đầu ra sau, đầu tiền quét qua sống mũi cậu, nhưng cậu né rất nhanh và chuẩn, kim tiền không thể làm cậu bị thương. Sau khi Liệt Minh Dã tránh đòn, thân thể nhanh như chớp dừng thẳng lại, vung song giản lên đâm về phía Đức Thân Vương. Đức Thân Vương xoay tròn kim tiền để đỡ

giản, đồng thời vội vàng thúc vào bụng ngựa khiến nó lùi về phía sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Giao chiến lần đầu tiên:

Nhưng lần này cũng đã làm tôi sợ hết hồn hết vía, những hình ảnh nguy hiểm khiến lòng bàn tay tôi rịn đầy mồ hôi. Tôi nuốt nước miếng, tim đập loạn ‘thình thịch’.

Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương ghìim ngựa lại, từ từ di chuyển theo vòng tròn, trận giao chiến mới vừa rồi đã kích thích ý chí trong cơ thể hai người. Hai cặp mắt đầy những tia máu, phóng ra sát ý.

Ya a a a !! Hai người gào thét giục ngựa xông lên, keng keng keng tiếng binh khí va chạm, lần giao chiến thứ hai bắt đầu. Lần giao chiến này rõ ràng kịch liệt hơn so với lần trước đó, song giản và kim tiễn hơi rung lên, âm thanh khi hai binh va chạm vào nhau inh tai nhức óc, máu toàn thân sôi trào.

Tôi cảm thấy màn chém giết trước mắt còn mạo hiểm kích thích hơn cả phim bom tấn. Mỗi một chiêu kia đều kích thích các tế bào trong cơ thể, khiến cho chúng sục sôi, sôi trào mãnh liệt!

Vút một luồng gió sắc bén, mũi kim tiễn chém xuống, mang theo sức mạnh có thể chém bay đầu Liệt Minh Dã. Liệt Minh Dã thân kinh bách chiến(*) , đã sớm được rèn luyện trên chiến trường, sao có thể để hấn ta được như ý. Cậu ấy lập tức bắt chéo song giản thành hình chữ thập đỡ lấy kim tiễn, đỡ đòn rất chính xác, vừa vặn kẹp chặt phần tiếp giáp giữa lưỡi và chuôi kim tiễn. Đức Thân Vương không thu kim tiễn về, hai người cứ giằng co như vậy. Hai cặp mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào đối phương, càng nhìn con người càng trở nên đỏ sẫm. Hai con ngựa không chịu nổi áp lực từ hai người đang di chuyển thành tròn vòng. Chúng vừa di chuyển, vừa thở phì

phò, vừa cúi đầu hí, một đen một trắng tạo thành hình ảnh đối lập rõ rệt, vô cùng kích thích thị giác!

(*) Thân kinh bách chiến: người đã trải qua nhiều sóng gió đấu tranh, người có nhiều kinh nghiệm.

Hai người duy trì thế kìm kẹp lẫn nhau, lật người nhảy xuống ngựa, tiếp tục chiến đấu trên mặt đất. Giản và tiễn vun vút như những cơn sóng mãnh liệt đánh thẳng vào tâm hồn những người chứng kiến, khiến mọi người run rẩy.

Cộp cộp cộp..." Tiếng tiếng bước chân từ những bậc thang dài phía trên truyền tới tới. Tôi đưa mắt nhìn lên thì thấy Mục Ân Húc đã lâu không gặp đang ôm bụng, bước từng bậc thang xuống. Trời ơi, cô ấy mang thai! Cái bụng kia đã lớn lắm rồi, sợ rằng sắp tới ngày sinh.

Mục Ân Húc xuống tới nơi mà mặt đầy sợ hãi, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt khiến lòng người thất lại, đây là người con gái tuyệt sắc khi xưa ư? Không phải nữa rồi! Khi còn chừng ba bậc thang nữa là đến mặt đất thì Mục Ân Húc dừng lại, tay trái ôm bụng, tay phải vịn lan can bằng đá cẩm thạch chăm chú theo dõi cuộc chiến, thân thể gầy yếu khẽ run.

Tôi thu hồi sự hãi, không nhìn cô ấy nữa mà tiếp tục chú ý đến tình hình chiến đấu hiện tại. Lúc này Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương đang đánh trận chiến sinh tử khó phân thắng bại, tôi làm gì còn hơi sức đâu mà đi bận tâm đến việc khác.

Liệt Minh Dã đâm rách một chiếc váy trước ngực chiến giáp của Đức Thân Vương. Váy rơi xuống bị văng ra khỏi trận chiến, chao liệng trong không trung gợi lên vẻ cô tịch, hiu quạnh. Đức Thân Vương đánh về phía tim Liệt Minh Dã, Liệt Minh Dã bắt ngang song giản lại, keng một tiếng chặn tiễn của hắn ta. Hai bên so tài, giản và tiễn cùng đồng thời di chuyển hỗn loạn, Ya aa.... Đức Thân Vương hét lên một tiếng, đẩy song giản của Liệt Minh Dã ra, dùng tiễn đâm về phía cậu ấy. Liệt Minh Dã vừa lui về phía sau, vừa

lấy giản ngăn cản. Kẻ công người thủ khiến tôi hoa hết cả mắt. Tôi dụi dụi hai mắt, lắc đầu vài cái, khi nhìn lại trận chiến đã có chuyển biến mới, chỉ thấy Liệt Minh Dã tung người bay lên, xoay người trên không, rơi xuống phía sau lưng Đức Thân Vương, sau khi hai chân chạm vừa chạm đất, cậu ấy nhanh như chớp vung giản chém xuống, hung bạo cắt chiến giáp màu tím thành hai nửa. Giáp rơi, Đức Thân Vương kinh hãi, vội vàng xoay người vung tiễn. Keng một tiếng, tiễn của đánh trúng đầu Liệt Minh Dã, mà ngược lại, đánh vào song giản tạo ra âm thanh chói tai kinh người.

Tôi lấy tay che miệng, trên người đổ đầy mồ hôi lạnh. Màn vừa rồi quá dọa người, nếu Liệt Minh Dã phản ứng chậm nửa nhịp là lập tức bị đánh bể đầu, đi đòi nhà ma!

Theo thời gian trôi đi, cuộc chiến giữa hai người càng gay cấn. Thời tiết nóng nực, hai người họ đã đánh được một lúc lâu, quần áo trên người đã ướt sũng mồ hôi. Hai người đồng thời ném binh khí xuống đất, đồng thời cởi bỏ quần áo ướt ra để lộ nửa người trên cường tráng khỏe mạnh.

Phi! Liệt Minh Dã quay sang trái nhổ nước bọt, xoay cổ, một chân hất song giản lên cầm trong tay, đợi Đức Thân Vương thu hồi kim tiễn xong mới tiếp tục giao chiến.

Hai người họ đánh từ trên lưng ngựa xuống dưới mặt đất, từ dưới mặt đất đánh đến khi đã có máu chảy. Cuộc chiến đấu này đã được đẩy đến đỉnh cao vô tận, chấn động lòng người, không có từ ngữ nào có thể diễn tả được!

Ừm.... Mục Ân Húc không chịu nổi sự kích thích mãnh liệt này, rên một tiếng, khom lưng ôm bụng đi xuống, vẻ mặt hết sức khổ sở, nhìn dáng vẻ của cô ấy sợ là đã động thai rồi.

Chung quy vẫn là tỷ muội tình thâm, Mục Liễu Nhứ nhảy xuống ngựa xông lên phía trước đỡ Mục Ân Húc, lo lắng gọi nhỏ, Muội muội!

Mục Ân Húc tựa vào trong ngực Mục Liễu Như, nở một nụ cười miễn cưỡng. Ánh mắt cô ấy chợt lóe, không nói gì thêm nữa, gắng gượng chống đỡ tiếp tục theo dõi trận chiến giữa Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương.

Mặt trời dần lặn về hướng tây. Giữa trưa, ánh mặt trời chói trang dần dịu xuống, cuộc kịch chiến kéo dài hai canh giờ giữa Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương cũng đi đến hồi kết. Phập một tiếng, song giản đâm vào hai bên ngực trái phải của Đức Thân Vương, toàn bộ cuộc chiến đều ngừng lại ở giây phút này. Đức Thân Vương khạc ra một ngụm máu tươi, kim tiễn trong tay rơi xuống đất, ý chí chiến đấu lúc trước cũng theo đó mà tan biến.

Không.... Mục Ân Húc kêu lên một tiếng thảm thiết. Cô ấy đẩy Mục Liễu Như ra, chạy về phía Đức Thân Vương.

Liệt Minh Dã thấy thế, đột nhiên rút song giản về, lui sang một bên, nhìn Đức Thân Vương lao đảo ngã xuống đất.

Thất ca! Mục Ân Húc nhào tới bên cạnh ôm lấy Đức Thân Vương đang chảy máu không ngừng, nước mắt tuôn như suối.

Đức Thân Vương thở hổn hển ngược nhìn cô ấy, trên môi là nụ cười yếu ớt.

Thất ca, chàng không thể chết được, khó khăn lắm chúng ta mới được ở bên nhau! Khó khăn lắm mới có được đứa con này! Con của chúng ta còn chưa ra đời, chàng còn chưa đặt tên cho nó, chàng còn chưa dạy nó học chữ, binh pháp võ công.... Mục Ân Húc ôm Đức Thân Vương khóc đến đứt từng khúc ruột, lời nói ngắt quãng, khuôn mặt vốn đã tái nhợt lại càng trắng bệch hơn.

Đức Thân Vương muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại phun ra máu tươi ho khan dữ dội, Khụ khụ khụ.... Khụ khụ khụ.... Hắn ta nângngừng run rẩy lên, Mục Ân Húc vội vàng nắm lấy, Ta.... thua rồi.... thua hoàn toàn.... Nàng có xem thường ta.... không.... ?

Không hề! Ở trong lòng thiếp, chàng mãi mãi là người mạnh nhất, giỏi nhất, không ai có thể so sánh được với chàng! Mục Ân Húc lắc đầu quây quây, nước mắt của cô ấy như chuỗi hạt châu bị đứt dây, không ngừng rơi xuống,.

Đức Thân Vương cười, cho đến giây phút cận kề cái chết trong mắt hắn ta mới không còn chứa hận thù. Hắn ta cười lau đi nước mắt trên mặt Mục Ân Húc, cười rồi lại phun ra vài ngụm máu tươi đỏ thẫm chói mắt.

Bộ dáng này của hắn ta rõ ràng là sẽ không thể sống nổi. Mục Ân Húc đột nhiên hất tay hắn ra, trong đôi mắt ngập nước là quyết tâm sống chết có nhau. Thất ca, dù sống dù chết thiếp đều muốn ở bên cạnh chàng! Kiếp này thiếp không có duyên trở thành vợ chàng, kiếp sau nhất định thiếp sẽ đợi chàng xuất hiện, đến lúc ấy, chàng vẫn sẽ yêu thiếp chứ? Vẫn sẽ nguyện ý lấy thiếp làm vợ chứ?

Đức Thân Vương cười hết sức dịu dàng, vô cùng dịu dàng, dùng hơi thở nói đứt quãng, Ta sẽ yêu nàng.... Ta sẽ.... cưới nàng.... Đời này hai ta vô duyên.... Kiếp sau cho dù.... thế nào đi chăng nữa ta cũng không.... buông tay nàng.... ra....

Mục Ân Húc cười, sống không lưu luyến, chết không hối tiếc, chỉ thấy cô ấy lấy tốc độ nhanh như chớp cầm kim tiền trên mặt đất lên, đâm vào cái bụng đã lớn của mình mà không hề do dự!

Thấy thế, tôi liền thét lên! Trong bụng cô ấy là đứa trẻ vẫn chưa chào đời mà, sao cô ấy có thể ra tay kiên quyết như vậy?

Không chỉ có tôi giật mình, mà những người khá cũng đều kinh hãi.

Mục Ân Húc vừa hộc máu, vừa dịu dàng nắm lấy bàn tay tái nhợt của Đức Thân Vương. Cô ấy nhịn đau, dùng hơi sức cuối cùng nói, Một nhà ba người chúng ta.... cùng nhau tới âm tào địa phủ.... Kiếp sau, chúng ta sẽ lại

làm cha mẹ.... của đứa bé này.... Mục Ân Húc kéo tay Đức Thân Vương đặt lên cái bụng nhuộm đầy máu của chính mình.

Khóe miệng Đức Thân Vương cười khê, tựa vào trong ngực cô ấy từ từ nhắm hai mắt lại, bàn tay đặt trên bụng cô ấy cũng dần dần trượt xuống.

Mục Ân Húc dốc hơi tàn, nắm lấy bàn tay trượt xuống của hắn để mười ngón tay đan vào nhau. Cô ấy cúi đầu xuống run rẩy hôn môi hắn, sau đó thân thể nghiêng dần ngã xuống đất, mỉm cười ra đi. Máu tươi ở thân dưới nhuộm đỏ hoàng cung, dần tràn về phía tôi, xen lẫn tiếng gào thét khàn cả giọng....

Không! !!" Mục Liễu Nhứ thất thanh hét lên, hai chân mềm nhũn ngã quỵ trên mặt đất mà gào khóc thảm thiết. Tỷ muội xa cách nhiều năm cuối cùng lại âm dương cách biệt.

Huhu...." Tôi dùng tay che miệng, lại một đứa trẻ chưa được nhìn thấy ánh sáng của thế gian này đã phải chết non. Trái tim thật đau đớn! Đau đớn vô cùng! Mục Ân Húc quá dứt khoát, không chừa cho cốt nhục của mình một cơ hội được sống. Quả thật cô ấy và Đức Thân Vương là ‘mệnh uyên ương’, yêu nhau lại không thể đến với nhau, nhưng người đã chết thì làm gì còn có kiếp sau nữa chứ? Chết là hết, sẽ không còn bất cứ cơ hội nào gặp lại nhau cả! Khó khăn lắm họ mới có được giọt máu này nhưng lại tự tay đoạt đi sinh mạng ấy, tôi không thể đồng tình với cách làm như thế! Tôi đau lòng đến không từ nào diễn tả được, chỉ biết nằm trên lưng ngựa khóc, nếu đổi lại là tôi, tôi sẽ tuyệt đối không thể nhẫn tâm như vậy!

Xung quanh lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng khóc của tôi và Mục Liễu Nhứ. Liệt Minh Dĩ xoay người lên ngựa ôm chặt tôi vào ngực, tôi dựa vào ngực cậu ấy nhưng vẫn không kìm được nước mắt. Vì thiên hạ, vì quyền lợi, đã có quá nhiều đứa trẻ phải bỏ mạng, những sinh mạng mới hình thành đều vô tội, vì sao trời xanh lại tàn nhẫn vô tình như vậy? Vì sao không cho chúng một cơ hội được sống?

Bi ai trải rộng khắp hoàng cung không có tình người này, tiếng khóc thảm thiết kéo dài không dứt....

Cuộc chiến tranh kéo dài đến năm năm đã hạ màn kết thúc. Kế hoạch ‘Oa Tắc xưng bá thiên hạ’ toàn thắng, phạm là kẻ có liên quan đều bị xử tử, nhờ cớ tặc gốc.

Tất cả các tướng sĩ còn sống sót sau cuộc chiến đẫm máu đều ôm nhau, lệ rơi đầy mặt vì thời khắc huy hoàng mà họ mong chờ bấy lâu, tiếng hoan hô vang dội. Bọn họ hô to tên Y Tư Tật không biết bao nhiêu lần, một tiếng rồi lại một tiếng. Y Tư Tật đứng trước điện cú đầu nhìn những tướng sĩ đang kích động, trên môi là nụ cười nhẹ, đoạt được thiên hạ nghĩa là trọng trách trên vai anh ta đã được tháo xuống.

Cuộc chiến giành thắng lợi, nhưng lòng tôi không thể nào yên bình được. Hành động Mục Ân Húc tự tay giết bào thai trong bụng khiến tim tôi không ngừng run rẩy. Liệt Minh Dã ôm tôi thật chặt, nhíu mày, không hề nói gì. Cậu ấy vì lão tướng quân và sáu mươi vạn đại quân mà báo thù, nói thật, tôi cho rằng Đức Thân Vương nhất định phải chết, hắn ta phải trả giá cho những hành động việc làm của mình. Nhưng cái chết của hắn ta lại dẫn đến việc Mục Ân Húc tự sát, khiến cho bào thai trong bụng chết non, điều này khiến lòng cậu ấy dù ít dù nhiều cũng có chút đau đớn. Cậu ấy là người ân oán phân minh, tuyệt đối không phải là kẻ lạm sát người vô tội.

Phóng tầm mắt nhìn nơi nơi đều là màu đỏ, máu chảy thành sông, hoàng cung trải qua trận tắm máu để nghênh đón vị tân chủ nhân thống trị nó. Một vương triều mới bước sang một trang mới sau cuộc tỷ thí giữa Liệt Minh Dã và Đức Thân Vương.

Không cần tiếp tục đánh trận, nhưng những việc cần làm vẫn còn rất nhiều. Tôi không chịu nổi rảnh rỗi nên tiến hành sửa sang lại hoàng cung. Bên

trong bên ngoài ngoài, phía trước phía sau, đợi xử lý thỏa đáng mọi việc thì đã là hai tháng sau rồi.

Vào khoảng cuối tháng chín, Y Tư Tập cung nghênh Quốc vương Oa Tắc chuyển tới Hoàng Thành xưng đế. Anh ta là một người tốt, lại rất hiếu thuận với cha. Với binh lực hiện tại của anh ta cùng với những tướng sỹ trung thành với mình, anh ta tự mình xưng đế là chuyện hoàn toàn có thể, nhưng anh ta lại vui mừng gửi thư về nước, mời cha mình đến tiếp quản thiên hạ. Qua đó có thể thấy được, thái độ làm người của Y Tư Tập đều thấu đáo cả hai mặt, không giữ lại bất kỳ thứ gì không phù hợp.

Quốc vương Oa Tắc đáng sợ là người duy nhất trong cuộc chinh chiến này, không làm gì mà vẫn có được thu hoạch, dễ dàng đoạt được thiên hạ. Nếu sau này khi ông ta mất đi không truyền lại ngôi vị hoàng đế cho Y Tư Tập thì cứ mà chờ xem, người trong cả thiên hạ đều sẽ đứng lên tạo phản, lật đổ vương triều của ông ta.

Vẫn luôn bận rộn, nay rốt cuộc tất cả đều đã kết thúc, có thể thở phào một hơi. An tâm rồi, toàn bộ trọng trách trên vai đã được tháo xuống, cảm thấy cả người trở nên nhẹ nhàng hơn.

Liệt Minh Dĩ nhắm hai mắt ngâm mình trong thùng, còn tôi giúp cậu lau người. Từ lúc cuộc chiến tranh bắt đầu thấm thoát đã năm năm, cậu đã trưởng thành thật rồi, từ thiếu niên ngây ngô trở thành một người đàn ông chín chắn, trên người cậu không thể tìm được chút trẻ con non nớt của ngày xưa nữa.

Tôi không kiềm chế được mà vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt cậu ấy, những năm tháng thương đã in dấu giữa hàng lông mày. Ngũ quan sâu sắc, tuấn mỹ tuyệt luân, mày kiếm dài phát ra khí phách tinh anh và nghiêm nghị, da thịt màu đồng cho thấy hương vị đàn ông đầy mạnh mẽ. Đầu ngón tay tôi khẽ vuốt hàng lông mày, mắt, mũi, môi của cậu ấy, dọc theo đường cong ở cổ đi xuống phía dưới, lướt qua xương quai xanh khêu gợi, lồng ngực rắn

chắc.... Thật không thể tin được, Liệt Minh Dĩ hoàn mỹ như vậy lại chính là người đàn ông của tôi!

Khi đầu ngón tay tôi lướt qua lồng ngực cậu ấy muốn tiếp tục lướt xuống dưới thì cậu ấy bất ngờ bắt lấy bàn tay không an phận của tôi, hai mắt đang nhắm đều mở ra.

Thấy thế, tim tôi giật thót, luống cuống nhìn cậu.

Ta nói rồi, nếu lại quyến rũ ta nữa thì ta sẽ không cho nàng cơ hội nói ‘ngừng’ đâu. Ánh mắt cậu ấy kết hợp với giọng nói càng ngày càng trầm, cậu ấy nắm tay tôi rất chặt, trong đôi mắt đang nhìn tôi chăm chăm bốc lên hai ngọn lửa dữ dội.

Tôi nuốt nước miếng, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng đưa lưỡi liếm môi. Hành động này trong mắt cậu ấy trở thành quyến rũ. Cậu ấy dùng sức lôi tôi ngã vào thùng gỗ. Tôi sợ hãi kêu lên đồng thời ngã vào ngực cậu ấy. Cậu ấy nắm hai vai tôi, đẩy tôi tới bên thành thùng, rồi cúi đầu khóa chặt môi tôi. Tôi dựa vào thành thùng, hơi thở lập tức trở nên dồn dập, thân mật ở trong nước khiến cơ thể tôi run rẩy.

Từng lớp quần áo bị cởi ra, tôi thản nhiên ôm lấy cậu ấy. Chúng tôi hôn môi nhau, làm bùng cháy ngọn lửa tình cảm mãnh liệt nguyên thủy nhất. Nước tắm theo sự đụng chạm của cậu ấy sóng ra ngoài, tràn trên đất. Tôi vịn vai cậu ấy, ngửa đầu rên rỉ thở dốc. Trong không gian thùng gỗ thu hẹp, chúng tôi tìm tòi lẫn nhau, khuấy đảo kích động mà kịch liệt.

Động tác của cậu ấy đột nhiên nhanh hơn khiến toàn thân tôi run rẩy. Tôi ôm chặt lấy cậu tiếp tục rên rỉ. Khi động tác của cậu ấy trở nên mãnh liệt tôi chỉ có thể há miệng thở nhưng không phát ra được bất cứ âm thanh nào. Cậu ấy gầm nhẹ một tiếng, tôi há miệng cắn đầu vai cậu ấy, sống lưng thẳng tắp, rên rỉ. Ham muốn của cậu ấy tăng vọt, động tác điên cuồng mãnh liệt, đẩy cả hai chúng tôi lên cao trào, tận tình phóng thích.

Nước tắm dao động, tiếng nước chảy không dứt, tôi nằm trên người cậu ấy thở dồn dập mà không thể tin được sự điên cuồng mới vừa rồi là sự thật. Cảm giác kỳ diệu đến không thể tưởng tượng nổi!

Cậu ấy gặm cắn đầu vai trơn bóng của tôi, hơi thở nóng rực khiêu khích thân thể vừa mới đạt đến cao trào của tôi. Tôi nâng khuôn mặt của cậu ấy lên, chủ động hôn môi cậu ấy, phần eo không tự chủ được mà vắn vẹo. Cậu ấy kinh ngạc cùng hưng phấn, nắm chặt eo tôi đoạt lấy tôi lần thứ hai....

Chúng tôi làm liên tục ba lần, nước tắm còn dư lại không nhiều, tôi mệt mỏi đến nỗi không nâng nổi một ngón tay. Cậu ấy đứng dậy bước ra khỏi thùng gỗ, trải khăn xong xuôi mới ôm tôi lên từ thùng nước lên nhẹ nhàng đặt xuống giường, tự mình lau thân thể giúp tôi. Tôi ngượng ngùng xoay tầm mắt nhìn về phía bên cạnh, càng ngày cậu ấy càng dịu dàng, càng ngày cậu ấy càng biết cách chăm sóc tôi rồi.

Cậu ấy lau khô thân thể tôi rồi đến thân thể mình, sau đó quăng khăn bông lên giá rồi trèo lên giường. Cậu ấy mở chăn mỏng ra đắp lên hai thân thể trần trụi, vươn tay kéo tôi vào trong lòng.

Tôi rũ mi không dám nhìn vào đôi mắt chứa đầy tình yêu nóng bỏng của cậu ấy, tim đập thành thịch, mặt đỏ tía tai.

Ta không có bất kỳ năng lực chống cự nào đối với nàng. Nếu không muốn sau mỗi lần đều mệt mỏi như vậy, thì trước khi nàng quyến rũ ta phải suy nghĩ đến hậu quả. Cậu ấy dùng giọng khàn khàn ghé vào tai tôi m nói, nói xong còn xấu xa dùng đầu lưỡi liếm vành tai tôi.

Tôi hít sâu một hơi, cảm giác tê dại từ vành tai truyền khắp tứ chi. Tôi cắn môi, cố gắng để không phát ra tiếng rên rỉ đáng xấu hổ, chỉ biết vùi mặt vào trước ngực cậu không dám lên tiếng. Tôi hối hận vì đã quyến rũ cậu ấy. Cậu ấy còn trẻ, sức khỏe dồi dào nào có nghĩ đến cảm nhận của ‘người già’

như tôi, thật may là chỉ có ba lần, nếu không ngày mai có thể rời giường hay không thì lại là vấn đề nghiêm trọng khác.

Bộ dạng tôi như vậy khiến cậu ấy cười như nắc nẻ, liên tục hôn lên trán tôi, sung sướng ôm tôi lăn lộn trên giường. Tôi không còn mặt mũi nào đi gặp người khác, chỉ biết nhắm chặt mắt lại, để mặc cậu ấy muốn nổi khùng nổi điên thế nào thì tùy.

Hôm sau, mặt trời lên cao ba sào rồi tôi mới mơ mơ màng màng mở mắt, thứ đầu tiên đập vào tầm mắt chính là đôi mắt dịu dàng như nước của Liệt Minh Dã. Mặt tôi đỏ lên, tặng cho cậu ấy một nụ hôn chào buổi sáng. Cậu ấy quần lấy tôi, hôn tôi sâu hơn, cho đến khi tôi thở hồng hộc mới buông tha.

Tôi nường đôi mắt mờ mịt si ngốc lên ngắm nhìn cậu ấy, trái tim khó kiểm soát lại đập rộn lên. Cậu ấy nâng ngón trỏ, chạm nhẹ vào cánh môi sưng đỏ của tôi, cảnh cáo một cách xấu xa, Nhắm đôi mắt câu hồn của nàng lại đi, nếu không ta đảm bảo nàng sẽ phải nằm trên giường cho đến lúc chàng vạng đó.

Nghe vậy, tôi sợ hãi, vội vàng nhắm mắt lại. Cậu ấy bật cười hôn lên mặt tôi, dùng trán thân mật cọ nhẹ vào cổ tôi, sau một lúc lâu mới ngồi dậy, lấy ra hai bộ quần áo sạch sẽ trở lại.

Lúc mặc quần áo, tôi không dám nhìn cậu ấy, mà chỉ dám nhìn vào cái thùng gỗ - nơi chúng tôi đã hoan ái đêm hôm qua. Nước ở xung quanh thùng vẫn chưa khô hẳn, vẫn lưu lại hơi nước, bên trong gian phòng cũng tràn ngập hơi nước ẩm ướt tình ảnh kích tình đêm qua xuất hiện trong đầu, tôi bất ngờ quay lưng lại để che đi gò má nóng bỏng của mình. Biến đi, xấu hổ chết mất!

Ta cực kỳ dũng mãnh, có phải không? Cậu ấy ôm lấy tôi từ phía sau, miệng vừa mở ra là nói những lời hạ lưu không đứng đắn.

Đáng.... đáng ghét! Không được nói nữa! Tôi trách móc, nhưng lại phát hiện ra lời nói không có lực, ngược lại còn lộ ra vẻ muốn mời chào.

Ha ha ha.... Cậu ấy cười đầy xấu xa ngậm vành tai tôi, lăm bắm những từ ngữ ngọt ngào, Ta yêu nàng.... rất yêu.... rất yêu....

Mũi tôi cay cay, vài giọt nước mắt rơi xuống. Sau nhiều năm như vậy cuối cùng cậu ấy cũng nói với tôi từ ‘yêu’ kia. Kích động và xúc động, tôi bất ngờ xoay người lại ôm lấy hông cậu ấy, khóc thút thít trong ngực cậu ấy, Em cũng yêu chàng, yêu chàng nhiều hơn cả tưởng tượng của chàng!

Đồ ngốc, chuỗi ngày hạnh phúc của chúng ta vẫn còn ở phía sau, khóc cái gì chứ! Cậu ấy đau lòng nâng khuôn mặt tôi lên lau đi nước mắt. Cậu ấy dịu dàng hôn lên đôi mắt đầm nước của tôi, ngập tràn tình yêu ôm tôi vào lòng, thật ngọt ngào, thật ấm áp. Có được tình yêu của cậu ấy, đoạt được trái tim cậu ấy, dầu cho sau khi chết hồn bay phách tán tôi cũng mãn nguyện.

Cái ôm an ủi. Đợi cho tâm trạng kích động bình tĩnh lại chúng tôi mới cùng nhau nắm tay nhau bước ra khỏi phòng.

Cháo, bánh bao hấp, món xào. Tôi, Liệt Minh Dĩ, Tiểu Thương Sí, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như, Thảo Hồ cùng ngồi quây quần dùng bữa. Đúng lúc này, Nhiếp Quang hỏi, Minh Dĩ, tiểu muội, hai người có dự định gì cho sau này

Nghe vậy, tôi và Liệt Minh Dĩ nhìn nhau. Cậu ấy gật đầu với tôi, tôi để đùa xuống nhìn mọi người xung quanh bàn ăn, nói cho họ biết tâm nguyện Giàu nhất thiên hạ của mình.

Sau khi nghe xong, Nhiếp Quang vỗ đùi khen, Được! Tiểu muội rất có chí khí!

Đại ca thì sao? Vẫn muốn ở lại triều làm quan à?

Anh ta xua tay, trả lời một cách kiên định, Ta đã chán ghét sự tranh giành đấu đá trong triều đình lắm rồi, mấy năm qua nam chinh bắc chiến đã đủ, ta cũng muốn tạo cho mình một cuộc sống bình thường, tự do tự tại.

Thật hay quá! Tôi vỗ bàn, khiến những mọi người khác kinh ngạc, không hiểu gì nhìn tôi. Mà tôi thì lại cười đến run cả người, Chúng ta đều không có ý định làm quan, không bằng đợi sau khi từ biệt Y Tư Táp, chúng ta sẽ rời khỏi Hoàng Thành để hợp tác làm ăn buôn bán. Muội thấy Triều Dương cũng không tệ, phong cảnh tuyệt đẹp, phố xá sầm uất, là một nơi làm ăn rất tốt!

Đề nghị của tôi được mọi người tán thành, chỉ có Thảo Hồ chuyển sắc mặt vui mừng thành ủ rũ cúi đầu buồn rầu nói, Ta chỉ biết y thuật thôi, làm gì bây giờ?

Ngốc quá! Y thuật của huynh cao siêu như vậy đương nhiên là phải mở một y quán cứu trợ dân chúng bị bệnh rồi! Tôi đấm ngực giậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Ha, đúng rồi! Ta có thể mở y quán! Anh ta bừng hiểu ra, hai mắt sá lên, nở nụ cười, hai má lúm đồng tiền đáng yêu, cực kỳ đẹp mắt!

Mẹ, mẹ, vậy con sẽ làm gì ạ? Tiểu Thương Sí thấy chúng tôi đều đã có việc để làm nên nóng nảy, lắc lắc cánh tay của tôi vội vàng hỏi, như thế sợ rằng tôi sẽ quên mất thằng bé.

Con ấy hả, tiểu quý thông minh, con sẽ theo cha con đọc sách, viết chữ, luyện võ, học việc buôn bán. Mẹ muốn rèn rũa con từ khi còn nhỏ! Ha ha, con thông minh như vậy, trong tương lai nhất định sẽ vượt qua cha con.... Tôi cười híp cả mắt lại xoa đầu thằng bé, rồi hôn thật mạnh lên trán nó.

Hay quá! Hay quá! Cuối cùng con cũng có thể được học võ công rồi, con muốn vượt qua cha! Vượt qua cha! Thằng bé hưng phấn nháy nhót, giơ cao hai hay nhiệt tình hoan hô, đôi mắt trong sáng lóe lên tia sáng rực rỡ.

Ha ha...." Liệt Minh Dã gật đầu liên tục, chỉ cười mà không nói. Giờ cậu đã trưởng thành rồi, sẽ không giận dỗi với một đứa bé như trước kia nữa.

Nhanh dùng bữa thôi! Sau khi ăn xong, hai người hãy vào cung từ biệt Y Tư Táp, rồi nói với anh ta để cho chúng ta nhiều ngân lượng một chút để làm vốn liếng! Ha ha.... Có tiền rồi, ha ha.... Ha ha ha.... Chưa bắt đầu sự nghiệp mà tôi đã hưng phấn không thôi, cười không ngừng.

Vẫn biết Y Tư Táp sẽ cho chúng tôi ngân lượng, nhưng không nghĩ rằng lại nhiều đến như vậy! Tôi ghen hòng nhìn trân trối vào những cái rương lớn, một rương, hai rương, ba rương.... ba mươi rương! Có tới ba mươi rương lận! ! Chuyện này.... Chuyện này.... Tay tôi run run chỉ vào rương tiền, kinh ngạc đến nỗi nói lắp bắp.

Hai mươi rương vàng, mười rương c trắng, sao, có đủ không? Liệt Minh Dã cầm tay tôi cười ‘ha hả’ hỏi. Tôi vội vàng gật đầu như già tởm, Đủ đủ đủ, quá đủ ấy chứ! Nhiều ngân lượng như vậy, mấy đời tiêu cũng không hết được.

Lúc chúng ta đến chào từ biệt Y Tư Táp, cậu ta liền đồng ý. Tiểu muội, muội có đoán được cậu ta đã nói gì với chúng ta không? Nhiếp Quang cười híp mắt không ngậm miệng được.

Tôi tò mò hỏi, Nói gì vậy?

Cậu ta nói thay vì giữ chúng ta làm quan trong triều không bằng để chúng ta đến sống trong nhân gian. Cậu ta tình nguyện bảo vệ tình cảm nhiều năm cũng không muốn sẽ có một ngày giẫm vào vết xe đổ của hoàng đế Long Triều.

Sau khi nghe xong, tôi dùng tay che miệng gia sức gật đầu. Y Tư Táp là người thông minh nhất. Anh ta đã rút ra được bài học từ sự diệt vong thâm của Long Triều, buông tay để cho chúng tôi đi. Nếu không ở lại triều thì vĩnh viễn là tình cảm tay chân đơn thuần. Nhưng nếu ở lại làm quan

trong triều thì thật sự không biết lúc nào ‘thủ túc’ sẽ ‘tương tàn’. Cho dù tới lúc đó có tình nghĩa sâu nặng đến mấy cũng không ngăn lại được sự hấp dẫn của quyền lực.

Liệt Minh Dã ôm vai tôi dịu dàng an ủi, Kết cục này tất cả đều vui vẻ, đừng khóc, đợi chúng ta dọn dẹp xong một vài thứ nữa rồi sẽ lên đường đến Triều Dương định cư, biến ước mơ ‘Giàu nhất thiên hạ’ của nàng trở thành hiện thực!

Ừm! Tôi đáp lại, bỏ tay che miệng xuống, vui vẻ ra mặt. Đúng, kết cục này tất cả đều vui vẻ. Về sau triều đình sẽ không còn có bất kỳ quan hệ gì với chúng tôi nữa. Dù sao Triều Dương và Hoàng Thành cũng ở gần nhau, nếu như có nhớ thì sẽ trở về thành thăm, đúng vậy! Tôi ôm lấy cổ cậu ấy, ở trong lòng cậu ấy không ngừng lặp lại, Giàu nhất thiên hạ, tôi thực sự rất mong chờ!

Chương 82: Tướng công – niềm hạnh phúc của tôi, người đàn ông của tôi....

Cuối tháng chín, quốc vương Oa Tắc lên ngôi xưng đế, sửa quốc hiệu thành Khang Thịnh. Những người chinh chiến có công đều lần lượt được phong thưởng, thăng quan tiến chức. Còn chúng tôi thì từ biệt tân hoàng đế, lên xe ngựa đi về phía cuộc sống mới....

Một trận mưa lớn rửa sạch nhân gian, quét bay bụi bẩn để mọi thứ trở lại như lúc ban đầu, vạn vật trên thế gian đều trở nên rực rỡ.

Tôi tựa lên cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài. Sau cơn mưa không khí trong lành dễ chịu, ánh mặt trời vô cùng ấm áp, cầu vồng phía chân trời

phát ra ánh sáng bảy màu như ngọc lưu ly. Những hạt mưa trong suốt đọng lại trên đầu lá, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời xinh đẹp chúng như những viên thủy tinh trong suốt. Tôi hít sâu một hơi không khí trong lành, nhẹ nhàng nói, A.... Những ngày hòa bình mãi mãi là những ngày tươi đẹp nhất!

Vào buổi trưa, chúng tôi xuống xe nghỉ ngơi, quán gia dừng xe lại, để mặc con ngựa gặm đám cỏ xanh bên đường.

Tôi trải một tấm khăn lên thảm cỏ, Lâm Tiêu lấy lương khô phân phát cho mọi người. Anh ta không tiếp nhận phong thưởng của hoàng thượng, mà lựa chọn đi theo Liệt Minh Dã. Tốt lắm, không uổng công bồi dưỡng anh ta!

Không có cảm y ngọc thực*, thức ăn bình thường nhưng vẫn cảm thấy rất ngon. Vị ngọt của ‘khổ tần cam lai’ này chỉ có tự bản thân trải qua mới nếm được.

(*) Sống trong nhung lụa, trong cảnh giàu sang

Sau bữa ăn, chúng tôi nghỉ ngơi trên thảm cỏ, vờn vai duỗi lưng. Thảo Hồ ngắt lá cây ngậm giữa hai cánh môi, nhẹ nhàng thổi lên một điệu nhạc. Bầu không khí ôn hòa cùng với khúc nhạc trong trẻo khiến cho lòng người biến thành một hồ nước lặng không gợn sóng.

Thảo Hồ thổi xong khúc nhạc, bỗng nhiên tôi nhớ ra trong hành lý của Liệt Minh Dã có một cây sáo ngọc màu trắng. Tôi liền đứng dậy lấy nó ra thổi. ‘Sau cơn mưa trời lại sáng’ là bài hai chúng tôi thích nhất. Khi nghe thấy tôi thổi sáo, những người còn lại đều rất biết ý, lặng lẽ tránh sang nơi khác nói chuyện, để cho hai chúng tôi có không gian riêng. Thời thế thay đổi, sau bao nhiêu sóng to gió lớn, cuối cùng tôi và Liệt Minh Dã cũng được nhìn thấy cầu vồng sau mưa.

Tôi nhìn đôi mắt dịu dàng như nước của Liệt Minh Dã, đôi môi ngậm sáo ngọc không nhin được mà mỉm cười. Cậu ấy ngồi khoanh chân, cùi chỏ đặt

trên đầu gối, tay chống má, gương mặt nhu hòa lắng nghe khúc nhạc, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu càng ngọt ngào, trong đôi mắt cũng tràn đầy si mê.

Rốt cuộc tôi bị cậu ấy nhìn đến nổi mặt đỏ tía tai, xấu hổ cụp mi xuống, cố thối nốt phần còn lại của bài hát. Thối xong tôi vỗ nhẹ lên đùi cậu ấy, hờn dỗi nói, Không cho chàng nhìn em như vậy.... Xấu hổ chết đi được!

Cậu ấy cầm lấy tay tôi đặt trong lòng bàn tay mình, yên lặng nhìn tôi một lúc lâu mới mở miệng nói nhỏ, Cây sáo ngọc này là di vật của mẫu thân, phụ thân thích nghe bà ấy thổi sáo nhất

Nghe vậy, tôi ngạc nhiên đến nỗi mở to cả hai mắt, ngay sau đó dùng sức nắm chặt cây sáo trong tay, chỉ sợ không cẩn thận một chút thôi là sẽ làm hư nó. Thiếu gia, em không biết đây là di.... Còn chưa nói xong, cậu ấy đã dùng ngón tay ngăn môi tôi lại, duỗi cánh tay ra ôm tôi vào ngực, cực kỳ dịu dàng nói với tôi: Đừng gọi ta là thiếu gia nữa, nàng là người con gái sẽ cùng ta đi hết cả cuộc đời này, vì vậy hãy gọi ta là ‘tướng công’. Ta cũng không muốn gọi nàng là ‘Lăng Tiêu Lạc’ nữa, nói cho ta biết tên thật của nàng đi.

Khi cậu ấy vừa dứt lời, đầu tiên là tôi mừng như điên, nhưng rồi sau đó lại cảm thấy hoang mang và khó xử. Cuối cùng cậu ấy cũng hỏi tên thật của tôi, tôi vốn nên vui mừng, nhưng tôi cảm thấy sau khi nói tên mình cho cậu ấy biết sẽ thực sự xóa bỏ sự tồn tại Lăng Tiêu Lạc khỏi cõi đời này, cô ấy và tôi sẽ không còn bất kỳ mối liên quan nào nữa, thậm chí hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của chúng tôi.

Liệt Minh Dĩ thấy hồi lâu mà tôi vẫn không nói gì bèn nâng cằm tôi lên nhìn vào mắt tôi, nhú mày hỏi, Sao vậy? Không muốn à?

Không.... Tôi cầm tay cậu ấy lắc đầu một cái, chu miệng nói, Em cảm thấy rất có lỗi với ‘Lăng Tiêu Lạc’. Em chiếm thân thể của cô ấy, chiếm chàng,

hơn thế còn chiếm cả Thương Sỉ nữa.... Trong lòng tôi vẫn còn áy náy với ‘Lăng Tiêu Lạc’, nếu không phải linh hồn của tôi nhập vào thân thể cô ấy thì hiện tại cô ấy mới là người ở bên cạnh Liệt Minh Dĩ và Tiểu Thương Sỉ.

Nàng không nên nghĩ như vậy, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được. Ta có ‘tình thân’ với nàng ấy, nhưng đó không phải tình yêu, với nàng mới là tình cảm giữa nam và nữ. Nói đến đây cậu ấy thở dài một hơi, nhíu mày, tiếp tục nói, Ta mới thật sự là người có lỗi với ‘Lăng Tiêu Lạc’, nàng ấy hầu hạ ta mười mấy năm, mà ta lại luôn gây tổn thương cho nàng ấy. Mãi đến khi ta học được cách yêu một người thì ta mới biết được ta đã gây tổn thương nặng nề cho nàng ấy đến mức mới hiểu được ta đã làm cho nàng ấy khổ sở và bất lực đến mức nào. Nếu có kiếp sau, ta hi vọng mình có thể bù đắp những sai lầm kiếp này cho nàng ấy, cho dù là để nàng ấy nợ một nụ cười thôi trong lòng ta cũng sẽ dễ chịu hơn. Nói xong, cậu ấy vùi mặt vào tóc tôi, cánh môi run rẩy dán chặt lên cổ tôi. Cậu ấy đã thực sự tỉnh ngộ rồi, biết hối hận, biết nghĩ thông suốt rồi.

Mắt tôi ươn ướt, ôm chặt lấy cậu ấy, ghé vào bên tai cậu ấy nghẹn ngào nói, Em nguyện cùng chàng trả món nợ này, trả lại ân tình cô ấy đã tặng cho chúng ta. Chính bởi vì có sự tồn tại của ‘Lăng Tiêu Lạc’ mà tôi mới có thể xuyên không đến đây gặp Liệt Minh Dĩ, để rồi hiểu nhau, yêu nhau, gần gũi nhau. Nếu không có cô ấy, tất cả đều không xảy ra!

Chúng tôi dựa vào nhau, không ai nói thêm gì nữa, chỉ duy trì sự im lặng .

Sau một hồi lâu, cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn vào mắt tôi, cánh tay siết chặt eo tôi, khát vọng hỏi, Khi nào thì chúng ta mới thành thân? Ta không chờ được đến lúc cưới nàng vào cửa, để nàng trở thành con dâu của Liệt gia nữa rồi!

Nghe vậy, tôi lau nước mắt trên mặt, theo bản năng nhìn Nhiếp Quang, Mục Liễu Như và Thảo Hồ ở phía xa. Cậu ấy hiểu ý tôi, liền ôm lấy tôi nói

nhỏ, Ba đôi cùng bái đường thành thân cũng rất hay, nhưng không biết ngày đó có đến sớm được không?

Có chứ, sẽ không lâu đâu! Đợi sau khi chúng ta đến Triều Dương cơ hội sẽ tới ngay thôi. Ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu sẽ thấy, em không tin giữa bọn họ sẽ không phát sinh tình cảm! A Y Nại chưa theo Thảo Hồ, nhưng cô ấy sẽ không buông tay đâu, chắc chắn sẽ tìm đến đây! Tôi thu hồi ánh mắt, dựa sát vào trong ngực cậu ấy. Tôi và cậu ấy đã định cả đời, không cần vội vàng thành thân, nếu có thể thành thân cùng với hai đôi kia nữa, chẳng phải là chuyện cực kỳ tốt đẹp sao?

Đều nghe nàng! Nhưng trước tiên nàng phải nói cho ta biết tên thật của nàng đã. Trước giờ ta vẫn muốn hỏi nhưng lại không mở lời được, mãi cho đến khi nàng yêu ta, nguyện cùng ta đi hết quãng đời còn lại ta mới có can đảm để hỏi. Cậu ấy áp trán mình lên trán tôi, trong đôi mắt đắm đuối lóe qua một tia lo lắng sợ hãi, lo sợ tôi sẽ chạy mất.

Thấy thế, tôi phì cười một tiếng, vòng tay qua cổ cậu ấy, trả lời, Tên thật của em là ‘Giang Diệp Châu’, Giang trong ‘nước sông’, Diệp trong ‘lá cây’, Châu trong ‘thuyền nhỏ’.

‘Giang Diệp Châu’.... Một chiếc thuyền lá nhỏ trôi bèo trôi trên sông, kiên cường, dũng cảm, không sợ hãi, vô cùng thích hợp với nàng! Cậu ấy lẩm nhẩm tên tôi.

Chỉ là một cái tên thôi mà, làm gì có nhiều ý nghĩa như vậy chứ. Tôi chạm nhẹ lên đầu mũi cậu ấy, mỉm cười nói.

Đương nhiên là có rồi, nàng chính là cô gái như vậy!

Ba hoa, ngay cả mấy câu lời ngon tiếng ngọt chàng cũng đều học xong hết rồi.

Ha ha, thích nghe à? Cậu ấy nháy mắt phóng điện với tôi, khiến toàn thân tôi tê dại.

Tôi xấu hổ, then thùng gật đầu. Lời ngon tiếng ngọt mà, cô gái nào lại không thích, tôi cũng không ngoại lệ, đặc biệt là những lời được nói ra từ miệng cậu ấy.

Diệp nhi.... Sau này ta gọi nàng như vậy có được không? Cậu ấy hôn nhẹ trán tôi, giọng nói khàn khàn đầy mê hoặc.

Ừm, được chứ! Tôi gật đầu một cách vui vẻ, sau đó tôi vùi mặt vào trước ngực cậu ấy cười tươi như hoa. Tôi đã trúng độc tình yêu của cậu ấy rồi, càng lún càng sâu, cả đời đều không muốn kiếm chế....

Giờ thân, mặt trời dần hạ về phía tây, rốt cuộc chúng tôi cũng đến được Triều Dương, dừng xe lại trước phủ đệ mà Y Tư Tập đã ban thưởng trước đó.

Tôi chỉ có duy nhất một phản ứng: ghen hòng nhìn trần trối. Phủ đệ khiến người ta phải kinh ngạc, có thể so với vương công quý tộc. Ngói lưu ly, tường vây cao, cửa chính sơn đỏ, bức hoành đầy nặng, cửa đỉnh vàng chói lọi, còn có hai con sư tử bằng đá cao cỡ một người ở hai bên trái phải của cửa chính, khí thế trang nghiêm, uy phong lẫm liệt!

.... Tôi há hốc miệng không nói được tiếng nào, chỉ biết nhìn chăm chăm vào phủ đệ thật lâu sau mới xông lên ôm lấy sư tử bằng đá cọ mặt vào chúng.

Ha ha! Tiểu Thương Sí nghịch ngợm leo lên sư tử đá, cười trên lưng nó nhìn trái nhìn phải, cười ngoác cả miệng.

Y Tư Tập đúng là có lòng. Liệt Minh Dĩ vừa mỉm cười vừa gật đầu hài lòng, một tia cảm động lóe nhanh qua mắt.

Tôi cọ mặt một lúc lâu mới thả sự tử đã ra, hai tay run rẩy hưng phấn mở cánh cửa lớn được sơn đỏ. Cánh cửa két một tiếng mở ra, đập vào mắt là ba hàng cả nam và nữ.

Hả? Chúng tôi đều sửng sốt, hoang mang nhìn nhau, sau đó đều tập trung đưa mắt nhìn những người bên trong. Có một đôi vợ chồng gần năm mươi tuổi đứng hàng thứ nhất; hàng thứ hai là tám cô gái trẻ đang tuổi thanh xuân; hàng thứ ba là hai thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh. Mười ba người bọn họ nhìn thấy chúng tôi thì đều mỉm cười, tiếp theo quỳ gối dập đầu, trăm miệng một lời, Nô tài (nô tỳ) ra mắt đại gia, nhị gia, tam gia, đại phu nhân, tam phu nhân, tiểu thiếu gia!

Nghe vậy, tôi ngây người một lúc mới hiểu bọn họ dựa theo độ tuổi của Nhiếp Quang, Thảo Hồ và Liệt Minh Đã để gọi. Tôi là tam phu nhân là chuyện đương nhiên, nhưng đại phu nhân.... Tôi vội vàng quay đầu nhìn Mục Liễu Như ở phía sau, ha ha, khuôn mặt xinh đẹp lúc xấu hổ cũng thật là đẹp! Nhiếp Quang đầu tiên là giật mình sau đó là lúng túng, tiếp theo là cười nhẹ. Thấy thế, tôi thầm vỗ tay tán thưởng, hai người họ rất có hy vọng, tuyệt đối sẽ thành một đôi!

Mọi người hiểu lầm rồi, ta và Nhiếp đại ca không phải là vợ chồng! Mục Liễu Như che khuôn mặt đỏ bừng lại, vội vàng giải thích, ngay cả giọng nói cũng trở nên run run.

Nghe vậy, nụ cười trên môi Nhiếp Quang liền biến mất. Anh ta rũ mi xuống, sự mất mát trên mặt đã bị tôi nhìn thấy rõ ràng.

Dạ? Mười mấy người đồng thanh nghi ngờ. Lão phu nhân đứng hàng đầu tiên nói, Thái tử điện hạ đã báo cho chúng nô tài thân phận của chủ tử, chuyện này.... Bà nói đến đây thì không nói tiếp nữa chỉ hoang mang nhìn chúng tôi.

Tôi đã hiểu tất cả! Y Tư Táp chơi không ít trò mờ ám sau lưng chúng tôi. Tôi kiềm chế ý nghĩ kích động muốn cười thật to, nghiêm mặt nói một cách nhẹ nhàng, Có lẽ Thái tử điện hạ có chút nhầm lẫn rồi, đại ca tôi và Mục tỷ tỷ không phải là vợ chồng. Tôi nói xong liền dùng mắt quét tới Nhiếp Quang và Mục Liễu Như, chỉ thấy Nhiếp Quang đứng bên tựa đầu vào tường, phức tạp đứng vặn xoắn ngón tay, muốn ngược mắt lên nhìn Nhiếp Quang nhưng lại không dám.

Vậy.... chúng nô tài nên gọi như thế nào cho phải?

Cứ gọi ta là ‘Liễu Như’ là được rồi.... Mục Liễu Như đỏ mặt nói nhỏ.

Dạ!

Thôi đừng quỳ nữa, tất cả mọi người mau đứng lên đi, trong phủ của tôi không cần quá câu nệ lễ nghi. Tôi tiến lên đỡ đôi vợ chồng già dậy, lão phu nhân cười híp mắt nói, Bữa tối phải chờ một lát, trước hết mời các gia cùng phu nhân, tiểu thiếu gia lau mặt, rửa tay, rồi nghỉ ngơi, đợi sau khi chuẩn bị xong bữa tối nô tỳ sẽ sai người tới mời.

Y Tư Táp đã sắp xếp thỏa đáng mọi thứ, ngay cả đầu bếp và người làm cũng đều đã tìm giúp chúng tôi. Anh ta bận việc triều chính như vậy mà vẫn nhớ tới cuộc sống của chúng tôi, thật sự làm cho người ta rất cảm động, những năm chịu khổ theo anh ta đánh đông dẹp tây không hề uổng phí chút nào!

Đôi vợ chồng già lui xuống chuẩn bị bữa tối, một nha hoàn dẫn chúng tôi đi về phía viện nghỉ ngơi. Không đi không biết, đi rồi mới mới biết tổng cộng có tám cái viện, được ngăn cách bởi một bức tường dày, chia ra thành: Mai Viên, Lan Viên, Trúc Viên, Cúc Viên, Bách Viên, Đan Viên, Quế Viên, Vinh Viên.

Tôi và Liệt Minh Đã chọn Trúc Viên, Tiểu Thương Sí chọn Mai Viên, Thảo Hồ chọn Lan Viên, Mục Liễu Như chọn Cúc Viên, Nhiếp Quang chọn Bách

Viên, quản gia chọn Đan Viên, còn Lâm Tiêu là Quế Viên, theo thứ tự tiếp nối nhau. Vinh Viên là nơi ở của người là chúng tôi khá xa.

Kỳ hoa dị thảo trong phủ nhiều không đếm xuể, như thế toàn bộ hoa cỏ trên thế gian đều được trồng ở đây vậy. Núi giả khí thế, hồ nước xanh trong vắt, chiếc cầu nhỏ cong cong, một nơi tiên cảnh nhân gian, thế ngoại đào viên tuyệt vời! Đây cũng là chỗ ở mơ ước của tôi, quá tuyệt vời, tuyệt đến không chê vào đâu được!

Tôi và Liệt Minh Dĩ đồng thời nhào tới giường, nhìn lên rèm che màu vàng nhạt, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve đệm giường mềm mại phía dưới. Quay đầu nhìn thẳng vào mắt nhau, cùng nhau cười rộ lên. Tôi lật người nằm lên người cậu ấy vui vẻ nói, Thiếu gia, đây cũng chính là ngôi nhà sau này của chúng ta, em rất thích!

Dứt lời tôi bị cậu ấy cắn vào mũi, tôi đau đến mức hừ một tiếng. Ta không phải thiếu gia của nàng, gọi ta là ‘tướng công’! Cậu ấy đẩy tôi ngã, xoay người đè lên.

Nghe vậy, tôi liền vỗ trán, gọi thiếu gia quen rồi, không sửa ngay được.

Gọi ta là ‘tướng công’! Cậu ấy cúi đầu xuống khẽ cắn môi dưới của tôi, giọng nói quyến rũ làm tôi mặt đỏ tới tận mang tai. Tôi đắm nhẹ vào ngực cậu ấy, then thùng trách mắng, Vẫn chưa thành thân, em không gọi....

Có thành thân hay không đều phải gọi, mau gọi ‘tướng công’, nhanh lên! Cậu ấy vô lại ra lệnh, vừa đắm vừa xoa.

Không gọi.... Tôi né tránh bàn tay không an phận của cậu ấy, muốn lăn sang một bên nhưng lại bị cậu ấy ôm chặt vòng eo

Diệp nhi, gọi ‘tướng công’ đi nào! Cậu ấy vùi đầu vào giữa nơi mềm mại của tôi mè nheo, cách áo ngậm lấy.

Toàn thân tôi run lên, theo bản năng ôm lấy đầu cậu ấy nói nhỏ: Đừng làm loạn, sắp tới giờ cơm chiều rồi!

Nàng gọi ta một tiếng ‘tướng công’, ta không làm khó nàng. Nếu không bữa tối có thể bỏ qua! Cậu ấy ngẩng đầu lên phóng điện sau đó lại tiếp tục cúi đầu xuống.

Ừm.... Tôi không nhìn được trước hành động thân mật của cậu ấy mà rên rỉ thành tiếng, hô hấp dồn dập. Vì để có thể thuận lợi dùng bữa, tôi lắp ba lắp bắp không thuận miệng gọi nhỏ, Tướng.... Tướng công....

Không được, quá cứng nhắc, gọi lại! Cậu ấy không hài lòng, há miệng cắn nơi mềm mại của tôi tỏ ý trừng phạt.

Tôi yêu kiều kêu lên đánh vào bàn tay, gian xảo, không đành lòng. Tướng, tướng công.... Tôi ổn định lại trái tim đang đập loạn xạ của mình, điều chỉnh giọng nói run rẩy, gọi lần thứ hai.

Vẫn nghe không xuôi tai, nhưng cũng dễ nghe hơn lúc nãy một chút rồi, gọi lại.

Tướng công....

Ừ, tốt hơn nhiều, tiếp tục gọi!

Tướng công.... Ừm.... Tôi vất vả ổn định lại tâm tình gọi một tiếng thật ngọt ngào, lại đổi lấy cậu ấy như hổ như sói, trực tiếp hôn tôi đến đầu óc choáng váng, thở hổn hển.

Chính là cảm giác này, từ này về sau đều phải kêu ta như vậy.... Ta rất thích! Cậu ấy cười, tiếng cười khàn khàn đầy mỉa mai.

Tôi then thùng mặt đỏ ửng tai, hóa ra cậu ấy lại thích nghe kiểu tình thú như vậy. Nếu tiếp tục tình thú thế này thì mặt mũi của tôi để đâu bây giờ?

Diệp nhi.... chúng ta có thể tạm hoãn thành thân, nhưng nàng vẫn phải mang thai con gái cho ta, ta sẽ cố gắng để nàng thụ thai, ta sẽ.... Cậu ấy nói đến đây thì tôi nghe không nổi nữa. Tôi cầm gối đập vào đầu cậu ấy, đẩy cậu ấy ra, mặt đỏ bừng vì tức giận. Tôi mắng, Liệt Minh Dĩ, chàng nhìn xem Y Tư Tập dạy chàng thành cái gì rồi? Trong đầu toàn sắc niệm!

Nghe vậy, cậu ấy nhếch khóe miệng cười không đứng đắn, thân thể ngửa ra sau dựa vào cuối giường, tay hất nhẹ vài sợi tóc rũ xuống sang một bên, ngón tay trượt dọc từ cổ xuống đầu gối, mị hoặc nói, Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu!

Rắc một tiếng, cảm tôi trật khớp, một là do lời cậu ấy nói, hai là hành động quyến rũ của cậu ấy. Tiếng tim đập loạn, tôi dùng sức nâng cảm lên nuốt nước miếng. Tôi cố gắng ngồi im bất động, cật lực kiềm chế kích động muốn nhào tới ôm hôn cậu ấy. Tôi thừa nhận bản thân mình rất không có chí khí, không có bất kỳ năng lực chống cự nào đối với thân thể tràn đầy hấp dẫn của cậu ấy....

Vì phu mê người lắm à? Cậu ấy biết rõ mình quyến rũ đến mức nào, vậy mà vẫn dùng đôi mắt sâu thẳm kia đầu độc lòng tôi.

Ừc! Tôi dùng sức nuốt nước miếng, tay nắm chặt thành năm nắm, siết chặt, càng siết chặt hơn. Năm một hồi lâu tôi bất ngờ nhảy xuống giường bước đi thật nhanh, không thể tiếp tục ở trong phòng này nữa, nếu không nhất định tôi sẽ mất kiểm soát.

Ha ha ha ha.... Ha ha ha ha! !!. Lúc tôi chạm tay vào cửa phòng thì nghe thấy tiếng cười điên cuồng của Liệt Minh Dĩ, tiếng bộp bộp bộp đập xuống giường kích thích giác quan của tôi, khiến tôi nổi trận lôi đình. Tôi giậm chân, thở phì phò xoay người chạy ra khỏi Trúc Viên. Đồ quỷ, quỷ thối tha, cái tốt không học lại toàn đi học những cái xấu, sớm muộn gì cũng bị cậu ấy chọc tức chết! Y Tư Tập đáng ghét dám dạy hư Liệt Minh Dĩ! !!

Sau vài ngày nghỉ ngơi.

Chúng tôi ăn sáng xong liền ra ngoài đi dạo. Quản gia vẫn là quản gia, xử lý mọi việc lớn nhỏ bên trong phủ. Lâm Tiêu vẫn là tùy tùng của Liệt Minh Dã, bầu bạn bên cạnh cậu.

Diện tích thành Triều Dương không khác biệt lắm so với Hoàng Thành, năm con phố dài, tám con phố nhỏ, hẻm sáng, ngõ tối rất nhiều. Mọi thứ ở cổ đại đều coi trọng ‘đối xứng’, đông xuyên tây tấu, nếu không quen đường sẽ lạc ngay.

Hiện tại là những ngày tháng hòa bình, dân chúng đi tránh nạn đều đã mở cửa buôn bán trở lại, dòng người tấp nập rất náo nhiệt.

Chúng tôi dạo hết con phố này đến con phố khác, cửa hàng bỏ thì có, nhưng lại không ưng được căn nào. Dừng xong bữa trưa, chúng tôi theo người chỉ đường đi tới nơi phồn hoa nhất trong thành Triều Dương, tới phố Cảnh Vượng tụ tập đông cửa hàng nhất. Đặt chân đến khu phố Cảnh Vượng khiến tôi có cảm giác như thể phát hiện ra một vùng đất mới, tìm lâu như vậy thì ra đây mới là nơi ‘kim ngân tài bảo’ tụ họp.

Tôi ôm tâm trạng kích động chạy trên đường nhìn quanh nhìn quẩn, từ đầu đường đi tới cuối phố, bán đồ sứ có, ngọc có, son phấn có, quán trà có, quán rượu có, chỉ cửa hàng tơ lụa và quần áo là không có. Tôi vừa liếc mắt một cái liền tìm được cơ hội buôn bán rất hấp dẫn!

Phố Cảnh Vượng có tổng cộng năm cửa hàng bỏ không, hai gian ở đầu đường tôi không thích vì chúng quá nhỏ, còn nằm giữa hai căn nhà lớn hơn nên rất khó thấy, không thể chọn! Ba gian còn lại ở chính giữa đường nhưng lại hơi thụt về sau một chút. Ba gian này không những có mặt tiền lớn, mà còn là hai tầng sát vách, vừa khéo có thể dùng một gian làm hàng thêu, một gian bán châu báu, một gian làm hiệu thuốc.

Tướng công, chính là ba gian này! Tôi vừa nói với Liệt Minh Dã, vừa tiến lên phía trước nhìn vào bên trong qua khe cửa. Bên ngoài đã rất tốt rồi nhưng bên trong càng khiến cho người ta hài lòng hơn. Có thể thấy được chủ kinh doanh trước đó đã bỏ ra không ít công sức. Tôi đứng kiểm tra khóa trên cửa, không biết lúc nào chủ của những gian này mới đến?

Tôi đang suy nghĩ thì đột nhiên thấy giọng nói của phụ nữ vang lên phía sau, Cô nương đang xem cửa hàng sao?

Nghe vậy, tôi xoay người lại, chỉ thấy một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi mặt mũi tiêu tụy dẫn theo một cậu con trai khoảng mười tuổi đang đứng bên cạnh đám người Liệt Minh Dã.

Phải, chúng tôi đang xem cửa hàng! Tôi gật đầu, lùi lại một bước.

Bà ấy lấy ra một cái chìa khóa từ trong ngực mở cửa, tất cả chúng tôi đều theo bà vào trong cửa hàng, ngắm nhìn bốn phía: quầy, bàn ghế, cầu thang, lan can tất cả đều còn rất mới. Tôi thấy thế không khỏi thắc mắc hỏi bà ấy, Vẫn còn mới tinh vì sao phải bán cửa hàng đi?

Câu hỏi của tôi đâm trúng vào nỗi đau của bà, chỉ thấy vành mắt bà ấy đỏ lên, khuôn mặt tiêu tụy càng tái nhợt hơn. Bà ấy nghẹn ngào nói, Chồng ta đã bỏ mạng trong chiến loạn rồi, bỏ lại hai mẹ con không nơi nương tựa. Cửa hàng vừa sửa sang lại nhưng không dùng đến, ta muốn bán nó đi để thu hồi ngân lượng, hai mẹ con về quê sống. Bà nói xong liền kéo đứa con trai bên cạnh vào trong lòng, đầu ngón tay vuốt ve đầu thẳng bé khẽ run, nước mắt rơi lã chã.

Tim tôi đau nhói, lòng nặng trĩu. Người bỏ mạng trong chiến loạn sao mà nhiều đến vậy? Đã có bao nhiêu người giống như người phụ nữ này - mất đi trụ cột trong gia đình để rồi trở thành quả phụ số khổ? Trái tim đau nhói nhưng tôi vẫn kéo lại tinh thần, quay sang nói với người phụ nữ kia, Tôi muốn xem nốt hai gian còn lại!

Được! Bà ấy đáp lời, buông con trai ra để mở cửa hai gian kia.

Tôi đi từ tầng dưới lên tầng trên, đứng ở trên tầng nhìn ra xa rồi lại đi từ tầng trên xuống tầng dưới, đứng ở cửa quét mắt nhìn. Sau một hồi quan sát tôi gật đầu, xoay người vào cửa hàng hỏi thăm người phụ nữ số lượng khách của mỗi tháng. Vì người phụ nữ này quyết tâm về quê nhà nên đều trả lời câu hỏi của tôi, biết gì thì sẽ nói hết. Xem xong rồi, hỏi đủ rồi, tôi liền đưa ra quyết định, Tôi mua cả ba gian cửa hàng này!

Người phụ nữ ngạc nhiên, bất giác cao giọng, Mua

Không tồi, tôi rất hài lòng, ra giá đi!

Thật lâu sau người phụ nữ mới hết kinh ngạc, hồi phục lại tinh thần, giọng nói run rẩy, Tổng, tổng cộng là tám trăm lượng....

Tám trăm lượng.... Tôi vừa đưa tay lên sờ cằm, vừa suy nghĩ mấy con số này, một lát sau thì gật đầu đồng ý, Được, tôi đồng ý! Bà ấy cũng không lấy quá nhiều, tám trăm ba gian tương đối hợp lý. Trên người tôi không mang theo nhiều bạc, mời bà về lấy kế ước mua bán nhà sau đó hãy đến phủ Di Hòa ở phía Bắc thành tìm tôi, tôi họ Lăng.

A, được, được.... Bà ấy như thể rơi vào trong sương mù. Tôi vỗ nhẹ lên vai bà, dịu dàng nói, Tôi nhất định sẽ lấy ba gian cửa hàng này của bà, bà không cần phải lo lắng.

Bà ấy thấy tôi khẳng định như vậy liền gật đầu một cái, vui mừng khóc.

Rời khỏi cửa hàng, chúng tôi trở lại phủ Di Hòa chờ đợi. Ước chừng một canh giờ sau, bà ấy theo lời đến. Tôi lấy kế ước mua bán nhà, lập thỏa thuận: Khi đã bán cửa hàng đi thì cả đời này sẽ không được phép thu hồi lại. Sau khi hai bên ký tên đồng ý lập tức có hiệu lực.

Bà ấy nhận tám trăm lượng bạc trắng, bỏ vào trong túi rồi dẫn theo con trai đi. Tôi đứng ở cửa phủ nhìn bóng dáng bà ấy rời đi mà trái tim thêm phần phiền muộn.

Liệt Minh Dĩ nắm bả vai tôi, dịu dàng trấn an, Có chiến tranh ắt có đổ máu, hy sinh. Ta tin tưởng hang Thịnh' sẽ mang lại cho bách tính một cuộc sống an cư lạc nghiệp.

Ừ! Tôi lau khước mắt ươn ướt, gật đầu đáp lại. Y Tư Tập, tôi tin tưởng anh!

Chương 83: Lạc Ký trù trang - Tướng công, tự tin lên nào!

Tôi chống trán gục xuống bàn, nghe tiếng 'cách cách' của bàn tính mà phát buồn ngủ. Tôi đã dạy cách dùng bàn tính cho Liệt Minh Dĩ, sự thật chứng minh cậu ấy tuyệt đối không có duyên với việc tính toán, học mười lăm ngày rồi nhưng vẫn không nắm được quy luật, ngược lại còn bị hành đến người không ra người, quý không ra quý. Nhưng mà, nói đi thì cũng phải nói lại, học tính bằng bàn tính rất khó, thời gian tôi học còn nhiều hơn rất nhiều so với cậu ấy. Học tính bằng bàn tính cũng còn tùy vào từng người, có người học nhanh, nhưng cũng có người học chậm.

Tôi không ngừng gật gù như gà con mổ thóc, đang thiu thiu ngủ lại giật mình tỉnh dậy, sau khi tỉnh lại tiếp tục gật gù, cuối cùng vẫn không thể cưỡng lại lời triệu hồi của Chu công mà bước vào cửa lớn nhà ông ta.... Tôi đang ngủ say thì một tiếng hét ầm ầm làm tôi giật mình tỉnh giấc, giật bắn người ngồi thẳng dậy.

Aaa, cái bàn tính chết tiệt! !! Liệt Minh Dĩ một tay nắm tóc, một tay cầm bàn tính đập mạnh xuống bàn, vừa đập vừa gào lên, mặt mày vô cùng đáng sợ.

Aaa, cái bàn tính chết tiệt! !! Lại một tiếng gào nữa, nhưng lần này không phải là Liệt Minh Dã, mà là của Nhiếp Quang bên ngoài Bách Viên.

Anh ta và Liệt Minh Dã được tôi và Mục Liễu Như dạy cách dùng bàn tính, kết quả là bàn tính quen bọn họ nhưng bọn họ không quen được với bàn tính. Đêm khuya yên tĩnh, tiếng gào của hai người họ, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Diệp nhi! Liệt Minh Dã bỏ bàn tính đứng lên bước nhanh tới chỗ tôi. Tôi thấy thế liền sợ hãi, lập tức nhảy dựng lên, lắp bắp hỏi, Sao, sao vậy?

Cái bàn tính đáng ghét này hành hạ ta chết mất. Ta cầm giản đánh giặc cũng không tổn sức như vậy! Nàng dạy lại ta một lần nữa nhé! Cậu ấy vươn tay ôm eo của tôi, xách tôi lên như thể bắt một con gà con, tới phía sau bàn thì dừng bước, thả tôi xuống.

Tôi nhìn góc bàn mẻ một miếng do bị cầu ấy dùng bàn tính đập, ngón trỏ và ngón giữa day huyết thái dương. Day xong tôi liền ngồi xuống, lấy bàn tính bị quăng đến một góc bàn về, vừa gảy bàn tính, vừa lặp lại cách tính một lần nữa, Nhất nhất thượng nhất; nhất hạ ngũ khứ tứ; nhất khứ cửu tiến nhất; nhị nhị thượng nhị (phép cộng)... Nhất nhất hạ nhất; nhất thượng tứ khứ ngũ; nhất thối nhất hoàn cửu; nhị nhị hạ nhị (phép trừ)... Sau khi gảy xong, tôi ngửa đầu nhìn thấy cậu ấy đang nhíu mày, nhẹ giọng hỏi, Hiếu không?

Cậu ấy không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tính, như thể có thù với nó vậy, môi mỏng mím chặt lại.

Nửa tháng qua, ngày nào cậu ấy cũng ‘so tài’ với bàn tính, người gầy đi trông thấy, sắc mặt cũng khó coi. Cậu ấy như vậy khiến tôi đau lòng, liền đứng dậy xoa xoa khuôn mặt căng thẳng của cậu ấy, dịu dàng nói, Tối nay đến đây thôi, ngày mai lại học tiếp. Chàng mệt mỏi rồi

Cậu ấy lắc đầu, đi vòng qua người tôi rồi ngồi xuống ghế, trầm giọng quát cường nói, Không học được cách dùng cái bàn tính này, ta sẽ không ngủ được!

Thân thể là tiền vốn, chàng đừng như vậy mà, đi ngủ đi, được không? Tôi túm ống tay áo cậu ấy kéo nhẹ, hi vọng cậu ấy có thể bỏ ý định thức trắng đêm.

Ta là tướng công của nàng, không thể việc gì cũng để nàng lo lắng hết được. Bàn tính này, ta nhất định phải dùng được! Cậu ấy nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, cắn răng đưa ra quyết tâm.

Nghe vậy, trong lòng tôi có chút ngọt, có chút chua xót, nhưng nhiều nhất vẫn là đau. Tôi cúi người ôm chầm lấy cậu ấy. Cậu ấy vỗ vỗ mu bàn tay tôi, giọng điệu mềm mại dụ dỗ, Nàng đi ngủ trước đi, phụ nữ mà thức khuya sẽ không tốt cho da, thân thể cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Không, em muốn thức cùng chàng. Tôi cọ má mình vào má cậu ấy, nếu cậu ấy không ngủ thì tôi cũng sẽ không ngủ. Cậu ấy khắc khổ chăm chỉ thì tôi làm sao có thể nghỉ ngơi được!

Nghe lời, mau đi ngủ đi!

Không! Tôi cong môi lên, cự tuyệt. Tôi buông cậu ấy ra đứng dậy đi tới cạnh bàn tròn lấy ghế ngồi xuống cạnh cậu ấy, Em muốn thức cùng chàng!

Cậu ấy khuyên tôi không được nên đau lòng nhúu chặt mày, ngay sau đó liền bế tôi đi về phía giường. Cậu ấy thỏa hiệp, Ta ngủ.

Thấy thế, tôi vui mừng nở nụ cười, quỳ gối trên giường cởi áo cho cậu ấy, trong miệng không quên lầm bầm, Nghe lời mới là bé ngoan.

Đúng là hết cách với nàng.... Cậu ấy hôn trán tôi, thổi tắt nến rồi trèo lên giường, kéo chăn đắp kín hai người chúng tôi .

Tôi chui vào trong ngực cậu ấy ôm lấy hông cậu ấy, bàn tay nhỏ bé nắm chặt quần áo cậu ấy. Tôi phải dùng chiêu phòng ngừa trước, Không cho phép chàng đợi sau khi em ngủ rồi lén lút chạy đi gảy bàn tính đâu đó, không có chàng, em sẽ lập tức tỉnh dậy, nếu em tỉnh dậy mà không thấy chàng thì chàng cứ chờ xem em sẽ xử lý chàng như thế nào!

Ha ha, được rồi, ta sẽ không chạy, ta nghe lời nàng! Cậu ấy cười, cụng trán cậu ấy vào trán tôi, hôm trộm môi tôi một cái.

Ngủ đi, dưỡng tinh thần cho thật tốt để ngày mai còn tiếp tục phấn đấu.

Ừ!

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh lại trong sự ấm áp, mở mắt là thấy ngay gương mặt nhu hòa khi ngủ của Liệt Minh Dã. Tôi nở nụ cười, cậu ấy rất biết nghe lời không trốn đi. Tôi nhẹ nhàng dịch người khỏi ngực cậu ấy, rón ra rón rén xuống giường mặc quần áo. Sửa soạn xong, tôi đi ra ngoài lấy nước rửa mặt cho cậu ấy, qua lâu như vậy mà cậu ấy vẫn chưa tỉnh, hiển nhiên là mệt muốn chết luôn rồi.

Tôi cẩn thận bò từ cuối giường lên đầu giường, ngồi khoanh chân tại chỗ ngắm nhìn cậu ấy. Bàn tay nhỏ chống cằm, lần nữa nở nụ cười tươi. Tôi nghĩ đời này chắc tôi không thể bỏ được tật xấhtích ngắm bộ dạng lúc ngủ của cậu ấy' rồi, càng ngắm càng thích, càng ngắm càng cảm thấy toàn thân tràn đầy ngọt ngào và vui vẻ.

Tôi ngẩn ngơ ngắm nhìn cậu ấy, nhìn cậu lật người từ nằm nghiêng sang nằm ngửa, miệng mấp máy. Cái dáng vẻ Tiểu Thương Sí này khiến người ta buồn cười. Tôi vội vàng dùng tay che miệng lại để tránh phát ra tiếng.

Dường như cậu ấy phát hiện ánh mắt nhìn không chớp của tôi nên 'ừm' một tiếng từ trong giấc mộng tỉnh lại, lông mi dài rậm khẽ rung, ngay sau đó là đôi con ngươi mê người mở ra.

Chào buổi sáng! Tôi bỏ tay chống cằm xuống. Cậu ấy chớp chớp mắt, đưa tay lên dụi mấy cái, sau đó dùng giọng mũi mớ màng khi mới tỉnh dậy hỏi, Nàng tỉnh rồi à, sao không gọi ta?

Em muốn để chàng ngủ thêm một chút chứ sao! Tôi cúi người vỗ trán cậu ấy, cúi đầu hôn xuống môi cậu ấy.

Cậu ấy chống người ngồi dậy, tôi xuống giường lấy một bộ quần áo sạch từ trong tủ ra cho cậu ấy thay. Cậu ấy rửa mặt xong, hai chúng tôi cùng tay trong tay rời khỏi phòng.

Chúng tôi đang ngồi quây quần cùng ăn bữa sáng thì chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập mà vui vẻ từ ngoài phòng truyền đến. Âm thanh xuất hiện người cũng tới, một bóng hình hồng phấn xuất hiện ngay trước cửa phòng ăn.

A Y Nại! Vừa nhìn thấy người này tôi liền ngạc nhiên bật thốt lên. Hô xong tôi liếc về phía Thảo Hồ.

Thảo Hồ nghe thấy ba chữ A Y Nại, cả người đều run lên, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn ra cửa phòng. Khi nhìn thấy người thật, đôi mắt to trong trẻo không cách nào che giấu được sự vui sướng.

Chúc mọi người buổi sáng tốt lành! A Y Nại vẫy tay chào hỏi chúng tôi, mặt tươi cười đi tới bàn ăn, ngồi xuống bên cạnh Thảo Hồ.

Đã ăn sáng chưa? Thảo Hồ vừa mở miệng là hỏi ngay câu này, giọng nói bởi vì kích động mà hơi run. A Y Nại cười lắc đầu.

Lúc này Thảo Hồ liền ra lệnh cho nha hoàn đi lấy thêm bát đĩa mới, Sau bữa ăn ta muốn cùng Lâm Tiêu đi chợ mua dược liệu, cô đi cùng không?

Đi! A Y Nại trả lời một cách khẳng định, trên gương mặt xuất hiện hai áng mây hồng, cúi tiếp tục đầu ăn cháo.

Ha ha, cùng đi! Tên gốc Thảo Hồ cười khúc khích, tiếp tục cầm đĩa ăn cơm, vui vẻ như thể một đứa trẻ con.

Chúng nhìn nhau, tất cả đều che miệng cười trộm. Nhìn bộ dạng lo lắng cho A Y Nại của Thảo Hồ sợ rằng đã sớm yêu người ta rồi, nhưng bản thân vẫn chưa phát hiện ra mà thôi.

Sau bữa ăn, ba người bọn họ giục ngựa đi chợ được liệu. Tôi và Liệt Minh Dã, Tiểu Thương Sí, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như đi tản bộ trên phố, đi đi lại lại giữa cửa hàng tơ lụa và cửa hàng châu báu. Vừa quan sát xem người ở đây làm ăn ra sao, vừa để xem ở đây đang thịnh hành phong cách nào. Dọc theo đường đi tôi giảng giải cho bốn người còn lại nghe, bọn họ nghe hết sức chăm chú, khiến tôi có cảm giác vinh hạnh của một nhà giáo nhân dân.

Buổi trưa chúng tôi đến phố Cảnh Vượng xem ba cửa tiệm mới mua. Sau khi xem xong chúng tôi tìm một quán rượu gần đó để ăn trưa. Tôi vừa ăn cơm, vừa suy nghĩ về tơ lụa và đồ trang sức. Tôi nhận ra rằng người cổ đại hẳn là sẽ không kết hợp chúng lại, rõ ràng có thể kết hợp tơ lụa và đồ trang sức để tiêu thụ, nhưng không ai làm như vậy cả. Có lẽ họ vẫn chưa nhận ra điều đó. Mặt khác, quần áo trong cửa hàng tơ lụa đa phần đều có kiểu dáng giống nhau, có chăng chỉ hơi khác màu sắc. Nếu chỉ bán như thế sẽ hết sức hạn chế, không tạo ra trào lưu và lưu thông buôn bán. Chỉ đi vòng vòng một buổi sáng mà tôi đã phát hiện ra hai điểm, mà trùng hợp là hai điểm ấy sẽ trở thành phương pháp kiếm tiền lập nghiệp của chúng tôi.

Phát hiện ra mấu chốt cho việc buôn bán khiến tôi đây có chút kích động, tay cầm đĩa khẽ run. Tôi nhướng mắt lên nhìn bốn người còn lại đang ăn cơm, cố gắng nhịn không nói bây giờ, đợi sau khi trở về phủ sẽ triệu tập mọi người lại rồi giải thích cặn kẽ.

Đúng lúc tôi liếc mắt nhìn thì một ánh sáng vàng chói mắt bỗng lọt vào tầm mắt, khiến tôi theo bản năng nhắm mắt lại. Đợi ánh sáng kia biến mất tôi

mới mở mắt ra tìm nơi phát ra ánh sáng.... Chỉ thấy một người đàn ông ba mươi tuổi, tay cầm quạt, đang phẩm trà sau bữa ăn. Ánh sáng kia phát ra từ chiếc nhẫn bằng bảo ngọc đeo ở ngón áp út bên tay trái của anh ta. Tôi lại quá rõ màu vàng của bảo ngọc, đó là Hòa Điền hoàng ngọc, là thượng thượng phẩm trong các loại ngọc. Người có thể đeo bảo ngọc đắt tiền như thế nhất định không phải là người bình thường. Nhìn lại dung mạo của anh ta, khuôn mặt ôn thuận như mỹ ngọc, phát ra vàng sáng nhu hòa, nơi khoe miệng là nụ cười thanh nhã, toàn thân áo trắng, từ đầu tới chân đều làm cho người ta cảm thấy bông bênh tựa tiên nhân, thấy thoải mái và ấm áp. Có thể nói, anh ta và kẻ trở thành vật phẩm thí nghiệm thuốc đã chết - Vân Phong - có mấy phần giống nhau, chỉ có điều là anh ta có thêm vài phần từng trải và lão luyện hơn Vân Phong kia. Người đàn ông này bất luận là từ quần áo đến bảo thạch đeo trên người đều là vật phẩm quý giá, tuyệt đối không phải những thứ được chế tác ở ngoại thành. Anh ta như thể ‘hạc trong bầy gà’, nhìn một cái là khiến người khác chú ý ngay

Lai lịch của người đàn ông kia không tầm thường! Liệt Minh Dã cũng nhìn ra, nói nhỏ với tôi.

Tôi thu hồi ánh mắt nhìn về phía người kia, kề môi vào tai cậu ấy nói, Em qua đó gặp anh ta, sau đó sẽ trở lại ngay!

Ta đi với nàng!

Không cần đâu, chàng cứ ngồi ở đây, để em đi! Tôi đè đầu vai cậu ấy lại, ngăn cản cậu ấy đứng dậy, ngay sau đó hít một hơi thật sâu rồi đứng lên, mỉm cười chân thành đi tới chỗ anh chàng kia. Tôi cảm nhận được ánh mắt của Liệt Minh Dã ở phía sau.

Tới cạnh bàn của anh chàng kia, tôi nhẹ nhún người lịch sự hành lễ, nói một cách dịu dàng: Công tử, làm phiền ngài một chút được không?

Nghe vậy, anh ta đặt chén trà xuống nhìn về phía tôi, ánh mắt dạo qua một vòng búi tóc trên đầu tôi, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng, ý bảo tôi ngồi xuống.

Tôi gật đầu rồi ngồi xuống, ánh mắt không tự chủ được mà bị quần áo của anh ta hấp dẫn, nhìn gần mới phát hiện ra chất liệu vải may thật sự rất cao cấp, ngay cả tường vân thêu ở cổ áo và ống tay áo đều hết sức tinh xảo giống y như thật. Bộ quần áo này rất phù hợp với người này. Anh ta thật sự như một vị tiên nhân đặc đạo ‘Đằng Vân Giá Vụ’ phiêu du ở nhân gian.

Phu nhân cảm thấy hứng thú với ơ lụa và thêu thùa? Anh ta phẩy nhẹ cái quạt, mở miệng nói chuyện, giọng nói rất êm tai, ấm áp, mềm mại, như thể được tắm gió xuân.

Thực không dám giấu, tiểu phụ bị quần áo và bảo ngọc của công tử hấp dẫn nên mới dám lại đây quấy rầy. Tôi gật đầu cười, thừa nhận ý định đến của mình một cách tự nhiên. Trang phục của công tử là dệt khung cử trong ba ngày ba đêm mới hoàn thành. Những đám mây ở cổ áo và ống tay áo là do một người dùng một cây kim và một sợi chỉ thêu lên, có thể thấy được người thêu là người có tài nghệ lão luyện, nếu không khó có thể thêu được thành phẩm sống động y như thật thế này. Tôi lấy tay chỉ vào cổ áo vào ống tay áo của anh ta, đồng thời nói rõ những hiểu biết của mình. Tôi vừa dứt lời, lập tức trong mắt anh ta lóe qua một tia sáng, ngay sau đó là vẻ kinh ngạc và tán thưởng. Tôi nghe thấy anh ta khen ngợi, Không ngờ phu nhân lại có hiểu biết sâu xa đối với dệt tơ tằm đến vậy.

Tôi mỉm môi cười khê, ánh mắt xuôi theo đám tường vân trên cổ áo anh ta nhìn xuống cái nhẫn ngọc được đeo ở ngón áp út. Tôi tiếp tục nói, Người người đều biết ‘Hòa Điền bạch ngọc’ trân quý khó cầu, nhưng lại không biết ‘hoàng ngọc’ mới là vua trong các loại ngọc!

Dứt lời, sự tán thưởng trong mắt anh chàng kia đối với tôi tăng thêm mấy phần. Anh ta giơ tay thẳng lên quan sát nhẫn ngọc, miệng nở nụ cười tươi,

không nói tiếng nào.

Xem ra công tử là người rất biết thưởng thức, tiểu phụ xin hỏi công tử chất liệu vải may và bảo ngọc được mua từ đâu? Tôi cảm thấy không cần bọc lộ thêm nữa nên đi thẳng vào vấn đề, hỏi điếm mấu chốt.

Ha ha ha ha! Anh ta hăng giọng cười một tiếng, cầm chung trà lên uống một hớp, sau đó đặt chung trà xuống trả lời, Thiên hạ rộng lớn nhưng chỉ có duy nhất một nơi đó là ‘Lạc Ký trù trang’

Qua cách nói của anh ta có thể thấy Lạc Ký trù trang rất có địa vị. Lòng tôi mừng rỡ, hỏi tiếp, Không biết đi từ đây đến ‘Lạc Ký trù trang’ đi như thế nào? Nếu đã biết nó là nơi nào, thì tất nhiên phải tự mình đến tận nơi xem, xác định chính xác xem nơi đó có giống với suy nghĩ của mình không.

Anh ta không trả lời ngay, mà hỏi ngược lại, Phu nhân mở cửa hàng ở đâu vậy?

Ba gian nhà hai tầng sát cạnh nhau ở giữa đường, chưa khai trương!

Hả? Anh ta nhướn mày, nói tiếp, Đó không phải cửa hành của nhà Phùng thị à?

Không sai, chồng của vị phu nhân kia mất, bà ấy mang theo đứa bé về quê rồi. Tôi đã mua lại ba gian cửa hàng ấy.

Hãy đi theo ta, ta sẽ dẫn phu nhân tới ‘Lạc Ký trù trang’!

Anh ta đột nhiên chuyển hướng câu chuyện, làm tôi ngẩn cả ra, rồi sau đó vội vàng đứng dậy theo anh ta, nói cảm ơn, Đa tạ công tử!

Tôi và Liệt Minh Dã, Tiểu Thương Sí, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như đi phía sau anh ta qua ngõ xuyên đường tới trước cửa một tòa trang viên vô cùng rộng lớn, lúc dừng chân lại cũng là lúc tôi kinh ngạc tròn xoe cả hai mắt.

Nơi này mà gọi là trang viên à, nó rõ ràng là một khu đất siêu lớn! To lớn khác thường, nhưng lại hết sức khí phái. Trên tấm bảng lớn đề bốn chữ Lạc Ký trù trang cứng cáp mạnh mẽ lại uyển chuyển như nước chảy mây trôi.

Chúng tôi bước vào, lướt qua tiền sảnh lượn quanh tới sảnh phía sau. Tôi cảm giác như thể mình đang đi tới đỉnh cao, phóng tầm mắt nhìn ra xa đâu đâu cũng thấy người đi lại, bảy tấm vải nhuộm màu sắc sỡ dưới ánh mặt trời bay phiêu lãng trong gió, tiếng khung cửu dệt vải kết kết, công nhân đông đúc. Trên mỗi chiếc khung cửu đều đang dệt một tấm vải với những hoa văn khác nhau, hoa lệ tinh tế đến nỗi không từ ngữ nào có thể miêu tả được.

Anh chàng kia thấy vẻ mặt kinh ngạc của chúng tôi liền cười ha ha nói, Sao, các vị có hài lòng không?

Có.... Có.... Đây quả thực là cảnh giới tối cao rồi! Quá tuyệt vời! Tôi lắp bắp một hồi lâu mới nói được câu khen ngợi, mừng như điên khi phát hiện vùng đất mới. Rốt cuộc tôi cũng có thể trải nghiệm cảm giác vui sướng điên cuồng của bọn hải tặc khi phát hiện ra thuyền cách đất liền không xa!

Gia! Một người đàn ông trung niên đi tới cung kính hành lễ trước mặt anh chàng kia, nói một câu mà khiến chúng tôi đứng ngây như phỗng. Tôi nhìn anh chàng kia với ánh mắt không thể tin nổi, trong đầu trống rỗng trong giây lát.

Đi chuẩn bị trà bánh đi! Anh chàng kia nhún vai phân phó, người đàn ông trung niên gật đầu rồi lui ra.

Anh chàng cười nhìn chúng tôi, vươn tay làm tư thế ‘xin mời’, dẫn chúng tôi đi qua khu dệt vải. Anh ta không cần giải thích bất cứ điều gì chúng tôi cũng đã hiểu toàn bộ mọi chuyện.

Đi qua khu dệt vải là tới khu thành phẩm, trên kệ để rất nhiều loại vải vóc màu sắc phong phú. Anh ta dừng bên cạnh hai tấm vải trên kệ được buông

xuống, nhìn chúng tôi, đảo qua một lượt rồi dừng lại trên mặt

Mặc dù anh ta không nói, nhưng tôi vẫn hiểu được ý của anh ta. Tôi liền vuốt nhẹ hai tấm vải kia, từ màu sắc, tính chất tới xúc cảm trên bề mặt giúp tôi đưa ra phán đoán, Hai loại vải này đều được dệt từ tơ, có điều tấm này là giả, tấm kia là thật. Tôi vừa nói với anh ta vừa chỉ tấm vải bên trái trước, sau đó chỉ tấm bên phải, nói xong lại lập tức nói tiếp, Sợi tơ giả bóng sáng hơn tơ tấm thật, lúc mua mọi người thường bị tơ tấm giả đánh lừa thị giác, do đó xem thường thành phẩm dệt từ tơ tấm thật. Bởi vì thành phẩm của hai loại chất tơ này rất giống nhau, nên tiểu thương thường dùng loại giả để kiếm lời! Tôi khẳng định chắc nịch. Tôi rất tự tin với sự tìm tòi nghiên cứu nhiều năm qua của mình về phương diện trang phục.

Phu nhân quả là kỳ hoa trong giới tơ lụa! Bội phục! Bội phục! Sự phán đoán chính xác của tôi khiến cho hai mắt anh chàng kia lóe sáng, đập quạt vào lòng bàn tay.

Công tử quá khen, không biết được tiểu phụ có thông qua khảo nghiệm của công tử hay không? Tôi mím môi cười khẽ, mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Thông qua! Anh ta mở quạt ra lần nữa, phẩy nhẹ, đưa tay ý bảo chúng tôi rời khỏi khu thành phẩm, rồi dẫn chúng tôi trở lại tiền sảnh.

Khách và chủ cùng ngồi xuống, vừa uống trà, vừa nói chuyện với nhau, anh chàng kia nói, Ta có thể cung cấp hàng hóa cho phu nhân, nhưng về mặt tiền bạc thì sẽ không thấp đâu. Ta muốn quan sát xem sau một tháng phu nhân khai trương cửa hiệu tiêu thụ bao nhiêu lượng hàng rồi mới quyết định.

Chỉ cần công tử chịu cung cấp hàng, chuyện tiền bạc có thể thương lượng mà. Vải dệt trong trang của công tử đều là vật phẩm thượng hạng, hàng hóa tốt không sợ không có nơi tiêu thụ. Tôi để chung trà xuống mừng rỡ đáp,

gắng sức kiềm chế nội tâm vui sướng. Có đầu mỗi buôn bán, có nguồn cung cấp chất lượng, và còn có quyết tâm Giàu nhất thiên hạ, tôi không tin ở cổ đại này tôi không tìm được vùng đất thuộc về mình.

Phu nhân dự tính bao lâu nữa sẽ khai trương cửa hiệu?

Trong ba tháng nữa! Nói xong tôi nhớ ra anh ta chưa kể chuyện về bảo ngọc cho tôi nghe nên liền hỏi, Không biết chiếc nhẫn bằng ‘hoàng ngọc’ trên tay công tử có xuất xứ từ đâu?

Anh ta khẽ vuốt chiếc nhẫn ngọc, cười nói, Đây là nghề của một người bạn của ta. Đợi sau khi ta báo cho hấn xong sẽ thông báo lại cho phu nhân.

Nếu vậy, xin đa tạ công tử! Tôi học nhi nữ giang hồ hai tay ôm quyền, lớn tiếng nói cảm ơn.

Xem vài dệt xong, bàn chuyện giá cả xong, chúng tôi cáo biệt anh ta để trở về Di Hòa phủ.

Vừa vào phòng, Liệt Minh Dĩ liền ôm chặt lấy tôi từ phía sau. Cậu ấy ôm bất thành linh làm tôi không hiểu đầu đuôi ra sao, cái ôm bất ngờ, khiến tôi khó thở. Tưởng công.... Tôi vừa cố gắng hô hấp vừa giãy giụa, nhưng không những không thoát được mà ngược lại còn bị giam cầm chặt hơn. Cậu ấy phả hơi thở nặng nề dồn dập lên cổ tôi, có gì đó không đúng!

Em sắp không.... thở được.... Tôi ngược đầu tiếp tục cầu xin, không khí trong ngực đang ngày càng giảm bớt.

Nghe vậy, cậu ấy cuống quýt nới lỏng cánh tay. Tôi được giải phóng, miệng lấy hít để không khí, xoay người nhìn về phía cậu ấy. Sự khủng hoảng trong mắt cậu ấy khiến tôi không hiểu gì hết. Thân thể khẽ phát run của cậu ấy càng khiến tôi hoang mang hơn. Tưởng công, chàng không khỏe à? Tôi giơ tay lên muốn vuốt khuôn mặt tái nhợt của cậu ấy.

Cậu ấy bắt lấy tay tôi giữ chặt trong lòng bàn tay cậu, ôm eo tôi xoay một vòng đề tôi lên cửa. Cậu ấy lo lắng, Nàng sẽ không rời bỏ ta có đúng không?

Chàng đang nói gì vậy? Vì sao em lại rời bỏ chàng? Tôi hoang mang, thật sự không hiểu tự nhiên cậu ấy trở nên hoảng loạn vì chuyện gì.

Cánh môi run rẩy của cậu ấy đặt lên tóc tôi khiến tôi cũng bắt đầu lo lắng theo. Tôi đẩy nhẹ cậu ấy ra, vội vàng hỏi, Rốt cuộc là chàng bị làm sao thế?

Cậu ấy cụng trán cậu vào trán tôi, nhắm hai mắt lại thở dốc, một lúc lâu sau mới mở mắt ra, sự yết ớt trong mắt cậu như cái gai đâm vào tim tôi. Nàng quá xuất sắc, mà ta ngoại trừ đánh giặc thì chẳng biết gì hết. Ta thật sự rất vô dụng!

Chương 84

Trước bữa tối Thảo Hồ, A Y Nại, Lâm Tiêu mới về phủ, họ mua đầy một xe dược liệu về. Đi cả một ngày, gò má Thảo Hồ và A Y Nại đều đỏ bừng, do phơi nắng mà da có vẻ hơi khô.

Các người không biết h A Y Nại lợi hại như thế nào đâu. Cô ấy rất biết cách cò kè mặc cả giá, khiến ông chủ quán phải trợn trắng cả hai mắt, cuối cùng mơ mơ màng màng bán cho chúng ta cả một xe dược liệu! Thảo Hồ đi nguyên một ngày mà không hề mệt mỏi, ngược lại anh ta rất phấn khích, một tay cầm bát, một tay cầm đũa mặt mày hớn hờ nói chuyện, trong mắt hoàn toàn là sự bội phục A Y Nại.

A Y Nại không cho chúng tôi có cơ hội phản ứng đã gõ một cái cốc lên đầu Thảo Hồ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với chúng tôi, Mọi người có biết huynh ấy thật thà đến mức nào không, không biết mặc cả gì hết, ông chủ quán kia ít nhất cũng kiếm được của huynh ấy 500 lượng bạc. Hẳn

ngốc nghếch đến nỗi bảo đưa bao nhiêu là đưa bấy nhiêu, nếu không có muội, bạc huynh mang đi chắc chắn không thể mua về một xe được liệu loại tốt nhất được! Cô ấy nói xong còn chưa hết giận, gõ tiếp Thảo Hồ mấy cái, bồi thêm một câu, Đần hết chỗ nói!

Ui da! Thảo Hồ bỏ bát đĩa xuống, hai tay ôm đầu, nhìn bộ dạng này của anh ta thì chắc A Y Nại không hề nhẹ tay, đến nỗi anh ta phải nhăn hết mặt mũi lại.

Lần sau đi mua đồ nhất định phải gọi muội đi cùng, nếu không người ta lại có cơ hội lừa gạt huynh! Việc buôn bán cần nhất là sự tính toán tỉ mỉ, mà huynh như vậy thì không được, chỉ biết chịu thiệt thôi! Vì tức giận mà hai má A Y Nại đỏ ửng, khuôn mặt xinh xắn kết hợp với sắc mặt tức giận lại càng trở nên xinh đẹp động lòng người hơn!

Dẫn cô theo, dẫn cô theo, đi đâu cũng sẽ dẫn cô đi cùng! Đừng gõ đầu ta nữa, cô gõ đầu ta suốt cả ngày nay rồi! Thảo Hồ không chịu nổi, ôm đầu xin tha, khuôn mặt tuần tú khổ sở, bộ dáng cực kỳ giống ông chồng làm việc sai phải xin lỗi vợ. Thì ra anh ta là cái Viêm khí quản....

Nghe vậy, A Y Nại sững sờ, ngay sau đó gương mặt đỏ ửng lên, nùng nịu, Nói cái gì đó, chẳng lẽ huynh đi nhà vệ sinh muội cũng phải đi theo à?

Hả? Thảo Hồ thôi xoa đầu, sau đó lại A rồi cười ngây ngô, thả tay xuống nói, Trừ lúc đi vệ sinh.

Rõ ràng là có nhiều ‘sơ hở’ trong lời nói của anh ta. Trừ lúc đi vệ sinh.... Nếu nói vậy, vậy lúc ngủ và tắm rửa thì có thể à? Phì ~~ nghĩ xong, tôi không nhịn được mà bật cười.

A Y Nại cũng nghe ra sơ hở trong lời nói của Thảo Hồ, mỹ nhan đỏ lên như máu. Cô xấu hổ, trợn mắt nhìn anh ta một cái. Thảo Hồ vẫn không hiểu gì, quay mặt sang buồn bực nói, Cô trờng ta làm gì?

Ha ha ha ha ha ha ha.... Chúng tôi cũng không nhịn được nữa, người nào người nấy ôm bụng cười lăn lộn. Liệt Minh Dĩ, Nhiếp Quang thì càng không có hình tượng, đập ‘bôm bốp’ lên bàn ăn, cười đến chảy cả nước mắt.

A Y Nại xấu hổ muốn độn thổ, đầu cúi xuống cực thấp, không dám ngẩng lên. Thảo Hồ bị chúng tôi làm cho hoang mang, hết nhìn chúng tôi cười, rồi lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng của A Y Nại mà không hay biết rằng màn cãi vã khi nãy của hai người trong mắt chúng tôi chính là ‘liếc mắt đưa tình’.

Bữa tối tiếp tục diễn ra trong tiếng cười vui vẻ. Khi tiếng cười dứt, mặt A Y Nại vẫn đỏ bừng, không nói bất cứ tiếng nào với chúng tôi cả chỉ ôm tâm trạng khó chịu mà ăn cơm.

Sau bữa ăn chúng tôi uống một bát canh đậu xanh ướp lạnh để giảm bớt cái nóng, súc miệng; nha hoàn dọn bàn cơm, dâng trà. Tôi kể lại suy nghĩ của mình trong quán rượu ngày hôm nay cho tất cả mọi người nghe, Hiện nay trù trang và cửa hàng châu bảo kinh doanh sẽ rất hạn chế, không chỉ có kiểu dáng bình thường xưa cũ không chút mới mẻ, màu sắc nghèo nàn, không biết kết hợp trang phục và trang sức như thế nào. Sau khi cửa hàng của chúng ta khai trương phải bắt đầu từ hai điểm này mà ‘bỏ cũ đổi mới’! Kế hoạch của tôi là như thế này: những ai mua năm mươi lượng sẽ tặng một hà bao hoặc túi, một trăm lượng sẽ tặng nửa cuộn vải có giá trị tương đương, hai trăm lượng sẽ tặng một cuộn vải có giá trị tương đương, năm trăm lượng sẽ được đo người và may một bộ quần áo miễn phí. Tôi nói xong dừng lại nhìn mọi người.

Mọi người đều bị ý tưởng táo bạo của tôi làm cho khiếp sợ, ai nấy cũng đều ghen hòng nhìn trân trối. Lúc lâu sau Liệt Minh Dĩ mới nói, Điều này có thể được không? Sẽ thua lỗ bao nhiêu?

Tôi lắc nhẹ ngón tay, sau đó nói một cách khẳng định, Không có chuyện làm ăn mà không đầu tư lỗ vốn, nhưng lỗ cũng phải lỗ khôn ngoan, lỗ có

mục đích. Thời kỳ đầu kinh doanh như thế sẽ kiếm được ít tiền, nhưng mọi người thường ham món lợi nhỏ, một khi nếm được vị ngon ngọt, đến lúc đó chuyện sau này sẽ dễ dàng hơn! Hơn thế chúng ta còn phải làm cho thật khôn khéo, không thể chỉ vì mưu lợi mà phá hủy bằng hiệu của chính chúng ta được! Tôi nói đến đây dừng lại uống một ngụm trà, sau đó dời ánh mắt về phía Thảo Hồ rồi nói tiếp, Phương pháp đối với trù trang cũng có thể áp dụng cho việc hành y cứu người. Trước khi y quán khai trương ba ngày, anh hãy đi khám bệnh miễn phí cho những người dân bình thường. Với những người có hoàn cảnh khó khăn có thể cho thuốc miễn phí. Làm như vậy không chỉ có thể tạo ra danh tiếng tốt đẹp cho anh, mà còn có thể tạo danh hiệu làm lần đầu đã thành công, đến lúc đó dân chúng trong ‘thành Triều Dương’ đều sẽ truyền tụng Thảo Hồ anh là một vị lương y cứu thế hiếm có! Nhưng, phương pháp này không áp dụng đối với những người có tiền. Nếu áp dụng sẽ chỉ khiến họ thêm tham lam mà không biết biết ơn!

Thảo Hồ nghe tôi nói mà mắt càng ngày càng mở to ra. Lúc tôi nói xong một lúc lâu nhiệt huyết của anh ta sôi trào như thể uống thuốc kích thích, không ngừng đánh vỗ hai tay lên đùi, miệng không ngừng nói, Diệp nhi! Cách này của cô quá tuyệt vời! Gây im lặng lạ thường! Đúng là chỉ có kỳ hoa mới có thể nghĩ ra cách đó! Kể từ khi Liệt Minh Dĩ thay đổi xưng hô gọi tôi là Diệp nhi, bọn họ cũng đều sửa theo, mà không hỏi tại sao. Cho nên, tôi cực kỳ nghi ngờ bọn họ đã sớm biết tôi không phải Lăng Tiêu Lạc thực sự, chỉ là im lặng không hỏi mà thôi

Nghe vậy, tôi ‘phì’ cười một tiếng, anh ta lại dùng loại hình dung từ giống Lạch Phong (anh chàng dịu dàng). Tiết mục lúc chúng ta khai trương tôi đã nghĩ ra. Nói xong, tôi gọi nha đầu mang văn phòng tứ bảo đến đặt lên bàn, cần bút vẽ lên giấy tuyên thành.... Tất cả mọi người đều chụm đầu lại xem. Sau khi vẽ xong, tôi chỉ vào tờ thứ nhất nói, Cái này gọi là ‘múa lân’, ở quê hương tôi nó là một loại nghệ thuật truyền thống. Tôi chỉ vào tờ thứ hai nói, Cái này gọi là ‘cà kheo’, cũng là một loại hình nghệ thuật truyền thống.

Chúng thật quái lạ, phải làm như thế nào? Nhiếp Quang mê mẩn, quan sát bức vẽ từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

Như vậy.... Tôi để bút xuống đứng dậy, dùng ngón tay chân hết sức để biểu hiện múa lân và cà kheo. Sau khi múa một lúc lâu, tôi thở hỗn hển ngồi lại vị trí cũ.

Bọn họ ai ấy đều kinh ngạc, mắt sáng lên, hiển nhiên đó là sắc mặt ngạc nhiên khi phát hiện một điều mới mẻ.

Tôi biểu diễn như vậy không thể biểu đạt đầy đủ nội dung truyền thống bên trong. Đợi sau khi chúng được hoàn thành, mọi người tự mình thể nghiệm mới biết được! Tôi liếm cánh môi khô khốc, một hơi uống cạn chén trà.

Mọi người vừa gật đầu vừa giơ ngón tay cái với tôi. A Y Nại khó nén sự tò mò trong lòng, hỏi, Lãng tử tử, tử thật lợi hại, tại sao trong đầu tử lại chứa nhiều thứ kỳ lạ vậy?

Ha ha, tất cả những thứ này đều là những trò chơi ở quê hương tử, lần này mở cửa hàng vừa lúc có công dụng. Tôi cười khẽ, không giải thích quá nhiều.

Oa, quê hương tử tử thật kỳ lạ! Ở đâu vậy? Muội rất muốn đến đó thăm! A Y Nại chống hai cùi chỏ lên bàn, hưng phấn không thôi.

Câu hỏi này làm khó tôi, tôi không thể trả lời được. Thế kỷ hai mốt xa xôi, đến làm sao được?

Lãng tử tử, sao vậy? Cô ấy không hiểu vì sao tôi không trả lời.

Quê hương của tử ở rất xa, không cách nào có thể đến đó được. Tôi nói có chút khổ sở. Tôi đã rời khỏi thế kỷ 21 sáu năm, và không thể quay về nữa.

Bất kỳ sự thay đổi nhỏ nào của tôi cũng đều không qua khỏi ánh mắt của Liệt Minh Dã. Cậu cầm tay tôi đặt lên bàn, chuyển đề tài Hôm nay tất cả mọi người đều đã mệt mỏi rồi, tắm rửa sớm rồi đi nghỉ ngơi thôi!

Ý của cậu rõ ràng, A Y Nại là một người thông minh, tất nhiên sẽ không cố tình gặng hỏi nữa.

Sau khi mọi người đi rồi, Liệt Minh Dã dắt tôi trở về phòng, cầm tay tôi đặt nhẹ ở trước ngực, dịu dàng trấn an, Đừng buồn, chúng ta có thể mang những điều đặc sắc ở ‘quê hương’ của nàng vào trong phủ, như vậy có thể làm vơi đi sự nhớ nhung của nàng.

Nghe vậy, tôi lau nước mắt, ngẩng đầu mỉm cười, tiến sát vào ngực cậu, cảm động nói, Tướng công, cảm ơn

Đồ ngốc, nàng là nương tử của ta, cần gì phải nói cảm ơn. Cậu vuốt tóc tôi, tôi dụi dụi mặt trong ngực cậu, nhắm hai mắt lại hưởng thụ hương vị trên người cậu, hai cánh tay ôm chặt hông cậu, nở nụ cười ngọt ngào trên môi.

★

Mang bản vẽ múa lân và cà kheo đi làm theo yêu cầu, từ chỗ Lạch Phong ký hiệp nghị mua bán và mua được nhóm thành phẩm vải đầu tiên. Tôi giới thiệu và hướng dẫn đám người Liệt Minh Dã cách phân biệt vải dệt ở trong phủ.

Chúng tôi dán thông báo, tuyển dụng tám tú nữ, yêu cầu nhất định phải là thiếu nữ chưa lấy chồng. Không còn cách nào khác, chuyện mà một phụ nữ đã lập gia phải làm quá nhiều, vì để tránh những phiền toái không cần thiết nên chúng tôi chỉ tuyển những cô gái chưa lấy chồng ít việc. Tôi mở cửa hàng là để làm ăn buôn bán chứ không phải là để xử lý chuyện vụn vặt trong nhà.

Sau khi dán thông báo, có rất nhiều cô gái đến ứng tuyển, chỉ ngày đầu tiên mà đã tiếp đến ba mươi cô. Vì sao nhiều như vậy hả? Ha ha, chỉ vì tôi làm theo phương pháp khi thuê những nhân viên làm theo tháng! Lương gốc của mỗi người mỗi tháng là một lượng, bán được nhiều hơn một thành phẩm do chính mình thuê sẽ trích phần trăm ba văn tiền, bán nhiều có nhiều, từ đó điều cốt lõi chính là bản lĩnh thực sự của từng người, há có thể không hấp dẫn dân chúng đang cố gắng mong được ấm no sau chiến loạn?

Nhưng, yêu cầu của tôi rất cao, tay nghề tôi nhìn không thuận mắt là loại luôn, vả lại trong nhà không thể có nhiều người tạp nham, thí dụ như thích rượu, đánh bạc gì đó. Chính bởi vì yêu cầu của tôi cao, cho nên một tháng chỉ tuyển được bảy người đủ tiêu chuẩn, còn một tú nữ cuối cùng nói gì cũng không chịu xuất đầu lộ diện, khiến tôi rất sốt ruột!

Tôi nhìn từng sản phẩm khảo nghiệm vừa thuê xong lại lắc đầu lần nữa. Thuê thừa ai cũng biết, nhưng thuê xong lại không có linh khí thì không được. Do đó, toàn bộ năm cô gái hôm nay đến ứng tuyển đều bị loại!

Tôi đi qua đi lại trong phòng khách, quyết định sẽ không sửa đổi yêu cầu cao của mình. Tôi vẫn sẽ tiếp tục chờ người cuối cùng này. Tôi không tin trước ngày đại cát mừng 6 tháng 11 khai trương mà vẫn không tìm được người phù hợp. Tôi đang suy nghĩ thì bên ngoài phòng vang lên tiếng bước chân. Tôi dừng chân nhìn lại, chỉ thấy quản gia dẫn một cô gái nhỏ gầy đi tới.

Tam phu nhân, vị cô nương này đến tham tuyển tú nữ! Quản gia dẫn cô gái vào phòng khách rồi lui xuống.

Thuê một đóa mẫu đơn cho tôi xem! Tôi ý bảo cô gái ngồi xuống. Cô ấy nhút nhát gật đầu, sau khi ngồi xuống khâu kim, kíp nổ, thứ tú, làm liền một mạch.

Sự thuần thực của cô ấy khiến tôi như nhìn thấy ánh bình minh, vội ngồi xuống đối diện đợi cô thêu.

Cô gái không chỉ có vóc người nhỏ gầy, mà ngay cả đôi tay cũng mảnh khảnh làm lòng người xót thương. Cô ấy quá gầy, chỉ còn da bọc xương!

Mới đầu tôi còn có thể ngồi trên ghế để đợi, nhưng sau đó dứt khoát chuyển đến ngồi cạnh cô gái nhìn cô ấy thêu. Càng nhìn đường kim mũi chỉ của cô ấy trong lòng tôi lại vui sướng thêm vài phần. Lúc cô ấy thêu xong đóa mẫu đơn tôi hưng phấn nhảy dựng lên, đoạt lấy tấm vải thêu trong tay cô quan sát một cách tỉ mỉ.... Thật kỳ diệu! Thật đẹp! Tuyệt vời! Đóa mẫu đơn cô ấy thêu kiểu diêm giống y như thật, mỗi đường kim mũi chỉ đều hết sức thành thạo uyển chuyển, không mang theo chút gượng ép n

Xem mẫu đơn xong, trước tiên tôi quan sát thiếu nữ. Nhìn cô không quá mười bốn mười lăm tuổi, vậy mà lại có tay nghề tinh xảo như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi! Cô gái bị ánh mắt nhiệt tình của tôi nhìn đến có chút sợ, ngón tay mảnh khảnh luống cuống xoắn vặn cái áo có vài miếng vá.

Cô nương, nhà cô ở đâu? Trong nhà có những ai? Tôi nhìn trúng cô gái này rồi, liền tìm hiểu sâu hơn về bối cảnh gia đình.

Nghe vậy, ngón tay xoắn áo của cô gái dừng lại, dùng lực nắm chặt vạt áo, đầu cúi xuống, giọng nói mang theo run rẩy buồn bã, Đều chết hết rồi, chỉ còn một mình tôi.... Tôi không có nhà.... Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng lại như ghim mạnh vào trái tim đau đớn của tôi.

Tôi để mẫu đơn xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhỏ của cô gái lên. Giây phút nhìn vào đôi mắt cô gái, tim tôi đau nhói như thể bị kim châm! Đôi mắt ấy đầy sợ hãi và cô độc. Khát vọng ấm áp trong đôi mắt trong sáng khiến tôi lập tức nhớ đến Lăng Tiêu Lạc, thậm chí còn xem hai người như một! Trong chớp mắt, tôi cảm thấy người trước mắt không còn là cô gái xa lạ kia

nữa, mà là Lăng Tiêu Lạc số khổ! Tôi vừa nghĩ đến đó, nước mắt cũng bắt giác rớt xuống. Liệu đây có phải là chỉ dẫn của trời xanh không, người đưa cô gái này tới để hoàn thành tâm nguyện bù đắp những thiệt thòi cho Lăng Tiêu Lạc của tôi và Liệt Minh Dã?

Phu, phu nhân? ! Cô gái bị giật mình, mở to hai mắt hoảng sợ lui về phía sau một bước.

Thật xin lỗi, tôi thất lễ quá.... Tôi hoàn hồn từ trong suy tư, vội lau đi nước mắt trên mặt, Nói cho tôi biết, cô tên gì

Thanh, Thanh nhi....

Thanh nhi, tôi rất hài lòng với cô, ngoại trừ ngân lượng như trên thông báo, tôi sẽ lo thêm chỗ ăn ở cho cô, kể từ hôm nay cô cứ an tâm ở lại trong phủ đi!

Nghe vậy, cô gái kinh hãi, con người trong sáng mở thật to, giọng run rẩy hỏi, Phu, phu nhân, lời người nói.... là thật sao?

Đương nhiên là thật! Tôi dùng sức gật đầu, đi tới cửa sảnh bảo nha hoàn đi gọi quản gia, rồi nói với ông ấy, Cô ấy gọi ‘Thanh nhi’, kể từ hôm nay sẽ chính thức trở thành tú nữ trong Tú Lâu của chúng ta. Ông hãy sắp xếp chỗ ở cho cô ấy! Nhìn về phía Thanh nhi, tôi nói tiếp, Cô theo quản gia đi chọn vài tấm vải mà cô thích rồi may mấy bộ quần áo. Sau này không phải mặc quần áo chắp vá nữa!

Trong mắt Thanh nhi lóe lên lệ quang trong suốt, không nói tiếng nào mà bịch một tiếng quỳ xuống, tiếp đó là một cái đập đầu mạnh dành cho tôi!

Thanh nhi! Tôi sợ hãi, vội vàng đỡ cô ấy dậy, chịu một cái lễ của cô ấy thực sự quá tội lỗi! Quản gia, mau dẫn Thanh nhi xuống rửa sạch vết thương rồi thoa thuốc! Trán đập mạnh đến nỗi bị thương rồi!

Dạ, Tam phu nhân. Quản gia gật đầu ứng thanh, Thanh nhi, theo ta đi thôi.

Hu hu.... Thanh nhi lệ rơi đầy mặt, che miệng nghẹn ngào liên tục nói cảm ơn, Cảm ơn phu nhân.... Cảm ơn phu nhân....

Nhìn bóng lưng cô ấy rời đi mà nội tâm tôi cuồn cuộn không dứt. Trong cuộc sống sau này tôi muốn bù đắp tất cả những thiếu sót với Lăng Tiêu Lạc lên người Thanh nhi.

Xoay người, dọn dẹp kim chỉ. Có đôi cánh tay ôm tôi từ phía sau, hương vị quen thuộc truyền vào mũi. Tôi dừng dọn dẹp, áp vào trong ngực người tới, khàn giọng gọi, Tướng công....

Không cần phải nói gì cả, ta đều nghe hết rồi, nàng làm rất đúng! Cậu dán má cậu vào má tôi, càng siết chặt cánh tay hơn.

Vâng.... Tôi gật đầu, dựa vào trong ngực cậu từ từ bình ổn cảm xúc, lau khóe mắt.

Cậu buông tôi ra, thu dọn kim chỉ, vải vóc, rồi dắt tôi trở về phòng, đóng cửa lại. Cậu vô cùng trấn định nói với tôi: Ta học được cách gảy bàn tính rồi.

Nghe vậy, tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Thật ư?

Thật! Cậu vừa gật đầu, vừa đi đến ngồi xuống phía sau bàn, cầm bàn tính, đợi khi tôi đi đến bên cạnh, cậu vừa nhớ cách tính vừa gảy bàn tính.

Sau khi nghe xong, nhìn xong, tôi ôm chặt lấy cậu, lần lượt hôn lên trán, má và môi cậu, vui sướng nói, Tướng công, chàng làm được rồi!

Cậu kéo tôi vào trong ngực, để tôi ngồi lên đùi mình, cụng trán cậu vào trán tôi, thở dài cảm khái nói, Rốt cuộc ta cũng học xong, thì ra ta cũng không phải rất đần, đúng không?

Chàng vô cùng thông minh! Chàng là giỏi nhất! Tôi ôm cổ cậu, vừa vui mừng, vừa cảm động. Một tháng vừa qua cậu không chỉ phải luyện tập tính bằng bàn tính mà còn phải thuộc lòng mỗi chủng loại vải vóc đặc biệt là thủ cảm, hơn thế cậu còn phải chỉnh trang lại toàn diện trong ngoài cửa hàng, đáng sợ lo trong lo ngoài, nhất tâm tam dụng, cậu thật sự rất cù!

Thân thể cậu nghiêng về phía trước đè tôi trên bàn, cọ cọ chóp mũi cậu lên chóp mũi tôi, nửa là làm nũng, nửa là mê hoặc lẫn bầm nói: Một tháng qua ta rất mệt mỏi, Diệp nhi, ta muốn phần thưởng....

Nghe vậy, tim tôi giật thót, hiểu được cái cậu muốn là cái gì. Theo ánh mắt cậu nhìn xuống đôi môi đỏ mọng, mặt đỏ tía tai như thể chính mình hôn môi mình.

Cậu quấn lấy tôi, hôn từ cạn tới sâu, từ dịu dàng tới kích cuồng, cho đến miệng lưỡi trong suốt quấn quít vang vọng ở bên tai làm tôi mê say.

Hôn rất lâu cậu mới rời khỏi môi tôi, một sợi tơ bạc lóe sáng giữa môi hai người. Cái hôn vừa rồi chưa đủ, chúng tôi tạm nghỉ điều chỉnh hô hấp sau đó lại tiếp tục ôm hôn. Giai đoạn đầu khi khai trương chuẩn bị rất nhiều công việc, luôn bận rộn, không có thời gian thật sự gần gũi nhau.

Cậu dùng sức ôm tôi lên, vừa hôn, vừa bước nhanh về phía giường. Hai chúng tôi song song ngã xuống giường, bắt đầu lăn lộn.

A.... Tôi ý loạn tình mê rên rỉ, hai mắt mơ màng ôm cổ cậu, tim đập rất nhanh, như thể muốn chui ra

Đang lúc lửa mạnh sắp cháy hừng hực thì cửa phòng két một tiếng mở ra, kèm theo đó là tiếng, Mẹ!

Giọng nói này như một gáo nước lạnh dội xuống đầu, nhất thời dập tắt lửa tình đam mê của tôi. Tôi bất ngờ đẩy Liệt Minh Dĩ đang đè trên người ra,

nhìn về nơi phát ra giọng nói, chỉ thấy Tiểu Thương Sí đang thất thần đứng ở cửa ghen hòng nhìn trôn trối.

Thương Sí! Tôi bật thốt lên, gương mặt nhất thời nóng như lửa đốt. Tôi thét lên dùng chân đá văng Liệt Minh Dĩ, nhanh chóng chỉnh lại quần áo của mình, may mắn là cái yếm vẫn còn, nếu không sao tôi còn dám đi gặp người khác!

Liệt Minh Dĩ va đầu vào cuối giường, đau đến nỗi cậu phải nhe răng nghiến lợi, núp ở trên giường hừ hừ.

Khụ.... Sau khi kinh ngạc, Tiểu Thương Sí vô cùng bình tĩnh hắng giọng, chắp hai tay sau lưng ra dáng đại nhân giảng dạy hai người chúng tôi, Bữa tối nấu xong rồi, di di bảo con tới gọi hai người. Lần sau lúc hai người ‘hành sự’ trong phòng nhớ chốt cửa lại, chú ý ảnh hưởng một chút, thật là! Dứt lời, ngẩng đầu lên, nghênh ngang sải bước rời đi, làm gì còn sự hoảng sợ ngượng ngùng khi này chứ.

Nghe vậy, tôi há hốc miệng, nhìn chằm chằm cửa phòng mở toang mà suýt nữa muốn sặc khí. Tôi trợn mắt nhìn thật lâu rồi chuyển hướng sang Liệt Minh Dĩ, vừa đánh vừa cắn cậu, cực kỳ tức giận then thùng khiển trách, Đều tại chàng, lại bị Thương Sí nhìn thấy rồi! Em không còn mặt mũi gặp ai nữa!

Liệt Minh Dĩ giận đến sầm mặt lại, mặt mày nghiêm nghị đen thui mặc cho tôi đánh chửi, cơ mặt và đuôi lông mày co rúm lại, gương mặt xanh mét pha chút ửng đỏ vì chuyện tốt bị phá đá

Liệt Minh Dĩ, về sau trời còn chưa tối thì chàng dừng hòng mà đụng được vào người em! Tôi ôm hai má đỏ ửng chạy xuống giường, hùng hùng hổ hổ sửa sang lại quần áo. Tiểu Thương Sí lần đầu nhìn thấy hai người chúng tôi thân mật, mặc dù là con chúng tôi, nhưng, nhưng mà.... Ai dà, mặt của tôi đặt ở đâu?

Chương 85: Câu khách

Sau buổi trưa, tôi và Liệt Minh Dã đến Lạc Ký trù trang tìm Lạc Phong vì anh ta muốn dẫn chúng tôi đi gặp mặt người bạn kinh doanh châu báu của mình.

Bước vào Phàn Ký châu bảo, mức độ kinh ngạc của tôi và Liệt Minh Dã không thua kém gì khi nhìn thấy trù trang. Bọn họ đều là người có tiền, phong độ hơn người, ưu tú hơn người!

Nếu nói Lạc Phong đại biểu cho sự dục dăng thì chủ nhân của Phàn Ký chính là hiện thân của núi băng. Nhìn Phàn Bân ngồi trên ghế chủ vị, khuôn mặt như núi băng ngàn năm mà tôi lạnh run từ trong ra ngoài. Đừng nói là đến gần, hiện tại tôi đang đứng cách xa anh ta hai mét mà vẫn còn cảm thấy hơi thở khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Tôi cảm thấy toàn bộ cơ mặt tôi đông cứng lại, tôi không biết cách để đối diện với một người băng muốn cách xa người ta cả ngàn dặm. May là có Liệt Minh Dã đi cùng tôi, nếu không chuyện mua bán châu báu ngày hôm nay không thể đàm phán

Nghe Liệt Minh Dã và Phàn Bân nói chuyện với nhau, từ phương diện ngôn ngữ có thể thấy được cậu ấy tiến bộ nhanh đến chóng mặt, trước đó cậu vốn là một người không biết đối đáp trôi chảy. Tôi không thể không bội phục khả năng học tập vượt trội của cậu. Cho dù đó không phải là sở trường của cậu, nhưng khi đã vào tay cậu rồi đều sẽ chuyển thành ‘thuận buồm xuôi gió’ hết. Cậu như thể một khối bọt biển khô không ngừng hấp thu nước, cho đến khi hút đầy mới thôi.

Theo Phàn Bân đi thăm khu chế luyện châu báu, không nhìn không biết, nhìn rồi lại giật mình. Thì ra là ở cổ đại đã có dụng cụ chế tạo trang sức

châu báu không kém gì thế kỷ 21, chỉ có điều không được tân tiến như vậy thôi.

Nói xong, xem xong, cộng thêm có Lạc Phong đứng ra bảo đảm, lúc này tôi và Liệt Minh Dĩ đã ký hiệp nghị mua bán nhóm hàng đầu tiên với Phàn Bân. Chúng tôi cất hiệp nghị đi rồi cáo từ, tôi ngồi trên lưng ngựa mà vẫn cảm thấy cả người không được thoải mái. Dường như hàn khí trên người Phàn Bân vẫn còn bao phủ xung quanh.

Liệt Minh Dĩ nhận ra sự khác thường của tôi, tay trái siết cương ngựa, tay phải nắm lấy tay tôi, Sau này nàng và Mục tử tử phụ trách việc buôn bán với Lạc Phong còn ta và đại ca phụ trách Phàn Bân, như vậy nàng sẽ không cảm thấy không thoải mái nữa.

Nghe vậy, tôi kinh ngạc, Tướng công, chàng.... chàng đúng là con giun trong bụng em! Chỉ một câu cậu đã nói trúng tâm tư của tôi!

Ha ha, nàng không nhìn xem ta là ai, trên đời này không ai có thể hiểu rõ được trong lòng nàng đang nghĩ gì hơn ta đâu! Cậu khẽ nhúu mày, vẻ mặt hài lòng.

Tự tin thái quá! Tôi quay mặt nhìn mũi với cậu, sau đó mới phát hiện mình bị cậu nắm tay. Tội rút tay ra, trách mắng, Giữa ban ngày không cho chàng chạm vào người em!

Cậu kéo tay tôi, không cho tôi cơ hội phản kháng, kéo tôi và con ngựa lại gần cậu hơn. Cậu khàn khàn cười nói, Nếu không muốn bị người khác chú ý thì nàng hãy ngoan ngoãn một chút, đừng nên cử động mạnh!

Tôi rút tay về mấy lần mà không được, mặt nhoáy cái đã biến thành đỏ.

Ngày nào ta cũng đối với nàng như vậy, đã nhiều năm trôi qua, sao nàng vẫn bị đỏ mặt nhỉ? Cậu cười hết sức tà khí. Tôi trừng mắt nhìn cậu, trách, Da mặt em mỏng, không giống chàng, da mặt dày còn hơn cả tường thành!

Ai da, nam phối nữ, mỏng phối dày, rất hợp nha! Cậu ra vẻ như thể vừa nhận ra điều gì, chọc tôi tức suýt xì khói, mặt đỏ bừng lên quay đầu sang bên cạnh không thèm nhìn cậu nữa, thật xấu hổ!

Ha ha, ta phát hiện ra tài ăn nói của mình càng ngày càng tốt.... Cậu nắm tay tôi kéo lên môi hôn, hành động lần này khiến tim tôi đập thành thịch, ngay cả đầu cũng cúi xuống cực thấp không dám ngẩng lên. Tôi cảnh báo cậu ban ngày không được chạm vào tôi vốn không có hiệu lực, chẳng có chút tác dụng nào đối với tên đại sắc lang này cả! Cảnh báo một hồi đến lúc thua thiệt vẫn là mình....

Tôi bị cậu mặt dày dặt về phủ, trên đường về tôi không dám cử động để không gây sự chú ý của nhiều người.

Khi trở về thì trời đã gần tối. Chúng tôi lau mặt, rửa tay sau đó đi thẳng đến phòng ăn chờ dùng bữa. Chưa vào đến nơi đã nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ, âm thanh ấy khiến hai chúng tôi đều dừng bước, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, ba chân bốn c vào trong sảnh. Ngoài Tiểu Thương Sí, Thảo Hồ, A Y Nại, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như ập vào mắt ra còn một người nữa, người này chính là người có chức vị cao trong triều đình.

Y Tư Táp! Hai chúng tôi đồng thanh gọi. Liệt Minh Dĩ bước nhanh về phía trước.

Minh Dĩ, Lăng cô nương! Y Tư Táp đứng lên ôm Liệt Minh Dĩ, đắm một đắm vào người cậu, cười đến không thể khép miệng được.

Sao huynh lại tới đây? Liệt Minh Dĩ ẩn bả vai anh ta để anh ta ngồi xuống. Anh ta đến khiến chúng tôi rất kinh ngạc.

Hôm trước ‘Ô Quốc’ đưa hàng thư quy thuận tới, sau này sẽ vĩnh viễn thần phục ‘Khang Thành’, bọn họ đầu hàng, thiên hạ thật sự thái bình rồi. Chiến đấu đã nhiều năm, ta cũng nên nghỉ ngơi một chút. Ta vẫn luôn sống vì phụ hoàng, một chết đi được! Anh ta nhún vai, như thể lời vừa rồi không phải

do mình nói, càng không giống phải hao hết ngàn tâm vạn khổ mới bỏ được giang sơn.

Lời nói của anh ta làm cho tất cả chúng tôi đều yên lặng, hắt lại một cá mặt hiện ra ở trước mặt. Thì ra anh ta cũng giống chúng tôi, đều yêu hòa bình, thích vui vẻ, không hy vọng có chiến tranh. ‘Sinh ra trong hoàng thất thân bất do kỷ’ thật sự rất đúng. Anh ta là thái tử nên thường phải đứng mũi chịu sào trước tiên, vất vả lâu như vậy rồi cho dù có là thiên lý mã cũng sẽ phải mệt.

Bốp, Liệt Minh Dĩ vỗ lên lưng Y Tư Tạp, nắm bả vai anh ta nói như thể du côn vô lại, Ở đây thì phải làm việc, biết chưa?

Làm gì? Y Tư Tạp hất cánh tay của cậu ra nhưng không hề tức giận, ngược lại còn thích th

Liệt Minh Dĩ mở miệng định nói, quản gia đi trước một bước tiến vào, nói với chúng tôi, Thái tử điện hạ, đại gia, nhị gia, tam gia, tam phu nhân, Mục cô nương, tiểu thiếu gia, ‘múa lân’ và ‘cà kheo’ đã được đưa tới.

Nghe vậy, Liệt Minh Dĩ cười cực kỳ âm hiểm, kéo Y Tư Tạp ra ngoài. Thấy thế, tôi lập tức hiểu ra, cậu muốn ‘kéo Y Tư Tạp xuống nước’. Tôi che miệng cười, đi theo ra ngoài.

Múa lân và cà kheo được để trong phòng khách nhìn không sai lệch bản vẽ chút nào. Tôi cực kỳ hài lòng.

Cậu nhóc giao hàng lĩnh ngân lượng rồi rời đi, Y Tư Tạp loay hoay với cái đầu sư tử buồn bực nói, Cái gì vậy?

Liệt Minh Dĩ cầm cái khác lên đội vào đầu, vừa múa, vừa giải thích, múa một lát rồi gỡ đầu sư tử xuống, hỏi, Thấy thế nào?

Tuyệt, cái này hay! Hai mắt Y Tư Tạp sáng lên, vừa thấy kỳ lạ vừa hiểu kỳ.

Bắt đầu từ ngày mai người hãy luyện tập ‘múa lân’ cùng bọn ta, đợi đến ngày mùng 6 tháng 11 khai trương sẽ múa tặng cho dân chúng.

Thú vị, ta tham gia! Y Tư Táp vượt đầu sư tử, cười đến không khép miệng được.

Liệt Minh Dĩ sai người mang và cà kheo bỏ vào phòng chứa đồ. Tất cả chúng tôi cùng nhau trở về sảnh dùng bữa.

Trong những ngày kế tiếp tôi giám sát Liệt Minh Dĩ, Y Tư Táp, Nhiếp Quang, Lâm Tiêu múa lân còn Thảo Hồ, A Y Nại đi cà kheo, đồng thời dạy họ cách phân biệt châu báu kém chất lượng. Công tác chuẩn bị trong ba tháng khiến tôi thập phần tin tưởng vào viễn cảnh sau khi khai trương.

Ngày 11 tháng 6, trời trong nắng ấm, mắt nhìn xa vạn dặm, mở ra tương lai xán lạn. Nổi trống lên, thổi kèn, cửa hàng khai trương không chỉ hấp dẫn dân chúng xung quanh phố Cảnh Vượng, mà còn hấp dẫn nhiều ông chủ của các cửa hàng lớn tới đây. Múa lân và cà kheo không tồn tại ở thời cổ đại này, vì là sự vật mới mẻ nên lập tức khiến sự nhiệt tình của mọi người lên cao.

Liệt Minh Dĩ, Y Tư Táp, Nhiếp Quang, Lâm Tiêu rung một cái chuông, hai con kỳ lân màu đỏ chói mắt cùng chơi đùa tranh đấu ở phía trước. Thảo Hồ, A Y Nại nhảy múa xung quanh bốn người. Lúc hai người quỳ với hai con kỳ lân, hai con kỳ lân liền vờn quanh họ.

Tôi và Tiểu Thương Sí, Mục Liễu Như đứng trên bậc cửa cười không khép miệng được, vừa nghĩ tới cửa hàng thuộc về chúng tôi khai trương, tâm trạng hưng phấn kích động không từ nào có thể diễn tả được!

Màu sắc kỳ lân sáng bắt mắt, bờm mềm mại tự nhiên, hai mắt chớp động linh hoạt, lúc miệng lân mở ra, khi khép lại, tất cả đều linh động giống y như thật tạo lên sự lôi cuốn ngoạn mục. Những người đứng xem múa lân và

cà kheo khen ngợi không ngớt. Mỗi một câu trầm trồ khen ngợi đều làm cho tâm tình của tôi tốt hơn lên.

Trong lúc lơ đãng tôi nhìn thấy Lạc Phong và Phàn Bân lẫn trong đám đông. Tôi hơi ngẩn ra, sau khi giật mình liền mỉm cười gật đầu. Ngay cả hai ông trùm phân phối vải vóc và châu báu đều đến đây, ối khai trương hôm nay cực kỳ có thể diện.

Khi múa lân và cà kheo được đẩy lên đoạn cao trào theo tiếng trống, cũng là lúc tiếng trầm trồ khen ngợi như sấm nổ cùng với tiếng vỗ tay không ngớt cho màn kết thúc.

Liệt Minh Dã, Y Tư Tạp, Nhiếp Quang, Lâm Tiêu gỡ đầu sư xuống. Thảo Hồ, A Y Nại tháo cà kheo ra. Bọn họ biểu diễn nhiệt tình người đầy mồ hôi, thở hồng hộc, gương mặt phẫm hồng do mới vận động.

Tiết mục hấp dẫn mọi người, thông báo ưu đãi dán trước cửa hàng càng khiến cho người ta ngạc nhiên hơn. Bọn họ như thể không tin đây là sự thật cho nên đều vào cửa hàng tìm hiểu đến cùng. Trong nháy mắt cửa hàng đã đông nghịt người.

Lạc Phong, Phàn Bân không thể chen vào nên đành phải đứng ở bên ngoài cửa hàng quan sát sự náo nhiệt bên trong. Lạc Phong nở nụ cười hài lòng và khâm phục, ngay cả người băng Phàn Bân cũng có ý cười thoáng qua trên môi.

Tôi đứng trong đám đông mỉm cười gật đầu với hai người họ rồi lại vội vàng bận rộn tiếp đãi khách.

Da dẻ của tiểu thư trắng như tuyết, đẹp tựa hoa, màu hồng đào và vàng nhạt đều tôn nên nước da trắng ngần trơn mịn của tiểu thư. Mời tiểu thư xem, sắc màu rực rỡ mà không sặc sỡ, nếu dùng may quần áo sẽ không chỉ trang nhã mỹ lệ hơn mà còn thể hiện sự xinh đẹp động lòng người. Đúng là một công đôi việc! Y Tư Tạp xấu xa đang sử dụng khuôn mặt đẹp trai tà mị của

mình cùng với những lời mật ngọt dụ được một cô gái mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt vào tầm trung. Cô gái mặt ửng hồng vừa nhìn hai cuộn vải vừa ngắm khuôn mặt tươi cười ‘mê chết người không cần đèn mạng’ của anh ta, bàn tay nhỏ nhắn xoắn vặn khăn tay, không cần tốn nhiều nước bọt đã bị ‘tóm’, ngoan ngoãn giao nộp ngân lượng mua hai cuộn vải. Mua xong nhưng vẫn chưa xong, Y Tư Tập lòng dạ hiểm độc đưa ngón tay dài lên khê nâng tóc cô gái, ca ngời lằn nữa, Tóc tiểu thư đen bóng mềm mại, chỉ tiếc thiếu chút điểm xuyết, có vẻ không được hoàn mỹ.

Thật à, có thật không? Mặt cô gái đỏ như ráng chiều, bị một anh chàng đẹp trai nói ra thiếu sót nên lúc này không biết phải làm sao.

Tiểu thư đi theo ta, để ta chọn cho tiểu thư một món trang sức làm đẹp. Nói xong, Y Tư Tập chớp đôi mắt lóng lánh, bắt đầu phóng điện, quyến rũ cô gái kia rồi dẫn cô ta sang cửa hàng châu báu ở bên cạnh.

Nhìn cảnh này, chỉ có ghen hòng nhìn trần trối mới hình dung được nét mặt lúc này của tôi. Tôi không biết nói gì, thực sự không biết nói gì, vì một Y Tư Tập như vậy mà cũng có thể đi dụ dỗ khách! Là do khách dễ bị dụ, hay là do sức hấp dẫn của anh ta quá lớn? Trên đời này nào có thái tử điện hạ nào như anh ta?

Ai da! Giọng của Tiểu Thương Sí vang lên trong đám đông. Tôi hoảng sợ, vội vàng nhìn xung quanh thì thấy thằng bé đụng phải một cô gái đến mua vải đang muốn đi ra ngoài.

Cẩn thận! Cô gái vội đỡ lấy thằng bé rồi nghiêng người về phía sau.

Tiểu Thương Sí mở to hai mắt nhắm chặt ra, ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy dung mạo của cô gái liền thốt lên, Oa, tỷ tỷ thật là xinh đẹp!

Nghe vậy, suýt nữa chân tôi mềm nhũn. Tiểu tử này đang giở trò quỷ gì thế?

Cô gái được Tiểu Thương Sí khen, thằng bé lại rất khôi ngô, chân thành khen ngợi, lúc này liền ngẩn ra, hai má đỏ ửng, theo bản năng vuốt ve gương mặt, sau đó bỏ tay xuống sờ đầu Tiểu Thương Sí, cười nói, Cảm ơn tiểu đệ đệ, đệ có bị thương không?

Dạ.... không! Tiểu Thương Sí lắc đầu, cười vô cùng dễ thương, đôi mắt trong sáng long lanh. Nhìn thấy thế, tôi biết ngay là giả vờ ngây thơ. Tay tỷ tỷ thật trắng, thật đẹp! Thằng bé nâng ngón tay mảnh khảnh của cô gái lên, thốt lên lời khen từ tận đáy lòng, hai mắt sáng lấp lánh, như thể đang nhìn sự vật tuyệt vời nhất trên đời này.

Cô gái được Tiểu Thương Sí khen hết câu này đến câu khác, mặt càng ngày càng đỏ, nhất thời có chút ngượng ngùng.

Ah? Tiểu Thương Sí nghi hoặc cất tiếng, tiếp tục nói, Trên tay tỷ tỷ không có đồ trang sức. Mẹ đệ có đeo nha, có vòng tay này, có nhẫn này. Đeo lên rất đẹp, rất quý phái!

Lời vừa nói ra, tôi có kích động muốn đến kéo thằng bé qua đánh đòn. Tiểu tử thối, tôi đeo vòng tay, đeo nhẫn lúc nào, nó cứ nói thẳng để cô gái kia sang bên cạnh mua không được à mà lại phải lôi tôi vào?

A, tiểu đệ đệ, đệ nói rất đúng! Cô gái bừng tỉnh hiểu ra, hôn khẽ lên trán Tiểu Thương Sí, siết chặt gương mặt khôi ngô của thằng bé rồi ra khỏi cửa hàng chuyển hướng sang bên cạnh. Cô ấy là người thứ hai bị dụ, hẳn là đã trúng phải cổ độc của đứa bé tiểu bất điểm mới sáu tuổi kia! Câu ‘đeo lên rất đẹp, rất quý phái’ đã trở thành ‘vũ khí chí mạng’!

Ha ha.... Tiểu Thương Sí cười ngây ngô xoa chỗ bị hôn, ánh mắt xuyên qua đám đông giao với ánh mắt tôi. Lúc Tiểu Thương Sí thấy ánh mắt phóng hỏa của tôi thì há miệng cười to, quay người chạy sang cửa hàng bên cạnh.

Thấy thế, tôi nghiêng răng tức giận. Y Tư Tật đúng là khối mực đen, dạy hư cả chồng và con trai của tôi rồi! Đáng giận! Đáng giận!

Tôi quay người lại, suýt chút nữa thì phát điên. Tôi thấy Liệt Minh Dã học theo nụ cười và giọng nói mê hoặc khách của hai người kia để quyến rũ một vị thiếu phụ.

Phu nhân chẳng giống người đã thành thân chút nào, nếu không phải phu nhân búi tóc, tôi thật sự nghĩ rằng phu nhân vẫn là một cô nương khuê các! Giọng Liệt Minh Dã đầy kinh ngạc, tiếng nói khàn khàn đầy từ tính, hơn thế nụ cười còn có thể khiến con người ta thần hồn điên đảo.

Quá, quá khen.... Thiếu phụ vốn không thể ngăn cản thế tấn công mê hồn của cậu, dễ dàng rơi vào bẫy, thợ săn đang ở bên mà hồn nhiên không hay biết.

Tôi nhìn chăm chăm khuôn mặt như hoa như bướm của Liệt Minh Dã mà muốn đến vịn thật mạnh, đánh thật đau! Quý chết tiệt, quý thối tha, tôi còn đứng ở đây mà dám quyến rũ công khai như vậy, nếu tôi đi rồi thì không biết sẽ phát triển thành kiểu gì? Tôi bắt đầu nổi cáu, lửa giận ngút trời, giận đến thở hồng hộc, môi mím chặt. Ông trời ơi, chồng của tôi, con trai của tôi, hỏng hết rồi!

Đi sớm về muộn, ngay cả ăn trưa cũng không kịp ăn, cho đến giờ Tuất, trời tối, lượng khách ít đi tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tôi túm vạt áo Liệt Minh Dã lại, vén rèm kéo cậu vào phòng trong, không hề nói năng gì liền vung tay đánh mạnh vào ngực cậu, ghen tức trách, Liệt Minh Dã chàng là đồ đại sắc lang, hoa hồ điệp, không biết xấu hổ, da mặt dày, đồ quý sứ đáng ghét

Cậu tóm lấy hai cổ tay tôi, đẩy tôi tựa vào giá hàng, gương mặt tuần tú bỗng nhiên sấp lại gần.

Hơi thở của tôi vì vậy mà ngừng lại, quên đi sự ghen tuông vừa rồi, trong khoảnh khắc liền sa vào đôi mắt sâu đầy mê hoặc của cậu.

Diệp nhi của ta ghen, chua quá.... Cậu khẽ cắn chóp mũi tôi, bộ đáng tà mị khiến người ta muốn hét chói tai.

Chàng.... Chàng phô trương nhan sắc, vô sỉ! Tôi hoàn hồn, đẩy cậu ra, giận đến nỗi toàn thân phát run. Đã làm sai lại còn làm bộ khiến cho người ta ý loạn tình mê, thật đáng giận!

Chiêu ‘sắc dụ’ này của Y Tư Tập có tác dụng cực kỳ hiệu quả, ngay cả Thương Sí cũng học được.... Cậu không những không kiểm điểm lại bản thân mà còn lôi con trai mình xuống nước.

Chàng tạm thời đừng nói chuyện Thương Sí vội, em đang nói với chàng, chàng phô trương nhan sắc, thật vô sỉ! Tôi chọt chọt vào ngực cậu, giận đến hai mắt mở to, Cười với nhiều cô gái như vậy, mặt có nóng không? Da mặt có bị co rút không?

Chặc, máu ghen ghê gớm thật.... Cậu nướng đuôi lông mày, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Liệt Minh Dã! Tôi hét lên. Cậu ấy cố ý!

Ha ha ha ha, không chọc nàng nữa, nàng không thích thì bắt đầu từ ngày mai ta sẽ không dùng nó nữa. Diệp nhi tức giận ta sẽ đau lòng. Câu buông hai cổ tay của tôi ra, cánh tay trượt xuống eo tôi, cọ xát thân mật.

Chàng.... Tôi chỉ vào mũi cậu mà không nói lên lời. Tôi cảm thấy dây đàn trong đầu mình đang đứt từng sợi một.

Cậu không biết xấu hổ, ngậm ngón trỏ của tôi, vừa ngậm vừa chóp đôi mắt câu hồn của mình nhìn tôi.

Phóng đăng! Tôi rút tay về, dấm mạnh vào ngực cậu Nếu còn để em thấy chàng dùng ‘sắc dụ’ nữa thì đừng trách em không khách khí với chàng! Nói thì nói thế, nhưng lửa giận trong lòng vẫn chưa tan, nụ cười lúc sáng của

cậu đã đốt lên ngọn luawr ghen tuông cuồng nộ nóng kinh người trong tôi. Tôi đẩy cậu ra, nổi giận dùng dùng vén rèm đi ra ngoài.

Coi như Liệt Minh Dĩ thức thời, nói được là làm được, từ ngày bị tôi giáo huấn liên làm việc đứng đắn không hề dùng sắc dụ nữa, làm hỏa khí trong lòng tôi mỗi ngày giảm đi một ít. Ngược lại Tiểu Thương Sí làm tôi vô cùng tức giận. Thằng bé học toàn bộ ‘tật xấu’ của Y Tư Tạp, dụ khách vừa thương vừa yêu nó, bất kể là nam hay nữ, đều diệt tất! Nhìn thằng bé đi đi lại lại qua hai cửa hàng cùng khách mà tôi không biết nên khóc hay nên cười. Tương lai của nó đã không thể dự đoán được nữa....

Suốt cả một tháng cửa hàng khai trương đều đông nghịt người, bởi vì trong cửa hàng có mỹ nam, còn có mỹ đồng, mỹ nữ. Trừ tôi ra, Liệt Minh Dĩ, Tiểu Thương Sí, Y Tư Tạp, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như, Thảo Hồ, A Y Nại đều có chiêu bài kinh doanh của riêng mình.

Phương pháp khuyến mại của tôi được hồi đáp tích cực, trong thời gian một tháng ngăn ngại chúng tôi không chỉ thu về tiền mua cửa hàng, mà sau khi đã trừ đi tiền hàng, lương bổng cho công nhân còn lời được ba trăm lượng. Con số lợi nhuận này là sự khích lệ lớn nhất cho công sức mà chúng tôi đã bỏ ra, làm cho ý chí buôn bán của chúng tôi ăn sâu bén rễ. Ngay cả Y Tư Tạp cũng cười nói: buôn bán còn giàu có hơn làm hoàng đế nhiều.

Thảo Hồ đã trở thành vị Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn trong thành Triều Dương, người người yêu quý anh ta có thừa. A Y Nại trở thành hậu phương vững chắc để anh ta có thể dành được danh hiệu Bồ Tát này. Còn trù trang và cửa hàng châu báu của chúng tôi đồng thời trở thành địa điểm nổi tiếng nhất trong thành Triều Dương. Buôn bán phát đạt, tên tuổi thành danh, tất cả chúng tôi đều trở thành nhân vật trong mọi câu chuyện bàn tán.

Đến giờ đóng cửa hiệu, tôi đứng trước cửa hàng nhìn lên ba tấm bảng hiệu màu hồng chữ vàng, Đồng Phúc trù trang, Đồng Phúc châu báu, Đồng Phúc y quán, hai chữ Đồng Phúc này do chúng tôi quyết định sau khi đã thảo

luyện, ý nghĩa rất đơn giản, hi vọng tất cả mọi người có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc, rất thông dụng và dễ hiểu.

Sau hai tháng khai trương chúng tôi có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng sau một tháng nữa sẽ lại bận rộn, vì ngày 17 tháng 2 chính là đêm ba mươi, mọi người muốn may quần áo, chọn đồ trang sức, kiểm tra sức khỏe đón năm mới.

Tôi cảm thấy mở ba cửa tiệm tốt đến không thể tốt hơn. Mua quần áo thì sẽ muốn mua đồ trang sức để kết hợp, chọn được trang sức đeo phù hợp rồi lại có thể vào y quán nhờ bắt mạch kiểm tra sức khỏe, có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì mua chút thuốc bổ kéo dài tuổi thọ, ha ha, đúng là một công ba việc!

Hôm nay tâm huyết tôi dâng trào, đi vẽ lại chính mình lên giấy tuyên thành, vẽ xong tôi cầm lên thổi nhẹ, quan sát một cách tỉ mỉ. Tôi tới cổ đại đã gần bảy năm, đây là lần đầu tiên tôi lấy thân thể Lăng Tiêu Lạc để nhìn nhận chính mình. Không phải khoe khoang nhưng ngoại hình của tôi rất đẹp, người cao cao, eo nhỏ nhắn, chân dài, nhìn rất đẹp

Đúng lúc tôi đang chìm đắm thì cửa phòng mở ra, Liệt Minh Dĩ đi vào. Tướng công, mau đến đây xem! Mắt tôi đảo một cái, vẫy tay vời cậu, trước hết tôi không nói cho cậu biết người trong bức tranh là ai, thử xem phản ứng của cậu khi nhìn thấy mỹ nữ như thế nào.

Cậu đi tới tựa vào bên cạnh tôi, nhận lấy tờ giấy tuyên thành trong tay tôi xem xét, xem xong liền để xuống. Tôi hồi hộp nắm chặt hai tay thành nắm, không đợi được mà hỏi luôn, Sao, cô gái này xinh đẹp không?

Cộc cộc cậu gõ ngón trỏ lên bàn, khi ngừng gõ lại nhếch môi lên, vừa khen vừa chê, Dáng dấp không tệ, rất xinh đẹp. Có điều, yêu mị quá, vừa nhìn đã biết chính là hồ ly tinh, trời sinh thích quyến rũ người khác. Nàng nhìn đôi

mắt này, không chỉ câu hồn, hơn thế còn có thể khiến nam nhân phủ phục! Họa thủy! Dứt lời, tự nhận là vô cùng chính xác gật đầu thật mạnh.

Nghe vậy, bao nhiêu sự mong đợi trong tôi phút chốc bị một thùng dầu thiêu rụi sạch. Tôi vừa dậm chân, vừa nghen ngào gào lên, Liệt Minh Dĩ....

Cậu vẫn còn đang say sưa bình phẩm, nghe tiếng tôi gọi mà giật nảy mình, vội vàng nhìn tôi, lắp bắp hỏi, Sao, sao vậy?

Tôi không nói hai lời, cầm tờ giấy tuyên thành vỗ vào ngực cậu, cực kỳ tức giận đẩy cậu ra khỏi phòng. Tôi giữ hai cánh cửa, gào lên một cách giận dữ, Cô gái trong bức vẽ này chính là con người thật của em! Dứt lời, không đợi cậu phản ứng, rầm một tiếng đóng cửa cài then. Đáng ghét, đáng ghét, cậu ấy lại mắng tôi là hồ ly tinh! A A A, tức chết tôi rồi! Tức chết

Chương 86

Tôi dựa vào cánh cửa, nghiêng đầu nhìn bóng Liệt Minh Dĩ đứng bên ngoài in lên giấy cửa, cậu vẫn không hề nhúc nhích. Rất lâu sau cậu mới từ sững sờ hồi phục lại tinh thần, kèm theo đó là giọng kinh thiên động địa, Ai da, ta không biết cô gái này là nàng mà! Ta rút lại lời vừa rồi! Ta chưa hề nói gì hết!

Chàng đã nói rồi! Tôi thét lên, cãi lại lời cậu, Mỗi chữ chàng nói em đều nghe rất rõ ràng! Tôi lập tức nghiêng răng lặp lại những lời cậu nói, đặc biệt nhấn mạnh các từ hồ ly tinh và họa thủy. Hừ, còn muốn chối à, không có cửa đâu!

Sau khi nghe xong, cậu đập ‘bốp’ một tiếng lên cánh cửa, vừa giậm chân, vừa nói xin lỗi, Ta sai rồi! Ta không nên nói nàng như vậy! Nhưng, nhưng ta không biết đó là nàng mà! Nàng không hề nói cho ta biết, ta rất oan uổng nha! Trong lời xin lỗi chất chứa bao đau khổ.

Tuy tôi biết mình chưa nói rõ ràng, nhưng hồ ly tinh và họa thủy từ trong miệng cậu thốt ra thực sự rất tổn thương người khác! Tôi sống hơn hai mươi năm ở thế kỷ 21, mặc dù điều kiện bản thân không tệ nhưng tôi chưa bao giờ quyến rũ bất kỳ ai, một lòng theo đuổi ngành thiết kế thời trang, thậm chí ngay cả bạn trai cũng không có, nụ hôn đầu và đêm đầu tiên cũng đều cho cậu ấy, thế mà cậu ấy lại nói tôi như vậy!

Hồi lâu không thấy tôi có phản ứng gì, cậu liền cuống cả lên, vội vàng vỗ vào cánh cửa, Diệp nhi, nàng làm sao vậy? Nói gì đó

Chàng đã nói rồi, nói ra khỏi miệng rồi, bát nước đã hắt đi không thể thu lại được! Tôi cao giọng áp đảo cậu, Chàng rút đi, đi càng xa càng tốt! Tôi dùng chân đá mạnh vào cửa đưa lệnh đuổi khách.

Nàng muốn ta biến đi đâu?

Chàng thích đến đâu thì tới đó, chàng có trồng cây chuối tại chỗ cũng không có người để ý đến chàng đâu, rút nhanh lên, đừng để cho em nhìn thấy chàng lượn lờ ở bên ngoài nữa! Kể từ hôm nay không cho phép chàng bước vào cửa phòng nửa bước, rút đến nơi nào đó mà ngủ đi! Tôi tức muốn bốc khói trên đầu. Cậu ấy lại còn không biết xấu hổ hỏi tôi xem biến đi đâu nữa chứ! Rút đi đâu mà còn phải để tôi chọn địa điểm cho cậu ấy à? Tôi tức run người, lửa giận cháy hừng hực trong ngực như thể muốn đốt cháy thân thể phóng ra ngoài.

Diệp nhi à, nàng đừng như vậy, không có nàng, ta không thể ngủ được! Giọng nói của cậu có thể khiến cho cả Di Hòa phủ đều nghe thấy, giọng cậu khiến tôi nhảy dựng lên đập cửa, Chàng câm miệng cho em! Chàng không cần thể diện nhưng em cần! Cái gì gọi là không ngủ được, hủ bại, sắc lang, giữa ban ngày ban mặt mà cậu còn không biết chùng mực nói ra.

Vậy nàng cho ta vào phòng đi, ta sẽ không nói nữa!

Nghe vậy, suýt chút nữa tôi tắt thở. Tôi quát, Liệt Minh Dĩ, chàng không có tư cách cò kè mặc cả! Em đếm đến ba, chàng có cút ngay không?

Không cút, ta muốn vào phòng! Cậu cố định thân mình, cách hai cánh cửa khiêu chiến với tôi

Không cho phép vào phòng! Một.... Tôi bắt đầu đếm.

Ta muốn vào phòng!

Hai....

Ta muốn vào phòng!

Ba!

Ta muốn vào phòng!

Được lắm! Được lắm! Đời này chàng đừng mơ bước vào phòng này nửa bước! Tôi tức đến run người, chỉ ngón trỏ vào cửa như thể người điên. Được được được, cậu giỏi lắm, ngay cả lời tôi nói mà cũng dám không nghe! Tôi không muốn tranh cãi với cậu ấy nữa, dứt khoát xoay người đi về phía giường, đặt mông ngồi xuống, khói trên đỉnh đầu ngày càng nhiều.

Bên ngoài lập tức không còn tiếng động. Bóng dáng in trên giấy cửa cúi đầu thống khổ kêu rên.... Gào thét được một lát thì chán chường bỏ đi.

Tôi thu hồi ánh mắt, quay mặt sang hướng bên cạnh nhìn chằm chằm bàn trang điểm, ngực phập phồng thở dốc tương đối nhanh. Dám mắng tôi là hồ ly tinh, họa thủy à, hừ, xem tôi trừng trị như thế nào!

Vào bữa tối, Liệt Minh Dĩ hết sức lấy lòng tôi, gắp món măng tôi thích ăn nhất bỏ vào bát, cộng thêm cả chân vịt nướng. Cậu nịnh nọt, Diệp nhi ăn món này đi, món này thích nhất đó, rất giàu dinh dưỡng.

Thấy thế, ngay cả mí mắt tôi cũng không thèm động, dùng đũa gấp măng và chân vịt đặt sang một bên đĩa, sau đó gấp miếng khác bỏ vào trong miệng nhai.

Hành động này khiến cơ mặt cậu ấy hơi co rút lại, tay cầm đũa cũng cứng đờ. Cậu ấy không nổi giận, thấy tôi cơm nước xong xuôi lại ân cần múc canh cho tôi.

Tôi bữu bữu môi nhìn chén canh kia, hạ đũa xuống hừ lạnh, Liếc mắt thôi đã thấy không ngon rồi, khó uống muốn chết! Nói xong tôi dùng dư quang khóe mắt quét về phía cậu ấy khiến cậu lại tái mặt.

Những người còn lại không hiểu vì sao hai người chúng tôi giận dỗi, người nào người nấy đều mắt to trừng mắt nhỏ. Không biết nguyên do nên không thể khuyên giải, muốn hỏi, lại ngại sắc mặt khó coi của tôi nên đành nuốt lời đã đến khóe miệng lại.

Tôi không để ý tới Liệt Minh Dĩ đang xấu hổ, quay đầu nhìn Tiểu Thương Sí ở bên cạnh, khuôn mặt khó coi biến thành ‘hoa nở rộ’ trong nháy mắt. Tôi dịu dàng từ ái vuốt ve đầu thẳng bé, cười nói: Thương Sí, buổi tối ngủ với mẹ được không?

Nghe vậy, đôi đũa trong tay Tiểu Thương Sí rớt mất một chiếc, rơi xuống cái đĩa vang lên âm thanh vang vọng. Thằng bé sợ hãi, nhanh chóng lướt qua tôi nhìn

Không cần quay đầu tôi cũng biết Liệt Minh Dĩ đang trừng Tiểu Thương Sí. Tôi liền vuốt ve khuôn mặt non nớt của Tiểu Thương Sí, hết sức dịu dàng hỏi, Sao? Lớn rồi nên không cần mẹ nữa hả? Nói tới chữ cuối cùng ánh mắt tôi biến lạnh.

Tiểu Thương Sí rùng mình, nhận thấy sự nguy hiểm trong mắt tôi lập tức phản bội cha mình, nhào vào trong lòng ôm cổ tôi, vừa cọ vừa làm nũng, Phải ngủ, phải ngủ chứ, con thích ngủ với mẹ nhất....

Bảo bối thật ngoan, mẹ thương.... Tôi cực kỳ hài lòng phối hợp với thằng bé, đồng thời hôn lên trán và lên mặt nó.

Lúc tôi hôn xong, bát canh trong tay Liệt Minh Dĩ rắc một tiếng bể nát, canh hải sản văng đầy bàn.

Những người còn lại đứng bật dậy, cùng lúc lùi mấy bước, đứng từ xa run sợ nhìn hai chúng tôi.

Bảo bối, ăn no rồi đến tìm mẹ, mẹ chờ con ở trong phòng.... Tôi cố ý kéo dài hai chữ chờ con, cố ý chọc tức Liệt Minh Dĩ. Dứt lời tôi đứng lên, đứng đà đứng định đi ra khỏi phòng ăn, không thèm nhìn mấy người vừa lùi mấy bước đang ghen hòng trôn trối nhìn tôi.

Mới bước ra khỏi phòng ăn liền nghe thấy tiếng vang lớn truyền đến từ sau lưng cùng với thét chói tai của Tiểu Thương Sí, ngay sau đó Tiểu Thương Sí chạy vọt ra, không nói hai lời liền kéo tôi bỏ chạy. Tiếng loảng xoảng không ngừng vang lên đằng sau, chắc là Liệt Minh Dĩ đang đập đồ. Hừ, lúc còn trẻ cứ tức giận là thích đập đồ, giờ trưởng thành rồi vẫn không đổi được tật xấu.

NA.... hơn vang lên, sau đó lại một tràng tiếng bước dồn dập tháo chạy khỏi phòng ăn....

Tôi ôm Tiểu Thương Sí nằm trên giường nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, không có lồng ngực của Liệt Minh Dĩ quả nhiên là không được.

Vợ chồng cãi nhau, đầu giường ấm ỹ, cuối giường làm hòa, qua ít ngày mẹ sẽ hết tức giận thôi. Tiểu Thương Sí đột nhiên nói một câu khiến tôi kinh ngạc mở tròn hai mắt, Con....

Cha gốc ghếch, hay khiến mẹ tức giận, nhưng tình cảm cha dành cho mẹ rất sâu đậm! Cho nên, mẹ giận mấy ngày rồi lại cho cha về phòng ngủ được không ạ? Thằng bé chớp đôi mắt trong sáng nhìn tôi, làm tôi có cảm giác

chột dạ vì bị nói trúng tâm sự. Tôi theo bản năng đảo mắt, mím miệng, không trả lời.

Mẹ, ngủ thôi, nếu không ngày mai sẽ không có tinh thần làm việc! Thăng bé dùng tay xoa đầu tôi, như thể dỗ dành một đứa bé.

Thấy thế, tôi bật cười, cảm giác mình còn không hiểu chuyện bằng đứa bé mới sáu tuổi. Ủ, chúng ta ngủ thôi!

Nói thì nói vậy nhưng tôi vẫn không ngủ được. Lần đầu tôi rời khỏi lồng ngực Liệt Minh Dã, vô cùng không thoải mái!

Hôm sau, đồ ăn sáng do nha hoàn đưa đến từng phòng do phòng ăn bị phá, cần trùng tu lại. Tôi và Liệt Minh Dã đều mất ngủ, hai mắt như mắt gấu mèo đi mở cửa hàng....

Năm ngày liên tiếp cả tinh thần và thân thể Liệt Minh Dã đều bị trừng . Cậu biến từ anh tuấn xuống thành ‘tinh thần suy sụp’, từ cao lớn thành tiều tụy. Hành hạ cậu cũng đồng thời là hành hạ chính mình. Thôi, người không biết không có tội, lâu vậy rồi tôi cũng đã hết giận. Hôm nay sẽ để cậu trở về phòng ngủ, nếu tiếp tục tàn phá nữa không biết thân thể cậu có thể thực sự suy sụp hay không....

Tôi ký hiệp định mua bán mới nhất với Lạc Phong, thời hạn có hiệu lực kéo dài một năm. Hiện tại anh ta đã ra giá thấp nhất, cho dù là đối với bất kỳ bên nào trong chúng tôi cũng đều có lợi.

Tôi đi đằng trước, theo sau là người làm trong trù trang của Lạc Phong, người làm đánh xe giúp tôi đưa vải đến Đồng Phúc .

Dòng người tấp nập đi trên đường, còn chưa đầy một tháng nữa là bước sang năm mới, người dân đã bắt đầu chuẩn bị sắm đồ tết. Năm mới ở cổ đại có không khí hơn ở thế kỷ 21 nhiều, chưa đến đêm ba mươi, nhưng không khí lễ mừng năm mới đã vui mừng náo nhiệt lắm rồi.

Lộc cộc lộc cộc tiếng vang hấp dẫn sự chú ý của tôi. Tôi theo bản năng quay lại phía sau nhìn sang trái, chỉ thấy một bé gái trạc tuổi Tiểu Thương Sí tóc bím hai bên nhún nhảy trên đường. Trang phục màu hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh điêu ngọc trác, da dẻ trắng nõn, hai cái chuông đeo hai bên bím tóc vang lên theo tiếng bước chân, âm thanh rất thanh thúy dễ nghe.

Chỉ nhìn một cái là tôi đã thích cô bé dễ thương này. Không biết là con gái nhà ai mà lại đáng yêu đến vậy! Từ quần áo mặc trên người cô bé có thể đoán được là con nhà giàu có, nhưng nhìn xung quanh, chỉ có một mình cô bé, không có người lớn bên cạnh, điều này khiến tôi nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ không sợ có Phách Hoa Tử(*) bắt cóc đứa bé à?

(*) Đây là những kẻ hay đi bắt cóc trẻ con, chuyên lừa người gạt tiền. Bọn chúng thường dùng thuốc lú để bọn trẻ ngoan ngoãn nghe lời chúng, sau đó lừa gạt tiền của bố mẹ bọn trẻ

Nguồn: <http://baike.baidu.com/view/1009486.htm>

Tôi đang suy nghĩ thì có tràng tiếng vó ngựa dồn dập từ sau truyền đến, kèm theo đó là tiếng hét sợ hãi, Phía trước mau tránh ra, ngựa mất kiểm soát rồi!

Nghe tiếng, bé gái cách tôi một bước chân dừng lại nhìn về phía sau, thấy một con ngựa to lớn đang lao tới gần liền lúng túng sợ hãi, nụ cười ngọt ngào cứng đờ trên môi.

Tình huống cực kỳ khẩn cấp, tôi gần như không cần suy nghĩ, nhanh chóng xông lên trước ôm lấy cô bé đã bị dọa sợ tránh sang một bên. Nói thì chậm, diễn ra lại rất nhanh, tôi thoát được cái chết nhưng lại không tránh khỏi bị thương. Tôi cảm thấy vai trái vô cùng đau đớn, theo phản xạ ôm bé gái vào trong ngực bảo vệ, nghiêng người ngã lăn trên đất.

Tiểu thư....

Liệt phu nhân....

Hai tiếng gọi thất thanh vang lên, một của người làm trong trang Lạc Phong, tiếng còn lại chắc là của nhà hoàn tùy tùng. Sự đau đớn vô cùng từ cánh tay lan ra toàn thân, thậm chí ngay cả cơ hội kiểm tra xem bé gái kia có bị thương không tôi cũng không có liên hôn mê bất tỉnh. Một màn tối đen bao trùm trước mắt!

Không biết đã hôn mê bao lâu, vừa mở mắt ra tôi đã nhắm ngay lại chỉ vì vai trái rất đau. Ừm.... Tôi rên thành tiếng, cố gắng mở mí mắt, chiếc m màu vàng nhạt quen thuộc đập vào mắt, tôi đang ở nhà mình!

Diệp nhi! Bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn vui mừng. Tôi chuyển động cái cổ đau nhức nhìn sang thì thấy khuôn mặt gầy gò tiêu tụy của Liệt Minh Dã. Tim tôi đau nhói, hốc mắt ẩm ướt. Tôi khàn giọng gọi, Tướng công....

Cậu ấy nắm chặt tay phải của tôi, Sao nàng làm việc lại không suy nghĩ như vậy, may là chỉ bị thương ở bả vai, nếu bị vó ngựa dẫm lên kết cục chắc sẽ không thể tưởng tượng nổi! Trong mắt cậu ấy có sẵn đau lòng và oán giận, nhiều hơn là sự vui sướng khi tôi tỉnh lại.

Tôi khẽ cười một tiếng, chớp mắt, hỏi, Bé gái kia thì sao?

Yên tâm, nàng bảo vệ bé gái đó rất tốt, đã đưa về Phàn phủ trả lại cho Phàn Bân rồi.

Nghe vậy, tôi Hả? một tiếng, ngay sau đó kinh ngạc, hai mở mở lớn, không thể tưởng tượng nổi phải xác định hỏi lại, Đó là con gái của Phàn Bân?

Đúng vậy! Liệt Minh Dã gật đầu, Nha hoàn trông bé gái kia không chú ý nên đưa bé tự chạy đi chơi, vợ chồng Phàn Bân vô cùng cảm kích việc nàng đã cứu sống con gái họ, nói rằng sau khi nàng tỉnh lại thì báo cho bọn họ biết, ba người nhà bọn họ muốn đích thân đến đây cảm ơn nàng.

Sau khi nghe xong, tôi không biết nên khóc hay nên cười. Cười là bởi cứu đúng con gái nhà cung cấp hàng, muốn khóc là bởi thật sự bả vai rất đau

Liệt Minh Dĩ thấy vẻ mặt bất thường của tôi nên muốn đi tìm Thảo Hồ. Tôi ngăn cậu lại, lắc đầu nói, Chỉ hơi đau một chút thôi, không có gì đáng ngại! Trừ cảm giác đau rát trên cánh tay còn hơi mát lạnh, vừa thoải mái vừa khó chịu.

Cậu ấy cực kỳ đau lòng, khẽ vuốt nếp nhăn trên má tôi, nghĩ lại mà sợ nói, Lúc nàng đến Lạc Phong còn lành lặn rồi tự nhiên lại bị khiêng về, nàng thực sự làm ta sợ muốn chết.... Cậu ấy cầm tay tôi đặt trước ngực mình, để tôi cảm nhận được nhịp tim đập dồn dập của cậu ấy.

Em xin lỗi. Lúc ấy em không hề suy nghĩ nhiều, đó là một sinh mệnh nhỏ bé, em không hi vọng cô bé chưa được trưởng thành mà đã phải chết non.... Trẻ con chết đi đã quá nhiều, có thể cứu được đứa nào, hay đứa ấy.

Nàng.... Haiz! Cậu nặng nề thở dài, Bây giờ ta phải làm sao với nàng đây?

Em sai rồi.... Chỉ cách có năm ngày mà đối tượng nói xin lỗi đã đảo lại.

Đêm đã khuya, ngủ đi thôi! Cậu ấy không đành lòng trách tôi, sắc mặt hòa hoãn, giọng nói dịu dàng dụ dỗ tôi.

Nghe vậy, tôi nhìn cây nến đang cháy trên bàn, mặt đỏ lên, lắp ba lắp bắp nói nhỏ, Cái đó, em.... em đồng ý để chàng trở về phòng ngủ....

Một giây, không phản ứng; hai giây, vẫn chưa phản ứng; cho đến sau giây thứ năm cậu mới phấn khích nhảy lên, đứng ở trước giường từ trên cao nhìn xuống, sung sướng hỏi, Nàng đã tha thứ cho ta?

Ừ.... Tôi vừa dùng tay núm lấy chần bông, vừa gật đầu, Sau này không được gọi em là ‘hồ ly tinh’ và ‘họa thủy’ nữa. Em không phải kiểu con gái phóng

đang không biết chừng mực. Em đã theo chàng là sẽ theo cả đời, chàng hiểu không?

Hiếu! Hiếu! Hiếu! Cậu sướng đến phát rồ, hai tay vỗ vào nhau như trẻ con, cúi đầu dùng sức hôn môi tôi, dưới tiếng hô ‘cẩn thận’ của tôi, cậu nhẹ nhàng di chuyển tôi vào phía trong giường. Xong xuôi cậu nhanh chóng cởi quần áo và giày dép rồi nhảy lên giường, để tôi gối lên cánh tay trái, tay phải ôm eo tôi. Bộ dạng chiếm đoạt bá đạo này làm mặt tôi đỏ bừng không biết trốn đi đâu.

Sau này ta sẽ không bao giờ nói lung tung chọc nàng giận nữa, nàng hồ hững đối với ta năm ngày hành hạ chết ta, ta rất đáng thương.... Cậu cọ trán mình vào trán tôi, hôn môi tôi, sợ tôi có vết thương trên người nên không dám hôn quá mạnh.

Tôi then thùng tức giận trừng mắt nhìn cậu sau đó nhắm hai mắt lại, khi bị cậu nhìn chăm chăm như vậy tim tôi cứ đập loạn nhịp ‘thình thịch’.

Diệp nhi.... Diệp nhi.... Cậu lẩm bẩm gọi tên tôi, như thể trẻ con mới vừa học nói, nói đi nói lại, giọng nói dịu dàng khàn khàn của cậu khiến tôi nở nụ cười ngọt ngào. Có cậu ở bên cạnh nên tôi tiến vào mộng đẹp rất nhanh....

Giữa vợ và chồng cũng cần có lúc cãi vã. Cãi nhau một trận không chỉ có thể làm tăng thêm tình cảm của hai người, hơn còn có thể khiến cho hai người gắn bó như keo sơn. Giống như tôi và Liệt Minh Dĩ bây giờ, tình cảm còn tốt hơn cả trước khi cãi nhau, tốt đến không thể tốt hơn, tốt đến khiến người ta hâm mộ

Phàn Bân mặt lạnh dẫn vợ con đến cảm ơn, tất nhiên là không thể thiếu thuốc bổ dưỡng sinh được. Vợ của Phàn Bân là một mỹ nhân, da dẻ có vẻ hơi tái nhợt, thể nhưng ánh mắt long lanh như nước rất có hồn.

Đến lời nói cảm ơn của Phàn Bân cũng rất lạnh, lạnh đến nỗi khiến tôi run lập cập. Vợ anh ta nói chuyện ấm áp hơn nhiều, mềm mại, nhẹ nhàng. Cô bé Phàn Tịnh Đồng nói chuyện lại càng dễ nghe hơn, vừa ngọt ngào vừa giòn dã, Di di, cảm ơn dì đã cứu con! Nếu không có dì thì người bị thương nằm trên giường bây chính là Đồng nhi rồi!

Tôi cười xoa xoa đầu cô bé, dịu dàng nói, Di di là người lớn, bị thương không có gì đáng ngại. Con còn nhỏ, thân thể còn đang phát triển, ngàn vạn lần không thể có sơ xuất gì!

Di di, dì thật tốt! Cô bé còn nhỏ tuổi nhưng rất hiểu chuyện, nhẹ nhàng cầm tay tôi vuốt ve, trên gương mặt tinh điêu ngọc trác là nụ cười ngọt ngào.

Cô đã cứu con gái tôi, sau này giá cả với ‘Đồng Phúc’ sẽ là thấp nhất, ký hiệp nghị thôi! Phàn Bân không lời mở đầu, lấy hiệp nghị từ trong lòng ngực ra chuyển tới trước.

Nghe vậy, tôi và Liệt Minh Dĩ đều không phản ứng kịp, cậu nhìn tôi.... tôi nhìn cậu một cách mơ màng, cho đến khi Phàn Bân mang hiệp nghị đến trước mặt tôi tôi mới tỉnh cơn mơ. Ông chủ Phàn.... chuyện này.... Trời đất, tôi thực sự không ngờ là kết quả sẽ như vậy! Cứu con gái của anh ta đổi lấy sự biến đổi giá cả có lợi nhất, không phải tôi đang nằm mơ chứ?

Sao vậy, không muốn ký à? Phàn Bân lạnh lùng nhướng mày, rét lạnh bỗng nhiên bắn ra bốn phía.

Ký! Ký chứ! Lập tức ký! Lập tức ký! Tướng công! Thấy thế, tôi đột nhiên rùng cả mình, sau đó đưa hiệp nghị cho Liệt Minh Dĩ ký.

Liệt Minh Dĩ đọc một lần từ đầu đến cuối, cầm bút ký tên, đóng dấu, sau đó trả lại một tờ cho Phàn Bân.

Phàn Bân liếc nhìn, cất hiệp nghị vào trong ngực. Anh ta đứng dậy nói, Cáo từ! Dứt lời, không cho tôi cơ hội phản ứng đã cất bước rời đi. Vợ anh ta

mỉm cười phúc thân với tôi và Liệt Minh Dã, sau cũng rời đi theo anh ta. Phàn Tịnh Đồng ngó ngó tôi, ngó ngó Liệt Minh Dã, rồi cũng đuổi theo.

Tướng công, mau mau đỡ em xuống giường, em muốn tiễn ông chủ Phàn! Thì ra Phàn Bân mượn việc ‘cảm ơn’ đã chuẩn bị xong hiệp nghị, những dược liệu bổ thân thể kia chỉ là ngụy trang, hiệp nghị mới là phần tạ lễ chân thật nhất. Dùng chuyện bị thương đổi lấy giá tiền rẻ nhất, ha ha, quá lời rồi!

Tôi và Liệt Minh Dã cùng đuổi theo ra viện, tiễn một nhà ba người Phàn Bân. Lúc tới vườn hoa thì nghe thấy một tràng tiếng kinh phong vun vút, âm thanh này khiến chúng tôi dừng bước.

Chỉ thấy ở đằng trước phía bên trái có một bóng người đang chuyển động: Tiểu Thương Sí cầm trường thương trong tay một mình luyện công. Vút vút trường thương đâm liên tục, nhanh mà mãnh liệt, mỗi chiêu mỗi thế đều đạt được chân truyền của Liệt Minh Dã, hơn thế mỗi chiêu mỗi thế đều cực kỳ giống Liệt Minh Dã!.

Tôi che miệng cười khẽ nhìn Tiểu Thương Sí đang hết sức chăm chú luyện công. Trời sinh thằng bé có thể chất luyện võ rất tốt, Liệt Minh Dã chỉ cần dạy một lần là thằng bé có thể học được, cộng thêm việc bản thân chăm chỉ luyện tập nên có thể nắm vững kỹ năng rất nhanh. Tôi lấy dư quang khóe mắt quét về phía Liệt Minh Dã, nhìn bộ dáng tâm đắc kia như thể chúng tôi đang nhìn cậu luyện võ chứ không phải đang nhìn Tiểu Thương Sí luyện võ vậy.

Phàn Bân vừa xem, vừa gật đầu, mắt lộ tán thưởng, nhưng vẫn phun ra những lời khiến người khác cảm thấy lạnh run, Rất tốt, là một khối ngọc đẹp!

Nghe vậy, trong lòng tôi vui như mở hội, vô tình phụ thêm một câu: "Tất nhiên rồi, hồ phụ sinh hồ tử mà!" Nếu anh ta được nhìn Liệt Minh Dã ra

trận giết địch mới thật sự gọi là uy phong lẫm liệt, một anh hùng đích thực với tư thế oai hùng sảng khoái.

Vút vút vút mấy tiếng gào thét gấp, Tiểu Thương Sí thi triển động tác thu thương kết thúc chuỗi động tác tập võ. Thân hình vững chắc anh tuần hào phóng, thể hội mã thương thật tinh chuẩn!

Ha ha, tiểu ca ca múa hay quá! Thật là đẹp! Phàn Tịnh Đồng đánh giá đầu tiên, vừa vỗ tay khen hay, vừa nhảy về phía trước, trong làn thu thủy giống mẹ mình tràn đầy thích thú.

Tiểu Thương Sí đứng thẳng người đeo trường thương ra sau lưng, lau mồ hôi trên trán đi tới nơi chúng tôi đứng, Chào Phàn thúc thúc! Trưng khuôn mặt tươi cười với Phàn Bân, gọi rất ngọt.

Phàn Bân gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Thương Sí, đây là Phàn thăm thăm, đây là Phàn muối muối! Tôi giới thiệu cho thằng bé.

Chào thăm thăm! Thằng bé lật trường thương đâm xuống đất, lời lẽ chỉ tăng không giảm, còn cười ha ha với Phàn Tịnh Đồng.

Tiền đồ tốt, tương lai nhất định thành người tài! Phàn phu nhân cười gật đầu.

Ha ha, không đâu ạ, thăm thăm quá khen! Tiểu Thương Sí đỏ mặt, gãi gãi mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

Cha, mẹ, sau này con thường xuyên tới nhà di di chơi với tiểu ca ca có được không ạ? Phàn Tịnh Đồng ngửa đầu nhìn cha mẹ. Câu hỏi này không chỉ làm hai người bọn họ ngỡ ngàng, mà cũng khiến tôi và Liệt Minh Dĩ không hiểu gì hết.

Phàn Bân ngó ngó con gái, ngó ngó Tiểu Thương Sí, lại ngó ngó con gái, rồi lại ngó ngó Tiểu Thương Sí, sau đó rất lâu vẫn không nói được gì, Nếu mẹ con đồng ý thì cha cũng không có ý kiến gì.

Nghe vậy, Phàn Tịnh Đồng lập tức nhìn về phía Phàn phu nhân.

Phàn phu nhân chần chờ một lát, ngay sau đó nhìn về phía tôi và Liệt Minh Dã, ngại ngại hỏi dò Đồng nhi bướng bỉnh, liệu có quấy rầy quý phủ không?

Không đâu, không đâu, tôi rất quý Đồng nhi, nếu con bé thích thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến được, hoan nghênh còn không kịp! Tôi không cần suy nghĩ mà đồng ý luôn, như vậy mới bảo đảm sau này giá cả càng rẻ hơn.

Nếu vậy, làm phiền rồi! Phàn phu nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, nụ cười xinh đẹp giảm bớt đi chút tái nhợt trên mặt.

Tiểu ca ca, Đồng nhi muốn cùng chơi với huynh! Phàn Tịnh Đồng không hề sợ người lạ, níu lấy ống tay áo Tiểu Thương Sí nhẹ nhàng đưa, trong mắt ẩn chứa nụ cười.

.... Tiểu Thương Sí mờ mịt, nhìn Phàn Tịnh Đồng hồi lâu mà không thốt ra lời. Không biết là do đột nhiên bị điểm phúc này hù dọa, hay là không thích....

Đi thôi! Phàn Bân liếc Tiểu Thương Sí, lời nói lạnh lùng.

Tạm biệt tiểu ca ca! Tạm biệt di di! Tạm biệt thúc thúc! Phàn Tịnh Đồng chớp đôi mắt trong sáng vẫy bàn tay bé nhỏ với chúng tôi, hàm răng trắng bóng đều đặn, dứt lời liền xoay người đuổi theo cha mẹ.

Tôi và Liệt Minh Dã đều quên bém việc đưa tiễn, bốn mắt song song nhìn Tiểu Thương Sí.

Thằng bé sờ mũi, không chịu trách nhiệm nhún vai nói, Con không có thời gian chơi với muội ấy, con phải đi học, tập viết, trông cửa hàng, luyện công, rất bận rộn nha! Mẹ, mẹ tự giải quyết chuyện mình làm đi! Nói xong, vác thương nghiêng đầu rời đi, bỏ tôi và Liệt Minh Dã mắt to trừng mắt nhỏ đứng bất động tại chỗ.

Chuyện do nàng gây ra thì tự mình giải quyết đi! Liệt Minh Dã đi trước một bước, vạch rõ ranh giới với tôi, khiến tôi tức giận muốn cắn cậu một cái. Tôi đây không phải là ‘nhất thời sung sướng mà quên suy nghĩ’ đấy chứ? Lẽ nào lại như vậy?

Chuyện do nàng gây ra thì tự mình giải quyết Liệt Minh Dã lặp lại một cách vô cùng nghiêm túc. Tôi đâm lên ngực cậu, tức giận nói, Em sẽ giải quyết được, không chuyện gì làm khó được em! Nói xong, tôi ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước đi. Tiểu Thương Sí hiểu thuận nhất, nghe lời nhất, tôi phải vừa đâm vừa xoa để cho thằng bé đi vào khuôn khổ mới được! Hừ hừ, người làm mẹ tôi đây vẫn rất có phân lượng....

Chương 87: Thai sinh đôi

Sự thật chứng minh tôi đây làm mẹ không có trọng lượng! Không hề có một chút nào! Vừa đâm vừa xoa, khuyên can hết lời, nịnh hót hết mức, Tiểu Thương Sí vẫn không thỏa hiệp, hơn nữa còn dùng ba chữ Con không rảnh đánh bại tôi. Quả thật có thể gọi đó là Thà chết chứ không chịu theo!

Tôi hối hận không thôi. Đúng là tự bê đá đập chân mình mà! Sau này Phàn Tịnh Đồng tìm đến tôi phải giải thích thế nào đây? Haiz, đau đầu quá, nửa là do bị Tiểu Thương Sí chọc tức, nửa là do phiền muộn.

Liệt Minh Dã lấy lý do vai tôi bị thương mà cấm túc tôi. Hơn thế cậu còn hạ tử lệnh với quần gia, cậu nói rằng nếu tôi bước ra cửa phủ nửa bước sẽ áp dụng quân trượng đánh chết quần gia. Lúc cậu nói những lời này vẻ mặt

rất âm lãnh đáng sợ, tôi không biết mấy phần thật, mấy phần giả, nhưng vẫn nhìn xuống ngoan ngoãn ở trong phủ. Tôi không muốn vì ham muốn của cá nhân mình mà làm hại quản gia.

Điều dưỡng nửa tháng khiến tôi sắp phát điên. Vết thương ở bả vai đã khỏi hẳn, hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, qua hôm nay tôi sẽ được lấy lại tự d

Buổi trưa, nha đầu đưa đồ ăn tới. Còn chưa kịp ăn, mới chỉ là ngửi thấy mùi canh hải sản là dạ dày tôi đã sôi trào, mùi tanh nồng nặc khiến tôi phải chạy vội ra khỏi phòng, đứng dưới tàng cây nôn mửa. Ọe.... Ọe....

Sự phản ứng đột ngột của tôi làm nha hoàn sợ hãi, cô ấy vội vàng vỗ nhẹ lưng tôi giúp tôi thuận khí. Cô vội la lên, Tam phu nhân, người làm sao vậy?

Tôi một tay vịn cây, một tay khoát khoát, nói không ra lời, chỉ muốn ới, và lại vừa nghĩ tới chữ ới là đầu choáng váng hoa mắt, thất điên bát đảo.

Không được rồi, nô tỳ đi mời Nhị gia, Tam gia về! Nha hoàn thấy tôi ới đến chết đi sống lại nên hoảng sợ, đứng dậy chạy đi.

Tôi nôn hết thức ăn trong bụng ra rồi tiếp tục nôn khan, nôn mửa một lúc liền ngồi phịch xuống không nhúc nhích được. Sức lực trên người đều dùng để ới, hơi thở dồn dập, đầu óc hỗn loạn.

Quản gia nghe thấy tiếng nên đến, cẩn thận dìu tôi vào phòng.

Không lâu sau Liệt Minh Dĩ và Thảo Hồ cùng song song chạy từ cửa hàng về. Liệt Minh Dĩ ba chân bốn cẳng chạy tới trước giường, mặt đầy lo lắng. Thảo Hồ tới bên giường ngồi xuống bắt mạch cho tôi.

Tôi nở nụ cười yếu ớt, lắc đầu cầm bàn tay cứng đờ của Liệt Minh Dĩ, ý bảo cậu không cần phải lo lắng, ngoài trận nôn kịch liệt vừa rồi tôi không thấy khó chịu ở đâu cả.

Cậu lập tức nắm lại tay tôi, gật đầu không nói, chuyển ánh mắt từ tôi sang Thảo Hồ.

Thảo Hồ vốn nhắm mắt chẩn mạch, chẩn mạch xong, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt có chút bất thường.

Thấy thế, tim tôi đập mạnh. Chẳng lẽ tôi mắc bệnh nan y?

Hồi lâu sau, Thảo Hồ dời tay đi, mở mắt ra, trong mắt không hề giấu diếm ý cười, vừa mở miệng chính là giọng điệu kinh người, Diệp nhi mang thai đã hai tháng rồi, là hai hỷ mạch.

Nghe vậy, nhất thời tôi không kịp phản ứng, đầu óc rơi vào trạng thái trống rỗng. Liệt Minh Dĩ cũng vậy.

Thảo Hồ thấy hai người chúng tôi cùng ngây người liền cười ha ha, nâng hai tay lên chia ra chỉ chỉ vào đầu vai hai chúng tôi, đề cao âm lượng nói, Diệp nhi có tin vui, trong bụng là bảo bảo sinh đôi. Nói xong, anh ta thu tay về buồn cười nhìn tôi và Liệt Minh Dĩ, như thể đang chê cười: nào có người sắp làm cha làm mẹ nào mà vẫn còn ngơ ngác ngây ngốc như thế này!

Bảo bảo sinh đôi bốn chữ này khiến tôi phải dùng hai tay che miệng vui sướng mà bật khóc. Ông trời ơi, kể từ lần sinh non trước đến nay đã gần năm năm, rốt cuộc tôi cũng đã mang thai lại rồi, hơn nữa còn là sinh đôi!

A.... Liệt Minh Dĩ kích động thét chói tai, hai tay nắm chặt đặt trước ngực bày ra tư thế chiến thắng. Sau đó cậu ôm lấy đầu tôi hạ xuống một nụ hôn thật mạnh, môi mỏng không ngừng run rẩy vì

Xem hai người vui mừng chưa kìa! Tôi về cửa hàng trước, gần tối trở về sẽ mang thuốc dưỡng thai cho Diệp nhi! Thảo Hồ đứng lên, đeo hòm thuốc rồi rời khỏi phòng.

Liệt Minh Dã đặt mông ngồi lên giường cười đến không khép miệng được. Tôi chống thân ngồi dậy, nước mắt vui sướng không kìm nén được mà rơi xuống.

Diệp nhi, nàng nói không sai chút nào! Nhất định là con gái đã mất của chúng ta, nhìn xem, con đã trở lại với chúng ta rồi! Cậu một tay vừa ôm tôi, một tay vừa xoa cái bụng vẫn phẳng của tôi, mắt đỏ lên, hốc mắt ươn ướt, giọng nghẹn ngào.

Ừm! Ừm! Là con gái của chúng ta thì thế nào cũng không chạy thoát được! Tôi liên tục gật đầu. Tôi thật là ngốc, rõ ràng đã từng buồn nôn một lần lại không biết đó là dấu hiệu mang thai, ngay cả cậu cũng không hề nghĩ đến.

Cậu dịu dàng ôm chặt tôi vào trong ngực, như thể muốn nhập tôi vào trong xương cốt cậu mới thôi. Những nụ hôn nóng bỏng liên tiếp hạ xuống trán, trên mặt, sống mũi và trên môi tôi.

Tâm trạng của hai chúng tôi đều rất kích động, tim đập nhanh hơn bình thường, trên mặt là những giọt nước mắt vui sướng.

Diệp nhi, từ giờ phút này trở đi nàng không được làm bất cứ việc gì. Nàng phải tĩnh tâm dưỡng thai, chờ sinh, biết chưa?

Nghe vậy, nụ cười của tôi trở nên cứng đờ, ngẩng đầu thật nhanh lên nhìn cậu chăm chăm, găm nhẹ, Chàng lại cấm túc em! Tôi không nghĩ rằng tôi mang bầu lại càng mất tự do.

Chúng ta không dễ mà có được đứa bé, nàng muốn để chúng vượt khỏi tầm tay chúng ta nữa sao? Nàng đừng quên, hiện tại trong bụng nàng là bảo bảo sinh đôi, là hai sinh mệnh bé nhỏ! Ta không hy vọng sẽ lại có bất kỳ sai lầm nào nữa! Mặt cậu trở nên vô cùng nghiêm túc, bá đạo.

.... Chỉ một câu nói cậu ấy đã khiến tôi á khẩu không thể trả lời được. Tôi im lặng không nói được tiếng nào. Lúc lâu sau tôi mới cúi đầu, không tức

giận thỏa hiệp, Em nghe lời chàng.... Cậu ấy nói rất đúng, chúng tôi không dễ gì mà có được đứa con này, không thể để có bất kỳ sơ suất nào! Mỗi ngày tôi càng già đi, tuổi càng lớn sinh con càng nguy hiểm.

Ta biết như vậy trong lòng nàng sẽ không thoải mái, nhưng ta bảo đảm, đợi sau khi đứa bé của chúng ta bình an chào đời, ta nhất định sẽ không hạn chế sự tự do của nàng nữa! Diệp nhi ngoan, nàng phải chịu khổ rồi.... Cậu bỏ xuống khuôn mặt nghiêm túc, áy náy hôn trán tôi.

Tôi không lên tiếng, không nói gì mà chỉ gật đầu.

Cậu siết chặt cánh tay ôm tôi, dí má vào trán tôi, giọng khàn khàn, mơ mộng nói, Nàng nói xem chúng ta nên đặt tên cho con gái mình là gì bây giờ? Con mất khi còn chiến tranh nhưng giờ đã trở về, ha ha, sức sống thật mãnh liệt! Giọng điệu khó nén tự hào hài lòng.

Em không biết đặt tên, chàng đặt đi. Tên của Thương Sí được chàng đặt rất hay, rất khí phách, lại cực kỳ bá đạo! Tôi ôm cổ cậu, giọng nói mềm mại, trong lòng tràn đ

Nàng cũng thấy tên đó rất khí phách, rất bá đạo à, ha ha, xem ra ta rất có thiên phú đặt tên.... Tôi mới khen có một cậu mà cậu đã đắc chí. Tôi cười giận, Nhìn chàng kia, không hề nghiêm chỉnh gì hết.

Ta nhất định phải nghĩ ra hai cái tên hay nhất cho con gái của chúng ta!

Từ giờ đến lúc em sinh còn rất nhiều thời gian nên chàng không cần vội, từ từ suy nghĩ! Tôi hôn cằm cậu, cười híp mắt nằm trước ngực cậu.

Chúng tôi ôm nhau được một lúc, tôi đột nhiên ngồi thẳng người dậy, thúc giục Liệt Minh Dã, Chàng về đã lâu rồi, mau trở lại cửa hàng đi, sắp đến tết rồi, Thương Sí và Lâm Tiêu không quán xuyến được hết việc buôn bán đâu!

Nghe vậy, sự vui mừng của cậu giảm đi một nửa. Cậu chu miệng, Ta muốn coi chừng nàng hơn so với việc làm ăn nhiều.

Vớ vẩn! Tôi lập tức phản bác, nghiêm mặt lại làm cậu sợ đến mức giật mình, bộ dạng thảm thiết như thể đang trong cảnh khốn đốn, Diệp, Diệp nhi....

Đồng Phúc là tâm huyết của chúng ta, sao có thể không trông coi việc buôn bán chỉ vì em mang thai được! Giờ chàng phải lập tức quay lại đó, trong phủ có quản gia, có nha hoàn, em lại không bước khỏi cửa nửa bước, sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì đâu! Tôi dứt khoát rời khỏi ngực cậu dựa vào đầu giường, chỉ vào cửa phòng ý bảo cậu rời đi.

Thấy cậuôi không động, tôi liền nhắc chân đá chân cậu, Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi đi! Trước tết âm lịch rất bận, vào tết âm lịch rồi chàng có thể trông chừng em!

Nghe vậy, đầu tiên cậu rũ mắt xuống, ngay sau đó cả người có vẻ mất đi hơi sức, cúi gằm đầu xuống buồn bã nói, Lúc nữ nhân mang thai đều hi vọng có tướng công mình ở bên cạnh, chỉ có nàng là muốn đuổi ta đi.... Cậu vừa nói xong, liền đứng lên, nhìn tôi một cái, không cam lòng, không muốn rời khỏi phòng.

Nhìn bóng người in trên giấy cửa sổ dần đi xa, tôi mới cười ha hả. Cậu ấy cấm túc tôi cũng không sao cả, tôi cũng sẽ giống vậy, khiến cậu phải ngoan ngoãn nghe lời! Con gái bảo bố à, cha mẹ đã mong con lâu lắm rồi rút cuộc các con lại chịu chui vào trong bụng mẹ.... Tôi vui thích nằm xuống, vừa vuốt bụng vừa cười ngây ngô.

Thảo Hồ trở về liền thông báo tin tức tôi mang thai cho mọi người. Trở về lúc gần tối, Tiểu Thương Sí hưng phấn nhào tới trước giường, thò tay xoa xoa bụng tôi.

Bốp Liệt Minh Dã đánh văng cái tay thẳng bé, vội vàng nói, Bụng của mẹ con chỉ có cha mới được sờ, con đứng sang bên cạnh đi!

Thấy thế, Tiểu Thương Sí lập tức không phục, nghênh cổ lên khiêu chiến, Con là anh của bảo bảo, con cũng được sờ chứ! Dứt lời lại đưa bàn tay lên.

Không được sờ! Liệt Minh Dã lấy lớn hiệp nhỏ, một cước đá văng Tiểu Thương Sí ra, đứng trước thân thể tôi bảo hộ như thể một con gà mái già.

Mẹ, mẹ nhìn cha kìa, cha không để cho con sờ! Tiểu Thương Sí tức giận giậm chân, nhảy từng từng, xuyên qua Liệt Minh Dã

Đủ rồi, các người không nên ồn ào, tôi là phụ nữ có thai, tôi lớn nhất! Không chịu nổi hai người họ như thế con chơi chơi nhảy tới nhảy lui trước mắt, tôi tức giận túm Liệt Minh Dã ngồi xuống giường, sau đó nói với Tiểu Thương Sí, Lại đây!

Thằng bé thấy tôi mở miệng, lập tức chạy tới ôm cổ tôi làm nũng. Vừa làm nũng, vừa nhìn Liệt Minh Dã khiêu khích.

Mặt Liệt Minh Dã xanh mét, không dám trừng tôi mà chỉ dám trừng mắt với con trai.

Đàn ông cãi nhau thì còn ra thể thống gì! Tôi nói một cách dịu dàng, không nói hai lời liền cầm tay hai người cùng đặt khê lên bụng mình, Cùng sờ, người nào còn dám nói thêm nửa chữ thì cút ngay ra ngoài!

Lần này, hai người họ rất nghiêm chỉnh, đều an tĩnh dịu mắt lại.

Tôi buông tay hai cha con ra để mặc họ nhẹ nhàng vuốt ve. Tôi nghe thấy Tiểu Thương Sí tò mò hỏi, Mẹ, mọi người biết động không ạ?

Đương nhiên có thể động rồi, qua hai tháng nữa là có thể cảm nhận rõ ràng, giờ thì chưa vì còn quá nhỏ. Tôi rũ mắt nhìn bụng mình, trên môi là nụ cười

tràn đầy dịu dàng.

Vậy, có phải lúc con ở trong bụng mẹ cũng động không ạ? Đôi mắt long lanh của Tiểu Thương Sí phát sáng, nhìn mắt tôi cực kỳ hưng phấn.

Nghe vậy, tôi ngẩn ra, tim đập nhanh hơn. Tất nhiên, bất kỳ đứa trẻ nào cũng động trong bụng mẹ hết, như vậy mới có thể chứng minh đứa bé khỏe mạnh. Tôi không thể hiện sự mất mát và tiếc nuối trong lòng ra. Tôi không có được may mắn hưởng thời kỳ thai nghén của thằng bé....

Oa, tuyệt quá! Đứa bé nào cũng biết động ạ? Tiểu Thương Sí vui mừng vỗ tay khen hay, khẽ vuốt bụng tôi, ra vẻ ông cụ non, Muội muội phải ngoan, không được đá mẹ, huynh là ca ca của các muội, đợi sau khi các muội được sinh ra ca ca sẽ thương yêu các muội, bảo vệ các muội!

Dứt lời, đầu tiên tôi ngẩn người ra, sau đó hốc mắt ươn ướt, tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Liệt Minh Dĩ. Cậu cũng hết sức cảm động. Chúng tôi nắm chặt tay nhau, gật đầu với nhau. Mặc dù Tiểu Thương Sí không thực sự là con chung của chúng tôi, nhưng trong tương lai chắc chắn thằng bé sẽ trở thành người anh cả có trách nhiệm.

Tiểu Thương Sí quần lấy tôi hỏi rất nhiều chuyện về bào thai trong bụng, tôi đều giải đáp hết. Liệt Minh Dĩ yên lặng lắng nghe, không hề chen miệng, không hề tiếp tục tranh giành với con. Mãi cho đến sau bữa tối Tiểu Thương Sí mới ‘lưu luyến không rời’ rời đi, trả lại không gian cho tôi và Liệt Minh Dĩ.

Bàn tay thô ráp của Liệt Minh Dĩ vuốt ve bụng tôi không muốn rời, xoa đến nỗi khiến tôi lúc thì thấy nóng, lúc thì tê dại, lúc lại động tình, không kiềm chế được mà rên rỉ trong lòng cậu.

Một tay cậu giữ chặt eo tôi, một tay giữ chặt gáy tôi, tiếp đó là nóng bỏng, khiến tôi mềm yếu say mê. Một nụ hôn kéo dài thật lâu, tôi thở hổn hển mặt

đỏ bừng tim đập mạnh tựa vào ngực cậu. Tôi không hề có năng lực ngăn cản cậu, mới chỉ một nụ hôn thôi đã làm cho thân thể tôi mềm nhũn.

Thảo Hồ nói trong lúc mang thai tốt nhất không nên làm chuyện phòng the, nếu không sẽ tổn thương đến thai nhi. Cậu vừa vuốt ve sống lưng tôi, vừa khàn giọng chuyển cáo, hết sức đè nén cảm xúc kích động.

Nghe vậy, mặt tôi đỏ bừng lên, ôm lấy hông cậu, vùi mặt vào trước ngực cậu.

Cậu khẽ cười hôn lên tóc tôi, ôm tôi nằm xuống, kéo chăn bông đắp lên người, dịu dàng nói, Ta sẽ nhẫn nại, tuyệt đối sẽ không làm nàng và đứa bé bị thương. Ngủ đi, đêm đã khuya rồi!

Nhiệt độ trên mặt tôi tăng lên mức cao nhất chỉ vì lời nói của cậu. Tôi gật đầu, không dám nhìn vào đôi mắt tồn tại cả yêu thương và lửa dục của cậu, học tập đà điều nhắm mắt lại....

Ngày 17 tháng 2 - đêm ba mươi - đây là lần đầu tiên tôi đón năm mới kể từ khi tôi tới cố đại. Chúng tôi đóng cửa hàng, tạm thời chấm dứt công việc kinh doanh bận rộn. Y Tư Táp và A Y Nại trở về Hoàng Thành đón lễ mừng năm mới cùng hoàng thượng, bọn họ vừa đi, trong phủ đột nhiên có vẻ vắng lạnh đi không ít.

Tôi, Liệt Minh Dĩ, Tiểu Thương Sí, Thảo Hồ, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như cùng nhau quây quần bên bàn ăn làm hoành thánh, thể nghiệm niềm vui thú mà một người dân nên được hưởng. Những năm còn chinh chiến đừng nói lễ mừng năm mới, ngay cả một miếng sủi cảo nóng hổi cũng không được ăn.

Mọi người rất hưng phấn cùng nhau đón lễ mừng năm mới. Chúngm ba loại nhân bánh: rau hẹ thịt heo trứng gà, thịt bò cà chua và nhân thịt tôm cá. Hơn thế trong mỗi nhân của từng chiếc bánh chúng tôi còn cho vào một

đồng tiền và chữ Phúc, ý muốn sang năm mới mọi người đều có ‘tài lộc dồi dào, phúc khí tới cửa’.

Chúng tôi vừa cười đùa, vừa cán bột, bao nhân bánh, nặn sủi cảo thành hình kim nguyên bảo (hình đỉnh bạc) đặt lên nồi hấp bằng tre. Nhìn những chiếc bánh sủi cảo đầy đặn nhân bánh mà tôi cười đến không khép miệng được. Rốt cuộc chúng tôi cũng đợi được, chờ được tới những năm tháng bình yên rồi! Không chỉ có tôi mà trên mặt của những người khác cũng đều mang nụ cười tràn đầy hạnh phúc phát ra từ nội tâm.

Bữa cơm tất niên náo nhiệt, mùi rượu, mùi thức ăn thơm phưng phức, hương vị của món canh, bánh ngọt, món ăn ngon rục rờ muôn màu được bày trên cùng một bàn, ăn ngon no căng bụng.

Sau bữa ăn, chúng tôi nhanh chóng tráng miệng rồi ra khỏi phủ. Trên đường cực kỳ náo nhiệt, phóng tầm mắt ra xa đều là đèn hoa đăng màu sắc tươi sáng. Ánh sáng mờ lung ánh chiếu sáng thành Triều Dương, có vô số hàng quán ăn vặt, quán trò chơi, khiến cho không khí đêm tất niên được đẩy lên cao.

Tôi và Tiểu Thương Sí mỗi người làm một chiếc đèn lồng hình con thỏ. Tôi cảm thấy mình không giống một người phụ nữ đã ba mươi ba tuổi chút nào mà là một cô gái trẻ mười lăm mười sáu tuổi ngây thơ hồn nhiên. Tôi giơ đèn lồng hình con thỏ lên trước mặt Liệt Minh Dĩ, mỉm cười nói, Chàng xem, sau khi con chúng sinh ra cũng cầm tinh con thỏ đó, thật đáng yêu!

Ha ha, đúng vậy, hai bảo bảo thỏ con! Trên mặt cậu đều là ‘ánh sáng của người cha hiền’, ánh mắt ôn hòa như thể dòng nước mùa xuân, miệng nở nụ cười ấm áp dịu dàng đến mê người.

Chúng tôi đi dạo trên đường, mặc dù bữa tối đã ăn no, nhưng nhìn thấy món ăn vặt thơm ngon nên không kìm được miệng, ăn từng thứ một, cho

đến khi dạ dày tôi trôi hẳn lên, không nuốt trôi thì mới kêu thảm ngã vào trong ngực Liệt Minh Dĩ kêu rằng no không thể đi được.

Cậu cười nhạo tôi ‘mắt to bụng nhỏ’, bế bổng tôi lên lắc mình ẩn vào ngõ hẻm. Đám Tiểu Thương Sí vô cùng háng hái chưa muốn trở về, hai người chúng tôi đành về trước vậy.

Trở về phòng, cậu nhẹ nhàng đặt tôi lên giường rồi xoay người ra khỏi phòng đi đun nước nóng. Nhân vật đổi chỗ, đổi thành cậu chăm sóc tôi tỉ mỉ, để tôi hưởng thụ đầy đủ sự dịu dàng và thương yêu cưng chiều của cậu. Tôi cảm thấy một người đàn ông làm được như cậu cực kỳ không dễ, đặc biệt là ở nơi cổ đại nam tôn nữ ti này.

Diệp nhi, ta mong đợi người một nhà chúng ta cùng nhau vui vẻ đón năm mới từ rất lâu rồi. Mong mỗi từ nhỏ tới giờ, trải qua nhiều năm cuối cùng cũng được như ý nguyện. Cậu ôm tôi cảm khái vô hạn, giọng nói hơi run.

Sau này chúng ta sẽ cùng nhau đi qua từng năm tháng, trải qua khó khăn khốn khổ, nâng đỡ lẫn nhau. Bây giờ cầu vồng đang ở bên cạnh, chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào. Tôi tựa sát vào cậu, cảm khái giống cậu, nắm lấy bàn tay cậu thay vì mười ngón tay đan xen.

Đợi sau khi con chúng ta ra đời gia đình chúng ta sẽ có thêm hai người, chưa tới vài năm sẽ càng thêm náo nhiệt! Đợi sau khi đại ca và Mục tử tỷ, Thảo Hồ và A Y Nại bọn họ kết duyên vợ chồng, mang thai bảo bảo mới thì đại gia đình chúng ta sẽ càng vô cùng náo nhiệt hơn!

Chàng nói đúng, nhưng Thảo Hồ quá ngu ngốc, mà đại ca và Mục tử tỷ cũng không chịu thổ lộ tâm ý với đối phương, em nhìn mà rất sốt ruột. Có cách nào hay giúp bọn họ một tay

Nghe vậy, cậu lắc đầu, Ta nghĩ chúng ta không nên giúp họ. Nếu như sống chung lâu ngày cũng không thể khiến thổ lộ tâm tình, vậy thì sẽ có yếu tố bên ngoài đảm nhận việc đó.

.... Tôi không lên tiếng, cậu ấy nói có lý. Dù sao tình cảm phải cùng vui vẻ mới tốt, nếu cứ gán ghép họ lại sẽ phản tác dụng.

Nếu bọn họ vẫn duy trì tình trạng này, khi tất yếu nhất định phải đánh thật ác độc để bọn họ tỉnh ra! Diệp nhi, ta thật sự rất muốn cưới nàng vào cửa, để nàng trở thành nương tử đường đường chính chính của Liệt Minh Dã ta, để cha mẹ có thể biết được Liệt gia đã có người nối nghiệp! Cậu cọ cọ mặt mình vào trán tôi, giọng vội vàng, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Chờ một chút nữa thôi, nếu chúng ta thành thân trước em cảm thấy có lỗi với họ lắm. Nếu tất cả chúng ta có thể cùng nhau báỉ đường thì đó mới là kết cục tốt nhất. Tôi đáp lại cậu, không ngừng cọ sát gương mặt cậu, thân mật hôn cằm và cổ cậu.

Cậu buồn rầu ‘hừ’ một tiếng, tuy không muốn nhưng vẫn thỏa hiệp với tôi.

Chúng tôi đều không có thân thích để chúc tết nên đều ngủ nướng, thả lỏng tinh thần. Lúc đánh giặc theo Y Tư Tập đã chạy khắp cả nước, nên không hứng thú lắm với du lịch, mệt mỏi lâu như vậy chỉ muốn nghỉ ngơi cho thật tốt thôi.

Bán mở hàng đầu năm, ăn sủi cảo, tôi và Liệt Minh Dã đi dạo một vòng trên đường, mua một ít đồ chơi và thức ăn ngon. Hiện tại tôi ăn cho một người nhưng bố cho ba người, không chỉ đói nhanh, mà lượng cơm ăn càng ngày càng nhiều đến kinh người

Tôi ăn miệng dính đầy nước sốt, Liệt Minh Dã dùng lưỡi liếm sạch miệng tôi, lúc tôi mặt đỏ tía tai, tim đập thình thịch cậu mới dắt tôi về nhà.

Khi đi ngang qua vườn hoa chúng tôi nghe thấy tiếng than nhẹ, lời than này phát ra từ miệng của Nhiếp Quang. Hai người chúng tôi đồng thời dừng bước, nhìn nhau, song song rón ra rón rén tới gần nơi phát ra giọng nói.... Chúng tôi núp sau núi giả sau thò đầu ra, chỉ thấy Nhiếp Quang và Mục Liễu Như đang ngồi trên xích đu, không ai nhúc nhích. Ánh mắt dịu dàng

mang theo khổ sở của Nhiếp Quang nhìn Mục Liễu Như, còn Mục Liễu Như chỉ cúi đầu không nói. Thấy thế, tâm trạng tôi căng thẳng, chẳng lẽ là Nhiếp Quang đang thổ lộ với Mục Liễu Như ư?

Ta đã yêu một cô gái từ lâu lắm rồi, thời gian trôi qua, ta càng ngày càng yêu nàng ấy hơn. Rõ ràng nàng ấy biết ta yêu nàng nhưng lại không chịu đáp lại ta. Giọng Nhiếp Quang run rẩy. Anh ta nhíu mày lại, ánh mắt nhìn Mục Liễu Như vừa nóng bỏng lại vừa áp lực.

Mục Liễu Như căng thẳng nắm chặt dây xích đu, thân thể khẽ run lên, nhưng vẫn kiên trì không đáp.

Ta biết nàng cũng yêu ta, nhưng nàng vẫn luôn duy trì khoảng cách như gần như xa với ta. Ta không biết phải làm như thế nào mới có thể khiến nàng tiếp nhận ta nữa. Nhiếp Quang nhíu chặt mày hơn, đáy mắt thoáng lướt qua kích động, nhưng vẫn kiềm chế được.

Thân thể Mục Liễu Như run lấy bầy, đầu càng cúi xuống thấp hơn, cho đến khi đầu và thân tạo thành đường cong quái dị.

Nàng nói cho ta biết đi, ta phải làm như thế nào mới có thể khiến nàng động lòng? Mới có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện ở bên cạnh t

Đừng nói nữa! Mục Liễu Như đột nhiên đứng bật dậy, làm cho xích đu đung đưa mãnh liệt, tiếng vang két két nghe cực kỳ chói tai.

Tôi một tay che miệng, tim muốn vọt tới cổ họng, mắt không chớp theo dõi hai người.

Đêm đã khuya, Nhiếp đại ca, mau về nghỉ ngơi đi! Giọng Mục Liễu Như cao văng vẳng, vừa vô lực lại giãy giụa, dứt lời chạy ra khỏi vườn hoa không quay đầu lại.

Ánh mắt Nhiếp Quang âm thầm nhìn theo hướng cô ấy biến mất. Anh ta chán chường cúi đầu, thân thể cường tráng lão đảo như sắp ngã vì bị từ chối.

Lòng tôi vô cùng không thoải mái. Tôi thật sự không hiểu, rõ ràng hai người họ yêu thương nhau, tại sao Mục Liễu Như lại phải trốn tránh? Rốt cuộc là vì cái gì mà khiến cô ấy ‘tiếp tục nhiều lần làm đà điều’ như vậy? Nhiếp Quang là một người đàn ông rất tốt, vì sao cô ấy không thể đón nhận anh ta?

Chương 88

Liệt Minh Dĩ an ủi Nhiếp Quang đang bị tổn thương, còn tôi đi đến phòng Mục Liễu Như. Vừa bước vào tôi đã thấy cô ấy nằm khóc đến run người trên giường. Bộ dạng ấy khiến người ta ngoài đau lòng ra thì là không hiểu gì

Mục Liễu Như nghe thấy tiếng bước chân liền ngồi thẳng lưng dậy nhìn, khi thấy tôi đến lấy làm kinh hãi, vội lau nước mắt, giọng nghẹn ngào, hốt hoảng hỏi, Diệp nhi, sao muội lại tới đây?

Tôi dừng chân trước mặt cô, mày nhú chặt. Tôi hỏi thẳng, Tại sao tỷ không thể đón nhận đại ca? Từ tình hình vừa rồi xem ra không thể đợi được nữa rồi, nguyên nhân như lớp sương trên mặt nước vậy!

Nghe vậy, mặt cô vốn tái nhợt nay lại càng trắng bệch hơn, vừa kinh vừa sợ, Muội.... muội....

Lúc muội và tướng công trở lại, đi ngang qua vườn hoa thì nghe thấy cuộc đối thoại giữa tỷ và đại ca. Tôi thẳng thắn kể lại, rõ ràng có thể nhìn thấy rõ sự đau đớn trong mắt cô ấy. Vì sao không thể đón nhận đại ca? Huynh ấy chưa đủ tốt à? Cô ấy không trả lời, tôi đành hỏi tới.

Không, chàng rất tốt! Mục Liễu Như sợ tôi hiểu lầm liền nói, Chính vì chàng quá tốt nên tôi mới không thể ở bên chàng được! Nửa câu sau mới là trọng điểm.

Tại sao? Tôi không hiểu, đàn ông tốt đốt đèn lồng cũng khó mà tìm được, tìm được rồi thì tại sao lại không giữ chặt lấy?

Tỷ không phải xử nữ, trượng phu của tỷ mất, tỷ bị sảy thai. Tỷ là quả phụ! Nếu tỷ ở với chàng, sau này làm sao chàng có thể ngẩng đầu lên làm người? Người khác cũng sẽ chê cười chàng! Cô ấy rất kích động, quơ hai cánh tay kêu gào, mỗi một chữ được nói ra đều rất khổ sở.

Tràng lời nói vừa rồi làm tôi ngỡ ngẩn cả người, như thể đầu bị sét đánh trúng trở nên trống rỗng vậy. Thì ra là đây mới là nguyên nhân cô ấy không chấp nhận Nhiếp Quang! Tôi đã quên mất, sơ sót hết sức nghiêm trọng! Quả phụ tái giá ở thế kỷ 21 là chuyện bình thường, nhưng thời cổ đại phong kiến lại không thể, nếu không sao lại tồn tại hai chữ dâm phụ? Hay đền thờ trinh tiết? Cô ấy là danh môn khuê tú, từ nhỏ tiếp nhận nền giáo dục nữ đức nên hiểu sâu sắc hơn so với người dân bình thường. Gông xiềng trói buộc phụ nữ này đã sớm ăn sâu bén rễ, khiến cô ấy không thể theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình.

Tôi im lặng còn Mục Liễu Như thì khóc ngất trên giường, đau lòng đến không muốn sống. ‘Yêu nhau không thể gần nhau’ sáu chữ này lại một lần nữa khiến tôi đau lòng, trái tim băng giá. Cuộc sống không phải lúc nào cũng được như ý, không thể dùng vài ba lời là có thể giải quyết được!

Trong đầu tôi hiện ra bộ dáng thâm tình của Nhiếp Quang, bỗng nhiên tôi như thấy được ánh sáng. Ánh sáng ấy khiến tôi kích động bắt lấy hai vai Mục Liễu Như nói, Đây chỉ là mối bận tâm của tỷ, đại ca không quan tâm đâu. Chẳng lẽ tỷ không nhận ra đại ca yêu tỷ nhiều đến mức nào từ ánh mắt của huynh ấy sao?

Tỷ biết chàng yêu tỷ, nhưng tỷ không thể, tỷ không thể muội có hiểu không? Tỷ không thể vì ham muốn của bản thân mình mà khiến chàng trở thành trò cười cho thiên ạ! Chàng còn trẻ, có thể đi tìm người con gái khác tốt hơn để lập gia đình, dưỡng dục đời sau. Tỷ không phải đối tượng lý tưởng của chàng! Cô khóc lóc than thở phản bác ý kiến của tôi.

Yêu một người không hề sai, yêu một người là một loại hạnh phúc. Trái tim của đại ca đã trao cho tỷ tôi, tỷ nói xem huynh ấy phải làm sao để bắt đầu lại một mối tình mới đây? Tôi lay mạnh Mục Liễu Như. Tôi muốn lay cho cô ấy tỉnh ra. Tôi hiểu nỗi băn khoăn của cô ấy, nhưng hạnh phúc đã vượt khỏi tầm tay thì sẽ không bao giờ trở lại! Cô ấy đã ba mươi tuổi, tuổi thanh xuân đang dần biến mất, cô ấy không còn lần ba mươi tuổi thứ hai để trải qua nữa

Không được! Không được! Tỷ không làm được! Diệp nhi, van cầu muội đừng ép buộc tỷ, tỷ thật sự không làm được mà.... Chắc cô ấy chết mất! Hai tay che mặt khóc nức nở, từng tiếng khóc nức đầy đau xót của cô đều như kim đâm vào tim tôi.

Tôi buông tay, thân mình lao đảo, trái tim lạnh giá như thể sắp nứt ra. Tôi không nhìn được mà lắc đầu, yêu lâu như vậy, chẳng lẽ cuộc tình này sẽ phải tan thành mây khói, vĩnh viễn không thấy được ánh sáng hay sao? Nhìn cô ấy khóc, mắt tôi cũng cay cay, mũi chua xót suýt khóc thành tiếng. Tôi che miệng lại, dứt khoát xoay lưng về phía cô ấy, đứng bất động trong chốc lát sau đó mới nhấc chân bước nhanh ra khỏi phòng. Tôi sợ rằng nếu ở lại lâu thêm chút nữa tôi sẽ thực sự bật khóc.

Tôi vừa chạy ra đến ngoài nước mắt đã rơi xuống. Tôi đi thật nhanh về phòng, Liệt Minh Dĩ đã ở bên trong. Cậu thấy tôi trở lại lập tức đứng lên, một tay đỡ lấy tôi, một tay đóng cửa lại. Cậu sốt ruột hỏi, Hỏi được lý do vì sao Mục tỷ tỷ không chấp nhận đại ca chưa?

Tôi vừa khóc, vừa kể lại những gì Mục Liễu Như nói cho cậu nghe. Sau khi nghe xong, cậu thở dài nãy nãy. Cậu không hề nói gì chỉ siết chặt cánh tay ôm tôi.

Quả phụ tái giá, điều này cần sự quyết tâm và lòng dũng cảm tương đối lớn, nếu không có đủ hai yếu tố này, vậy thì nhất định Nhiếp Quang sẽ đau khổ cả đời, hơn thế nữa, anh ta sẽ không có được Mục Liễu Như.

Chúng tôi vừa đau khổ vừa vui mừng bước sang năm mới. Sau lần thổ lộ trong vườn hoa tối hôm ấy, Mục Liễu Như càng kéo dài khoảng cách với Nhiếp Quang, hai người cùng làm việc trong cửa hàng châu báu nhưng lại không nói chuyện với nhau, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào việc buôn bán. Bọn họ như vậy không chỉ hành hạ chính mình, hành hạ đối phương, mà còn hành hạ cả chúng tôi – những người đứng ngoài quan sát.

Sau lễ mừng năm mới A Y Nại liền trở lại. Cô ấy vẫn giúp Thảo Hồ xử lý y quán như cũ, trong mắt người ngoài hai người họ nghiêm nhiên đã trở thành một đôi vợ chồng ân ái.

Nói thật, tôi rất bội phục sự kiên nhẫn của A Y Nại. Bốn năm tám tháng! Nếu là người đàn ông bình thường đã sớm song túc song phi cùng cô ấy, có lẽ còn có cả con rồi cũng không chừng. Nhưng đùng phải Thảo Hồ lại hoàn toàn khác. Dây thần kinh của Thảo Hồ không ngừng phát triển nhưng lại hết sức chậm hiểu. Bốn năm tám tháng, nếu nói giữa anh ta và A Y Nại không có gì, ai tin? Nhưng, sự thật quả đúng là như thế!

Tôi không thể đến cửa hàng giúp Liệt Minh Dĩ bọn họ nhưng trong phủ tôi cũng không hề nhàn rỗi. Đồ trang sức ở cổ đại giống hệt đồ trang sức ở thế kỷ 21, trong đầu tôi nghĩ ở cổ đại cũng có thể có tài liệu về đồ trang sức dùng bút lông vẽ lên giấy tuyên thành. Ba món đồ trang sức bằng lưu ly

đảm nhận vị trí quan trọng nhất theo thứ tự là Long bội, Phượng bội và ngọc Như Ý , đây là ba món tôi thích nhất!

Loại vật chất Lưu Ly này dùng phương pháp nung đồng đen ở nhiệt độ cao khử màu để trở thành thể thủy tinh, có những dải màu lưu ly, xa hoa, chất sáng óng ánh trong suốt, sắc sỡ loá mắt. Quá trình tinh luyện cần trải qua hơn mười công đoạn thủ công tỉ mỉ mới hoàn thành, dù chỉ hơi sơ sót một chút sẽ lập tức thất bại hoặc để lại tì vết.

Vẽ xong Lưu Ly, tôi lại vẽ mấy cái lắc tay, vòng chân và Ngọc Thạch. Vẽ xong tôi để bút xuống thối nhẹ để màu mực vẽ khô. Tôi đang thối thì có tiếng gõ cửa phòng cốc cốc cốc vang lên.

Vào đi! Tôi ngồi thẳng lưng đáp, cửa vào, sau lưng là vợ của Phàn Bân. Thấy cô ấy đến tôi rất bất ngờ, vội đứng lên. Nha đầu dẫn cô ấy đến xong liền lui xuống.

Phàn phu nhân mỉm cười đi về phía tôi, người làm sau lưng cô đặt một cái rương lớn lên bàn. Tôi mở ra, trong rương chứa rất nhiều dược liệu trân quý.

Thấy thế, tôi thụ sủng nhược kinh, Phàn phu nhân, chuyện này....

Phàn phu nhân vung tay một cái, người làm cung kính lui ra, đóng cửa phòng lại.

Cô ấy đỡ tôi ngồi xuống, rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, nhẹ nhàng, mềm mại nói, Gia phu biết tin Tam phu nhân mang thai nên đặc biệt để tôi đưa chút thuốc bổ đến biểu lộ tâm ý.

Nghe vậy, tôi đột nhiên cảm thấy như ngồi trên đồng lửa. Tôi chỉ cứu Phàn Tịnh Đồng một mạng, họ cũng đã dùng lễ trọng để cảm ơn rồi, bây giờ lại đưa dược liệu tới, chuyện này..... Chuyện này.... Tôi có chút mơ màng.

Đồng nhi đến cửa hàng tìm Thương Sí rồi, chắc giờ cũng đã đến nơi. Cô chuyển chủ đề nói chuyện vô cùng nhanh, nhất thời tôi không kịp lấy lại tinh thần Hả? chậm nửa nhịp.

Đồng nhi bướng bỉnh, không biết Thương Sí có thể chịu được không?

Cô ấy càng nói càng khiến tôi mơ màng, cảm thấy câu nói kia còn có hàm ý khác, là lạ

Cô chuyển mắt, nhìn thấy bản vẽ hoa văn tôi đặt cạnh bàn, ngạc nhiên mở to hai mắt, bật thốt lên khen, Trang sức thật đẹp!

Tôi hoàn hồn từ trong mộng, dây cung trong đầu đứt ‘phụt’, dựa tờ giấy lên cái rương, nói với cô ấy, Phu nhân tới thật đúng lúc, tôi định mang bản vẽ đã hoàn chỉnh cho ông chủ Phàn xem, không biết những món đồ trang sức này có thể lọt vào mắt ông chủ Phàn không?

Cô không trả lời ngay mà quan sát cẩn thận mỗi món đồ trang sức, càng xem mắt cô ấy càng sáng. Tuy cô ấy có vẻ có bệnh, nhưng từ ánh mắt có thể nhận ra cô ấy là một người khôn khéo! Tam phu nhân, tôi chưa từng nhìn thấy đồ trang sức này bao giờ? Đẹp quá, rất tinh xảo, chỉ là bản vẽ thôi đã đánh bật trang sức trong cửa hàng châu bảo rồi!

Tôi nhận được lời khen từ cô, bước đầu trong lòng rất vui mừng, nhưng không dám hài lòng, mà thật cẩn thận nói, Phiền phu nhân mang bản vẽ này về cho ông chủ Phàn xem, nếu ông chủ Phàn có ý định làm ra để mua bán, tôi sẽ chỉ cách làm. Vẫn chưa biết được ý kiến của Phàn Bân nên tôi cũng không cần thiết nói quá nhiều. Thương trường như chiến trường, chỉ có xác định quan hệ hợp tác mua bán với nhau mới có thể bỏ đề phòng để duy trì.

Được! Tam phu nhân yên tâm, tôi sẽ để gia phu xem qua sau đó sẽ nhanh chóng cho phu nhân câu trả lời! Cô ấy cười híp mắt gấp cất bản vẽ vào trong tay áo, đứng dậy, Cửa hàng còn có việc, tôi xin cáo từ trước!

Tôi tiền phu nhân! Tôi cũng đứng lên nhưng bị cô đè bả vai để tôi ngồi trở lại, Tam phu nhân đang mang thai không cần tiền đâu! Cô xoay người đi về phía cửa phòng, mở hơi hé cửa liền nghiêng đầu nhìn tôi, ý vị sâu xa nói, Thương Sí là một khối mỹ ngọc. Nói xong nhẹ nhàng cười một tiếng, mang theo nụ cười khôn khéo tính toán rời đi.

Tôi nhìn cửa phòng khép lại mà càng thêm mơ màng. ‘Là khối mỹ ngọc’.... Nói vậy là có ý gì? Mặc dù nụ cười của cô ấy không tồn tại bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác bị đùa giỡn trong lòng bàn tay. Như thế.... như thế Tôn Ngộ Không không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Tổ Như Lai ấy.... Mờ mịt, rốt cuộc tôi đã chọn phải một gia đình như thế nào vậy?

Sau khi Phàn phu nhân đi, tôi cởi áo khoác ra nghỉ trưa, ngủ một giấc tới tận lúc mặt trời khuất núi mới tỉnh. Tôi dụi mắt ngồi dậy, tỉnh giấc tựa vào đầu giường. Rầm cửa phòng mở phanh ra, tôi sợ đến nỗi giật nảy mình, cả kinh ngoái đầu nhìn ra phía cửa.

Một bóng người nhỏ bé chạy vào như gió lốc, chạy tới trước giường liền tức giận kêu, Mẹ! Dứt lời, một trận gió lốc khác cũng theo đến, cong ngón tay gõ thật mạnh lên đầu thằng bé, giận dữ mắng, Mẹ con đang mang thai muội muội, không được hô to gọi nhỏ, coi chừng kéo lão tử sẽ đánh con!

Ui da! Tiểu Thương Sí vừa ôm đầu rên, vừa khom lưng kêu đau. Tôi há hốc miệng, hết nhìn thằng bé rồi lại nhìn thần chết Liệt Minh Dĩ, lắp ba lắp bắp hỏi, Xảy.... xảy ra chuyện gì vậy?

Tiểu Thương Sí không để cho Liệt Minh Dĩ có cơ hội mở miệng, đã giậm chân, thở phì phò nói, Hôm nay Phàn Tịnh Đồng kia tới cửa hàng tìm con, quần lấy con, bắt con múa thương cho muội ấy xem, con không đồng ý, suýt chút nữa là muội ấy phá hỏng hai mối làm ăn! Dứt lời, thằng bé trợn tròn hai mắt, miệng phồng lên như con ếch xanh

Nghe vậy, câu nói của Phàn phu nhân lại vọng về bên tai tôi, ‘Đồng nhi bướng bỉnh, không biết Thương Sí có thể chịu được không? ’

Mẹ, mẹ xem chuyện tốt mẹ làm đi, chúng ta mở cửa làm là để buôn bán chứ không phải là nơi trông coi trẻ nhỏ! Thăng bé cực kỳ bất mãn với chuyện tôi đồng ý cho Phàn Tịnh Đồng đến đây.

Tôi hơi nhú mào, không nói tiếng nào, nhìn Liệt Minh Dĩ để chứng nhận sự thật. Cậu gật đầu một cái, khẳng định, Đứa bé này không chỉ bướng bỉnh mà còn rất gian xảo nghịch ngợm. Cậu ấy vừa nói vừa day hai huyệt thái dương, đáng vẻ rất khổ sở.

.... Tôi im lặng, không biết nên nói cái gì cho phải, một lần sảy chân để hận nghìn đời....

Hôm nay con nhện, nếu muội ấy còn trở lại cửa hàng tìm con nữa thì đừng trách con không khách khí! Hừ! Tiểu Thương Sí giận đến hai mắt bốc lửa, thở phì phò, bực tức phất tay áo rời đi. Ầm! Cửa phòng đập mạnh vào nhau, tôi theo phản xạ bịt hai tai nhắm hai mắt lại.

Liệt Minh Dĩ ngồi xuống giường, kéo tôi xuống khiển trách, Xem sau này nàng còn dám cầm củ khoai lang nóng bỏng tay nữa hay không?

Ngay cả cậu cũng nói như vậy! Tôi cúi đầu như thể một đứa trẻ vừa làm việc sai, hai tay nín chặt chân bông.

Cậu, để mặt tôi dựa vào ngực mình, vuốt tóc tôi ra sau, hỏi, Hôm nay ở nhà nàng đã làm gì?

Cậu ấy hỏi làm tôi nhớ lại Phàn phu nhân tới, liền kể lại việc được liệu và bản vẽ cho cậu nghe.

Sau khi nghe xong, một tay cậu giữ chặt gáy tôi, nghiêng người về phía trước khẽ cắn đầu mũi tôi, Ở nhà dưỡng thai mà nàng cũng không thành

thực.

Tôi chu miệng lên, cắn lại cậu, Rảnh rồi không có việc gì làm, nên em suy nghĩ một chút về phương pháp mở rộng việc mua bán cũng tốt mà.

Hôm nay ta cũng làm một chuyện.

Chuyện gì?

Ta dán thông báo tuyển người làm. Còn sáu bảy tháng nữa là nàng lâm bồn rồi, ta muốn tận dụng khoảng thời gian này để bồi dưỡng người mới, sau đó khi nàng ở cữ ta có thể chăm sóc chu đáo cho nàng. Lúc nàng mang thai Thương Sí ta đã không đối xử tốt với nàng, lần này ta muốn bồi thường, để nàng có thân thể được điều dưỡng đầy đủ. Cậu vừa nói, vừa dịu dàng như nước vuốt khẽ mặt tôi.

Tướng công.... Lòng tôi trở nên mềm mại, cảm động đến mũi đau xót, hồng vành mắt. Thì ra là cậu đều nhớ, không hề quên.

Đừng khóc, lúc đầu ta không biết quý trọng, nhưng hiện nay ta đã biết rồi. Ta đã hiểu chuyện hơn, sẽ không hồ đồ giống như trước kia, khiến nàng thương tích khắp người.

Đừng nói nữa.... Đừng nói nữa! Tôi chặn môi cậu lại, lắc đầu rơi lệ, nhào vào ngực cậu. Cậu thật đáng ghét, luôn khiến tôi cảm động, luôn khiến tôi không cầm được nước mắt.

Cậu hôn tóc tôi, cọ cằm vào trán tôi, ghé vào tai tôi nói, Nàng thật là, bao giờ nàng mới sửa được tật hay khóc của mình vậy? Nếu con gái của chúng ta cũng thích khóc giống như nàng thì cả cái ‘phủ Di Hòa’ này sẽ bị lụt mất.

Biến đi, ghét! Tôi cười rộ lên, đâm ngực cậu một cái.

Cậu hôn đôi mắt đắm lệ của tôi, cầm quần áo cạnh giường mặc lên cho tôi, vừa giúp tôi đi giày, vừa nói, Đứng lên hoạt động một chút, sau đó sẽ dùng bữa tối!

Ừm! Tôi gật đầu, đặt bàn tay nhỏ bé vào lòng bàn tay cậu rồi đứng dậy. Trái tim thật ấm áp, trong lòng thật ngọt ngào. Tôi nghĩ tôi là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này!

Chỉ ba ngày sau khi nhận được bản vẽ, Phàn Bân và vợ liền cùng nhau đến phủ. Anh ta cực kỳ thích thiết kế của tôi, và lại còn xem xét tốt chuyện buôn bán trong tương lai. Chúng tôi ký hiệp nghị về tính hạn chế của song phương: đồ trang sức tôi thiết kế chỉ có thể do cửa hàng châu bảo của Phàn Bân chế luyện gia công, không được truyền phương pháp gia công cho những người khác; sau khi chế tạo thành công đồ trang sức sẽ do hai bên mua bán, cũng giống như trên, không được trao quyền mua bán cho kẻ thứ ba. Kể từ đó sẽ hình thành ‘trang sức độc quyền’, bất luận đồ trang sức có bán được hay không, thịnh vượng hay không thịnh vượng cũng là chuyện của à chúng tôi; lãi bao nhiêu, lỗ bao nhiêu đều không liên quan đến người khác.

Sau khi ký hiệp nghị xong tôi truyền lại căn kế phương pháp gia công Lưu Ly và những trang sức khác cho Phàn Bân, đồng thời cũng chỉ ra đâu là khâu quan trọng cần đặc biệt chú ý. Anh ta ghi nhớ lời tôi nói, sau khi trở về liền bắt tay vào chế luyện.

Số lượng sản phẩm lớn gồm mười hai món, ngoại trừ ngoại hình tinh mỹ, Phàn Bân còn nhằm vào sự phối hợp của những trang sức có đặc tính khác nhau, đồ trang sức vừa ra lò liền chấn động thành Triều Dương, và lại nhóm ba trăm thành phẩm đầu tiên chế luyện xong bị mua hết sạch. Chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi đã dậy lên một làn sóng trong thành!

Sự thật chứng minh, yêu cầu ký kết hiệp định hạn chế lúc đầu của tôi cực kỳ chính xác. Rất nhiều thương gia sau khi nhận thấy cơ hội buôn bán mới đều rớt rít tặng lễ cho Phàn Bân, hy vọng có thể từ chỗ anh ta biết được cách chế tạo mười hai món trang sức để bán trong cửa hàng mình. Có hiệp nghị, Phàn Bân mặt lạnh đều từ chối hết, anh ta dùng ánh mắt lạnh lùng ‘giết sạch’ toàn bộ người đến cửa bãi phỏng. Tất nhiên, người thiết kế tôi đây cũng trở thành người thần bí hoàng kim trong miệng của đông đảo chủ cửa hàng châu báu.

Có đồ trang sức mới, Nhiếp Quang và Mục Liễu Như bận túi bụi, ngay cả Liệt Minh Dĩ cũng phải rút người qua bên cạnh giúp một tay. Hơn hai tháng trôi qua, trào lưu đồ trang sức nổi lên, dân chúng bên trong thành Triều Dương đều không ngừng mua, ngay cả thương nhân ngoại thành cũng hâm mộ tiếng tăm mà cả đoàn đến mua sắm. Ngân lượng chúng tôi kiếm được càng không phải nói. Hiện nay việc chúng tôi phải làm nhiều nhất chính là gảy bàn tính ở trong phủ, đếm ngân lượng, ban đêm nằm mơ cũng sẽ cười đến tỉnh....

Ngày mừng năm tháng năm, đá đóng cửa hàng sớm trở về phủ sớm hơn hai tiếng đồng hồ để cùng tôi mừng sinh nhật Tiểu Thương Sí. Hôm nay Tiểu Thương Sí tròn 7 tuổi, vóc dáng phát triển rất nhanh, dáng dấp cao hơn hẳn những bạn cùng trang lứa do chăm chỉ tập võ, xương cốt cũng cực kỳ rắn chắc.

Tôi mang thai năm tháng, bụng đã nhô lên, một tay vịn đỡ eo, vừa được nha hoàn dìu đến phòng ăn, chưa tới nơi mà đã nghe thấy tiếng hét từ trong vườn hoa truyền đến, Phàn Tịnh Đồng, hôm nay là sinh nhật của huynh, đâu phải sinh nhật của muội, muội đuổi theo huynh làm gì, mau về nhà đi! Người xuất hiện cùng giọng nói, chỉ thấy Tiểu Thương Sí bước rất nhanh về phía trước.

Tiếng chuông thanh thúy đuổi theo bước chân thẳng bé, cả một bộ đồ màu hồng đập vào mắt tôi. Khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo của Phàn Tịnh Đồng hơi

đỏ lên vì phải chạy theo. Cô bé cười đến mê người. Sỉ ca ca không cần đi nhanh như vậy mà, muội muốn đón sinh nhật cùng huynh!

Ai muốn đón sinh nhật cùng muội, mau về nhà đi, đừng quẩn lấy huynh nữa! Sắc mặt Tiểu Thương Sỉ xanh mét, ẩn chứa dấu hiệu muốn phát điên.

Hai đứa chúng nó nhanh chóng tiến lại gần chỗ tôi, Tiểu Thương Sỉ thấy tôi không gọi ‘mẹ’, mà trực tiếp lườm tôi một cách ác độc, ánh mắt oán giận tôi đã làm chuyện khiến thằng bé không được yên bình.

Ha.... Ha.... Tôi cười gượng với nó. Phàn Tịnh Đồng nhìn thấy tôi hết sức lễ phép, gọi tôi một cách ngọt ngào, Di di! Tôi xoa đầu con bé, gật đầu một cái, con bé cười chạy vào phòng ăn, vừa vào một cái đã khiến Tiểu Thương Sỉ tức giận hết rống lên.

Con bé cứ quẩn lấy Thương Sỉ, Thương Sỉ thật đáng thương.... Liệt Minh Dã dìu tôi, để nha hoàn kia lui xuống. Sau đó đến Nhiếp Quang, Mục Liễu Như, Thảo Hồ, A Y Nại đều làm bộ dạng ‘thương mà không giúp được gì

Lúc dùng bữa Phàn Tịnh Đồng tháo cái chuông trên đuôi tóc hai bên xuống buộc lên cổ tay Tiểu Thương Sỉ. Tiểu Thương Sỉ thấy thế liền hất tay từ chối. Keng chuông rơi xuống đất, phát ra âm thanh ngân vang.

Phàn Tịnh Đồng trừng mắt nhìn Tiểu Thương Sỉ sau đó khom lưng nhặt lên đeo lại vào tay thằng bé. Tiểu Thương Sỉ muốn tháo ra thì bị con bé đi trước một bước cầm cái đĩa đặt ở lỗ mũi uy hiếp, Không được tháo ra, nếu huynh tháo nó ra muội sẽ dùng chiếc đĩa này đâm xuyên qua mũi huynh!

Nghe vậy, một chiếc đĩa trong tay tôi rơi xuống bàn.

Muội.... muội đúng là không biết phân rõ phải trái! Tiểu Thương Sỉ giận đến đỏ mặt, nhìn cái chuông chăm chăm, rồi lại nhìn chăm chăm Phàn Tịnh Đồng, cơ mặt co rúm.

Ha ha.... Phàn Tịnh Đồng giận quá hóa cười, vuốt ve cái chuông cười híp mắt nói, Đừng để muội nhìn thấy huynh tháo cái chuông này xuống nếu không ngày nào muội cũng đến cửa hàng quấy rối khiến Đồng Phúc không buôn bán được.

Nghe vậy, chiếc đĩa còn lại trong tay tôi cũng rơi nốt xuống, ghen hòng nhìn trần trời. Cạch, cạch, cạch những tiếng vang liên tiếp vang lên, nhìn lại thì thấy toàn bộ đĩa trong tay mọi người đều rơi hết, và lại mặt người nào người nấy đều như thể gặp ôn thần.

Tiểu Thương Sí suýt nữa thì tắt thở, nắm quyền muốn đập cái bàn nhưng rồi lại nhịn, lấy tốc độ cực kỳ chậm rãi đặt quả đấm xuống. Tay cầm đĩa cứng ngắc, một lát sau mới thả lỏng, gắp một miếng thịt bò bỏ vào miệng nhai ngẫu nhiên cho hả giận, như thể miếng thịt bò ấy chính là Phàn Tịnh Đồng vậy.

Nhìn nụ cười đầy hài lòng trên khuôn mặt xinh đẹp của Phàn Tịnh Đồng tôi mới bừng hiểu ra. Thì ra con bé đã nhìn trúng Tiểu Thương Sí! Thì ra hai chữ ‘mỹ ngọc’ Phàn phu nhân nói lúc gần bước ra khỏi cửa là đã chấp nhận Tiểu Thương Sí! Thì ra, tôi lại đi giúp đỡ một cô bé tinh quái theo đuổi con trai mình! Thảo nào mà nhà họ Phàn đối xử với tôi tốt như vậy, hóa ra là bồi dưỡng quan hệ thông gia từ nhỏ! Con dâu của tôi lại là một người điêu ngoa, tinh quái? Trời ơi, tôi không thể chịu nổi mất! Sự đả kích này quá lớn!

Chương 89: Hạ sinh

Chúng tôi nhìn Tiểu Thương Sí húp cháo, húp rất chậm. Tay trái thẳng bé vừa động một cái là cái chuông đeo trên cổ tay kêu lên, mới đầu còn thấy âm ỹ, nhưng bốn tháng trôi qua nghe nhiều rồi cũng thành quen.

Thằng bé thấy chúng tôi nhìn nó, ánh mắt lại dán vào cái chuông, khuôn mặt bình thường bỗng chốc trở nên u ám. Chúng tôi giật mình, nhanh chóng chuyển qua ngó tiền, ngó chỗ này chỗ kia, coi như thằng bé không ở đó.

Tiểu Thương Sí vỗ cái ‘bốp’ xuống bàn, làm bát đĩa kêu ‘lạch cạch’, nước canh trong bát tôi cũng suýt bị sánh ra ngoài, tiếng chuông kêu thanh thúy vang dội khắp phòng ăn, như thể đang kháng nghị thay chủ nhân của mình.

Thằng bé húp sạch bát cháo, mạnh dõng đưa lên bàn rồi đứng dậy bỏ đi. Chúng tôi ngoái đầu nhìn thằng bé thở phò lao ra khỏi phòng ăn, đợi thằng bé đi xa mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau cười.

Tiểu Thương Sí ấy mà, nhân lúc Phàn Tịnh Đồng không ở đây liền tháo cái chuông xuống, kết quả hôm sau Phàn Tịnh Đồng đến cửa hàng kiểm tra, thấy thằng bé không đeo, không nói hai lời liền quấy rối việc buôn bán, khiến Đồng Phúc tổn thất hơn trăm lượng bạc. Chỉ một lần ấy thôi đã khiến Tiểu Thương Sí rất sợ hãi, sớm tối trở về phủ lập tức đeo cái chuông lên tay trái. Sau đó Phàn Tịnh Đồng thường xuyên ‘kiểm tra đột xuất’, thấy thằng bé không tháo ra nên không quấy rối nữa.

Còn về Phàn Tịnh Đồng, con bé quả thật có bản lĩnh, thoáng cái đã khống chế được Tiểu Thương Sí, đúng là bá đạo chẳng khác gì người cha mặt lạnh của mình!

Sau bữa tối, tôi lười biếng dựa vào đầu giường ăn dưa hấu được bổ thành miếng, đã bỏ hạt, miếng nào miếng nấy man mát lành lạnh hết sức ngon miệng.

Liệt Minh Dĩ nằm lỳ ở trên giường, áp nhẹ tai lên cái bụng đã nhô cao tròn xoe của tôi, cậu vừa đảo mắt vừa chăm chú nghe động tĩnh của bảo bảo. Con người đang chuyển bỗng dừng lại, đóng tai lắng nghe, sau khi nghe

xong hưng phấn ngẩng đầu lên nói với tôi: Diệp nhi, đứa nhỏ vừa cử động đó! Cử động rất mạnh, ta đã cảm nhận được rồi!

Tôi mỉm cười gật đầu, dùng thìa múc nước đưa hẩu trong bát. Cũng đâu phải mới cử động một hai lần đâu, nhìn cậu ấy xem, lần nào cũng vui mừng y hệt như lần đầu cảm nhận thấy.

Thảo Hồ nói mấy ngày nữa là sinh rồi, ta nóng lòng không đợi được! Nói xong, cậu lại dán lỗ tai lên bụng tôi nghe máy th

Tay phải tôi cầm bát, tay trái vuốt ve mái tóc xõa xuống của cậu hỏi, Chàng đã nghĩ ra tên của con gái chưa?

Xong rồi! Cậu ngồi dậy, nhận lấy cái bát trong tay tôi, xuống giường đặt lên bàn, sau đó quay lại dựa vào bên cạnh ôm vai tôi, nói một cách hưng phấn đầy rạo rực, Con gái lớn tên là ‘Liệt Trường Ca’, con gái nhỏ tên là ‘Liệt Như Âm’, nàng thấy sao?

Trường Ca.... Như Âm.... Tôi rũ hai mắt xuống, lẩm nhẩm lại hai cái tên này, sau đó liền ngẩng đầu lên nhìn cậu, gật đầu tán thưởng, "Tên rất hay, mạnh mẽ mà dịu dàng!

Ha ha, Thương Sí, Trường Ca, Như Âm, một nam hai nữ, đây là hạnh phúc gia đình mà biết bao người mất cả một đời để theo đuổi, vậy mà chúng ta sắp có được hết thảy!

Tôi vui mặt trong ngực cậu đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên đó chỉ cười không nói gì. Đúng vậy, nam nữ đều có, ba đứa nhỏ không nhiều không ít, vừa đủ!

Một trận đau bụng như xé rách người khiến tôi đang ngủ say phải tỉnh lại. Hai tay tôi ôm lấy bụng ghen ngào gào lên, A.... Cơn đau bất ngờ khiến tôi suýt chút nữa không thở được!

Diệp nhi! Việc đầu tiên mà Liệt Minh Dĩ làm sau khi tỉnh dậy đó là nôn nóng gọi tôi trong bóng tối.

Tướng công, bụng em đau quá! Tôi hít một hơi rồi nhanh chóng nói rõ từng chữ, sau đó lại kêu, A.... thần kinh toàn thân đều bởi vì bụng đau mà c lên.

Nghe vậy, cậu nhanh chóng mò mẫm nhảy xuống giường thấp nển.

Tôi ôm bụng quằn quại trên giường kêu đau, trên trán đã lấm thấm đầy mồ hôi.

Nàng chờ chút, ta đi gọi bà đỡ! Đây là dấu hiệu rất rõ ràng tôi sắp sinh, cậu đã từng trải qua hai lần nên hiển nhiên rất hiểu. Cậu bỏ lại câu ấy xong không mặc quần áo mà lao ra khỏi phòng.

Ngay từ lúc một tháng bà đỡ đã được cậu mời vào phủ ở vì sợ rằng nhờ đâu tôi đẻ sớm hơn dự định sẽ trở tay không kịp.

Sau khi cậu gọi một tiếng, bên ngoài đột nhiên sáng ngời, bà đỡ tóc tai bù xù cùng Liệt Minh Dĩ chạy vào phòng, mọi người trong phủ trở nên tất bật trong nháy mắt.

A.... Tôi đau quá nắm chặt đệm giường. Liệt Minh Dĩ vội vàng nắm chặt tay tôi, đang định nói gì đó nhưng bị bà đỡ túm áo đẩy ra ngoài, muốn cậu ấy và Tiểu Thương Sí chờ ở bên ngoài.

Lần trước sinh đã đau đớn là vậy, nhưng lần này có tới hai đứa bé chen chúc trong bụng nên càng đau đớn hơn! Tất cả đau đớn đều tập trung ở phần thân dưới: sưng tấy, chặm rãi tách ra, đau đến nỗi tôi liên tục thét chói tai thở không ra hơi, A.... A.... Á!

Tam phu nhân dùng sức, nhìn thấy đầu rồi! Bà đỡ tách hai chân tôi, lập tức báo cáo tình hình. Nghe vậy, tôi tập trung sức lực của toàn thân, vừa rặn

vừa hét lên vì đau, cảm giác cái bụng căng cứng khó chịu khiến con người ta phát

Liệt Minh Dã ở bên ngoài vẫn gọi tên tôi, tiếp thêm sức lực cho tôi, bóng hình in trên giấy cửa vô cùng gấp gáp. Tôi nhìn bóng hình của cậu không tiếng động gập đầu, phối hợp dùng sức cùng với tiếng hô của bà đỡ, dùng sức, tiếp tục dùng sức!

A....tiếng thét chói tai vang lên, một trận đau đớn kịch liệt đánh úp tới, phần thân thể phía dưới bỗng nhẽ bẫng, nhẹ đến nỗi khiến người ta sinh ra ảo giác, như thể mình đang bồng bênh trên mây vậy!

Oa a.... oa a.... oa.... hai tiếng khóc một trước một sau truyền vào ai tôi, làm cho tâm trạng vốn đang căng thẳng của tôi dần thả lỏng. Toàn thân tôi không còn chút sức lực nào, nước mắt rơi xuống, tôi ngược đôi mắt mơ hồ lên nhìn: Sinh rồi.... Sinh rồi....

Rầm cửa phòng bị phá, tiếng bước chân dồn dập mà vui sướng đang hướng về phía giường

Chúc mừng Tam gia, Tam phu nhân đã sinh hạ hai bé gái! Giọng nói của bà đỡ như sấm vang. Tôi đảo mắt nhìn ra bên ngoài thì thấy bà và một nha hoàn mỗi người ôm một đứa bé cười đến nỗi không khép miệng được.

Liệt Minh Dã nhìn liếc qua con gái, sau đó liền đến ngồi xổm bên cạnh giường, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên mặt tôi. Cậu nói với giọng đầy cảm kích và dịu dàng, Diệp nhi, nàng phải vất vả rồi! Con gái chúng ta đã bình an đến thế gian này!

Tôi nói không nên lời, chỉ nháy mắt một cách yếu ớt, tôi muốn cười với cậu, nhưng không còn hơi sức. Cậu thấy tinh thần tôi cực kỳ không tốt nên lập tức dừng hành động lau mồ hôi giúp tôi lại, vội quay đầu gọi

Thảo Hồ lướt qua bà đỡ bắt mạch cho tôi, bắt xong thì yên tâm nói, Đừng lo lắng, Diệp nhi bị tiêu hao quá nhiều sức lực mà thôi, ngủ một giấc sẽ tốt hơn.

Nghe vậy, sắc mặt sợ hãi của Liệt Minh Dĩ mới giảm dần. Cậu quay đầu lại đau lòng vuốt ve gương mặt tôi.

Tôi chuyển ánh mắt từ mặt cậu sang đám người Tiểu Thương Sí, bọn họ đều cười và gật đầu với tôi. Tôi cười không nổi, chỉ biết dùng ánh mắt để giao tiếp với họ. Sau đó lại dời mắt lại nhìn Liệt Minh Dĩ, dưới cái nhìn đầu yêu thương của cậu tôi đã nhắm mắt lại. Một lúc sinh liền hai đứa, quá mệt mỏi, buồn ngủ quá....

Hôm sau, tôi mở to hai mắt nặng trĩu ra, dư quang khóe mắt liếc một cái liền thấy Liệt Minh Dĩ ngồi bên cạnh trên giường. Tôi xoay cổ sang nhìn cậu. Cậu ngồi xếp bằng, một tay chống cằm cười nhìn tôi. Cậu thấy tôi tỉnh lại, thả tay xuống, cúi người vuốt ve trán tôi, dịu dàng hỏi, Cảm thấy thế nào rồi? Còn mệt không?

Tôi nhắc tay lên rồi lại đặt xuống, thấy có sức rồi liền phủ tay lên gương mặt cậu. Cậu nắm lấy tay tôi, nghiêng đầu hôn lên lòng bàn tay.

Con gái đâu rồi? Tôi giọng khàn khàn mở miệng hỏi. Cậu đặt nhẹ tay tôi xuống rồi bước qua tôi nhảy xuống giường.

Tôi dõi mắt theo cậu. Cậu đẩy cái xe nôi cho trẻ nhỏ cách giường không xa tới, tiếng bánh xe lăn trên nền đất khiến tôi phải bật cười. Chiếc xe nôi này là do cậu tự tay cửa gỗ, tự tay bào gọt mà thành, bên dưới gắn bốn cái bánh xe, nhìn nó giống như một chiếc xe nhỏ.

Cậu dừng chiếc xe nôi ở đầu giường, đỡ tôi ngồi dậy. Tôi dựa vào người cậu, cúi xuống ngắm nhìn hai cô con gái khuôn mặt giống nhau như đúc - được quần tã nằm trong nôi - mà cười đến không khép miệng được. Con

của chúng tôi đó nha, cuối cùng cũng đến với chúng tôi! Tôi khẽ vuốt ve gương mặt non nớt của hai đứa, tò mò hỏi, Ai là chị? Ai là em vậy?

Trường Ca, Như Âm. Liệt Minh Dã dùng đầu ngón chạm nhẹ lên đứa bên phải rồi đến đứa bên trái.

Ha ha.... tôi cong mắt cười, thấy trên cổ tay Trường Ca và Như Âm đều đeo ruy băng - Trường Ca màu hồng, Như Âm màu phấn trắng - để phân biệt. Da nhăn quá, nhìn không ra là giống ai.

Ngốc ạ, lúc Thương Sí vừa chào đời cũng như vậy, qua vài ngày nữa da căng ra là có thể phân biệt được giống ai. Cậu ngồi ở đầu giường ôm eo tôi, để tôi tựa vào trước ngực mình. Tôi nhăn mũi, tức giận nói, Tất nhiên là em biết bây giờ da vẫn chưa căng chứ, ghét!

Ha ha.... Cậu cụng nhẹ trán mình lên trán tôi, tiếp đó là một nụ hôn, Đói không? Có muốn ăn chút gì không?

Không đói bụng, em muốn ngắm con! Tôi lắc tay, không nỡ rời tay khỏi gương mặt nhỏ nhắn của hai đứa nhỏ.

Cậu phủ tay mình lên tay tôi. Tôi quay đầu lại nhìn cậu, hai người cùng nhìn nhau cười, đồng thời cùng nhau vuốt khẽ khuôn mặt nhỏ bé của hai đứa nhỏ. Trái tim thỏa mãn, đập vững vàng và tràn đầy sung sướng!

Tôi tay trái bế Trường Ca, tay phải bế Như Âm, hai đứa đều đang giơ mắt tinh khiết nhìn tôi, cái miệng nhỏ chuyển động bú sữa, cả hai tay đều đặt lên chỗ mềm mại kia. Nửa tháng trôi qua, da mặt hai đứa đã không còn nhăn nữa, được mặt dần hiện ra, giống tôi nhiều hơn một chút, nhưng xinh đẹp hơn tôi, bởi vì còn có thêm một nửa bộ gien ưu tú của Liệt Minh Dã nữa.

Tôi vừa cho hai đứa bú, vừa ngẩng mặt lên nhìn Liệt Minh Dã đang tựa vào cuối giường lười biếng nhìn ba mẹ con chúng tôi, ánh mắt chuyển động

giữa tôi và hai đứa nhỏ.

Ngày nào cũng nhìn mà chàng không chán sao? Tôi bị cậu nhìn đến mặt nóng lên, tim đập thành thịch, đâm ra hơi bực mình.

Cả đời nhìn cũng không chán, chỉ biết là càng lúc càng nghiện..... Cậu co đầu phải lên, tay phải khoác lên đầu gối, để lộ ra nửa vòm ngực màu đồng trắng kiện.

Khóe mắt liếc thấy cảnh này, tôi không tự chủ được mà ngơ ngác nhìn cậu, trong miệng hơi khô nên đành nuốt nước miếng để giảm bớt.

Thấy tôi si mê nhìn mình, cậu liền có ý xấu, dùng đầu ngón tay khẽ vuốt xương quai xanh của mình, lòng bàn tay trượt xuống hai hạt đỗ nhỏ bên dưới. Hai má tôi bất chợt đỏ bừng lên, mãi móng cúi đầu không dám nhìn. Hành động trêu đùa của cậu ấy khiến thân thể có chút nóng lên.

Ha ha.... Cậu cười một cách vô lương, tiếng cười khàn khàn đầy mỉa mai hoặc, từng tiếng từng tiếng có tiết tấu kích thích mọi dây thần kinh và tế bào trong tôi.

Trường Ca, Như Âm bú sữa của em vì sao chàng không giành? Tôi đổi đề tài khác để hóa giải ‘miệng lưỡi khô khốc’.

Con gái và nàng đều cùng một giới tính, có gì mà phải giành. Cậu lưỡi biếng hừ một tiếng, tay trái chống lên giường, thân mình hơi nghiêng.

Nghe vậy, tôi ngẩn ra, ngay sau đó bật thốt lên: Là vì lý do này à? !

Chứ không thì là gì? Cậu vừa nói vừa buồn cười, hỏi ngược lại như thế câu hỏi của tôi là thừa vậy.

Chàng.... chàng chỉ vì lý do hoang đường này mà tước bỏ quyền lợi bú sữa của Thương Sí ư? Giọng tôi lên cao quăng tám, Trường Ca và Như Âm bị

giật mình nhất thời không bú sữa nữa. Thấy thế, tôi vội dịu sắc mặt nhẹ nhàng dỗ tụi nhỏ. Hai đứa thấy khuôn mặt hết sức hòa ái dễ gần của tôi mới tiếp tục bú sữa. Đỗ dành hai đứa nhỏ xong tôi giận đến nghiến răng nghiến lợi phóng ánh mắt lạnh như băng về phía Liệt Minh Dĩ.

Cậu nhún vai, bộ dạng vô lại đáng đánh đòn, Nam nhân có thể chạm vào nàng chỉ có ta mà thôi, cho dù là con trai ta thì cũng đừng có mơ!

Nghe vậy, suýt chút nữa tôi tắt thở! Rất muốn mắng cậu một trận nhưng lại sợ sẽ làm phiền Trường Ca và Như Âm sợ nên cố nhẫn nại, rỮ mắt xuống không thèm nhìn cậu nữa. Tôi tức chết mất thôi, đúng là tên ‘bạo quân hoang đường, đáng ghét’!

Sau bữa tối, Liệt Minh Dĩ tự mình giết cá làm canh. Tiểu Thương Sí chạy vào trong phòng tôi, đóng cửa lại, dùng tốc độ chạy trăm mét nước rút mà nhào về phía tôi.

Thấy thế, tôi vội gồng hai tay ra ôm lấy thân mình ngày càng chắc khỏe của thằng bé. Tôi chưa kịp mở miệng thằng bé đã vội vàng nói, Mẹ, nhân lúc cha không có ở đây, con muốn bú sữa mẹ!

Nghe vậy, tim tôi nhảy lên, đúng rồi, Liệt Minh Dĩ cần thời gian để giết cá làm canh, có cơ hội tốt như vậy sao không tận dụng? Nghĩ đến đây, tôi kéo áo để lộ phần mềm mại bên phải rồi nói với Tiểu Thương Sí: Mau bú đi, bú xong trở về phòng con nhớ súc miệng kéo cha con biết!

Thằng bé không nói hai lời, cúi đầu bú liền một hơi. Bú xong bình phẩm, Hơi tanh!

Con còn có thời gian xem nó tanh hay không tay à, mau bú đi! Cha con mà phát hiện ra là cả mẹ và con đều không có kết cục tốt đâu! Tôi chụp một bên vai thằng bé, thò cổ nhìn ra cửa.

Thằng bé không nói gì nữa mà liên tục bú sữa – dòng sữa mẹ tươi mát cách bảy năm không bú. Nếu không phải Liệt Minh Dã bá đạo không nói đạo lý, thằng bé cũng không phải lén lút như thế ăn trộm như bây giờ.

Tiểu Thương Sí bú no nê xong liếm môi thỏa mãn ợ lên, hiểu ra vấn đề nói, Vẫn là sữa mẹ thơm nhất! Mới đầu có hơi tanh nhưng càng về sau càng ngo...o... nn!

Tôi lấy tay lau khõe miệng của thằng bé, đẩy nhẹ bả vai nó thúc giục, Nhanh đi súc miệng.

Ha ha, phải đi ngay! Thằng bé nhìn một bên mềm mại đã xẹp của tôi gian xảo cười một tiếng rồi rời đi với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi Thương Sí đi, chỉ sau thời gian uống một chén trà Liệt Minh Dã đã bưng bát canh cá nóng hồi trở lại, cười híp mắt nói với tôi: Diệp nhi, canh cá tươi sống đây, không chỉ bổ cho thân thể mà còn có thể thúc sữa nữa, nàng để nguội một chút hãy uống. Cậu vừa nói vừa đặt bát canh xuống bàn rồi bò lên giường, kéo tôi vào trong ngực.

Vâng! Tôi khéo léo gật đầu một cái, mới vừa làm việc trái với lương tâm không nên nói nhiều thì tốt hơn.

Cậu vòng hai cánh tay ôm qua ngực tôi, mới vòng tay ôm được một lát liền dừng lại, ngay sau đó nhanh như chớp bỏ tay ra nhảy lên trước mặt, kéo áo tôi xuống một cách thô lỗ để bầu ngực của tôi lộ ra.

Thấy thế, tôi có tặc giạt mình lấy tay vòng trước ngực, biết rồi còn cố tình hỏi, Chàng muốn làm gì?

Cậu không nói gì chỉ kéo tay tôi ra nhìn chăm vào hai bn ngực, một lớn một nhỏ. Cậu so sánh xong, mặt mũi đột nhiên tối sầm lại, hung tợn gầm nhẹ, Nàng lại dám cho Thương Sí bú sữa! Không phải câu nghi vấn mà là một câu khẳng định đầy chắc chắn.

Tim tôi giật thót, há miệng thở gấp không hề phát ra âm thanh. Sắc mặt cậu quá kinh khủng, hai chân tôi trực chuẩn bị chạy trốn, nhưng cậu không cho tôi cơ hội. Cậu không nói hai lời ấn tôi ngã xuống giường, há miệng ngậm một bên ngực vẫn căng đầy sữa của tôi như thể ‘sói ác bổ nhào vào dê non’ mà ra sức hút. Ừm.... Tôi kêu rên, đau đến nỗi phải nhăn mày, vỗ vào sống lưng cậu kháng nghị, Đừng như vậy, Trường Ca và Như Âm tỉnh lại sẽ không có gì để ăn!

Còn có canh cá, hết sữa ăn vào lại có!

Sao chàng lại ‘cướp miếng ăn’ của con gái thế?

Câm miệng! Cậu chê tôi ồn ào, cắn một cái ở đầu ngực tôi để trừng phạt.

Ừm.... Tôi ngậm miệng rên rỉ. Cậu phát tiết hút hết một bên, hút xong cậu mới ngẩng đầu lên hăm hăm nhìn tôi nói, Nếu nàng còn dám cho Thương Sí bú sữa một lần nữa, ta bảo đảm sẽ để cho thằng bé bú vào bao nhiêu sẽ cho ra bấy nhiêu!

Nghe vậy, toàn thân tôi phát run, hai mắt trợn to thở hổn hển.

Cậu ấy nhảy xuống giường, mặt mày nghiêm nghị khuấy canh cá, thổi nguội một chút sau đó đưa tới trước mặt tôi, Không lạnh cũng không nóng, uống đi!

Tôi đang giận cậu ấy nên không có tâm trạng uống canh, nhưng không còn sữa nữa, nếu như Trường Ca và Như Âm thức giấc sẽ không có sữa bú vì vậy tôi cố nén giận nhận canh uống từng ngụm cho đến hết. Uống xong tôi trả bát lại cho cậu ấy, lau miệng rồi nằm soài trên giường bày lưng cho cậu xem. Cậu ấy không nói gì, quăng bát đặt lên bàn sau đó hờn dỗi đặt mông ngồi xuống ghế. Cậu ấy tức giận, tôi cũng tức giận, không thèm để ý đến người còn lại.

Tôi đang nằm trên giường thì hình ảnh tươi cười lúc gần đi bỗng hiện lên trong đầu tôi. Tôi mở to hai mắt, lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra rằng mình bị thằng bé chơi xỏ! Nó biết rõ Liệt Minh Dã thích ôm tôi còn cố tình đến đòi bú sữa, hành động này không phải là ngấm ngấm đâm tôi một nhát sao? Tôi đấm bùm bụp xuống giường, khá lắm tiểu tử thôi! Đồ tiểu tử đáng ghét!

Từ sau lần đó Tiểu Thương Sí không trở lại nữa, tôi thì bó tay với Liệt Minh Dã hay ghen muốn độc chiếm toàn bộ nên đành mặc cậu.

Tôi hưởng thụ sự chăm sóc của Liệt Minh Dã, tháng ở cữ đầu tiên được hầu hạ rất cẩn thận: thức ăn bổ, đồ uống bổ, canh bổ đều đủ cả. Trong thời gian ở cữ tôi phát hiện ra mình mập lên, hiện tại mới sinh con được hai tháng thế mà tôi đã có thêm hai vòng thịt!

Tôi nhìn vào gương đồng, thấy trên người nhiều thịt béo mà khóc không ra nước mắt, tôi véo thật mạnh, chỗ ‘thịt thừa’ kia khiến tôi cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều dựng ngược lên. Tôi càng soi gương càng kích động, liền để gương xuống xoay người lao lên giường đánh vào lồng ngực Liệt Minh Dã, vừa đánh vừa oán giận, Đều tại tại chàng suốt ngày bồi bổ cho em, nhìn em bây giờ đã béo thành dạng gì rồi này?

Cậu nắm quả đấm của tôi, nằm trên giường quan sát tôi từ đầu đến chân, quan sát xong lật người đè xuống dưới, bàn tay dò vào áo tôi vuốt ve cái bụng ‘phao cứu sinh’ của tôi, khàn khàn cười nhẹ, Nhiều thịt không phải rất tốt à, trước kia nàng quá gầy ấy.

Tốt cái gì mà tốt, tất cả đều là mỡ béo! Tôi trừng cậu, nếu không phải cậu cứ bồi bổ cho tôi chẳng kiêng thứ gì thì tôi đâu có mập thành ra như vậy?

Cậu không nghiêm túc, nhắc áo tôi hôn xuống phần bụng béo của tôi, môi mỏng mút mát, đầu lưỡi nhô ra liếm.

Đừng, đừng như vậy.... Cảm giác tê dại truyền từ ‘phao cứu sinh’ ra khắp toàn thân, khiến cả người tôi run lên, thịt nạc cùng mỡ béo đều không tự chủ được mà căng cứng.

Đừng nói mình mập, ta cảm thấy rất cân đối mà. Nhìn này, nhiều thịt sờ mới có cảm giác, lúc đầu chỉ toàn thấy xương. Cậu vừa nói vừa dùng hai tay vuốt ve thân thể tôi, ngón tay dài đẩy chiếc áo bên ngoài ra để lộ cái yếm bên trong. Bắt đầu từ ‘phao cứu sinh’ rồi dần dần đi lên theo đường thẳng lên hôn môi tôi.

Miệng lưỡi giao nhau, tôi quên mất sự oán giận trước đó mà dịu dàng dựa vào cậu, tim đập theo tiết tấu, ngực phập phồng lên xuống, thân thể tự động giãy dụa dưới người cậu. Sự nhiệt tình của cậu lây truyền sang tôi khiến tôi có chút không thể kiểm soát được.

Cậu vẫn luôn nhẫn nại đợi tôi điều dưỡng tốt thân thể, đã nhiều tháng không làm chuyện phòng the, bây giờ tiếp xúc nhiệt tình đầy kích thích, tình dục nóng bỏng không cách nào ngưng lại.

Cậu đụng chạm đoạt lấy như thể kẻ điên, hơi thở nặng nề phả lên thân thể tôi từng đợt lửa nóng. Hai chúng tôi đòi hỏi lẫn nhau bao nhiêu cũng không đủ, dường như muốn lấp đầy quãng thời gian không hoan ái. Chúng tôi lăn lộn trên giường, ván giường kêu ‘kéo kẹt’ như tiếng chuột con náo loạn. Đêm khuya yên tĩnh, Trường Ca và Như Âm đều đã ngủ rồi, tôi che miệng lại, đè nén tiếng rên rỉ đứt quãng truyền ra từ kẽ tay. Tôi và cậu cuồng loạn liều chết cùng nhau giao thoa!

Điên cuồng, rên rỉ, gầm thét, phát tiết. Hai người chúng tôi mệt nhoài ngã xuống giường thở hồng hộc, thân thể trần như nhộng đầy mồ hôi, trong không khí tràn ngập mỹ vị tình dục.

Trong mắt tôi tất cả đều là màu hồng, rất nhiều rất nhiều bong bóng bảy màu nhẹ nhàng tung bay, càng ngày càng nhiều, nhưng không vỡ một trái

nào.

Xúc cảm thô ráp giúp tôi lấy lại tinh thần. Tôi ngoái đầu lại nhìn thì thấy Liệt Minh Dĩ dùng khăn vải lau mồ hôi trên người tôi, hơi thở vẫn bất ổn, trong mắt và trên mặt cậu còn lưu lại sắc dục chưa tan. Tôi cầm tay cậu kéo lại bên môi hôn, mùi vị ngọt ngào trong lòng sắp nhấn chìm tôi rồi!

Cậu véo nhẹ đầu mũi tôi, rút tay về tiếp tục lau người giúp tôi sau đó vệ sinh phía dưới. Tôi nhắm nghiền mắt, nhiệt độ trên mặt lại một lần nữa tăng cao.

Cậu lôi chăn mỏng qua đắp lên người tôi, tôi hí mắt nhìn lên cậu. Cậu đang thấm ướt khăn, vắt khô rồi lau thân mình. Thân hình trắng kiện cùng những đường cong mê người khiêu gợi kia không khỏi khiến tôi say mê. Tôi như thể sắc nữ tham lam quan sát thân thể cậu, cho đến lúc cậu quăng khăn đi mới vội vàng nhắm mắt lại giả bộ như chưa từng mở mắt ra.

Cậu trèo lên giường, cắn vành tai tôi rồi nói những lời hết sức xấu hổ, Vóc người vì phu thế nào, có phải hết sức hoàn mỹ không?

Nghe vậy, mặt tôi đỏ như trứng tôm, kéo cao chăn mỏng che kín mặt mình. Tôi muốn độn thổ. Cậu đúng là đồ đáng ghét! Biết tôi nhìn trộm rồi còn cố tình châm chọc, đồ đáng ghét!

Ha ha ha ha.... Cậu hài lòng trêu chọc, cách chăn mỏng hôn lên mặt tôi, sau đó nằm xuống, chui vào trong chăn cùng tôi tiếp xúc da thịt.

Tôi sợ hãi hô khẽ. Tôi không dám cử động, thân nhiệt của c vẫn rất cao, vừa chạm vào người cậu một cái là nhiệt độ cơ thể tôi như thể đột nhiên tăng vọt.

Đừng căng thẳng, nàng đã mệt rồi, ta sẽ không khiến nàng không chịu nổi, ngủ đi! Cậu cọ cọ trán tôi, đơn giản chỉ có ôm thôi!

Tôi đỏ mặt gật đầu, nhiệt độ tăng lên đã dần hạ xuống. Tôi nhắm mắt lại, vùi vào trong ngực cậu từ từ chìm vào giấc ngủ....

Chương 90: Kết thúc + lời cuối sách

Tháng một, tuyết rơi đầy trời, những bông tuyết lớn không ngừng rơi, không biết thế giới này đã được bao phủ và làm sạch biết bao nhiêu lần, chỉ biết mùa đông năm nay vô cùng lạnh, lạnh đến độ khiến người ta cảm thấy cái lạnh thấm vào tim. Tuyết rơi cực kỳ nhiều, từ đầu tháng một đến giờ hình như chưa lúc nào ngừng rơi. Đã bảy ngày rồi, tất cả đều là một màu trắng xóa, không nhìn được được điểm cuối....

Chúng tôi cùng nhau ăn cơm, uống canh nóng trong căn phòng được sưởi ấm, chẳng ai muốn động dậy dù chỉ một động tác nhỏ. Tuyết rơi quá dày, cửa hàng đã đóng từ sớm, người trên đường phố ít đến hoang tàn. Hai tay tôi bưng bát canh nóng hít lấy hơi ấm, hai chân duỗi ra phía trước lò sưởi. Những bộ phận được sưởi vô cùng ấm áp, những bộ phận không được sưởi thì rét căm căm, tương phản rất lớn.

Có tiếng bước chân từ xa dần đến gần, và lại còn hết sức nặng nề chậm chạp. Chúng tôi nghe thấy âm thanh này đều ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa phòng ăn. Nghe tiếng bước chân khác thường này, trái tim kiềm chế được mà đập loạn, từng chút từng chút như sắp vỡ tổ cổ họng.

Tiếng bước chân ngừng người cũng xuất hiện. Y Tư Táp mặc trên người bộ quần áo xa xỉ, vẻ mặt nghiêm túc hiện ra trước mắt. Anh ta không mặc triều phục của thái tử nhưng bộ quần áo này cũng đủ khiến người ta kinh ngạc. Từ lễ mừng năm mới tới giờ chúng tôi chưa gặp anh ta, giờ lại đột nhiên xuất hiện khiến chúng tôi hết sức khó hiểu.

Không chỉ có mình anh ta đến mà còn có cả hai đội cấm vệ quân hoàng gia đi cùng, tình huống này khiến chúng tôi đồng loạt đứng bật dậy. Đã xảy ra chuyện gì thế?

Ca ca.... A Y Nại không hiểu gì gọi nhỏ, Y Tư Tạp không trả lời, nhìn lướt qua chúng tôi sau đó lấy một cuộn thánh chỉ từ trong tay áo rộng ra. Thánh chỉ này không thể nào quen thuộc hơn được, chúng tôi vội vàng quỳ xuống, hai tay chống xuống đất.

Y Tư Tạp mở thánh chỉ ra, trầm giọng tuyên đọc từng câu từng chữ trong đó, Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Mệnh Hoàng bát nữ A Y Nại và Nhiếp Quang năm ngày sau là ngày đẹp tháng tốt tiến hành bái đường thành thân, khâm thủ!

Thánh chỉ được tuyên xong, chúng tôi khiếp sợ ngay tại chỗ, ngay sau đó liền nghe thấy một, hai, ba, bốn, bốn tiếng ‘choang’. Quay đầu nhìn lại thì thấy những cái bát trong tay A Y Nại, Thảo Hồ, Nhiếp Quang và Mục Liễu Nhứ toàn bộ rớt xuống đất, không chừa một ai.

Bên trong phòng khách rất yên tĩnh, có thể coi là ‘lặng như tờ’. Sau khi nghe xong thánh chỉ, đại não của tôi rơi vào trạng thái trống rỗng, tim ‘thình thịch thình thịch’ đập kịch liệt. Tôi chỉ biết nhìn chăm chăm vào chỉ trên tay Y Tư Tạp mà không nói được tiếng nào. Trời đất ơi, sao hoàng thượng lại hạ thánh chỉ như thế này?

Không.... A Y Nại hoàn hồn đầu tiên, thét lên một tiếng. Cô ấy không thể tin nổi mà xông lên trước đoạt lấy thánh chỉ kiểm tra. Tay cô ấy run lên, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, cắt không còn giọt máu. Muội không lấy! Giọng nói bén nhọn vang lên, hai tay vịn lại trực xé bỏ thánh chỉ.

Muội điên à? Y Tư Tạp nhanh tay lẹ mắt đoạt lại thánh chỉ trong tay A Y Nại, nhét vào tay áo rộng, sắc mặt còn khó coi hơn cả lúc mới bước vào phòng.

Tại sao phụ hoàng lại hạ chỉ ý như vậy? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? A Y Nại rất kích động, chộp lấy cánh tay anh ta cuống quýt hỏi.

Năm nay muội đã hai mươi hai tuổi rồi, đã qua tuổi lấy chồng, phụ hoàng nói muội đường đường là một công chúa mà cả ngày cứ sống ở bên ngoài cung không ra thể thống gì, vì thế liền kết duyên cho muội và Nhiếp Quang. Nhiếp Quang là người chính trực, hơn nữa trên chiến trường còn lập được nhiều chiến công hiển hách cho triều đình, cho nên phụ hoàng rất yên tâm gả muội cho cậu ta. Y Tư Tạp vừa nói vừa quét mắt về phía Nhiếp Quang mặt không còn chút máu. Thân thể cao lớn của Nhiếp Quang chợt run lên, đặt mông ngồi xuống ghế. Anh ta hết sức sửng sờ!

Có tiếng đế giày quẹt trên mặt đất, Thảo Hồ bị giật mình quá độ, mặt mày hơi méo mó. Anh ta vốn ngờ nghệch, nhưng cơn đau trong nháy mắt vừa rồi đã khiến anh ta hiểu ra.

Huhu.... tiếng nước nở nghẹn ngào vang lên, Mục Liễu Như che miệng lại lao thẳng ra khỏi phòng ăn, khoảng chừng năm giây sau Nhiếp Quang mới nhớ đến việc đuổi theo, Liễu Như

A Y Nại thấy được sự đau đớn trong mắt Thảo Hồ liền như thể thấy được một cọng rơm cứu mạng nên buông luôn tay Y Tư Tạp ra, thay vào đó là tay Thảo Hồ, vừa kích động vừa vui mừng hỏi, Huynh có lời gì muốn nói à?

Thảo Hồ run rẩy mấp máy đôi môi, mặt trắng bệch đến kinh người, ngay cả gân xanh dưới lớp da cũng có thể nhìn thấy được. Nói.... nói cá.... gì.... Anh ta mấp máy môi hồi lâu mới phun ra được ba chữ đứt quãng.

Nghe vậy, sự vui mừng mong đợi của A Y Nại biến mất. Cô ấy gần như nổi điên đánh vào lồng ngực anh ta, tiếng nắm đấm nện vào lồng ngực tạo thành âm thanh trầm muện bèn chắc, trực tiếp đẩy Thảo Hồ từ đứng thẳng

xuống thành ngòi. Lúc ngồi xuống thân thể nghiêng lệch đụng vào cái ghế, cái ghế kết đồ ầm xuống, lăn liên mấy vòng rồi bất động.

Phụ hoàng bắt muội gả cho Nhiếp đại ca, vậy mà huynh lại nói không có gì để nói với muội là sao? Vành mắt A Y Nại nhanh chóng hồng lên, dùng sức dậm chân, chỉ vào mũi anh ta quát, Người muội yêu là huynh, rốt cuộc huynh có hiểu không, hả?

Cuối cùng cô ấy cũng đã thổ lộ, nhưng lại là trong hoàn cảnh này....

Mười hai chữ ‘Người muội yêu là huynh, rốt cuộc huynh có hiểu không, hả?’ làm đồng tử của Thảo Hồ dần dần co lại, kinh ngạc khó tin như thể bị một tia sét đánh trúng đỉnh đầu vậy. Anh ta duy trì tư thế nghiêng người tay chống đất, nhìn A Y Nại mà như nhìn thấy quỷ.

Lần đầu tiên ca ca viết thư cho muội nhắc tới huynh thì muội đã nảy sinh hứng thú với huynh. Ca ca viết càng nhiều thư cho muội thì hứng thú của muội dành cho huynh càng nhiều, lúc muội quyết định đến tiền tuyến tìm ca ca là muội đã thích huynh rồi! Muội tới tiền tuyến để giúp đoạt thiên hạ, và cũng là vì huynh! Muội kiếm cơ nhờ huynh giúp muội chế thuốc dưỡng nhan, kiếm cơ bắt chuyện với huynh, kiếm cơ thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt huynh để huynh cho là trùng hợp. Muội vẫn luôn tìm cơ chính là vì muốn có thể tiếp cận huynh gần hơn, hiểu huynh rõ hơn, để huynh biết bên cạnh huynh có sự tồn tại của muội, để huynh phát hiện ra muội rất tốt rồi từ đó sẽ thích muội! Muội đã bỏ qua thân phận là một cô gái dè dặt liên tục lấy lòng huynh, bỏ qua thân phận công chúa để chạy tới thành Triều Dương giúp huynh quản lý y quán, bỏ qua sự kiêu ngạo tự tôn cùng huynh tới chợ được liệu cò kè mặc cả. Muội làm tất cả những thứ đó đều là vì huynh! Ngay cả phụ hoàng cũng biết muội đã hai mươi hai tuổi, đã qua tuổi lấy chồng từ lâu. Muội đã gửi gắm tuổi thanh xuân của mình lên người huynh! Muội đường đường là một công chúa, muốn kiêu đàn ông như thế nào mà chẳng có, nhưng lại cứ đi yêu cái tên đầu gỗ ngu ngốc như huynh! Người có mắt đều biết muội yêu huynh, chỉ có huynh là không biết! Muội vẫn

luôn yên lặng làm mọi thứ theo đuổi huynh năm năm, bây giờ phụ hoàng muốn muội gả cho người muội không yêu, vậy mà huynh lại nói không có gì để nói với muội, rốt cuộc trong lòng huynh có muội hay không? Nói tới câu cuối cùng, nước mắt cô ấy rơi lã chã, vừa tức vừa uất ức.

Nghe cô ấy nói ra những lời tận đáy lòng người ngoài như tôi đây cũng không nhịn được mà bật khóc. Năm năm qua cô ấy đã bỏ ra rất nhiều, riêng tôi thôi nhìn thấy cũng cảm thấy đau lòng, từ xưa đến nay có vị công chúa nào sẽ vì một người đàn ông mà làm nhiều việc đến thế?

Một tràng lời nói thật dài làm cho sắc mặt Thảo Hồ thay đổi liên tục: hết đỏ lại trắng, đồng tử co giãn liên hồi, hô hấp dồn dập không yên, ngực phập phồng hoàn toàn không theo tiết tấu như thể sắp nổ tung do không chịu được nhịp tim đập quá nhanh.

Nói, rốt cuộc trong lòng huynh có muội hay không? A Y Nại than thở khóc lóc, ngồi xổm xuống túm lấy vạt áo trước ngực anh ta mà gào khóc.

Thảo Hồ vừa khiếp sợ vừa ngu ngơ không cách nào hình dung được. Quá nhiều thông tin cùng một lúc não của anh ta căn bản là không thể tiếp thu ngay lập tức, hơn nữa A Y Nại lại mất khống chế nói chuyện một cách bức bách làm môi anh ta càng run rẩy không lên lời.

Tôi vừa vội vừa giận, nhưng lại không thể mở miệng ra nói chuyện giúp A Y Nại vào thời khắc này. Tôi căng thẳng nắm chặt hai nhìn chăm chăm Thảo Hồ. Người ngu đi chẳng nữa nghe A Y Nại thổ lộ cũng sẽ hiểu, huống chi hai người họ còn sống chung năm năm.

Thảo Hồ nhìn chăm chăm A Y Nại rất lâu, đột nhiên không hề báo trước mà hất văng tay cô ấy ra, ngồi dưới đất hai chân đạp lui về phía sau, vừa lùi vừa vội vàng lắc tay, nhảy lên, kêu thảm thiết rồi lao ra khỏi phòng ăn.

Thổ lộ chân tình đối lấy được chính là sự sợ hãi và trốn tránh. A Y Nại tan nát cõi lòng, hoàn toàn sụp đổ, hai chân mềm nhũn ngã quỵ trên mặt đất,

hai tay che mặt khóc nức lên, miệng hàm hồ gào, Rốt cuộc kiếp trước ta đã tạo nghiệp chướng gì mà kiếp này lại yêu phải một cái cọc gỗ?

Tiếng khóc như xé ruột xé gan của cô ấy đâm vào tim tôi, tôi quay mặt vùi mặt vào trong ngực Liệt Minh Dĩ không dám nhìn bộ dạng khóc thảm thương của cô. A Y Nại yêu quá khổ....

Liệt Minh Dĩ giang một tay ôm tôi, bàn tay khác khẽ vỗ vai tôi an ủi. Cậu hô hấp hơi run rẩy, cũng đau lòng vì A Y Nại. Thảo Hồ cái gì cũng không biết, cô ấy yêu Thảo Hồ nhất định rất khổ sở!

Y Tư Táp nhắm thật chặt hai mắt, bấp thịch hai bên quai hàm liên tục co rúm. Anh ta đang kiềm chế, dùng sức lực toàn thân để kiềm chế!

Thảo Hồ chạy đi rồi, ở bên Nhiếp Quang cũng bắt đầu gào thét, Liễu Như, nàng còn muốn trốn chạy đến bao giờ nữa?

Không cần nhìn tận mắt, chỉ cần nghe giọng nói của anh ta là đã có thể hình dung được nét mặt đau đớn đến điên cuồng.

Ta yêu nàng, A Y Nại yêu Thảo Hồ, ai yêu ai trong lòng mọi người đều biết rõ! Chẳng lẽ nàng phải tận mắt nhìn thấy ta cười A Y Nại nàng với vừa lòng hay sao?

Nghe vậy, Mục Liễu Như ngừng khóc một chút, sau đó tiếp tục.

Nàng nhìn ta đi! Nhiếp Quang thét lên, giọng nói có chút bá đạo, Ta không quan tâm nàng là quả phụ! Không quan tâm người chồng đã không còn của nàng, hay đứa bé đã mất, không phải xử nữ gì gì đó! Ta yêu con người nàng như thế này, chứ không phải yêu quá khứ của nàng! Ta muốn nàng, nàng có hiểu hay không? Năm chữ cuối cùng được gầm thét vang vọng đất trời chứa đựng tình cảm sâu đậm và sự hành hạ của tình yêu trong những năm vừa qua.

Tiếng khóc của Mục Liễu Như dừng lại, một giây, hai giây, ba giây.... mười giây sau lại tiếp tục khóc nức lên. Tiếng khóc nghẹn ngào nhất từ trước tới giờ, tiếng khóc tê tâm liệt phế và tiếng thét chói tai là câu trả lời duy nhất cho Nhiếp Quang.

Bên ngoài yên tĩnh, yên lặng.... yên lặng.... yên lặng.... Rầm.... một tiếng vang vang lớn, rốt cuộc không còn nghe thấy bất gì lời nào của Nhiếp Quang nữa, chỉ tiếng khóc đứt đoạn không dứt của A Y Nại và của Mục Liễu Như bên tai....

Yêu nhau nhưng lại hành hạ lẫn nhau, chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời này chắc cũng chỉ đến thế này thôi. Bốn ngày trôi qua, Thảo Hồ và Mục Liễu Như nhốt mình ở trong phòng không bước ra cửa nửa bước, một rãnh nhỏ để nước chảy vào cũng không có. A Y Nại và Nhiếp Quang đều như người mất hồn, yên tĩnh đến đáng sợ, nên nói gì họ đều nói rồi, nên làm cũng đã làm rồi, nhưng vẫn không được bất kỳ sự đáp lại nào từ Thảo Hồ và Mục Liễu Như cả. Mắt thấy chỉ còn một ngày nữa là đến hạn phải vào Hoàng Thành bái đường thành thân, mà bốn người kia mỗi người một ý nghĩ khiến người ta sốt ruột muốn bốc hỏa.

Mục tử tử, đại ca và A Y Nại không yêu nhau, cố tình trói họ vào cùng một chỗ tất cả mọi người đều sẽ đau khổ! Hạnh phúc đang ở ngoài cánh cửa kia, tử chỉ cần mở nó ra là có thể nắm được! Đối với đại ca mà nói, rốt cuộc tử sẽ giữ huynh ấy lại? Hay là buông tay đây? Ngày mai hai người họ phải theo Y Tư Táp vào Hoàng Thành bái đường thành thân rồi, tử phải đưa ra quyết định của mình đi! Cho dù muốn tử hình một người cũng phải có tội danh, huống chi đại ca lại yêu tử rất sâu đậm! Tôi đã dùng mọi loại lý lẽ, lời nói để khuyên cô ấy. Trong bốn ngày này tôi nói rõ cả hòng, rách cả môi mà vẫn không thể khiến cô ấy và Thảo Hồ tỉnh ra.

Mục Liễu Như ngơ ngác nhìn mặt đất như kẻ ngốc, sức sống mỏng manh dường như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Mục tử tử, muội đang nói chuyện với tử đó! Tử muốn mọi người lo lắng đến chết à? Tôi túm lấy hai vai cô ấy lắc thật mạnh, vừa tức vừa giận, nước mắt rưng rưng.

Chò dù tôi lắc thế nào cô ấy cũng không nói một lời, hai mắt vẫn cứ trống rỗng vô hồn. Tôi dừng lại không lắc nữa, trái tim lạnh băng, lão đạo bước giật lùi, lùi, rồi dứt khoát xoay người rời khỏi phòng. Tôi đã hết cách với cô ấy rồi!

Tôi đẩy cửa phòng A Y Nại ra, thấy cô ấy ngồi trước bàn trang điểm mà tôi sợ đến thất hồn lạc phách, quát to một tiếng rồi chạy như bay tới chỗ cô ấy, A Y Nại.... Tôi cầm lấy tay cô ấy, cây kéo trong tay cô làm tôi thấp thỏm lo âu.

A Y Nại ngẩng đầu lên nhìn tôi, gương mặt xinh đẹp đã tiêu tụy đến không tưởng được, ánh mắt đảo trên mặt t một vòng rồi cười nhẹ một tiếng, giọng khàn khàn nói, Muội sẽ không suy nghĩ nông nổi đâu. Cho dù có khổ sở đi chăng nữa muội cũng sẽ phải sống để chịu đựng nó.

Không tự sát thì muội cầm kéo làm gì?

Vì muội đang đợi. Nếu ngày mai Thảo Hồ vẫn không ra mặt ngăn cản hoặc đáp lại tình cảm của muội vậy muội sẽ lập tức xuống tóc làm ni (cô) , cả đời không lấy chồng! Cô ấy nói ra những lời này đồng thời trong mắt hiện lên sự quyết tâm không thể lay chuyển, đánh cược lần cuối để quyết định cuộc sống sau này của mình!

Tôi á khẩu không nói gì được. Sự quyết tâm của cô ấy khiến tôi nhớ đến Mục Ân Húc, trong giây lát cảnh máu tươi đỏ chói hiện lên trước mắt tôi.

Diệp tử tử cứ yên tâm, muội sẽ không từ bỏ sinh mạng của mình đâu, bởi như vậy thật sự có lỗi với cha mẹ, nhưng người đã sinh ra và dưỡng dục muội. Phụ vương vì yêu quý muội mới tứ hôn, người không hy vọng muội sống uổng phí nhưng cuối cùng muội lại chẳng có gì. Người không có lỗi,

muội không trách người. Nói xong, A Y Nại nở nụ cười hết sức hòa ái dịu dàng với tôi.

Tôi từ từ buông tay ra, ngồi dậy lẳng lẳng ngắm nhìn cô ấy. Cô ấy không ngừng kiên cường, càng sẽ không đi vào ngõ cụt, không quá phận đòi hỏi, lúc nên buông bỏ sẽ không hề do dự. Tôi nên dùng từ ngữ gì để hình dung cô ấy đây?

Tôi lặng lẽ rời khỏi đó trở về phòng. Về đến nơi thì thấy Liệt Minh Dĩ chấp hai tay sau lưng buồn bã thở dài. Không cần hỏi cũng biết, nhất định là Thảo Hồ không nghe cậu khuyên mà vẫn còn luẩn quẩn trong ngõ cụt không ra

Cậu ấy nhìn tôi, tôi im lặng lắc đầu, cậu lại thở dài một lần nữa, vừa lắc đầu vừa nhắm hai mắt lại....

Sáng sớm ngày hôm sau, Y Tư Tập và hai nhóm cấm vệ quân chờ trước cửa phủ. Tôi và Liệt Minh Dĩ đứng ở một bên nhìn A Y Nại, Nhiếp Quang đi từng bước một, mỗi bước di chuyển của họ đều hết sức nặng nề.

A Y Nại ngoài tiêu tụy đi trông thấy, mặt mũi còn lạnh băng không chút độ ấm, con người linh động tĩnh lặng như nước, xem ra đã hoàn toàn tuyệt vọng với Thảo Hồ rồi. Nhiếp Quang râu ria lún phún, người gầy đi một vòng, trong mắt tràn đầy sự đau đớn kịch liệt, nhưng vẫn lưu lại một tia hi vọng cuối cùng.

Đi thôi, phụ hoàng vẫn đang ở trong cung chờ muội trở về, đừng để lỡ giờ lành. Y Tư Tập thúc giục, quan sát phía sau lưng hai người bọn họ: trống không, không thấy hai người vốn nên xuất hiện.

A Y Nại hít một hơi thật sâu, ngửa đầu nhìn trời, trên môi là nụ cười khổ, không nói hai lời, nhắc chân bước theo Y Tư Tập ra khỏi phủ. Nhiếp Quang quay đầu nhìn lại, không thấy bóng dáng anh ta muốn gặp, chút hy vọng cuối cùng trong mắt cũng dập tắt.

Nhìn hai người họ ngồi vào xe ngựa cùng Y Tư Tật rời khỏi phủ Di Hòa đi xa dần, một thước, hai thước, ba thước.... mười lăm thước.... Trái tim tôi như rơi xuống đáy vực. Hết rồi, mọi thứ kết thúc rồi....

A Y Nại....

Hai âm thanh trước sau vang lên khiến tôi giật nảy, vội vàng nhìn về phía bên trong phủ, chỉ thấy Thảo Hồ và Mục Liễu Như tóc tai bù xù như hai con quỷ chạy như bay ra khỏi cửa phủ, vừa đuổi theo sau xe ngựa vừa gọi.

Dừng xe! A Y Nại và Nhiếp Quang đồng thời quát, màn xe nhanh chóng được vén lên, hai người một trước một sau nhảy xuống.

A Y Nại....

Nhiếp Đại Ca....

Thảo Hồ, Mục Liễu Như chạy về phía người của mình. Mục Liễu Như vừa gập người thở dốc, vừa níu lấy vạt áo của Nhiếp Quang. Hai mắt ảm đạm của Nhiếp Quang lại bùng cháy hi vọng, kích động bắt lấy hai tay cô ấy hỏi, Liễu Như, nàng đồng ý chấp nhận ta rồi ư?

Em muốn hạnh phúc, xin chàng hãy cho em! Mục Liễu Như nghẹn ngào, nắm ngược lại tay anh ta. Giờ khắc này, mắt Nhiếp Quang phát ra ánh sáng chói lòa, chỉ nghe thấy anh ta thở phào một hơi, giang hai cánh tay ôm trọn Mục Liễu Như vào trong lòng.

Nhiếp Đại Ca, em sẽ không trốn tránh nữa, em yêu chàng.... Mục Liễu Như vừa khóc nức nở vừa thổ lộ tình yêu. Nhiếp Quang kích động nâng khuôn mặt Mục Liễu Như lên hôn môi cô ấy. Nụ hôn phá bỏ sự tuyệt vọng, kịch liệt mà điên cuồng!

Tôi cũng nức nở nghẹn ngào che miệng khóc. Cuối cùng Mục Liễu Như cũng thoát khỏi cái vòng nhỏ hẹp gông xiềng của thế tục, dũng cảm bước

về phía hạnh phúc. Tốt quá! Tốt quá

Bên này hai người thổ lộ với nhau, bên kia Thảo Hồ lại kéo tay A Y Nại nói chuyện một cách sốt sắng, A Y Nại, đừng gả cho người khác, ta cưới nàng!

Nghe vậy, A Y Nại có thể nói vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, khuôn mặt vốn không có độ ấm giờ được nhuộm đỏ như ráng chiều, đôi môi run rẩy không thể tin được hỏi ngược lại, Huynh.... khẳng định lời mình nói chứ? Huynh có biết mình đang nói gì không? !

Ta khẳng định! Ta biết rất rõ! Ta nói muốn cưới nàng! Giọng Thảo Hồ khàn khàn, vẻ mặt lại hết sức khẳng định, ánh sáng trong mắt anh ta chứng tỏ vào giờ phút này anh ta cực kỳ tỉnh táo. Năm ngày qua ta đã cẩn thận hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện, những chuyện xảy ra giữa ta và nàng kể từ lúc nàng xuất hiện ta đều nhớ hết! Lúc nàng vui vẻ ta cũng vui vẻ, nàng không vui ta cũng không cười nổi, lúc nàng bị thương ta rất lo lắng, lúc nàng khỏi hẳn ta mới yên tâm, lúc có nàng ở đây ta cảm thấy vui vẻ, lúc nàng không ở đây ta chẳng có chút tinh thần nào, nàng phải gả cho người khác, chỗ này của ta rất đau! Nói xong, anh ta dùng tay vuốt ngực của chính mình, Minh Dã nói cho ta biết, nói rằng cảm giác này của ta với nàng chính là ‘yêu’! Nếu như không yêu một người, tuyệt đối sẽ không bởi vì người ấy phải gả cho người khác mà đau lòng! Thảo Hồ nói một hơi dài, vừa dứt lời liền nắm thật chặt tay A Y Nại, như thể sợ cô ấy sẽ chạy trốn mất.

Một tay A Y Nại che miệng, nước mắt trong suốt đọng đầy trong mắt dồn dập mãnh liệt trào ra!

Đến bây giờ ta mới hiểu được trái tim mình, liệu có quá muộn rồi không? Thảo Hồ thấy A Y Nại chỉ khóc mà không nói gì, vừa vội vừa sợ, vò đầu bứt tai hỏi.

A Y Nại lắc mạnh đầu, bỏ tay che miệng xuống mà nhào vào ngực anh ta, ôm cổ anh ta khóc nức nở, Không muộn! Không muộn! Chỉ cần huynh cũng yêu muội thì không bao giờ là muộn hết

Xin lỗi nàng, ta đã quá ngu ngốc, quá trì độn, khiến nàng phải chịu đựng quá nhiều đau khổ! Thảo Hồ ôm A Y Nại thật chặt, nước mắt rời khỏi hốc mắt.

Tôi vừa khóc vừa cười. Rốt cuộc anh ta cũng hiểu rõ trái tim mình, thật sự là quá khó khăn! Những gì A Y Nại bỏ ra đã được đền đáp lại, cô ấy không cần xuống tóc làm ni (cô) nữa rồi!

Khụ! Đang lúc hai đôi đang rộng mở cánh cửa trái tim ôm nhau tình cảm, tiếp nhận lẫn nhau thì Y Tư Tạt ho khan thật to sát phong cảnh, cổ tình chen ngang.

Không đợi anh ta mở miệng, A Y Nại, Thảo Hồ, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như trăm miệng một lời, Chúng ta muốn vào cung diện thánh!

Không cần diện thánh! Y Tư Tạt phun ra bốn chữ sau đó ngoắc ngoắc ngón tay về phía tôi và Liệt Minh Dã. Trên mặt không có biểu hiện giận dữ, ngược lại còn cười đến run cả người.

Thái độ khác thường như vậy khiến chúng tôi đều ngơ ngác. Đợi lúc tôi và Liệt Minh Dã đã đi đến trước mặt anh ta mới thấy anh ta chỉ vào A Y Nại, Thảo Hồ, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như cười khanh khách nói, Lần cười hỏi này là giả, se duyên cho bốn người các người mới là thật! Nói xong anh ta vỗ vỗ bả vai A Y Nại rồi nói tiếp, Muội là bát công chúa mà phụ hoàng thương yêu nhất, sao người có thể đành lòng để muội gả cho người mình không yêu chứ. Phụ hoàng biết muội yêu Thảo Hồ rất sâu đậm, nhưng Thảo Hồ đầu gối không biết gì, vì thế người cố tình hạ một đạo chỉ giả gán ghép muội với Nhiếp Quang để ép Thảo Hồ và Liễu Như hiểu được tình cảm thực sự của mình. Nếu đã thật lòng yêu một ai đó thì nhất định sẽ

không chịu được khi người đó bị gả đi hay lấy người khác về, cho nên kế này của phụ hoàng rất hiệu quả, đã lừa gạt được toàn bộ mấy người.... Anh ta nói xong câu cuối liền

Cả sáu người chúng tôi đều ngây mặt ra, nhìn chăm chăm Y Tư Táp đang cười ngặt nghẽo một lúc lâu sau đó mới máy móc xoay cổ nhìn nhau: Thì ra chuyện tứ hôn mà một âm mưu! Là giả!

Ca ca, vì sao huynh không nói sớm? A Y Nại vừa xấu hổ vừa tức giận, vung nắm đấm về phía Y Tư Táp.

Nói sớm thì có được kết quả rõ ràng sau năm ngày à? Nói sớm thì Thảo Hồ vẫn sẽ không hiểu được ‘tình là gì’, Liễu Như cũng sẽ tiếp tục trốn tránh. Nếu đã yêu thì phải dũng cảm, phải mạnh mẽ theo đuổi, hạnh phúc không đời nào tự nhiên rơi từ trên trời xuống cả, chỉ có tự mình cố gắng, nắm giữ được mới thật sự là hạnh phúc! Y Tư Táp vỗ vai A Y Nại, lời nói sâu xa.

Thảo Hồ và Mục Liễu Như gật đầu thật mạnh, nhìn người tình không dễ gì mới có được của mình mà nước mắt chan hòa.

Được rồi, bây giờ ‘người có tình sẽ thành thân thuộc’, A Y Nại, Diệp nhi, Liễu Như, ba người mau trở về rửa mặt mũi, thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi theo ta vào cung. Hoàng cung chính là nhà mẹ đẻ của ba người, phụ hoàng đã chuẩn bị đồ cưới rất hậu hĩnh cho mấy người rồi! Thảo Hồ, Minh Dã, Nhiếp Quang, còn ba người thì giờ Thìn ba ngày sau vào thành rước dâu, không được chậm trễ! Y Tư Táp nghiêm mặt lại, phân phó với sáu người chúng tôi.

Nghe vậy, tôi mừng như điên, ý định của hoàng thượng là ý định ngầm, lời nói ông ấy nhắn nhủ thông qua Y Tư Táp, đây mới thật sự là tứ hôn!

Tin vui ngày hôm nay – tin vui mà chúng tôi chờ đợi bấy lâu – khiến chúng tôi như du nhập vào một nơi phồn hoa rực rỡ, nơi niềm vui vô tận, trên mặt người nà người nấy cũng tràn đầy nụ cười rạng rỡ. Tôi, A Y Nại và Mục

Liễu Như trở về phòng rửa mặt, thay quần áo dưới sự thúc giục của Y Tư Táp. Chuẩn bị xong xuôi đâu đấy chúng tôi vẫn không kiềm chế được mà khóc.

Đi đi, chỉ ba ngày thôi mà, ta sẽ dùng kiệu lớn tám người khiêng rước nàng về! Liệt Minh Dĩ cầm tay tôi, kích động đến run rẩy.

Tôi vừa khóc vừa gật đầu, vui mừng không tả nổi. Quay đầu nhìn về phía A Y Nại, Mục Liễu Như, hai người họ cũng rơi lệ từ biệt Thảo Hồ và Nhiếp Quang.

Ngồi trong xe ngựa, ba người chúng nắm tay nhau vừa khóc vừa cười, ngày chúng tôi có thể cùng nhau báỉ đường thành thân cuối cùng cũng tới, và không có người nào bỏ lỡ nó cả!

Đêm khuya yên tĩnh, bên trong hoàng cung đèn đuốc lại sáng trưng. Tôi, A Y Nại, Mục Liễu Như giờ Tý thức dậy, rời giường súc miệng, ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm để cung nữ chải đầu, trang điểm, mặc quần áo.

Nhìn mình trong gương, quả thật tôi không dám nhận là có quen biết. Đây thật sự là tôi ư? Xinh đẹp động lòng người đến như vậy! Hàng mi cong cong, đôi mắt ngọt ngào lấp lánh có hồn, hai má phớt hồng, môi đỏ mọng trơn bóng, đầu đội mũ phượng, châu quang bảo khí, khoác lên người bộ áo cưới đỏ thẫm, màu đỏ vui mừng ánh vào mắt tôi, càng ngày càng làm nổi bật lên nước da trắng hồng và gương mặt thanh tú.

Người người đều nói phụ nữ khi kết hôn là xinh đẹp nhất, nói thế hoàn toàn chính xác. Bây giờ tôi cũng rất đẹp, mặt mày hạnh phúc phơi phới, ngọt ngào, còn có sự lưu luyến sâu sắc!

Tôi đưa tay lên khẽ vuốt gò má mình, tim đập như con nai chạy loạn. Hôm nay tôi đẹp hơn ngày thường rất nhiều, không biết Liệt Minh Dĩ nhìn thấy có thể nhận ra tôi hay không? Ngay cả tôi tự nhìn mình mà còn có cảm giác không thật....

Cung nữ mặc quần áo giúp ba người chúng tôi xong liền lui xuống canh giữ ở cửa. Ba người chúng tôi nhìn nhau, bật cười thành tiếng. Chúng ta vui vẻ ngồi chung một chỗ, chẳng bao lâu nữa các chú rể sẽ vào thành đón chúng tôi. Thật hồi hộp, thật kích động, tim chúng tôi như muốn nhảy ra ngoài vậy!

Tham kiến Hoàng thượng! Tiếng cung kính lễ bái bên ngoài làm cả ba chúng tôi đứng dậy, cửa mở ra, Hoàng thượng mặt mày vui vẻ bước vào.

Tham kiến phụ hoàng!

Tham kiến Hoàng thượng!

Ba chúng tôi hành lễ, Hoàng thượng khẽ nâng tay, cười híp mắt nói, Miễn lễ, coi chừng làm nhàu áo cưới. Nói xong, ông ngoắc tay với A Y Nại.

A Y Nại lanh lợi tiến sát vào ngực cha mình, Hoàng thượng ôm cô ấy nói lời ý vị sâu xa, Thảo Hồ không phụ tấm chân tình của con, coi như cậu ta tình nguyện kịc thời nếu không trăm nhất định sẽ không tha cho tên đó!

Phụ hoàng.... A Y Nại đỏ mặt, nửa là trách giận, nửa là làm nũng.

Ha ha ha ha, trăm không trách con đâu, coi như là con đang hồi hộp nên vậy.... Hoàng thượng véo nhẹ chóp mũi A Y Nại, cưng chiều cười lắc lắc cánh tay. Dứt lời, ông nhìn về phía tôi và Mục Liễu Như, Hai con cũng khổ tận cam lai rồi, trăm thật sự rất vui mừng! Trăm đã chuẩn bị hậu lễ sẽ theo đội ngũ rước dâu cùng đưa tới thành Triều Dương.

Tạ hoàng thượng ân điển! Tôi và Mục Liễu Như hết sức cảm kích, khom người hành lễ.

Không có cách nào giữ mấy đứa ở lại làm quan trong triều, lúc thành hôn tặng quà là lễ đương nhiên, cũng là để bày tỏ sự cảm tạ của trăm đối với

các con. Các con theo thái tử đánh đông dẹp tây, thời tiết khắc nghiệt rất cực khổ, trăm thực lòng cảm tạ các con!

Vì quốc gia mà ra sức, vì xã tắc mưu phúc là trách nhiệm của mỗi con dân. Hoàng thượng là Chân Long tái thế để nhất thống thiên hạ, thiên hạ hợp nhất là sự may mắn của dân chúng. Tôi không muốn nói quá rõ ràng, lúc thích hợp nên dừng lại.

Hoàng thượng gật đầu cười, không nói thêm gì nữa, nhưng qua sự hài lòng trong mắt ông ấy tôi biết mình đã nói đúng lời cần nói rồi: vừa khéo léo nhận lời cảm tạ của ông đồng thời nâng cao vị trí và mặt mũi của ông lên.

Hoàng thượng nhìn ba chúng tôi một lượt rồi rời đi. Ba người chúng tôi ngồi xuống, lặng lẽ đợi giờ lành đến.

Trời sáng, giờ thìn tới. Cửa mở, ba cung nữ đi vào, trên tay cầm khay, trong khay là một quả táo và một tấm khăn voan đỏ. Tay cầm táo đỏ, khăn voan phủ xuống che khuất tầm mắt, cung nữ dắt chúng tôi đi ra hỉ phòng chờ xuất giá.

Sau một tiếng hô lớn, cung nữ đặt tay tôi vào một bàn tay ấm áp, bàn tay này không thể quen thuộc hơn được, tim tôi không ngừng đập loạn, thành thịch,

Tôi rũ mắt xuống, bông tuyết tung bay rơi xuống xuất hiện trước tầm mắt tôi. Trên thảm đỏ lớn điểm xuyết vài bông tuyết trắng muốt, hai màu sắc ấy rất cân đối: tuyết càng trắng hơn, thảm càng đẹp hơn! Trong không khí tràn ngập mùi hoa ‘di nhân’*, cánh hoa rục rờ, cuốn lấy bông tuyết rộn ràng nhảy múa. (*GG thì nó ra một loại hoa hồng, mà nhìn cái ảnh hình như không giống lắm @@)

Liệt Minh Dã dìu tôi ngồi vào kiệu lớn tám người khênh, tuân theo thứ tự lớn bé khỏi kiệu rời khỏi Hoàng Thành. Trên đường đi diễn tấu sáo và

trống rất náo nhiệt, tôi ngồi trong kiệu hoa vuốt ve quả táo, khước miêng giường cao, trái tim lâng lâng, vô cùng kích động!

Sau một ngày đi đường, ban đêm mới về đến phủ Di Hòa. Kiệu chưa dừng đã nghe tiếng pháolộp đập nổ vang, Liệt Minh Dã dìu tôi bước qua chậu than rồi đi thẳng đến phòng khách.

Có người ngồi trên ghế chủ tọa trong phòng, nhưng do bị khăn voan che mắt tầm mắt nên tôi không biết đó là ai, chỉ có thể thấy một đôi giày và một góc áo bào trắng.

Nhất bái thiên địa! Quân gia hô to, chúng tôi xoay người về phía cửa phủ quỳ lạy.

Nhị bái cao đường! Lời vừa nói ra tôi nhất thời sửng sờ. Chúng tôi đều không có cha mẹ, cao đường ở đâu ra vậy? Khi tôi còn đang thắc mắc, Liệt Minh Dã đã kề môi thì thầm bên tai tôi, Sư phụ của Thảo Hồ chính là cao đường của chúng ta!

Nghe vậy, lòng tôi mừng rỡ, ông lão đã trở lại!

Tôi hiểu rồi, theo lời ông lão ‘sau năm mùuyết bay đầy trời’ chính là ngày hôm nay, ánh sáng xoẹt qua mắt lúc đó là đã sớm tính đến ngày Thảo Hồ thành thân với A Y Nại, nên đã cố tình trở lại vào ngày hôm nay.

Lần này, tất cả mọi người đều tề tụ, đông đủ cả không thiếu một ai!

Lạy cao đường xong, tiếng cười của ông lão vang vọng khắp phòng, liên tục nói ba chữ ‘ngoan’.

Phu thê giao bái!

Đưa vào động phòng!

Đã bái thiên địa, tôi, A Y Nại, Mục Liễu Như đi thẳng tới hậu viện dưới sự dìu đỡ của nha hoàn. Những nơi đi qua đều có thể nghe thấy tiếng cười vui sướng và tiếng nói chuyện rôm rả.

Tôi ngồi trên giường, nghe tiếng nói cười bên ngoài mà không khép miệng được, bàn tay nhỏ nhắn vui sướng xoắn áo cười, tim đập rộn ràng đợi Liệt Minh Dã đến....

Bên ngoài ầm ỹ làm tim tôi đập loạn, cửa phòng mở ra, tôi nghe thấy tiếng Liệt Minh Dã cười đùa đẩy những người muốn náo động phòng đi. Cánh cửa khép lại, then được cài lên, nghe tiếng bước chân ngày càng đến gần tôi căng thẳng đến cứng cả người. Hai chiếc giày dừng ở trước mặt, gậy hỉ xuất hiện trong tầm mắt, khăn voan đỏ nhanh chóng được vén lên, tầm mắt sáng rõ, ánh nến đỏ choáng quáng tràn ngập tầm nhìn của tôi. Tôi từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua bụng, lồng ngực, cổ, cuối cùng là khuôn mặt của Liệt Minh Dã.

Lạch cạch cây gậy hỉ trong tay cậu rơi xuống đất ánh mắt mang theo ánh sáng say mê tuyệt diệu không thể tưởng tượng nổi.

Tôi bị cậu nhìn đến đỏ mặt. Tôi cúi người nhặt gậy hỉ lên chọc chọc vào bụng cậu, then thùng quở nhẹ, Đáng ghét, đừng có nhìn người ta chằm chằm như vậy chứ!

Cậu nâng cằm tôi đẩy mặt tôi ngửa lên, nhìn gương mặt như hoa như ngọc của tôi lăm lăm khen, Đẹp.... Thật là đẹp....

Ánh mắt trần trụi của cậu khiến tôi không biết phải làm sao, tránh không được, đối diện cũng không xong. Mắt tôi đảo tới đảo lui không cố định một chỗ.

Nào, ăn một chút gì đi! Để tâm trạng tôi bớt căng thẳng, cậu buông cằm tôi ra, dắt tay tôi đi, giọng khàn khàn hơi trầm.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, một ngày không ăn cơm vốn rất đói, nhưng bây giờ cơn đói đi qua rồi ăn có chút đã no.

Bốn mắt đắm đuối đưa tình nhìn nhau uống rượu giao bôi. Liệt Minh Dĩ kéo mạnh tôi vào trong ngực, vuốt gò má đỏ thắm của tôi động tình nói, Diệp nhi, rốt cuộc ta cũng cưới được nàng rồi! Ta đã đợi ngày này rất cực khổ!

Hốc mắt tôi hơi ướt. Tôi cọ cọ mặt mình vào lòng bàn tay cậu, Cuối cùng em cũng trở thành cô dâu của chàng, bây giờ chúng ta đã trở thành một đôi vợ chồng thực sự!

Diệp nhi

Tướng công....

Chúng tôi ôm nhau đang định hôn thì bên ngoài đột nhiên có tiếng quát tháo vang lên, Thảo Hồ, chẳng lẽ không ai dạy chàng động phòng như thế nào à? Tiếng quát tháo này quá dữ dội, hai chúng tôi bị giật mình không thể tiến hành hôn tiếp mà vênh tai lên nghe.

Chàng định mặc cả quần áo mà động phòng với em à?

Cởi quần áo mau, động tác nhanh lên!

Thảo Hồ! Em bảo chàng cởi áo....

Tiếng quát tháo của A Y Nại từ tức giận đến gần như phát điên. Roẹt, một tiếng xé rách kinh thiên động địa vang lên, sau là sự hồi đáp duy nhất của Thảo Hồ, Ồ kìa, áo cưới của ta....

Nghe tới đến đây, tôi và Liệt Minh Dĩ hai mắt nhìn nhau, tôi lắp ba lắp bắp hỏi, Chàng... Mọi người không dạy Thảo Hồ phải động phòng như thế nào à?

Chuyện này mà còn phải dạy à? Là nam nhân đều sẽ biết. Liệt Minh Dĩ nhìn tôi một cách kỳ quái như thể tôi vừa hỏi một vấn đề ‘thừa’ vậy.

....Tôi im lặng, dùng ngón trỏ và ngón giữa day huyết thái dương. Cậu ấy nói không sai, nhưng Thảo Hồ không phải người bình thường, anh ta quá trong sáng, nếu không dạy thì làm sao biết động phòng như thế nào

Cùng lúc A Y Nại và Thảo Hồ bắt đầu, chỉ thấy Liệt Minh Dĩ buông lỏng tay ra, dùng răng cắn cắn ngón trỏ, nhìn tôi một cách hết sức đơn thuần, hỏi như một đứa trẻ con, Diệp nhi, ta không biết phải động phòng như thế nào, nàng dạy ta đi!

Nghe vậy, tôi ngay lập tức dừng day huyết thái dương, mắt tròn tròn như nhìn thấy quái vật. Tôi nhìn đôi mắt vô cùng trong sáng, rồi nhìn bộ dạng còn thuần khiết hơn cả Thảo Hồ mà muốn ói máu! Giả bộ cũng giống quá nhỉ?

Diệp nhi, dạy ta động phòng đi, ta muốn học động phòng! Cậu ấy kéo tay tôi lắc qua lắc lại, như thể đứa trẻ không xin được kẹo.

Tôi hất tay cậu ra, giận đến bốc khói trên đầu, nói, Chàng chính là con sói háo sắc, có giả bộ kiểu gì cũng không bằng Thảo Hồ thuần khiết đâu, tỉnh lại đi! Tôi nói xong vừa cởi áo cưới vừa đi về phía giường.

Một nguồn sức mạnh sau lưng đụng tôi ngã. Liệt Minh Dĩ cắn một bên tai tôi vừa nén cười vừa thì thầm, Diệp nhi, đêm nay nàng hy vọng ta sẽ cưỡng đã một chút? Hay là dịu dàng một chút đây?

Chàng bình thường giúp em đi! Tôi nghiêng đầu lờm. Cậu ấy mà còn tiếp tục như vậy nữa là tôi sẽ nổi gót A Y Nại phát điên luôn!

Nàng nói đó nha! Nói xong, cậu dường như biến thành người khác lật người tôi lại đối diện với mặt cậu, đôi mắt tĩnh mịch nhiễm một tầng màu đỏ.

Chàng.... Ừm.... Lờ còn chưa dứt, mấy chữ còn dư lại đã bị chặn trong miệng nuốt trở về bụng.

Cậu cuốn lấy môi tôi cười một cách quỷ dị, trêu đùa vùng mẫn cảm trên thân thể tôi, quần áo rời bỏ thân thể bay ra ngoài, thân thể trần trụi, tiếp xúc da thịt, khiến cả hai cùng run rẩy!

A.... Tướng công.... A.... Tôi hốt hoảng vịn vào vai cậu như thể người sắp chết đuối, hai chân kẹp chặt hông cậu, ánh mắt mê ly, hơi thở hỗn loạn. Tôi co ngón chân lại, thế giới của tôi điên cuồng đung đưa, vòng xoáy tình dục đang dần nuốt chửng tôi. Tôi phải bám thật chặt lấy cậu nếu không nhất định sẽ bị chìm ngìm.

A.... A....

Hộc.... Hộc....

Cả đêm tận tình giao chiến kịch liệt, lúc tảng sáng chúng tôi mới thỏa mãn mệt mỏi ngủ. Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua khe cửa và cửa sổ chiếu xiên vào phòng, khiến cho căn phòng lạnh có chút ấm áp.

Tôi ‘ưm’ một tiếng rồi mở mắt, cử động thân thể vừa đau xót vừa mệt mỏi.

Nương tử.... Một tiếng gọi khàn khàn truyền đến từ đỉnh đầu, cách gọi rất bình thường sau khi thành thân lại khiến tim tôi đập loạn nhịp, mặt nóng bừng, im lặng không dám ngẩng lên.

Nương tử.... Liệt Minh Dĩ cọ cọ trán tôi, gọi còn khiến tôi xấu hổ hơn cả lúc này. Cậu nâng mặt tôi lên, nhìn vào đôi mắt lạnh tránh vì xấu hổ của tôi, gọi sáu lần nương tử

Tôi dấm nhẹ lên ngực cậu, há miệng cắn sườn cổ cậu, lúng túng nói, Đáng ghét, không được gọi nữa!

Cậu ấy lật người đè tôi xuống, chặn cái miệng đang kháng nghị của tôi lại. Nụ hôn của cậu dịu dàng như gió, như lông vũ, chứa đựng cả nồng tình quyến luyến vô hạn. Tôi say rồi, cả người lâng lâng quên cả hô hấp.

Chúng tôi nằm trên giường liếc mắt đưa tình, ‘chăm sóc’ nhau một lúc lâu mới rời giường mặc quần áo. Dấu hôn trên người hiển nhiên là rất bắt mắt, tôi không thể không nhanh chóng mặc quần áo vào để tránh cho gương mặt tăng nhiệt quá cao.

Rửa mặt xong, tôi và Liệt Minh Dã tay trong tay bước ra ngoài. Chúng tôi cùng ngắm chữ "Hỉ" đỏ thắm trên cửa phòng mà xúc động. Tôi và cậu đã trải qua biết bao sóng gió, cuối cùng cũng được kết liền cành.

Ngồi trên xích đu trong vườn hoa nhẹ nhàng đung đưa, dường như thời gian lại quay trở về thời điểm lần đầu tiên tôi hát bài 《 Ánh sáng luôn ở sau cơn mưa 》 cho Liệt Minh Dã nghe. Bây giờ tôi mới hiểu được, thì ra khi đó cậu ấy đã nhận định rằng sau này sẽ bầu bạn cùng tôi đến hết cuộc đời.

Liệt Minh Dã nhảy xuống xích đu vững vàng đứng trước mặt tôi, giang hai cánh tay nhìn tôi mỉm cười. Tôi ngẩn ra, sau đó mới hiểu ý cậu, khi xích đu đu lên tôi buông xích sắt ra, theo quán tính lao về phía cậu. Hai cánh tay tráng kiện của cậu vững vàng đón được tôi, ôm tôi vui vẻ xoay tròn. Tiếng cười của chúng tôi vang vọng không dứt trong phủ Di Hòa

Xoay đủ rồi, cười đủ rồi, Liệt Minh Dã ôm trọn tôi vào lòng. Tôi rúc trong ngực cậu, nhắm mắt lại đợi cảm giác choáng váng qua đi chúng tôi mới cùng nắm tay nhau đi đến vườn hoa. Hai đôi vợ chồng mới cưới khác cũng nắm tay nhau tới. Sáu người chúng tôi nhìn nhau cười thành tiếng, thật ngọt ngào, thật hạnh phúc!

Buổi trưa trôi qua, thế là bữa sáng, bữa trưa bữa tối được gộp làm một. Chúng tôi ngồi trong phòng ăn chờ thức ăn tới, tôi dùng cùi chỏ huých A Y

Nại, ghé vào tai cô ấy cười xấu xa, mập mờ hỏi, Đêm qua động phòng hoa chúc như thế nào?

Nghe vậy, nụ cười trên môi cô ấy cứng lại, ngay sau đó trầm xuống, lườm Thảo Hồ đang nói cười cùng Liệt Minh Dã và Nhiếp Quang. Cô ấy nghiêng rằng nghiêng lợi nói, Chàng đàn hết biết, cái gì cũng không biết làm cho muội rất đau!

Phì.... Tôi che miệng phì cười, rồi lại nhớ lại những gì nghe được đêm qua, hahahahaha.... Buồn cười chết tôi rồi!

Tôi cười A Y Nại xong, quay đầu nhìn Mục Liễu Như. Tôi còn chưa hỏi cái gì cô ấy đã ‘không đánh đã khai’, mỹ nhan đỏ lên đầu cúi xuống, xấu hổ ngồi vắn xoắn ngón tay. Với bộ dáng này không cần hỏi cũng biết: nhất định là đêm động phòng hoa chúc tuyệt vời đến mê người!

Có tiếng bước chân tới gần, hình ảnh xuất hiện, ông lão tươi cười híp mắt, vuốt ruốt bước vào. Chúng tôi đứng dậy, nhường lại ghế chủ vị cho ông.

Từng món ăn được mang lên, chúng tôi đều đã đến đông đủ, chỉ có Tiểu Thương Sí là không thấy đâu. Tôi không khỏi buồn bực hỏi, Thương Sí đâu rồi? Vẫn chưa dậy à?

Bẩm Tam phu nhân, sáng sớm tiểu thiếu gia đã bị Phàn tiểu thư gọi đi, Phàn tiểu thư nói đến bữa tối sẽ ‘thả’ tiểu thiếu gia về. Nha hoàn trả lời câu hỏi của tôi, sau đó bưng khay lui ra.

‘Thả’ thẳng bé về.... Bốn chữ này khiến khóe miệng tôi co giật.... Phàn Tịnh Đồng lại thẳng thêm lần nữa....

Cả đời Thương Sí mắc phải vận đào hoa. Ông lão vừa vuốt râu vừa đắc ý nói. Nghe vậy, sự chú ý của chúng tôi đều bị hấp dẫn, tôi càng không thể bình tĩnh, Cả đời mắc phải vận đào hoa? Không.... Không phải chứ?

Chính xác! Sẽ không ngừng được các cô gái vây xung quanh. Ông gật đầu một cái, tiếng cười trầm ổn khiến cho chòm râu bạc rung lên.

Tôi với Liệt Minh Dĩ bốn mắt nhìn nhau và cùng nhìn thấy sự khủng hoảng trong mắt đối phương. Một loại cảm giác chằng lành lan tràn toàn thân, khiến cả hai chúng tôi run lên. Một Phan Tịnh Đồng đã khốn đốn lắm rồi, thêm vài bé gái nữa tham gia vào thì cuộc sống sau này của chúng tôi phải sống như thế nào?

Lão tiên bối, có phương pháp hóa giải không? Hai chúng tôi đồng thời nhìn về phía ông lão, vội vàng hỏi.

Ông lão giơ ngón trỏ lên bấm nhẹ, nhắm hai mắt lại nhàn hạ nói, Không cách nào hóa giải, trời sinh voi ắt sẽ sinh cỏ.

Nghe vậy, mí mắt hai bên của tôi dật loạn lên. Điềm xấu! Điềm xấu! Tai họa cực lớn rồi! Người đâu, người đâu, mau tới đây.... Tôi đứng bật dậy, hướng ra phía cửa phòng gọi.

Nha hoàn nghe thấy tôi gọi liền đến. Tôi vừa vỗ bàn vừa cực kỳ tức giận nói, Mau đi tìm Thương Sí về đây, đừng để cho bất kỳ bé gái nào đến gần nó!

Đã muộn rồi, nên đến sẽ đến, không nên đến sẽ không đến. Không chờ nha hoàn đáp lại, ông lão đã nói một câu khiến tôi ngồi phịch xuống ghế không nhúc nhích. Tôi hoàn toàn sững sờ.

Tam phu nhân, có.... có đi tìm thiếu gia nữa không ạ? Nha hoàn không biết chuyện gì đang xảy ra, đành hỏi thăm dò.

Thôi, đi làm việc của mình đi.... Liệt Minh Dĩ thần thờ phất tay áo, lúc hạ tay xuống vô lực mà nện lên đùi.

Ông lão cười ha hả nhìn tôi và Liệt Minh Dã, sau đó không nói thêm gì nữa cầm đĩa lên ăn cơm. Thảo Hồ, A Y Nại, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như đều tặng cho hai người chúng tôi một ánh mắt đồng tình.

Đồ ăn trên bàn dần vơi đi nhưng tôi và Liệt Minh Dã lại không có tâm trạng nào để ăn, bởi vì lời nói ban nãy của ông lão cứ văng vẳng bên tai, ‘Sẽ không ngừng được các cô gái vây xung quanh’....

Mí mắt trái giật giật.... giật giật.... giật giật....

— Hết trọn bộ —

Lời cuối sách

Một năm sau, A Y Nại sinh hạ một bé gái;

Hai năm sau, Mục Liễu Như sinh hạ bé trai;

Ba năm sau, A Y Nại sinh hạ một bé trai;

Mười năm sau, hoàng đế băng hà, Y Tư Tạp lên ngôi xưng đế, lấy niên hiệu Vĩnh Hi. Y Tư Tạp chú trọng phát triển nghề nông, buôn bán mở rộng ‘thương mại mậu dịch’, khiến cho đất nước thịnh vượng, dân chúng cơm no áo ấm, an cư lạc nghiệp.

Cùng năm đó, Liệt Thương Sí 19 tuổi tiếp nhận toàn bộ Đồng Phúc – cửa hiệu tơ lụa trải rộng khắp cả nước, công việc kinh doanh của cửa hàng châu báu và y quán. Giang Diệp Châu, Liệt Minh Dã, Nhiếp Quang, Mục Liễu Như, Thảo Hồ, A Y Nại lui về hậu phương, an hưởng cuộc sống.

Mười hai năm sau, bảy cô gái tiến hành cuộc tranh đoạt Liệt Thương Sí!
Kết quả.... vượt quá sức tưởng tượng!

Khang Thịnh thống trị trong 886 năm, trở thành ‘giá không lịch sử’ có thời gian thống trị lâu nhất, là một nước có thực lực hoành tráng nhất, quốc khố dồi dào nhất, và là một cường quốc có nhiều dân chúng có cơm no áo ấm nhất....

Table of Contents

<u>Chương 1: Xuyên không chết tiệt</u>
<u>Chương 2: Thân phận vô cùng thấp kém</u>
<u>Chương 3: Tức sữa đau nhức</u>
<u>Chương 4: Nhanh hút sữa giúp tôi</u>
<u>Chương 5: Thiếu niên vô tình</u>
<u>Chương 6: Trả lại một cái tát</u>
<u>Chương 7: Kết quả của sự kiêu ngạo</u>
<u>Chương 9: Vẫn chỉ là một đứa trẻ</u>
<u>Chương 10: Không quan tâm</u>
<u>Chương 12: Phẫn nộ bùng nổ</u>
<u>Chương 13: Rốt cuộc cũng ngã bệnh</u>
<u>Chương 15: Sát khí ẩn giấu</u>
<u>Chương 16: Sự đố kỵ của phụ nữ</u>
<u>Chương 17: Hoàng thượng ban thưởng</u>
<u>Chương 18: Cô không phải Lăng Tiêu Lạc</u>
<u>Chương 19: Đừng có mà giở tính trẻ con</u>
<u>Chương 20: Tâm trạng khó hiểu</u>
<u>Chương 21: Thay đổi đáng mừng</u>
<u>Chương 22: Phát hiện ra chuyện động trời!</u>
<u>Chương 23: Ta muốn bóp chết cô</u>
<u>Chương 24: Không thể có thai được nữa</u>
<u>Chương 25: Tôi nên làm gì đây</u>
<u>Chương 26: Hạnh phúc trào dâng</u>
<u>Chương 27: Cậu ta cũng biết dịu dàng</u>
<u>Chương 28: Cuộc ám sát hung tàn</u>
<u>Chương 29: Nhất khắc xuyên tâm tán</u>
<u>Chương 30: Vị ngọt lan tỏa</u>
<u>Chương 31: Tượng Quan Âm mang điềm gở</u>

[Chương 32: Liệt Minh Dĩ ghen](#)
[Chương 33: Cam bẫy và tranh cãi](#)
[Chương 34: Cùng ta ngắm cầu vồng](#)
[Chương 35: Tướng tài xuất hiện](#)
[Chương 36: Đề bạt đặc biệt](#)
[Chương 37: Chết non và ngốc nghếch](#)
[Chương 38: Nhớ nhung đáng sợ](#)
[Chương 39: Cậu điên rồi....](#)
[Chương 40: Đệ ấy muốn cưới muội đó!](#)
[Chương 41: Kiên cường sống sót](#)
[Chương 42: Tuyệt đối sẽ không thả cô đi](#)
[Chương 43: Ngày sinh viết bằng máu](#)
[Chương 44: Cùng ngày sinh](#)
[Chương 45: Lớn tiếng chất vấn](#)
[Chương 46: Hoàng gia vô tình](#)
[Chương 47: Vừa muốn khóc vừa muốn cười](#)
[Chương 48: Chạy trốn và cứu tinh](#)
[Chương 49: Năm tháng điên cuồng](#)
[Chương 50: Khẳng định và nguy hiểm](#)
[Chương 51: Gặp nguy và quý nhân](#)
[Chương 52: Vương mắc tình cảm giữa ba người](#)
[Chương 53: Kỳ phùng địch thủ! !](#)
[Chương 54: Sóng](#)
[Chương 55: Con đường tương lai của Thương Sí](#)
[Chương 56: Hứa h](#)
[Chương 57: Phạn Trùng – Gọi mẹ](#)
[Chương 58: Ngồi nỏ phản bội](#)
[Chương 59: Chà đập vũ nhục](#)
[Chương 60: Ta không cho nàng chết](#)
[Chương 61: Sự thật tàn nhẫn](#)
[Chương 62: Triền miên – Bị bắt](#)
[Chương 63: Ta nhất định phải có được cậu](#)

[Chương 64: Cậu ta có yêu tôi không?](#)

[Chương 65: Đức Thân Vương kiểm chuyện – Sống chết có nhau](#)

[Chương 66: Hoàng thượng uy hiếp - Minh Dĩ xuất chiến - Sinh ra từ máu](#)

[Chương 67: Thập hoàng tử là anh ta! - Con của chúng ta!](#)

[Chương 68: Xin lỗi, tôi không chờ được đến lúc cậu trở lại rồi](#)

[Chương 69: Thổ lộ - Cả đời này chỉ muốn ở bên nàng!](#)

[Chương 70: Sinh nhật hai tuổi - Lâu ngày gặp lại - Sự trừng phạt tàn nhẫn](#)

[Chương 71: Công chúa A Y Nại - Minh Dĩ càng ngày càng hư.](#)

[Chương 72: Tại sao yêu nhau và ở bên nhau lại khó đến vậy?](#)

[Chương 73: Bắn nước mũi làm nhục - Thiếu gia lui về phía sau, em tới cứu chàng.](#)

[Chương 74: Sự săn sóc làm say lòng người - Phát hiện một đôi](#)

[Chương 75: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn - Bà Mai Làm Mối - Điềm Báo Trước Cơn Ác Mộng.](#)

[Chương 76: Tự giết lẫn nhau – Phế nhân của bại quốc – Cái đầu của Thảo Hồ](#)

[Chương 77: Mặt nạ da người – Suy sụp, làm sao mà chịu nổi](#)

[Chương 78: Thề sẽ giàu có nhất thiên hạ - Ghen, chàng sẽ cưới vợ bé à?](#)

[Chương 79: Ta vĩnh viễn chỉ là Thảo Hồ thôi - Tiêu diệt người Ô](#)

[Chương 80: Thảo Hồ là đồ ngọc - Quyết chiến sắp tới!](#)

[Chương 81: Trận quyết chiến cuối cùng](#)

[Chương 82: Tướng công – niềm hạnh phúc của tôi, người đàn ông của tôi....](#)

[Chương 83: Lạc Ký trù trang - Tướng công, tự tin lên nào!](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85: Câu khách](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87: Thai sinh đôi](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89: Hạ sinh](#)

[Chương 90: Kết thúc + lời cuối sách](#)

[Lời cuối sách](#)